

Giới thiệu Khoảng Cách Tình Yêu

Bạn đang đọc truyện Khoảng cách tình yêu của tác giả Granty trên website đọc truyện online. Số phận cho hai người họ gặp nhau 3 lần. Hai lần gặp đầu là anh nợ cô. Lần thứ nhất, anh nợ cô sinh mạng của ba cô, lần thứ hai, anh nợ cô mạng sống của anh. Lần thứ 3, anh quyết dành hết tình yêu của anh dành cho cô để trả nợ. Âm thầm bên cạnh chăm sóc và bảo vệ cô. Nhưng liệu cuộc tình của họ có đến được với nhau không khi mà anh là con trai của trùm mafia, còn cô lại là nữ cảnh sát ghét tội ác. Và cô còn mang trong mình mối thù trước cái chết của ba mình.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Sự Mất Mát (1)

- Đùng.- Tiếng súng vang lên trong sự hồi hộp im lặng chờ đợi đến nghẹt thở của tất cả mọi người từ huấn luyện viên, các ban giám khảo, các khán giả hâm mộ, và cả người thân của các xạ thủ.

Viên đạn thoát ra khỏi nòng súng oanh tạc vào không khí, xé không khí thành hai đường kéo theo phần thuốc súng bay lượn trong không trung mà mắt thường không thể nào nhìn thấy, chỉ có thể nhìn thấy qua sự chiếu chậm của camera quay hình. Viên đạn bay dài đến 4 giây rồi ghim ngay giữa hồng tâm của bia bắn, xuyên thẳng qua bia làm thủng một lỗ tròn – điểm tuyệt đối. Sau đó là những phát súng bắn với tốc độ cực nhanh nhưng đích đến vẫn là chiếc lỗ ngay giữa hồng tâm kia không lệch đi một khoảng nào.

Tiếng người bình luận reo lên khi người chấm điểm thông báo số điểm tuyệt đối của vận động viên thiếu niên đầy tài năng khiến toàn thể hội trường hò hét vang lừng.

- Vâng thưa các vị, vậy là chúng ta đã có huy chương vàng cho giải bắn súng thanh thiếu niên năm nay. Đó chính là Hoàng Bảo Nam, cậu thiếu niên này đã phá kỷ lục của chính mình là 3.6 điểm. Không còn nghi ngờ gì nữa thưa các vị, vận động viên xạ thủ quốc gia trong tương lai của chúng ta đã xuất hiện. Niềm hy vọng đoạt huy chương vàng cho nước nhà chúng ta đang được gửi gắm lên vai cậu ấy – Vị bình luận viên phấn khích reo lên.

- Ba, ba... anh thắng rồi đúng không ba – Cô bé Nhã Phương mới 8 tuổi đứng bật dậy reo lên đầy phấn khởi hỏi ba mình.

- Đúng vậy, anh Bảo Nam của con đã thắng rồi – Người cha đáp với vẻ mặt đầy tự hào, nụ cười trên mặt ông hiện lên thật tươi, ánh mắt chăm chú dõi theo cậu con trai đang hò hét vui mừng bên dưới khán đài.

Bảo Nam đang được tất cả những người bạn, huấn luyện viên... ôm chặt trong vòng tay của họ, niềm sung sướng và hạnh phúc dâng lên trong đáy mắt. Sau đó cậu nhìn lên khán đài nơi ba và em gái mình đang theo dõi, cậu thấy ngón tay cái của cha mình giờ lên. Điều này càng khiến cho cậu hạnh phúc hơn bao giờ hết. Cậu đã được ba công nhận tài năng. Khẽ nhoen miệng cười rồi giờ tay vẫy với em gái.

Bé Bảo Phương cũng ra sức vẫy tay lại với anh trai, miệng cười hớn hở, nụ cười thật đáng yêu vô cùng.

Bảo Nam lại bị chìm vào những cái ôm của mọi người, đành rời ánh mắt khỏi khán đài mà chìm vào không khí xung quanh.

- Chút nữa mình đi đâu hả ba? – Bảo Phương ngẩng đầu đưa đôi mắt trẻ con trong vắt của mình nhìn ba, đôi môi nhỏ nhắn xinh xinh lên tiếng hỏi.

- Chúng ta ra viếng mộ mẹ con, báo cho mẹ con biết tin này, để mẹ con vui mừng – Ông Hoàng Thiên nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của con gái đáp, sau đó bế bổng cô bé lên rồi khỏi khán đài.

- Ba à, mẹ ở trên đó có thấy chúng ta không ba? – Bé Bảo Phương nhìn trên bầu trời xanh trong đã dịu nắng chớp đôi mắt ngây thơ hỏi.

- Có... bây giờ có lẽ mẹ đang nhìn con – Hoàng Thiên trả lời con gái, ông cũng đưa mắt nhìn lên bầu trời đang ngã chiều lãng lẽ.

Ông nhớ đến hình ảnh người vợ hiền dịu của mình đã chết vì căn bệnh ung thư, mà thấy lòng trống trải vô cùng. Ông vốn là một cảnh sát phải rầy đây mai đó săn đuổi tội phạm để một mình vợ ông chèo trống nhà cửa, dù bệnh nặng nhưng bà vẫn giấu kín trong lòng cho đến khi chết. Ông cảm thấy mình có lỗi rất nhiều với vợ, vậy mà bà cho đến khi chết cũng không hề oán trách ông đến nửa lời. Điều duy nhất bà nhắn nhủ với ông là: "Hãy chăm sóc hai đứa con thật tốt và nhớ giữ gìn bản thân".

Khẽ siết chặt tay đứa con gái nhỏ rồi nhìn bức ảnh vợ ông trên mộ rồi tự nói thầm: "Anh sẽ thay em chăm sóc hai con thật tốt, ba cha con anh sẽ không bao giờ quên em".

Sau đó ông nhận được điện thoại của một đồng nghiệp Văn Lâm, vừa là đồng nghiệp vừa là bạn chí cốt của ông, luôn cùng ông vào sinh ra tử khi đối đầu với bọn tội phạm.

- Mình đã đưa Bảo Nam tới nơi rồi, cậu cũng mau đưa bé Bảo Phương tới đi.

- Mình biết rồi, mình tới liền đây- Hoàng Thiên đáp rồi nhanh chóng tắt máy bé Bảo Phương trên tay cùng nhau ra khỏi nghĩa trang.

Họ đến quán ăn đã hẹn trước, Văn Lâm và Bảo Nam đang phấn khích bàn luận về đường bắn hồi nãy của mình. Sau đó cả ba người đàn ông cứ bàn luận mãi về tình hình thi đấu sau này của Bảo Nam và hướng cậu vào con đường chuyên nghiệp để mặc Bảo Phương ngồi ngậm cái đùi gà thơm lừng.

Họ đã trải qua một ngày bình yên và đầy phấn khởi cho đến khi ra khỏi quán ăn này.

Quán ăn này nằm ở một nơi hơi hẻo lánh gần nghĩa trang, nhưng đồ ăn ở đây lại rất ngon nên lần nào đi viếng mộ họ cũng ghé vào ăn. Vì trời đã tối rồi nên quán trở nên vắng vẻ vô cùng, hai người đàn ông dắt hai đứa trẻ ra chỗ đỗ xe thì nghe từ xa có tiếng ồn ào, sau đó là tiếng súng nổ đùng đùng vang lên.

Hai người đàn ông vốn là hai sĩ quan công an cấp cao được cấp phát súng bên mình liền đưa mắt nhìn nhau sau đó vội vàng móc súng cầm chắc ở tay kéo hai đứa trẻ nép mình bên thành xe.

Họ đưa mắt nhìn về phía súng nổ. Một người đàn ông trung niên dẫn theo một đứa bé trai chạc tuổi bé Bảo Phương cầm đầu chạy, vừa chạy vừa tránh những phát đạn lạnh người. Hỗ trợ họ có ba người, vừa rút lui vừa bắn trả.

Người đàn ông nắm tay đứa bé trai ra sức bảo vệ nó, tránh cho nó bị tổn thương bởi làn đạn bắn tới. Cuối cùng ông bị bắn một phát súng ngã xuống ngay cạnh chiếc xe của mấy người bọn họ, máu tuông ra từ vết đạn nhanh chóng lan rộng. Ông nhìn thấy ông Hoàng Thiên thì đưa mắt van nài, thều thào nói:

- Làm ơn cứu lấy đứa bé.

Ông Hoàng Thiên không kịp suy nghĩ điều gì, là một cảnh sát gương mẫu, dù người đó có là người tốt hay tội phạm đi chăng nữa ông cũng không thể giương mắt nhìn người đó chết. Ông buông đứa con gái đang hoảng sợ vô cùng ra đi đến gần người đàn ông bị bắn đó. Ông cố gắng kéo người đàn ông đó vào bên thành xe, nhưng người đó chụp lấy áo ông cầu xin lần nữa:

- Bằng mọi giá phải cứu đứa bé này.

Khi cánh tay người đó nắm lấy áo ông Hoàng Thiên, ông nhìn thấy nơi cổ tay của người đàn ông đó có xăm hình một con hổ. Hình dáng của con hổ này khiến ông giật cả mình. Ông không lạ gì cái hình xăm này cả, đó là hình xăm của một băng phái lớn nhất hiện nay. Hoàng Thiên nhanh chóng hiểu ra chuyện gì đang xảy ra. Ông đưa mắt nhìn đứa bé trai, gương mặt nó chẳng có một tí gì sợ hãi cả. Dường như đó là điều đã quá quen thuộc với một đứa trẻ như nó, ngoài vẻ đau lòng khi thấy người đàn ông đó bị thương thì trên nét mặt đứa bé không có bất cứ dấu hiệu nào cả.

Ông Hoàng Thiên bỗng cảm thấy thương xót cho cuộc đời một đứa bé luôn phải sống đối mặt với tử thần đến mức chai lì với nỗi sợ hãi. Ông nhìn người đàn ông trung niên khề gật đầu bảo:

- Tôi sẽ cố gắng hết sức có thể.

Người đàn ông khá hài lòng trước lời hứa, ông ta mỉm cười nhẹ rồi khề nhắm mắt lại từ từ nằm xuống đất. Sau đó tiếng xuống nổ gần hơn, ba người còn lại cuối cùng cũng ngã xuống. Vậy là chỉ còn lại ông và Văn Lâm đấu súng với chúng.

- Đưa Bảo Phương và đứa bé đó đi mau đi – Văn Lâm hét lên với Hoàng Thiên.

- Nhưng mà ... – Hoàng Thiên đang định nói rằng không thể bỏ mặc Văn Lâm một mình đối chọi thì đã thấy Bảo Nam chụp lấy cây súng của người đàn ông đó ra sức ngắm bắn. Cậu đã hạ được hai tên.

Con đường duy nhất để thoát khỏi nơi này thì đã bị bọn chúng chắn hết, họ không thể lên xe thoát thân. đành phải lao theo con hẻm nhỏ trước mặt. Hoàng Thiên bế Bảo Phương lên rồi nắm tay đứa bé kéo đi thoát thân theo con hẻm nhỏ.

Quả nhiên mục tiêu của chúng là đứa bé trai này, bọn chúng thấy họ chạy trốn thì tức điên lên ra sức nổ súng về phía Văn Lâm và Bảo Nam khiến hai người bọn họ phải kéo nhau đi nơi khác để tránh đạn.

Chạy được một lúc, Hoàng Thiên thấy khả năng chạy thoát là rất thấp, ông nghĩ ngay đến việc dụ bọn chúng đi xa khỏi bọn trẻ. Trước mặt ông là mấy thùng caton khá lớn, ông bèn đặt Bảo Phương vào trong 1 cái thùng rồi quay sang bế đứa bé trai đó vào thùng. Ông nhìn hai đứa mấy giây rồi nói:

- Hai đứa phải thật im lặng, không được nhúc nhích, không được lên tiếng có biết không? Đợi đến khi ba quay lại mới được bước ra, có nghe không?

Bảo Phương khề gật đầu, còn đứa bé trai sắc mặt vẫn lạnh tanh không đáp. Hoàng Thiên vuốt tóc con gái nhìn với ánh mắt tha thiết yêu thương vào đôi mắt trong veo của Bảo Phương, rồi hôn nhẹ lên trán con mình một cái trước khi đóng nắp hộp lại.

Ông chất thêm mấy cái hộp lên che cái hộp chứa hai đứa nhỏ rồi nổ một phát súng dụ bọn chúng đuổi theo mình.

Chương 2: Sự Mất Mát (2)

Bên ngoài sau một loạt âm ỉ, tiếng bước chân chạy thành thịch đầy nặng nề, vài tiếng súng nổ đáp trả lẫn nhau, sau đó là một khoảng im lặng kéo dài đầy đáng sợ của bóng đêm tăm tối.

Bảo Phương ngồi thu mình trong cái thùng không dám nhúc nhích đến nỗi hai chân của cô bé tê cứng cả lên và bắt đầu co rút gây nhức nhối. Cô bé cắn chặt răng chịu đựng cơn đau này đi qua chứ nhất quyết không nhúc nhích. Dù đau đớn nhưng cô bé không bật khóc như những đứa trẻ khác.

Đứa bé trai ngồi bên cạnh dường như không quan tâm lắm đến mọi chuyện bên ngoài, vẫn vẻ mặt lạnh tanh không chút biểu cảm nào, thường khề cựa mình khiến cho chiếc thùng đôi lúc lay động. Một vật gì đó trong túi áo cậu phát sáng trong đêm tối khiến hai đứa bé có thể nhìn thấy gương mặt của nhau một cách mờ ảo. Cậu bé nhìn thấy biểu hiện trên nét mặt của Bảo Phương thì hơi nhú mày và bắt đầu quan sát cô bé. Cứ như thể cậu ta đã tìm được một thứ đồ chơi thú vị gì đó cần nghiên cứu kỹ.

Nhìn thấy Bảo Phương cắn chặt môi nín nhịn đến nỗi mồ hôi rịn cả ra, cậu bé không chịu đựng được nữa bèn đưa tay kéo cái chân của Bảo Phương về phía mình, bắt chập sự sợ hãi và bắt ngờ ngã ngửa về phía sau của cô bé.

Bảo Phương kinh ngạc đưa mắt nhìn trân trân về phía cậu bé đang nắm lấy bàn chân của mình muốn rút chân lại nhưng không thể. Một phần vì cậu ta là con trai có sức mạnh hơn một bé gái như Bảo Phương, một phần thì trông cậu bé cũng nhìn hơn cô vài tuổi. Cô bé bắt lực đánh ngời im theo dõi từng động tác của cậu bé trai đó.

Cậu nhanh chóng cởi giày của Bảo Phương ra sau đó dùng lực ấn mạnh vào lòng bàn chân của cô bé. Một cơn đau thốn khó chịu xé lên từ nơi lòng bàn chân của Bảo Phương. Cô bé tròn tròn mắt nhìn cậu bé đầy tức giận, nước mắt trực chờ rơi ra từ khóe mắt trong veo của cô, nhưng miệng vẫn cắn chặt răng chịu đựng. Nhất quyết không để bản thân lên tiếng để lộ chỗ trốn.

Nhưng sau vài cú ấn mạnh của cậu bé thì bàn chân đau nhức đến tê dại của Bảo Phương bắt đầu thấy dễ chịu và thoải mái vô cùng. Ánh mắt cô bé vẫn tròn xoe nhìn cậu bé trai nhưng là với ánh mắt cảm mến. Bảo Phương ngồi im nhìn cậu bé giúp mình thư giãn hết bàn chân này đến bàn chân khác.

Sau đó, cậu bé không nói gì thêm nữa, không khí lại chìm vào im lặng của bóng tối mờ ảo.

Bảo Phương từ nhỏ vốn sợ tối, khi mà giây phút căng thẳng dường như đã trôi qua, cô bé mới bắt đầu để ý đến việc mình đang ở trong một không gian chật hẹp và đầy tối tăm. Bảo Phương cứ nhìn đắm đắm vào cái vật trong túi áo của cậu bé. Cậu thân nhiên móc nó ra chia nó trước mặt Bảo Phương cho cô bé thỏa sức nhìn ngắm.

- Thích nó à – Cậu bé hỏi với giọng hồ hững.

Bảo Phương lắc đầu.

- Vậy sao lại nhìn nó – Cậu bé cau mày nhìn Bảo Phương bức bối hỏi, dáng điệu của cậu bé lúc này không khác gì những ông già khó tính là mấy.

- Em sợ tối – Bảo Phương co người lại nói nhỏ, không như cậu bé đó, Bảo Phương vẫn sợ bọn người hung dữ kia phát hiện ra mình.

Quảng cái vật phát sáng đó vào tay Bảo Phương, cậu bé thờ ơ nói:

- Nó em mượn một chút đó.

Bảo Phương đón lấy cái vật phát sáng đó trong lòng bàn tay của mình. Cô bé xòe bàn tay ra để quan sát thì mới biết đó thực chất là một chiếc vòng với những hạt lục ngọc tuyệt đẹp và trong suốt, điều đặc biệt là nó có thể phát ra ánh sáng ngay trong đêm tối. Những hạt lục ngọc tròn và mát lạnh nhưng lại phát sáng khiến người ta cảm thấy yên tâm nhiều hơn.

Bảo Phương nhoèn miệng cười nói:

- Cảm ơn anh.

Cậu bé khá bất ngờ trước biểu hiện của Bảo Phương, có lẽ cậu ghét cái hình ảnh cơ bắp người của Bảo Phương trong bóng tối khác với vẻ điềm tĩnh của mình nên mới muốn cho cô bé mượn. Nào ngờ Bảo Phương lại cười và còn cảm ơn cậu, khiến cho gương mặt cậu thoáng chút đỏ có phần ngượng ghịu quay mặt đi.

Cả hai lại tiếp tục chìm vào không gian im lặng của bóng tối cho đến khi cái bụng trống rỗng của cậu bé reo lên đầy thuyết phục. Cậu thoáng đỏ bừng mặt lên, mím chặt môi, lấy tay ép chặt bụng lại kiềm chế cơn đói còn cao đang biểu tình.

- Ăn cái này đi – Bảo Phương lôi từ trong túi ra một thanh chocolate mà lúc nãy ba vừa mua cho mình chia ra trước mặt cậu bé.

Cậu đưa mắt nhìn Bảo Phương, môi vẫn bặm lại, chần chờ một lúc rồi mới quyết định cầm lấy thanh chocolate từ tay Bảo Phương, sau đó xé vội cái bao

ra và bắt đầu ngấu nghiến ăn. Nhìn thấy cậu ăn, bảo Phương nhón miếng cười hỏi:

- Ngon không?

Cậu bé khẽ gật đầu.

- Ăn cái này nữa đi, anh một cái, em một cái – Bảo Phương lấy từ trong túi ra hai cây kẹo que tròn chia ra trước mặt cậu bé một cây.

Cậu chán chừ không nhận, nhưng Bảo Phương nhất quyết nhét vào trong tay cậu. Thanh chocolate đã bị cậu ăn sạch, cậu bé nhìn Bảo Phương đang bóc vỏ cây kẹo ra à đưa vào miệng mút thì cũng bắt chước làm theo. Vị ngọt có mùi cam của kẹo và mùi thơm mà lần đầu tiên cậu bé mới được nếm thử khiến ánh mắt cậu sáng lên. Và mặt lạnh lùng hờ hững của cậu biến mất thay vào đó là vẻ say mê mút kẹo. Có lẽ đây mới là biểu hiện của những đứa trẻ bình thường.

Từ nhỏ đến lớn, cậu được nuôi dạy là phải mạnh mẽ, và cứng rắn. cậu không được phép khóc như những đứa bé khác. Không được yêu thương chiều chuộng, càng không có sở thích ăn quà bánh chứ đừng nói đến một viên kẹo. Cho nên vị ngọt lần đầu tiên được nếm kẹo của cậu sẽ ghi khắc mãi trong lòng cậu.

- Có ngon không? – Bảo Phương lại hỏi lần nữa.

Cậu bé lại gật đầu, nhưng lần này cậu kèm theo một nụ cười tươi trẻ con đến đáng yêu vô cùng.

- Đợi ra ngoài em sẽ mời anh ăn thật nhiều kẹo luôn – Bảo Phương hớn hờ nói.

- Ừm...- Cậu bé khẽ gật đầu đồng ý, dường như đây là lần đầu tiên cậu có một lời hứa. Mặt mặt của cậu bé dần dần trở nên ấm áp hơn, cậu cười nhiều hơn.

- Có sợ không? – Cậu đưa mắt nhìn Bảo phương hỏi.

Bảo Phương gật đầu rồi lại lắc đầu, hít một hơi cô bé mới cất giọng nói:

- Em không sợ, ba em là cảnh sát rất giỏi. Ba sẽ đuổi đám người xấu đi sau đó đến đón em. Em sẽ bảo ba đưa anh cùng đi mua kẹo.

Dường như Bảo Phương lặp lại lời hứa khiến cậu bé vui mừng không siết, cậu nhanh chóng gật đầu, rồi mơ đến viễn cảnh mình sẽ được thưởng thức những cây kẹo tuyệt vời kia.

Nhưng ngay sau đó là tiếng bước chân rầm rập ồ tới khiến hai đứa bé sợ hãi co người vào nhau. Bảo Phương run lên cầm cập, cậu bé liền quàng tay ôm lấy cô bé vỗ về trấn an nói:

- Đừng sợ...anh sẽ bảo vệ em.

Bảo Phương nhìn vào đôi mắt cương nghị nghiêm túc của cậu bé rồi khẽ gật đầu, siết chặt chiếc vòng lục ngọc trong lòng bàn tay khiến cho ánh sáng của nó giảm bớt.

- Ở đây nè, tín hiệu ngay ở chỗ này – Một tiếng nói vang lên gần sát ngay chỗ mấy cái thùng của hai đứa trẻ khiến chúng nghe rõ mồn một.

Trong thùng giấy, chỉ có hơi thở gấp gáp và tiếng tim đập mạnh vì căng thẳng của hai đứa trẻ. Chúng tựa sát người vào nhau khẽ run lên, hai bàn tay chúng nắm chặt lấy nhau nhất quyết không buông rời.

Tiếng dòi những chiếc hộp vang lên, hai đứa trẻ mím chặt môi không bật lên tiếng khóc. Bảo Phương lo sợ nghĩ đến việc bọn họ có thể tìm thấy hai đứa bọn nó, họ làm gì hai đứa nó. Liệu ba cô bé có tới cứu kịp hay không?

Cậu bé siết chặt bàn tay nhỏ bé lạnh toát vì run của Bảo Phương, cả người cậu run lên vì lo sợ. nhưng không phải cậu lo sợ cho chính mình mà lo sợ cho Bảo Phương, cô bé vì cậu mà chịu liên lụy. cái bọn người kia là một bọn vô cùng độc ác, chúng không hề mềm lòng khi ra tay giết hại người khác. Bọn chúng là lũ sát nhân đê hèn giết người không gớm máu. Bọn chúng có thể thẳng chân dậm đạp lên bất cứ thứ gì cản đường chúng. Ra tay tàn sát bất kể già trẻ lớn bé mà không chút ăn năn nào cả.

Mục tiêu của chúng là cậu, chỉ cần cậu bước ra trước khi chúng phát hiện ra cái thùng chứa họ thì có lẽ Bảo Phương sẽ được an toàn. Cậu nghĩ rằng hít thở một cái thật sâu, làm động tác im lặng với Bảo Phương rồi buông tay cô bé ra, rồi đứng thẳng dậy. Bật tung cái nắp hộp thùng sang hai bên hùng dũng đứng dậy không một chút e dè sợ sệt nào cả.

Bảo Phương cũng sợ hãi đến nỗi đưa tay che miệng ngăn tiếng hét thoáng thốt trong lòng mình lại. Nhưng ngay sau đó, cô bé nghe tiếng reo lên:

- Cậu chủ ở chỗ này, mau lại đây.

Một giọng nói vang lên vui mừng rồi nhanh chóng chạy thẳng đến gần cái thùng của bọn họ. Người đàn ông đó hất tung những chiếc thùng rỗng sang hai bên và bế bổng cậu bé ra khỏi thùng.

- Cậu chủ...cậu không sao chứ? Có bị thương chỗ nào hay không? Xin lỗi vì chúng tôi đến trễ khiến cậu bị một phen hoảng hốt – Người đàn ông đó ân

cần hỏi và quan sát khắp toàn thân cậu bé xem xét.

- Tôi không sao – Cậu bé gạt phăng cánh tay đang sờ nắn người cậu tìm kiếm vết thương, rồi nhanh chóng chỉ tay vào cái thùng ra lệnh – Bế em ấy ra.

Người đàn ông lúc này mới để ý thấy còn có một bé gái nữa núp ở trong thùng, anh ta vội bế Bảo Phương ra, cô bé nhìn thấy trên tay anh ta có một hình xăm con hổ. Sau đó đặt xuống bên cạnh cậu bé rồi nhìn cậu bé hỏi

- Bé gái này là ai?

- Không phải chuyện của ông? – Cậu bé lạnh lùng đáp.

- Trả cho anh – Bảo Phương dần bình tĩnh lại rồi chìa tay đưa chiếc vòng cho cậu bé.

- Tặng em... như vậy sau này em sẽ không sợ tối nữa – Vừa nói cậu bé vừa đeo nó vào bàn tay của Bảo Phương.

- Nhưng mà... - Bảo Phương ngập ngừng, ba cô bé đã dặn cô bé không được tùy tiện nhận quà của người lạ, nhất là những món quá quý giá thế này.

- Coi như là tiền anh trả để em dẫn anh đi ăn kẹo – Cậu bé cười hiền từ đáp, đẩy lùi sự do dự của Bảo Phương.

Nụ cười của cậu bé khiến người đàn ông đứng bên cạnh kinh ngạc vô cùng. Đã lâu lắm rồi anh ta mới nhìn thấy nụ cười trên gương mặt lạnh lùng của cậu bé.

- Được, em sẽ bảo ba dẫn anh và em cùng đi ăn thật là nhiều kẹo, ăn kem rồi đi công viên chơi – bảo Phương gạt đầu nói.

Sau đó cô bé chợt nhớ đến ba của mình bèn lên tiếng gọi:

- Ba ơi... ba...

Bảo Phương lớn tiếng gọi mấy lần nhưng vẫn không có hồi đáp.

- Chú e rằng ba cháu đã... - Người đàn ông tăng hắng vài cái ngập ngừng không biết phải nói sao với đứa trẻ này trước sự nghi ngờ rằng ba cô bé đã chết.

- Chú bảo sao ạ ! – Bảo Phương quay phắt người lại nhìn người đàn ông đó. Bây giờ cô bé mới phát hiện ra trên gương mặt người đàn ông đó có một vết sẹo dài đáng sợ, cô bé bất giác co người lùi lại mấy bước.

Người đàn ông không phát ý trước hành động của cô bé, mà khẽ nói:

- Lúc này chúng tôi có chạy ngang một người đàn ông trông khá giống cô bé, ông ta đã bị bắn chết.

Bảo Phương nghe xong thấy trời đất đảo điên, quay cuồng, cô bé không tin vào tai của chính mình nữa, bèn hét lên:

- Chú nói dối, chú gạt cháu... cháu không tin chú đâu, ba cháu không chết, ba cháu không chết.

Những giọt nước mắt tràn ra khóe mắt của Bảo Phương, khiến người đàn ông lúng túng, ông ta chưa bao giờ phải báo tin cho một đứa trẻ vì cái chết của ba đứa trẻ đó bao giờ, nên không biết phải dỗ dành Bảo Phương ra sao.

Mặt cậu bé cũng bỗng trở nên vàng vọt khi thấy Bảo Phương khóc. Cậu cũng khá lúng túng và bối rối nữa muốn đưa tay nắm lấy tay cô bé vỗ về, nữa lại không dám, thành ra bàn tay đã đưa ra đành bất lực thu tay lại

- Xác ba cháu ở đằng kia – Người đàn ông cuối cùng cũng quyết định lên tiếng, anh ta dùng bàn tay vuốt ve mái tóc của Bảo Phương nhưng đã bị cô bé hất tay xuống rồi Bảo Phương xoay người lao nhanh về hướng người đàn ông đã chỉ.

Ở đó có một xác người đàn ông trung niên ngã xuống, ông bị bắn trúng 5 phát đạn vào người, khắp người ông đều toàn là máu. Chiếc áo khoát màu xám mà ông thích nhất đã nhuộm thành màu đỏ của máu. Đôi mắt đen đầy nghiễm nghi của ông đã khép lại thật sâu không bao giờ mở ra nữa, nét mặt ông trông hiền từ vô cùng.

Bảo Phương chết lặng bên cái xác của ba mình. Cô bé khuya xuống, những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên mặt cô bé. Khẽ run run nấc ghen từng tiếng gọi:

- Ba ơi...

- Ba mau tỉnh dậy đi... - Bàn tay nhỏ bé của Bảo Phương nắm lấy cánh tay của ông Hoàng Thiên lay mạnh. Nhưng cánh tay của ông đã không còn cử động được nữa và bắt đầu cứng lại.

- Không đâu ba ơi, ba đừng chết mà..., ba đừng bỏ con mà... - Bảo Phương gài hết cầu xin khôn ngừng chỉ mong ba cô bé tỉnh lại.

Tiếng khóc xé lòng của cô bé khiến cho những người xung quanh cũng thấy thương tiếc, cũng có vài người sụt sùi nước mắt. Riêng cậu bé chỉ im lặng mím

môi, bàn tay cung lại khẽ run run, cậu không đến gần cô bé để an ủi. Bởi vì cậu không có tư cách, nếu không phải bởi vì cậu, nếu không phải vì muốn cứu cậu thì giờ đây người đàn ông này sẽ không chết.

Và cô bé gái đó, người đã cho cậu niềm vui ngọt đầu tiên của kẹo sẽ không mất cha. Cô bé sẽ sống trong hạnh phúc, được cha cô dẫn đi ăn kẹo, đi chơi công viên như lời cô bé kể. Trong lời kể, cậu biết đó chính là sự hạnh phúc của cô bé. Giờ đây niềm hạnh phúc của cô bé đã bị cậu tước đoạt mất.

Trong không khí đau buồn kia bỗng vang lên tiếng còi xe cảnh sát. Bọn người kia hét hoảng vội vã kháo nhau thu dọn tàn tích:

- Cậu chủ chúng ta phải đi thôi, cảnh sát tới rồi – Người đàn ông đó cúi đầu bảo nhỏ với cậu bé.

Cậu gật đầu hiểu ý rồi quay lưng theo người đàn ông bỏ đi. Đi được một lát cậu qua đầu nhìn lại Bảo Phương lần nữa, chiếc vòng xanh lục ngọc trên tay cô bé vẫn phát sáng rất đẹp nhưng không thể làm vui đi nổi mắt mắt to lớn của cô bé.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sự Mất Mát (3)

Khi Văn Lâm dẫn Bảo Nam chạy tới theo sau là một đoàn cảnh sát đông đảo tay cầm súng thì Bảo Phương đang trầm lặng ngồi bất động bên cạnh xác ông Hoàng Thiên. Xác ông đã cứng ngắt, máu đã khô lại từ lâu. Tất cả mọi người chứng kiến cái chết của đồng nghiệp và cũng là người chỉ huy tài giỏi của họ thì không khỏi ngậm ngùi buồn bã. Hoàng Thiên là một viên cảnh sát gương mẫu nhiệt tình và tốt bụng, được mọi người yêu mến và kính trọng.

Bảo Nam đứng chết trân trước cái xác của ba mình, sau đó cậu sụp xuống đất gào lên:

- Ba ơi.

Ông Văn Lâm cũng sững sờ trước thân xác của bạn thân, ông bước đến ôm lấy Bảo Phương quan tâm hỏi.

- Bé Phương con sao rồi, có bị thương chỗ nào không.

Nhưng Bảo Phương không đáp, chỉ đưa đôi mắt vô hồn của cô bé lên nhìn Văn Lâm. Chứng kiến cái chết của ba mình, đứa bé mới 8 tuổi này đã hoàn toàn bị shock nặng. Bảo Phương đã không còn rơi nước mắt được nữa, chỉ còn lại bộ mặt vô cảm.

Hai vợ chồng Văn Lâm chung sống với nhau đã hơn 10 năm trời, có một bé trai 10 tuổi tên là Trí Lâm. Sau khi đứng ra lo liệu đám tang cho Hoàng Thiên xong, thấy bên nội ngoại của Bảo Nam và Bảo Phương không ai thân thiết bên nhận hai đứa đem về nuôi, sống chung với con trai mình cho có bạn. Hai vợ chồng đối xử với hai anh em bảo Phương như con cái ruột của mình.

Bảo Phương từ sau khi cha mất cô bé không nói được, ngoài gia đình Văn Lâm và Bảo Nam ra cô bé không cho ai đến gần mình. Mặc dù chạy chữa rất nhiều nhưng bảo Phương vẫn không thể nói được. Vì vậy cô bé cứ sống như một người câm, chỉ giao tiếp với những người thân trong gia đình. Đến trường cũng chỉ yên lặng một mình. Cô bé và anh trai rất thân thiết với nhau, nếu Bảo Nam về muộn thì Bảo Phương lo lắng trông ngóng. Bảo Nam hiểu em gái chỉ còn một mình mình là người thân nên luôn lo sợ bị mất mình, cho nên cậu từ bỏ những hoạt động vui chơi hàng ngày mà trở về bên cạnh em gái.

Thứ duy nhất cậu không từ bỏ là môn bắn súng, bởi vì đây là niềm hy vọng của ba cậu, Bảo Phương cũng thích nhìn anh mình trong tư thế của một xạ thủ nên cô bé không bỏ qua bất cứ buổi tập nào của Bảo Nam. Hai anh em cứ sống hòa thuận như thế cho đến khi Bảo Nam 18 tuổi, anh quyết định chọn trường cảnh sát.

Bảo Phương quyết liệt kiên quyết không cho cậu thi vào đó. Trong ý nghĩ của cô bé, nếu như Hoàng thiên không phải là một cảnh sát mà là một người dân bình thường, vậy thì ông sẽ bỏ mặc những tranh chấp xã hội kia coi như không liên quan đến mình, sợ sệt như những người dân gần đó, tìm một chỗ trốn chờ cho bọn người đó bỏ đi, như vậy thì ông sẽ không chết.

Cho nên khi Bảo Nam muốn thi vào cảnh sát thì Bảo Phương lại lo sợ anh trai cũng sẽ giống như ba mình lao vào tranh chấp giữa các băng nhóm xã hội đen để rồi mất mạng và rồi bỏ cô bé.

Bảo Phương không nói được, cô bé chỉ có thể đập phá đồ để thể hiện sự giận dữ và phản đối của mình. Bảo Nam ra sức thuyết phục:

- Anh hứa với em, anh nhất định sẽ không hành động đơn độc để rồi mất mạng mà bỏ rơi em một mình. Bởi vì em là người thân duy nhất của anh trên đời này.

Nhưng bao nhiêu lời hứa của Bảo nam cũng không thể lấn áp được sự sợ hãi trong lòng của Bảo Phương. Cô bé nhất quyết phản đối và để thể hiện sự cương quyết của mình, Bảo Phương đã đóng sầm cửa lại quyết định tuyệt thực.

Nhưng làm cảnh sát là ước vọng từ nhỏ của Bảo Nam, cũng là sự kỳ vọng của ông Hoàng Thiên. Bảo Nam muốn thực hiện kỳ vọng của ba mình và cũng muốn chính tay cậu bắt giữ những kẻ tội phạm và những kẻ đã giết cha mình. Lần này cậu nhất quyết phải thi vào trường cảnh sát.

Thành tích học tập tốt, gia cảnh trong sạch, lại là thiếu niên tài năng của ngành xạ thủ nên Bảo Nam nhanh chóng được nhận vào trường.

Ngày cậu vào trường, Bảo Phương đã không ra tiễn. Từ lúc biết Bảo Nam nhất định thi vào cảnh sát, cô bé đã không thèm nhìn Bảo Nam thêm lần nào nữa. Bảo Nam sau khi sắp xếp xong hành lý thì từ biệt vợ chồng ông Văn Lâm và Trí Lâm thì đi đến trước cửa phòng Bảo Phương gõ.

- Bảo Phương...

Nhưng Bảo Phương im lặng không mở cửa, Bảo Nam thở dài một cái rồi buồn bã nói:

- Anh phải đi đây, em ở nhà nhớ phải tự chăm sóc mình và nghe lời chú thím Lâm có biết không. Khi nào được nghỉ anh sẽ trở về thăm em.

Bảo Phương vẫn không trả lời. Bảo Nam buồn rầu kéo va li đi khỏi nhà.

Bảo Nam đi rồi, Bảo Phương khóc nức nở, cô bé vùi mình vào trong chăn khóc một trận thảm thiết. Cô ghét hai từ “cảnh sát”, bởi vì nó đã làm cô bé mất đi người cha, bây giờ người anh trai thân thiết nhất cũng rời xa cô bé.

Bảo Nam đi rồi, Bảo Phương càng trầm lặng hơn trước.

Chính vì tính cách khá lập dị của mình mà cô bé thường xuyên bị ăn hiếp. Không còn anh Bảo Nam ở bên cạnh bảo vệ, Bảo Phương chỉ có thể cắn chặt răng chịu đựng những trò đùa nghịch chọc phá của bọn con trai mấy dãy trong trường. Nhưng Bảo Phương không hề khóc, sự gan lì của cô bé khiến cho bọn đó cảm thấy tức tối vô cùng. Chúng ra sức ức hiếp thậm chí còn đánh cô bé, Bảo Phương âm thầm chịu đựng, không mở miệng van xin hay kể lại cho vợ chồng ông Văn Lâm nghe dù cho họ có gắng hỏi nguyên nhân xuất hiện những vết bầm tím trên mặt và trên người cô.

Vào một ngày, Bảo Phương đang trên đường đi học về, cô bé thích đi trong con hẻm nhỏ vắng vẻ vì nó rất yên tĩnh. Nào ngờ dọc đường Bảo Phương đã thấy mấy tên hay ức hiếp mình đang ngồi chụm lại ở đó như chờ đợi ai.

Vừa thấy Bảo Phương thì một thằng nhóc trông có vẻ là đầu đàn đứng bậy dậy lên tiếng trêu chọc:

- Ê, con câm, mà đi học về à.

Bảo Phương nhìn bọn chúng đầy cảnh giác, bàn tay nhỏ bé đồ đầy mồ hôi lạnh toát. Bảo Phương co chặt tay lại, môi mím chặt mắt nhìn thẳng một chút.

- Mày có biết con đường này là của ai không hả? – Một thành nhóc ăn bặn lời thôi léch thếch hất mặt hỏi.

Bảo Phương nhìn chúng rồi lắc đầu.

- Đường này là đường của ông nội mày, mày muốn đi qua đây thì phải nộp lộ phí. Mau đưa đây – Thằng nhóc đầu đàn đáp.

Nhưng Bảo Phương lắc đầu, chân cô bé đi thụt lùi lại từ từ, cô bé định quay người bỏ chạy thì bọn chúng đã chạy nhanh hơn và bao quanh cô bé.

5 tên con trai, tên nào tên nấy đều to lớn bao vây lấy một bé gái gầy gò yếu ớt lại bị câm. Bảo Phương nhìn chúng với ánh mắt căm ghét vô cùng, cô bé nhìn nụ cười trên môi kiểu khinh rẻ thì tức giận vô cùng.

- Đưa tiền đây.

Bảo Phương lắc đầu ý bảo mình không có tiền.

Nhưng bọn chúng đâu có tin, một tên đáng vẻ mập mập sấp lại gần giật chiếc cặp táp đeo trên vai của Bảo Phương ra khỏi vai cô bé. Bảo Phương sợ hãi vội lấy tay giữ chiếc ba lô đang tuột dần khỏi vai mình. Nhưng sức vóc của một bé gái như cô bé làm sao đấu nổi với một tên con trai khỏe mạnh mập mập. Tên này giật mạnh chiếc cặp trên tay của bảo Phương khiến cô bé mất đà ngã phịch xuống đất. Tên mập nhanh chóng mở bìa Bảo Phương ra rồi trút tất cả mọi thứ trong bìa cô bé xuống đất trong con mắt đầy giận dữ của Bảo Phương.

Trong bìa cô bé chẳng có gì cả ngoài mấy quyển sách, tập và bút. Vì trường học gần nhà nên cô bé tự mình đến trường rồi tự mình đi về, không ghé bất cứ nơi nào nên Bảo Phương cũng không mang theo tiền. Và bảo Phương cũng rất ít khi xin tiền vì cô bé biết hoàn cảnh ăn nhờ ở đậu của mình, mặc dù vợ chồng ông Văn Lâm hết lòng yêu thương như con đẻ không hề cô bé thiếu thốn bất cứ thứ gì.

- Chẳng có gì cả. Bực mình...Ê con câm, mày để tiền ở đâu? – Tên đầu đàn nhìn Bảo Phương hỏi.

Bảo Phương lắc đầu xua tay, rồi dùng tay tạo khẩu hình, bọn chúng nhún mày không hiểu cô bé muốn nói gì. Một tên bảo:

- Không chừng nó giấu tiền trong người.

Vậy là 5 tên quây lại đè bảo Phương xuống. Bốn tên giữ chặt tay chân cô bé lại để cho tên đại ca lục soát người cô bé. Bảo Phương ra sức vùng quẫy nhưng không tài nào thoát được bàn tay kẹp chặt như thép của bốn tên kia.

Trên người Bảo Phương không có gì ngoài sợi dây truyền mẹ cô bé để lại. Tên này thấy vậy thì đưa tay giật mạnh sợi dây truyền ra khỏi cổ bảo Phương khiến cho cổ cô bé bị cái siết của sợi dây làm trầy, cảm giác đau rất nơi cần cổ.

- Được rồi, tao lấy cái này xem như là tiền đi đường, ngày mai mày nhất định phải nộp tiền cho tao đó – Tên đại ca nói xong nhìn ngắm sợi dây truyền trên tay mình ước lượng xem nó bán được khoảng bao nhiêu.

Bốn tên kia cũng nói lỏng tay ra khỏi người Bảo Phương.

Bảo Phương nhìn tên đại ca giờ cao sợi dây truyền với bốn thằng bạn cười đắc ý thì tức giận vô cùng. Đó là sợi dây truyền của mẹ cô để lại cho cô. Anh Bảo Nam cũng có một sợi, đó là dấu hiệu chứng tỏ tình cảm anh em của hai người bọn họ. Bảo Phương không thể để mất được.

Cô bé đứng bật dậy hùng hổ lao vào tên đại ca quyết giành lại sợi dây truyền trong tay tên này. Bằng với sức lực của mình, Bảo Phương lao nhanh vào tên đại ca, cậu ta bị bất ngờ nên ngã nhào về phía trước. Bảo Phương lao nhanh về bàn tay nắm sợi dây truyền của mình mà ra sức gỡ tay cậu ta ra lấy lại. Nhưng dù bị té ngã nhưng tên nhóc này vẫn giữ chặt sợi dây trong tay. Cậu ta nhanh chóng ý thức được Bảo Phương đang cố gắng lấy lại sợi dây truyền vì vậy càng ra sức nắm chặt hơn. Hai bên giằng co quyết liệt. Nhưng ngay sau đó, một tên đã chạy đến đập một cái thật mạnh vào eo cô bé khiến cô bé ngã nhào sang một bên, mặt đập xuống đất. Đau điếng, cát rơi vào khoeo mắt đau rất khó chịu, miệng đầy cát.

Nhưng bảo Phương mặc kệ những hạt cát đang gây đau đớn và khó chịu cho mình cô bé neho mắt lại vẫn nhắm bàn tay sợi dây truyền của tên nhóc đại ca kia mà giành lại.

Bảo Phương không lấy lại được thì ra sức cào cào đấm mạnh vào tên này khiến hắn ta tức tối tát mạnh vào mặt cô bé. Bảo Phương thấy mặt mình rất lên và nhức nhối, trong miệng xông ra mùi máu tanh nồng. Cô bé nhìn bọn chúng tức giận, nổi đau đớn không làm cô bé nhụt chí hay không lóc như những bạn gái cùng lớp, càng không rơi nước mắt khóc òi. Bảo Phương đưa tay quệt phần máu chảy ra từ khoeo miệng mình, mặc cho đầu tóc rối bời, toàn thân đỏ đầy mồ hôi vẫn tiếp tục lao vào bọn chúng giành lại sợi dây truyền.

5 tên nhóc này thấy Bảo Phương hết lần này đến lần khác xông vào chúng không biết sợ thì hơi lúng túng. Từ trước đến giờ chúng chưa từng gặp một đứa bé gái nào vừa cứng đầu vừa lì lợm như Bảo Phương cả. Bọn con gái bị chúng dọa vài câu đã khóc lóc đáng đồ cho chúng rồi bỏ chạy, còn nếu gan lắm cũng là bị chúng cho ăn một cái tát thì mếu máo khóc.

Nhưng Bảo Phương thì hoàn toàn ngược lại, cô bé không khóc, chỉ có ánh mắt nhìn chúng đầy giận dữ. Khi Bảo Phương lao vào chúng lần nữa thì lần này tuy chúng có chút e dè trước khi thế hùng hổ của cô bé nhưng đồ đã ở trong tay mình bọn chúng quyết không để mất. Nên lần này cả 5 đồng loạt ra tay đánh cô bé một trận.

- Dừng tay....- Một tiếng hét từ xa vọng lại.

Sau đó là tiếng bước chân chạy nhanh đến. Cả 5 tên nhìn thấy người vừa chạy lại thì hoảng sợ ngừng tay lại. Chúng thấy người đó lại gần thì sợ hãi quăng sợi dây truyền vào người Bảo Phương rồi bảo:

- Trả đây.

Cả 5 định bỏ đi thì người đó đã chạy đến và hét lên ra lệnh:

- Tụi bây đứng lại đó cho tao.

Nghe tiếng hét của người đó, 5 tên này bậm môi đứng lại. Sau đó người đó đỡ Bảo Phương đứng dậy, phất sạch bụi trên người cô bé, vuốt lại mái tóc đã dính đầy mồ hôi của Bảo Phương. Dịu dàng hỏi:

- Em không sao chứ?

Bảo Phương bị đánh đến độ tai ù đi không nhận ra giọng nói của người đó, đôi mắt đang bị cát rơi vào chớp chớp mắt nhiều lần mới nhìn rõ người trước mặt là ai. Bảo Phương đưa tay dụi mắt, khiến nước mắt nhoe ra ướt nhem, trông cô bé nhếch nhếch vô cùng.

Một chiếc khăn tay sạch sẽ trắng tinh tươm và có mùi hương nhẹ nhẹ nhàng phủ lên lau đi những vết bẩn trên người Bảo Phương.

- Em giỏi lắm.

Không phải là một lời lo lắng, không phải là lời thương hại, càng không phải là một lời mắng “Ngốc...”, mà là một lời khen. Bảo Phương ngẩng mặt nhìn Trí Lâm. Trước đây khi hai gia đình thân thiết với nhau cũng thường chơi chung. Nhưng chủ yếu là Trí Lâm chơi cùng với Bảo Nam vì một phần Bảo Phương là con gái, một phần cô còn nhỏ không thích hợp chơi cùng. Cho nên Bảo Phương và Trí Lâm cũng không thân thiết lắm. Khi về sống chung thì ngoài lúc vô tình chạm mặt nhau Trí Lâm nói dăm ba câu rồi thì ai về phòng người ấy chứ không hề có sự thân thiết nào.

Lời khen của Trí Lâm giống như một sự khích lệ to lớn với Bảo Phương. Cô bé chợt cảm thấy Trí Lâm gần gũi giống như anh trai Bảo Nam.

Ngày hôm sau, Trí Lâm dẫn Bảo Phương đi đến một nơi, nơi đây đã mở ra một trang mới cho số phận của Bảo Phương.

Chương 4: Sự Mất Mát (4)

Nơi Trí Lâm dẫn Bảo Phương đến là một võ đường khá lớn, có rất đông học viên theo học. Đa số đều là nam, nhưng nữ học viên chạc tuổi Bảo Phương cũng khá nhiều nhưng đa phần họ đều đã lên đai xanh cả.

Bảo Phương đứng đó ngơ ngác nhìn những học viên đấu tập với nhau, từng động tác mạnh mẽ được tung ra, những cú né đòn tuyệt diệu nhưng nhẹ nhàng chỉ bởi một cú lách người khiến cho Bảo Phương nhìn không chớp mắt.

Cô bé thích thú mãi miết theo dõi từng động tác thi triển của mọi người. Họ đấu với nhau rất nhẹ nhàng chứ không hề nặng nề, những bước chân tung ra cứ như thể sẽ hất văng người trước mặt đến 3 mét, ấy vậy mà họ đã thu chân về khi cách thân người kia không đầy 3 cm. Cùng lắm là chạm nhẹ vào người đó rồi dừng lại trên không khí rồi nhẹ nhàng hạ chân xuống cứ như thể họ vừa múa một điệu múa nhẹ nhàng êm ái, bài bản và đẹp mắt.

Bảo Phương cứ mãi miết nhìn với ánh mắt sáng rỡ đầy say mê, cứ như thể cô bé vừa lạc vào một khung cảnh thần tiên không thể nào dứt được.

- Đây, của em... - Trí Lâm chìa ra trước mặt Bảo Phương một bộ võ phục trắng tinh.

Bảo Phương chớp chớp mắt nhìn Trí Lâm rồi nhìn lại bộ võ phục trên tay cậu ấy. Cô bé dùng tay chỉ vào mình như muốn hỏi: "Cho em ư?"

Trí Lâm không đáp mà gật đầu đặt bộ võ phục vào tay Bảo Phương rồi xoay người chỉ về phía một cánh cửa rồi nói:

- Vào trong đó thay đồ.

Thấy Bảo Phương vẫn ngơ ngác, Trí Lâm liền đi ra sau lưng cô bé đẩy cô bé về phía cửa phòng rồi cười bảo :

- Anh chờ em ở bên ngoài.

Bảo Phương cẩn nhẹ môi rồi ngoan ngoãn đi vào bên trong phòng thay đồ, bàn tay siết nhẹ bộ võ phục trên tay mình. Cảm giác bộ võ phục mới này thật mềm mại và ấm áp.

Khi mặc bộ võ phục vào người rồi ngắm mình trong gương, Bảo Phương thấy một cô bé gái khác đang đối diện với mình. Cô bé đó có đôi mắt đen lấp lánh nhưng nét u buồn đã giảm bớt, cô bé đó cột tóc đuôi ngựa gọn gàng sau gáy, phần cổ bộ võ phục ôm sát cổ cô bé khiến cho cô bé trông thanh mảnh vô cùng. Nét môi thoáng một nụ cười hài lòng. Đã lâu rồi Bảo Phương không cười, không ngờ giờ đây khi đã tìm được thứ khiến mình say mê thì cô bé lại có thể cười rồi. Đây chính là điều hạnh phúc mà Trí Lâm mang lại cho Bảo Phương.

Mân mê sợi dây đai trên tay mình, bảo phương có cảm giác rồi đây nó chính là nơi gửi gắm tâm sự của mình.

Nhưng bảo Phương lại không biết phải thắt thế nào cho đúng, lúng túng một hồi đành mở cửa bước ra ngưỡng ngừng siết chặt sợi dây đai trong tay, lên lút nhìn Trí Lâm. Trí Lâm hiểu ý bèn bước đến rút sợi dây đai trong tay Bảo Phương rồi nhanh chóng luồn nó qua eo cô bé giúp cô bé thắt lại nhanh chóng.

Sau đó nắm tay Bảo Phương kéo đi về phía mọi người luyện tập. Bảo Phương ngưỡng ngáp cúi đầu chào huấn luyện viên và mọi người .

Trí Lâm được phân hướng dẫn cho bảo Phương những bước đơn giản đầu tiên bắt đầu từ việc đứng tấn. mấy lần đầu bước chân của Bảo Phương vẫn chưa thật vững, tay cũng chưa có lực. Nhưng chỉ thêm một khoảng thời gian thôi, Bảo Phương đã chứng tỏ rằng mình là người có tư chất học võ. Tấn của cô bé không những nhanh, chắc mà còn vững vô cùng. Lực đâm của bàn tay vung ra nhanh, mạnh, dứt khoát.

Huấn luyện viên quan sát Bảo Phương một lúc thì gật đầu hài lòng vô cùng với cô đồ đệ mới này. Thấy vỗ vỗ vào vai của Bảo Phương khích lệ.

Lúc đầu mọi người cũng không đến trò chuyện nhiều cùng cô bé bởi vì cô bé không nói được. Nhưng sau khi quen rồi, mọi người chẳng những không thấy những động tác tay của Bảo Phương là phiền phức, trái lại họ còn cảm thấy thú vị, dần dần học cách trao đổi bằng tay của Bảo Phương.

Việc học võ của Bảo Phương thuận lợi vô cùng, từ một học viên mới, chỉ mấy tháng sau Bảo Phương đã có thể hạ hết những học viên đai xanh đang chuẩn bị thi lên đai vàng. Những học viên nam bị cô bé quần thảo đến xanh cả mặt không dám giao đấu cùng cô bé nữa.

Trí Lâm là trợ lý của thầy huấn luyện đã đặt cách cho Bảo Phương có thể luyện cùng với những học viên đai vàng. Và chuẩn bị ngày thi lên đai cho cô bé.

Có lẽ việc học võ đã khiến Bảo Phương cởi mở hơn, cô bé không còn chui lút ở trong phòng như trước nữa mà đồng ý để Trí Lâm dẫn đi chơi chỗ này chỗ nọ. Việc quan sát thế giới bên ngoài khiến cho Bảo Phương dần quen với cuộc sống tươi sáng, thoát khỏi bóng tối cái chết của ba mình.

Ở trường học, mọi người cũng dần yêu mến Bảo Phương bởi cô bé trầm lặng nhưng học hành rất xuất sắc. Không bao giờ ích kỷ, luôn để bài tập đã giải xong trên mặt bàn, các bạn có thể mượn để chép lại, tốt nhất là người cuối cùng mượn có thể giúp cô bé nộp bài luôn một thể. Ngoại trừ việc cô bé

không thể nói được, không thể giảng bài cho họ hiểu, nhưng việc bảo Phương giải ti mi bài tập từng bước một cũng khiến cho kẻ ngốc nghếch hiểu được đôi chút và bài giải. Họ vui mừng vỗ vai Bảo Phương nói:” Cảm ơn”.

Chỉ là hai chữ đơn giản nhưng lại khiến cho Bảo Phương cảm thấy rất vui, cô bé cảm thấy cuộc sống tươi đẹp trước khi cha mình chết đang dần trở lại. Một lần nữa, bảo Phương muốn đón nhận ánh sáng hạnh phúc, vui chôn đi bóng tối xấu xa kia vào quá khứ vĩnh viễn vì ít ra cô bé vẫn còn một người anh trai.

Nhắc đến anh trai Bảo Nam, từ ngày anh đi, Bảo Phương có phần hối hận, cô bé hối hận vì đã không ra tiễn anh, không ra gặp mặt anh lần cuối. Nhưng sau khi Bảo Nam gọi điện về thì cô bé vui mừng ra mặt. Nhưng điều tiếc nhất là Bảo Phương không thể nói chuyện nên chỉ toàn im lặng lắng nghe Bảo Nam nói. Chỉ thỉnh thoảng gõ vào điện thoại thể hiện mình vẫn đang nghe.

Khi Bảo Nam cúp máy, bảo Phương cảm thấy tiếc rẻ vô cùng và trong lòng thấy buồn bã vì nhớ anh. Cô bé vẫn ghét hai chữ “cảnh sát” vô cùng, nhưng khi nghe Bảo Nam kể những vất vả khi học nhưng với giọng nói đầy tự hào hạnh phúc thì Bảo Phương có phần nguôi ngoai.

Nhưng phải nói lần tập dượt chính thức của Bảo Phương khiến cô bé thấy hứng thú thật sự đó là khi cô bé một mình đánh bại 5 tên đầu gấu vẫn hay chọc phá một con nhóc cầm như cô.

Đó là một buổi chiều ấm áp, Bảo Phương vẫn một mình trở về nhà bằng con hẻm nhỏ kia. Từ lần đó trở đi Trí Lâm lúc nào cũng đi ra về cùng, mặc cho Bảo Phương có từ chối. Nhưng hôm nay cậu có việc bận nên phải ở lại trường thêm chút nữa, Bảo Phương đành tự mình ra về. Không ngờ bọn nhóc đó lại tụ tập chờ đợi cô bé để tiếp tục ức hiếp.

- Ê con cầm. ...cái thằng Trí Lâm đâu rồi, mày với nó không đi chung với nhau nữa à – Tên cầm đầu hét mạnh lên hỏi với vẻ đắc ý thấy rõ.

Bảo Phương cung chặt tay lại đứng nhìn bọn chúng trừng trừng. Vẻ mặt không chút e dè nhìn bọn chúng một cái rồi tiếp tục bước đi qua chúng, không thêm để ý đến cái bọn xấu xa này.

Nhìn thấy thái độ phớt lờ của Bảo Phương, mấy tên này thấy bức mình vô cùng, chúng nhanh chóng quay lấy cô bé cười đều bảo:

- Ngoan ngoan giao cho bọn anh tiền lộ phí đi nhóc.

Bảo Phương xua tay lắc đầu ý bảo mình không có tiền.

- Vậy thì đưa sợi dây truyền lần trước đây. Lần trước bị thằng Trí Lâm bắt gặp nên tụi này vẫn chưa lấy được. Lần này nhất định phải thuộc về bọn tao – Tên mập hung hăng chìa tay ra đòi.

Bảo Phương lùi lại mấy bước đưa tay lên ngực túm giữ sợi dây truyền trên cổ mình vẻ mặt hơi sợ hãi. 5 tên kia thích chí cười vang khi thấy bộ dạng rụt rè lo sợ của cô bé. Chúng nhanh chóng túm lấy cánh tay giữ chặt lấy sợi dây truyền của Bảo Phương. Nhưng lần này khác với suy nghĩ của chúng, Bảo Phương nhẹ nhàng xoay vòng cổ tay mình thoát khỏi tay chúng một cách dễ dàng còn thuận tay đâm một phát vào mặt chúng văng ra mấy bước.

Tên bị đâm tức giận chửi thề:” Mẹ kiếp, mày dám đánh tao. Tụi bây xử lấy sợi dây truyền trên cổ nó đi.”

Nhưng lần này người bị xử là bọn chúng, Bảo Phương văng cái cặp xuống đất rồi nhanh chóng thụt lùi lại phía sau tránh khỏi bàn tay giơ tới chụp lấy sợi dây truyền của mình rồi tung chân đá thẳng vào bụng của tên đó một cái.

Mấy tên kia cũng nhanh chóng bị ăn đòn rồi ôm bụng bò càng, có thể nói đây là lần đầu tiên Bảo Phương được đánh thật sự nên cảm giác vô cùng hưng phấn. Tên bị ăn đòn vẫn còn ôm mắt sùng sững đứng nhìn Bảo Phương hạ từng tên bạn của nó nằm bẹp. Nó không ngờ cái con bé gầy gò ốm yếu kia trước đây còn lao vào chúng như điên để đánh lại sợi dây truyền mà chỉ trong thời gian ngắn có thể hạ gục bốn thằng to xác nằm ngắc ngoải. Là vì chúng to xác nhưng yếu như sên hay là đây không phải con bé lần trước. Hai câu hỏi đều nhanh chóng bị phủ định.

Nó biết nó và 4 thằng kia không hề yếu và chính là con nhóc này chứ không phải ai khác, vậy thì tại sao chỉ trong thời gian ngắn mà cô bé có thể thay đổi nhanh đến vậy. Nó lo sợ nhìn Bảo Phương mà không dám bước đến, Bảo Phương quắc mắt nhìn nó một cái khiến nó run lên .

Bảo Phương thấy tên này không dám tấn công nên bước đến xách cặp lên phui phui rồi khoát lên vai quay gót về nhà, coi như chưa từng có gì xảy ra cả.

Bảo Phương cuối cùng cũng thi lên đại xanh một cách xuất sắc. Nhưng niềm vui của cô bé được nhân đôi lên khi hay tin anh Bảo Nam được nghỉ và sắp về nhà.

Nhưng khi Bảo Nam về nhà, nhìn dáng vẻ của anh Bảo Phương lại không thấy vui chút nào. Bởi vì tuy trông anh rắn rỏi hơn trước nhưng mà làn da đã xạm đen, mái tóc đen bóng bệnh mà bảo Phương rất thích vuốt đã được hót gọn. Người Bảo Nam gây rạc đi khiến Bảo Phương thương xót vô cùng. Cô bé nghĩ, nếu không phải vì muốn làm cảnh sát thì anh Bảo Nam không phải vất vả như thế.

Vậy là vô hình dung, Bảo Phương lại tiếp tục hai chữ “ cảnh sát”

Cuộc sống cứ thế tiếp diễn cho đến năm Bảo Phương 14 tuổi và Bảo Nam chuẩn bị về nhà cùng ăn mừng sinh nhật lần thứ 20 tuổi của cậu cũng là lúc nghỉ hè của Bảo Phương. Bảo Phương ở nhà vui vẻ cùng thím Lâm chuẩn bị nhiều thức ăn ngon lại còn cùng nhau làm bánh sinh nhật đẹp mắt chờ Bảo Nam về. Thím Lâm cứ ân cần chỉ bảo Bảo Phương từng chút một thân thiết như hai mẹ con, thím Lâm luôn miệng khen Bảo Phương tiếp thu nhanh, Trí Lâm đứng bên cạnh cười bảo:

- Sao từ trước tới giờ mẹ chả thèm khen con trai mẹ câu nào cả. Cứ như thể con không phải là con trai mẹ vậy.

- Ủ...con là do mẹ nhặt về – Thím Lâm tùm tùm đáp.

Trí Lâm làm vẻ mặt như khóc mếu khiến Bảo Phương không nhịn được đánh phá ra cười. Hôm nay thím Lâm có mua cho Bảo Phương một chiếc váy xanh rất đẹp để cô bé diện cho Bảo Nam xem, thím còn đưa cho Bảo Phương một chiếc hộp gỗ nhỏ. Bảo Phương mở ra thì thấy một ánh sáng nhè nhẹ phát ra từ trong chiếc hộp, đó chính là chiếc vòng ngọc lục mà cậu bé năm xưa đã tặng cô bé. Chiếc vòng vẫn đẹp như lúc đầu, trước đây cánh tay cô bé quá nhỏ không tài nào đeo vừa nhưng bây giờ đeo vào tuy vẫn còn khá rộng nhưng rất đẹp, nó làm nổi bật làn da trắng mịn của cô bé.

Bảo Phương đứng tằm ngẩn nhìn chiếc vòng. Nó đã nhắc cô bé nhớ lại ký ức kinh hoàng về cái chết của ba mình năm xưa. Bảo Phương đau đớn khẽ nhắm mắt lại kìm nén nỗi đau, cô không muốn mang bộ mặt đau buồn trong ngày sinh nhật 20 tuổi của anh Bảo Nam. Cô bé bỏ chiếc vòng lại vào hộp, không buồn đóng nắp hộp bỏ đi ra ngoài.

Cuối cùng Bảo Nam cũng trở về, mọi người hân hoan ra đón.

Nhưng lần này, nét mặt của Bảo Nam có phần kì lạ hơn trước. Cậu cười nhưng không thật sự vui vẻ như trước. Buổi sinh nhật ý nghĩa vô cùng ấy vậy mà, trông sắc mặt Bảo Nam không vui, Bảo Phương tinh ý nhận ra điều đó. Cuối cùng cô bé lên lút hỏi bằng ngôn ngữ bàn tay:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy. Sao vẻ mặt anh không vui tí nào cả, anh làm em lo lắng quá.

Bảo Nam chỉ cười xoa đầu cô rồi nói:

- Không có gì đâu, đừng lo lắng.

Nhưng Bảo Phương thấy trong ánh mắt của Bảo Nam một sự phiền muộn, cô bé lo lắng đến không ngủ được. Cứ lắng mãi trên giường thao thức rồi lúc giữa đêm khuya cô bé nghe có tiếng tranh cãi trong thư viện.

Tò mò, Bảo Phương bèn xuống giường mở cửa đi ra. Trong đêm tối, Bảo Phương thấy ánh sáng từ khe cửa khép hờ ở phòng thư viện tỏa ra. Lần mò đến đó thì cô bé nghe giọng của Bảo Nam đang to tiếng:

- Tại sao chú lại không nói cho con biết sự thật đó chứ?

- Bảo Nam, lúc đó con còn rất nhỏ – Ông Văn Lâm nhẹ nhàng trả lời.

- Vậy bây giờ, tại sao chú vẫn không nói cho con biết sự thật về cái chết của ba con chứ – Bảo Nam lên tiếng chất vấn ông Văn Lâm.

Bảo Phương ở bên ngoài nín thở lấy tay bịt chặt miệng lại để không kêu lên. Ngoài Hoàng Thiên – ba Bảo Phương ra thì Văn Lâm là người mà Bảo Nam kính trọng nhất. Chưa bao giờ Bảo Phương nghe Bảo Nam to tiếng với ông như vậy.

Tiếp sau đó giọng Bảo Nam run run nói:

- Từ trước đến nay con cứ nghĩ ba vì sự tranh chấp của bọn xã hội đen nên mới bị bắn chết. Nhưng bây giờ con mới nghe được một bạn học có ba là cảnh sát đã tham gia điều tra năm đó nói rằng: ba con bị bắn chết bởi chính khẩu súng của ông ấy, chết bởi 5 phát súng. Chú nói xem có hoang đường không cơ chứ. Nghi vấn đặt ra là trong lúc đầu súng thì tại sao ba con lại không bị bắn ở một nơi ẩn náu nào đó mà lại bị bắn ở một khoảng trống trải đến vậy chứ. Sao ba con lại dễ dàng để cho bọn chúng đến gần và cướp súng của ông để bắn chết ông. Ba con là một cảnh sát chỉ huy tài ba được ngưỡng mộ. Chú nói đi, tại sao chứ,

Ông Văn Lâm im lặng không đáp.

- Câu trả lời là, người có thể đến gần ba con mà không bị nghi ngờ, dễ dàng cướp súng ông ấy và bắn chết ông thì chỉ có thể là một người quen biết thân thiết.

Ông Văn Lâm mím môi im lặng, sắc mặt ông trở nên xấu hơn.

- Chú nói đi, người đó có phải cũng là một cảnh sát hay không? – Bảo Nam lại tiếp tục đưa ra nghi vấn của mình ép buộc ông Văn Lâm trả lời.

Ông Văn Lâm lại lần nữa im lặng. Đôi khi im lặng tức là thừa nhận sự thật. Bảo Nam gật đầu cười khổ nói:

- Đúng như con dự đoán, nhưng cuối cùng mọi người lại không thể điều tra ra thủ phạm bán đứng đồng đội là ai cả. Cho nên vụ việc đã bị mọi người nhấn chìm vào trong sọt rác phải không? – Bảo Nam tức giận hét lên.

Tìm Bảo Phương như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô bé chưa bao giờ thấy Bảo Nam tức giận đến như vậy. Càng kinh hoàng hơn khi biết được sự thật về cái chết của ba mình, cả người Bảo Phương run lên.

- Ta và những đồng đội của ba con vẫn đi tìm hung thủ, chưa có một ngày nào mà ta quên đi cái chết của ba con cả – Cuối cùng ông Văn Lâm cũng chịu lên tiếng.

- 6 năm rồi vẫn chưa thể điều tra ra, liệu rồi vài năm sau có thể tìm ra hay không chứ. Con muốn xem tài liệu về cái chết của ba con – Bảo Nam cuống

nộ yêu cầu.

- Đó là tài liệu mật, không thể cho người ngoài xem được – Ông Văn Lâm hít thở nói.

- Con không phải người ngoài, con là một cảnh sát tương lai, lại là con trai của nạn nhân, con có quyền tìm hiểu cái chết của ba con – Bảo Nam gào lên giận dữ.

- Đã mất rồi. Đã có người lấy trộm nó – Ông Văn Lâm thều thốt lên mấy lời kinh hoàng này.

Bảo Nam nghe xong thì shock nặng, cậu im lặng nhìn sắc mặt trắng bệch và yếu ớt khi thốt ra những điều này. Thần thờ như không tin vào tai mình được nữa. Sau cùng cậu tông cửa chạy đi, lao thẳng ra bên ngoài đường trong đêm khuya.

Bảo Phương thấy anh trai bỏ đi cũng vội vã đuổi theo. Nhưng bước chân của cô bé ngắn hơn Bảo Nam, khoảng cách hai người mỗi lúc một xa dù cho Bảo Phương cực lực chạy để rút ngắn khoảng cách. Trông lúc bóng Bảo Nam càng lúc càng xa dần thì Bảo Phương thấy lồng ngực mình nghẹn lên, cổ họng vốn bị vật gì đó chặn ngang vì sự lo lắng mất anh trai của mình mà biến đầu mất. Thanh quản cô bé dường như đã thông, mỗi cô bé mập máy liên tục, cuối cùng cũng bật ra được tiếng gọi:

- Anh...

Tiếng gọi của một người 6 năm mất tiếng nói bỗng phá tan màn đêm tăm tối. Vần tốc âm thanh nhanh chóng truyền trong không khí và vang lên bên tai Bảo Nam khiến cậu khựng lại. Giọng nói bao nhiêu lâu tưởng chừng đã mất lại lần nữa vang lên. Bảo Nam đứng lại từ từ quay người nhìn đứa em gái mà cậu đã quên mất.

Bảo Nam đứng yên ở đó nhìn dáng người nhỏ nhắn của em gái đang từ từ tiến lại gần mình. Bảo Phương ôm chầm lấy anh mình khẽ thoảng thốt van xin, nước mắt đau thương sợ hãi đã rơi ra:

- Anh...anh đừng đi, đừng bỏ em.

Bảo Nam vui mừng khi nghe em gái mở miệng nói lại. Cậu khẽ vuốt ve mái tóc của em gái rồi ôm chặt Bảo Phương vào lòng thở dài đau đớn. Sao cậu ngỡ bỏ đứa em gái duy nhất này được cơ chứ. Nhưng mà cái chết oan khuất của ba cậu, cậu không thể bỏ qua được. Bảo Nam khẽ đẩy Bảo Phương ra, nước mắt của đứa em gái nhỏ ướt nhem cả khoảng áo của cậu. Bảo Nam đưa tay lau nhẹ nước mắt trên mặt em gái đau đớn nói:

- Anh xin lỗi, Bảo Phương. Anh phải đi.

- Không...không...em không cho anh đi đâu, anh không được bỏ em – Bảo Phương gào khóc lao vào ôm chặt lấy Bảo Nam níu giữ.

- Bảo Phương ngoan, nghe anh nói. Anh phải đi điều tra cái chết của ba chúng ta – Bảo Nam đau xót khuyên nhủ.

- Anh muốn điều tra thì chỉ việc làm cảnh sát là được rồi. Từ nay em sẽ không cần anh làm cảnh sát nữa đâu. Cho nên anh đừng đi – Bảo Phương nhát quyết lắc đầu, tay cô bé siết chặt hơn không để anh trai đi.

- Bảo Phương, em không hiểu, kẻ giết ba chính là một cảnh sát. Anh không thể tin tưởng bất cứ ai cả. Ai cũng có thể là thủ phạm giết ba chúng ta. Huống hồ nếu đợi đến khi anh học xong thì nói không chừng sẽ không còn chút dấu vết nào về vụ án của ba nữa – Bảo Nam tiếp tục khuyên – Vậy thì lúc đó cho dù anh có được phép thì cũng không thể điều tra ra được. Cho nên anh phải đi, anh sẽ điều tra thủ phạm từ những kẻ kia.

- Không họ là người xấu, anh đi cùng họ cũng sẽ trở thành người xấu – Bảo Phương nhất định lắc đầu nói.

- Anh hứa với em, anh sẽ không làm điều xấu, trừ khi bắt buộc, nếu không anh sẽ không làm gì khiến bản thân phải hối hận và khiến em phải đau lòng đâu – Bảo Nam nghẹn lời nói.

Nhưng Bảo Phương cứ khóc mãi ôm chặt Bảo Nam không buông. Bảo Nam bắt đầu đi bèn hạ giọng đe dọa.

- Em không thể cản được anh đâu, sớm muộn gì anh cũng phải bỏ đi. Nếu em để anh đi thì anh hứa sẽ về thăm em khi rảnh, còn nếu không thì anh sẽ đi luôn không bao giờ gặp mặt em nữa.

Quả nhiên câu đe dọa này có hiệu nghiệm vô cùng, bàn tay Bảo Phương từ từ lỏng ra. Nước mắt cô bé rơi xuống như mưa, lòng đau thắt, răng cắn chặt môi đến rướn máu, cô nhìn Bảo Nam với ánh mắt tuyệt vọng.

Bảo Nam cũng nhìn em gái rồi lần nữa đưa tay vuốt tóc Bảo Phương lần cuối sau đó quay người bỏ đi khi buông một câu hồi lời:

- Anh xin lỗi.

Nhìn theo bóng dáng chấp chờn trong đêm tối của Bảo Nam, bảo Phương đau đớn gọi lần nữa:

- Anh...

Bảo Nam khựng lại vài giây nhưng không quay đầu nhìn lại. Sau đó cậu bước đi thật nhanh, rồi nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Bảo Phương cứ đứng đó nhìn theo bóng dáng của anh trai mình mà nước mắt nhọt nhòa, rơi xuống đất chìm trong đêm tối mịt mờ.

Tiếng khóc của cô bé hòa trong bóng đêm nghe não nề và tê lương vô cùng, càng xót xa hơn cả cái chết.

Ông Văn Lâm cuối cùng đành thở dài bước đến vỗ về cô bé. Bảo Phương khóc một trận trong lòng ông rồi theo ông trở về nhà.

Bảo Phương về đến phòng, không bé không muốn bật đèn. Không muốn đối diện với ánh sáng của sự mất mát. Nhưng bóng đen tăm tối lại quay quanh cô bé đến đáng sợ.

Bảo Phương nhắm mắt co người lại những vẫn cảm nhận được sự tăm tối của bóng đêm khiến cõi lòng cô bé thấy lạnh vô cùng. Hết mắt nhìn xung quanh đây sợ hãi, bỗng nhiên Bảo Phương phát hiện cái thứ ánh sáng nhẹ nhạ mà ấm áp mà cô bé từng thấy.

Bảo Phương tiến lại gần chiếc hộp gỗ có chiếc vòng lục ngọc, cô cầm chiếc vòng lên, ánh sáng từ chiếc vòng rực rỡ trong màn đêm như xóa nhòa màn đêm mặc dù ánh sáng của nó cũng chỉ như một vì sao trên bầu trời mà thôi.

- Nó sẽ giúp em thoát khỏi bóng tối.

Câu nói của bé trai năm nào hiện ra trong trí nhớ. Lần đầu gặp chiếc vòng này thì Bảo Phương mất cha, lần thứ hai gặp chiếc vòng này thì cô bé mất đi người anh trai. Nhưng cả hai lần chiếc vòng đều khiến cô bé thoát khỏi nỗi sợ hãi về bóng tối ghê sợ trong lòng của mình. Vậy chiếc vòng này đem lại may mắn hay bất hạnh cho cô bé đây.

- Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em

Thêm một câu nói nữa vang lên bên tai của Bảo Phương, cô bé quyết định đeo chiếc vòng này mãi mãi. Dù là may mắn hay bất hạnh, cô bé cũng sẽ đối mặt với nó và chiến đấu chống lại nó.

Khi Bảo Phương thức dậy đi xuống lầu thì thấy thím Lâm khóc nức nở khi biết Bảo Nam đã bỏ ra đi, còn Trí Lâm thì ngồi thừ ra buồn bã. Ông Văn Lâm trầm ngâm thở dài, cả ba đều lo lắng cho Bảo Phương, cô bình thần nhìn ba người bọn họ dòng dạt nói:

- Con muốn làm cảnh sát.

Cả ba người họ đều kinh ngạc đến bàng hoàng nhìn bảo Phương. Bởi vì cô bé đã lên tiếng nói, mà lại nói là muốn làm cảnh sát, cái từ mà cô bé vẫn ghét mỗi khi nhắc đến.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Sinh Mạng Lần Nữa Được Cứu (1)

Thời gian thấm thoát đã 2 năm trôi qua từ lúc Bảo Nam ra đi. Bảo Nam từng hứa :” Nếu em để anh đi thì anh hứa sẽ về thăm em khi rảnh, còn nếu không thì anh sẽ đi luôn không bao giờ gặp mặt em nữa”. Vậy mà đã hơn hai năm trời không hề có một tin tức gì của cậu cả. Bảo Phương từ mất mát này đến mất mát khác càng trở nên trầm lặng hơn bao giờ hết. Cô sống khép kín, niềm hứng thú duy nhất của cô là võ thuật, dường như cô phát tiết hết nỗi lòng vào trong từng động tác của mình.

Trí Lâm nhìn cô luyện tập giống như điên thì lo lắng vô cùng, cậu hết lời khuyên bảo nhưng Bảo Phương cứng đầu không nghe, Trí Lâm bắt lực lắc đầu, đành để mặc cô. Nhưng dần dà, chẳng ai dám làm đối thủ của cô vì họ nhanh chóng bị bại trong tay cô. Trí Lâm đành phải làm đối thủ của cô cho cô luyện tập. Tìm được đối thủ Bảo Phương càng luyện tập hăng hơn nữa, đến độ người giỏi nhất là Trí Lâm cũng phải chào thua.

Trí Lâm đành ghi danh cho Bảo Phương theo học thêm ở một lớp Judo. Nhưng chỉ hai ngày quan sát và học hỏi. Bảo Phương đã có thể đánh ngã ngay đối thủ đầu tiên của mình trong lần tập dợt. Cả hai huấn luyện viên đều hướng cô đến con đường tuyển thủ quốc gia nhưng cô đều từ chối. Mục đích của cô là thi vào ngành cảnh sát.

Không ai trong nhà ông Văn Lâm có thể hiểu được lí do mà Bảo Phương cứ khăng khăng đòi vào ngành cảnh sát, họ chỉ thấy cô ngày đêm hết học rồi lại đến luyện võ. Mọi hứng thú vui chơi ở lứa tuổi như cô đều không có. Cô không có lấy một người bạn thân nào cả. Ngoài Trí Lâm ra, thì hầu như Bảo Phương ít tiếp xúc với mọi người. Ai cũng nhìn cô theo kiểu người trầm lặng ít nói, cũng không có hứng thú nói chuyện với cô.

Thói quen mở đèn khi ngủ của cô cũng biến mất, Bảo Phương tập ngủ với bóng tối, làm bạn trong đêm tối của cô chính là chiếc vòng ngọc lục phát sáng kia. Không bao giờ Bảo Phương rời nó trừ những khi luyện tập ra.

Bảo Phương hiện giờ đã là cô nữ sinh trung học 16 tuổi, ngày ngày cắp sách đến trường. Cô có gương mặt rất xinh, mái tóc dài đen mượt, làn da trắng mịn màng, nhưng lại có một gương mặt lạnh lùng vô cảm. Bàn tay nõn nà của cô lúc nào cũng đeo chiếc vòng ngọc lục càng tăng thêm sự hút của cô. Đã

không biết bao nhiêu nam sinh ngồ lòi với cô, nhưng chỉ nhận được một từ lạnh lùng là:” Xin lỗi” rồi quay lưng bỏ đi của cô.

Như thường lệ, Bảo Phương leo lên xe buýt để về nhà, sau khi xuống trạm cô đi thêm một đoạn để về nhà thì bất gặp một cảnh trái tai gai mắt.

- Đây em gái, em trông dễ thương quá, đi chơi với bọn anh đi. Em thích gì tụi anh cũng chiều – Hai tên du côn, mặt mày nhìn nham nhở vô cùng đang chặn đường một nữ sinh bạn đồng phục trường của cô.

- Tôi không quen các anh – Cô bạn đó sợ sệt lắp bắp nói.

- Trước lạ sau quen mà, cứ đi chơi với tụi anh, bảo đảm em sẽ thích vô cùng – vẫn cái giọng cợt nhả đến buồn nôn của mấy tên này.

Vốn chẳng quan tâm, Bảo Phương định đi thẳng nhưng tiếng kêu của cô bạn khiến Bảo Phương dừng bước.

- Dừng mà....

Bảo phương quay phắt lại thì thấy một tên nắm tay kéo cô bạn lại, một tên thì giờ tay sờ soạn người cô bạn đó. Mặt cô bạn đó canh xám sợ hãi không còn một giọt máu van xin. Cô ấy đưa mắt tìm kiếm người giúp đỡ nhưng nhìn con hẻm vắng đó chỉ có một mình Bảo Phương đi tới. Cô gái đó mấp mấp môi vài cái rồi im lặng chịu đựng mấy bàn tay bẩn thỉu của bọn kia.

Bảo Phương thấy cô gái bỗng nhiên im lặng thì nhìn kỹ cô ta. Cô ấy cúi đầu mím môi, nước mắt bắt đầu rơi ra vì sợ. Nhưng lại không kêu cứu.

Bảo Phương thấy cô bạn đánh thương lại thấy mấy tên khốn này được nước làm tới thì tức giận vô cùng. Cô cúi người nhắt hai hòn đá to lần lượt ném chính xác vào từng tên, khiến cả hai kêu lên rên rĩ. Chúng tức giận quay lại nhìn kẻ nào cả gan dám ném đá chúng với ánh mắt vô cùng dữ tợn như muốn ăn gan nuốt sống người ném đá mình.

Nhưng vừa nhìn thấy Bảo Phương thì ánh mắt dịu lại và bắt đầu trở nên vẫn đục. Chúng bỏ tay khỏi người cô bạn nhưng không cho cô ấy bỏ đi. Một tên tiến tới nhìn chằm chằm Bảo Phương với ánh mắt thèm khát. Hắn ta cười nham nhở để lộ hàm răng đen xỉ vì hút quá nhiều thuốc nôi:

- Anh tưởng thằng nào to gan dám ném đá vào anh hóa ra là cô em xinh đẹp đây. Trông em còn xinh hơn cô bạn cùng trường của em. Đi chơi với tụi anh đi em. Hai đứa bọn em cùng với hai thằng bọn em, chúng ta sẽ làm hai cặp vui chơi, em thấy thế nào?

Bảo Phương nãy giờ im lặng để mặt tên này muốn nói gì thì nói, cô chỉ đứng im lặng không nhúc nhích. Tên này cứ ngỡ Bảo Phương đang sợ thì khoái chí tiến lại gần rồi đưa tay định sờ mặt cô, cười nói:

- Sao cưng, đi với tụi anh nha....

Nhưng hắn chưa kịp nói hết câu thì Bảo Phương đã chụp lấy tay hắn ta bẻ ngoặt ra đằng sau khiến hắn ta đau quá phải kêu cứu thất thanh, tên còn lại thấy vậy vội lao đến định giải cứu nhưng không ngờ Bảo Phương lại hất tên này về phía hắn làm cả hai tên té ngã lăn cù mèo luôn.

Hai tên lồm cồm bò dậy, tức giận phun nước bọt cái phèo xuống đất, ghìến răng nhìn về mặt lạnh lùng ánh mắt khinh thường của Bảo Phương ***** thề:

- Mẹ kiếp, con khốn này mày muốn chết à.

Cô bạn thấy hai tên này nổi giận vội chạy lại nắm tay chúng mếu máo nói:

- Anh ơi, để em đi với hai anh, hãy tha cho bạn ấy đi.

Hai tên này thấy cô bạn đã đồng ý, mục đích cũng đạt được rồi nên cũng nguôi ngoai. Liền mở miệng nói:

- May cho mày.

Nói rồi hai tên này khoát tay, ôm lấy cô bạn kéo đi. Bảo phương liền lên tiếng ra lệnh:

- Thả cô ấy ra.

Bọn chúng nghe Bảo Phương nói liền quay lại tức giận nói:

- Con nhỏ này, rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt à.

- Bạn ơi, bạn đi đi, mặc kệ mình – Cô bạn kim nén nỗi sợ hãi lên tiếng nói.

Bảo Phương phớt lờ sự tức giận của hai tên này và lời khuyên của cô bạn, cô tiếp tục ra lệnh:

- Thả cô ấy ra.

Lần này thì hai tên này nổi giận thật sự, chúng đẩy cô bạn ra quay người trừng mắt nhìn Bảo Phương, quyết định dạy cho cô một bài học thích đáng. Cô bạn sợ xanh cả mặt, vội vàng ôm lấy cánh tay của một tên òa khóc nói:

- Anh ơi, anh ơi, tha cho bạn ấy đi. Em sẽ nghe lời anh mà, anh bảo gì em cũng sẽ làm, tha cho bạn ấy đi.

- Không cần cầu xin bọn chúng – Bảo Phương lạnh lùng lớn tiếng nói.

- Xem ra hôm nay, không dạy cho cô em một bài học thì anh đây không phải là người – Một tên làm động tác bẻ tay bẻ cô nhưng chuẩn bị cho một trận đánh lớn.

- Đùng mà – Cô bạn bùng mặt khóc nức nở.

Trái lại Bảo Phương vô cùng điềm tĩnh, đứng yên tại chỗ, cô nhếch môi cười khinh bạc bảo:

- Còn chưa biết là ai dạy ai đâu.

Một tên liền đưa tay định tát Bảo Phương một cái để thị uy. Nào ngờ cánh tay còn chưa kịp chạm tới người Bảo Phương thì đã bị cô xoay người đá một cước vào giữa bụng, hất lự lên một vãi rồi sùi bọt mép ngã xuống đất nằm rên la.

Bảo Phương từ từ thu chân lại rồi hạ chân xuống, cô nhếch mép cười nhìn tên còn lại, ngón tay đang cung lại bỗng hờ ra ngoắc ngoắc tên đó lại gần. Tên này thấy bạn mình nằm bẹp dưới đất chỉ với một cước của Bảo Phương thì nằm gục luôn thì sợ hãi nuốt nước bọt cái “ực”. Hắn đã biết Bảo Phương không phải hạng tầm thường nhất là khi thấy điệu bộ tung cước cực đẹp của cô thì càng khẳng định lập luận của mình hơn nữa, lại nhìn thấy ánh mắt sắc bén hơn dao của cô thì sợ hãi. Hắn tiến một chân lên phía trước, Bảo Phương khẽ nghiêng đầu một cái, không thèm phòng thủ thì hắn hoảng sợ lùi lùi lại hai bước.

Cô phì cười trước bộ dạng khúm núm sợ hãi của hắn ta, cô bèn tiến lên một bước đe dọa. Tên này hoảng hốt vội vã lùi lại, Bảo Phương không nhìn được nữa trước bộ dạng hèn nhát của hắn ta cô phá ra cười hỏi:

- Sao hả, có đánh không?

- Ông đây không đánh nhau với đàn bà – Tên này dù sợ đến nỗi muốn đái ra quần nhưng vẫn nói cứng.

- Không đánh thì rút đi – Bảo Phương nhếch môi cười ta lệnh.

Hắn vội vàng quay lưng định bỏ chạy thì Bảo Phương đã kêu giật lại:

- Khoan đã.

Hai chân hắn ta run cầm cập sợ hãi quay lại, mặt cắt không còn chút máu, lồm lồm nhìn Bảo Phương. Cô hất đầu chỉ xuống đất nói:

- Đem cục thịt này biến luôn.

Hắn ta vội vàng chạy đến đỡ bạn mình dậy rồi nhau nhau bỏ chạy.

Cô bạn này giờ lo sợ bùng mặt khóc không ngờ mọi chuyện lại dễ dàng như vậy thì há hốc miệng nhìn, khi hai tên kia đi xa, cô bạn chạy như bay lại trước mặt Bảo Phương tấm tắc reo:

- Không ngờ bạn lại giỏi như vậy, chỉ một cú đá đã có thể đuổi được hai kẻ xấu xa đó đi. Mình cảm ơn bạn rất nhiều. Nếu không có bạn, mình chẳng biết sẽ gặp phải chuyện gì.

Nhưng Bảo Phương không đáp lời, cô lặng lẽ quay lưng đi về nhà. Cô bạn liền chạy theo tự giới thiệu về mình:

- Mình là Thực Quyên, học lớp 10A2. Còn bạn, nhìn đồng phục chắc là bạn cũng là học sinh mới như mình, bạn học lớp 10 mấy.

Bảo Phương không đáp, cô bước nhanh hơn một chút. Nhưng cô bạn không bỏ cuộc cô chạy nhanh đến trước mặt nhìn phù hiệu gắn trên áo của Bảo Phương. Cô reo lên:

- Thì ra bạn học lớp 10A1, vậy là chúng ta là hàng xóm rồi. Sau này chúng ta có thể làm bạn không?

- Không. Tôi không thích làm bạn với ai hết – Bảo Phương lạnh lùng đáp cô bước đi nhanh hơn.

Về mặt tươi cười hơn hờ của Thực Quyên bỗng méo xẹo, cô mím môi đứng lại cúi đầu nhìn dưới đất, bộ dạng buồn bã vô cùng khiến Bảo Phương cũng có chút áy náy. Sau đó cô chợt nghĩ đến một viện bèn đứng lại quay người về phía sau.

Thấy Bảo Phương quay người lại, Thực Quyên mừng rỡ ngẩng đầu hơn hờ chạy lại gần trước mặt Bảo Phương xem chút nữa là đụng vào người cô rồi. Thực Quyên mở to mắt nhìn Bảo Phương với vẻ chờ đợi, làm Bảo Phương liên tưởng đến việc chú cún con đang chờ đợi chủ thưởng quà khê bật cười, sau đó cô hít một hơi lên tiếng hỏi:

- Tại sao lúc này thấy mình mà bạn lại im lặng không kêu lên nữa. Cũng không cầu cứu.

Thực Quyên nghe Bảo Phương nói chuyện có vẻ hơi thất vọng nhưng cũng thành thật trả lời:

- Mình không kêu lên là vì mình sợ bạn sẽ chú ý đến việc mình đang bị bọn xấu ức hiếp.

Bảo Phương nhú màu tỏ vẻ khó hiểu, Thục Quyên liền giải thích:

- Mình thấy đường vắng như vậy, ngoài bạn ra chẳng có ai. Nếu mình kêu lên bạn sẽ chú ý, có thể bạn sẽ chạy đến giúp mình, như vậy không chừng bạn cũng bị liên lụy theo. Thà mình im lặng chịu đựng đến khi bạn đi qua khỏi, bọn chúng cũng không chú ý đến đằng sau có bạn, thì bạn có thể an toàn về nhà.

Bảo Phương không ngờ câu trả lời lại như vậy. Cô chớp mắt nhìn kỹ Thục Quyên.

Cô bạn này có hai lúm đồng tiền rất dễ thương, làn da tuy không trắng nhưng lại rất đẹp. Dáng người gầy gầy, nhưng nụ cười luôn rạng rỡ, lại có vài chấm tàn nhang càng khiến cô bạn trông đáng yêu hơn. Trông cô vẻ hơi ngờ nghệch, nhưng rất thật thà và tốt bụng. Trong lúc bản thân bị nguy hại mà còn có tâm trí lo lắng cho người không quen là cô.

Tuy cô không đáp lời làm bạn của Thục Quyên nhưng cô đã cười đáp lại nụ cười của Thục Quyên. Cô không nói gì chỉ lặng lẽ quay lưng ra về. Thục Quyên cũng không nói gì nhảy chân sáo theo cô, cười nói:

- Mình cũng về đường này, sau này chúng ta cùng nhau đi học nha.

Có lẽ cánh cửa lòng của Bảo Phương lần nữa mở ra để đón nhận một người bạn mới.

Một chàng trai ăn bận cực kì sang trọng đứng ở một góc lặng lẽ nhìn theo bóng dáng hai cô gái thì khẽ nhếch môi cười.

Đột nhiên từ sau lưng cậu, một người đàn ông có gương mặt sẹo bước đến nói với vẻ cung kính:

- Cậu chủ, chúng ta về thôi.

- Được – Cậu khẽ đáp rồi ung dung quay người nhẹ nhàng bước đến chiếc xe đen sang trọng đang mở cửa chờ.

Cậu ngồi vào xe, ánh mắt hấp háy đầy niềm vui, khóe môi nhếch lên thành nụ cười ấm áp. Một tay gác lên thành cửa, miệng khẽ huýt sáo nhẹ. Người đàn ông mặt sẹo nhìn cậu khẽ hỏi:

- Cậu chủ, có gì vui sao.

- Phải, tôi tìm được viên kẹo ngọt của mình rồi, chẳng những vậy còn chứng kiến được một cảnh khá thú vị. Xem ra lần chuyển trường này là có ý nghĩa nhất.

Người đàn ông mặt sẹo hơi ngạc nhiên trước biểu hiện của chàng trai, chưa bao giờ cậu có biểu hiện này.

Bất giác cảm thấy có chút tò mò, nhưng ông không hỏi tiếp mà chỉ nói:

- Dù sao, cậu cũng phải cẩn thận một chút, lần này bọn chúng càng tăng cường nhiều hơn lần trước.

- Tôi biết rồi – Cậu đáp, ánh mắt hờ hững nhìn ra bên ngoài, bầu trời chiều nay sao mà thấy dễ chịu đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Sinh Mạng Lần Nữa Được Cứu (2)

Bảo Phương thức thức dậy sớm đón chuyến xe buýt sớm đến trường không cần phải chen lấn khổ sở, lại còn có thể chọn cho mình một chỗ ngồi thoải mái và yên tĩnh. Cô theo con hẻm nhỏ đi đến trường đang đứng đợi xe ở trạm xe thì đột nhiên thấy vai mình bị ai đó vỗ từ phía sau. Bảo Phương giật mình quay mặt lại nhìn phía sau mình thì thấy nụ cười rạng rỡ như hoa mới nở của Thục Quyên.

- Chào, mình chờ bạn lâu lắm rồi.

Bảo Phương không hiểu ý của Thục Quyên bèn nhú mày nhìn cô thắc mắc.

- Mình muốn cùng đi học chung với bạn... - Thục Quyên vội giải thích, rồi như sợ Bảo Phương từ chối bèn nói thêm – Vì chúng ta là bạn mà.

Bảo Phương chưa từng nghĩ sẽ chấp nhận Thực Quyên như một người bạn, cô không thích tiếp xúc với người lạ, càng không cần bất kì một tình bạn nào. Nhưng cũng không nhẫn tâm từ chối Thực Quyên với đôi mắt long lanh, nụ cười đầy vui vẻ kia. Cô hồ hững quay người, Thực Quyên có vẻ hơi thất vọng trầm mặt xuống, nụ cười bỗng trở nên gượng gạo đầu hơi cúi xuống dưới buồn bã nhưng nhanh chóng ngẩng đầu lên nở một nụ cười như hoa như lúc đầu đến gần Bảo Phương cùng chờ đợi.

Đứng một lúc thì Thực Quyên bỗng nhẹ nhàng ngáp một cái, đôi mắt bỗng như bị gió thổi qua cay xè, cô đưa tay che miệng kìm nén cơn buồn ngủ, thăm liếc khẽ Bảo Phương hai chân nhấp nhôm đứng không yên như chờ đợi.

Bảo Phương vốn không định để ý nhưng thấy bộ dạng của Thực Quyên khá là buồn cười, lại nhìn ánh mắt chờ đợi đến đáng thương miễn cưỡng hòa hợp cùng người hỏi:

- Đêm qua không ngủ được à.

Nghe Bảo Phương hỏi, hai mắt của Thực Quyên trở nên sáng quắc, cô nhoèn miệng cười đáp:

- Ừm... mình vui lắm, trước giờ mình chưa thấy người bạn nào lại tốt bụng như bạn, chịu ra tay giúp đỡ mình. Mẹ mình bảo, người nào giúp đỡ mình trong lúc hoạn nạn thì người đó mới thực sự là bạn tốt của mình.

Cho nên bạn đúng là người bạn tốt nhất của mình. Tối qua mình vui đến nỗi không ngủ được. Sáng nay lại cố tình thức dậy sớm để đợi bạn vì mình không biết bạn đi chuyến xe nào.

Bảo Phương không ngờ quan niệm bạn bè của Thực Quyên lại nhớ đến lời ba cô từng nói: "Người đồng đội thật sự là người có thể cùng ta vào sinh ra tử", đột nhiên trong lòng xúc động vô cùng, ánh mắt vốn lạnh băng khi nhìn mọi người bỗng có chút ấm áp khi nhìn Thực Quyên.

- Chúng ta làm bạn tốt nha – Thực Quyên nhìn Bảo Phương cười rồi chìa tay ra trước mặt cô chờ đợi.

Bảo Phương nhìn bàn tay chìa ra của Thực Quyên rồi nhìn vào ánh mắt chân thành và đầy nhiệt của cô ấy do dự.

Cô không muốn có sự ràng buộc thân thiết, bởi vì cô sợ sự mất mát và rời xa. Chẳng thả khép kín bản thân lại sẽ không có sự đau lòng thương tổn nữa. Cô chọn cách sống lạnh lùng rời xa, nhưng mà trước sự chân thành của Thực Quyên khiến cô bối rối. Chưa từng có ai đối với cô đầy nhiệt tình như thế.

Bảo Phương mím môi nhìn những ngón tay tròn trĩnh mềm mại và nõn nà kia, móng tay được mài giữa tỉ mỉ, chứng tỏ đây là một bàn tay chưa từng trải việc nặng. Cuối cùng cũng rụt rè đưa tay ra bắt lại. Ánh mắt của Thực Quyên một lần nữa rộ lên niềm vui sướng.

- Cho mình biết tên bạn đi – Thực Quyên bèn nhân cơ hội đó hỏi tên.

- Bảo Phương – Cô đáp gọn, rồi nhanh chóng quay lưng đưa mắt tìm kiếm xe buýt.

Thực Quyên nhìn hộp cơm mà mẹ cô chuẩn bị cho, thì vui vẻ nói:

- Mình không thích ăn cơm ở trường, dở chết đi được. Cho nên sáng nào mẹ mình cũng dậy sớm làm cơm cho mình đem lên trường ăn.

Bảo Phương nghe vậy thì cười nhạt, nhưng trong nụ cười đó là cả một sự đau đớn. Cô không có mẹ, từ nhỏ cô chưa từng nếm trải cái cảm giác có mẹ yêu thương là như thế nào. Khi sinh cô ra, mẹ cô vì thể trạng yếu mà mất đi. Rồi ba cô cũng bỏ đi mà không một lần trở về, cô không biết hiện tại anh cô thế nào, sống hay là chết. Tất thấy những người thân yêu của cô đều rời bỏ cô, để lại cô một mình cô độc trên thế gian này.

- Bạn có bảo mẹ bạn làm cơm theo không? – Thực Quyên vô tình hỏi.

Xe buýt cùng lúc vừa chờ tới, Bảo Phương lạnh lùng bước lên xe rồi trả lời:

- Tôi không có mẹ.

Từ đằng xe một chiếc xe đen bóng loáng và đầy sang trọng cũng bắt đầu lăn bánh theo chiếc xe buýt. Ánh mắt của chàng trai ngồi trong xe luôn hướng về phía cô gái ngồi bên cửa sổ, một tay đặt trên cửa tùy đầu vào, trên tay cô là một chuỗi vòng ngọc lục sắc sáng bóng.

Khi tất cả học sinh đều tập trung trước sân trường để kiểm tra tác phong trước khi về lớp thì thấy một học sinh nam trong trang phục áo trắng tinh, chiếc quần tây xanh may khéo léo, được là ủi kỹ lưỡng không có lấy một vết nhăn, một hạt bụi.

Nam sinh đó có gương mặt vô cùng đẹp, ánh mắt nghiêm nghị, mũi cao dọc dừa, đôi môi hoàn hảo đầy sức hút, làn da rất đẹp, mái tóc bông bênh suông mượt phát phơ trước trán, dáng người cao đĩnh đạc bước đi đầy oai phong. Theo sau cậu ấy có hai người đàn ông mặc vest đen đầy nghiêm trang nhưng cử chỉ cung kính đối với cậu nam sinh kia.

Cậu đi không hề hé mắt nhìn về phía sân trường nơi có rất nhiều nữ sinh đang reo ầm ĩ khi thấy cậu.

- Trời ơi, bạn ấy đẹp trai quá, là học sinh mới sao.

- Là lớp nào vậy?

- Cầu trời là lớp mình.

Trong tiếng hò reo của mọi người, Bảo Phương đang cúi đầu đọc sách trong lúc chờ đợi giờ lên lớp, khẽ liếc mắt nhìn về phía trước, nhưng chỉ thấy phát phơ áo trắng bị phụ kín bởi hai người áo đen to lớn kia. Họ tiến đến văn phòng của thầy hiệu trưởng

Bảo Phương cũng nhanh chóng thu lại ánh nhìn của mình, tiếp tục nhìn vào quyển sách, không quan tâm đến tiếng xì xào xung quanh mình nữa.

Thục Quyên đứng ngay bên cạnh cô cứ lấp lóe nhìn về phía cô môi mấp mấp, ánh mắt tràn đầy nỗi ân hận vì đã nhắc đến chuyện buồn của cô, sợ bị cô giận, muốn xin lỗi nhưng lại không biết bắt đầu thế nào. Bảo Phương cảm nhận được sự ân hận đang tạo thành hơi thở dồn dập của người kể bên, cô gấp sách lại quay sang nhìn Thục Quyên nói:

- Mẹ mình mất đã lâu rồi, mình không còn buồn nữa. Mình cũng không giận bạn.

Nói xong cô theo hàng bỏ đi thẳng đến lớp, Thục Quyên nghe Bảo Phương bảo không giận mình thì vui vẻ định đuổi theo nhưng chợt nhớ lớp mình vẫn chưa đi, đành ngậm ngùi đứng lại.

Không khí trong lớp vẫn ồn ào đầy tiếng rì rào, Bảo Phương vẫn ngồi lặng lẽ nhìn qua cửa sổ phong cảnh bên ngoài. Bỗng cả lớp đều im lặng, cho thấy giáo viên chủ nhiệm đã vào lớp. Bảo Phương cũng sửa lại tư thế, ngồi ngay ngắn nhìn lên bục giảng. Sau khi cùng mọi người đứng lên làm nghi thức chào giáo viên, lục tục ngồi xuống, nhìn lên Bảo Phương mới phát hiện ra trong lớp có một nam sinh đang đứng im lặng trên bục giảng, ánh mắt hờ hững nhìn bên dưới, vẻ mặt lạnh lùng trước những nụ cười hí hửng và tri tri thỉ thỉ của các nữ sinh.

Bảo Phương không quan tâm cho lắm đến màn tự giới thiệu của bạn ấy nên quay mặt tiếp tục nhìn cảnh trí tĩnh lặng bên ngoài, càng không nghe rõ bạn nam ấy nói gì cho tới khi bên cạnh mình có người ngồi xuống. Bảo Phương quay mặt nhìn lại bóng dáng với màu áo trắng tinh khiết đó. Bốn mắt họ giao nhau, đó là một đôi mắt màu hồ phách rất đẹp, rất sáng, người đó mỉm cười nói:

- Xin chào.

Bảo Phương chớp mắt một cái rồi quay mặt nhìn lên bục giảng không màn đến cảm xúc của người bên cạnh. Trong suốt giờ học Bảo Phương chưa lần nào quay mặt nhìn kỹ người bạn bên cạnh mình. Nhưng lại cảm giác một ánh mắt đang chăm chú soi trên người mình, cô khó chịu quay đầu nhìn người đó thì thấy ánh mắt người đó không phải nhìn mình mà đang tập trung vào bàn tay trái đang để trên mặt bàn của mình. Bàn tay đang đeo sợi dây ngọc lục rất đẹp kia, bàn tay trái khẽ nhúc nhích một chút, quả nhiên đã cắt đứt ánh nhìn của người đó.

Nam sinh kia quả thấy mình có chút kì cục bèn cười với vẻ hối lỗi nói:

- Xin lỗi, vì sợi dây này rất giống sợi dây mẹ mình từng có....- Rồi cậu ta bổ sung thêm – Bạn đeo nó rất hợp.

- Cảm ơn – Bảo Phương hờ hững đáp một tiếng rồi quay mặt đi tiếp tục nghe giảng, không để ý gì thêm đến người bên cạnh.

Học xong hai tiết, đến giờ ra chơi, trong khi các bạn nữ ríu rít tụm lại định hỏi chuyện cậu ta thì cậu ta lạnh lùng buông ra một câu:

- Xin lỗi, tôi không có hứng nói chuyện.

Câu nói này khiến các bạn nữ bị hụt hẫng vô cùng, vừa giận vừa buồn bỏ đi. Bảo Phương quay đầu chăm chú nhìn cậu ta, dù rằng cô không thích nói chuyện với người khác nhưng cũng không dùng cách từ chối trực tiếp đến như thế.

Cậu ta nhanh chóng phát hiện Bảo Phương đang nhìn mình thì quay mặt lại cười với cô, nụ cười cực kì đẹp, Bảo Phương lạnh lùng quay đi như thể cô chưa từng nhìn cậu ta, càng không có hứng thú tiếp nhận nụ cười của cậu ta.

Vốn dĩ, ngồi cùng Bảo Phương có một bạn nam tên là Nhật Minh. Bình thường ngày nào cậu ta cũng đi học, không bỏ buổi học nào, nhưng hôm nay không thấy đến, cứ tưởng cậu ta nghỉ không ngờ giữa giờ chơi lại thấy cậu ta hốt hải chạy vào.

Vừa vào lớp, cậu ta sững sờ nhìn vào chỗ ngồi của mình đã bị một nam sinh lạ mặt rất khôi ngô chiếm lấy. Nhật Minh hắng giọng mấy cái bèn nói:

- Bạn này...ừhm...đây là chỗ ngồi của tôi.

- Vậy thì sao – Người đó ngược đầu lên nhìn Nhật Minh lạnh lùng đáp lại.

Nhật Minh nghe xong giọng điệu khinh thường của người này thì tức giận vô cùng. Cậu hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Đề nghị bạn trả chỗ cho tôi.

- Đã không còn là của bạn nữa rồi – Nam sinh kia bèn đáp, rồi nói thêm – Bắt đầu từ hôm nay nó là chỗ của tôi.

- Cậu...- Nhật Minh tức giận muốn đấm cho cậu ta một đấm, nhưng trước mặt Bảo Phương nên phải nén xuống.

Nhật Minh đã thầm để ý Bảo Phương lâu lắm rồi nhưng không dám nói, nhất là khi thấy cô trầm lặng ít nói và đầy xa cách thì càng không dám thổ lộ, kịch liệt chiếm lấy chỗ ngồi bên cạnh cô. Nào ngờ hôm nay chỗ ngồi cũng bị người khác chiếm lấy. Lại thấy bộ dạng có vẻ vênh vào đầy khó chịu của người chiếm chỗ thì tức giận vô cùng.

- Mau đứng lên trả chỗ cho tôi – Nhật Minh ghiến răng nhả từng chữ.

- Ngồi chỗ khác đi – Nam sinh đó vẫn nhất mực nói.

Nhật Minh không nhịn được nữa với cái kẻ ngang tàng này, cậu vung tay đâm vào mặt của người kia, nhưng không ngờ tay vẫn chưa kịp chạm vào mặt cậu ta thì đã bị giữ lấy, rồi nhanh chóng bị quặt ngược ra sau khiến cho Nhật Minh la lên một cách thảm thiết.

Cũng may ngay lúc đó chuông reo vào tiết, nên cậu ta từ từ thả Nhật Minh ra. Bàn bẻ này giờ nhìn họ cũng vội vàng khuyên bảo, Nhật Minh cuối cùng cũng chịu rồi đi tìm một chỗ trống khác mà ngồi.

Chỗ ngồi mới của Nhật Minh chẳng ở đâu xa là ngay sau bàn của họ. Bảo Phương nghe cậu bạn ngồi kế hỏi Nhật Minh:

- Sao hôm nay lại đi học trễ vậy.

- Nói tới bức cả mình, đang đi đường tự nhiên gặp mấy người kì lạ chặn lại hỏi đường, chỉ mãi mà họ cũng không biết, cứ khẳng khái bắt mình dẫn đi. Tới khi đến nờ lại bảo họ lộn địa chỉ, nói xem có phải là tức chết hay không? – Nhật Minh tức giận kể lể.

Bảo Phương nghe Nhật Minh kể thì chú ý bên cạnh có kẻ run chân cười đắc ý, cô khẽ liếc nhìn cái người đó một cái, cậu ta thấy Bảo Phương nhìn mình thì khẽ tăng hắng vai cái rồi ngồi nghiêm chỉnh lại.

Khi ra về, vừa đến cổng Bảo Phương đã thấy Thực Quyên đứng chờ, nhìn cô với ánh mắt e dè, Bảo Phương không nhịn được đành thở dài giục:

- Về thôi.

Thực Quyên nghe vậy thì vui vẻ, mắt mở to vội vàng xách cặp bước theo sau Bảo Phương. Hai người vừa đi, Thực Quyên vừa hỏi chuyện:

- Đây cái bạn Lăng Phong ấy thế nào?

- Ài? – Bảo Phương nghiêng đầu nghi hoặc đứng lại hỏi.

- Thì cái bạn mới vào lớp của bạn này đó – Thực Quyên chớp mắt nhìn Bảo Phương vẻ hơi ngạc nhiên đáp.

- À, mình cũng không để ý lắm – Bảo Phương gật gù một cái rồi đi tiếp.

- Ừm, bạn ấy giới thiệu là bạn ấy 17 tuổi, lớn hơn tui mình. Bạn ấy mới từ nước ngoài về, cho nên mới quyết định học chậm lại một năm học lớp 10 như chúng ta. Sau này phải gọi là anh hay là bạn nhỉ.

- Gọi là bạn đi – Một tiếng nói vang lên sau lưng họ.

Giật mình quay đầu nhìn lại thì Bảo Phương nhận ra đó chính là học sinh mới. Lăng Phong đi sau lưng họ từ nãy giờ mà không hề phát ra tiếng động, bước chân cậu nhẹ nhàng như dạo chơi, đôi giày thể thao trắng muốt không hề vurun một hạt bụi. Hai tay thong thả xách cặp tấp tiến đến với một nụ cười hút hồn, để lộ hàng răng trắng như tuyết, gương mặt đẹp phản phát trong ánh nắng chiều càng thu hút ánh nhìn của người qua đường, không ít nữ sinh phải quay đầu lên lút nhìn trộm.

Nụ cười của lăng Phong khiến cho Thực Quyên đỏ cả mặt, cô bẽn lèn nói:

- Xin chào.

- Xin chào – Lăng Phong chào đáp lại Thực Quyên sau đó nghiêng người nhìn Bảo Phương chào – Xin chào.

Vẫn như câu chào lần trước, Bảo Phương quay đầu không đáp lại, Lăng Phong trước cái nhìn ái ngại của Thực Quyên thì nhún người tỏ ý không sao.

Xe buýt đến, họ cùng nhau trèo lên xe buýt, Bảo Phương cố tình đi xuống phía cuối xe, tay giơ lên vịn tay cầm im lặng. Mấy bạn nữ trên xe cũng không ngừng xuýt xoa khi thấy cậu bạn đẹp trai vừa bước lên xe. Chay được một lúc, xe buýt thắng nhanh khiến toàn bộ người trong xe chao đảo. Bảo Phương cũng lao đảo ngã về phía sau thì phát hiện mình ngã vào lòng của một người nào đó đang đưa tay đỡ lấy thân người đang ngã xuống của mình. Cảm giác thân nhiệt người kia ấm áp phía sau lưng, hơi thở phả lên tóc cô. Bàn tay của Lăng Phong ôm đỡ thân người cô vô tình đặt trên ngực cô khiến toàn thân Bảo Phương nóng bừng lên.

Bảo Phương vội vàng bật người thoát khỏi lòng của Lăng Phong, thoáng chút xấu hổ không nhìn lại phía sau đành quay đầu hỏi Thực Quyên lúc đó cũng đang lồm cồm lấy lại thăng bằng hỏi:

- Không sao chứ.

- Mình không sao? – Thực Quyên lắc đầu nói, nhưng gương mặt có chút xanh xao sợ hãi, chứng tỏ cô ấy chưa từng đi xe buýt, cũng chưa từng phải chịu cảnh chen chúc thế này. Buổi sáng còn có ghế ngồi, nhưng giữa trưa thế này thật đúng là khó tìm ghế ngồi. Cứ kéo dài tình trạng này, chỉ e Thực Quyên không chịu nổi.

- Từ mai đừng đi xe buýt nữa – Bảo Phương thở dài khuyên.

Thục Quyên lắc đầu nói:

- Mình không sao, mình thích đi xe buýt cùng bạn. Chỉ có thể gặp bạn những lúc này thôi.

Bảo Phương thấy sự cương quyết của Thục Quyên, cô hiểu rõ lý do vì sao. Bởi vì vào lớp rồi, cô không thích bước ra ngoài nữa, Thục Quyên lại không dám bước vào lớp cô.

- Ngày mai, mình cùng bạn ra ghế đá ngồi chơi. Cứ để nhà đưa đi học.

Thục Quyên nghe vậy vui mừng vô cùng liền gật đầu đồng ý. Bảo Phương cũng không biết rõ tại sao Thục Quyên cứ cố chấp nhất định muốn làm bạn với một người như cô. Im lặng một chút, Bảo Phương khẽ quay đầu nhìn về người đứng phía sau mình khẽ nói:

- Cảm ơn.

- Không có chi. Mình được hưởng lợi mà – Lăng Phong cười cười áp sát vào phía sau lưng cô thì thầm bên tai cô đáp.

Bảo Phương tức giận quay đầu trừng mắt nhìn cái kẻ đang cười kia, vô tình mặt hai người chạm vào nhau, Lăng Phong đang mỉm cười một cách thích thú như đoán được sự tức giận của cô. Khi Bảo Phương quay đầu lại còn bất gặp cái nháy mắt tinh nghịch của cậu trêu ghẹo. Cô đỏ bừng bừng mặt, không còn ý định muốn đâm cho cái tên ăn nói bỗ bã kia một cái nữa. Cô từ từ nhích người ra xa khỏi cái kẻ kia.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Sinh Mạng Lần Nữa Được Cứu (3)

Bảo Phương tiến sát bên cạnh Thục Quyên đứng, Thục Quyên nhìn cô cười rồi nói:

- Thật ra mẹ mình đã nói: Trong quá trình trưởng thành đã xảy ra những việc không thể cứu vãn được, đã làm tổn thương đến trái tim non nớt của bạn con, vì thế mới khiến bạn ấy trở nên trầm mặc, không dám tiếp xúc với ai vì sợ bị tổn thương, khờ khạo dùng sự lạnh lùng để bảo vệ bản thân, thật ra trái tim lại vô cùng ấm áp, dịu dàng hơn bất kỳ ai. Mình thấy mẹ nói rất đúng, bởi vì tuy rằng bạn thường tỏ ra rất lạnh nhạt nhưng kỳ thực lại rất quan tâm chú ý đến người bên cạnh. Nếu không bạn đã khước từ mối quan hệ với mình rồi.

Nghe Thục Quyên nói, Bảo Phương hơi khựng lại, không ngờ Thục Quyên lại nói đúng những ý nghĩ trong tâm hồn cô. Bảo Phương ngẩng đầu nhìn Thục Quyên đầy xúc động nhìn gương mặt thanh thanh của bạn mình, chưa ai dám nói ra nỗi lòng của cô, có lẽ việc kết bạn với Thục Quyên là điều đúng đắn. Bất giác Bảo Phương nhoen miệng cười, một nụ cười rất thật lòng, nụ cười dường như đã lâu không xuất hiện trên gương mặt cô.

- Bạn cười lên rất đẹp – Thục Quyên bỗng reo lên.

- Đúng vậy – Tiếng nói từ sau lưng hai người bỗng thốt lên.

Bảo Phương và Thục Quyên quay lại bất gặp nụ cười tinh nghịch đầy trêu chọc của Lăng Phong, cô bực bội lườm Lăng Phong một cái rồi kéo Thục Quyên xê ra chỗ khác tiếp tục nói chuyện. Lăng Phong nhìn theo bóng dáng cô khẽ lắc đầu cười. Nhìn vẻ mặt cổ tò vờ thờ ơ của Bảo Phương thì không nhìn được mà muốn trêu ghẹo cô. Nhưng khi nghe Thục Quyên nói, cậu bỗng trầm mặc xuống, những tổn thương mà cô chịu đều là do cậu mà ra. Lăng Phong đưa mắt đau buồn khẽ nhìn Bảo Phương nhưng đập vào mắt cậu là một cảnh tượng đáng khinh.

Một gã đầu vàng chóc, đeo khuyên tai khuyên mũi, ăn bận nhếch nhác, mồm nhai singôm nhóp nhép. Hắn ta đưa tay vờ như vô tình chạm vào phía hông của Thục Quyên.

Nơi cậu đứng thì rộng rãi hơn nên có thể thấy rõ hành vi của hắn ta, còn nơi họ đứng thì chật chội, cho nên hành động của tên kia có thể nghĩ là do vô tình. Nhưng vô tình một lần thì bàn tay của hắn lại tiếp tục sờ tới. Thục Quyên trước hành vi của hắn thì hoảng hốt vô cùng, cô sợ hãi muốn hét lên nhưng lại xấu hổ lo sợ người khác biết. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng đi xe buýt, càng chưa từng bị mấy tên yêu râu xanh như thế này giờ trêu, cô muốn gọi nhỏ Bảo Phương nhưng bàn tay của hắn ta bắt đầu kéo vạt váy cô và mò mẫm trên bắt đầu trắng nõn của cô thì sợ hãi đến cắn chặt môi.

Bảo Phương đang nghe Thục Quyên rôm rả kể chuyện trên lớp thì bỗng cảm thấy Thục Quyên im lặng một cách kì lạ, cô quay sang nhìn Thục Quyên thì thấy gương mặt cô bạn đã trắng bệch đầy nét sợ hãi, môi mím chặt, dòng nước mắt đang chực trào rơi. Bảo Phương thoáng ngạc nhiên định lên tiếng hỏi thì phát giác cái tên đó đang giờ trêu, cô tức giận cung tay định đâm gậy mũi cái tên ***** này thì một bàn tay đã nhanh chóng tóm lấy tay hắn ta siết chặt rồi nhanh chóng bẻ ngoặt ra sau.

Một tiếng thét chói tai vang lên khiến tất cả mọi người đều nhìn về phía họ, Thục Quyên nước mắt đã rơi ra khóc nức nở.

- Thả tao ra – Tên tóc vàng đau quá bèn hét lên.

Bảo Phương tức giận tát vào cái miệng kêu gào của tên này một cái thật đau rồi mắng:

- Đồ xấu xa.

Mọi người này giờ vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra ngơ ngác nhìn, bây giờ thì đã hiểu ra bèn nhìn tên này với ánh mắt khinh bỉ, mấy nữ sinh trong xe buýt bèn lùi ra xa hẳn ta.

Tên đầu vàng bị quần tay đến mức chảy cả nước mắt, lại bị mọi người dè bĩu thì ức hận vô cùng. Vừa lúc đó xe đến trạm gần đó, Lăng Phong thả tay tên này ra găm lên mắ

- Cút

Thoát ra được, tên này mừng rỡ vô cùng, hẳn xoa xoa cái tay vội vàng bước ra cửa, nhưng trước khi ra cửa, hắn ta dọa một câu:

- Mày chờ đó.

Lăng Phong nhếch môi cười khinh bạc, ném cho hắn ta ánh mắt đe dọa khiến hắn cảm hợm rồi bước xuống loăn đi thật nhanh.

Mọi chuyện lại trở về không gian ban đầu, ai làm việc này, Bảo Phương an ủi thực Quyên rồi xoay lại nhìn Lăng Phong nói :

- Cảm ơn.

- Không có chi – Lăng Phong hồ hững đáp lại, không còn vẻ trêu chọc lúc đầu nữa, mà chỉ có ánh mắt buồn bã.

Vừa xuống xe, Lăng phong đã thấy có người chờ cậu sẵn ở ngay trạm, bọn họ toàn mặt vest đen trong thật nghiêm trang. Sắc mặt cậu bỗng thay đổi, gương mặt toát lên sự giận dữ, ánh mắt toát lên vẻ lạnh lùng đáng sợ hoàn toàn khác với vẻ lạnh lùng của Bảo Phương. Những người xung quanh cậu thấy cậu có vẻ tức giận thì sợ hãi lui lại mấy bước, Lăng Phong sẵn giọng hỏi:

- Có chuyện gì?

- Phu nhân đã trở về – Một người cúi đầu đáp – Cậu Jay bảo tôi đến đón cậu về.

Lăng Phong khẽ liếc Bảo Phương và Thực Quyên đang đi tới bèn quất mắt một cái khiến người đó im bật, cậu hậm hực bước vào trong xe. Nhưng người kia cũng nhanh chóng bước vào.

Bảo Phương và thực Quyên đi ngang qua xe của họ, Bảo Phương khẽ liếc nhìn vào bên trong, Lăng Phong cũng quay sang nhìn cô, nhưng ánh mắt của cậu chỉ toàn một mảng đen tối chứ không còn sự trêu chọc nữa. Bảo Phương cảm thấy có dường như có chuyện không ổn sắp xảy ra.

Lăng Phong được bọn người kia chở về một khu biệt thự khá xa trung tâm, nơi đó hoàn toàn im ắng. Xe dừng lại ở trước cánh cổng màu đen khá lớn và sừng sững đầy sự chết chóc bởi không khí ảm đạm bên trong, tựa hồ như người lạ bước vào cánh cửa đó sẽ không thể nào trở ra được.

Lăng phong xuống xe sai qua khu vườn rộng lớn đầy cây cảnh được uốn một cách đầy nghệ thuật để vào nhà. Ở chiếc bàn màu trắng ngồi gần đó có một người phụ nữ rất đẹp và trang điểm khá trẻ trung, bên một chiếc váy hở hang gọi cảm ngồi ở đó. Theo phép lịch sự, Lăng Phong lên tiếng chào bà ta:

- Chào dì.

- Về rồi sao? – Người phụ nữ đó cũng đáp lại cậu với nụ cười ngọt ngào.

Nhưng hơn ai hết Lăng Phong biết rõ, bên trong bà ta đang chứa đựng những ý nghĩ đầy nguy hiểm dành cho cậu. cậu khẽ gạt đầu rồi định tiến bước vào trong nhà, nhưng bà ta lại lên tiếng, vẫn dùng cái giọng ngọt ngào nói:

- Nghe tin con trở về, sợ người giúp việc không biết sắp xếp nên dì trở về giúp con, dì đã dặn họ bày trí lại gọn gàng rồi, con xem có thích không?

- Cảm ơn dì – Lăng Phong khẽ nói rồi nhanh chân bước vào trong nhà, phía sau còn nghe vang lên tiếng đáp:” Không có chi”. Qua tấm cửa kính trong suốt và sạch bong không có lấy một hạt bụi nào, Lăng Phong có thể nhìn thấy ánh mắt và nụ cười nhanh hiểm của người phụ nữ mà cậu gọi là dì.

Lăng phong không vội vào phòng ngay mà cầm lấy điện thoại gọi cho cậu bạn Jay của mình.

- Vẫn còn bộ đồ nghề đó chứ?

- Còn – Bên kia điện thoại, Jay đáp.

- Đem đến đây ngay lập tức – Lăng Phong giần rẩy ra lệnh sau đó đi về phía thư phòng ngồi bình thản đọc sách chờ đợi Jay tới.

Chỉ 15 phút sau Jay đã có mặt, tay cầm một cái vali xách tay nhỏ màu đen. Cậu đi ngay đến thư viện mà không cần hỏi bất kỳ một người giúp việc nào, cậu quá rõ thói quen của Lăng Phong. Jay vừa bước vào thì Lăng Phong gấp sách lại ngược mặt nhìn Jay nói:

- Tôi rồi à, có đem không?

Jay khẽ gật đầu, Lăng Phong bèn bật dậy khỏi cái ghế, mạnh đến nỗi nó cứ xoay qua xoay lại. Lăng Phong mở cửa bước ra khỏi phòng đọc sách rồi trở về phòng mình, Jay cũng theo sau. Vừa vào đến phòng, Jay đưa tay ra tín hiệu im lặng sau đó khẽ khàng mở vali màu đen của mình ra lấy ra một thiết bị nào đó rồi bắt đầu ra sát khắp phòng, sau khi nghe một tiếng tí thì ngồi xuống gần gần cái gì đó ở bên cạnh. Làm xong đứng dậy phui tay đắc ý cười nói:

- Xong rồi, từ bây giờ cậu có thể an tâm.

- Cảm ơn – Lăng Phong thở phé nhẹ nhõm rồi ngồi xuống giường.

Jay cũng đến bên giường nằm ngả sống soài trên giường than thở:

- Hối hận khi làm bạn với cậu ghê. Toàn là gặp những chuyện phiền phức... Mà người đàn bà này cũng thâm sâu quá chừng đi, cậu mà không khéo sẽ bị bà ta giết lúc nào không hay.

Lăng Phong cười nhạt tỏ ý khinh thường cũng ngả vật xuống giường một cách thoải mái. Jay quay lại nhìn Lăng Phong hỏi:

- Sao hả, gặp được cô nhóc đó chưa.

Lăng Phong gật đầu.

- Có lấy lại không?

Cậu lắc đầu.

Jay lập tức ngồi nhồm dậy hỏi:

- Tại sao?

Lăng Phong không đáp, ánh mắt cứ hướng thẳng lên trên trần nhà miệng khẽ cười, Jay nhìn biểu hiện của bạn không khỏi thở dài, lắc đầu.

Sáng sớm hôm sau, Bảo Phương đứng chờ ở trạm xe buýt nhưng hông thấy Thực Quyên đâu cả, có lẽ sau vụ hôm qua cộng với lời khuyên của cô, nên thực Quyên không đi xe buýt nữa, cô khẽ thở dài, bỗng nhiên thấy cô đơn vô cùng. Đột nhiên từ phía sau lưng cảm giác có hơi ấm tỏa ra, Lăng Phong khẽ bên tai Bảo Phương hỏi:

- Đang nhớ người sao?

Bảo Phương giật mình, bất giác quay người lại rồi lùi về sau ba bước bắt gặp Lăng Phong đang lấy tay che miệng cười. Cô trừng mắt nhìn Lăng Phong đầy giận dữ sau đó mở miệng mắng:

- Xấu xa.

Lăng Phong không nói gì quay đầu nhìn cô nữ sinh đứng bên kia miệng nở nụ cười chói lòa, ánh mắt đầy cuốn hút hỏi:

- Có thấy mình xấu xí không?

Cô bạn được hỏi bị vẻ đẹp của cậu thu hút, bất giác đỏ bừng cả mặt thẹn thùng lắc đầu đáp:

- Bạn rất đẹp trai.

Lăng Phong nghe xong cười quay đầu nói với Bảo Phương:

- Cô ấy bảo là rất đẹp trai chứ không có xấu.

Bảo Phương tức đến ghen hờn, cô mắng là “xấu xa” chứ có mắng là “xấu xí” đâu. Vậy mà anh ta cố tình bỏ chữ “xa” đi thay vào bằng chữ “xí”. Cô quyết định không thêm nói với cái hạng người mặt dày nữa, quay đầu nhìn lên trước.

Lăng Phong nhìn bộ dạng tức tối của Bảo Phương nhưng lại không làm gì cậu được thì phá lên cười thích thú. Nhưng từ đằng xa, cậu bỗng thấy một nhóm người đang tiến tới với bộ dạng đầy tức giận. Cậu hiểu được bọn người đó đến tìm mình vì mục đích gì nên quay người đi vào con hẻm nhỏ mà Bảo Phương thường đi để tránh việc ồn ào

Bảo Phương cũng nhận ra cái tên đầu vàng chóc đang đi cùng trong băng, bàn quay đầu nhìn Lăng Phong, thấy cậu đang lùi lại đi vào trong con hẻm, bọn người kia cũng vội chạy theo vào.

Vốn cũng không thích can thiệp vào chuyện của người khác, với lại cái tên xấu xa đó có bị gì thì cũng là đáng đời, không liên quan gì đến cô. Nhưng nghĩ đến việc anh ta vì Thực Quyền nên mới dây vào rắc rối này thì quyết định đi giúp anh ta. Cuối cùng cũng theo vào trong hẻm.

Cứ nghĩ Lăng Phong vào trong hẻm là tìm được chạy thoát, ai ngờ anh ta vào đó hiên ngang ngồi chờ đợi cái bọn kia bước vào, Bảo Phương cũng hơi sững sốt trước vẻ mặt lạnh tanh và không có gì của Lăng Phong.

- Hôm qua mày dám bẻ tay tao, hôm nay tao cho mày biết mùi tàn phế – Tên đầu vàng chồm nghênh mặt tỏ vẻ ta đây đắc ý với Lăng Phong.

Nào ngờ Lăng Phong đối với lời đe dọa cùng với mấy tên đang lăm lăm gậy trên tay không có chút gì e ngại, còn quát mắng nhìn tên đầu vàng với khí thế muốn đóng băng, khiến tên nào chép miệng nuốt nước bọt rồi lui về sau mấy cái, cái chân run run. Hơn ai hết, tên này biết lực của Lăng Phong mạnh ra sao sau cú văng tay hôm qua, chỉ cần Lăng Phong dùng sức thêm một tí là tay hắn tàn phế ngay.

Bảo Phương chứng kiến cảnh Lăng Phong cho mấy tên đó nằm bịch xuống đất thì biết hóa ra cô lo lắng thừa thãi.

Nhưng những động tác của Lăng Phong khi đánh mới là điều khiến người ta suy ngẫm. Học võ bao nhiêu năm, Bảo Phương chưa từng thấy ai ra đòn hiểm như vậy, mỗi một đòn đều nhằm đúng điểm yếu của đối phương mà đánh tới. Cái bọn ngốc này cứ cứng đầu đứng dậy lao tới không biết sợ nhưng cũng vẫn bị hạ nhanh chóng, tiếp tục ngã xuống. Nhanh gọn lẹ là ba từ để diễn tả động tác của Lăng Phong. Cũng may cậu ra tay có cân nhắc nếu không bọn này chắc là chết mà không kịp nói một tiếng.

Nhưng trong nhận xét của Bảo Phương thì con người này cộng với dáng vẻ của những tên trong có vẻ như là vệ sĩ nhưng từ người lại phát ra sự nguy hiểm chết người chẳng khác nào xã hội đen rất ư là nguy hiểm, không nên chọc vào, nếu không thì người chịu thiệt chỉ là bản thân mình mà thôi. Đang mãi suy nghĩ thì chợt thấy một bóng người tiến sát lại gần mình.

- Lo lắng cho anh à – Lăng Phong hạ giọng xong bọn này thì phúi tay quay người thấy Bảo Phương đứng đó bèn tiến lại cười hỏi với giọng cợt nhả như lúc đầu.

Bảo Phương thoáng đỏ mặt khi thấy gương mặt Lăng phong đã kề sát gương mặt mình, cô bậm môi xô Lăng phong tránh xa, không ngờ cậu thừa dịp nắm lấy bàn tay cô kéo lại. Bảo Phương bị Lăng Phong nắm tay thì nổi giận vô cùng, bàn tay cung lại định đâm vào người cậu thì khựng lại trước ánh mắt của Lăng Phong.

Ánh mắt của cậu dừng lại ở bàn tay trái đang đeo vòng ngọc lục của Bảo Phương. “Nó giống hệt chiếc vòng của mẹ tôi” – Bảo Phương chợt nhớ lại khi nói đến điều này giọng nói của Lăng Phong có vẻ buồn bã, cô chợt chùn lòng, có lẽ anh cũng giống cô luôn mang nỗi buồn mất mẹ, trong lòng bỗng dâng lên sự đồng cảm. Cô bỗng nhẹ giọng nói:

- Đừng buồn.

Lăng Phong nghe Bảo Phương nói vậy thì hơi giật mình, vẻ mặt hơi lúng túng khi Bảo Phương đoán được tâm sự của mình. Chưa bao giờ cậu để lộ suy nghĩ của bản thân ra trước mặt người ngoài, cô chính là ngoại lệ duy nhất. Vẫn nắm chặt tay Bảo Phương, Lăng Phong khàn giọng bảo:

- Đi thôi nếu không trễ học mất.

Hai người vừa ra đến thì xe buýt cũng vừa chạy mất, cả hai vội đuổi theo nhưng không kịp đành đứng chờ chuyến xe kế tiếp. Bảo Phương sốt ruột nghiêng người lên nhìn vào đồng hồ trên tay của Lăng Phong lo lắng, nếu không bắt được chuyến xe kế thì cô trễ học là cái chắc. Nhưng chuyến xe kế tiếp chậm chạp đi đến và trong xe chật cứng cả người, cả hai chen chúc lên xe. Người đông, cả hai phải đứng sát rạt vào nhau, người cô áp sát vào lòng ngực Lăng Phong, cảm nhận hơi ấm và mùi hương nam tính mạnh mẽ của cậu, cô thoáng đỏ bừng mặt.

Xe buýt dừng đưa, người đông đúc không có lấy một điểm tựa, Bảo Phương mấy lần xuýt té nếu Lăng Phong không dùng tay ôm eo cô giữ lại, đành đưa tay nắm lấy một góc áo ở phần eo của Lăng Phong.

Lăng Phong ôm nhẹ Bảo Phương nhưng lại cảm thấy hương thơm mềm mại từ mái tóc của cô khiến cậu váng vất, hơi thở cô phả lên lòng ngực cậu khiến tim cậu đập mạnh, đưa tay vòng eo cô kéo sát cô lại gần mình hơn chút nữa, để đầu cô tựa vào lòng ngực cậu (cái này gọi là công khai lợi dụng >0<)

Bảo Phương nghe thấy tiếng tim cậu đập, trong lòng càng rối loạn, hơi thở cũng gấp gáp hơn, muốn nhích ra khỏi người cậu nhưng lại không còn chỗ nhích, bất đắc dĩ đành nép vào lòng cậu.

Cuối cùng hai người cũng có thể thoát khỏi chiếc xe buýt nghẹt thở đó.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sinh Mạng Lần Nữa Được Cứu (4)

Cả hai nhìn nhau mỉm cười, thở phào, Bảo Phương nhớ lại cảm giác lúc này ở trên xe buýt thì xấu hổ đến đỏ lựng cả mặt đi, cô không dám nhìn Lăng Phong nữa vội vàng quay mặt đi nơi khác. Lăng Phong cũng ngượng ngùng bẽn lãn giọng ho vài cái rồi nhìn đồng hồ hồ lên:

- Tới giờ đóng cửa rồi.

Bảo Phương thoáng giật mình vội vàng chạy đi, nhưng đã quá muộn, cánh cửa cổng đã khép lại, chỉ còn những tiếng ồn ào nói chuyện từ bên trong vọng ra mà thôi. Sự thất vọng hiện rõ trên mặt Bảo Phương, cô chưa bao giờ đi muộn học.

Bảo Phương nhìn quanh quất rồi bèn đi đến góc tường khuất nhất, cố gắng hết sức để trèo lên trên tường để trèo vào bên trong. Bức tường quá cao, dù cô cố hết sức cũng không thể bám vào thành tường được. Điều bộ nhảy lên nhảy xuống của cô trông rất buồn cười khiến cho Lăng Phong từ này đến giờ thông thả đi sau không nén nổi cười, đành lên tiếng cười khúc khích.

Bảo Phương nghe tiếng cười thì quay đầu nhìn lại, sau đó nềm cho Lăng Phong một cái nhìn hằn học. tại ai mà thành tích chưa bao giờ đến muộn của cô đã bị phá vỡ. Đã vậy còn dám cười cợt cô nữa chứ.

Lăng Phong đang ôm bụng cười thấy Bảo Phương đang nhìn mình thì vội vàng kìm nén nụ cười lại, giả vờ nghiêm chỉnh quay mặt đi nơi khác huyt sáo. Bảo Phương hít một hơi thật sâu, không thèm quan tâm đến cái kẻ kia , cô ra sức nhảy lên lần nữa, nhưng tay chỉ chạm được gờ tường liền lập tức rơi xuống.

- Có cần giúp không?

Lăng Phong tiến sát người Bảo Phương thò thế hỏi, trên mặt lộ ý gian xảo khiến bảo phương cảnh giác. Đồng phục trường cô là váy ngắn, nếu để tên này đứng bên dưới giúp cô thì thế nào cũng bị hắn ta nhìn thấy phần bên dưới của mình, cô nhướn mày nhìn Lăng Phong rồi sắc mặt lạnh tanh đáp:

- Không cần.

Đối với cái tên không đúng đắn này thì tốt nhất nên tránh xa để hắn không thể thừa cơ mà lợi dụng.

Lăng Phong nghe Bảo Phương nói thế cũng không nói gì chỉ nhún người một cái rồi lùi lại mấy cái sau đó lao đến bên bức tường, nhún người một cái nhảy lên, tay chụp gờ tường rồi đạp chân một cái hất người lên, sau đó ngồi chênh chếch trên đỉnh bức tường nhìn Bảo Phương đắc ý.

Hề nào là sự khác biệt giữa nam và nữ, cuối cùng Bảo Phương cũng biết rõ. Con trai hơn con gái ở chiều cao và sức bật.

Lăng Phong có dáng người cao đầy khỏe khoắn, nếu đứng gần có thể thấy Bảo Phương chỉ đứng ngang bả vai cậu là cùng. Đôi chân dài đầy nhanh nhẹn là một lợi thế để tạo ra sức bật.

Cậu ngồi vắt vẻo trên bờ tường khom người chìa tay xuống ngoắc ngoắc Bảo Phương. Bảo Phương vốn đã hiểu lầm và nói không cần cho nên bây giờ khôn có mặt mũi nào để nhờ vả nữa, cho nên khi thấy bàn tay đưa xuống của Lăng Phong rất muốn nắm lấy để cậu dùng sức kéo cô lên nhưng bây giờ đành thờ dài ngoáy lơ lửng tốt của người khác.

- Mặc tôi, anh vào trường trước đi.

Bảo Phương dựa vào tường thờ dài suy nghĩ coi có cách nào vào trường hay không. Nhưng cuối cùng nhận ra đã quá giờ rồi, dù có vào cũng không thể hiện ngang vô lớp. Đành thử làm một việc mà trong đời chưa từng làm đó là trốn học.

Phịch...

Tiếng bước chân chạm đất khiến cô giật mình cắt đứt dòng suy nghĩ của mình. Quay sang người bên cạnh đang ung dung nhàn nhã phui bụi trên người mình thì hơi ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh lại không vào lớp đi.

- Không hứng thú – Lăng Phong đáp gọn.

Bảo Phương đột nhiên cảm thấy có chút khinh thường cái kẻ bên cạnh mình, tên này chẳng có chút gì cho thấy hắn ta là một học sinh gương mẫu cả. Ngay cả khi ngồi vào lớp cũng không thấy động đậy cây bút trong tay vào vở mà chỉ dùng nó để xoay xoay giết thời gian mà thôi.

Nhưng khi ra tới trạm đón xe buýt, Bảo Phương ại không biết đi đâu, lâu lắm rồi cô không ra khỏi nhà ngoại trừ đi học, bỗng nhiên cảm thấy mọi thứ đều trở nên hoàn toàn xa lạ. Trời đột nhiên chuyển mây đen nhanh chóng rồi tạo thành cơn mưa rào, tạo nên một không khí lạnh lạnh. Bảo Phương thần thờ nhìn những hạt mưa rơi xuống lòng đất một cách buồn bã, Tâm trạng ngày mưa thật khiến người ta rơi vào khoảng lặng u tư.

Liếc nhìn về người bên cạnh, Bảo Phương thấy Lăng Phong đang đưa tay hứng những giọt mưa lạnh lẽo kia, gương mặt mang vẻ u buồn vô cùng, dường như chất chứa rất nhiều tâm sự khó nói. Vẫn luôn biết chàng trai lúc nào cũng cười kiêu trên chộc này có vẻ rất khó hiểu và nguy hiểm, nhưng đáng về cô đơn này mới là điều khiến người ta chú ý nhiều hơn. Bỗng nhiên Bảo Phương thấy, anh ta có phần giống mình, chỉ là cách thể hiện khác nhau mà thôi.

Cô bất giác cũng đưa tay ra hứng những giọt mưa ẩm ướt kia, để cho chúng đáp vào lòng bàn tay rồi len qua kẽ tay rơi xuống. Cô luyến tiếc nếu giữ chúng nhưng mãi mãi không thể nắm giữ được chúng.

Cuối cùng mưa cũng đã tanh, nhưng không khí lạnh đó vẫn còn tồn đọng.

Đang nhìn bảng đồ xe buýt mò mẫm thì bên tai có tiếng nói vang lên, vẫn là âm thanh trầm bổng đó:

- Có muốn đi ăn lẩu không?

Bảo Phương xoay người im lặng nhìn Lăng Phong thấy cậu cũng đang nhìn mình và chờ đợi, không biết là vì ánh mắt của cậu ta hay là vì mang tâm trạng cô đơn của ngày mưa không biết đi đâu mà cô gật đầu đồng ý.

Lăng Phong như chỉ chờ đợi có nhiều đó bàn nhanh chóng kéo tay Bảo Phương bước ra khỏi trạm chờ xe buýt, họ dầm lên con đường thấm nước mưa mà bước đi. Cái lạnh thổi bên ngoài bám vào người họ nhưng bàn tay đang nắm lấy tay nhau thì lại ấm áp vô cùng.

Bảo Phương cũng không biết tại sao mình lại ngoan ngoãn để cho Lăng Phong dẫn đi như vậy. Họ đi qua một đoạn phố, rồi quẹo vào một con hẻm cuối cùng cũng dừng lại ở một cửa hàng ăn nhỏ chuyên bán món lẩu. Bảo Phương cũng thường đến đây ăn cùng với gia đình ông Văn Lâm, ông chủ cũng biết Bảo Phương vì ông cũng là một người bạn của ba cô.

Không khí bên ngoài lạnh lẽo, nhưng bước vào bên trong lại ấm áp vô cùng, chẳng mấy chốc cái lạnh bám vào người họ đã bị tan biến từ lúc nào.

Ông chủ vừa nhìn thấy Lăng Phong bước vào thì cười bảo:

- Lại đến ăn lẩu à.

Lăng Phong mỉm cười gật đầu kéo tay Bảo Phương vào theo, ông chủ ngăn người nhìn Bảo Phương, cô gật đầu chào ông. Tay ngưng ngừng rút khỏi tay Lăng Phong, cậu cũng không cố chấp nắm tay cô. Hai người họ chọn một cái bàn ở góc khuất yên tĩnh để ngồi ăn.

Bảo Phương mỗi lần đến đây cũng chỉ ăn có một thứ lẩu nên ông chủ chỉ cười thân mật hỏi:

- Bé Phương vẫn như cũ chứ.

Bảo Phương bèn gật đầu. Ông chủ bèn quay đầu hỏi Lăng Phong:

- Cháu ăn gì nào?

Bởi vì ở đây có nhiều món lẩu nên mỗi lần tới đây, Lăng Phong đều gọi mấy món lẩu khác nhau nên dù đã quen mặt, ông chủ vẫn phải lên tiếng hỏi.

Lăng Phong thoáng liếc qua Bảo Phương rồi nhún vai nói với ông chủ:

- Giống nhau đi ạ.

Ông chủ liếc nhìn Bảo Phương đang có chút ngưng rồi nhìn Lăng Phong gương mặt khôi ngô, ánh mắt sáng rực đang nhìn Bảo Phương cười thì cũng mỉm cười gật đầu quay lưng nói:

- Rất xứng đôi.

Lăng Phong nghe ông chủ nói vậy thì thích chí cười tít mắt, Bảo Phương bặm môi lườm cậu ta một cái, Lăng Phong bèn nhún vai ngồi ngay ngắn lại, đưa tay chọn đĩa.

Lẩu nhanh chóng được bê ra bày trước mặt họ. Lăng Phong ga lăng đặt chén đĩa trước mặt Bảo Phương. Quán lẩu này vốn dĩ là mỗi người một cái lẩu nhỏ, nhưng vì ai người ăn giống nhau nên ông chủ bày một cái lẩu lớn. Bảo Phương bèn nói với người tiếp viên là:

- Cho em một chén nước chấm riêng đi ạ.

- Không cần, chúng tôi sẽ dùng chung – Lăng Phong bèn lên tiếng ngăn lại.

Người tiếp viên nhanh chóng bỏ đi tiếp khách, vì trời mưa nên có thêm vài người khách vào quán.

Bảo Phương nhìn Lăng Phong bèn bảo:

- Tôi ăn cay.

- Cứ việc – Lăng Phong không để ý gập người bỏ thức ăn vào nồi lẩu.

Bảo Phương cũng không nói gì thêm, đưa tay dùng đũa gắp ớt trong hũ bỏ vào chén nước chấm. Đến khi Lăng Phong nhìn lại thì chỉ thấy cái chén có một màu đỏ rực rỡ, cậu thần người nhìn chén nước chấm. Bảo Phương cười mỉm đầy thích chí trước gương mặt ngay ra của Lăng Phong, thàng nhiên lấy đũa hươu thức ăn trong nồi lẩu đang bốc khói kia rồi sau đó gắp ra một miếng chấm một cái vào cái màu sắc đỏ óng ánh kia bỏ vào miệng ăn ngon lành.

Lăng Phong nhìn thấy rùng mình một cái, Bảo Phương bèn khiêu khích:

- Mau thử đi. Cay một chút cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của anh đâu.

- Được – Lãng Phong gật đầu đáp rồi rướn người đến sát mặt Bảo Phương dùng lưỡi liếm nhẹ một vòng trên môi cô rồi nhanh chóng thu người về, liếm một vòng quanh môi mình rồi gật đầu tự nói với chính bản thân:

- Đúng là cay thật.

Quá bất ngờ Bảo phương không kịp tránh đi, cuối cùng thì cảm thấy toàn thân nóng bừng lên sau động chạm đó, đôi đũa trên tay rơi xuống bàn. Cũng không biết bản thân vì quá xấu hổ hay tức giận, Bảo Phương đứng bật dậy xem chút lật tung cả cái bàn lảo đảo, nắm chặt cái bìa trong tay mình, rất muốn đánh Lãng Phong một trận tơi bời, nhưng vì đây là quán của người quen nên đành nín nhịn. Hùng hừng ánh mắt giết người nhìn Lãng Phong, cảm phần bỏ đi.

Người nào đó thân nhiên nhìn theo cổ ý nói lớn:

- Lãng phí thức ăn là có tội với đất nước lắm đó nha.

Bảo Phương đang đi được mấy bước quay đầu lại nhìn Lãng Phong, người nào đó thân nhiên cười cợt hươu hươu đôi đũa trước mặt cô.

Ba cô từng nói:” Hãy nghĩ đến việc, nhưng bạn nhỏ ở châu phi chết đói hằng ngày mà quý trọng thức ăn mà mình có”. Cho nên từ trước đến giờ Bảo Phương luôn trân trọng đồ ăn thức uống, càng sống tiết kiệm hơn khi thức ăn mình có vốn là do gia đình bác văn lâm cho, không thể phí phạm.

Ông chủ nghe tiếng nói thì ngẩng đầu nhìn Bảo phương đang xách cặp hướng ra trong khi lâu chi vừa mới đem lên, cửa ngạc nhiên nói:

- Cháu định về sao?

Nhìn ánh mắt có chút thất vọng của ông chủ, Bảo phương bắt đầu dĩ bèn nói:

- Dạ không, cháu đi toilet ạ.

- Ủ, đi đi – Ông chủ bèn nở nụ cười hài lòng gật đầu xua tay bảo.

Quay người thấy cái bìa xuống ghế, Bảo Phương bèn theo hướng toilet mà thẳng tiến, trước khi bước vào trong còn quay đầu ném cái nhìn phần nộ về cái kẻ đang đắc ý cười thâm kia.

Rửa mặt xong, Bảo Phương hậm hực đi ra, quyết định ăn thật nhanh rồi bỏ đi. Vì quá vội nên cô cho vào miệng thật vội vã, ngay lập tức hai má phồng lên, đầu lưỡi như ăn phải lửa ra sức nhai nuốt.

- Từ từ ăn, phải thôi đã chứ – Lãng Phong bèn ra về bắt đầu dĩ – Để anh giúp em – Rồi nhanh chóng kéo ghế ngồi sát bên Bảo Phương thấp đầu thổi thổi giúp thức ăn trên tay cô.

Một khắc ấy, trái tim Bảo Phương như nhảy ra khỏi lồng ngực, cô cảm nhận hơi thở dịu nhẹ của lãng phong vương qua đầu ngón tay, tựa thể máu toàn thân đều đang dồn tụ ở bàn tay cô, ngay cả hô hấp cũng đã bị ngừng trệ.

- Được rồi, mau ăn đi – Lãng Phong thổi xong bèn ngẩng đầu lên nói.

Lẩu nóng, ăn vào có thể rũ bỏ được cái lạnh nhanh chóng rồi kéo theo tuyến mồ hôi toát ra, gương mặt Bảo Phương đã lấm tấm mồ hôi. Lãng Phong khẽ lấy khăn giấy chấm mồ hôi cho cô, thật chậm rãi và nhẹ nhàng.

Sau đó cậu thông thả ăn, im lặng nhìn ngắm khuôn mặt Bảo Phương, đó là nét biểu cảm không bao giờ giống như cậu, một nét biểu cảm thuần khiết vô cùng. Không biết cái nhìn của mình càng khiến Bảo Phương đỏ bừng mặt không dám ngẩng đầu lên.

Cuối cùng nguyên một nồi lẩu hai người ăn, Bảo Phương ăn nhiều nhất, đến khi thanh toán cô phát hiện ví tiền của mình không cánh mà bay. Lúng túng cực độ, cô thầm mắng mình, đã không có tiền mà còn ăn như lợn chết đói

Thò tay vào bìa ví vết xem còn chút tiền nào không thì Lãng Phong đã tiến lại quây lịch sự rút ví tiền ra lấy tiền trả cho ông chủ. Sau đó kéo tay Bảo Phương đi ra bên ngoài.

Bên ngoài không khí lạnh đã tan biến nhưng những đợt gió khiến cho cơ thể đang toát mồ hôi của họ cảm thấy mát rượi, sảng khoái vô cùng.

Bảo Phương vùng tay ra khỏi tay Lãng Phong, đi về hướng xe buýt, quyết định trở về nhà. Không thể day dưa với hạng người này thêm nữa.

Nhưng lãng phong đã bước đến đi ngang bên cạnh cô ca thán:

- Tôi chưa muốn về nhà.

Bảo Phương liên làm động tác liên quan gì đến tôi, rồi tiếp tục đi thẳng.

- Hình như ai đó nợ mình một bữa ăn thì phải.

Chân bảo phương ngay lập tức khựng lại, giờ thì cô biết thế nào là há miệng mắc quai rồi. Cô quay đầu nhìn Lăng Phong, đôi mắt trong suốt giờ đây có phần giận dữ đầy bất lực dành cuối đầu chịu thua hiệp.

Lăng Phong khẽ cười nắm tay Bảo Phương lần nữa kéo đi. Cậu ngoắc một chiếc taxi, đẩy Bảo phương vào trong xe rồi nói ra nơi mình cần đến.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Sinh Mạng Lần Nữa Được Cứu (5)

Khi Bảo Phương về đến nhà thì đã thấy Trí Lâm đứng chờ mình trước cửa, trông sắc mặt không được vui vẻ. Cậu thấy Bảo Phương về thì đứng thẳng dậy nghiêm sắc mặt hỏi:

- Sao hôm nay em lại nghỉ học.
- Hôm nay em đến trễ – Bảo Phương cúi đầu hỏi lỗi lí nhí đáp.
- Đến trễ – Trí Lâm cau mày nhìn Bảo Phương, bình thường cô luôn đi sớm, sao hôm nay lại có thể đi trễ, cậu lo lắng hỏi – Em không được khỏe à?
- Không! Tại có chút chuyện nên lỡ chuyến xe buýt. Em hơi mệt, em về phòng nghỉ đây – Bảo Phương vội vàng tìm cớ bỏ đi trước khi Trí Lâm điều tra thêm.

Trí Lâm nghe vậy thì cũng không nói gì thêm, bảo Phương liền đi nhanh lên lầu về phòng mình. Quả thật hôm nay cô cũng khá mệt. Cô bị Lăng Phong dẫn đi đến công viên giải trí chơi rất nhiều trò. Từ năm 8 tuổi đến bây giờ, Bảo Phương mới lại đến đây chơi, cảm giác có chút lạ lẫm cùng sáng khoái vô cùng. Đường như tâm trạng không vui đã bị cuốn theo những trò chơi có cảm giác mạnh. Nhớ đến cái nắm tay thật chặt tạo cảm giác yên tâm của Lăng Phong khi họ bắt đầu bước vào trò chơi, trong lòng Bảo Phương xuất hiện một cảm giác lạ.

Sáng sớm hôm sau, Trí Lâm đã gõ cửa phòng của Bảo Phương bảo:

- Hôm nay anh chở em đến trường, kéo lại đến lớp trễ nữa.

Bảo Phương chỉ khẽ ừ chứ không đáp, chuyện này vẫn thường xuyên xảy ra không có gì phải ngạc nhiên. Trí Lâm năm nay lên 12 nên bận rộn, Bảo Phương không muốn làm phiền anh phải đưa mình đi, nhưng thỉnh thoảng vẫn ké xe cậu.

Lăng Phong đến bến xe rất sớm chờ đợi, chờ đợi mãi mà vẫn không thấy Bảo Phương đến, thầm nghĩ bản thân thật ngốc lại quên mất việc xin cô số điện thoại. Đang thờ dài thì vô ý xoay đầu lại thì bắt gặp một chiếc xe đạp chạy bon bon trên đường, một nam sinh đang chở Bảo Phương.

Cậu thoáng đờ người nhìn theo, mãi đến lúc xe buýt đã đỗ trước bến, đoàn người nối đuôi nhau lên xe huyếch vào vai cậu, cậu mới định thần lại, cũng leo lên xe.

Bảo Phương vẫn im lặng mỗi khi ngồi trong lớp học, đến giờ chơi thì Thục Quyên lại đến tìm cô, cho nên mãi đến khi ra về Lăng Phong cũng chưa nói chuyện được với Bảo Phương câu nào. Đánh thờ dài luyến tiếc ra về.

Đang đi thì nhận được điện thoại của Jay.

- Phong! Tan học chưa.
- Rồi.
- Đến Trần Hưng với mình đi, dạo gần đây có đầu bếp mới nấu ăn ngon lắm.
- Rồi...- Lăng Phong cúp điện thoại, sau đó xuống xe. Nếu muốn đi Trần Hưng phải bắt một chiếc taxi, mà giờ là giờ ra về gọi xe thế nào cũng bị kẹt, ngón tay gõ gõ mấy cái vào đầu, Lăng Phong quyết định đi bộ cho đơn giản.

Đi ngang qua một nơi bán tạp hóa có cắm đầu cây kẹo tròn, lăng Phong bỗng nhớ lại vị kẹo mà Bảo Phương đã cho cậu lúc hai người núp ở trong cái thùng bất giác khẽ cười. Trong đầu bắt đầu xuất hiện toàn hình ảnh của bảo Phương. Khi cô cười, cô giận, khi cô nhẹ nhàng, khi cô thờ ơ đến nỗi Lăng Phong cũng không ngờ từ việc chỉ muốn trả ơn cho cô mà trở thành dành quá nhiều sự chú ý cho cô, nhiều đến độ chính cậu cũng nghi ngờ bản thân.

Nhưng những dòng hoài niệm rất nhanh chóng bị quấy rầy bởi một nhóm người.

- A...ai như cậu chủ của băng Trần Hưng vậy ta? – Một giọng nói khó nghe vang lên, một tên có dáng vẻ vô lại đang cặp kè hai em gái đi đến nhìn Lăng Phong cười cợt. Hắn ta bước ra từ con hẻm âm u, từ từ tiến lại gần Lăng Phong, phía sau hắn ta còn có ba bốn tên đồ con mặt mũi dữ dằn theo bảo vệ.

Lăng Phong nhìn thấy thì cười khẩy.

Kề trước mặt Lăng Phong chẳng ai xa lạ, hắn ta là con trai lớn của đại ca băng Cẩm Long tên là Hải Nam.

Từ lần đầu gặp mặt tên Hải Nam này thì Lăng Phong đã thấy chán ghét cái gương mặt đầy nham nhở của hắn ta. Ít lâu sau đó, tên này thường hay gây sự với cậu để chứng tỏ bản thân hắn, nào giờ bị cậu đá gãy hai xương sườn còn vớ cái vai trái bị trật khớp, cho nên hắn thật sự rất căm hận cậu.

- Lâu quá không gặp, không ngờ cậu lớn lên lại đẹp trai đến thế này, đúng là khiến con gái xin chết vì cậu – Hải Nam buông lời trêu ghẹo.

Lăng Phong vẫn đứng nguyên chỗ cũ, vẻ mặt và ánh mắt cậu tỏ vẻ khinh thường rõ nét.

- Sao ***** lại sinh ra mày được nhỉ, à đúng rồi, bởi vì bà ta là à đàn bà lăng lơ vô cùng mà, không biết mày có thật sự là con của ba mày hay không nữa – Hải Nam cố tình bôi xấu mẹ Lăng Phong.

Đáng tiếc cho hắn, Lăng Phong lại không hề thấy tức giận. Lớn lên trong cuộc sống như thế này khiến cho cậu học được cách nhẫn nhịn. Huống hồ mẹ cậu đã chết, bà sẽ không thể nào nghe được mấy lời xúc phạm này để mà đau lòng, vậy thì cậu cứ coi như tên này là chó đang sủa vậy. Lăng Phong nhếch mép cười nhạt. Cậu một ngày nào đó phải khiến cho mọi người phải cúi đầu, phụ tùng nghe lệnh cậu, còn riêng cái tên Hải Nam này, cậu sẽ không để cho hắn có cơ hội cúi đầu lần nào hết.

Hải Nam thấy Lăng Phong không bị chọc giận thì thấy khó chịu trong lòng, hắn ta chau àm nhìn Lăng Phong. Bốn tên đàn em nhìn thấy lập tức lao đến lăng Phong sẵn tới. Một bàn tay vừa chụp lên vai của Lăng Phong thì cậu hơi nhích người ra sau, đùi phải co bật lên khoảng mười phân thui vào bên sườn của hắn ta, hắn lập tức ngã xuống đất như một trái mít chín.

Nhưng khi tên này ngã xuống thì từ sau lưng Lăng Phong một tên đồ con khác lao đến ôm chặt cậu từ phía sau ghim chặt vào trong cả người hắn. Sức tên này quả là rất khỏe, Lăng Phong vùng vẫy nhiều lần nhưng vẫn bị hắn ghì chặt không tài nào thoát ra. Một tên khác thừa cơ hội lao đến định đánh vào mặt Lăng Phong một đấm. Nào ngờ Lăng Phong đã nhanh chân đá vào giữa đùi người hắn ta, đó là điểm yếu nhất của đàn ông, hắn ta đau đớn đưa tay bụm lấy bấu vật của mình, mặt mày xanh lét ngã xuống đất gào thét rên rĩ.

Tên kia tức khí càng ghì chặt hơn đến độ Lăng Phong cảm thấy ngột thở, hắn nhanh chóng nhấc bổng cậu lên khỏi mặt đất. Bất đắc dĩ Lăng Phong phải luồn tay ra sau eo hắn ta, nhằm ngay phần bụng mỡ dư thừa của hắn ta mà ra sức vịn khiến hắn đau đớn phải nới lỏng tay ra. Thừa cơ hội đó cậu thúc một khuỷa tay vào sườn sườn trước ngực hắn. Chân thì dùng sức đạp lên đùi hắn khiến hắn đau đớn phải thả cậu ra. Nhờ vậy Lăng Phong có thể giăng mình ra khỏi hắn ta, hít thở lấy không khí tiếp sức. Sau đó quay lại đá một cú vào ngay mạng sườn hắn ta khiến ta đau đến nổi chảy cả nước mắt.

Hải Nam thấy bốn tay chân của mình bị Lăng Phong hạ thế thảm thì tức giận vô cùng, hắn ta đẩy mạnh hai cô gái điểm bên cạnh mình ra xa, đưa tay cào bên trong áo vest móc ra một khẩu súng chìa về phía Lăng Phong đe dọa:

- Để tao xem mày có biết sợ hay không?

- Tao có sợ hay không thì cũng chẳng hề gì, nhưng mày có sợ hay không thì tao biết rõ – Lăng Phong cười nhạt nhìn cây súng trên tay Hải Nam đáp.

- Giỏi lắm – Hải Nam cười ngang ngược- Để tao xem thân thủ mày nhanh hơn hay là đạn của tao nhanh hơn.

Những hắn vừa dứt lời thì đã thấy một bóng người nhanh nhẹn lao đến từ phía sau hắn đá văng cây súng trên tay hắn. Rồi cho hắn thêm một đấm ở ngay bụng, ngã xuống đất.

- Hắn ta chắc không chết đâu hả – Tiếng Thực Quyên vang lên sợ dật hỏi.

- Yên tâm đi, hắn ta cùng lắm là ngủ một giấc rồi tỉnh dậy mà thôi. Mau gọi cảnh sát báo là có kẻ mang súng đi dọa người – Bảo Phương trấn an Thực Quyên.

Thực Quyên vội gạt đầu rút điện thoại ra bấm số gọi.

Một khắc nhìn thấy Bảo Phương trái tim của Lăng Phong đập rộn ràng, cậu ngờ ngàng hỏi:

- Sao hai người lại ở đây?

- Bọn mình đến tìm một người bạn – Thực Quyên bèn đáp lời.

Một người bạn của Thực Quyên vì đi ăn cùng mấy người bạn gần đây thì phát hiện mình để quên bóp tiền nên đành gọi nhờ Thực Quyên đem tiền đến cho mượn. Thực Quyên thì lại sợ nơi này phức tạp nên rủ Bảo Phương cùng đi.

Bảo Phương muốn đi cùng Thực Quyên xong rồi thì nhanh chóng về nhà, đi ngang qua đây thì thấy Lăng Phong bị mất tên côn đồ ra quay đánh. Vốn chẳng định xem vào bởi vì Lăng Phong dù sao cũng giỏi võ, nghĩ rằng mấy tên kia thế nào cũng sẽ bị ăn đập cho mà xem. Nhưng khi tên Hải Nam rút súng ra nhắm bắn thì Bảo Phương biết mình không thể làm ngơ được nữa.

- Xong rồi, họ sẽ đến nhanh thôi – Thực Quyên gọi điện xong thì tắt máy reo lên.

Nhưng Hải Nam và bọn đàn em dường như bắt đầu động đậy, bọn chúng lồm cồm ngồi dậy tay ôm ngay những chỗ đau của mình. Có thể tưởng tượng được mắt chúng vẫn còn hoa lên sau cơn choáng váng.

Lăng Phong cúi người nhặt khẩu súng lên trước khi nó lại rơi vào tay bọn chúng, ngón tay cậu móc ở vị trí cò, giương tay chĩa súng về phía chúng, khiến chúng sợ hãi lùi lại rồi kêu lên:

- Đừng mà...

Toàn thân chúng run lên bần bật, thật chí lời cầu xin cũng nói không hoàn chỉnh.

Bảo Phương và Thực Quyên cũng kinh ngạc nhìn chằm chằm Lăng Phong.

Thực Quyên sợ hãi nhắm mắt lại, Bảo Phương cũng sợ hô lên:

- Bỏ xuống đi, đừng làm như vậy.

Nhưng cô vừa nói dứt lời thì một tiếng súng rít lên, khói súng phả ra bật về phía Lăng Phong. Hải Nam hét lên đầy sợ hãi, Bảo Phương vội nhìn lại thì thấy viên đạn đã bắn xuyên qua hai bên chân của Hải Nam. Xém chút nữa là hắn sẽ mất đi khả năng đàn ông của mình.

Bảo Phương và Thực Quyên cũng thở phào nhẹ nhõm. Lăng Phong bình thản tháo hết đạn trong súng ra, những viên đạn rơi xuống lảng gần chân của Hải Nam khiến hắn ta không gượng được mà khụy xuống đất. Đúng là một phen kinh hồn bạt vía.

Cuối cùng Lăng Phong quăng nguyên khẩu súng vào người Hải Nam, gã run đến nỗi không thể đưa tay ra bắt giữ đành chịu một cú va đập khá đau từ khẩu súng.

Lăng Phong bèn túm lấy tay Bảo Phương lôi đi, Thực Quyên cũng vội vàng chạy theo.

Bảo Phương quay đầu nhìn lại lần nữa, nhưng không phải là bọn người kia mà là khẩu súng. Lâu lắm rồi cô mới lại thấy súng, từ lúc ba cô mất, cô đã không còn hứng muốn đi theo anh trai tập súng. Bảo Phương đột nhiên muốn thử cảm giác cầm súng là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Sinh Mạng Lần Nữa Được Cứu (6)

Trên đường về, cả ba đều thấy đói bụng, Bảo Phương thấy họ đang đứng trên đoạn đường mà anh Bảo Nam thường dẫn cô đến ăn bèn đề nghị đến đó. Ba người cùng nhau đi ăn một quán nướng ở vỉa hè. Đây là lần đầu tiên Lăng Phong ăn ở bên ngoài như thế, cậu có phần e dè khi nhìn thấy chúng được bày trên mặt đường đầy xe cộ qua lại như thế, trông không được vệ sinh cho lắm. Sống ở nước ngoài bao lâu nay lại là người ưa sạch sẽ, càng khó hình dung ra việc sẽ có ngày mình đứng ở bên vệ đường để chọn món ăn. Nhưng thấy Bảo Phương và Thực Quyên cứ nhìn những món ăn trước mặt trầm tư chọn món, cái cảm giác tự mình chọn món rồi tự mình nướng lại thích thú vô cùng. Họ tùy ý chọn món chấm cho mình, Bảo Phương thấy Lăng Phong có vẻ khó xử khi không biết nên chấm cái nào thì chọn cho cậu món chấm mà cô thích nhất, rồi đưa trước mặt cậu khẽ bảo:

- Thử xem.

Lăng Phong không ngần ngại liền ăn thử, quả thật mùi vị thịt nướng thơm nồng cộng với vị the cay mặn mặn của nước chấm kết hợp lại khiến cho vị giác thấy ngon lạ thường.

- Thế nào? – Bảo Phương nghiêng đầu chớp mắt nhìn Lăng Phong hỏi về mặt hăm hở chờ đợi.

- Rất ngon – Lăng Phong đưa ngón tay cái lên biểu hiện sự tán thưởng.

Bảo Phương hài lòng khi nhìn thấy vẻ thích thú trên mặt của Lăng Phong, đây là món mà anh Bảo Nam thích nhất.

- Cái này, cái này cũng ngon – Bảo Phương bèn hào phóng chỉ dẫn.

Về mặt hướng dẫn cho Lăng Phong của Bảo Phương vô cùng rạng rỡ, cô vừa ăn vừa nở nụ cười hạnh phúc, Lăng Phong ngây cả người khi nhìn thấy nụ cười này của cô.

Cả ba người ăn rất ngon lành không hề biết ở một góc khuất có người đang quan sát họ.

Ăn xong, cả ba thỏa mãn cùng nhau ra về, bóng dáng người đó vẫn đi theo sau chân họ. Đi ngang một cửa hàng tạp hóa, Bảo Phương bèn đi vào mua chút đồ, Thực Quyên và Lăng Phong đứng bên ngoài đợi. Lăng Phong vô tình lướt qua cửa kính xe thấy bóng dáng một người thanh niên đội nón kết màu xanh đứng lấp ló bên kia vách tường quan sát họ.

Tình cảnh giác vốn có của cậu, mỗi khi đi bên ngoài thường chú ý quan sát xung quanh nhanh, lúc này cậu cũng nhìn thấy hắn ta, chóng biết hắn ta là kẻ theo dõi bọn họ này giờ.

Đặc biệt từ người đó toát ra một vẻ rất kì bí vừa có sự nguy hiểm nhưng lại không có cảm giác nguy hại. Mặc dù vậy, Lăng Phong vẫn cho rằng rất có thể hắn ta là một tên sát thủ mà ả đàn bà đó thuê để tiêu diệt cậu, vậy thì tình trạng hết sức nguy hiểm. Cậu không lo sợ cho bản thân mà là lo sợ Bảo Phương và Thực Quyên sẽ bị liên lụy.

Lăng Phong âm thầm quan sát hắn ta qua gương phản chiếu ở kính của cánh cửa tạp hóa, hắn ta vẫn đứng im nhìn về phía họ, nhưng dường như mục tiêu không phải là cậu mà xuyên qua tấm kính cửa trong suốt chiếu lên người Bảo Phương.

Một thoáng run sợ, Lăng Phong nắm chặt tay lại, mục tiêu nếu không phải là cậu thì Bảo Phương có gì lại bị theo dõi rình rập kì bí như vậy. Nhìn vào trong cửa hàng Bảo Phương vẫn đang đứng chờ lấy đồ, lòng Lăng Phong càng sốt ruột, cậu muốn đi khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Lợi dụng lúc đó có một chiếc xe tải chạy lướt ngang che mắt tầm nhìn của tên đó, cậu lên qua núp một góc bên kia tường, nhanh chóng bật máy gọi ngay cho Jay thì thầm vài câu rồi nhanh chóng cúp máy. Sau đó cậu im lặng quan sát tên đó, quả nhiên hắn ta thấy Thực Quyên đứng có một mình thì bắt đầu bước lại gần cô ấy. Tay hắn ta đưa vào trong áo khoác dường như định lôi thứ gì đó dài dài ở bên trong áo khoác, vật đó làm áo khoác nhô lên. Nghi ngờ đó là một khẩu súng, Lăng Phong lập tức áp sát phía sau lưng hắn ta chế ngự. Tay cậu ngăn chặn người đó móc cây súng ra khiến người đó bất ngờ mà lao đảo lùi lại phía sau, bàn tay rời khỏi túi áo, những cây kẹo rơi ra khỏi túi áo người đó vô tình bị Lăng Phong dẫm nát dưới chân. Một cơn cuồng nộ phát ra từ người đó, cậu ta bật dậy giậm dừ lao vào Lăng Phong.

Lăng Phong vội vàng tránh cú đâm vung tới, lùi lại vài bước nhìn những cây kẹo rơi *** dưới đất khó hiểu. Cả người thờ phào nhẹ nhõm khi hắn ta không có súng trong người, nhưng trong lòng lại không ngừng thắc mắc. Hắn ta không phải là sát thủ hay sao, nhưng tại sao trên người hắn lại toát ra mùi súng nồng nặc mà chỉ có những người thường xuyên luyện tập như cậu mới nhận ra.

Lăng Phong đưa mắt quan sát hắn ta, hắn cũng đã thôi tấn công cậu, mắt cũng đang dán xuống những cây kẹo dưới đất.

Tuy rằng hắn đã dùng nón kết để che phủ gương mặt mình nhưng ánh mắt của hắn vẫn sáng rực, một gương mặt lạnh băng.

Hắn ta quay lưng định bỏ đi thì Lăng Phong đã đưa tay lên giữ lại, cậu muốn xem thử hắn ta có thật là vô hại hay không, nếu không thì Bảo Phương và Thực Quyên có thể sẽ rất nguy hiểm. Nhưng hắn ta nhìn Lăng Phong với ánh mắt lạnh băng đáng sợ.

Cả hai gườm mắt nhìn nhau, không ai nhường ai, cương quyết và mãnh mẽ khiến người chứng kiến cũng phải phát run. Anh ta đưa tay vung mặt muốn hất đổ kẻ cản đường mình qua một bên. Lăng Phong vội vàng lùi lại mấy bước né tránh nhưng hoàn toàn không có ý nhượng bộ để anh ta đi, cuối cùng cả hai lại lao vào nhau đối chọi kịch liệt.

Lăng Phong thoáng kinh ngạc bởi vì hắn ta tuy ra đòn hiểm của những tên sát thủ nhưng lại không có ý gây hại cho cậu.

Thực Quyên thấy hai người đánh nhau thì sợ hãi thét lên làm Bảo Phương đang đứng đợi người chủ quầy thối tiền vội chạy ra xem, cô nhìn thoáng qua đó là một bóng người khá quen thuộc đang giằng co với Lăng Phong.

Tiếng thét làm kinh động cả hai người bọn họ, họ khựng lại nhìn nhau mấy giây. Nhưng trước khi Bảo Phương chạy ra thì bóng người đó đã biến mất trong sự ngỡ ngàng của Lăng Phong. Cậu không hiểu tại sao tên sát thủ đó bỗng dưng quay lưng biến mất như vậy.

Bảo Phương vừa chạy ra thì đâm phải những cây kẹo dưới đất, vừa nhìn thấy cây kẹo cô đã kích động quay đầu hỏi Thực Quyên:

- Người đó trông như thế nào?

- Anh ta chắc là hơn 20 tuổi, chân đi giày thể thao, đầu đội nón kết xanh che phủ nửa gương mặt nên mình không nhìn rõ mặt – Thực Quyên đáp ứng kể.

- Anh ta chạy hướng nào .

Thực Quyên ngạc nhiên chỉ tay về hướng người thanh niên đó bỏ chạy, Bảo Phương lập tức chạy theo, vừa chạy cô vừa lên tiếng gọi:

- Anh à, anh ở đây, mau ra đây đi.

.....

- Anh à, em nhớ anh lắm, mau ra gặp mặt em đi. ...

.....

- Anh gạt em, anh đã nói nhất định sẽ trở về thăm em mà.

.....

- Có phải là anh trở về thăm em không? Tại sao lại không ra gặp em.

.....

- Anh mau ra đây gặp em đi – Bảo Phương nức nở gào lên, nước mắt trên gương mặt lạnh lùng rơi ra thoáng chút ảm áp, bỗng nhiên cô trở nên bé nhỏ như đứa bé 8 tuổi, yếu đuối bất lực, lần nữa rơi vào sự mất mát năm nào.

Nhưng mặc kệ Bảo Phương gào thét kêu gọi người đó vẫn im lặng không ra gặp cô, Bảo Phương đau khổ tuyệt vọng sụp người xuống đất khóc. Lãng Phong và Thực Quyên cũng chạy đuổi theo.

Thực Quyên không hiểu chuyện gì cũng không biết phải an ủi Bảo Phương ra sao đành im lặng đứng một bên. Lãng Phong lại lần nữa nhìn thấy Bảo Phương khóc, ánh mắt đầy đau buồn và tuyệt vọng. Hình ảnh bé gái nhỏ quỳ dưới đất cả người run run bên xác người cha bị sát hại vẫn in sâu trong lòng cậu. Giờ đây hình ảnh đó lần nữa lặp lại trước mắt cậu. Một kẻ vốn lạnh lùng, bất chấp tất cả như cậu lại cảm thấy đau lòng vô cùng.

Lãng Phong nhìn Bảo Phương kích động như thế thì đoán ra người con trai đó là ai, Jay đã đưa cho cậu một bản tổng hợp tình hình cuộc sống mấy năm qua của Bảo Phương, cho nên biết rõ người anh trai đã bỏ đi của Bảo Phương. Không đành lòng nhìn Bảo Phương đau khổ như thế, bèn ngồi xuống bên cạnh dùng khăn lau nước mắt cho cô. Chiếc khăn trắng tinh mềm mại nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt chảy dài của bảo Phương.

Nhưng không ngờ Bảo Phương nhìn thấy cậu bỗng giật dử xô cậu ra xa:

- Tất cả là tại anh, nếu như không có anh, anh ấy nhất định sẽ ra gặp tôi, tất cả là lỗi của anh.

Lãng Phong hơi bối rối trước lời trách móc của Bảo Phương, cậu im lặng ngồi bất động nhìn Bảo Phương. Bảo Phương mím môi đứng bật dậy, nhìn Lãng Phong nói:

- Từ nay về sau, tôi không muốn nói chuyện với anh nữa.

Nói rồi cô quay lưng về cửa tiệm tạp hóa lúc này nhặt hết số kẹo dưới đất lên một cách cẩn thận, phụi sạch sẽ từng hạt bụi bám trên vỏ kẹo, răng cắn chặt môi, đôi mắt đỏ hoe, thân người vẫn run run. Đó là thứ kẹo cô thích, mỗi lần anh trai mua cho cô đều là mua một lúc những thứ kẹo này, cho nên chỉ cần nhìn qua cô có thể đoán người đó không phải ai khác chính là anh Bảo Nam của mình.

Bảo Phương cũng biết đó không phải lỗi của Lãng Phong, dù không có Lãng Phong thì anh Bảo Nam cũng không chịu ra gặp cô nhưng mà sự đau đớn trong lòng cô, sự mong muốn được gặp lại anh trai vốn như nước vỡ bờ đánh trút giận lên Lãng Phong.

Nhìn Thực Quyên đến bên cạnh an ủi nhặt phụi Bảo Phương những cây kẹo dưới đất một cách cẩn thận rồi đi về, còn Lãng Phong lặng lẽ đi phía sau, Bảo Nam nép mình đau đớn:

- Xin lỗi em, Bảo Phương! Anh không có mặt mũi nào để gặp em.

Khi Lãng Phong về nhà, người đàn bà ăn mặc gợi cảm là vợ bé của cha cậu đang sửa soạn đi ra ngoài. Bà ta nhìn thấy Lãng Phong thì cười cười nhưng vẫn không che phủ nét thâm hiểm của mình hỏi:

- Con về rồi sao. Đạo này bên ngoài lộn xộn lắm, nhớ phải cẩn thận một chút.

- Cảm ơn dì quan tâm – Lãng Phong miễn cưỡng đáp.

Cậu thừa hiểu kẻ hiện nay nguy hiểm nhất với cậu là ai, cười nhạt trước sự quan tâm đối trá của bà ta, cậu quay đầu hỏi:

- Dì định ra ngoài sao?

- Ừm, có người bạn mời ta dự tiệc – Bà ta sửa sửa lại mái tóc đã được búi cầu kì của mình đáp.

- Bạn là nam à? – Lãng Phong nhếch môi chế giễu hỏi.

Cậu biết rõ những người bạn của bà ta toàn là một bọn không ra gì, nham hiểm và gian xảo vô cùng, đặc biệt có nhiều kẻ đặc biệt nguy hiểm.

Ba cậu cũng chính vì mối quan hệ này của bà ta mà cưới bà ta, bởi vì trong công việc làm ăn của ông có lúc không thể giao cho bọn đàn em, tránh sự phát giác và trả thù của kẻ thù nên cần những tay sát thủ hoạt động tự do như vậy để đối phó kẻ địch và tiêu diệt những kẻ ngang đường.

Bà ta cũng biết rõ điều này nên càng đắc ý, thoải mái giao tiếp rồi ăn nằm với mấy bọn kia sau lưng ông già cậu.

Nhưng có điều mọi hoạt động của bà ta đều không lọt khỏi mắt cậu, nhưng hiện tại bà ta vẫn còn giá trị lợi dụng và không đe dọa gì nhiều đến cậu nên Lãng Phong vẫn giữ thái độ điềm tĩnh và im lặng của mình đối với bà ta.

À đàn bà thấy Lãng Phong không khách khí hỏi thẳng như vậy thì nụ cười giả tạo trên mặt biến mất thay vào đó là vẻ mặt tức giận.

Lăng Phong mặt kệ con cuồng nộ của bà ta, sải chân bước nhanh lên lầu trở về phòng mình nằm. Lăng Phong phải thừa nhận hôm nay tâm trạng của cậu không được tốt. Nếu không cậu đã hoàn toàn mặt kệ người đàn bà đó, vẫn sẽ đối xử vô cùng kháo sáo với bà ta.

Vừa vào phòng, Lăng Phong chán nản quăng cái túi xuống mặt đất, ngã xuống nhà, trong đầu cậu xuất hiện đáng về rung rung đầy cô đơn và đau khổ của Bảo Phương. Trong lòng cậu bỗng cảm thấy đau đớn, như thể nỗi buồn đó là của chính cậu, cảm xúc trong lòng khác lạ vô cùng.

Từ trước giờ Lăng Phong rất giỏi kiềm chế cảm xúc của mình, cậu hiểu rõ lí trí của bản thân nên đặt ở đâu, nhưng cảm xúc này lại lạ lẫm vô cùng khiến tâm tư cậu rối loạn,

Lăng Phong thờ dãi đành tìm đến người bạn thân nhất của mình ở thế giới đen tối này. Jay nhanh chóng bóc máy.

- Sao đây, không phải bị dọa đứng tim rồi chứ - Jay ở đầu bên kia cười trêu.

Cậu đang ngồi ở Trần Hưng xem lại hoạt động gần đây của mấy băng nhóm đối địch thì nhận được điện thoại nguy cấp của Lăng Phong, nếu không phải thực sự nguy hiểm thì Lăng Phong cũng không gọi cho cậu theo số này. Bởi vì đây là quy định ngầm giữa hai người, và dù có bận rộn thế nào, Jay cũng phải nghe máy.

Lúc này nhận được điện thoại khẩn cấp của Lăng Phong, cậu cứ tưởng là cậu ấy gặp nguy hiểm, không ngờ rằng Lăng Phong gọi cho cậu bởi vì lo lắng cho Bảo Phương.

- Nói chuyện nghiêm túc đi – Lăng Phong lạnh lùng ngắt lời, cậu vuốt vuốt trán suy nghĩ xem có nên kể với cái tên ưa châm chọc người khác này hay không.

- Ô, có chuyện gì với con mèo nhỏ của cậu rồi à, sao nghe giọng cậu thảm vậy. Không phải cậu đã ăn thịt con mèo đó rồi chứ – Jay vẫn không thể nghiêm túc mà bỏ qua trêu chọc Lăng Phong.

- Minh cúp máy đây – Lăng Phong chán nản với tên bạn ưa cợt nhả này.

- OK , không đùa nữa. Nói đi – Jay đành thôi trêu chọc hỏi nghiêm túc.

Lăng Phong bèn kể lại cái cảm giác của mình sau mọi chuyện xảy ra. Nghe xong Jay ho khò khè vài cái rồi mới hắng giọng nói:

- Cái cảm giác đó chính là yêu.

Lăng Phong thoáng giật mình, ngồi bật dậy, mạnh đến nỗi Jay ở đầu bên kia còn nghe thấy tiếng động. Jay khẽ cười thầm, không ngờ cái tên Lăng Phong này từ việc muốn bồi đắp lại cái chết của ba Bảo Phương , ở bên cạnh cô giúp cô vui vẻ trở lại không ngờ lại bị cô bé này cuốn mất trái tim. Thật là thú vị, xem ra cô bé này cũng không tầm thường chút nào, có dịp cậu nhất định phải gặp mặt mới được.

- Là thật sao ?- Lăng Phong nghi ngờ hỏi.

- Thật 100% - Jay khẳng định.

- Làm sao cậu dám khẳng định chắc như thế - Lăng Phong cảm thấy cả người nóng bừng lên trước việc phát hiện ra cảm xúc trong lòng mình.

- Bởi vì mình là người hiểu rõ cậu nhất – Jay tự tin đáp.

Lăng Phong ngã người xuống giường, đưa tay áp vào ngực trái mình, tìm cậu quả nhiên đập mạnh khi nghĩ đến Bảo Phương.

- Liệu có được không? – Lăng Phong yếu ớt hỏi – Liệu cô ấy có chấp nhận tình cảm của mình không?

Quả như dự tính của mình Jay khoái trá cười thầm, Lăng Phong cuối cùng cũng có một điểm yếu để cậu nhắm trúng rồi, từ nay về sau, cậu cứ thoải mái trêu chọc cái tên lúc nào cũng lạnh như băng này. Nhưng bây giờ cần phải tác thành cho cậu ấy cái đã.

- Sự tự tin của cậu biến đâu mất rồi vậy. Cứ yên tâm, cứ theo cách cũ, mặt dày tiếp cận, cô ấy chắc chắn sẽ ngã vào vòng tay cậu, mặc cậu ăn tươi nuốt sống – Jay cười phá ra đáp.

- Cậu chết đi – Lăng Phong đỏ bừng mặt mũi nắng rồi cúp máy, còn nói chuyện nữa nói không chừng cậu sẽ lao đến đó mà bóp cổ cái tên mất nết này.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Sinh Mạng Lần Nữa Được Cứu (7)

Thục Quyên đứng trước cửa nhà đợi người tài xế của ba cô đến đưa cô đi học thì bỗng một người thanh niên xuất hiện trước mặt cô, khiến cô giật cả mình, sợ hãi lùi lại về sau mấy bước....

- Là anh....

Bảo Phương vẫn cùng Trí Lâm đi xe đạp đến trường, nhưng khi Lăng Phong vào lớp thì thấy một bạn nữ khác đang ngồi vào vị trí của Bảo Phương chứ không phải Bảo Phương.

Cậu nhũm mày nhìn chằm chằm người đó không khách sáo mở miệng nói:

- Sao lại ngồi đây, về chỗ ngồi đi.

Bạn nữ đó nhìn gương mặt đẹp trai Lăng Phong thì gương mặt thoáng đỏ bừng, nhưng lại thấy ánh mắt lạnh lùng của cậu thì sợ hãi vội cúi đầu cúi đầu e lệ đáp:

- Từ hôm nay mình sẽ ngồi ở chỗ này.

- Cái gì – Lăng Phong kinh ngạc thốt lên rồi quay đầu tìm kiếm Bảo Phương nhưng cô vẫn chưa bước vào lớp. Lăng Phong hậm hực thấy túi xách đeo trên người xuống bàn rồi khó chịu ngồi xuống. Gần đến giờ vào lớp, Bảo Phương mới từ từ đi vào, theo sau lưng cô là anh bạn Nhật Minh. Bảo Phương và Nhật Minh cùng tiến lại ngồi vào cái bàn của Nhật Minh mà ngồi xuống.

- Ngồi ở đây cũng có thể nhìn ra bên ngoài được – Nhật Minh hân hoan giới thiệu, nhưng Bảo Phương ngồi gần sát cửa sổ.

Cậu bạn lúc trước ngồi gần cậu đã nể tình mà dời đi nơi khác. Tuy nhiên chỗ ngồi của họ lại không thích hợp bằng chỗ ngồi cũ của cô, Bảo Phương miễn cưỡng ngồi xuống.

Nhật Minh không ngờ Bảo Phương lại đột ngột gọi điện cho mình báo rằng muốn chuyển chỗ đến ngồi cùng bàn, cho nên sốt sắng gật đầu, rồi gọi điện cho thằng bạn thân ngồi cùng nhờ tên này đổi chỗ.

Từ trước đến nay vẫn thầm mến Bảo Phương, nhưng chưa bao giờ Bảo Phương chủ động nói chuyện với cậu, điện thoại lúc trước đưa cho cô, nhưng cũng chưa bao giờ thấy cô gọi, cứ tưởng nó đã bị vứt đi rồi. Đến khi nhận được điện thoại của cô thì kinh ngạc vô cùng.

Trong lòng lúc trước oán hận Lăng Phong tranh chỗ ngồi cùng mình vô cùng, nhưng bây giờ lại âm thầm cảm ơn cậu ta, vì nhờ cậu ta tranh giành như vậy, cậu mới biết Bảo Phương cũng để ý đến mình, nếu không việc gì lại muốn đổi chỗ để đến ngồi cùng cậu. Nghĩ đến đó, cảm thấy trong lòng sung sướng vô cùng, Nhật Minh quay sang Bảo Phương hỏi:

- Mình có hai vé đi công viên trò chơi, có muốn đi cùng không?

Bảo Phương kì thực khi nói ra câu không muốn nói chuyện với Lăng Phong nữa thì không muốn ngồi gần cậu nữa, cô cũng không cách nào nhìn mặt cậu. Nhưng trong lớp trước giờ rất ít khi tiếp xúc, cho nên không quen biết ai để nhờ đổi chỗ, bèn nhớ lại số điện thoại mà Nhật Minh đưa cho lần trước vì lịch sự cất vào túi nên lôi ra, cũng may là vẫn còn chưa bị vứt đi.

Cô bèn gọi điện nhờ, thờ phào mừng rỡ khi Nhật Minh đã vội vàng đồng ý nhận lời giúp đỡ. Nghe Nhật Minh mời mình đi chơi thì nhớ lại lần trước cùng Lăng Phong đi chơi rất vui vẻ, cô cũng từng muốn đi lại lần nữa. Khẽ liếc mắt nhìn lên trên cái lưng hơi cong cong thất thểu buồn bã của Lăng Phong bỗng thẳng lên hơi tựa ra sau khi nghe Nhật Minh rủ rê cô. Bảo Phương biết Lăng Phong đang nghe lén cuộc nói chuyện của cô và Nhật Minh thì gật đầu nói:

- Cũng được.

Nhật Minh vui vẻ cười ra ra mặt khi thấy Bảo Phương nhận lời, vội vàng nói:

- Vậy ra về, bạn chờ mình trước cổng, mình nhờ bạn đưa xe về giúp, chúng ta ngồi xe buýt cùng đi. Bảo Phương gật đầu.

Nhưng khi Nhật Minh gửi cậu bạn đem xe về giúp rồi chạy ra đến cửa thì thấy Bảo Phương và Thục Quyên cùng đang chờ thì hơi ngỡ ngàng và thất vọng. Cứ nghĩ có thể cùng đi chơi riêng với Bảo Phương, ai ngờ...

- Xin lỗi nha, nghe Bảo Phương nói đi chơi công viên cùng bạn, mình cũng muốn đi – Thục Quyên tươi cười nhìn Nhật Minh nói.

Thấy nụ cười hớn hở hăng say tham gia của Thục Quyên. Nhật Minh cũng đành thờ dài, miễn cưỡng đáp: - Không sao càng đông càng vui mà, nhưng mình chỉ có hai vé thôi.

Cậu nghĩ chỉ cần mình nói rõ như vậy thì Thục Quyên sẽ hiểu ý mà rút lui, nào ngờ Thục Quyên quá vô tư nói: - Không sao, vé của mình, mình tự mua, chúng ta đi thôi.

Nói rồi kéo tay Bảo Phương kéo đi, Nhật Minh đành hậm hực theo sau lưng họ.

Có người cũng khó chịu đi theo lưng của họ, nhưng không đến trạm xe buýt như họ mà đến một chiếc xe ô tô màu đen sang trọng đậu ở gần cổng trường.

Mở cửa bước vào thì thấy ngay gương mặt châm biếm của Jay:

- Sao thế, cua gái phải dùng xe rồi à.

Lăng Phong bèn lườm Jay một cái khiến Jay đưa tay lên đầu hàng. - Được rồi, có chuyện gì, nói đi.

- Đi công viên trò chơi – Lăng Phong hất đầu nói với tài xế.

- Cái gì... - Jay kinh ngạc hét lên nhìn chằm chằm Lăng Phong.

Khi chiếc xe lăn bánh theo chiếc xe buýt chờ ba người kia được một đoạn đường, Jay bỗng nghiêng người thì thầm:

- Cần thận.

Lập tức chiếc xe được khép chặt kính lại. Chiếc vừa nhìn vào không khác gì những chiếc xe bình thường khác, nhưng thành xe bọc thép và kính đều là loại chấn đạn. Lăng Phong nghiêng người nhìn vào kính chiếu hậu phía trước quan sát chiếc xe màu xám bám đuôi họ bấy giờ.

- Lái đi hướng khác - Cậu lập tức hạ giọng ra lệnh.

Người tài xế lái xe có gương mặt trầm lạnh khẽ gạt đầu, tức tốc quay đầu xe theo hướng khác. Quả nhiên chiếc xe xám cũng quay đầu bám theo. Jay nghịch ngợm chiếc điện thoại trong tay mình, sau đó làm một cuộc gọi. Gọi xong, cậu quay sang nhìn Lăng Phong cười nói:

- Cái bọn này đúng là nghiệp dư thật.

Chiếc xe của họ chạy loay hoay một hồi liên đậu ngay sở cảnh sát, im lìm không có bất cứ động thái nào thêm.

Jay khẽ cười kín đáo quay đầu quan sát chiếc xe màu xám. Chiếc xe đó không dám tiến sát vào mà chỉ đỗ một đoạn gần đó, tiếp tục âm thầm theo dõi. Cho đến khi hai người cảnh sát giao thông mặc cảnh phục chạy xe đến gõ cửa, chiếc xe xám mới bắt đầu rời bánh chạy đi.

Nhìn chiếc xe lăn bánh một cách bình thản, chậm rãi rồi sau đó chạy thẳng một mạch trên đường.

- Nguy – Lăng Phong chợt nhận ra điều gì đó bèn hét lên.

Sắc mặt Jay cũng thay đổi, cậu lập tức lấy điện thoại ra trao đổi vài lời, nhanh chóng tắt máy, kim nén nhìn Lăng Phong:

- Mục tiêu không phải chúng ta.

- Mau chạy tới công viên trò chơi, nhanh lên – Lăng Phong hét lên ra lệnh với người tài xế rồi dùng điện thoại gọi cho Bảo Phương nhưng cô không bốc máy.

- Khốn khiếp – Lăng Phong tức giận văng tục, rồi nhìn tài xế lần nữa ra lệnh – Nhanh lên.

Chiếc xe lập tức xoay vòng, mặc kệ chạy ngược chiều, lượn qua những chiếc xe chạy ngược chiều rồi lao nhanh qua bên kia đường một cách ngoạn mục chứng tỏ tay nghề siêu hạng của người tài xế. Điều đặc biệt là Lăng Phong và Jay không một chút biến sắc trước hành động này. Tay Lăng Phong siết chặt lại, sắc mặt thay đổi liên tục theo từng suy nghĩ của cậu.

Lăng Phong tự trách mình, tại sao cậu có thể sợ ý đến như vậy, sao không nhận ra sớm chứ. Chiếc xe theo dõi một cách lộ liễu vô cùng, không đúng với tác phong chuyên nghiệp luôn được đào tạo bài bản của bọn chúng.

Bọn chúng rõ ràng là cố tình để cho Jay phát hiện một cách dễ dàng, để họ dẫn dụ chúng chạy theo mà mất cảnh giác, chúng dễ dàng tiếp cận mục tiêu đã định sẵn.

Lăng Phong và Jay cố tình dụ chúng đi tới đồn cảnh sát để thăm dò. Nếu những kẻ theo dõi là cảnh sát, họ sẽ lập tức dừng hành động theo dõi để các đồng nghiệp ở chốt sau tiếp tục theo dõi còn mình sẽ rút lui.

Nhưng nếu bọn chúng là phe đối đầu, chúng sẽ phải vượt qua họ mà bỏ đi khi biết mình đã bị phát hiện. Đằng này, bọn chúng lại kiên nhẫn đậu xe chờ đợi họ, rồi đến khi cảnh sát giao thông nhận được điện thoại của Jay đến đuổi chúng đi, chúng vẫn không có chút lo lắng nào cứ bình thản mà chạy, chứng tỏ mục tiêu của chúng không phải theo dõi cậu mà dụ cậu mắc bẫy kéo dài thời gian, cách ly cậu ra xa khỏi mục tiêu mà chúng nhắm đến.

Jay đã điều tra, bên phe kia không hề có động tĩnh nào hết, nghĩa là chỉ còn có con mồi đàn bà đang muốn cậu biến mất mà thôi.

Nhưng bà ta lại chơi trò vòng tròn này, chắc chắn nhắm vào mục tiêu mà cậu đang quan tâm Bảo Phương. Dùng Bảo Phương uy hiếp cậu. Đúng thật là con mồi đàn bà dễ tiện. Lăng Phong ghiền rắng tức giận vô cùng, lần này cậu quyết không để cho bà ta lộng hành mãi như thế.

- Đến rồi – Chiếc xe chạy chậm lại rồi dừng hẳn ở cổng công viên trò chơi, Jay lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Lăng Phong.

Lăng Phong lập tức mở cửa xe và phóng xuống đi thẳng đến cổng, nơi đó đã có người được Jay sắp đặt mua vé đợi sẵn. Lăng Phong vừa bước qua cửa liền lập tức gọi điện thoại cho Bảo Phương nhưng vẫn không có người bốc máy.

Lòng cậu như có lửa, cậu băng nhanh vào khu trò chơi tìm kiếm, theo sau là mười mấy người mà Jay gọi đến trước đó.

Bảo Phương, Nhật Minh, Thục Quyên cùng tham gia trò chơi cảm giác mạnh, đến khi bước xuống, Thục Quyên gần như ngã quỵ, Nhật Minh thì mặt tái xanh cả lên, chỉ có Bảo Phương vẫn bình thản như không, nhưng trên mặt cả ba vẫn cảm thấy vui vẻ sảng khoái vô cùng.

- Mình đi mua kem cho hai người – Nhật Minh cảm thấy lòng ngực nhốn nháo sau cú lộn vòng của tàu lượn siêu tốc, nhưng nếu nôn trước mặt hai cô gái thì đúng là mất mặt nam nhi quá nên giả vờ đi mua kem.

Nói rồi chẳng đợi hai người bọn họ trả lời, cậu nhanh chóng lao đi nơi khác.

Uống một ngụm nước suối tinh khiết mát lạnh, Thục Quyên cười vui vẻ nói:

- Đây là lần đầu tiên mình chơi trò này, trước giờ chỉ dám nhìn chứ không chơi, đúng là sợ vỡ mặt, nhưng mà la hét thoải mái vô cùng.

Bảo Phương nghe Thục Quyên nói thì cười nhẹ, đón chai nước trên tay Thục Quyên đưa lên uống. Trò chơi này lần trước là do Lăng Phong ép buộc cô chơi, lúc đầu đúng là sợ đến xanh mặt, môi mím chặt nhưng Lăng Phong không ngừng bắt cô hét lên. Trong lúc hét lên đó, dường như những u uất đau buồn của cô đã theo tiếng hét thoát ra ngoài, tâm hồn cảnh thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Sau đó họ đi thêm nhiều lần, đến độ cô thấy quen thuộc, không còn cảm giác sợ hãi nữa.

Thục Quyên len lén nhìn Bảo Phương như muốn nói điều gì đó, thấy vậy Bảo Phương liền lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Thục Quyên bèn mở chiếc bìa của mình ra, lổ trong đó ra một cái hộp đưa cho Bảo Phương, ngập ngừng nói:

- Người đó... người đó bảo mình đưa cho bạn.

Bảo Phương run rẩy khi nhìn thấy cái hộp, tay đưa ra đón lấy chiếc hộp một cách cẩn thận, nhẹ nhàng mở ra. Bên trong quả nhiên là kẹo, rất nhiều kẹo.....

Nước mắt Bảo Phương lặng lẽ rơi ra, Thục Quyên lúng túng không biết làm sao đành im lặng nhìn. Bảo Phương lặng lẽ mở một chiếc kẹo ra chậm rãi cho vào miệng. Là hương vị gừng, vừa ngọt vừa ấm, đó là hương vị mà hai anh em đều thích.

- Anh ấy có khỏe không?

Sau khi im lặng để cho vị chiếc kẹo tan trong đầu lưỡi mình, Bảo Phương mới hít thở thật sâu lấy lấy tinh thần hồi khê.

- Theo mình nghĩ, anh ấy khỏe.

- Vậy à – Bảo Phương có cảm giác nhẹ nhõm, bao lâu nay cô không ngày nào không lo lắng anh Bảo Nam ở bên ngoài gặp nguy hiểm, có khi phải bỏ mạng ở nơi nào đó. Nhưng cô vẫn mong anh sẽ vì cô mà bình yên trở về.

Trước đây, cô chỉ muốn Bảo Nam quay về, nhưng giờ cô chỉ cầu mong anh ấy bình yên là được rồi. Bảo Phương cất chiếc hộp gỗ vào bìa rồi đưa tay lau nước mắt.

- Chúng ta đi toilet một chút đi – Thục Quyên bèn đề nghị.

- Ừm...- Bảo Phương gật đầu đồng ý.

Cả hai bèn đi về hướng toilet, toilet nằm ở một chỗ khá xa nơi họ đứng, vắng vẻ ít người qua lại.

Đang ở trong phòng bồn Bảo Phương nghe tiếng Thục Quyên:

- Đây là toilet nữ, toilet nam bên kia.

.....

- Nècác người muốn gì...- Giọng Thục Quyên đầy sợ hãi.

.....

- Không còn ai trong này hết – Thục Quyên lại nhanh chóng nói tiếp.

Bảo Phương biết Thục Quyên cố ý nói như vậy để bảo vệ cho cô, bởi vì nếu như bọn người kia là lũ choai choai thích chọc ghẹo dòm ngó con gái trong nhà vệ sinh thì Thục Quyên sẽ gọi ngay Bảo Phương ra dẫn cho chúng một trận. Nhưng Thục Quyên lại cố ý nói không còn ai để nhắc nhở và bảo vệ cô khỏi bọn người độc ác.

Bảo Phương đột nhiên nhớ đến ba mình, trong tim thức, Bảo Phương từng có suy nghĩ từng oán trách, nếu như ba cô bỏ mặc cậu bé đó thì chắc giờ này cô sẽ sống hạnh phúc hơn bên anh và ba. Nhưng bây giờ cô hiểu cái cảm giác, không thể ích kỷ sống cho riêng mình. Cô không thể trốn, không thể bỏ mặc Thực Quyên như vậy.

Nhưng mà phải làm sao... Bảo Phương mím môi nín thở, tay cung lại thành nắm đấm thật chặt, một bàn tay vặn nắm cửa muốn mở ra.

- ktttttttttt

Tiếng mở cửa vang lên đầy kích động, không khí bỗng trùng xuống đầy đáng sợ. Bảo Phương lập tức thu tay lại.

- Các người muốn gì – Tiếng Thực Quyên đầy sợ hãi hỏi, giọng cô dường như lạc đi rất nhiều.

- Im lặng đi – Một giọng ồn ồn quát lên cắt ngang tiếng nói của Thực Quyên khiến cô giật bản mình vì sợ, hai tròng mắt đỏ hoe, long lanh lên vì sợ hãi.

- Kttttttttt

Tiếng cánh cửa kế bên cánh cửa toilet của Bảo Phương vang lên báo hiệu rằng kẻ đó đang đến gần. Bảo Phương mím môi suy nghĩ xem mục đích của bọn người này là gì? Nếu mục đích của bọn người này là những cô gái trẻ thì không lí nào bọn chúng lại chọn một nơi đông đúc như khu trò chơi này mà ra tay. Nếu mục tiêu của bọn chúng là Thực Quyên vì mục đích bắt cóc tổng tiền thì bọn chúng lẽ ra nên đánh nhanh rút gọn, đi khỏi nơi này mới đúng. Tại sao lại phải tìm lần lượt từng toilet như thế này.

Chỉ có một kết luận duy nhất, mục đích của bọn họ chính là cô. Vấn đề là tại sao? Tại sao mục tiêu của chúng chính là cô?

- Kttttttttt

Cánh cửa phòng toilet của Bảo Phương cuối cùng cũng mở ra, một bàn tay đẩy mạnh cánh cửa bật vào. Một bàn tay to bè đầy lông lá đáng sợ xuất hiện trước mặt Bảo Phương, ngay lập tức cô chộp lấy bàn tay đầy lông lá đó vào bên trong, đẩy mạnh hất ta vào tường. Ngay lúc hất ta còn bất ngờ chưa kịp phản ứng, giờ chân đá mạnh vào khớp gối hất khiến hất khụy xuống. Hất ta cũng nhanh chóng rút con dao dắt ở thắt lưng ra định trở người quay lại tấn công, nhưng bảo Phương đã nhanh chân tung một đá thật mạnh, không gian quá nhỏ, lực chân lại mạnh khiến cả thân người to lớn của hất ta lần nữa đập vào tường ngất xỉu.

- Ra đây – Tiếng la hét khàn của một tên nào đó vang lên.

Bảo Phương hít một hơi thật sâu, từ từ bước ra ngoài, gườm mắt nhìn bọn chúng. Thực Quyên bị bọn chúng nắm đầu đang giãy giụa, nước mắt đau đớn rơi đầy gương mặt xinh đẹp.

- Thật không ngờ, cứ tưởng là chỉ đến bắt cóc một nữ sinh bình thường, không ngờ lại gặp một con sư tử cái. Khi về nhất định phải báo cô ta trả thêm tiền mới được – Vẫn cái giọng khàn khàn đầy khó chịu vang lên.

Bảo Phương đưa mắt nhìn tên đó, gương mặt hất ta rất lạnh, ánh mắt rất sắc, cái nhìn đủ để giết người, dọa người sợ phát run. Có lẽ hất ta là chỉ huy của bọn này chỉ có trông hất ta cũng còn khá trẻ.

- Ngoan ngoãn đi theo bọn anh đi cô bé, nếu không muốn bị đau – Hất nhìn Bảo Phương cười đều dộ.

- Nếu anh có bản lĩnh đưa tôi đi thì cứ việc – Bảo Phương nắm chặt tay tròng mắt nhìn hất ta nói, sau đó cô phóng con dao đã đoạt được của tên kia về phía hất ta.

Hất ta dễ dàng né được con dao.

Miệng hất ta liền nhếch lên, một nụ cười đầy vẻ thích thú:

- Rất có cá tính, anh thích em rồi... nhưng mà xin lỗi nha... bọn anh đã nhận tiền rồi, bắt buộc phải dẫn em đi. Nhưng em yên tâm, anh nhất định sẽ cứu em ra.

Bảo Phương thoáng kinh ngạc nhìn cái tên này, hất ta thật đáng sợ. Nhận lời làm việc giúp người, nhưng cũng có thể trở mặt giành lại.

Roi vào tay hất ta thì không thể lường được hất ta sẽ đối xử với ta như thế nào. Cả người thoáng run lên, hai tay co chặt lại, nhìn hất ta đầy dò xét. Thái độ của Bảo Phương càng khiến hất ta thích thú vô cùng, hất cười ngoa ngoắt quan sát thái độ của cô.

Bảo Phương đưa mắt liếc nhìn Thực Quyên, cô vẫn đang run lên đầy sợ hãi nhìn Bảo Phương lo lắng. Cô cho tay vào túi của chiếc váy đồng phục siết chặt vật trong đó. Bọn chúng không phải những tên bắt cóc bình thường, một mình cô không thể nào đánh lại bọn chúng, cần nhắc lợi hại, sự an toàn của Thực Quyên, Bảo Phương lập tức quyết định:

- Tôi đi theo các người. Thả bạn tôi ra....

- Thông thường bọn anh sẽ không để lại nhân chứng... - Hất nhếch môi tỏ vẻ lấy làm tiếc.

- Người kêu các người bắt tôi muốn tôi sống hay chết – Bảo Phương nhì hấn đe dọa, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt hấn tỏ ý cương quyết.

Bị cái nhìn uy hiếp của Bảo Phương, tên này nhún vai một cái rồi cười thích chí.

Hắn ta quay đầu nhìn Thực Quyên một cái rồi phẩy tay, tức thì bọn kia liền thả tay buông Thực Quyên ra. Thực Quyên vội vàng chạy đến bên Bảo Phương.

Lợi dụng lúc Thực Quyên chạy đến bên cạnh cô chắn ngang tầm nhìn của bọn chúng, Bảo Phương lôi điện thoại ra khỏi túi váy nhét vào trong cổ áo của Thực Quyên rồi vờ ôm chầm lấy Thực Quyên an ủi: - Không sao, đừng sợ. ...họ sẽ không làm hại bạn đâu.

Rồi trong lúc rời khỏi Thực Quyên, cô nói thật nhanh thật khẽ bên tai Thực Quyên:

- Đưa cho Lăng Phong.

Nói rồi cô nhanh chóng bước đi theo bọn chúng, cố đi thật nhanh để kéo chúng ra khỏi Thực Quyên, trong lòng thầm mong bọn chúng không phát hiện ra thứ mà cô đưa Thực Quyên. Coi như cô đã hết hy vọng vào Lăng Phong.

Lăng Phong nóng ruột chạy khắp nơi tìm kiếm, cậu bắt Jay phải điều động thêm người tới ngay lập tức gần như phong tỏa hết khu trò chơi, nhưng không tài nào tìm được bọn người khả nghi nào đang bắt giữ một cô gái.

Tìm kiếm thì chỉ gặp mỗi Nhật Minh mà không thấy Thực Quyên và Bảo Phương ở đâu.

Cậu gần như muốn phát điên lên khi không thể tìm thấy tin tức gì, ngay sau đó, cậu nhận được điện thoại của Bảo Phương, Lăng Phong lập tức bốc máy.

- Cậu đang ở đâu? – Lăng Phong liền hỏi dồn dập trong điện thoại, nhưng đáp lại cậu là tiếng khóc nức nở của Thực Quyên.

Lòng Lăng Phong càng như lửa đốt không ngừng, cậu cố kìm chế nỗi sợ hãi trong lòng, nhẹ giọng nói:

- Thực Quyên, hãy bình tĩnh, nói cho anh biết, hai người đang ở đâu, xảy ra chuyện gì rồi?

Thực Quyên cũng kìm nén nỗi sợ hãi và tiếng nấc của mình nói cho mình đang đứng cho Lăng Phong. Cậu lập tức chạy tới đó cùng với Jay.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Sinh Mạng Lần Nữa Được Cứu (8)

Lăng Phong tức giận đá mạnh vào thành xe, sau đó tay cậu nắm mạnh vào thành xe nhiều lần muốn chút hết nỗi hận cùng sự bất lực của mình. Thật không ngờ cậu lại mất đi sự sáng suốt điềm tĩnh ngày thường của mình để rồi bị qua mặt như thế.

Cậu cho người đi tìm hai nữ sinh bạn đồng phục của trường mình, mà không nghĩ đến việc họ có thể bị tách ra mỗi người một nơi, cho người đi tìm một đám người khả nghi đang giữ một cô gái hay mang một vật gì đó có thể chứa một con người (Truyện tình từ: Thehe9x.Mobi), nhưng lại không nghĩ đến tình huống Bảo Phương tự động đi theo bọn chúng không chút phản kháng vì vậy bọn chúng dễ dàng qua mặt nhóm tìm người đứng canh ở cổng của cậu.

- Bảo Phương kêu mình đưa cái này cho cậu – Trong lúc Lăng Phong đang mất dần sự tự chủ và bị sự tuyệt vọng quay quanh thì Thực Quyên đã đưa cho cậu một tia sáng.

Lăng Phong quay lại nhìn cái vật mà Bảo Phương đã cố ý nhét vào người Thực Quyên, đó chính là cái điện thoại của cô.

- Cậu ấy giấu bọn kia đưa cho mình, rồi dặn khẽ phải đưa cho cậu – Thực Quyên nói rõ tình hình hơn một chút.

Lăng Phong không suy nghĩ gì thêm, chớp lấy cái điện thoại trên tay Thực Quyên mở ra xem xét kỹ từng thương mục một, sau đó trong ánh mắt lóe lên một niềm vui, khóe môi nhếch lên hài lòng, quay người gọi:

- Jay! Lại đây.

Jay đang trao đổi thông tin với người tìm kiếm của họ, nghe Lăng Phong gọi bèn đi đến gần. Lăng Phong bèn đưa cho cái cậu tìm thấy cho Jay. Jay xem xong thì khẽ cười bảo:

- Cô gái này cũng có cái đầu lắm.

- Lập tức tìm đi – Lăng Phong đóng điện thoại lại đưa cho Jay ra lệnh.

- Ok, chậm nhất là tối nay sẽ có tin đưa cho cậu – Jay đón lấy chiếc điện thoại của Bảo Phương rồi vào một chiếc xe khác ngồi, nhanh chóng chạy đi.

- Anh đưa em về - Lăng Phong trầm giọng quay sang Thực Quyên nói.

Thực Quyên vẫn khóc vì lo lắng cho Bảo Phương nghe Lăng Phong đề nghị như vậy thì cũng đành gạt đầu rồi đứng lên.

Vào trong xe của Lăng Phong, Thực Quyên cứ lén lút muốn hỏi Lăng Phong nhưng thấy sắc mặt đăm chiêu suy nghĩ, hai mắt nhắm nghiền mệt mỏi của cậu nên không dám mở miệng, Lăng Phong bỗng mở mắt ra nói:

- Yên tâm đi. Bảo Phương nhất định sẽ không sao đâu

Thực Quyên nghe vậy thì gạt đầu nhẹ nhõm, lau nước mắt trên mặt cố tỉnh táo để về nhà.

Chiếc xe của bọn bắt cóc đưa Bảo Phương tiến về vùng ngoại ô hoang vắng. Cô vẫn giữ thái độ điềm tĩnh và lạnh băng của mình, quay mặt nhìn ra phía ngoài, không có một chút lo lắng hay sợ hãi nào. Thái độ này càng làm tên thủ lĩnh thích thú vô cùng.

Hắn chưa thấy cô bé gái nào vào độ tuổi này lại gan lì như thế, một tí biểu hiện cho thấy sự sợ hãi cũng không có, thái độ bình tĩnh đến độ đáng kinh ngạc. Đã vậy cô không hề có bất cứ hành động nào cho thấy cô sẽ chạy trốn. Hắn ta đặt tay lên thành cửa từ từ quan sát Bảo Phương với vẻ thích thú ra mặt

Cảm thấy dường như có ánh mắt đang nhìn mình, Bảo Phương liếc mắt nhìn sang, hắn liền nheo mắt cười cợt trên cô. Có thể nhận thấy tên này có bề ngoài khá đẹp, lại còn trẻ, nếu như hắn ta dùng điệu bộ kia với những cô gái khác thì chắc chắn những cô gái kia sẽ đổ bưng mặt ngã vào lòng hắn ngay lập tức. Nhưng đáng tiếc, Bảo Phương không giống những cô gái kia.

Cô lãnh đạm nhìn hắn thêm vài giây, sắc mặt không hề thay đổi, tựa hồ như hành động vừa rồi của hắn ta chẳng có chút nghĩa lý gì với cô cả, khiến hắn ta hơi sượng sùng, đành tăng hắng vài cái lấp liếm. Sau đó hắn thờ dài.

Bảo Phương khẽ nhếch môi hừ lạnh một cái khinh bỉ rồi quay mặt đi, nhưng hành động đó lại tiếp tục thu hút sự chú ý của hắn ta. (tên này biến thái toàn tập mà =.,=)

- Răm. ...

Đột nhiên một chiếc xe từ phía sau lao nhanh về đích xe của họ đâm mạnh khiến cho toàn bộ người trong xe đều bị trao đảo về phía trước. Sau đó Bảo Phương chỉ thấy một vật gì đó bay tới thật nhanh và mạnh vào kính xe vỡ toang, sau đó là một luồng khói mật mù từ vật đó tràn ra.

Bảo Phương nghe tên đó ***** lên một câu:

- Mẹ kiếp. ...

Hắn còn nói thêm điều gì đó nhưng Bảo Phương không còn nghe được gì nữa, cô đã hít phải luồng khói đó vào buồng phổi, ngay lập tức cảm thấy đầu choáng váng rồi nhanh chóng chìm vào hôn mê.

- Sao rồi – Lăng Phong sốt ruột hỏi khi thấy Jay đi vào.

Jay làm một vẻ mặt cực kỳ thảm hại nhìn Lăng Phong, càng khiến cậu sốt ruột nhiều hơn, đứng phắt dậy hỏi: - Nói đi.

- Bọn người bắt cóc kia đúng là do bà ta thuê, chỉ có điều trên đường họ đi thì bị tập kích bất ngờ - Jay thờ dài nói.

- Cái gì? Tập kích sao?

Jay gạt đầu

- Có điều tra ra được không? – Lăng Phong ghiền răng hỏi.

Jay gạt đầu, trầm ngâm một lát rồi mới mở miệng nói:

- Nghe nói là bọn người của HK làm

- Sao lại là bọn chúng, chẳng phải trước giờ bọn này đều ở nước ngoài hay sao? – Lăng Phong ngạc nhiên nhìn Jay hỏi.

Jay rút ra một xấp giấy thả lên mặt bàn của Lăng Phong, hất mặt nói:

- Chắc là vì hắn ta.

Lăng Phong nhìn xuống nhìn những tờ giấy trên bàn, một gương mặt cũng khá quen thuộc hiện ra. Người trong tài liệu của Jay là một thương gia giàu có người Bỉ tham gia sản xuất nhiều lĩnh vực, nhưng thực chất hắn ta là trùm buôn bán vũ khí của Bỉ, hắn ta và cha cậu vẫn thường hợp tác với nhau rất nhiều lần.

Lần này hẳn ta qua đây mục đích là mở rộng kinh doanh khai thác nguyên liệu nhưng thực chất hẳn ta đang nhắm đến quặng sắt còn tìm ẩn của Việt Nam, nơi vẫn chưa được khai thác triệt để để sản xuất vũ khí cung cấp cho các nước đang chiến tranh như Iraq...

Nhưng theo nguồn tin mà Jay được cung cấp thì hẳn ta đang bị theo dõi gắt gao từ Interpol. Hẳn đến Việt Nam là để trốn tránh sự theo dõi này và cũng là để trốn tránh sự truy sát của phe đối thủ. Cho nên hẳn lúc nào cũng có người bảo vệ chặt chẽ 24/24.

Cho nên HK mới được thuê đến để giết hẳn ta.

Nói đến HK, trong thế giới ngầm toàn thế giới không ai là không biết đến băng đảng phạm tội này. Chúng là một băng nhóm tập hợp những tay thiện xạ nhất của các nước để đào tạo trở thành những sát thủ và những tay bắn tỉa số 1.

H của từ Hunter (thợ săn) và K của từ Killer (sát thủ) ghép lại. Ý của bọn chúng là bọn chúng có thể tìm ra bất cứ mục tiêu nào và giết chết mà không để lại dấu vết.

Đây là băng nhóm đáng sợ vô cùng, chúng chỉ nhận tiền chứ không nhận người. Hôm nay chúng có thể nhận tiền của bạn để giết chết kẻ thù của bạn, nhưng rất có thể vừa nhận tiền xong thì bạn là người bị chúng giết vì nhận một món tiền từ người khác để giết bạn.

Cho nên ngoài việc bắt đắ dĩ cần phải tiêu diệt kẻ ngáng đường hay kẻ thù, nếu không các băng nhóm tuyệt đối không sử dụng đến bọn họ kéo chết lúc nào không hay.

Nghĩ đến đây, Lăng Phong siết chặt tay lại, ghiền răng hỏi:

- Có biết mục đích của họ không?

- Có lẽ là cảnh cáo – Jay hừ lạnh, sắc mặt nghiêm túc trả lời.

- Có nghĩa là ...- Lăng Phong run rẩy không dám buông ra tiếp câu nói sau.

- Đúng vậy, nghĩa là phải chết – Jay cũng run người đáp vì giận – Bọn chúng có thể là đang muốn cảnh cáo cậu, người rồi đây sẽ nắm lấy cơ ngơi của nhà này. Để cậu biết rằng, chúng nguy hiểm và đáng sợ thế nào, một kiểu đập tắt hậu hoạn từ trong trứng nước

- Rầm.- Lăng Phong tức giận đập mạnh xuống bàn.

- Nhưng.- Jay ngập ngừng nói khi thấy sự tức giận của Lăng Phong.

Lăng Phong liếc ánh mắt sắc như dao cảnh cáo Jay đừng thử thách lòng nhẫn nại của mình theo cái kiểu ngập ngừng như thế, Jay khẽ cười nhún vai nói:

- Cũng có thể mục tiêu không phải cậu mà chính là Hoàng Bảo Nam.

- Anh ta...anh ta có gì mà chúng phải đề cao đến như vậy chứ? – Lăng Phong nhíu mày suy ngẫm.

- Anh ta...Cậu thật sự không biết gì về anh ta sao – Jay ca thán nhìn Lăng Phong rồi từ từ giải thích - Mười hai tuổi, anh ta đã là quán quân giải đấu vô địch súng trường 10m lứa tuổi thiếu niên ở New York, mười ba tuổi tham gia giải đấu bắn súng quốc tế ở thủ đô Hà Nội. Anh ta còn là quán quân bia di động thiếu niên, năm 14 tuổi anh ta tham gia vào cuộc thi tuyển chọn Olympic giành luôn vô địch cả nước. Và ngay ngày anh ta đoạt giải, cả nhà đi ăn mừng thì xảy ra thảm cảnh đó. Từ đó tuy rằng anh ta vẫn tiếp tục tập bắn nhưng không còn tham gia thi đấu nữa vì không muốn rời xa đứa em gái nhỏ bị câm của mình. (lên mạng search nhưng ko biết đúng ko, quát đại vào, tại vì VN ko nói nhiều về môn thể thao này)

- Bị câm...ý cậu nói là Bảo Phương sao – Lăng Phong giật mình nắm chặt vai của Jay đầy kích động. - Đúng vậy – Jay bình thản đáp, từ tốn gỡ tay của Lăng Phong ra, nét mặt cười thích thú khi nhìn thấy một thần sắc thái mới của Lăng Phong, dường như mọi chuyện liên quan đến cô bé này đều khiến Lăng Phong điềm tĩnh, lạnh lùng này thay đổi

- Điều kiện đó đối với HK mà nói tất nhiên không phải quan trọng nhất, khắp thế giới có rất nhiều người có khả năng đặc biệt về khả năng bắn súng và chiến đấu, nhưng người mà chúng ta cài vào HK cho biết rằng tổ chức từng tổ chức đánh giá tất cả mọi thiếu niên có tiềm năng và Hoàng Bảo Nam đứng ở vị trí thứ tư trong vị trí top 10 của chúng – Jay tiếp tục nói.

Im lặng một chút quan sát sắc mặt của Lăng Phong, Jay bắt đầu nói tiếp:

- Hoàng Bảo Nam thi vào học viện cảnh sát, năm 20 tuổi đột nhiên biến mất, em gái Bảo Phương từ lúc đó mới bắt đầu nói lại và sống cuộc sống trầm lặng. Ngoài gia đình của người nuôi dưỡng ra, cô bé ít tiếp xúc với người khác. Lần này cô ấy bị bắt cóc rất có thể liên quan đến Hoàng Bảo Nam, nếu như người thanh niên mà cậu kể đúng là Hoàng Bảo Nam thì rất có thể chúng bắt cóc cô ấy để uy hiếp anh ta. Nhưng dù là vì cậu hay vì anh ta thì chắc chắn chỉ có hai kết cục mà thôi. Một là chết, hai là bị giam cầm mãi mãi cho đến khi Hoàng Bảo Nam không còn giá trị lợi dụng, mà như vậy kết cục cũng chỉ có một mà thôi.

Lăng Phong lúc này chỉ hận một nỗi không thể lập tức nắm lấy quyền lực để hất đổ bọn người kia. Nhất định một ngày nào đó cậu sẽ xóa bỏ cái tổ chức này.

- Người hiện nay đang dẫn dắt bọn sát thủ khu vực Châu Á có phải là Kesha không?

- Chính là cô ta – Jay gật đầu xác định.

- Gọi ngay cho Lap, ông ta đang ở khách sạn New Blue. Chỉ cần là ông ấy ra mặt, Kesha sẽ buông tay ngay. Mau gọi cho ông ta ngay lập tức...

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Xa Cách (1)

Bảo Phương thấy đầu óc choáng váng khi tỉnh lại, nhớ ngay ra chiếc xe chở mình đã bị phục kích rồi cô hít phải khói mê nên bị ngất xỉu.

Bảo Phương vội ngồi bật dậy quan sát xung quan đầy cảnh giác.

Có mấy kẻ lực lưỡng trước mặt cô đang đứng bất động, phía sau bọn họ có một bóng người đang ngồi ghế quan sát cô. Thấy cô tỉnh lại, bóng người đó từ từ đứng dậy khỏi ghế tiến về phía cô.

Đó là một cô gái cũng còn khá trẻ, thân hình tho thả đầy khiêu gợi, nụ cười trên môi cô ta càng khiến cô ta xinh đẹp hơn, chỉ tiếc rằng nụ cười đó có phần giả dối và nham hiểm. Giương mặt cô ta mang cùng dáng vẻ cho thấy cô ta là người Nhật.

- Bảo Phương, nghe nói nhiều về em, cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau - Cô ta bước đến bên Bảo Phương cười nói bằng tiếng Việt Nam thật sành sỏi, nhưng trong lòng Bảo Phương lại dự báo một mối nguy hiểm đang kề cận.

- Chị là ai? - Bảo Phương nhú mày hỏi.

- Chị... - Cô ta vén mái tóc đen dài ra sau vành tai rồi cười nhạt đáp – Người Nhật bọn chị có một câu nói:” Bí mật tạo ra sự quyến rũ của phụ nữ”. Cho nên khi nào cảm thấy em đủ thân thiết thì chị sẽ bảo cho em biết chị là ai.

- Tôi không có hứng thú với sự quyến rũ của chị - bảo Phương hất cằm đáp.

Cô ta nghe xong thì phá ra cười rồi đáp:

- Nhưng chị muốn quyến rũ người bên cạnh em kìa.

- Chị muốn gì – Bảo phương khó chịu trước tiếng cười của chị ta, cô gắt gao nhìn chăm chăm vào chị ta, trong lòng cô đang có sự hoảng hốt nhưng cô không muốn để lộ điều đó ra trên nét mặt, cho nên ánh mắt cứ dán lên người chị ta mà không hề dời đi.

- Muốn em ngoan ngoãn nghe theo sự sắp đặt của chị, chị không muốn phải làm em đau.

- Các người là kẻ thù của Lăng Phong sao?

- Lăng Phong... - Chị ta nhú mày suy nghĩ vài giây rồi nét mặt bỗng giãn ra gật đầu mỉm cười nói:

- Lăng Phong...Mar...là cậu ta – Rồi chị ta ngồi xổm trước mặt Bảo Phương nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô vỗ vỗ vài cái nói – Em gái à, để chị chỉ cho em biết: thế giới bên ngoài rộng lớn lắm. Cái thằng nhóc đó cùng với tổ chức của nhà nó, căn bản ta đây không thèm để vào trong mắt tí nào.

- Vậy lý do gì các người lại bắt tôi, các người muốn gì ở tôi – Bảo Phương lập tức hỏi.

- Từ từ rồi em sẽ hiểu, bây giờ thì ở đây chờ đợi đi. Chị nhắc nhở em hãy yên phận nếu không sẽ chịu thiệt thòi đó. Bọn người này không nói tiếng Việt Nam như chị đâu. - Cô ta bẹo má Bảo Phương một cái rồi cười tùm tùm nói.

Bảo Phương lắc đầu thoát khỏi bàn tay kỳ quái của chị ta. Cô nhìn theo bóng dáng chị ta đứng dậy nói vài câu tiếng anh với bọn chúng dặn dò, Bảo Phương nghe ra, chị ta dặn dò chúng trông coi cô cẩn thận. Rồi chị ta đi ra ngoài, có người đứng mở cửa cho chị ta chứng tỏ chị ta không phải dạng người tầm thường.

Tiếng đóng cửa làm Bảo Phương thấy lạnh cả người, cô quan sát hai tên đứng canh giữ mình rồi. Sắc mặt Bảo Phương có phần trắng bệch khi nghĩ đến Thực Quyền, không biết cô ấy có an toàn hay không? Bọn chúng có quay lại tìm người diệt khẩu hay không? Liệu Lăng Phong có nhận được thông tin mà cô đề lại hay không?

Lúc ở trong toilet, Bảo Phương đã lấy điện thoại ra định gọi điện thoại nhắn tin cho ông Văn Lâm cầu cứu. Nhưng khi cô mở ra thì thấy rất nhiều cuộc gọi nhờ của Lăng Phong cùng tin nhắn của cậu ta. Bảo Phương lập tức hiểu ngay ra sự việc liên quan đến cậu ta.

Trước giờ vẫn biết Lăng phong có điều bí ẩn và khá nguy hiểm, nhưng trước sự việc này thì cô càng khẳng định sự nhận định của mình rất đúng. Lăng

Phong là người của một thế lực nguy hiểm và nhiều kẻ thù. Biết rằng khó mà thoát được, nên Bảo Phương đã chụp hình cái tên bị cô đánh ngã kia, mong rằng Lăng Phong sẽ nhanh chóng điều tra ra thân phận của tên kia rồi tìm cách giải cứu cho cô.

Nhưng ngay sau đó, Bảo Phương thờ dài khổ sở, dù Lăng Phong có nhận được thông tin của cô đi chăng nữa thì cũng khó đoán ra người đã tập kích trên tay bọn bắt cóc, bắt cô đi là ai.

Bảo Phương cắn chặt răng suy nghĩ tìm cách thoát ra khỏi nơi này. Cô lúc này đã không còn sự bình chân như vại khi đối mặt với cái tên thủ lĩnh bọn bắt cóc nữa. Sự tin tưởng mà cô đặt cược hết vào Lăng Phong, lúc này đã tan vỡ.

Lúc này, cô phải nỗ lực tự cứu lấy mình. Nhưng bằng cách nào, nhất thời Bảo Phương không thể suy nghĩ ra được.

Ngay lúc đó, cánh cửa lần nữa mở ra, vẫn cái dáng vẻ đầy khiêu gợi kia thanh thoát bước vào, nhưng phía sau chị ta còn có một người tháp tùng theo.

Bảo Phương giật cả mình đầy kinh ngạc tròn mắt nhìn người phía sau lưng chị ta. Cả người run lên khi cái bóng đáng áy bước vào, cái bóng đáng mà cô chỉ thấy thoáng qua ở cửa kính của tiệm tạp hóa. Cái bóng đáng mà hai năm rồi cô không gặp.

- Anh ... - Bảo Phương thoáng thốt reo lên mừng rỡ, nỗi xúc động cùng thương nhớ khiến giọng cô lạc đi. Người bước vào sau lưng chị ta chính xác là Hoàng Bảo Nam, cậu cũng kinh ngạc vô cùng khi nhìn thấy Bảo Phương đang bị trời ngồi dưới đất, cậu tức giận ánh mắt đầy lửa quay phắt nhìn cô gái bên cạnh mình hỏi:

- Cô muốn gì?

- Anh biết mà – Cô ta cười cười đáp, ánh mắt lơ lướt nhìn Bảo Nam.

- Thả con bé ra – Bảo Nam gằn giọng nói túm lấy tay cô ta siết chặt.

- Anh biết là một khi đã bị HK nhắm trúng thì chỉ có hai lựa chọn: Một là bị bắt, hai là chết – Cô ta hơi nhăn mặt vì cái siết tay của Bảo Nam nhưng nhanh chóng cười lạnh đáp.

Lợi dụng lúc Bảo Nam chết đứng trước cái tin này, chị ta rút tay lại nhìn Bảo Nam rồi nói:

- Tất cả những gì anh làm là lựa chọn.

- Lựa chọn cái gì – Bảo Nam nhìn em gái lo lắng hỏi.

Cô ta hát đầu ra lệnh, lập tức một tên bước đến, rồi từ tay áo của hắn ta, một khẩu súng trượt xuống lòng bàn tay, hắn liền cầm trên tay đưa tới trước mặt Bảo Nam.

- Lựa chọn tính mạng. Một là em gái anh, hai là anh – Cô ta lơ lướt cong môi đáp.

- Cô muốn tôi tự tử hay muốn tôi bắn chết em gái mình – Bảo Nam hừ giọng lạnh lùng hỏi – Tôi sẽ không bao giờ giết em gái của tôi.

- Không...mặc kệ em – Bảo Phương nãy giờ im lặng bỗng lên tiếng.

Nhưng ý bảo Nam đã quyết, cậu lắc đầu tỏ ý kiên quyết.

- Anh nghĩ rằng khi anh chết, em gái anh có thể thoát khỏi đây à – Cô ta cũng hừ giọng lạnh lùng đáp.

Sau đó cô ta đến vuốt nhẹ vai Bảo Nam rồi nói:

- Yên tâm...em sẽ cho anh thêm một sự lựa chọn nữa – Ánh mắt cô ta lóe lên sự tinh ranh khi biết Bảo Nam đang đi đúng kế hoạch của mình.

Cô ta lại hát đầu một cái ra lệnh, một tên khác liền móc trong túi ra một đồng xu chìa ra trước mặt bọn họ. Cô ta liền nói:

- Bây giờ hắn sẽ tung đồng xu này lên không trung, trước khi đồng xu này chạm đất mà anh có thể bắn trúng đồng xu này, em sẽ tha mạng cho em gái anh.

- Được – Bảo Nam lập tức cầm lấy khẩu súng từ trên tay tên kia.

- Em thật sự thích anh đó, nên em ưu tiên cho anh khẩu súng này. Khẩu súng này từ tốc độ bắn hay sức giật đều giống như đúc súng hơi dùng trong thi đấu.

Bảo Nam liếc nhìn em gái một cái rồi lạnh lùng cười, hơn 2 năm rồi cậu không dùng súng hơi.

Nuốt nước bọt một cái, Bảo Nam thầm nghĩ: tốc độ rơi của đồng xu là rất nhanh, cậu sẽ không có thời gian ngắm bắn, không có thời gian để hô hấp và khoảng cách bóp cò súng hòa nhịp với nhau. Cậu càng không có cơ hội thứ hai để bắn lại, cậu không có bất cứ cái gì khác ngoài lòng tin. Tin rằng mình làm được, tin rằng cậu có thể cứu được em gái mình.

- Anh cần bao lâu để chuẩn bị - Cô ta lướt nhẹ ngón tay qua môi của Bảo Nam cột nhả hơi.

- Làm ngay bây giờ đi – Bảo Nam khẽ nghiêng đầu trắng ngón tay của cô ta lạnh lùng đáp.

Cô ta liền ra hiệu cho tên kia, hắn ta liền hát đồng tiền lên trên không trung. Đồng tiền bay lên trên cao, tất cả mọi người đều ngước mắt nhìn theo sự bay lên và rơi xuống của đồng tiền

Bảo Phương gần như nín thở nhìn theo đồng tiền.

- Pằng

Cả giảng phòng kho hàng đó đều chấn động, âm thanh kim loại va đập với viên đạn vàng lên ngay lúc hai vật ma sát nhau, một tia lửa phát ra ngay bên mặt tên kia. Viên đạn đã chạm vào đồng tiền ngay khi nó dừng lại ở nơi cao nhất có thể và chuẩn bị rơi xuống, ngay tầm mắt tên kia.

Mọi người nhìn viên đạn và đồng tiền văng ra xa rồi rơi xuống, sau đó quay sang Bảo Nam, cậu vẫn đứng im lặng với tư thế cảm súng bình tĩnh đến dứt khoát.

Bảo Phương nhẹ nhõm thở phào.

Tất cả mọi người đều sững sờ nhìn cậu, lát sau cô ả kia mỉm cười thông thả bước đến gần Bảo Nam vỗ tay bốp bốp....

Bảo Nam lập tức chia súng về phía cô ta ra lệnh:

- Thả em gái tôi ra.

Cô ta vẫn bình thản mỉm cười nói:

- Điều kiện không bao gồm sẽ thả em gái anh ra. Súng này chỉ có một viên đạn duy nhất mà thôi. - Nói rồi cô ta ghé tay lấy lại khẩu súng trên tay Bảo Nam, sau đó cô ta nhẹ giọng bảo – Em không hề cảm giác thấy súng của anh run một khắc nào cả. Anh vẫn phong độ y như hồi chúng ta gặp nhau.

- Làm thế nào cô mới chịu thả em gái tôi ra – Bảo Nam tức giận hỏi, cậu kìm nén ý nghĩ muốn đâm cho cô ả một cái.

- HK chỉ có một điều kiện thả người mà thôi, đó là trở thành những sát thủ dưới trướng bọn tôi – Cô ta nghiêm túc đáp.

Bảo Nam im lặng không đáp, vẻ mặt sa sầm xuống.

- Không thể chấp nhận, anh à, tuyệt đối không thể đồng ý với cô ta – Bảo Phương hét lên.

Bảo Nam quay mặt nhìn sang em gái, vẻ mặt đầy đau khổ.

- Nếu anh không đồng ý thì em gái anh vĩnh viễn không thấy ánh sáng, tất nhiên con bé sẽ không chết, nhưng những điều chờ con bé đến còn đáng sợ hơn – Cô ta buông lời đe dọa.

- Mặc kệ em, cứ để bọn chúng giết chết em đi – Bảo Phương lắc đầu hét lên, cô không muốn Bảo Nam giết người, cô không muốn anh sống trong đau khổ hối hận.

Bảo Nam nhắm mắt im lặng, trong lòng hỗn loạn vô cùng.

- Anh đã hứa với em, tuyệt đối không làm chuyện phạm pháp mà – Bảo Phương cố gắng thay đổi ý nghĩ cứu mình của Bảo Nam.

Nước mắt rơi nhòat nhòa trên gương mặt cô khiến Bảo Nam thấy đau đớn vô cùng. Cậu không thể để Bảo Phương chết, cậu quay sang cô ả kia gật đầu nói:

- Tôi đồng ý thực hiện yêu cầu của cô, hãy thả em gái tôi ra.

- Không ...dừng mà...- Bảo Phương gào lên, cô vùng đứng dậy nhưng không thể nào đứng được, cô càng vùng vẫy muốn thoát ra thì càng làm cho dãi dây trời cô cọ vào da cô bỏng rát.

Bảo Nam thấy đau lòng, giận răng nói:

- Tôi đã đáp ứng cô, hãy thả em gái tôi ra.

- Chỉ chờ khi chúng ta thực hiện vụ ám sát thành công và rút khỏi đây thì em gái anh sẽ được thả ra – Cô ta cười hài lòng đáp – Bây giờ hãy đưa em gái anh đến nơi khác thoải mái hơn ở cái nhà kho tồi tàn này, đi nào – Cô ta hát đầu ra lệnh.

Một tên đồ con bèn mở cửa ra sẵn, không ngờ khi hắn vừa mở ra liền gió hai tay lên đầu rồi lùi lại phía sau. Sau đó yếu ớt kêu lên:

- Kesha

Cô ả liền lập tức quay đầu nhìn về phía tên đó rồi chuyển tia nhìn về phía người đàn ông mái tóc hoa râm mặc bộ vest xám chìa súng vào đầu tên kia, thì trông mất nhìn một cái rồi chuyển qua thái độ khinh thường cười nhạt nói:

- Bác Lap, lâu quá rồi không gặp

- Lâu không gặp , Kesha – Người đàn ông thừng thẳng bước vào hướng sang Kesha cười cười đáp rồi nói thêm – Cháu và mẹ cháu lâu nay vẫn khỏe chứ?

- Vẫn khỏe, cảm ơn bác quan tâm – Kesha nhếch môi cười đáp.

Ngay lúc này hai tên thủ hạ của cô ả đã móc súng ra chìa về phía Lap và hai người đang từ từ bước vào phía sau ông ta. Kesha vừa nhìn thấy hai người phía sau Lap thì hét lên ra lệnh:

- Dừng tay.

Bảo Phương và Bảo Nam cùng kinh ngạc khi nhìn thấy dáng vẻ của người phía sau Lap.

Bảo Nam không ngờ cái cậu nhóc mà mình mới vừa gặp lần trước lại có lai lịch ghê gớm đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Xa Cách (2)

Vào khoảnh khắc nhìn thấy Lăng Phong bước vào, trái tim Bảo Phương đập rộn lên. Cô đã nghĩ, Lăng Phong sẽ không thể nào tìm thấy cô, cậu đã mất dấu cô, vậy mà vào thời khắc cô tuyệt vọng nhất thì cậu lại đến. Sự vui mừng khiến cho hô hấp của cô tăng nhanh, cảm giác như vừa thoát khỏi bóng tối.

Kesha bước tới với dáng vẻ khá ẻo lả cười tít cả mắt nói:

- Ô, thì ra là hai em trai Mar và Jay. Lâu quá không gặp, chị rất nhớ hai cưng.

Cô ta đưa tay lên định vuốt má Lăng Phong nhưng đã bị cậu đưa tay gạt ra, nhưng dường như cô ả không có chút phật ý nào mà còn nhìn Lăng Phong thích thú (toàn một lũ biến thái > “<)

Lăng Phong khi bước vào, ánh mắt hướng về phía Bảo Phương thấy trên mặt cô vron đầy nước mắt thì đau lòng vô cùng. Đến khi nhìn thấy những vết hằn đỏ trên tay cô thì gợn run người, nhưng cậu cố kìm nén lại chờ Lap xử lí.

Cô ả quay sang nhìn Lap hỏi:

- Chú Lap, chú dẫn hai học trò cưng đến đây làm gì vậy – Cô ả quay sang Lap giả vờ hỏi.

- Cứu người – Lap thẳng thắn đáp – Ta muốn dẫn cô bé đó đi.

- Được, cứ việc dẫn cô bé đi, dù gì thỏa thuận cũng đã xong – Kesha nhún vai đáp.

- Không! Mặc kệ cháu, xin bác hãy giúp anh trai cháu – Bảo Phương hét lên.

Lăng Phong lúc này mới chú ý đến sự có mặt của Bảo Nam, quả đúng như Jay đã nói mục tiêu của cô ả Kesha khi bắt Bảo Phương là vì Bảo Nam.

Lap cũng nhìn thấy Bảo Nam, ông vẫn nhận ra gương mặt này, cũng như Lăng Phong và Jay, ông cũng muốn thu nhận Bảo Nam là đệ tử của mình, bởi vì khả năng nhắm bắn có thể nói là thiên tài của cậu.

- Chị Kesha vẫn thích những cậu trai trẻ nhì? – Jay cười nhìn Bảo Nam rồi nói.

- Đúng vậy – Kesha không thêm phụ nhận mà thản nhiên đáp – Mà phải là những chàng thiếu niên có khả năng thiện xạ mới được. Tiếc là hai cưng đã là đệ tử của Lap nếu không chị nhất định bắt hai cưng về tổ chức chị.

- Ta muốn đưa luôn thằng bé kia đi – Lap bỗng nói xen vào.

Gương mặt tươi cười của Kesha bỗng sầm xuống, nhìn Lap nói:

- Chú Lap, chú muốn cùng cháu kết thúc dứt điểm ả. Bọn cháu đã nhường cho chú cả Mar và Jay rồi, bây giờ chú cũng muốn dẫn theo cậu nhóc này ả.

Chú thật là tham lam quá đó.

- Kesha, cháu phải biết là cháu và tổ chức mình đáng giá thế nào. Có muốn chú kể từng năm và số lượng người bị tổ chức cháu ám sát hay không. Hình như có vài lãnh đạo cấp cao của các nước thì phải. ...Cho nên mới nói, tất cả các nước và Interpol rất hứng thú với thông tin cháu hiện đang trú ngụ ở Việt Nam lắm đó. Và chú đã nhanh chóng tìm ra cháu thì dù cháu trốn ở đâu đi chăng nữa cũng sẽ bị chú tìm ra ngay lập tức thôi – Lap cười đe dọa.

- Ok, nề tình chú là bạn cũ của mẹ cháu, chúng ta chơi một trò chơi để xem thiên tài mà cháu tìm được và thiên tài do chú đào tạo ra ai hơn ai nha.

- Cháu muốn chơi thế nào – Lap vừa nói, ngón ta siết nhẹ lên cò súng, lập tức cái tên bị ông chìa súng vào đầu ngã xuống nhưng lại không hề thấy vết đạn hay âm thanh nào của súng cả.

Kesha thấy thủ hạ ngã xuống thì hơi giận nhưng không để lộ ra sắc mặt, nhìn Lăng Phong đáp.

Chẳng biết từ đâu chị ta lấy ra 3 đồng xu kẹp ở mấy ngón tay đưa lên nói.

- Cháu sẽ tung ba đồng trên đỉnh đầu của cậu ấy - À chỉ về phía Bảo Nam - Trước khi ba đồng xu này chạm đất, phải bắn trúng cả ba, nhưng chỉ được bắn đúng 3 viên đạn thôi. Nếu như Mar có thể bắn trúng cả ba trước khi chúng rơi xuống thì cháu sẽ tha cho Hoàng Bảo Nam vĩnh viễn, còn nếu không thì cả Mar và Jay đều là người của cháu. Thế nào...

Lap không nói gì, chỉ nghiêng đầu nhìn Lăng Phong rồi lùi sang một bên.

- Hoàng Bảo Nam, cậu bắt buộc phải đứng im, nếu không em gái cậu sẽ là người thay thế cậu – Kesha quay sang Bảo Nam đe dọa.

- Đúng là điên rồi, chị cố tình gây khó dễ - Bảo Phương hét lên đầy kích động và sợ hãi, dường như đây là lần kích động lớn nhất trong cuộc đời của cô – Làm sao có thể bắn ba đồng xu trên không mà không bắn trúng anh Bảo Nam chứ. Nếu chị muốn giết người thì cứ giết tôi đi.

- Bảo Phương.- Bảo Nam hét lên để kìm giữ tâm trạng kích động của Bảo Phương rồi cậu từ từ đứng ra khoảng trống của kho hàng.

- Anh à...không được đâu, chị muốn gì chứ, xin chị hãy tha cho anh ấy đi – Bảo Phương tuyệt vọng cầu xin. - Bé cưng à, người Việt Nam các em có câu:” Ăn không được thì phá cho hôi”, nếu không có được Hoàng Bảo Nam thì đành diệt cậu ấy đi – Kesha nhếch môi với ánh mắt đầy đáng sợ nói.

Bảo Phương chết lặng khi nghe Kesha nói như vậy, cô đã mất đi cha, bây giờ cô cũng sắp mất đi anh trai.

Lăng Phong bước nhẹ nhàng đến trước mặt Bảo Phương, móc chiếc khăn tay trắng sạch không một hạt bụi nào lau nhẹ nước mắt cho cô. Lúc trên đường đến đây, cậu sợ hãi vô cùng, sợ rằng sẽ không thể nhìn thấy cô.

- Đúng lo lắng, hãy tin tưởng ở anh – Lăng Phong khẽ thì thầm.

Bảo Phương cảm nhận được đôi mắt tự tin cùng hơi thở mang sự ấm áp khiến người ta an tâm của Lăng Phong thì bất giác gạt đầu.

Bảo Nam im lặng rồi khẽ liếc nhìn hai người ngồi đằng trước, sau đó liếc nhìn Lăng Phong môi mấp máy muốn hỏi gì đó nhưng lại không nói ra.

Lăng Phong thấy vậy thì rút tay lại nhìn Bảo Nam nói:

- Anh muốn hỏi gì thì hỏi đi.

- Hai người cũng từng bị cô ta bắt ư – Bảo Nam bèn hỏi, anh rất tò mò muốn biết chuyện gì xảy ra giữa bọn họ.

- Đúng vậy...- Lăng Phong đáp.

- Vậy thìlúc hai cậu đối mặt với cô ta đã xảy ra chuyện gì.

- Không phải bọn tôi đối mặt với cô ta mà là bà mẹ cô ta, lúc đó cô ta cũng có mặt, bản tính của chị ta không khác gì bà mẹ mình – Jay quay đầu lại đáp, vẻ mặt hay cười cợt của cậu bỗng trầm lại – Lúc đó chúng tôi chưa quen biết nhau, chúng tôi đều đang ở Anh đi học vẫn là những cậu nhóc ham thích súng đạn mà thôi. Chúng tôi bị bắt và đưa đến một nhà kho bỏ hoang và được giao cho mỗi đứa một cây súng chứ một viên đạn duy nhất, giống như trò chơi sống còn vậy, chỉ có một đứa được sống.

Bảo Nam im lặng lắng nghe, Bảo Phương vẫn ngủ say, thờ ơ trong lòng anh trai. Thấy sắc mặt Jay đanh lại, Bảo Nam không nén nổi tò mò run nhẹ hỏi:

- Cô ta bắt hai người tự tàn sát nhau ư? Sau đó thì sao?

- Lúc đó, tôi cũng không quen biết Lăng Phong cho nên kì thực mà nói, chuyện cậu ta sống chết đối với tôi cũng chẳng quan trọng. Nhưng mà tôi lại không thích giết người, càng không thích đánh mất tự do trở thành công cụ giết người cho bọn chúng, cho nên tôi chọn cái chết. Tôi đưa súng chia vào đầu mình mà bắn. Nhưng ngay khi tôi chìa súng vào đầu mình, Lăng Phong đã dùng viên duy nhất của cậu ấy phá hủy viên đạn chỉ vừa mới chui ra khỏi nòng súng của tôi. Lúc đó tôi nhận ra, cậu ấy không muốn tôi chết, càng không muốn bản thân mình chết. Vậy thì tôi không thêm chết nữa.

- Họ đưa chúng tôi hai cây súng khác, vẫn chỉ có duy nhất một viên đạn. Lần này chúng bắt chúng tôi phải bắn nát cái chai trước mặt mình thì được sống – Jay tiếp tục kể.

- Vậy thì có gì khó đâu – Bảo Nam hơi ngạc nhiên trước điều kiện trò chơi này.

- Anh không biết, cái khó chính là trước cái chai có có năm chiếc vòng tròn sắt đang đung đưa. Nếu anh bắn trúng 1 trong năm chiếc vòng sắt này thì đầu đạn sẽ chệch đi ngay lập tức và tất nhiên không thể nào làm xê dịch cái chai được.

Bảo Nam kinh ngạc mở to mắt chờ đợi Jay kể tiếp:

- Tôi chưa bao giờ thử bắn như vậy cả, tất nhiên là có cảm giác run sợ. Lúc đầu tôi muốn thoát khỏi bọn chúng bằng cái chết, nhưng vì ánh mắt của Lăng Phong lại khiến tôi từ bỏ ý niệm đó. Nhưng liệu tôi có thể làm được điều đó hay không? Nhưng trong lúc tôi do dự, Lăng Phong đã đưa súng lên nhắm bắn. Sau đó tôi thấy cậu ấy bóp cò, tiếng viên đạn phát ra nhanh chóng nhưng lại không hề nghe bất cứ tiếng va chạm nào cả, rồi tiếng cái chai bẻ nát, nhưng không phải 1 mà là hai chai.

- Hai chai – Bảo Nam nhú mày.

- Đúng vậy, cả thế giới chỉ có vài người bắn được đường đạn vòng cung thôi. Lăng Phong đã làm được – Jay cười thích thú – Cứu mạng cả hai.

Jay quay xuống nhìn Lăng Phong nháy mắt chế giễu một cái rồi kể tiếp:

- Nhưng mà lúc đó, bọn tôi cũng chỉ là hai thằng nhóc mười ba tuổi gầy gò mà thôi, trong khi đó bọn họ có đến 5 người, bọn chúng đều là sát thủ cả, nên biết rằng, bọn sát thủ này được đào tạo rất đáng sợ, chỉ cần dùng một chân cũng có thể khiến hai thằng bọn tôi nằm bẹp dí rồi, làm gì có cơ hội chạy thoát được chứ. Cho nên buộc phải tham gia trò chơi mới của bọn họ. Mỗi thằng được phát một con dao, hai bọn tôi đều nghĩ rằng chỉ bằng tàn sát nhau, vậy thì cứ liều mạng với bọn họ xem sao. Nếu chẳng may một đứa chết thì đứa còn lại ít ra cũng được sống sót....

Jay bỗng ngừng lại nhớ lại cái cảnh mà hai đứa lao vào cùng tấn công một tên sát thủ đứng gần đó mà run lên. Đó là ký ức kinh hoàng nhất của cậu.

- Cái tên sát thủ ấy cực kỳ khỏe mạnh, một mình hắn mà có thể chế ngự cùng lúc hai thằng nhóc bọn tôi một cách nhanh gọn vô cùng. Hai thằng đã bị hắn giữ chặt tay rồi đè bẹp xuống đất. Hắn vặn tay tôi chia ngược con dao về phía tôi, mặc cho tôi cố gắng vùng vẫy tránh khỏi lưỡi dao. Lăng Phong vì cứu tôi mà chồm người ngồi dậy nhằm vào vành tai hắn mà ra sức cắn đến chảy máu khiến hắn ta đau quá mà hét lên, loi lỏi bàn tay giữ chặt tay bọn tôi, ngay lập tức, Lăng Phong đã cắm phập con dao trên tay mình vào tim hắn ta. Máu phun ra rơi đầy trên mặt tôi tanh nồng

- Rồi sao đó thì sao? Một người đã vất vả như vậy rồi thì làm sao có thể đối phó với mấy ên kia. Bọn chúng để yên cho các cậu giết người vậy ư – Bảo Nam cũng cảm thấy ghê rợn khắp toàn thân, cậu khẽ nhìn xuống Bảo Phương, thật may mắn là cô bé vẫn say ngủ, nếu không thật không biết cô bé phản ứng thế nào trước những việc đáng sợ thế này.

Bảo Nam quay đầu nhìn Lăng Phong cậu lại tiếp tục dáng vẻ hồ hởi gác tay lên thành cửa của mình im lặng.

- Mọi chuyện đều do Lap cả - Jay đáp.

- Tôi đang theo dõi mẹ của Kesha, chứng kiến toàn bộ mọi việc, cảm thấy hai cậu nhóc này cũng khá thú vị, nhất là ánh mắt Lăng Phong lúc đó cứ như một con thú hoang bị thương, cương quyết chống trả. Thấy hai cậu nhóc có khả năng bắn súng tuyệt như vậy nên quyết định dẫn chúng đi – Lap đang lái xe nghe vậy nói chen vào.

Chiếc xe theo hướng chỉ nhanh chóng đậu trước nhà ông Văn Lâm, Bảo Nam nhẹ nhàng gọi Bảo Phương dậy. Cả hai xuống xe, Bảo Phương vui vẻ cười bảo:

- Anh chúng ta cùng vào nhà thôi.

Nhưng cả người Bảo Nam đột nhiên cứng lại rồi bàn tay đang nắm lấy tay Bảo Phương rơi xuống, rồi bước thụt lùi lại mấy bước cúi đầu khẽ nói:

- Anh xin lỗi.

Bảo Phương chết sững đưa đôi mắt tuyệt vọng nhìn Bảo Nam, cô đã nghĩ từ nay có thể tiếp tục sống bên cạnh anh trai, vậy mà anh ấy lại bảo xin lỗi.

- Tại sao chứ....

- Mục đích ra đi của anh chưa hoàn thành, anh không thể trở về - Bảo Nam đáp.

- Vậy còn em....anh không lo lắng gì cho em sao? – Nước mắt Bảo Phương rơi xuống gương mặt cô bé, đau đớn vô cùng.

- Anh xin lỗi Bảo Phương, chú Văn Lâm sẽ chăm sóc tốt cho em, còn anh nhất định phải đi – Bảo Nam cương quyết nói.

- Hứa với em, anh nhất định phải bình an trở về gặp em – Bảo Phương cắn chặt môi kìm nén nỗi đau khi thấy quyết định của Bảo Nam.

Bảo Nam ôm em gái vào lòng đau đớn nói:

- Anh hứa sẽ cố gắng bảo vệ mình, nhất định sẽ quay về tìm em.

Sau đó cậu khẽ liếc nhìn chiếc xe của Láp vẫn đậu ở đó thì kéo Bảo Phương ra một góc dạn dò:

- Em cũng phải hứa với anh tránh xa bọn người đó ra, họ là những kẻ nguy hiểm, em ở gần họ sẽ không được an toàn

Bảo Phương đưa mắt nhìn về phía xe, không ngờ lại chạm vào ánh mắt của Lăng Phong đã hạ kính xe xuống đang quan sát họ. Bất giác giật mình, Bảo Phương vội quay lại. Bảo Nam siết chặt hai bên vai của Bảo Phương nói như ra lệnh:

- Em phải hứa, tuyệt đối không được tiếp xúc với bọn họ nữa, nếu không em sẽ khiến anh lo lắng vô cùng. Hứa với anh đi, anh cũng sẽ hứa trở về bình an với em.

Bảo Phương cắn nhẹ môi rồi gật đầu, không gì quan trọng với cô hơn anh trai mình. Bảo Nam thở phào xoa đầu cô rồi đẩy cô vào trong nhà.

Nhìn Bảo Phương vào nhà bình an, cậu xoay người bỏ chạy mất.

- Về thôi? – Láp bảo – Cậu ta có con đường của cậu ta.

Kesha đang đứng ở một khách sạn sang trọng nhìn xuống bên dưới qua tấm kính trắng của khách sạn. Trên tay cô ta là một ly rượu đỏ chót như màu môi của cô ta. Ánh đèn bên dưới đầy màu sắc rực rỡ nhưng dường như không có thứ nào có thể sáng bằng ánh mắt của cô ta, đó là thứ ánh sáng giết người.

Tiếng gõ cửa phòng vang lên, cô ả hài lòng nhoen miệng cười hài lòng đặt ly rượu xuống, đi ra mở cửa. Vừa nhìn thấy người đứng bên ngoài thì cô ta cười nói:

- Em biết là anh sẽ trở lại mà.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Xa Cách (3)

Về đến nhà Lăng Phong lệnh cho Jay đi xét nghiệm AND của thằng em trai của cậu:

- Xét nghiệm xong, cậu hãy gửi bản xét nghiệm đó đến cho ba tôi và cái lão bên ấy.

- Tặng cho cả hai người ư? – Jay cười cười khoái chí hỏi lại.

- Đúng vậy, chúng ta không cần phải nhúng tay vào, cứ ở bên ngoài xem kịch vui. Để xem bà ta sẽ thế nào. Dám cả gan ra tay với người bên cạnh tôi, xem như là sự trừng phạt đối với bà ấy – Lăng Phong cười lạnh đáp, cũng may Bảo Phương bình an, nếu không cậu nhất định phải đích thân trừng phạt mẹ ta.

- Tặng cho cha cậu thì mình có thể hiểu, nhưng tặng cho bên kia thì hơi lạ đó – Jay đưa tay vuốt vuốt cằm suy nghĩ.

- Chẳng phải có hai nhóm bắt cóc hay sao? Bên kia có quan hệ mật thiết với HK, nếu muốn ra tay với mình, họ nhất định sẽ dùng HK, chứ không dùng nhóm người bắt cóc khác. Điều đó cho thấy, bà ta có mối quan hệ ngoài luồng khác, kẻ mà cả gan dám đụng đến chúng ta thì phải là kẻ có máu liều hoặc giả là vì người tình và đứa con trai mà muốn trừ kẻ ngáng đường là mình.

- Ý cậu là muốn lôi kẻ đứng sau vụ bắt cóc ra đúng không? – Jay vỗ òa hiểu ra.

- Đúng vậy, cho nên cậu phải làm tốt kết quả AND, bằng không chúng ta sẽ không dò ra được kẻ đó đâu và như vậy chúng lại nghĩ ra cách trừ khử chúng ta lần nữa – Lăng Phong gật đầu xác nhận, môi mím lại nghĩ tới bọn chúng rất có thể lợi dụng Bảo Phương lần nữa mà thấy giận vô cùng.

Jay làm việc vô cùng hiệu quả và nhanh chóng, bảng báo cáo xét nghiệm nhanh chóng được chuyển đến cho ba của Lăng Phong trên danh nghĩa của phe bên kia với lời lẽ trên chộc ông bị cho cảm sùng khiến ông vô cùng phần nộ nhưng vì bà ta còn giá trị lợi dụng nên ông nhẫn nhịn.

Nhưng gửi cho bên kia lại dùng danh nghĩa của một thám tử tư mục đích kiếm tiền. Phe kia đang đinh ninh rằng đứa trẻ đó là con trai mình, sau này sẽ tìm cách tiêu diệt Lăng Phong đưa con trai mình lên. Nào ngờ đứa bé lại không phải con trái hần ta, khiến hần ta uất hận nổi giận dùng dùng cho người tiêu diệt hai mẹ con.

Một tai nạn xe bắt ngờ xảy ra, mẹ kế Lăng Phong đã bị thiệt mạng tại chỗ.

Jay đọc bản tin tức nhú mày nói:

- Không ngờ hần ta lại ra tay tàn nhẫn như vậy. Cũng may cậu đoán biết đưa đứa bé đi trước, sao vậy, sao lại cứu nó.

- Nó vô tội – Lăng Phong trầm ngâm đáp.
- Cũng đúng – Jay gật đầu – Cậu định xử lí sao với nó.
- Vẫn chưa tìm ra được kẻ chủ mưu – Mắt cậu lóe lên sự giận dữ.
- Cậu định dùng nó làm con mồi à – Jay khẽ cười thích chí quay nhìn Lăng Phong. Từ lúc cả hai thoát chết khỏi tay mẹ của Keshia, cậu và Lăng Phong trở thành bạn thân, càng lúc cậu càng phục cậu ta.
- Là giải thưởng
- Thua cậu luôn. ...- Jay phá ra cười, sau đó nhớ ra chuyện gì bèn quay lại hỏi – Cô ấy sao rồi.

Lăng Phong lắc đầu, vẻ mặt trầm xuống đầy ưu phiền. Nhớ lại lúc Bảo Phương mặt lạnh tanh nhìn cậu bảo:” Lẽ ra từ đầu tôi không nên có bất cứ quan hệ nào với anh. Làm ơn đừng đến gần tôi nữa” thì lại thấy buồn lòng vô cùng. Cô gần như khép chặt tâm trí với cậu hơn cả lúc đầu.

- Có cần mình chỉ dạy không? – Jay cười gian xảo nói.

Lăng Phong nghiêng đầu nhìn Jay dò xét.

- Chỉ cần đề cô ấy xuống – Jay phá ra cười.

Lăng Phong không chút khách sáo nào hay nề tình bản bề dang chân đá một phát hất Jay xuống ghé hừ mũi nói:

- Biến.

Tại võ đường karate mà Bảo Phương theo học bỗng nhiên xuất hiện một nam sinh vô cùng đẹp trai, khiến cho các nữ học viên ồ lên. Bảo Phương đưa mắt nhìn ra cửa thì thấy Lăng Phong đang nhìn mình, trên môi nở nụ cười, cô lạnh lùng đưa mắt đi ra nơi khác, không thêm chú ý đến cậu.

- Cậu muốn tham gia học hay là tìm người – Trí Lâm đang thay huấn luyện viên dạy các em nhỏ, thấy xôn xao bèn đến trước mặt Lăng Phong hỏi.
- Tham gia – Lăng Phong đáp cộc lốc, Jay đã điều tra bảng thành tích của Trí Lâm cho cậu, Lăng Phong nhìn Trí Lâm nhếch môi khinh thường.

Thấy thái độ của cậu học sinh mới có vẻ hách dịch, Trí Lâm cảm thấy khó chịu nhưng cậu cố nhẫn nhịn đáp:

- Vậy cậu đi đăng ký học phí đi rồi quay lại tôi sẽ đưa võ phục cho cậu.

Lăng Phong không đáp mà cho tay vào túi lôi ra tờ giấy đăng ký đưa cho Trí Lâm. Trí Lâm đón lấy đọc lướt qua một cái, sau đó hất đầu ra hiệu cho Lăng Phong.

- Đi theo tôi.

Trí Lâm đưa cho Lăng Phong một bộ võ phục trắng tinh và một sợi dây đai trắng. Lăng Phong cầm lấy thay ra nhưng cậu không chịu thắt dây đai trắng.

- Tại sao? – Trí Lâm nhíu mày bức bối hỏi.
- Trẻ con – Lăng Phong cười nhạt khi nhìn sợi dây.

- Vậy cậu nghĩ, cậu nên đeo dây đai nào, nên nhớ cậu là học viên mới vào – Trí Lâm nghiêm giọng nhắc nhở. - Vậy thì chúng ta đấu thử một trận đi, sau đó nhờ anh nhận định xem tôi nên thích hợp đeo dây nào? – Lăng Phong nói nhẹ nhàng từ tốn nhưng trong giọng có ý khiêu khích thấy rõ. Cậu vẫn cảm thấy khó chịu khi Trí Lâm ngày ngày đưa Bảo Phương đi học, cả hai nói chuyện trông than mặt vô cùng, trong khi cô đối với cậu nhất mực lạnh lùng.

Vốn chẳng thiện cảm với nam sinh mới vào này, lại thấy thái độ khiêu khích của Lăng Phong, Trí Lâm đánh mất thái độ điềm tĩnh của mình mà nhận lời khiêu chiến đó. (Hai đứa trẻ này, đứa nào cũng ấu trĩ hết) Huấn luyện viên quan sát Lăng Phong một lát rồi gật đầu khi nhìn ra tố chất học võ của cậu, nên không ngăn cản cuộc giao đấu này. Đối với một huấn luyện viên mà nói phát hiện ra một học viên có tố chất là điều hãnh diện vô cùng. Tuy rằng Lăng Phong tự tìm đến nhưng mà làm huấn luyện viên như ông càng nên tạo điều kiện cho cậu phát huy.

Vậy là tất cả mọi người đều lui ra nhường lại khán đài cho hai đối thủ một mới một cũ, một người biết rõ, một người vẫn chưa biết gì, điều này càng khiến họ tò mò hơn về Lăng Phong, nhất là khi thấy vẻ tự tin của Lăng Phong.

Võ đường của họ là một võ đường có tiếng từ xưa đến nay, đã không ít tuyển thủ quốc gia đạt tầm cấp quốc tế, muốn đến đây khiêu chiến nghĩa là phải có thực lực, nếu không chỉ chút nhục vào thân.

Trí Lâm tuy không thường xuyên tham gia thi đấu toàn quốc nhưng đối với các đàn ông từng thi đấu cũng bất phân thắng bại, cho thấy thực lực của cậu không hề xoàng chút nào.

Khiêu chiến cậu không phải hạng tầm thường, nhưng để được cậu nhận lời càng khó hơn, bởi bản tính Trí Lâm vốn trầm, không thích khoe khoang tự

mẫn.

Lăng Phong cứ mặc Võ phục nhưng không hề đeo đai vào thi đấu thì cảm thấy hơi rộng nhưng cậu lại không thích đeo đai.

- Em muốn đeo đai nào? Thầy sẽ bảo các bạn cho em mượn - Huấn luyện viên bèn nói.

Lăng Phong bèn tiến tới trước mặt Bảo Phương lúc đó đang cùng các bạn nữ đứng quan sát. Cậu nhìn Bảo Phương nhếch môi cười một cái, mặc kệ cái tròng mắt của cô. Nhanh chóng đưa tay tháo ngay cái đai của cô đang đeo khiến cho Bảo Phương không kịp phản ứng.

Tới khi cô nhận ra thì cái đai đã bị rút ra khỏi eo cô, Bảo Phương tức giận định giơ tay giật lại thì huấn luyện viên lên tiếng:

- Em cho cậu ấy mượn đai của mình một chút để thi đấu nhé Bảo Phương?

Bảo Phương đành tức giận thu tay về, tròng mắt giận dữ ném về phía Lăng Phong, trước cái nhìn đó, cậu thân nhiên nháy mắt trêu ghẹo với cô rồi đeo đai vào buộc cẩn thận bước vào sân thi đấu.

Bảo Phương tiến tới thì thầm vào tai của Trí Lâm vài câu, Trí Lâm cũng trao đổi lại vài câu. Lăng Phong cảm thấy hơi khó chịu, cậu còn cảm thấy hơi thờ của Trí Lâm làm vài sợi tóc của Bảo Phương chuyển động.

Mọi người đều nín thở hồi hộp theo dõi trận đấu.

Vài giây đầu hai người im lặng thăm dò thực lực của nhau, lát sau là Trí Lâm ra đòn trước. Vừa nhìn vào đã thấy hai lối võ karate khác nhau. Trí Lâm thì uyển chuyển dựa vào sự dẻo dai ra đòn, nhưng Lăng Phong lại dựa vào sức mạnh của lực tay lực chân ra đòn nhanh nhẹn.

Có thể nói cả hai gần như ngang tài ngang sức, trận đấu mới diễn ra mười phút mà chưa ai ghi được điểm nào từ đối phương. Cả võ đường nuốt ực mỗi khi cả hai ra đòn tấn công và phòng thủ.

- Hai người họ đánh nhau như vậy thật khó phân thắng bại – Một đàn anh đứng bên cạnh thì thầm với huấn luyện viên.

- Không, ...sắp phân thắng bại rồi – Bảo Phương lập tức lên tiếng.

Huấn luyện viên khẽ cười hài lòng trước câu trả lời của Bảo Phương.

- Nhưng xem ra thực lực và sức mạnh của hai người ngang ngửa nhau khó mà phân được – Đàn anh vẫn không ngừng thắc mắc.

- Là ở tinh thần ... - Bảo Phương tiếp tục đáp – Anh ta đáng sợ hơn anh nghĩ đó . Hai đối thủ cùng thực lực nhưng khác nhau ở ý chí chiến đấu. Trí Lâm cho rằng đây chỉ là một trận giao đấu bình thường, còn anh ta thì lại nhận định một trận quyết đấu hơn thua.

- Đúng vậy, trong giao đấu tinh thần quyết thắng rất lớn – Huấn luyện viên gật đầu lên tiếng.

Quả nhiên vừa nói xong thì Trí Lâm đã bị trúng đòn ngã xuống đất.

Huấn luyện viên bèn bước đến vỗ tay một cái hô lên:

- Được rồi...dừng lại ở đây thôi.

Trí Lâm đứng dậy dùng tinh thần của mình đứng dậy bắt tay với Lăng Phong: - Cậu khá lắm.

- Anh cũng vậy.

Bảo Phương lúc này đã bước tới bên Lăng Phong chìa tay ra đòi lại sợi đai: - Trả đây.

Lăng Phong không có ý trả mà quay người sang huấn luyện viên cười hỏi:

- Thầy, em cảm thấy sợi dây đai này rất may mắn, em muốn giữ lại nó có được không?

Huấn luyện viên đang vui mừng vì đã tìm được một học viên xuất sắc ngoài Trí Lâm ra cũng rất muốn chiều ý cậu, nhưng Bảo Phương cũng là học viên nữa mà ông thích nhất nên thấy hơi khó xử, đang quay đầu nhìn Bảo Phương dò hỏi.

- Không được – Bảo Phương đáp dứt khoát.

- Vậy đi, chúng ta cùng thi đấu, ai thắng thì cái đai của người đó, người thua sẽ phải đeo đai trắng kia – Lăng Phong cố tình gây khó dễ.

- Chuyện này, nam nữ thực lực vốn chênh lệch nhau – Huấn luyện viên khó xử nói.

- Không thành vấn đề - Bảo Phương lập tức lên tiếng. Chỉ là một chiếc đai bình thường đối với Bảo Phương cùng lắm là mua sợi đai khác, nhưng cô lại không muốn cho Lăng Phong tiếp cận mình nên nhất quyết bày tỏ thái độ qua trận đấu này.

Sau đó lấy dây đai của một bạn nữ đeo tạm rồi bước vào vòng đấu. Lăng Phong không ngờ Bảo Phương nhận lời ngay, miễn cưỡng bước vào vòng đấu, nhìn gương mặt lạnh tanh và nghiêm túc của Bảo Phương nét cười trên mặt cũng biến mất, tăng hăng một cái nói:

- Xin nhẹ tay cho.

Tất cả mọi người vừa chứng kiến một trận đấu no mắt lại tiếp tục chứng kiến thêm một trận đấu nữa thì phần khích vô cùng. Vội vàng ngồi im quan sát hai đối thủ. Phần lớn ai cũng cho rằng Lăng Phong sẽ chiến thắng, bởi vì ngay cả Trí Lâm mà còn bị cậu đánh bại huống chi Bảo Phương lại là con gái, sức lực tất nhiên là yếu hơn.

Bảo Phương hiểu rõ điều đó cho nên chủ động tấn công dữ dội chứ không thể bị động tấn công được. Cô cũng có chút hiểu rõ thế tấn công của Lăng Phong rất quyết liệt và mạnh mẽ không cho đối phương cơ hội phản công.

Lăng Phong cứ bình thản đỡ đòn mà không hề để lộ bất cứ sơ hở nào. Bảo Phương thở hổn hển nhìn Lăng Phong, quả thật không để lộ bất cứ một sơ hở nào để cô tấn công nhưng lại không hề có ý tấn công cô. Nếu cứ thế này cô sẽ thua về thể lực mất.

Bảo Phương nghĩ vậy liền phóng lên đội đòn về phía sườn của Lăng Phong. Lăng Phong nhanh chóng vòng tay hất ra rồi phản đòn. Ngay khi Bảo Phương nghĩ mình sắp thua thì Lăng Phong đã lộ ra sơ hở, cô tung chân đá một cái, Lăng Phong té xuống đất.

Tiếng vỗ tay vang lên hoan hô vang dội, mọi người khen ngợi Bảo Phương rất nhiều. nhưng hơn ai hết, Bảo Phương biết rằng là Lăng Phong nhường cô không dám tấn công mạnh vì sợ làm cô đau, nhưng mặc kệ cô vẫn hất cằm ra lệnh:

- Đai trắng.

Lăng Phong cười nhạt nhún vai đứng dậy tháo đai ra trả lại cho cô

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Xa Cách (4)

Nhưng Bảo Phương không chỉ gặp Lăng Phong ở mỗi chỗ võ đường karate mà cả ở lớp Nhu đạo, cậu cũng đến. Bảo Phương biết rõ Lăng Phong đến là vì mình nên có chút khó chịu, cô muốn chấm dứt quan hệ với cậu thì cậu càng mặt dày bám theo. Đã vậy còn yêu cầu đích thân cô hướng dẫn.

Cậu ta dùng lợi lộc để ra yêu cầu như thế bằng việc hỗ trợ kinh phí đầu tư cho lớp học võ khiến thầy hướng dẫn vui mừng hết sức đành cầu khẩn Bảo Phương giúp đỡ. Trước lời nhờ vả gần như van xin của thầy Bảo Phương miễn cưỡng nhận lời.

Cô dạy cho Lăng Phong cách ra đòn và phòng thủ trong nhu đạo như thế nào, cách gạt chân đối thủ để ghi điểm ra sao (Truyện tình từ: Thehe9x.Mobi). Lăng Phong cố tình trêu chọc cô bằng cách nắm hai vật áo võ phục của cô trong tư thế vật một cách cợt nhả, kết quả là bị Bảo Phương cố tình luyện tập mà bị đánh ngã hết lần này đến lần khác một cách thê thảm.

Lăng Phong không thích võ Judo lắm cho nên cậu chưa từng học lần nào, nhưng xem ra lần học võ này thú vị hơn rất nhiều vì khoảng cách của cậu và cô chỉ cách một cánh tay mà thôi.

Chỉ vài phút giảng co, Bảo Phương đã nhanh chóng lựa đòn vật ngã Lăng Phong xuống đất thuận thế ngồi đè lên người cậu ghi điểm, cô nhìn cậu nói:

- Thấy rõ chưa, nhắm ngay thời cơ ra đòn nhanh, lẹ, chính xác, anh hoàn toàn có thể ghi điểm.

Bảo Phương nói xong định đứng dậy, không ngờ bị Lăng Phong nắm tay kéo xuống để cô ngồi trên người cậu giống như tư thế lúc này. Nhưng Bảo Phương không ngờ bị người ta kéo lại, không kịp kìm sức nên ngồi xuống người Lăng Phong ngã ra phía trước, mặt đối mặt với cậu, cảm nhận hơi ấm phả ra và mùi nước hoa mạnh mẽ của cậu khiến tim Bảo Phương đập nhanh. Có thể nói đây là lần đầu tiên tiếp xúc với con trai gần nhất.

- Cảm giác này thật tuyệt – Lăng Phong đưa tay vuốt sợi tóc dính đầy mồ hôi bám trên mặt cô cười trêu.

Cái động chạm nhẹ nhàng nhưng cũng khiến cho sự lạnh lùng như một vỏ bọc của Bảo Phương bị tan ra tạo thành run động. Bảo Phương tức giận hất tay Lăng Phong ra, sau đó thẳng tay tát cho cậu một cái vào mặt rồi đứng dậy khỏi người cậu hất mặt lạnh lùng đáp:

- Cảm giác này càng tuyệt hơn.

Lăng Phong bèn phá ra cười, đưa tay xoa xoa má đứng dậy.

Khi ra về, vì không có Trí Lâm về cùng nên Bảo Phương đi bộ một mình trở về nhà, dù sao nhà cũng gần, rất thuận tiện. Lăng Phong cũng bước theo sau, cậu nhìn thấy chiếc vòng ngọc lục phát sáng trong bóng đêm trên tay của Bảo Phương thì vui vẻ lạ thường. Bước đến gần cô nhìn chiếc vòng hỏi:

- Sao lúc bình thường không đeo?

Bảo Phương lúc đầu chưa hiểu ý của Lăng Phong nhưng sau đó nhìn thấy mắt cậu hướng chiếc vòng định không trả lời, nhưng có biết Lăng Phong là kẻ bám dai nếu không được câu trả lời, bèn đáp:

- Khi thi đấu rất dễ va chạm mà làm đứt chiếc vòng.

- Yên tâm, dây vòng được làm từ một dây hỗn hợp cực kì bền không bị tác động bên ngoài mà dễ đứt đâu, có thể tùy ý kéo giãn – Lăng Phong bèn đáp.

Bảo Phương chợt khựng lại quay người nhìn Lăng Phong không chớp mắt. Lăng Phong không để ý đến sự thay đổi của Bảo Phương thản nhiên hỏi:

- Sao vậy?

- Không có gì – Bảo Phương im lặng đáp rồi tiếp tục bước tiếp lên lút kéo thử chiếc vòng tay ra xem, quả nhiên co giãn.

Chiếc vòng này đã ở bên cô suốt nhiều năm, tuy cô biết nó rất quý giá nhưng cô không hề biết rằng nó có sợi dây đặc biệt có thể co giãn như thế. Vậy mà cậu ta chỉ nhìn mà biết rõ sợi dây này có thể co giãn.

Tuy trước đây Lăng Phong từng nói, mẹ anh ta cũng có chiếc vòng giống như thế nhưng Bảo Phương đã từng tra thử tìm hiểu về chiếc vòng này, đó là chiếc vòng duy nhất từng thuộc về một vị nữ hoàng Anh. Đó là một chiếc vòng đắt giá vô cùng, không có chiếc thứ hai trên đời, có thể có một chiếc vòng của mẹ Lăng Phong hơi giống như vậy nhưng không thể nào cậu ta biết lương chất liệu của sợi dây được.

Bảo Phương lén lút nhìn Lăng Phong, nét mặt cậu vẫn bình thản, lát sau mỉm cười nói:

- Anh đẹp trai đến vậy sao?

Bảo Phương vội vàng quay mặt đi, hai gò má ửng hồng xấu hổ. Lăng Phong thấy vậy thì phì cười, rồi chợt nhìn thấy một chỗ quen thuộc bèn kéo tay Bảo Phương chạy đến. Đó là tiệm lẩu lần trước hai người ăn. Nhớ tới nụ hôn bị trộm lần trước, Bảo Phương rút tay lại định quay lưng bỏ đi thì nghe tiếng gọi:

- Bảo Phương – Tiếng chủ tiệm lẩu vang lên khi thấy cô – Cháu đến ăn lẩu à.

- Dạ - Bảo Phương miễn cưỡng gật đầu quay lại liếc Lăng Phong một cái rồi hậm hực bước vào trong. Lăng Phong khẽ cười bước theo sau lưng Bảo Phương.

Món lẩu được bê lên nhưng lần này Lăng Phong đã chọn cho mình một chén nước chấm ít cay.

Ở lớp học karate, Lăng Phong được con gái ngưỡng mộ vô cùng, cậu luyện tập rất nghiêm túc, giao đấu chưa từng thua. Nhưng ở lớp Judo, cậu lộ ra vẻ bốn cột vô cùng, chẳng có chút gì gọi là nghiêm chỉnh tập dợt khiến Bảo Phương phát cáu. Cô không ngừng ra đòn vật ngã Lăng Phong nhưng chỉ cần cô sợ ý là thế nào cũng bị cậu túm chặt kéo ngã vào lòng, khiến Bảo Phương không ngừng tặng cho cậu ta mấy cái tát. Đến một hôm cả hai ở lớp Judo trở về nhà, khu vực của họ đột nhiên bị cúp điện, chiếc vòng ngọc lục trên tay Bảo Phương phát ra ánh sáng dịu dịu.

Bảo Phương nhìn thấy xung quanh toàn bộ là một màn đêm, ngay cả bầu trời cũng thiếu vắng những vì sao thì có chút sợ hãi. Bàn tay có chút lạnh lẽo của cô đột nhiên bị một bàn tay to lớn và ấm áp nắm lấy. Dẫn cô đi đến hết đoạn đường đen tối đó.

Cái nắm tay này có cảm giác quen thuộc vô cùng. Bảo Phương có chút xao động trong tim.

Đột nhiên Lăng Phong siết chặt tay Bảo Phương lại kéo cô sát vào tường rồi, đặt tay lên môi cô ra dấu hiệu im lặng. Bảo Phương có chút hoảng hốt, đảo mắt xung quanh, chỉ toàn một màn đêm đáng sợ.

- Cháu...

Một âm thanh rất khẽ vang lên trong đêm tối im lặng tưởng chừng như không có tiếng động, phát súng bắn về phía chiếc vòng lục ngọc đang phát ra ánh sáng nhẹ nhẹ kia. Nhưng Lăng Phong đã nhanh chóng kéo Bảo Phương lùi lại mấy bước tránh khỏi phát đạn kia. Rồi kéo tuốt chiếc vòng ra khỏi tay Bảo Phương, cô đang trong tình trạng hoảng loạn, nhanh chóng giấu chiếc vòng vào trong cặp.

Chiếc súng giảm thanh vẫn tiếp tục di chuyển theo ánh sáng nhẹ nhẹ kia mà bắn tới nhưng Lăng Phong trong bóng tối đã phát hiện ra tia lửa nhỏ đang bay về phía họ từ một góc đứng bèn rút trong người ra một khẩu súng cực nhỏ, nằm gọn trong lòng bàn tay cậu nhanh chóng giơ về phía đó.

- Hự...

Một tiếng rên vang lên xe tan màn đêm, rồi âm thanh ngã xuống thật nặng nề vang lên. Cả người Bảo Phương cứng lại, hơi thở đứt quãng, cô như sống lại ngày tháng của năm 8 tuổi.

Lăng Phong siết chặt bàn tay lạnh giá của Bảo Phương nhẹ giọng bên tay cô:

- Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.

Giọng nói này chẳng khác nào giọng nói của cậu bé năm xưa cũng siết chặt bàn tay cô nói: Đừng sợ! Anh sẽ bảo vệ em. Bất giác Bảo Phương cảm thấy an toàn trong vòng tay đó, cứ để mặt Lăng Phong đưa mình tìm cách trốn tránh làn đạn.

- Đừng để nó thoát – Một giọng tức giận ra lệnh.

Những tiếng bước chân tiến lại gần, Lăng Phong cảm thấy bàn tay mình tuôn đầy mồ hôi. Nếu một mình cậu thì dễ dàng thoát ra khỏi nơi này, nhưng còn có Bảo Phương, nhưng nhìn thấy vẻ bất động của cô, Lăng Phong hiểu, dù thế nào cô vẫn chỉ là một cô bé, hoảng hốt kỷ ức kinh hoàng năm xưa vẫn ám ảnh cô. Lăng Phong rút điện thoại ra....một tiếng thét vang lên:

- Jay....

Những cây súng lập tức chĩa về tiếng hét bắn xối xả. Sau đó là một khoảng im lặng, một tên trong nhóm bèn bật chiếc bật lửa lên hướng về phía đó tìm kiếm hai cái xác. Nhưng rất tiếcchỉ có một chiếc xác điện thoại bị tã tơi nằm trên nền sỏi đá.

- Khốn khiếpMau đuổi theo.

Lăng Phong nắm tay Bảo Phương ra sức chạy về hướng ngược lại. Phía sau họ là những tiếng bước chân rầm rập tập đuổi theo.

- Kéttttttttt

Tiếng xe thắng trước mặt họ, cánh cửa xe mở ra , giọng Jay ra lệnh:

- Lên xe mau..

Lăng Phong bèn đẩy Bảo Phương vào trong xe, nhanh chóng theo vào. Đánh vào đầu Jay một cái rồ đầu, Lăng Phong mắng:

- Thằng quỷ này! Sao không để súng bắn vào mình thì hãy tới.

- Haha...mình muốn nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của cậu một chút – Jay phá ra cười đáp – Chẳng phải giúp cậu cắt đi đường điện làm bọn chúng không xác định được chỗ đứng của cậu hay sao hả.

Lăng Phong cũng phì cười, quả thật nguy hiểm vô cùng, nhưng xem ra cũng đáng . - Điều tra ra không?

- Một chútlà người trong hội.

- Cậu xác định vậy – Lăng Phong thẳng người hỏi

- Chắc chắn không sai – Jay gật đầu đáp khẳng định chắc nịch.

- Biết rõ ai không? – Lăng Phong ghiền răng hỏi.

- Chưa nhưng gần ra rồi.

- Nhanh lên - Lăng Phong ra lệnh.

- Yên tâm – Jay vừa nói vừa ra lệnh cho lái xe chạy nhanh vòng về phía nhà Bảo Phương.

Bảo Phương im lặng xem hai kẻ này đối đáp với nhau một cách khó hiểu, đưa mắt nhìn Lăng Phong, bàn tay bỗng rút ra khỏi tay Lăng Phong.

Lăng Phong bây giờ mới quay sang nhìn Bảo Phương:

- Làm em hoảng sợ rồi.

Bảo Phương không nói, cứ nhìn vào cây súng màu vàng nhỏ trong tay Lăng Phong chăm chăm. Lăng Phong vội vàng cho cây súng vào túi mình, nhưng bảo Phương đã lên tiếng:

- Có thể cho mượn cây súng đó không?

Lăng Phong ngỡ ngàng nhìn Bảo Phương, Jay cũng quay ngoắt đầu lại nhìn cô. Ánh mắt cô kiên định nhìn Lăng Phong không chớp, Lăng Phong miễn cưỡng gật đầu, rồi lấy cây súng ra khỏi túi đưa cho Bảo Phương. Cô mân mê cây súng một hồi trong sự im lặng quan sát của Lăng Phong và Jay, cuối cùng lên tiếng:

- Có thể dạy tôi bắn súng không?

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Xa Cách (5)

- Có thể dạy tôi bắn súng không?
- Không được – Lăng Phong trầm tư rồi đáp.
- Tại sao? - Bảo Phương quay đầu sang hỏi.
- Đơn giản là không thích hợp với em – Lăng Phong lạnh lùng đáp rồi lấy cây súng ra khỏi tay Bảo Phương.
- Chẳng lẽ chỉ thích hợp với loại người như anh thôi sao – Bảo Phương giận dữ nói khi bị giành lấy cây súng.
- Phải, súng đạn chỉ thích hợp với loại người như bọn anh, không thích hợp với em chút nào hết – Khóe môi Lăng Phong co giật khi nghe Bảo Phương nói hai chữ: “loại người”

Trong lòng cậu cảm thấy có chút buồn bã vô cùng, quả thật cậu và cô thuộc hai thế giới khác nhau. Cậu trả lời Bảo Phương với giọng trầm buồn. Bảo Phương vô tình nói ra ý nghĩ phân chia thân phận giữa hai người, nói xong cô thấy hối hận vô cùng. Khi nghe Lăng Phong nói vậy, trong lòng càng thấy bối rối hơn, cô xoay mặt ra cửa lí nhí nói:

- Xin lỗi.
- Chuyện gì? – Nét mặt trầm buồn của Lăng Phong trong thoáng chốc bị lời xin lỗi của Bảo Phương cuốn bay đi chỉ còn nét giễu cợt trên choker cô mà thôi.

Lăng Phong nhìn Bảo Phương nháy mắt tinh nghịch hỏi lại khiến Bảo Phương cũng không còn cảm giác áy náy. Cô hất mặt quay đi chỗ khác tránh nhìn ánh mắt của Lăng Phong, không khí bỗng trở nên im ắng lại. Lát sau, Lăng Phong bỗng lên tiếng hỏi:

- Tại sao lại muốn học bắn súng?
- Chẳng tại sao cả, đơn giản là vì thích thôi – Bảo Phương không quay lại mà đáp.
- Một khi đã cầm súng trên tay thì số phận sẽ gắn liền với nó, mà cuộc đời của người cầm súng nguy hiểm khôn lường, một cô gái như em không nên dấn vào – Lăng Phong trầm giọng khuyên.
- Chuyện của tôi không cần anh quản. Anh không dạy cũng sẽ có người khác dạy – Bảo Phương quay người lại đối mặt với Lăng Phong chậm rãi nói, ánh mắt cương quyết nhìn cậu bày tỏ sự không thay đổi ý định của mình.

Lăng Phong trước ánh mắt cương quyết của Bảo Phương cuối cùng cũng chịu thua, thở dài nói:

- Được! Anh sẽ dạy em. Để người khác dạy thì chẳng thà anh dạy. Vội lại...

Lăng Phong nhìn Bảo Phương với ánh mắt gian xảo, khóe môi nhếch lên cười mỉm:

- Cơ hội tiếp xúc gần hơn.

Bảo Phương nghe vậy liền lờ mờ cho Lăng Phong một cái, còn Jay thì phá ra cười ngất.

Tại một bãi tập bắn, Lăng Phong cầm một cây súng lục đưa trước mặt Bảo Phương nói:

- Súng lục Pistols có ba loại: Usp viết tắt của Universal Self-Loading Pistol, Glock18 và DE viết tắt của Desert Eagle. Đây là ba loại pistols được sử dụng nhiều nhất và nó cũng đem lại tính hiệu quả cao nhất trong tất cả các loại pistols. Là một loại súng khá dễ dàng sử dụng và được nhiều người đưa lên làm lựa chọn hàng đầu. Usp có độ chính xác cao, độ recoil (độ giật) thấp và khả năng sát thương khá cao. Chỉ cần 2 viên usp Headshot bạn có thể hạ gục đối thủ ở tầm gần, nó thực sự là một loại pistol hoàn hảo. Vấn đề của những người mới chơi là họ chưa kiểm soát được độ giật và tốc độ bắn của usp – Giọng Lăng Phong đều đều giảng giải cho Bảo Phương nghe.

Bảo Phương chăm chú lắng nghe lời giảng của Lăng Phong, ánh mắt nhìn vào khẩu súng trên tay cậu.

- Usp có đường đạn đi cực kỳ ổn định và như mọi loại súng nó có xu hướng đi lên trên do độ giật của súng. Tuy nhiên nếu để ý một chút, em có thể thấy đạn của usp đi theo một đường thẳng từ dưới lên trên. Ở cự ly gần, hãy cố gắng bắn với tốc độ càng nhanh càng tốt. Usp có hướng đi dần lên trên chứ ít bị lệch sang bên cạnh nên khi bắn ở những viên sau nên để crosshair thấp xuống một chút. Luôn cố gắng nhắm vào đầu đối phương – Lăng Phong vừa nói vừa giương súng nhắm vào bia làm mẫu cho Bảo Phương xem.
- Ở cự ly trung bình và xa, tốc độ bắn tỷ lệ nghịch với khoảng cách. Điều quan trọng là em phải đánh giá xem được khoảng cách đó sẽ bắn với tốc độ nào là hợp lý. Bên cạnh đó ngồi xuống bắn giúp cho đường đạn đi chính xác hơn. Chú ý khi em di chuyển, hoặc đứng ở những vị trí như bậc thang lên

xuống.v.v.. đường đạn sẽ đi không đúng với crosshair.

- Còn đây là khẩu Glock18 – Lăng Phong buông khẩu Usp ra, đặt nhẹ nhàng lên bàn rồi cầm trên tay một khẩu súng khác giới thiệu - Glock18 có sức sát thương không cao ở cự ly xa nhưng bù lại Glock18 có những ưu điểm không thể bỏ qua. Em có thể vừa chạy vừa bắn với chính xác cao và hãy yên tâm rằng có tới tận 20 viên đạn trọng băng. Đừng xem thường nó, Glock18 nếu biết sử dụng đúng cách thì là một loại súng lục cực kỳ nguy hiểm, nhất là ở rounds đầu tiên khi đối phương không có vesthelm (mũ giáp đầu).

- Đã hiểu rồi chứ? – Lăng Phong nhìn Bảo Phương hỏi.

Cô lặng lẽ gật đầu, cô đang từng bước chạm vào niềm đam mê của anh trai mình, cũng từng bước chạm vào hung khí giết chết ba mình. Sắc mặt Bảo Phương trầm lại hiện lên cái nhìn đau đớn.

- Muốn bắn súng tốt, thì đầu tiên phải xác định mắt khỏe. Thông thường thì mắt khỏe ở cùng bên với tay thuận của bạn nhưng điều này không phải luôn luôn đúng cho nên em phải xác định xem mắt bên nào của em có thể nhìn tốt hơn. Khum hai tay lại đi – Lăng Phong nhìn Bảo Phương nói.

Bảo Phương lúng túng, không biết phải khum lại như thế nào thì Lăng Phong bước đến phía sau lưng cô, nắm lấy hai tay cô khum lại tạo hình tam giác với ngón trỏ và ngón cái. Sau đó xoay nhẹ người cô theo cơ thể chuyển động của mình hướng về cây súng trên mặt bàn.

Khi Lăng Phong áp sát người Bảo Phương hơi ẩm cơ thể cậu tỏa ra phía sau lưng cô, giọng nói cậu phủ trên đỉnh đầu cô. Cơ thể hai người chạm nhau khiến Bảo Phương có chút ngượng ngùng. Giống như Lăng Phong đã nói, dạy bắn có nhiều cơ hội tiếp xúc hơn, nhưng Bảo Phương không cảm thấy sự trêu đùa trong hành động của Lăng Phong mà là sự nghiêm túc giảng dạy. Thật sự nghiêm túc. Trong vòng tay của Lăng Phong, Bảo Phương cảm nhận được bờ ngực rộng rãi khỏe mạnh của cậu, mang lại cho người khác cảm giác an toàn. Nhớ lại bàn tay siết chặt lấy tay mình trấn an: “Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em”, cái cảm giác lúc nhỏ lại ùa về.

Bảo Phương nghiêng đầu ngược nhìn Lăng Phong, cố nhìn xem Lăng Phong và cậu bé năm xưa có phải là một hay không? Dẫu biết Lăng Phong rất đẹp trai, nhưng nhìn gần cậu như vậy là lần đầu tiên của Bảo Phương. Vầng trán cậu nhỏ cao đỉnh đầu, ánh mắt nghiêm nghị rất có sự uy hiếp, chóp mũi cao, vành môi không dày không mỏng khi nhíu lên thì cuốn hút vô cùng.

- Em cứ nhìn anh như vậy anh sẽ không kìm được mà hôn em cho xem – Giọng trêu đùa của Lăng Phong bỗng vang lên khiến Bảo Phương thoát khỏi cái nhìn ngây người kia. Mặt cô đỏ bừng vì xấu hổ, vội quay đầu đi, rút tay ra khỏi tay Lăng Phong sau đó hất người cậu ra khỏi người mình nói:

- Tôi tự làm.

Lăng Phong nhìn ve lúng túng đưa tay tập nhìn tìm mắt khỏe của Bảo Phương thì che miệng cười khúc khích. - Đùng. ... - Phát súng đầu tiên trong đời Bảo Phương vang lên như mang hết tinh thần của cô dồn vào đó.

- Bóp...bóp...bóp...Không tôi chút nào – Lăng Phong sau khi hướng dẫn tư thế và cách bắn súng bắn súng rồi đứng dựa lưng vào tường nhìn Bảo Phương mặt lạnh như tiền vươn tay bắn phát súng đầu tiên.

- Anh tập trong bao lâu – Bảo Phương quay lại nhìn Lăng Phong hỏi.

- Bao lâu cái gì? – Lăng Phong hiểu Bảo Phương muốn hỏi mình cái gì nhưng cậu vẫn vờ hỏi lại.

- Bắn ngay hồng tâm lấy điểm tuyệt đối – Bảo Phương lập tức đưa ra câu hỏi rõ ràng hơn.

Lăng Phong đứng thẳng dậy thoát khỏi vách tường tiến thẳng đến chỗ Bảo Phương lấy cây súng trên tay cô chĩa súng về phía tâm bắn,

- Đùng. ...

Phát súng ngay tâm bắn, điểm tuyệt đối. Nhưng vấn đề là ánh mắt cậu không tập trung về phía tâm bắn mà nhìn chằm chằm vào Bảo Phương. Sắc mặt Bảo Phương đành lại hít thật mạnh, toàn thân run nhẹ một cái. Vẫn thường nhìn thấy tivi chiếu cảnh người ta bịt mắt bắn về phía tâm bắn nhưng Lăng Phong thậm chí còn chưa hề ngắm qua.

- Ngay lần đầu sao? – Bảo Phương không tin vào suy nghĩ của mình và cảm giác Lăng Phong tạo ra, ngay cả anh Bảo nam của cô cũng phải tập luyện nhiều mới có thể thành công.

- Đúng vậy – Lăng Phong cười đáp – Cái chính là sự bình tĩnh và cảm nhận của bản thân.

“Cái chính là sự bình tĩnh và cảm nhận của bản thân con, con sẽ thi tốt nếu con tin vào chính mình” – Bảo Phương nhớ lại lời của ba mình nói với Bảo Nam trước cuộc thi cuối cùng trong đời của cậu.

Về mặt đau đớn và nhưng nhớ hiện lên nét mặt của Bảo Phương, cô đưa tay sờ lên chiếc vòng lục của mình. Nó là thứ ánh sáng giúp cô xua đi đêm tối sợ hãi nhưng đồng thời cũng là thứ nhắc nhở cô không quên những kỷ niệm xưa, cái chết đau thương của ba mình.

Lăng Phong tình ý nhìn thái độ của Bảo Phương thì biết cô suy nghĩ gì liền nói:

- Hôm nay tập đến đây thôi.

Bảo Phuong gạt đầu rồi xách túi ra về.

- Để anh đưa em về - Lăng Phong đề nghị.

- Không cần, tôi có thể tự về - Bảo Phuong dứt khoát từ chối. Cô không muốn để Lăng Phong tiếp cận mình nhiều quá. Mọi quan hệ giờ đây chỉ là người dạy và người học bắn súng mà thôi.

Đội Bảo Phuong ra về, Lap mới bắt đầu xuất hiện, ông ta hút điếu thuốc, chậm chậm nhả khói nói:

- Con bé cũng rất có tài năng, đúng là con nhà tông. Nếu chịu để tôi đào tạo, chắc chắn sẽ thành tài nhanh chóng.

- Tôi cảnh cáo ông, không được đụng đến cô bé – Lăng Phong ghiến răng nhìn Lap cảnh cáo.

- Haha, cậu định giữ tâm hồn trong sạch cho cô bé à. Thôi được, ta thấy cô bé đó cũng khá thú vị đó, có thể làm cậu bận tâm đến thế – Lap cười nói.

- Là do tôi nợ cô ấy – Lăng Phong trầm giọng đáp.

- Cậu chủ ! Có chút chuyện cần bàn thảo – Một người đàn ông có ánh mắt lạnh băng, gương mặt có một vết sẹo chạy dọc trên trán xuống thái dương.

- Chú Minh! Chú nói đi – Lăng Phong nhìn người đàn ông trước mặt mình nhẹ nhàng bảo.

Lăng Phong đối với người đàn ông này rất kính trọng, ông ta là người săn sóc cậu từ tấm bé đến lớn, năm đó nếu không nhờ ông đưa người đến kịp thời đến cứu thì chắc chắn cậu và Bảo Phuong đã bị giết chết nếu bọn chúng tìm thấy. Từ nhỏ chịu sự dạy dỗ và huấn luyện khắc nghiệt của chú Minh, cùng với sự yêu thương bao bọc của ông ta, Lăng Phong mới thoát chết nhiều phen. Có thể nói nếu không có ông ấy, Lăng Phong không còn sống đến bây giờ.

- Bên Cầm Long hình như có động tĩnh. Dường như đang tranh chấp làm ăn với ông chủ lần nữa. Có thể bọn chúng sẽ chuyển mục tiêu về phía cậu để đe dọa . Cậu phải cẩn thận một chút , nếu không có chuyện gì tốt nhất đừng đi ra ngoài. Tôi sẽ cho người theo sát cậu ngày đêm – Chú Minh khẽ nhắc nhở.

- Cảm ơn chú nhắc nhở, cháu sẽ chú ý nhưng tự cháu có cách bảo vệ mình. Chú không cần phải cho người theo sát cháu đâu – Lăng Phong gạt đầu đáp, ánh mắt cậu nhìn về phía người đàn ông này với vẻ kính trọng.

Người đàn ông này biết ý cậu đã quyết sẽ không có gì thay đổi được nữa bèn cúi đầu chào nói

- Không có chuyện gì nữa tôi đi đây.

Nói rồi ông ta quay lưng bỏ đi ra ngoài nhưng:

- Chú Minh! – Lăng Phong chợt gọi lại

Người đàn ông từ từ quay lại dò hỏi.

- Trước giờ cháu đều xem chú như cha mình.

Trước sự bày tỏ của Lăng Phong, khóe mắt người đàn ông này giật giật, rồi gạt đầu lui ra.

Người đàn ông đó vừa đi ra thì sắc mặt Tần Phong bỗng thay đổi, cậu bấm nút một cái đầu dây bên kia lập tức nhận điện:

- Chuẩn bị đi – Lăng Phong lạnh lùng ra lệnh.

- Haha....cậu chủ, cậu muốn chuẩn bị gì? – Giọng Jay giễu cợt – Muốn tôi cho người theo bảo vệ cậu à, vậy sao không nhận lời của chú Minh đi cho rồi.

- Ngâm hòng lại đi kéo mình cắt cái lưỡi của cậu – Lăng Phong bực tức đe dọa.

- Rồi rồi...cậu định thực hiện câu nói: Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất à – Jay giả vờ nghiêm túc hỏi lại.

- Là cậu, cậu có chịu ở vào cái chỗ an toàn nhất nhưng thực chất là chỗ nguy hiểm nhất không? Bên ngoài bọn chúng khó xác định được hướng đi của cậu. Nhưng ở lại trong nhà này chẳng khác nào ngồi một chỗ chờ bọn chúng đến giết mình – Lăng Phong lạnh lùng nói.

- Haiz! Phòng được giặc ngoài, nhưng không phòng được giặc bên trong. Được rồi, yên tâm đi, mình sẽ sắp xếp ổn thỏa – Jay gạt đầu cười khục khặc nói.

Lăng Phong cúp máy xuống, đưa tay loay loay thái dương của mình. Cậu thật sự shock trước thông tin mà Jay điều tra được.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Xạ Cách (6)

- Các xạ thủ bắn tia được huấn luyện để bóp cò bằng đầu ngón tay nhằm hạn chế xê dịch khẩu súng, tư thế bắn chính xác nhất là nằm sấp với túi cát hoặc giả hai, ba chân đỡ súng, và áp má vào báng súng. Trên chiến trường, giả hai chân khá thông dụng. Đôi khi, một lớp lót được quấn quanh phần đặt tay không bóp cò để giảm xê dịch súng. Có nơi, xạ thủ được luyện hít thở sâu trước khi bắn, sau đó bắn khi phổi không còn không khí. Ở những trường huấn luyện tinh vi hơn, xạ thủ luyện bắn giữa hai lần tìm đập để giảm thiểu rung súng. Thêm vào đó, còn phải nắm vững kỹ năng xác định khoảng cách, gió, chênh lệch độ cao và những yếu tố có thể ảnh hưởng đường bay viên đạn. Các xạ thủ ấn định kính ngắm và súng trùng nhau ở một khoảng cách bắn nhất định, tức là ở khoảng cách đó viên đạn bay chính xác vào tâm điểm trên kính ngắm. Khi biết điểm viên đạn sẽ chạm ở khoảng cách biết trước, xạ thủ sẽ tính toán để điều chỉnh phù hợp với sức gió, khoảng cách dựa trên hiểu biết về đường bay của viên đạn. Mỗi xạ thủ điều chỉnh súng thường xuyên để thích nghi với điều kiện với áp suất và đảm bảo rằng đường đạn luôn ổn định.

Kesha giăng một hồi rồi quay lại nhìn Bảo Nam hỏi xem cậu có tiếp thu được hay không? Bảo Nam này giờ vẫn im lặng nghe vậy thì khẽ gật đầu tỏ ý hiểu rõ. Xạ thủ và tuyển thủ khác nhau một trời một vực. Họ ở hai trạng thái tâm lý khác nhau.

Tuyển thủ chỉ có tâm lý thắng thua, có cảm giác sợ hãi, nhưng xạ thủ thường là những kẻ được huấn luyện để giết người, cho nên không hề có cảm giác sợ hãi. Bởi vì sợ hãi sẽ khiến cho tay chân bị run, khó lòng điều khiển thị giác nhằm bắn chính xác mục tiêu.

- Hãy vận dụng những gì tôi đã chỉ, thử nhắm bắn mục tiêu đằng kia xem – Kesha hást mặt về phía một hình nộm đang đứng bất động bên ngoài cách họ là một tấm kính cửa sổ.

Bảo Nam tiến lại gần giá súng đã đặc sẵn ở đó, nhìn vào ống kính quang học sau đó nâng mũi súng lên cao một chút, tính toán tốc độ gió và đường đạn rồi khẽ đặt ngón tay lên cò súng, ngắm kỹ lần nữa rồi nín thở.

Viên đạn thoát ra khỏi nòng súng bay vút đi theo hướng đường cong rồi xuyên qua một bên cánh tay của hình nộm khiến nó bể nát.

- Không tồi. ...- Kesha vỗ tay khen ngợi – Nhưng lần sau, anh cần phải nhắm vào đỉnh đầu của người mà anh muốn giết.

Nói xong cô ta đẩy Bảo nam ra khỏi vị trí của cây súng còn mình thì thế vào, sau đó nhắm bắn một phát vào ngay đỉnh đầu của hình nộm, khiến nó nổ tung sau đó ngã vật xuống đất vỡ nát tan. Nụ cười khoái chí trên nét mặt của cô ả khiến Bảo Nam thấy lạnh cả người. Đúng là bọn sát thủ không hề có chút tình người nào cả, đối với chúng chỉ có tiền và mạng người mà thôi.

Kesha nhìn thấy biểu hiện của Bảo Nam thì cười, ánh mắt toát lên một tia nhìn độc ác nói:

- Nếu như anh không tuân thủ lệnh giết người đã chỉ định thì tổ chức khó lòng tha mạng cho anh. Vậy Bảo Phương bé nhỏ phải làm sao đây, cô bé có thể chịu đựng được trước tin người anh trai yêu quý của mình đã mất rồi hay không?

Cô ta cố tình nhắc đến Bảo Phương để kích động Bảo Nam, cậu tức giận quay lại nắm chặt lấy tay cô ả ghìแน่น nói:

- Cô đã hứa sẽ không làm hại Bảo Phương mà, tôi đã đến đây mặc cho các người điều khiển rồi còn gì! Kesha không hề tức giận vì bị Bảo Nam nắm chặt tay, cô ta chỉ nhìn thẳng vào mắt Bảo nam sau đó nở một nụ cười lạnh khiến cho người nhìn thấy không khỏi giật mình sợ hãi. Bảo Nam bất giác bị cái nhìn làm cho kinh sợ mà buông tay cô ả ra.

- Thật là một người không dượng gì cả - Kesha nói giọng ngọt ngào trách móc đưa tay xoa oa nắn nắn lại cổ tay bị Bảo Nam nắm – Lúc anh quay lại, em còn tưởng anh đến là vì em nữa cơ chứ.

- Cô đã đe dọa như thế thì làm sao tôi không quay lại cơ chứ - Bảo Nam ghìแน่น cắn giận nói.

- Haiz! Em đe dọa anh khi nào cơ chứ. Đừng có nghi oan cho người ta nha – Kesha làm nũng nói, ngã người vào Bảo Nam ỏ về giận hờn.

Bảo Nam lạnh lùng đẩy cô ta ra, rồi hừ một cái mới nói:

- Tại sao cô lại thử thách Lăng Phong bắn ba đồng tiền trên đỉnh đầu tôi?

- Anh đang trách em đã đặt anh vào chỗ nguy hiểm sao – Kesha chớp mắt cười nói giải thích – Là do em biết rõ tài năng của cậu ta nên mới dám thách như vậy. Anh xem chẳng phải anh vẫn an toàn không mất sợi tóc nào hay sao. Bật mí cho anh xem như chuộc tội nha. Lăng Phong là người có vị trí số 1 của tổ chức về tài năng xạ thủ ở tuổi thiếu niên đó.

- Đúng vậy, cô biết rõ tài năng của cậu ấy, cho nên cũng biết rõ dù có thử thách thế nào cậu ấy cũng có thể thông qua, vậy mà cô vẫn thử thách. Tất nhiên là không phải cô muốn cho hai anh em tôi một cơ hội mà là đang đe dọa tôi rằng. Cả tình mạng của tôi cô cũng có thể bỏ, vậy thì tính mạng của Bảo Phương em gái tôi đối với các người càng chẳng có gì, giống như một cọng cỏ dễ dàng nhổ bỏ, có đúng không?

- Ấy da, anh đã nghỉ quá. Bọn em là những người giữ lời, hứ không tìm đến hai anh em của anh nữa thì sẽ không tìm nữa. Với lại người cứu anh không phải là hạng tầm thường, không thể chọc ghẹo Lap được. Bởi vì không biết khi đấu nhau một mất một còn, ai sẽ là người chịu thiệt, cho nên bọn em tuyệt đối không động đến ông ta. Chỉ tại anh ngốc, tự mình đến nạp mạng thôi – Kesha vừa nói vừa đưa tay vuốt mũi Bảo Nam, à lúc nào cũng thích quẩn lấy cậu không buông.

Bảo Nam lần nữa hất tay ả ra, đáp:

- Không phải tôi ngốc. Tôi chỉ là muốn đề phòng các người lật lọng mà thôi. Tôi chẳng thà tự mình đến đây con hơn đặt Bảo Phương vào vòng nguy hiểm.

- Anh thật là người anh tuyệt vời – Kesha cười cợt nói.

- Chỉ là một chút bù đắp cho những tổn thương mà con bé phải chịu thôi – Bảo nam đau đớn đáp...

- Được rồi, muốn tốt cho em gái mình thì anh phải tập luyện cho tốt đi. Chỉ cần anh thành thạo, ngày mai em sẽ cho anh tiến hàng thực tập ở mục tiêu di động là đĩa bay. Nhưng điều này cần thời gian khá dài để luyện tập đó. Nhớ giữ gìn sức khỏe thật tốt nha cưng – Kesha chồm tới ôm Bảo Nam một cái rồi hôn cậu, môi cô ta cuốn lấy môi cậu, hơi bất ngờ Bảo Nam sưng người vài giây nhưng sau đó cậu đã lập tức đẩy mạnh cô ả ra khỏi người mình. Quay lưng bỏ đi sau khi đóng sầm cánh cửa lại.

Kesha nhìn theo dáng vẻ bức tức của Bảo nam thì khẽ nhếch môi cười ánh mắt lộ ra vẻ thích thú (bà này biến thái nặng >”<)

Thục Quyên đang đứng ở ở một cửa tiệm thời trang, cô lựa vài bộ quần áo đem vào bên trong phòng thử. Đó là phòng thử dành riêng cho nữ, nên cô chỉ khép cửa lại rồi thay đồ chứ không hề khoá trái cửa lại.

Không ngờ vì vậy mà khi cô vừa cởi xong cái váy áo ra thì cánh cửa bật mở, Thục Quyên hoảng hốt quay đầu lại nhìn về phía cánh cửa. Người bước vào khiến cho cô giật mình kinh ngạc.

- Sao anh lại ... lại vào đây. Đây là...

Bảo Nam im lặng không nói gì chỉ khẽ đóng cánh cửa lại nhốt hai người vào bên trong. Không gian phòng thay đồ chật hẹp vô cùng, khiến cho hai người cảm nhận được hơi thở của nhau. Thục Quyên hơi run không biết làm sao chỉ lúng túng nắm lấy cái áo che phần trước ngực của mình.

Bảo Nam khi đóng cửa xong quay đầu lại thì thấy gương mặt hơi hoảng sợ, đôi mắt tròn xoe mở to nhìn cậu kinh ngạc, đôi môi hồng đang mím lại. Điều khó nói hơn nữa là cả cơ thể nhỏ nhắn chỉ còn lại một bộ đồ lót màu trắng chỉ được phủ một chút váy áo che trước ngực đang hiện ra trước mặt cậu, khiến Bảo Nam vô cùng lúng túng.

Vốn dĩ Bảo Nam đi theo Thục Quyên muốn nhờ cô chuyển vài lời đến cho Bảo Phương, bởi vì cậu không dám gặp trực tiếp Bảo Phương, cậu sợ lại gây cho em gái một sự đau lòng khi tiễn biệt. Nhưng mãi vẫn không có cơ hội bởi vì cửa hàng khá là đông khách, đến khi thấy Thục Quyên vào phòng thử đồ đang vắng vẻ mới định đi theo vào trao đổi vài lời. Không ngờ cô lại thay đồ nhanh như thế. Cho nên mới xảy ra sự cố này.

- Anh có chút chuyện muốn nói với em, xin lỗi... anh không cố ý – Giọng Bảo Nam cố trấn tĩnh nói nhưng Thục Quyên vẫn nhận thấy trong đó có phần ngượng ngập xấu hổ - Em thay đồ xong rồi chúng ta nói.

Thục Quyên gật đầu, Bảo Nam xoay người quay đi. Nhưng phòng thay đồ bốn bên đều là kính, dù không muốn nhưng Bảo Nam vẫn nhìn rõ được thân hình nhỏ nhắn, làn da mịn màng của Thục Quyên, gương mặt hơi đỏ bừng vì xấu hổ, bàn tay hơi lúng túng của cô bé. Trong lòng bỗng có chút dư vị lạ.

- Xong rồi, anh quay lại đi – Thục Quyên lí nhí ngượng ngập nói khi đã mặc lại váy áo chỉnh tề.

Bảo Nam quay lại, bốn mắt cả hai giao nhau bỗng không khí trở nên ngượng ngập khó tả, Bảo nam ho vài cái rồi mới nói:

- Làm ơn giúp anh chuyển lời cho Bảo Phương, bảo con bé bắt đầu từ bây giờ không được đến gần Lăng Phong nữa. Rất nguy hiểm - Cậu có tình nhân mạnh mấy từ sau.

- Có chuyện gì xảy ra à? – Thục Quyên sợ hãi run rẩy hỏi lại.

- Đừng hỏi, chỉ cảm em chuyển lại lời anh cho Bảo Phương là được. Biết quá nhiều sẽ không tốt cho em đâu. Nói với Bảo Phương rằng anh cần dặn con bé nhất định phải tránh xa Lăng Phong ra. Nếu không sẽ khó tránh nguy hiểm. Giữ anh điều này được không? – Bảo Nam nói với giọng cầu khẩn.

Thục Quyên cắn môi khẽ gật đầu. Bảo Nam thở phào nhẹ nhõm, cậu ngừng đầu nhìn sâu vào đôi mắt của Thục Quyên, một đôi mắt rất đẹp với lòng biết ơn vô cùng.

- Cám ơn. Em cũng cẩn thận, đừng đến gần cậu ta – Bảo Nam khẽ nói, bàn tay khẽ vỗ nhẹ lên vai Thục Quyên sau đó quay lưng mở cửa bỏ đi ra ngoài.

Cái chạm nhẹ đó lại gây một sự xúc động trong tâm hồn Thục Quyên.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Xa Cách (7)

- Anh ấy nói như vậy à – Bảo Phương trầm tư nghe Thực Quyên kể lại mọi chuyện rồi hỏi lại.

- Ủ! Anh ấy nói nhất định phải tránh xa Lăng Phong ra, nếu không sẽ gặp nguy hiểm. Mình lo lắm, dường như có một chuyện gì đó rất đáng sợ sắp xảy ra. Không biết có gây hại cho Lăng Phong hay không nữa. – Thực Quyên sợ hãi nắm ngón tay nói.

Bảo Phương thấy nét mặt lo lắng của Thực Quyên thì lên tiếng trấn an:

- Đừng lo, không có chuyện gì đâu.

- Nhưng mà...- Thực Quyên từ chuyện lần trước Bảo Phương bị kẻ xấu dẫn đi vẫn còn sợ hãi vô cùng.

- Sẽ tốt thôi, chúng ta đều là người tốt, ông trời sẽ không nỡ để chúng ta gặp nạn đâu. Cậu xem, không phải mình đã bình yên lành lặn trở về hay sao – Bảo Phương an ủi Thực Quyên, muốn xóa bỏ nỗi sợ hãi của cô ấy nhưng trong lòng lại cười cợt cùng đau khổ. Bà cô không phải cũng là một người tốt hay sao (Truyện tình từ: truyennganplus.com), vậy mà ông trời lại nỡ để ông bị kẻ xấu hại chết.

- Ủhm...Đừng vậy, chúng ta đều là người tốt, ông trời sẽ không cho chúng ta gặp chuyện gì đâu – Thực Quyên hai mắt sáng rực, vui vẻ nói.

Bảo Phương khẽ cười nhìn Thực Quyên, đó là một nụ cười rất tươi, rất đẹp, một sự hồn nhiên vô tư không lo phiền. Thứ mà cô mãi mãi không bao giờ có.

- Tới giờ rồi, mình vào lớp đây – Thực Quyên nhìn đồng hồ rồi đứng vụt dậy tạm biệt Bảo Phương định trở về lớp.

- Thực Quyên – Bảo Phương gọi khi mà Thực Quyên đang xoay lưng định bước đi. Cô đứng dậy, giọng xúc động nhìn Thực Quyên nói – Nếu có gặp anh ấy lần nữa, xin cậu hãy nói với anh ấy đừng quên mình nhé hãy bảo trọng.

Thực Quyên bước đến ôm Bảo Phương an ủi:

- Đừng lo, anh ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Mình tin chắc như vậy, bởi vì anh ấy là người tốt, là người anh tốt nhất của cậu. Anh ấy đã hứa sẽ trở về thì nhất định sẽ trở về.

Một giọt nước mắt của Bảo Phương rơi xuống. Cô biết con đường mà anh trai mình lựa chọn vô cùng nguy hiểm, đã bao nhiêu lần cô bị ác mộng làm cho sợ hãi không thể ngủ được. Trong cơn ác mộng đó, anh Bảo Nam cả người toàn máu ngã xuống trước mặt cô.

Từ xa xa, Lăng Phong nhìn thấy thì đau lòng vô cùng. Một cô bé gái nhỏ xíu, không còn được hạnh phúc, mãi mãi không thể nở nụ cười là do cậu hại. Mãi mãi cậu không thể bù đắp cho cô, chỉ có thể bên cạnh cô, chăm sóc cô một cách âm thầm.

Cậu mãi vẫn không dám nói với cô cậu chính là cậu bé năm nào, dù cậu biết Bảo Phương đã nghi ngờ.

Tại sân tập bắn, khi Lăng Phong đến, Bảo Phương đã được một thầy giáo hướng dẫn cách bắn súng. Cậu hơi chau mày một cái rồi nhìn về phía Bảo Phương quyết định đi đến đó.

Đợi đến khi thầy huấn luyện đi hướng dẫn nơi khác cậu mới lên tiếng:

- Tại sao lại nhờ huấn luyện viên, em không tin tưởng anh à.

- Không phải, kẻ được một tập đoàn sát thủ coi trọng về tài thiện xạ như anh lẽ nào tôi lại không tin tưởng, chỉ có điều tôi không muốn tiếp xúc với anh nữa mà thôi. Tôi chỉ là một con người bình thường, cho nên với thành phần xã hội nguy hiểm như anh tốt nhất nên tránh xa một chút. Sau này anh có nguy hiểm gì tôi cũng mặc kệ, tôi không muốn liên quan đến anh, anh cũng đừng liên quan đến tôi. Tôi chết hay anh chết cũng cứ mặc kệ nhau – Bảo Phương lạnh lùng nói.

Thấy Lăng Phong nhìn mình trong lặng yên, Bảo Phương cố tình nói thêm:

- Cho dù anh không nguy hiểm, nhưng ba anh cũng là người nguy hiểm. Anh là con của ông ấy, sau này sẽ theo nghiệp của ông ấy đi làm chuyện xấu. Mà tôi thì ghét nhất những hạng người như vậy, cho nên tôi muốn tránh xa anh, tránh thật xa. Bởi vì tôi khinh thường hạng người như anh.

Lăng Phong nghiêm sắc mặt nhìn Bảo Phương, cậu không tin đột nhiên Bảo Phương lại thấy cậu nguy hiểm đến như thế. Trước ánh mắt nghi ngờ của Lăng Phong, Bảo Phương cup mắt né tránh.

- Được, nếu vậy tốt nhất là tránh xa anh ra – Lăng Phong nhìn Bảo Phương ánh mắt chất chứa sự thương tổn.

Bảo Phương nhìn theo dáng lưng của Lăng Phong trong lòng lại xuất hiện cảm giác đau lòng, cô biết mình vừa gây tổn thương cho anh.

Ở lớp tập võ, Bảo Phương vẫn kiên trì duy trì khoảng cách với Lăng Phong. Lăng Phong cũng không tìm có gặp cô nữa, hai người xem như là hai kẻ xa lạ.

Một hôm Bảo Phương từ lớp học võ về thì thấy rất nhiều kẻ có vẻ mặt dễ sợ đang tiến về lớp học võ của cô. Lớp học đã ra về hết rồi, không còn ai ở lại, nên Bảo Phương an tâm ra về, tránh đụng chạm bọn người này. Đi được một đoạn khá xa, chuông điện thoại của Bảo Phương vang lên. Một số điện thoại khá lạ, Bảo Phương nhíu mày bấm nút nghe:

- Bảo Phương! – Là giọng của Jay .

- Có chuyện gì? – Bảo Phương giật mình hỏi khi nghe thấy giọng Jay có chút khác lạ.

- Lăng Phong có ở bên cạnh không? – Giọng Jay trầm khàn rõ rệt đầy vẻ lo sợ.

- Không! Có chuyện gì à – Một con co thất xuất hiện trong người Bảo Phương. Cô biết đêm nào sau khi học xong, Jay cũng đợi Lăng Phong đưa Bảo Phương về nhà rồi đưa Lăng Phong trở về. hai người họ ngoại trừ lúc ở bên Bảo Phương ra thì ; lúc nào hai người họ cũng như hình với bóng cả.

- Không có chuyện gì đâu. Mau về nhà đi. Chỉ là lúc này cậu ấy ở trong phòng thay đồ có nói chuyện điện thoại mà thôi – Jay khẽ thì thầm rồi cúp máy.

Trong phòng thay đồ.... nam nữ thay riêng nên Bảo Phương đã nghĩ cô là người cuối cùng ra khỏi võ quán.

Trong người Bảo Phương xuất hiện một con rét run, những hình ảnh khủng khiếp chạy xẹt qua đầu cô. Những kẻ hung hăng lúc này hướng về võ quán, lẽ nào là vì Lăng Phong .

Sau đó, bất chấp mọi thứ, Bảo Phương quay đầu chạy về phía võ quán. Cánh cửa võ quán vẫn đóng lại. Võ quán vốn chẳng có gì bên trong, những thứ đáng giá đều được đặt vào kho đóng khóa trước khi ra về, học viên thường ở lại cùng nhau luyện tập nên cửa chính thường không khóa trái. Chỉ đến khuya, sự phụ mới đến tắt đèn đóng cửa.

Nhìn thấy cảnh cửa hiện ra, Bảo Phương không khỏi vui mừng. Bảo Phương kéo mạnh cánh cửa để lao vào bên trong.

Không gian bên trong hoàn toàn im lặng và vắng vẻ. Không hề có những âm thanh kịch liệt nào cả. Chỉ có điều, ngay trong sảnh là thân hình nằm bất động của Lăng Phong.

Như một có luồng điện chạy dọc toàn thân, tim co thắt mạnh, kéo theo một con run lạnh đến toàn thân. Lẽ nào cô đến trễ, lẽ nào....

Bảo Phương run rẩy cất tiếng gọi:

- Lăng Phong....

Không có tiếng trả lời, hai mí mắt của Lăng Phong vẫn khép chặt, thân hình cũng nằm yên bất động. Bảo Phương vội chạy đến bên cái thân thể bất động kia, quỳ sụp xuống bên cạnh Lăng Phong, cô run rẩy đưa tay lay nhẹ Lăng Phong, run rẩy gọi lần nữa:

- Lăng Phong.

Lăng Phong vẫn im lặng khiến tim Bảo Phương thêm sợ hãi, cô quan sát toàn thân cậu tìm kiếm vết thương, nhưng hình như không có bất cứ dấu hiệu thương tổn nào.

- Đây, Lăng Phong, anh mau tỉnh lại đi – Bảo Phương đưa tay nắm lấy áo của Lăng Phong lay mạnh, trong lòng xuất hiện nỗi sợ hãi khôn cùng, hai mắt bắt đầu xuất hiện vết nước.

Bảo Phương đưa tay lên tìm kiếm hơi thở của Lăng Phong, cô vẫn cảm nhận được một luồng hơi ấm nhẹ nhàng, một cảm giác nhẹ nhõm thoát ra khỏi lồng ngực, cô đưa tay sờ vào túi tìm kiếm điện thoại định gọi cấp cứu. Nhưng cô vừa bấm số 1 thì nghe một âm thanh khủng khiếp vang lên bên cạnh.

Lăng Phong mở chòng mồm, nhìn Bảo Phương hoảng hốt gọi điện thoại thì không nhìn được cười nữa đành phá ra cười. Bảo Phương nghe tiếng cười thì quay đầu lại, thấy Lăng Phong đang nheo mắt nhìn mình cười thích thú thì hiểu ra ngay mình đang bị lừa, cô tức giận vô cùng đứng bật dậy.

- Mình đã nói là cô ấy sẽ quan tâm mà – Jay đứng dựa cửa cười nói.

Bảo Phương quay đầu nhìn Jay, giọng nói cười cợt của cậu ta hoàn toàn khác với giọng khàn khàn lo lắng lúc này. Quả là thiên tài diễn kịch mà, cả hai tên này bày mưu trêu chọc cô. Cả người như bốc hỏa giận, Bảo Phương thẳng chân đạp thẳng vào bụng Lăng Phong một đạp, Lăng Phong đang trong lúc vui vẻ không đề phòng liền bị đạp một phát trúng bụng đau điếng, chỉ có thể hự lên một tiếng rồi nghiêng người ôm lấy bụng nhăn nhó.

Jay thấy Lăng Phong như vậy cũng đành nuốt nước bọt đánh ực, e dè nhìn Bảo Phương, so với Lăng Phong thì cậu mới đáng bị đánh nha. Người bày mưu chính là cậu, cho nên càng nguy hiểm trước cơn giận của Bảo Phương. Cậu đứng bất động nhìn Bảo Phương tức giận bước nhanh ra cửa sau khi ném cho cậu cái nhìn giá băng.

Chương 20: Xa Cách (8)

- Thật là may mắn – Jay thở phào khi nhìn thấy Bảo Phương đã bỏ đi ra khỏi võ đường. Cậu bước đến bên Lăng Phong dùng chân đá đá nhẹ Lăng Phong cười khoái trá hỏi:

- Này ! Không sao chứ?

- Đề tui đập cho ông một cái xem có đau không – Lăng Phong nhăn nhó, tay ôm bụng nói.

- Haiz! Nếu là tui, tui nhất định đập xuống dưới một chút, cho ông tuyệt tử tuyệt tôn luôn – Jay cười thích chí nói.

Lăng Phong lườm Jay một cái rồi hít thật sâu đẩy hết cơn đau ra khỏi người, tay dang ra, soãi chân nằm ngửa mặt nhìn trần nhà, rồi thở ra một cái nhẹ nhõm.

Jay nhìn bạn như vậy thì khỏe môi nhếch lên cười khinh bạc rồi cũng thoải mái nằm xuống bên cạnh Lăng Phong.

- Mình đã nghĩ, cô ấy sẽ không quay lại. Thật tốt là cô ấy đã quay lại – Lăng Phong khề thì thào.

- Ngốc, dù là ai có cô ấy cũng sẽ quay lại thôi. Nhưng có một điều không thể phủ nhận là, cô ấy không ghét cậu như lời cô ấy nói – Jay cũng trầm tĩnh đáp lại lời tâm sự của bạn mà không dùng giọng giễu cợt như mọi khi.

- Mình đã tự hỏi: Nếu như cô ấy biết mình là cậu nhóc năm xưa thì sao. Cô ấy sẽ ghét mình, căm hận mình vì là nguyên nhân hại chết ba của cô ấy, là nguyên nhân khiến anh trai cô ấy rời xa cô ấy, khiến cô ấy trở nên cô độc và lẻ loi. Hay là cô ấy sẽ đón nhận mình như một người bạn cũ.

- Cái đó còn phải tùy vào suy nghĩ của Bảo Phương. Nếu muốn biết rõ, sao không nói cho cô ấy biết – Jay nghiêng người quay sang Lăng Phong hỏi.

- Mình sợ... sợ rằng... cái nhìn căm ghét cô ấy cũng sẽ không ban cho mình – Lăng Phong cảm thấy nhói lòng đáp.

Cậu rất sợ, với bản tính của Bảo Phương, nói không chừng, sẽ chán ghét cậu đến nỗi cũng không dành cho cậu ánh mắt căm hận. Cậu sợ nhất là cô sẽ xem cậu như không khí, sẽ coi sự tồn tại của cậu là vô hình. Bởi vì điều này còn khiến cậu có cảm giác khó chịu hơn cảm giác bị ghét bỏ.

- Haha... nhìn bộ dạng này của cậu cũng không tệ nhỉ. Cảm xúc lần đầu yêu đều như thế cả - Jay phá ra cười châm chọc.

- Chết đi – Lăng Phong chồm qua người Jay thọc lét trừng phạt.

- Này... này... cậu sao lại sử dụng chiêu thức của đàn bà như vậy chứNhột chết mất... cứu mạng...

Để tránh mặt Lăng Phong, Bảo Phương quyết định nghỉ học võ ở hai võ đường, cũng không muốn đến sân tập bắn nữa. Lăng Phong cảm thấy buồn bực vô cùng, đến trường gặp Bảo Phương liền hỏi:

- Tại sao lại nghỉ học võ, cũng không đến sân bắn?

Bảo Phương không trả lời, hờ hững bước đi tiếp. Lăng Phong bèn đi nhanh lên trước chặn đường Bảo Phương lại :

- Em muốn tránh mặt anh đến vậy sao?

- Đúng vậy – Bảo Phương lạnh lùng đáp.

Lăng Phong cảm thấy một cơn giận dâng trào, cậu siết chặt tay lại, giọng run run hỏi:

- Anh đáng ghét đến vậy sao?

- Ừ. Thật phiền phức – Bảo Phương lạnh lùng đáp – Nếu anh còn làm phiền tôi, tôi sẽ lập tức chuyển trường.

- Em...- Lăng Phong nhìn bảo Phương, trong lòng cảm thấy buồn vô hạn, cô thật sự muốn tránh mặt cậu đến thế sao, là ghét bỏ cậu đến thế sao. Vẫn biết giữ họ có khoảng cách rất xa, nhưng cậu chưa từng đòi hỏi hay hi vọng bất kì điều gì, chỉ muốn được ở bên cạnh cô ấy mà thôi, nhưng dường như ước muốn và hiện thực lại cách xa nhau đến như vậy – Được, từ nay anh sẽ không làm phiền em nữa.

Lăng Phong nói xong, buồn bã bỏ đi, cậu đi lướt qua Bảo Phương, để lại sau lưng cảm giác trống rỗng.

Bảo Phương khẽ nhắm mắt lại, cô vốn là người lạnh lùng, cô vốn là muốn tuyệt tình với cậu. Vậy mà khi thấy ánh mắt sụp xuống buồn bã của Lăng Phong, trong lòng chợt cảm thấy có chút xao động. Là do cảm giác buồn bã của Lăng Phong truyền đến cho cô hay vì lý do gì.

- Lăng Phong! – Bảo Phương chợt lên tiếng gọi.

Bước chân Lăng Phong khẽ khựng lại như cậu không quay đầu nhìn lại. Bảo Phương quay lại nhìn thấy bóng lưng của Lăng Phong, cô đơn và buồn bã. Chưa bao giờ cô thấy cảm giác này ở cậu.

Những điều anh Bảo Nam cảnh cáo, những điều Thực Quyên lo lắng vang bên tai Bảo Phương. Cô cảm thấy có chút lo lắng và sợ hãi, nếu như Lăng Phong bị nguy hiểm, nếu như cậu có chuyện gì xảy ra thì....Nghĩ đến đây, Bảo Phương thấy lạnh toát cả người. Trong lòng bất giác lên tiếng cảnh báo cho cậu.

Hít một hơi thật sâu, Bảo Phương cố mở miệng nói:

- Tôi không biết anh là ai, nhưng dường như anh đang gặp nguy hiểm. Cho nên hãy cẩn thận một chút.

Trong lòng Lăng Phong có một cảm giác ngọt ngào tuôn chảy, sự buồn bã lúc này bị câu nhắc nhở này đánh bay, khóa miệng cong lên thành nụ cười, ánh mắt sáng rực quay đầu nhìn lại Bảo Phương hỏi:

- Em là đang lo lắng cho anh?

Bị nói trúng tâm ý khiến Bảo Phương có chút bối rối, vẻ mặt thoáng ửng hồng, nhưng cô nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng phủ nhận đáp án:

- Không phải....

- Vậy thì là gì? – Lăng Phong mỉm cười tươi bước đến trước mặt Bảo Phương, dùng ánh mắt cuốn hút của mình đòi lấy đáp án từ cô. Nhất quyết không cho cô phủ nhận.

Bảo Phương nhất thời bị ánh mắt của Lăng Phong thu hút, lúng túng, bối rối, không biết phải đáp thế nào cho đúng, lời nói trở nên ấp úng:

- Tôi là

- Là sao – Lăng Phong cúi đầu kề sát mặt vào mặt Bảo Phương, nụ cười trên môi có phần đắc ý khi nhìn thấy Bảo Phương bị dồn đến chân tường.

- Là vì Thực Quyên lo lắng cho anh, cho nên tôi mới nhắc nhở anh mà thôi – Bảo Phương bị Lăng Phong dồn ép đành mượn cớ đáp.

- Vậy còn em, em có lo lắng cho anh không? – Lăng Phong đưa tay vuốt nhẹ gò má Bảo Phương, ánh mắt nhìn sâu vào mắt cô tìm kiếm một điều thú vị.

Bảo Phương bị cái vuốt nhẹ của Lăng Phong làm cơ thể run lên, cổ họng cảm thấy khô khốc trước cái nhìn của cậu, tim run lên khiến hơi thở muốn đứt quãng. Đây là một cảm xúc khó chịu vô cùng, Bảo Phương chưa bao giờ gặp lại cảm xúc này, trong lòng có chút sợ hãi, vội vàng muốn thoát ra khỏi cảm giác đó. Cô cong chân đá thật mạnh vào chân Lăng Phong

- Á- Lăng Phong bị đá bất ngờ, không kịp tránh né, đành nhận lấy một sự đau đớn ngay ống chân, miệng rên lên thàn tiếng.

- Cảm anh sau này xuất hiện trước mặt tôi, anh còn xuất hiện lần nào, tôi sẽ đánh anh lần đó. Nếu anh còn cứ quấy rầy tôi, tôi nhất định sẽ đá cho anh gãy chân luôn – Bảo Phương hất mặt ngạo nghễ nói.

Nói xong cô quay lưng bỏ đi. Lăng Phong ôm chân đau nhăn mặt nhìn theo dáng cô, cuối cùng đứng thẳng lên hét lớn:

- Sao em không chịu thừa nhận là mình lo lắng cho anh chứ. Thừa nhận em sẽ chết à.

- Tôi không lo lắng cho anh thì thừa nhận cái gì chứ, tôi nói rồi, cảm anh không được xuất hiện trước mặt tôi, làm phiền tôi, nếu không tôi chẳng tha đánh gãy chân anh rồi chuyển trường – Bảo Phương quay lại hét đáp trả.

- Được, nếu em không muốn anh xuất hiện trước mặt em lần nữa thì chúng ta giao đấu đi. Chỉ cần em thắng, anh bảo đảm sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa. Nếu không dù em đi đến đâu, anh cũng đi đến đó. Mãi mãi đi theo quấy rầy em.

- Việc gì anh phải làm vậy chứ - Bảo Phương bức tức hỏi.

- Bởi vì anh thích em. ...- Lăng Phong không kịp suy nghĩ đã buộc miệng nói, cậu vốn dĩ không muốn nói ra điều này, nhưng không ngờ cuối cùng cũng đã nói ra.

Nói xong Lăng Phong có chút ngượng ngùng, cậu chưa từng thổ lộ với cô gái nào cả, đây là lần đầu tiên, cảm giác trong lòng có chút hồi hộp, có chút mong chờ, lại có chút sợ hãi e dè. Trong người có luồng máu nóng chảy dọc toàn thân khiến gương mặt của cậu bỗng chốc bị đỏ bừng lên, có chút xấu hổ.

Bảo Phương cũng bị sự thổ lộ bất ngờ của Lăng Phong làm cho ngỡ người ra, nhất thời không biết phải nói gì. Trong lòng lại có một cảm giác muốn nổ tung. Cuối cùng cô ghiền răng nhìn Lăng Phong đáp:

- Được... chúng ta giao đấu, nếu anh thua, nhất định phải biến mất trước mặt tôi.

Là giao đấu tự do, cho nên Bảo Phương mới quyết định nhận lời. Cô biết về karate, cô nhất định không phải là đối thủ của Lăng Phong. Nhưng nếu cần thiết, cô có thể dùng nhu đạo mà đối phó với cậu. Bảo Phương nghĩ như vậy, cô có thể cầm chắc trong tay chiến thắng.

Đó là một phòng đấu khá rộng lớn, được trang hoàng rất đẹp, dường như là sàn đấu cá nhân chứ không phải là sàn đấu tập thể. Cả hai đều thay võ phục và bước vào chính giữa sàn đấu.

- Nếu anh thua, nhất định phải tránh xa tôi ra – Bảo Phương nhìn Lăng phong lần nữa nhắc lại yêu cầu. - Còn nếu anh thắng- Lăng Phong nghiêng đầu hỏi lại.

Bảo Phương không đáp, chỉ trừng mắt nhìn anh đầy tức giận. Lăng Phong không hề bị ánh mắt đó đe dọa, cậu khẽ cười bảo:

- Nếu anh thắng, em nhất định phải chấp nhận sự hiện diện của anh bên cạnh em. Anh chỉ muốn ở bên cạnh em như vậy thôi. Anh tuyệt đối không phiền nhiều em. Em cũng có thể yên tâm, bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ không để em gặp bất kì nguy hiểm nào.

Trước lời nói chân thành có ý cầu khẩn của Lăng Phong, Bảo Phương có chút xúc động, cô thở ra một cái rồi đáp:

- Anh đánh thắng rồi nói.

Sau đó cô tiến thẳng đến Lăng Phong tunh ra một quyền về phía Lăng Phong, cậu dễ dàng tránh né. Vai khẽ nhún một cái thách thức, ánh mắt nhìn Bảo Phương cười khiêu khích. Bảo Phương cảm thấy bức tức, xoay người làm một cú đá mạnh về phía Lăng phong, cậu đưa tay chặn đón cú đá của bảo Phương khiến cả người phải lùi lại về sau mấy bước. Sau đó, cả hai đấu cùng nhau mấy phen.

Bảo Phương thận trọng không để Lăng Phong có cơ hội chiến thắng nhanh chóng, còn Lăng Phong cũng không thực sự đánh hết sức mình vì cậu sợ lỡ như sơ suất sẽ làm Bảo Phương bị trọng thương. Điều này càng có lợi cho Bảo Phương trong việc tiếp cận Lăng Phong dùng đòn Judo vật ngã cậu.

Quả nhiên, Bảo Phương lợi dụng thời cơ đánh cận chiến cùng lăng Phong, nắm chặt lấy cổ áo võ phục của cậu, nhanh chóng ra đòn hất ngã cậu xuống đất.

Lăng Phong không ngờ Bảo Phương lại sử dụng đòn này để đối phó cậu nên bất ngờ không kịp trụ lại đành để cô hất ngã tung đầu đón.

Bảo Phương thờ hồng học nhìn Lăng Phong bị mình đánh ngã, miệng nở nụ cười thoải mái. Nhưng lăng Phong đã nhanh chóng đứng bật dậy, đập tay xuống sàn nhà lấy thế, lao vào cô nắm lấy vạt áo bảo Phương sử dụng nhu đạo để đáp trả.

Nhưng Bảo Phương cũng đã tóm lấy vạt áo cậu, cả hai ở vào thế giằng co, chân móc vào nhau muốn gạt ngã đối phương (viết tới đây thì nhớ lại sự tích bị thương 100 trận thua đủ 100 của mình. Hận quá đi mất. Tại sao chẳng lần nào đánh ngã cái thằng khốn đó được cả TT_TT). Cả hai vừa muốn tấn công vừa muốn phòng thủ. Muốn chiến thắng cần dùng tiểu xảo lừa đối phương mắc bẫy, nhưng cả hai đều thông minh và phản ứng mau lẹ cho nên chưa ai bị đón ngã.

Một trận đấu ngoài kinh nghiệm, thực lực còn có sức bền. Lăng Phong trước giờ trong Judo chưa từng nghiêm túc, hôm nay về mặt đầy nghiêm túc vô cùng. Lại là con trai nên có sức lực mạnh hơn, Bảo Phương vì vậy mà bị cậu vật ngã xuống sàn, thờ dốc.

Lăng Phong vật ngã Bảo Phương thuận thế đè lên người cô, không cho cô có thời gian vùng dậy phản công. Bảo Phương sau một hồi vùng vẫy vẫn không thoát khỏi gọng kiềm của Lăng Phong, cuối cùng đành thờ dốc chấp nhận thua cuộc. Cô buông tay khỏi người Lăng Phong, sải chân, hơi thở dồn dập, mặt đầy mồ hôi, há miệng hít thở không khí.

Lăng Phong khẽ cười khi thấy biểu hiện chịu thua của Bảo Phương, nhưng sau đó lại cảm thấy hơi thở dồn dập của cô phả ra nóng ẩm, bàn tay cậu đang đặt trên phen mềm mại, ngực phập phồng theo từng hơi thở. Cảm thấy trong người có một luồng nhiệt kích động tuôn tràn. Đưa mắt nhìn gương mặt đã đỏ bừng đầy vết mồ hôi của Bảo Phương, lại thấy gương mặt đó cuốn hút vô cùng.

Lăng Phong không kiềm chế được cúi người hôn lên đôi môi đang há ra thở dốc của Bảo Phương. Dùng miệng gặm ấu bờ môi hồng nhô xinh kia, cái lưỡi linh hoạt đi nhanh vào trong khoang miệng không khép kín kia, bắt đầu khuấy đảo, chiếm lấy từng vị ngọt nơi đây.

Bảo Phương không ngờ mình lại bị lăng Phong bắt ngờ hôn cuồng nhiệt như vậy. Không khí đang được cô cố gắng lấy lại thì bất ngờ bị cướp đi lần nữa. Sức lực vẫn chưa kịp phục hồi, lại bị kích động bất ngờ nên ngay người không kịp phản ứng, cứ thế bị người ta chiếm đoạt nụ hôn.

Đó là một nụ hôn sâu, một loại cảm giác mà Bảo Phương chưa từng gặp, toàn thân bị kích động khiến cho tim đập mạnh không ngừng, cảm giác đầu lưỡi bị cuốn lấy tê dại. Đầu óc Bảo Phương thấy choáng váng trống rỗng, mất khả năng suy nghĩ. Ánh mắt theo bản năng khép lại, chìm đắm trong nụ hôn của lăng Phong.

Cho đến khi Bảo Phương không còn thở được nữa, không khí không thể vào bên trong khiến cô thấy khó chịu vô cùng, sắp ngất đi. Bản năng sinh tồn đành thức tâm trí cô, cuối cùng bản thân đã có thể lấy lại sức lực, Bảo Phương đưa tay cố gắng đẩy Lăng Phong ra khỏi người mình.

Sau đó cô ho một trận dài, cảm thấy cổ họng khô khốc, hơi thở đứt quãng từng chập.

Một bàn tay giúp cô vỗ lưng Bảo phương giúp cô ngồi dậy để dễ dàng hít thở, rồi nhanh chóng đưa chai nước khoáng trước mặt cô giúp cô uống vào.

Bảo Phương ngoan ngoãn nghe lời, nước vào cổ họng cô theo đó mà nuốt, từng ngụm từng ngụm, nhanh chóng làm dịu cổ họng khó chịu của mình. Nước quả là rất tuyệt. Vừa vào trong cơ thể đã khiến bảo Phương nhanh chóng phục hồi thể trạng của mình.

- Em không sao chứ - Lăng Phong nhìn sắc mặt có chút dịu lại của Bảo Phương thì ái ngại hỏi.

Bảo Phương bèn hất bàn tay đang cầm chai nước của Lăng Phong ra khỏi người mình, khiến chai nước bị hất tung ra nước văng tung tóe. Sau đó cô xô Lăng Phong té ngã rồi đứng bật dậy, môi mím chặt, cảm giận nhìn lăng Phong rồi cầm lấy ba lô đi một mạch ra bên ngoài.

Nhưng khi Bảo phương đi ra bên ngoài, cô mới phát hiện, mình bị đưa đến một nơi hoàn toàn xa lạ. Lúc lăng phong đưa cô đến bằng xe hơi rồi cứ thế theo cậu đi vào mà không hề xem xét xung quanh. Bảo Phương cảm thấy tức giận với chính bản thân mình. Cô đã đánh mất lí trí khi ở bên cạnh lăng Phong, cứ cầm đầu theo cậu đến đây với suy nghĩ chấm dứt được cậu mà hoàn toàn quên mất khả năng phòng vệ xung quanh. Trước mặt cô là một mảnh vườn vô cùng rộng lớn, với nhiều cây cảnh được cắt tỉa gọn gàng. Có rất nhiều loại cây hiếm và đắt tiền, càng khiến cho khu vườn thêm đẹp tuyệt.

Bảo Phương đang dạo dất tìm đường ra thì một cây súng từ phía sau chĩa đến đỉnh đầu cô khiến Bảo Phương khựng người đứng im. Cảm giác sau lưng mình lạnh toát, một giọng nói mang âm vực lạnh lùng chét chóc vang lên sau lưng:

- Cô bé! Cô là ai ? Tôi đây làm gì. ...

Bảo Phương chưa kịp lên tiếng đáp thì Lăng phong đã lên tiếng ra lệnh:

- Chú Minh bỏ súng xuống đi.

Người đàn ông ngay lập tức vâng lệnh bỏ súng xuống rồi nhé vào thắt lưng bên trong áo vest. Bảo Phương đưa đôi mắt lạnh nhìn người đàn ông đó, cố gắng tìm kiếm hình ảnh không bao giờ phai trong trí nhớ của cô vào cái đêm kinh hoàng đó.

Lúc ông ta chĩa súng vào đầu cô, bảo phương có hơi quay đầu nhìn về phía sau, nơi đang diễn ra sự đe dọa tính mạng mình. Cô phát hiện ra một dấu ấn trên tay người đàn ông đó. Một dấu xăm hình con cạp, con cạp không giống với các hình xăm cạp khác, con cạp này rất đặc biệt, vừa nhìn vào đã thấy ấn tượng ngay.

Cho nên trong trí nhớ Bảo Phương, người đàn ông đã bế cô ra khỏi cái hộp cacton năm đó và người đàn ông đứng trước mặt cô bây giờ chính là cùng một người. Nhất là vết sẹo trên trán kia, mãi mãi khiến người ta không thể nào quên được.

Chiếc vòng ngọc lục trên tay Bảo phương như đang phát sáng, cô hết nhìn người đàn ông được gọi là chú Minh đó đến nhìn Lăng Phong. Tất cả mọi chuyện đều đã rõ.

Lí do vì sao anh ta biết rõ về cái vòng hơn cả người đeo nó như cô, lí do vì sao anh lại tiếp cận cô, mặt cho cô tò thái độ chán ghét thế nào cũng mặc kệ. bất chấp nguy hiểm của bản thân đi đến cứu cô khỏi tay Keshia.

Nhưng trước hết trong tâm trí của bảo Phương, một dấu ấn không bao giờ phai cho đến khi tìm được lời giải. bảo Phương nhanh tay cướp lấy khẩu súng đang lộ ra của chú Minh, nhanh chóng lên đạn chĩa thẳng vào người đàn ông đó:

- Nói cho tôi biết, kẻ giết ba tôi là ai?

Người đàn ông không vì sự uy hiếp của Bảo Phương mà thay đổi sắc mặt, ông ta nghiêng người nhìn Lăng Phong dò hỏi. Lăng phong tiến lại gần Bảo Phương trầm lặng ra lệnh:

- Bỏ súng xuống.

Nhưng Bảo Phương siết chặt súng hơn nữa, chỉ cần cô bóp mạnh cò súng thì đạn sẽ phóng ra giết chết người đàn ông trước mặt. Cô tức giận hét lên:

- Mau trả lời cho tôi biết.

- Em cứ bóp cò nếu muốn, nhưng đáp án mà em muốn tìm bây giờ anh không thể trả lời em được – Lăng Phong nghiêm sắc mặt nhìn bảo Phương đáp.

- Tại sao? – Bảo Phương phần uất hỏi.

- Bọn chúng rất nguy hiểm, em càng biết nhiều về chúng thì càng nguy hiểm – Lăng Phong vẫn kiên quyết từ chối.

- Tôi muốn biết, nếu anh không nói, tôi sẽ bắn ông ta – Bảo Phương nhìn Lăng Phong uy hiếp, cô muốn biết đáp án càng nhanh càng tốt.

- Anh đã nói, nếu em thích thì cứ bóp cò, cách giết người nhanh nhất chính là nhắm ngay đỉnh đầu của kẻ đó bắn thẳng. Hắn sẽ không có một tia hy vọng sống sót nào cả đâu – Lăng Phong bình thản xem lời đe dọa của bảo Phương như một câu nói đùa.

Người đàn ông vẫn đứng im lặng, không thêm động đậy lấy một cái, im lặng quan sát trận chiến tâm lí giữa bảo Phương và Lăng Phong.

- Nhanh lên, nếu không có lệnh của anh, chú ấy tuyệt đối không nhúc nhích. Em có thể tùy ý bắn, nhắm thẳng vào đây – Lăng Phong chỉ tay vào đỉnh đầu của chú Minh, ánh mắt nhìn Bảo Phương giễu cợt hướng dẫn - máu sẽ từ nơi này phun ra rồi chảy dài xuống mặt, chú ấy sẽ chết ngay lập tức.

Bảo phương nghe Lăng Phong nói vậy thì cả người run rẩy, bàn tay cầm súng đổ mồ hôi ướt nhẹp, những ngón tay bỗng cứng lại, tay cầm súng mà run rẩy, cô nhìn môi nhìn ánh mắt không chút lo sợ của chú Minh và thái độ không có gì của Lăng Phong. Không biết nên làm gì, đành đứng im, tay vẫn chìa súng về người đàn ông đó.

- Anh đã nói, khi bắn súng nhất định không được run tay, Chỉ cần em run tay một giây cũng khiến cho súng bị lệch mục tiêu ngay. Bây giờ em bắn hay không bắn chú ấy đây – Lăng Phong khẽ cười thúc giục.

Bảo Phương cuối cùng cũng thua, cô run run hạ súng xuống, Lăng Phong nhanh chóng đoạt lại cây súng trên tay của Bảo Phương rồi đưa cho người đàn ông đó đem cất:

- Vắt và cho chú rồi.

- Không có gì. Cậu chủ, tôi xin phép đi trước – Chú Minh khẽ cúi đầu chào rồi xoay người bỏ đi.

- Đi thôi, anh đưa em về nhà – Lăng Phong nắm tay Bảo Phương kéo đi đến chiếc xe màu đen bóng loáng đang đợi.

Ngồi trong xe, Bảo Phương không ngừng nhớ lại từng mẩu ký ức về cái chết của ba mình, khiến toàn thân nắc nhẽn, nước mắt đã kéo màn nước chực trào rơi xuống, nhưng bảo Phương đã cố nén giữ lại, cô không muốn người khác nhìn thấy sự yếu đuối của bản thân mình.

Lăng Phong thấy vậy kéo cô vào lòng mình nói:

- Khóc đi... Nhất định sẽ có ngày anh giúp em trả món nợ này.

Nước mắt Bảo Phương cứ thế rơi xuống, cô lặng lẽ khóc trong lòng Lăng Phong, cảm thấy bản thân bất lực và yếu đuối. Cô ngoan ngoãn để Lăng Phong ôm vào lòng cảm nhận sự nam tính và mạnh mẽ của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Xa Cách (9)

Ở trong vòng tay của Lăng Phong, Bảo phương cảm thấy một sự yên ổn vô cùng. Một vòng tay ấm áp của anh Bảo Nam, sự yên ổn được che chở của ba mình. Tận sâu trong lòng đã run lên một cảm xúc mạnh mẽ.

Nhưng toàn thân lại run lên với cảm giác mất mát, Bảo Phương cảm thấy sợ hãi vô cùng, cô sợ sẽ có một lúc nào đó Lăng Phong cũng giống như ba cô và anh Bảo Nam rời xa cô. Liệu cô có thể chấp nhận tổn thương lần nữa được. Nếu cô đặt tình cảm của mình vào Lăng Phong, chấp nhận cậu, thì với một người có thân phận đặc biệt như vậy, liệu có thể ở bên cô mãi mãi hay không? Liệu cô có thể chấp nhận được những hành động sau này của anh không?

Câu trả lời là rất khó có thể ở bên cạnh cô suốt đời được.

Nếu đã vậy, cô không thể đặt tình cảm của mình vào Lăng Phong được, bởi vì cô sợ, sợ lần nữa bị tổn thương. Mất mát quá nhiều, đau thương quá nhiều, cô không muốn lần nữa hứng chịu.

Bảo Phương thôi khóc, cô đẩy Lăng Phong ra, thoát khỏi vòng tay của cậu. Ngồi xích ra một bên quay mặt đi ra phía ngoài, không nhìn Lăng Phong thêm lần nào nữa.

Cô chỉ có thể tạo ra khoảng cách giữa hai người như vậy mới có thể bảo vệ bản thân mình.

Lăng Phong bị Bảo Phương đẩy ra, đưa mắt nhìn cô một cái thấy ánh mắt đã trở lại hồ hững của cô thì cũng không gạn hỏi gì thêm nữa, trong lòng chỉ có chút tiếc nuối. (đầu óc của anh ấy toàn đầu hũ không)

Xe vừa dừng lại, bảo Phương đã mở cửa bước xuống ngay lập tức, nhưng khi cô vừa bước xuống thì bàn tay đã bị Lăng Phong giữ lại.

- Hy vọng em sẽ giữ lời hứa.

Bảo Phương rút tay ra khỏi tay Lăng Phong mà hồ hững nói:

- Đặc quyền của con gái là được quyền nuốt lời, anh không biết sao.

Nói xong cô bỏ đi thật nhanh vào nhà. Lăng Phong nhìn theo dáng cô nói to:

- Đặc quyền của con trai là mặt dày. Anh sẽ không để em thoát khỏi anh đâu.

- Đồ điên...- Bảo Phương tức giận quay lại mắng.

Lăng Phong cười khùng khục nhìn cô bước vào trong nhà. Sau khi Bảo Phương vào nhà, nụ cười trên môi Lăng Phong chợt tắt. cậu ngã người ra ghế nói với tài xế:

- Về thôi.

“Làm sao để cô có thể chấp nhận cậu” – Lăng Phong thờ dài nhìn ra bầu trời bên ngoài, dường như cũng có chút u ám như tâm trạng của cậu.

- Này...cậu điên à, sao lại dám dẫn Bảo Phương đến đây – Jay tung cửa vào phòng của Lăng Phong đá cho cậu đang nằm trên giường một phát ngã xuống giường.

- Có cậu mới điên đó dám đá mình như thế - Lăng Phong đứng dậy chụp lấy một cái gối ném mạnh về phía Jay.

Jay nhanh chóng chụp lấy cái gối cười hi hi nói:

- Mình thấy bộ dạng buồn ngủ của cậu nên muốn giúp cậu tỉnh táo lại chút thôi.

- Cậu hốt hải chạy đến đây có chuyện gì thế - Lăng Phong ngã mình xuống giường hỏi.

Jay cũng ôm cái gối ngã xuống nằm kế bên, ngược mặt nhìn trần nhà nói:

- Nghe nói đã liên lạc với một nhóm sát thủ rồi. Chỉ không biết là nhóm nào mà thôi, cậu phải cẩn thận một chút đi. Bọn chúng có thể tiếp cận cậu bất cứ lúc nào và lấy mạng cậu trong nháy mắt.

- Mình biết rồi, mình sẽ cẩn thận hơn – Lăng Phong cũng nhìn lên trần nhà đáp.

- Sao cậu không lật tẩy ông ta luôn đi, sao cứ phải tự mình làm mọi thứ như thế chứ. Lỡ có sơ sẩy gì thì sao – Jay nhìn Lăng Phong với ánh mắt oán giận.

- Chú ấy rất có địa vị ở đây, nếu cứ khư khư khẳng định, chắc chắn sẽ làm cho chú ấy e sợ và nguy hiểm hơn mà thôi. Ba mình cũng nhất định sẽ không tin vào điều đó, ông quá tin tưởng chú ấy. Và lại tình cảm của mình với chú ấy vẫn còn nên muốn cho chú ấy thêm cơ hội.

- Cậu có biết, mình vừa để lộ điểm yếu ra cho chú ấy xem không hả, sao lại dẫn Bảo Phương đến đây – Jay nghiêng người nhìn Lăng Phong hỏi.

- Đừng lo, cô ấy đang ở chung với cảnh sát, ông ta muốn gây khó dễ cho cô ấy cũng không dám đâu, người như chúng ta không muốn dây dưa với cảnh sát đâu. Huống hồ người thân trọng như ông ấy càng không.

- Haha...vậy thì mình càng không thể, với địa vị của ba mình, ông ta càng không dám đụng đến – Jay cười sảng khoái nói.

- Đúng vậy, cho nên ông ấy sẽ nhắm thẳng vào mình mà thôi – Lăng Phong nói, ánh mắt hiện ra một tia thất vọng, đó là người cậu từng kính trọng như cha.

- Đừng lo, mình giúp cậu canh chừng xung quanh – Jay vỗ vai Lăng Phong thân tình nói.

- Cảm ơn...

Cả hai nói rồi đều ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, nơi đó có một bức tranh trần đầy ấn tượng.

- Này, hôm nay Bảo Phương có rảnh không? – Thực Quyên chạy đến hớn hờ hỏi Bảo Phương.

- Có chuyện gì à?

- Hôm nay đi cùng mình mua quà cho mẹ mình được không?

Mua quà cho mẹ, Bảo Phương chưa từng có dịp mua quà cho mẹ bao giờ cả. Nhìn gương mặt hớn hờ của thực quyên thì thấy ngưỡng mộ vô cùng. Cô bèn gật đầu đồng ý. Họ Quyết định đi đến tòa nhà mua sắm trong trung tâm thành phố Park Plaza.

Cả hai đi xe buýt đến đó. Vừa xuống trạm xe, Bảo Phương nhìn thấy Lăng Phong cùng Jay cũng vừa bước xuống từ một chiếc xe sang trọng, cả hai ăn mặc cực kì nghiêm trang. Đi cùng họ còn có mấy người đàn ông mặc toàn vest đen sang trọng, sắc mặt của họ trông vô cùng điềm tĩnh nhưng toát ra hơi lạnh khó gần. Khiến người ta chỉ có thể đứng từ xa nhìn chứ không dám đến gần.

Đã mấy ngày nay, Bảo Phương không gặp Lăng Phong, từ lúc giao đấu đến giờ, cô cứ nghĩ Lăng Phong vẫn sẽ tiếp tục xuất hiện bên cạnh cô, không ngờ cậu không hề xuất hiện thêm lần nào nữa, cũng không đến trường. Trong lòng cô cảm thấy có chút bất an. Bây giờ được gặp cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Thực Quyên thấy Lăng Phong định lên tiếng chào thì bị bảo Phương nắm tay kéo giữ lại.

- Đừng đến gần.

Bảo Phương đưa mắt nhìn về phía bọn họ, cô tin chắc Lăng Phong và Jay cũng nhìn thấy cô và Thực Quyên nhưng họ không hề đưa mắt nhìn cô và thực Quyên. Bảo Phương hiểu ngay họ đang vờ như không quen biết cô và thực Quyên cho nên ngăn cản Thực Quyên chạy đến chào hỏi.

- Chúng ta đi mua quà thôi – Bảo Phương nhanh chóng nắm tay kéo Thực Quyên băng sang phía bên kia đường vào plaza.

Nhưng cô lén lút quay lại nhìn về phía Lăng Phong tò mò không biết đã xảy ra chuyện gì, cô thấy Lăng Phong và những người kia bước vào nhà hàng. Trong lòng Bảo Phương cảm thấy lo lắng vô cùng, cô đi mua quà cùng thực Quyên nhưng tâm trí cứ đặt lên người Lăng Phong.

Cả hai đi dạo một vòng một thì ngồi nghỉ ở quầy thức ăn bàn về món quà vừa mua được. Trong khi chờ thức ăn đem ra, bảo Phương đứng dậy đi toilet.

Bảo Phương vừa đi toilet xong ra ngoài chỗ quầy thì chạm phải một người đàn ông đeo kính đen, vai xách một cái túi nhỏ khá dài đi về hướng toilet. trông ông ta có vẻ thần bí và lạnh lùng đáng sợ vô cùng. Nhưng Bảo Phương không để ý đến, cô đi thẳng về chỗ ngồi.

Trong lòng tò mò không biết Lăng Phong có chuyện gì nên bảo Phương không về mà muốn ở lại chờ tới khi nhìn thấy Lăng Phong đi ra thì mới yên tâm nên tìm cách bảo Thực Quyên về trước.

- Mình có hẹn với bác gái mình ở đây rồi, không thể cùng bạn về được. Bạn tự mình về nhà nha.

- Cũng được, vậy mình đi xuống dưới toilet rồi về luôn đây – thực Quyên gật đầu rồi tạm biệt Bảo Phương cầm túi ra về.

Thực Quyên vừa đi, Bảo Phương định đi đến trước cửa nhà hàng chờ thì nhận ra mình đã để quên chiếc vòng ngọc lục trong toilet. Lúc này thấy chiếc vòng có một vết đen nên đã tháo ra để rửa, sau đó cô hong khô tay thì đi ra mà quên mất lấy lại chiếc vòng. Những suy nghĩ lo lắng về Lăng Phong khiến cô quên khuấy mọi chuyện, cô lập tức đứng dậy đi nhanh về phía toilet xem xét.

Không ngờ toilet đã đặt một tấm bảng thông báo cầu hư, đang sửa chữa trước cửa để ngăn cản khách vào. Bảo Phương nhú mày, nhưng cô nhớ là cánh cửa phòng toilet này không có khóa nên đưa tay ra mở để vào tìm lại chiếc vòng ngọc lục của mình..

Tiếng cửa kêu lên nhẹ nhàng phá tan sự căng thẳng giữa bên trong và bên ngoài.

Người đàn ông đeo kính đen lúc này đang đứng ở cửa sổ toilet, trên bệ cửa sổ có đặt một cái giá, trên giá là một khẩu súng dài. Hắn ta đang nhắm bắn ai đó. Bảo Phương xác định ngay hắn ta chính là một sát thủ bắn súng tĩa.

Cánh cửa mở ra khiến hắn ta bị kinh động, giật mình quay đầu lại, tay nhanh chóng nắm lấy khẩu súng ngắn gắn ở thắt lưng hắn, chuẩn bị móc súng bắn uy hiếp Bảo Phương. không ngờ mình lại gặp phải cảnh này, khựng lại trong vài giây rồi nhanh trí nghĩ ngay ra một kế bảo toàn tính mạng mình. Cô giả làm người mù đưa tay mò mẫm tìm về hướng cánh cửa phòng toilet mà đi vào.

Tên sát thủ đang định lấy súng để đe dọa Bảo Phương thì thấy vậy bèn đứng im quan sát cô. Hắn ta thấy Bảo Phương vào trong toilet bèn thử đẩy nhẹ cánh cửa kéo của toilet ra xem thử.

Bảo Phương đã đoán hắn thế nào cũng xem thử cô có thật là bị mù hay không nên bậm môi cời quần ngồi xuống bệ cầu vờ như mình thật sự đi toilet. Sắc mặt cô tỏ vẻ bình thản như không có chuyện gì.

Hắn thấy vậy nên cũng không nghi ngờ gì thêm nữa, thu tay ra khỏi khẩu súng, bèn nhẹ khép cánh cửa của cô lại.

Bảo Phương lúc này mới thấy nhẹ nhõm, lập tức ngồi dậy kéo quần lại, nín thở nghe ngóng động tĩnh của hắn ta.

Tên này thấy không có gì bại lộ bèn tiếp tục hành động của mình. Bảo Phương chờ cho hắn thật sự tập trung vào công việc mới nhẹ mở cửa bước ra. Bảo Phương vờ như không có gì đi từ từ ra, mắt âm thầm quan sát hắn. Hắn chỉ nhìn sơ qua cô lấy một cái rồi tiếp tục công việc của mình, không quan tâm đến cô nữa.

Bảo Phương mừng rỡ vì chiếc vòng vẫn còn đó, cô bèn đeo vào tay, sau đó nhân lúc hắn sơ ý mà tung một cú đá về phía hắn. Khiến hắn ta đập cả người vào tường hoảng hốt. Bảo Phương lập tức bồi thêm một cú nữa, đầu hắn đập mạnh vào tường ngất xỉu, ngã vật xuống đất. bảo Phương nghi ngại bồi thêm một cú chặt ngay vào ức của hắn để hắn không có cơ hội tỉnh lại mau chóng.

Bảo Phương lúc này mới dám thở hồng hộc để đẩy hết nỗi sợ hãi trong lòng ra. Cô nhanh chóng chạy đến nhìn vào kính ngắm quang học xem mục tiêu của hắn ta là ai. Quả nhiên mục tiêu của hắn là chiếc bàn mà Lăng Phong đang ngồi. Nhưng trên bệ cửa có đến ba tấm hình: hình Lăng Phong và hai người đàn ông lớn tuổi khác. Còn có một tấm giấy ghi nhận ba vị trí khác nhau nhưng có ghi một thời gian cụ thể.

Bảo Phương lập tức hiểu ra một âm mưu giết người. Bọn chúng thuê tất cả ba sát thủ ở đứng ở ba nơi khác nhau cùng hướng về một mục tiêu. Ba tên sát thủ này sẽ cùng thời nổ súng để giết ba người trong hình vào cùng một thời gian. Như vậy, những người kia không kịp để phòng lẫn trốn sẽ nhận lấy cái chết thảm, mà bọn họ ở ba nơi có thể rải ra nhanh chóng trốn thoát không sợ bị bắt giữ lại.

Lạnh toát toàn thân khiến cô thể không ngừng run rẩy, nếu đúng cái giờ mà bọn chúng đã định thì chỉ còn vài phút nữa thôi, vài phút nữa hai tên kia sẽ nổ súng. Vậy thì Lăng phong sẽ gặp nguy hiểm vô cùng. Điều đáng sợ nhất là cô không biết Lăng Phong được giao làm mục tiêu của ai, bảo Phương hy vọng cậu là mục tiêu của tên mà cô đã hạ gục, vậy thì sẽ may mắn thoát chết.

Nhưng chẳng có dấu hiệu nào cho thấy mục tiêu của hắn là ai. Chỉ còn vài phút nữa....Bảo Phương không chần chừ thêm nữa cô lao nhanh ra cửa chạy

một mạch vào thang máy đóng cửa lại mặt kệ những người đang tức giận vì không vào được bên trong. Từng giây trôi qua trong thang máy khiến Bảo Phương hồi hộp vô cùng, mồ hôi chảy đầy ướt nhẹp cả hai tay. Hơi thở cô vì sự kích động mà thở dồn dập, cô nhìn sự chuyển đổi của những con số trong thang máy mà sốt ruột, trong bụng cứ khẽ kêu:” Mau lên mau lên” Cô lao ra ngoài khi cánh cửa thang máy mở ra, bang vào rất nhiều người mặc kệ tiếng mắng **** sau lưng, lao nhanh qua phải bên kia đường, xém chút nữa là lao vào một chiếc xe đang chạy tới. Bảo Phương phải đứng lại chờ hết xe chạy để băng qua tiếp phía bên kia đường.

Vào lúc chờ đợi mỗi mòn đó, cô quay lưng tìm địa điểm ẩn nấp tên kia đang núp. Dưới một góc nắng, trên sân thượng của tòa nhà gần plaza, nơi giữa bức tường màu trắng xuất hiện một đốm đen, vì tòa nhà khá cao nên Bảo Phương không dám khẳng định đó có phải là chỗ nấp của tên sát thủ bắn tỉa hay không, nhưng cô thấy quả thật nơi đó rất thuận lợi để quan sát động tĩnh phía nhà hàng nơi Lăng Phong ngồi. Lao nhanh qua bên kia đường, chạy thanh nhanh vào bên trong nhà hàng, Bảo Phương muốn vào nhưng bị bảo vệ ngăn lại tức thì:

- Cô bé...nhà hàng đã được người ta bao trọn hôm nay, em không thể vào trong được đâu, hãy để ngày mai mới đến.
- Ba và anh trai cháu ở trong đó, họ bảo cháu đến đây ạ - Bảo phương bèn nói dối.

Người bảo vệ đang nhứ mày suy nghĩ, thì Bảo phương nói tiếp :

- Không tin chú dẫn cháu vào gặp họ xem, nếu họ bảo không biết cháu thì chú cứ việc đuổi cháu đi.

Người bảo vệ nghe vậy thì căn nhắc về lương lự.

- Nếu chú không cho vào thì cháu về đây,ba và anh cháu không thấy cháu đến sẽ lo lắng, có gì cháu sẽ báo chú không cho cháu vào, chú nói tên đi để cháu tiện nói lại ba cháu.

Người bảo vệ nghe Bảo Phương nói thế thì tin thật, bèn nói:

- Được rồi để chú dẫn cháu vào.

Thấy người bảo vệ chịu để cho mình vào trong, bảo Phương không vờn người đó dẫn, cô tự nói:

- Không cần, cháu biết ở đâu, cháu có thể tự đi.

Nói rồi Bảo Phương nhanh chóng chạy vào thang máy lúc này đã được một nhân viên trực thang máy chờ sẵn. Cô bước vào nhanh chóng bấm số tầng lầu mà lúc này cô đếm được qua kính quang học trên súng của tên bắn tỉa.

Bảo phương nhìn chiếc đồng hồ trên tay mình, chỉ còn 4 phút nữa là đến giờ. Thang máy vừa mở ra, một dãy các phòng đóng kín (Truyen tinh từ: Thehe9x.Mobi), chỉ duy nhất có một căn phòng có người đứng gác, Bảo Phương biết chắc chắn Lăng Phong đang ở đó. Nhưng vấn đề là hai tên kia sẽ không cho cô đến gần cánh cửa nữa bước chứ đừng nói là bước vào bên trong.

Vừa hay, bảo Phương thấy một cái đĩa có hình cảnh treo trên tường gần đó dùng để trang trí. Cô liền tháo xuống, rút trong người tờ hóa đơn tính tiền quây ăn của Thực Quyên lúc này. Bảo Phương đặt vào trên đĩa bình thần đi đến trước mặt hai người đứng gác nói:

- Bên trong bảo đem cái hóa đơn này vào cho họ ạ.

Hai người đó nhìn Bảo Phương một cái dò xét, cũng may Bảo Phương mặc đồng phục học sinh hơi khá giống đồng phục ở nơi này, nhìn vào thấy không thể cha giấu thứ gì như dao và súng, rồi họ liếc sơ qua cái hóa đơn rồi dịch sang một bên mở cửa cho cô vào.

Cánh cửa vừa mở ra thì cũng là lúc bảo phương thấy một vầng sáng hồng đang chiếu xuyên qua, nếu không để ý sẽ không thấy, nhất là dưới ánh đèn sáng rực trong phòng này dễ dàng hòa tan với ánh sáng kia.

Cái ánh sáng đó chiếu lên chiếc áo màu trắng mà Lăng Phong mặc khiến bảo phương kinh hãi, cô hét lên:

- Cẩn thận bên ngoài.

Tiếng hét làm kinh động mọi người, lập tức có một sự phòng thủ nhưng là quay về phía cô, có rất nhiều súng được lập tức móc ra chĩa về phía cô

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Xa Cách (10)

- Bảo Phương – Jay ngọc nhiều kêu lên.

Lăng Phong cũng bất ngờ đứng bật dậy nhìn Bảo Phương. Hành động đó khiến cho tia laser từ đỉnh đầu cậu chĩa thẳng vào tim. Bảo Phong kinh hãi cô vội vã chỉ tay ra bên ngoài, tất cả những cái đầu đều theo đó nhìn theo hướng tay cô chỉ, bắt đầu phát giác những tia sáng màu hồng lọt phản chiếu mờ ảo. Tất cả mọi người chưa ai kịp phản ứng từ những góc khuất, những luồng đạn được bắn ra với tốc độ nhanh kinh hồn.

Bụp.....

Viên đạn đầu tiên được ghim ngay trên đỉnh đầu của một người có gương mặt tròn trịa, dáng người mập mạp mặc bộ vest đen được may cầu kì và sang trọng.

Một viên thứ hai bắn vào bả vai của người đàn ông cao ráo, nét mặt đĩnh đạc, những đường nét khá giống Lăng Phong. Ông gục ngã xuống dưới bàn làm cho nhiều thứ đồ ăn bị rơi xuống đất vỡ toang tạo ra một cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Viên đạn nhắm vào Lăng Phong cũng bị bắn ra, nhưng ngay khi nó kịp chạm đến Lăng Phong thì Bảo Phương đã chạy đến đẩy mạnh cậu ra khỏi vị trí đang đứng. Viên đạn vì thế mà thay đổi mục tiêu của nó ghim thẳng vào vai của Bảo Phương.

Hóa ra mọi kế hoạch ngoài sự định liệu của Bảo Phương. Bọn chúng không chỉ sắp xếp có ba tên sát thủ mà còn sắp xếp thêm những kẻ dự phòng. Đúng là một liên đoàn sát thủ đáng sợ, chúng quyết định giết cho được mục tiêu đã định, không cho phép thất bại nên cài nhiều người ở nhiều vị trí khác nhau cùng soi một mục tiêu. Nếu kẻ này thất bại, kẻ kia lập tức thay thế, không để cho con mồi chạy thoát.

Ngay thời khắc biết Lăng Phong gặp nguy hiểm, trong lòng Bảo Phương cảm thấy sợ hãi tột cùng. Cô sợ lại một người mà mình yêu thương mất đi trước mặt mình. Nếu như khi ba cô chết, cô không có khả năng bảo vệ ông. Nếu như khi anh Bảo Nam ra đi, cô không có khả năng níu giữ anh trở lại. Nhưng giờ đây cô muốn thử một lần cảm giác có thể bảo vệ cho người mình thương yêu khỏi những tổn thương.

Trong lòng xuất hiện một sức mạnh vô cùng mạnh mẽ thôi thúc Bảo Phương chạy nhanh đến dùng sức đẩy Lăng Phong ra lấy thân mình hứng chịu viên đạn đang xuyên tới.

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, Lăng Phong không ngờ lại có kẻ dám cả gan ra tay ngay vào giây phút này. Dường như bọn người này đã quyết tâm tiêu diệt bất chấp hậu quả. Khi phát hiện ra mình đang là mục tiêu, cậu nhanh chóng định phản ứng, nhưng viên đạn đã bay tới quá nhanh. Đến khi cậu cảm thấy một bàn tay đẩy mình ngã xuống thì cũng là lúc cậu thấy một luồng máu phun ra từ lưng Bảo Phương. Cô ngã vật xuống người cậu, đôi mắt nhìn cậu có chút hài lòng khi biết cậu không sao, khóe môi khẽ mỉm cười rồi đôi mắt nhắm nghiền lại, sau đó ngã xuống người cậu. Máu từ người cô chảy xuống người cậu một màu đỏ thắm.

Toàn thân Lăng Phong lạnh ngắt, bất động vài giây, hai mắt mở to nhìn Bảo Phương đầy máu trên người mình, tim ngừng đập như đã chết. Lăng Phong chưa bao giờ bị một cơn chấn động đến thế trong đời mình.

Tất cả trở nên hỗn loạn vô cùng, họ kéo nhau lùi lại phía sau, Jay là người đầu tiên bước đến bên Bảo Phương và Lăng Phong.

- Bảo Phương – Jay khàn giọng gọi, cậu trở người cô bé lại, để người cô rời khỏi người Lăng Phong, sau đó cậu hét lên – Mau gọi xe cấp cứu.

Tiếng hét của Jay cũng làm Lăng Phong thức tỉnh, cậu nhanh chóng ngồi bật dậy nhìn Bảo Phương. Jay đã cởi áo của mình chặn lại vết thương trên lưng Bảo Phương. Lăng Phong nhìn thấy sắc mặt tái xanh của Bảo Phương thì tim thất lại, run run hỏi Jay đang bắt mạch cho Bảo Phương:

- Cô ấy sao rồi.

- Mạch đang yếu dần – Jay dứt quãng nói.

Lăng Phong ngẩng đầu quay ra tìm người đàn ông bị thương ở bả vai, ông ta chính là ba cậu. Nhìn thấy ông ấy đang được bảo vệ diu đi ra ngoài, vết thương có vẻ không nguy hiểm đến tính mạng, Lăng Phong cảm thấy nhẹ nhõm một chút. Sau đó cậu nhanh tay bế phắt Bảo Phương đứng lên rồi bùng cò lao nhanh ra bên ngoài, theo sau là Jay và một đám thuộc hạ bảo vệ.

Nhanh chóng một chiếc xe đã chờ sẵn dưới tiền sảnh, mọi người trong nhà hàng đều bị náo loạn một phen, bị đám thuộc hạ chĩa súng vào người khiến ai cũng sợ hãi không dám nhúc nhích. Lăng Phong bế Bảo Phương lên xe, cậu không biết bản thân vẫn còn là mục tiêu di động của tên sát thủ.

Hắn ta từ phía xa, đã nhanh chóng xác định mục tiêu là cậu và chuẩn bị bóp cò súng. Với khả năng bắn lâu năm của mình, hắn chắc chắn có thể diệt được mục tiêu di động là Lăng Phong, nhất là khi trên người cậu có thêm một cái xác, làm giảm bước chân của cậu. Hắn bắt đầu nín thở tay bóp cò.

Nhưng khi hắn vừa bóp cò súng thì một viên đạn từ xa đã ghim ngay vào đầu hắn ta. Hắn chỉ kịp hự lên một tiếng rồi ngã gục xuống đất. Cây súng của hắn chỉ trong tích tắc lập tức bị chệch tốc độ, thay vì ghim vào người Lăng Phong thì nó lại bay xệt qua, ghim vào thành xe bằng thép.

Lại tiếp một trận kinh hoàng nữa ập đến, đoàn người bảo vệ Lăng Phong lập tức quay mặt nhìn về tứ phía, Jay nhanh chóng giúp Lăng Phong đưa Bảo Phương vào bên trong, chiếc xe lạng lách đi nhanh, mọi người ở lại mới thở phào nhẹ nhõm chui vào những chiếc xe đang chờ tời khác.

Cuộc tập kích tới đây coi như chấm dứt.

Nhưng từ một góc, nơi mà đã bắn ra phát súng giết chết tên sát thủ, sau đó bắn vào tên thứ hai, bàn tay của Bảo Nam nắm chặt cây súng trên tay mình. Đầu súng trên tay cậu vẫn còn đang bốc khói. Cậu từ từ hạ cây súng xuống, mắt khẽ nhắm lại, cuối cùng cậu cũng đã giết 2 mạng người.

Một tiếng vỗ tay vang lên từ sau lưng cậu, giật mình Bảo Nam vang lưng lại. Kesha đang uyển chuyển bước đến gần cậu, khóe môi ả ta nở nụ cười đắc

thắng, hai bàn tay thon nõn trắng hồng vỗ vào nhau tạo thành âm thanh .

- Cậu đã giết người của tổ chức, phá hủy kế hoạch làm ăn của tổ chức – Kesha đưa tay vuốt vòm ngực của Bảo Nam, mặt kẻ sát vào tai cậu thì thầm.
- Đúng vậy – Bảo Nam khẳng khái đáp không một chút e dè sợ sệt nào cả.

Ngay khi quan sát từng tên sát thủ xem chúng đã theo lệnh ở đúng vị trí hay chưa bằng ống nhòm, cậu nhìn thấy một cái bóng bước vào. Giật thót cả mình, tim như ngừng đập khi thấy bóng dáng bé nhỏ của em gái bước vào trong toilet. Lo sợ xảy ra điều không hay, nhưng Bảo Nam thấy mình bất lực khi cậu đang ở tòa nhà cách đó khá xa, có mọc cánh cũng không thể nào tới kịp. Đành cầu trời đặt hết vào khả năng ứng biến của em gái mình, quả nhiên Bảo Phương đã lanh lợi hạ gục được tên đó, khiến cậu có thể thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ bắt buộc cậu gia nhập vào tổ chức, bắt buộc cậu đi giết người. Nhưng kẻ mà cậu được ra lệnh giết lại có nét khá giống Lăng Phong. Cậu không muốn trở thành sát thủ, càng không có ý định giết người, cho nên phát súng của cậu chỉ trúng vào bả vai của ông ta thôi, giữ cho mạng sống của ông ta yên ổn.

Chỉ đến khi nhìn thấy Bảo Phương bị trúng đạn, thì cậu mới tức giận mà quyết định ra tay ngăn cản bằng cách kết liễu đời của hai kẻ sát thủ kia.

- Giết tôi đi – Bảo Nam khẽ nhắm mắt lại rồi chậm rãi nói, cậu không hối hận, giết hai kẻ đó để Bảo Phương có thể kịp thời đến bệnh viện cấp cứu là quyết định hoàn toàn chính xác, không gì hối hận, dù là phải đánh đổi bằng mạng sống của cậu.
- Không đâu cưng à, đã nói rồi, nhân tài như anh, đáng giá gấp ba lần hai tên đó. Nhưng mà trước đây cưng kiên quyết không giết người, giờ đây, hậu quả là, cưng phải thực hiện tất cả các vụ ám sát mà tổ chức giao cho, không được phép từ chối, nếu không, cưng biết hậu quả rồi đó.

Nói xong Kesha kiêu hãnh bước đi, sau khi để lại cho Bảo Nam một nụ hôn gió. Bảo Nam đứng lặng yên một chỗ, cậu biết bắt đầu từ bây giờ, cậu đã dần thân vào vùng bùn không lối thoát.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Xa Cách (11)

Ngay khi mọi người chuẩn bị rút lui thì tiếng còi xe cảnh sát vang vọng góc đường. Một người nghe tiếng thì phun một bãi nước bọt xuống đất mắng:

- Chết tiệt, bọn cảnh sát nhanh chân quá, chúng ta không thể tìm ra người ám sát đại ca được.
- Mau rút thôi – Chú Minh ra lệnh.

Tất cả mọi người nhanh chóng rút lui để lại một chiến trường khá ngổn ngang ở nhà hàng. Chẳng ai biết, cảnh sát làm cách nào hay tin mà đến nhanh như vậy, và nhanh chóng xác định vị trí của những tên sát thủ kia mà lùng bắt. Nhưng thật đáng tiếc, cả ba tên sát thủ đều bị thủ tiêu. Ngay cả cái tên đã bị Bảo Phương đánh ngã cũng đã bị giết chết. Họ đánh bắt lực thu dọn xác rồi tự điều tra.

Ở tại một bệnh viện trung tâm, một trận náo loạn diễn ra khi mà có rất nhiều người cùng ập đến khiến cho các bệnh nhân và bác sĩ một phen kinh hoàng. Bởi vì nhóm người kéo đến, mặt ai cũng đầy vẻ chết chóc và u ám cùng cực.

Hai bên hành lang bệnh viện bị dẹp ngang một cách nhanh chóng để một cậu thiếu niên bế một cô gái dường như đã bị thương nặng chạy thẳng đến phòng cấp cứu. Họ hò hét kêu gọi các bác sĩ nhanh chóng đến cấp cứu cho cô bé. Phòng cấp cứu nhanh chóng khép cửa lại, ánh đèn màu đỏ ở bảng hiệu cấp cứu sáng rực lên cho biết bên trong phòng đang diễn ra một trận chiến tranh giành sự sống giữa các bác sĩ với tử thần.

Bên ngoài cửa phòng cấp cứu, Lăng Phong ngồi im bất động chờ đợi, hai tay siết chặt vào nhau có thể nhìn rõ sự run rẩy của cậu, vẻ mặt tái xanh, nhợt nhạt.

Xung quanh cậu là mấy người bảo vệ đang nhìn trước ngó sau lập hàng rào bảo vệ. 1 tiếng đồng hồ trôi qua thật chậm, cứ như chiếc đồng hồ cát nhỏ giọt, từng giây phút trôi qua là từng giây phút căng thẳng cực độ. Anh mắt không ngừng theo dõi về ánh đèn màu đỏ tựa như sinh mạng con người kia, chờ sự thay đổi của nó. - Kétttttt

Tiếng kéo cửa ra vào hấp tấp của y tá càng khiến cho người bên ngoài thêm thất lòng, sự lo lắng trong lòng càng cồn cào khó chịu. Nhưng chẳng ai dám chằng đường các cô y tá đang bận rộn cứu người, bởi vì một giây phút chậm trễ có thể làm tuột mất một sinh mạng bên trong.

Jay cuối cùng cũng xuất hiện, cậu bước đến bên Lăng Phong vỗ nhẹ vai cậu rồi nói:

- Ba cậu không sao, có thể yên tâm.

Lăng Phong gật đầu, mắt không rời khỏi ánh đèn cấp cứu. Jay trầm mặt xuống nói nhỏ:

- Nhưng ông ấy ra lệnh cho cậu phải trở về nhà ngay lập tức, vì có thể bọn sát thủ vẫn còn lảng vảng đâu đây và nhất là, kẻ chủ mưu giấu mặt vẫn chưa điều tra ra được.

- Cậu cứ tiếp tục giúp mình điều tra đi, mình muốn xem tình hình Bảo Phương thế nào đã – Lăng Phong cương quyết nói.

- Xưa nay chưa ai cãi lại ba cậu, cậu hiểu điều đó mà – Jay nói khẽ - Đừng ở lại nữa, mau về đi. Mình sẽ cho người theo dõi mọi chuyện ở đây và báo cáo cho cậu ngay khi có tin. Bây giờ cảnh sát lại nhúng tay vào rồi.

Lăng Phong nghe tin cảnh sát bắt đầu điều tra thì hiểu mọi chuyện đang có khá nhiều rắc rối cần phải về gấp nhưng vẫn chần chừ do dự chưa chịu đi thì những bước chân dồn dập chạy đến. Đó là ông Văn Lâm và Trí Lâm hay tin Bảo Phương bị trúng đạn nên gấp gấp chạy đến.

- Đi thôi! Người nhà cô ấy đến rồi – Jay thấy vậy bèn giục.

Lăng Phong bị sự lôi kéo của Jay miễn cưỡng đứng dậy ra về, nhưng trong lòng vẫn không thôi lo lắng, ngoái đầu nhìn phòng cấp cứu lần nữa rồi mới bước theo Jay ra về trong tiếng thở dài bất lực.

Ở trong một nhà máy đã bỏ hoang rất lâu, bỗng xuất hiện một chiếc xe màu đen. Một người đàn ông bước ra khỏi xe, trên mặt ông ta có một vết sẹo dài, khiến cho nét mạnh mẽ lạnh lùng đến đáng sợ. Nhưng giờ phút này đây, nét mặt đáng sợ đó đang nhỏ từng giọt mồ hôi hoảng hốt. Ông đang tìm kiếm một thứ gì đó. Đang tìm thì một tiếng nói vang lên khiến ông ta giật cả mình.

- Quả nhiên là chú – Giọng Lăng Phong từ sau một vách tường bước ra, theo sau cậu là Jay, người lúc nào cũng như hình với bóng của cậu.

Mặt người đàn ông đó giật giật vài cái, nhưng sau khi quan sát thì thấy xung quanh không còn ai nữa mới bắt đầu thư giãn.

- Yên tâm, không có ai nữa ngoài ba chúng ta đâu – Lăng Phong nghiêm giọng nói, giọng lạnh nhạt đến rợn người.

Người đàn ông đó vẫn im lặng nhìn cậu và Jay từng bước tiến tới mình.

- Chỉ cần tung ra một tin tức giả nói rằng: Ba của tôi cho người đem em trai tôi quăng bỏ nơi này để nó chết mà không ai biết xem như là trừng phạt với đám người của bà vợ lẽ của ông ấy vì tội dám cho người ám sát ông, thì chắc chắn người đàn ông của bà ta sẽ xuất hiện – Lăng Phong đứng lại nhếch môi cười nhạt nói.

Người đàn ông thất sắc khi biết mình đã rơi vào bẫy.

- Quả nhiên người đàn ông đó là chú, chú Minh – Giọng cậu bỗng trầm xuống mang theo nhiều sự xót xa đau đớn.

- Cậu đã biết người đó là tôi, tại sao không vạch mặt tôi ngay từ đầu – Chú Minh điềm tĩnh hỏi lại.

- Bởi vì con vẫn không muốn tin người đàn ông đó là chú – Lăng Phong khàn giọng nói trong xúc động, đối với người đàn ông mà mình vẫn luôn tin tưởng xem như cha, lại là kẻ thuê sát thủ giết mình. Còn gì đau đớn bằng.

Trước lời nói chân thật của Lăng Phong, chú Minh trầm mặt im lặng, Lăng Phong nhìn thái độ im lặng của ông trách móc:

- Tại sao chú lại phản bội ba tôi? Chỉ vì một người đàn bà thôi sao? Vậy tình nghĩa trước đây là gì?

- Đúng vậy, đó là một sai lầm không thể tha thứ được. Nhưng chú chưa từng nghĩ sẽ phản bội cha con. Nhưng ông ấy cũng biết, em trai cháu thực chất là con trai chú, vậy mà ông ấy lại không một chút nể tình, cho người ra tay sát hại hai mẹ con chết thảm như vậy. Làm sao chú lại không trả thù cho họ được – Chú Minh cuối cùng quyết định lên tiếng.

Nói xong ông lập tức giương cây súng trong tay mình chĩa về phía Lăng Phong nhắm bắn:

- Sự việc ám sát coi như bại lộ, chú không thể để con sống sót mà ra khỏi đây được.

- Cứ thử xem – Jay nhếch môi cười nói, rồi nhanh chóng tách ra.

Đó là trận đấu súng tay đôi giữa Lăng Phong và người đàn ông này. Giữa họ có thể nói là một mất một còn. Phát súng chú Minh nhanh chóng nổ ra, chĩa về hướng Lăng Phong nhưng cậu đã nhanh chóng nấp vào. Ngay khi Chú Minh nổ phát súng đầu tiên thì Lăng Phong cũng đã nhanh tay lôi khẩu súng ưa thích của mình ra, sau đó nhắm vào chú Minh mà bắn tới, chỉ trong tích tắc hai luồng đạn trái chiều nhau bay với tốc độ kinh hồn, mang theo lực sát thương vô cùng lớn.

Theo vật lý, viên đạn của chú Minh bắn ra trước, nên vận tốc giảm nhiều hơn vận tốc của viên đạn vừa thoát ra khỏi nòng của Lăng Phong, khi hai viên đạn chạm vào nhau, viên đạn bắn ra sau mạnh hơn và phá vỡ chiều đi của viên đạn bắn ra trước. Cho nên khi hai viên đạn va chạm vào nhau, viên đạn của chú Minh lệch góc đi và gim vào một vách tường gần đó, còn viên đạn của Lăng Phong vẫn bay về phía trước nhưng với lực yếu dần và ghim vào cánh tay đang cầm súng của ông ta.

Một luồng máu chảy ra từ vết thương thấm ướt cái áo khoát của chú Minh, cánh tay ông ta rơi xuống. Sắc mặt chú Minh tái xanh, khẩu súng rơi ra khỏi tay ông ta, hai chân khụy xuống đất, ông ta nhìn Lăng Phong chờ đợi phát súng thứ hai.

Nhưng Lăng Phong không bắn thêm phát súng nào nữa hết, cậu đến gần nhặt cây súng của chú Minh lên dốc hết đạn ra và nói:

- Phát súng này kết thúc hết ân tình của chúng ta. Lần sau gặp lại, sẽ không có sự nhân nhượng như bây giờ. Con trai chú hiện đang được chăm sóc ở biệt thự số 8.

Lăng phong nói xong thì bỏ đi, Jay nhìn chú Minh đang quỳ dưới mặt đất lắc đầu tiếc cho một người như ông ta.

Khi cả hai đi xa, Jay nhìn Lăng Phong thắc mắc:

- Sao không cho người xử lí ông ta luôn đi, cậu làm vậy không sợ về sau càng nguy hiểm hơn sao?

- Minh không thích giết người – Lăng Phong vừa đáp vừa nghĩ đến Bảo Phương – Với lại, trong tay ông ta có nhiều thù hạp. Nếu giết ông ta bây giờ sẽ khiến bang nổi loạn ngay. Huống hồ, bọn người bang khác đang lâm le dòm ngó chúng ta, lúc này mà tan đàn xẻ nghé thì nguy.

- Cho nên cậu cố tình cho ông ta một ân huệ, lại nói cho ông ta biết chỗ con trai ông ta ở đâu để ông ta tạm thời yên vị, không làm loạn, chờ đến khi ta cũng cố lại được thực lực rồi mới đối đầu đúng không?

Lăng Phong không đáp chỉ khẽ gật đầu, tâm trí cậu hiện đang ở chỗ Bảo Phương, dù biết ca phẫu thuật của cô đã thành công, Bảo Phương cũng đã an toàn rồi. Nhưng trong lòng Lăng Phong vẫn không có cảm giác yên tâm chút nào, cậu muốn được nhìn thấy cô. Nhưng lúc này lại là thời gian khó khăn nhất.

- Được rồi, mình sẽ giúp cậu gặp cô ấy – Jay hiểu tâm trạng của Lăng Phong nên quyết định ra tay giúp đỡ. Lăng Phong khẽ cười nhìn Jay cảm kích.

Khi Jay vừa về nhà thì cảm giác có chút khác lạ, cậu nghi ngờ mở cửa phòng, chậm rãi bước vào bên trong quan sát tỉ mỉ thì bỗng thấy một bóng đen lao ra túm lấy mình, lực rất mạnh gần như dồn cậu vào vách tường. Lăng Phong định hất ngược lại người đó ra nhưng nhìn kỹ lại thì thấy đó là Bảo Nam, cậu hơi ngạc nhiên nhìn Bảo Nam hỏi:

- Là anh, sao anh vào được đây?

- Tôi cảnh cáo cậu, không được đến gần Bảo Phương nữa, lần này con bé dùng tính mạng đỡ cho cậu, cho nên tôi mới giúp cậu tiêu diệt hai tên sát thủ kia, nhưng lần sau, tôi sẽ không màng đến sự sống chết của cậu – bảo nam gầm lên.

- Anh gia nhập tổ chức đó rồi sao – Lăng Phong trầm mặt hỏi.

- Không liên quan gì đến cậu, cũng đừng có cho Bảo Phương biết- Bảo nam trầm giọng lại nói, cái ý nghĩ Bảo Phương biết anh là sát thủ đáng kinh tởm khiến anh rùng mình.

- Yên tâm, tôi cũng không muốn cô ấy biết mà thêm lo lắng cho anh – Lăng Phong hất tay Bảo Nam ra.

- Cậu phải biết, thế giới của cậu khác thế giới của Bảo Phương, cho nên hãy tránh xa con bé ra, hãy để nó có cuộc sống yên ổn. Coi như tôi xin cậu, lần này may mắn con bé thoát chết, nhưng lần sau thì thế nào? Nếu như tôi còn thấy cậu ở gần con bé nữa, tôi nhất định sẽ giết cậu.

- Yên tâm đi, 2 ngày nữa tôi đã ra nước ngoài rồi – Lăng Phong nói với giọng trầm buồn.

Vì chuyện ám sát mà ba cậu quyết định ra nước ngoài, một phần tránh cảnh sát và phe đối địch, một phần cũng cố thể lực sau khi chú Minh bỏ đi (Truyen tinh từ: Thehe9x.Mobi). Lăng Phong là con trai duy nhất nên buộc phải theo cạnh ông nhằm đảm bảo an toàn.

Bảo nam nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

- Nhưng khi tôi đủ mạnh mẽ, đủ khả năng bảo vệ cô ấy, tôi sẽ quay trở lại – Lăng Phong nhìn Bảo Nam kiên định nói.

Bảo Nam thấy ánh mắt đó thì chột dạ, nhưng cậu lại thấy tin tưởng.

Nhờ Jay, Lăng Phong có thể vào thăm Bảo Phương khi cô đang ngủ. Cậu nắm lấy tay cô bé, bàn tay đeo chiếc vòng ngọc lục bảo đầy mềm mại.

- Xin lỗi, hại em ra nông nổi này... Anh phải đi rồi, từ nay chúng ta không thể gặp nhau được nữa. Em phải cố gắng sống thật tốt nha, có biết không.

Bàn tay Lăng Phong khẽ siết chặt lấy tay cô, vuốt nhẹ tóc cô rồi sau đó cậu đặt lên môi cô một nụ hôn. - Đi thôi – Jay khẽ gục

Lăng phong luyến tiếc rời khỏi tay Bảo Phương theo Jay ra sân bay. Cửa vừa khép lại, Bảo Phương mở mắt, một giọt nước mắt lăn dài.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Biển Trời Trong Xanh (1)

Tại hộp đêm lúc gần khuya, một cô gái ăn mặc đầy sức gợi cảm, áo hai dây để lộ bờ ngực căng phồng đầy đặn, chiếc quần jean ngắn để lộ đôi chân thon thả, mái tóc dài được uốn bởi một cách kì công thật đẹp. Giữa trời đêm mà cô đeo một chiếc kính đen, áo khoát trên vai hờ hững, miệng nhai sin-gôm, lêu lêu lại thối ra một cái bong bóng, bước đi uyển chuyển hướng về phía cửa của hộp đêm.

Cô ngao ngễ đứng trước cửa của hộp đêm quét mắt một cái thì nhún người bước vào trong. Nhưng bảo vệ đã đưa tay ngăn cô lại

- Xin lỗi, người đẹp là...

Cô gái không nói gì, phun bã kẹo vào bàn tay đang chìa ra của tên bảo vệ. Kéo cặp kính xuống để lộ đôi mắt kẻ chì sắc sảo đầy sức quyến rũ, cô nhếch môi cười nói:

- Tôi được anh Huy mời đến đây.

Nghe đến tên người quản lí hộp đêm thì sắc mặt mấy tên bảo vệ dịu lại, hắt ta vò bã kẹo trong tay quăng xuống đất rồi hất đầu hướng bên trong ngầm ý bảo cô vào.

Cô kiêu hãnh nhún người bước vào bên trong, không quên gửi cho các anh chàng bảo vệ một nụ hôn gió. Bên trong hộp đêm là những ánh đèn màu chói lọi, âm thanh êm đềm chứ không ồn ào nhốn nháo như mọi khi. Cô gái móc điện thoại ra gọi:

- Tôi đến rồi.

Nói xong cup máy, người lác lư theo điệu nhạc trầm bổng kia, tư thế nhảy múa của cô cực kì cuốn hút, cộng với thân hình sexy gợi cảm, một đám đàn ông không rời mắt khỏi cô. Cho đến khi quản lí hộp đêm bước đến gần, nhưng cô phớt lờ anh ta đi, tiếp tục hết điệu nhảy của mình mới bắt đầu đứng lại nhìn anh ta.

Quản lí Huy không nói gì chỉ đưa mắt ra hiệu cho cô gái đi theo mình. Cô gái lặng lẽ đi theo sau.

Họ tiến thẳng đến một vị trí VIP ở phía trong. Đó là một phòng VIP cực kì sang trọng được bảo vệ cẩn thận và nghiêm ngặt, nếu không có người quen biết đưa đến, chắc chắn không thể bước đến gần chứ đừng nói là bước vào bên trong.

Vừa bước đến cửa đã có người chặn lại. Cô gái đưa mắt nhìn quản lí Huy, anh ta nhìn đáp lại cô rồi khẽ nói: - Đó là thủ tục.

Cô gái không nói gì, quay người lại, một tên bèn tiến đến định khám xét người cô, nhưng hắn chưa kịp đụng tay vào người cô đã bị cô bẻ ngược tay lại. Quá bất ngờ cũng quá nhanh và mạnh, tên này đau đớn nhăn mặt rên khẽ một cái, nhưng cô gái nhanh chóng buông tay hắn ra rồi đứng thẳng người phẩy tay, cúi người nhặt chiếc áo khoát vốn khoát hờ trên vai rồi xuống đất sau cú xoay người bẻ tay tên kia.

Mấy tên kia trợn mắt tức giận nhìn cô dám hành động như thế với anh em của họ định ra tay với cô, nhưng cô hất mặt về phía họ thách thức. Quản lí Huy bèn đưa khoát tay xua họ đứng yên, rồi rút điện thoại nói mấy câu gì đó, sau đó quay lưng im lặng nhìn cô gái.

Cô gái nhếch môi cười, ánh mắt lạnh tanh quay đi, chờ đợi

Quả nhiên chỉ vài phút sau, một cô em trong hộp đêm ngoan ngoãn đi đến, cô gái kia khẽ cười quăng áo khoát vào tay quản lí Huy rồi xoay người lại cho cô em gái trong hộp đêm khám xét người mình. Xong xuôi tất cả, cô ngênh ngang rút lại áo khoát khỏi tay quản lí Huy tiến thẳng vào bên trong.

Vừa vào bên trong, cô đi thẳng đến bên một gã đàn ông trung niên đang ngồi chênh chếch giữa bộ ghế sofa đắt tiền thư thái hút thuốc. Vừa nhìn thấy người đẹp đi vào, hắn ta cười sáng khoái, đưa 1 tay về phía người đẹp. Cô gái không chần chừ sà vào lòng hắn ta nũng nịu.

Hắn ta liền vòng aty ôm hôn cô gái một cái thật tự nhiên như thể chuyện này quá quen thuộc với hắn ta, nhưng cô gái đã đẩy hắn ta ra, miệng cười tươi nói:

- Em đã nói, phải cho em xem hàng trước mới được.

- Haha, người đẹp sợ bị anh lừa à – Hắn ta phá ra cười rồi đưa tay nực má cô một cái.

- Em làm việc cho người khác mà, anh cũng biết quy tắc làm ăn rồi đó – Cô gái vờ nũng nịu nói, tay vuốt ve ngực hắn ta – Thấy hàng thì mới tính chuyện khác được.

- OK, không thành vấn đề, chỉ cần sau đó – Hắn ta cười đậm đàng nựng cảm cô nói.

Sau đó hắn ta phẩy tay kêu đàn em giao hàng.

Tên đàn em lập tức trưng ra một vật được gói cẩn thận mở ra trước mặt cô gái, đó là một cái gói chứa một thứ bột màu trắng. Cô gái không ngần ngại xé rách cái bọc ra, dùng tay chấm một cái rồi đưa lên miệng nếm thử, xác định đúng là heroin. Cô gật đầu nói:

- Hàng đang chứa ở đâu?

- Ổ.....- Hắn ta nói ra một địa chỉ - Cho người của em đem tiền đến trao đổi đi.

- Được – Cô gái gạt đầu rồi cầm điện thoại trên bàn của hắn ta bấm số.

Sau đó, hắn ta nắm lấy tay cô, kéo cô lại gần mình, định hôn cô, nhưng bị cô tát một cái thật mạnh, sau đó cô lấy từ túi tóc trên đầu ra một khẩu súng mini cực nhỏ màu bạc, chĩa thẳng về phía hắn. Cô chỉ nói ngắn gọn hai từ:

- Cảnh sát.

Gã đàn ông mặt xanh xám trừng mắt nhìn cô, hắn không ngờ trong tay cô lại có một khẩu súng như vậy. Bọn đàn em cũng đồng loạt móc súng chĩa về phía cô nhưng cô đưa thẳng cây súng nhỏ của mình về thái dương của tên trùm kia rồi hất mặt ra lệnh:

- Bỏ súng xuống.

Bọn đàn em hoang mang không biết thế nào đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn tên đại ca dò hỏi, hắn bèn đưa lời đe dọa với cô:

- Cô không ra được khỏi đây đâu.

- Vậy sao – Cô gái khẽ cười nhạt, hai mắt nướn lên đầy tự tin.

Quả nhiên, ngay sau đó, cảnh sát ập vào. Toàn bộ bị bắt hết.

- Em không sao chứ ?- Trí Lâm vừa bước vào liền đi về phía trước nhìn Bảo Phương hỏi.

- Không sao cả - Cô vừa nói vừa chùi dấu vết nộ hôn của cái tên trùm kia , mặt lạnh tanh nói – Giao lại ở đây cho anh.

Nói xong cô khoát áo vào đi thẳng ra bên ngoài, trong khi các đồng nghiệp bắt giữ bọn buôn bán ma túy kia. Bảo Phương nhanh chóng về nhà tắm rửa thay bộ đồ ngủ ra rồi lên giường nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nhưng chần chọc mãi vẫn không ngủ được, cô xoay người nhìn lên trần nhà. Thoắt cái mà đã được hơn 6 năm rồi.

- Lần này chúng ta được giao nhiệm vụ bảo vệ ông ấy – Ông Văn Lâm hiện đang làm thủ trưởng phòng điều tra hình sự của trung ương, chỉ tay vào một bức hình trên bảng, trình trọng thông báo cho mọi người về nhiệm vụ mới của họ.

Tất cả mọi người trên tay đều có lí lịch trích ngang của người đàn ông được họ bảo vệ.

Người đàn ông đó tên là Mạc Thanh Cốc là người giàu có nhất đài loan, vì ông ủng hộ việc xây dựng nhà máy hóa chất gây độc hại cho người dân nên đang bị ghét, và tìm cách tiêu diệt ông.

Lần này, ông được mời qua Việt Nam để thương thảo việc ủng hộ các chính sách mới của chính phủ nên việc bảo vệ ông được đặt ra ngay lập tức. Không để ông bị nguy hại trên đất nước Việt Nam, nếu không sẽ dấy lên một làn sóng phản nộ mà Việt Nam sẽ bị liên can không ít

Kế hoạch bảo vệ được triển khai nhanh chóng cho từng đội viên.

- Đặt tính mạng của Mạc Thanh Cốc lên hàng đầu, mọi người có rõ không? – Giọng ông Văn Lâm nghiêm nghị vô cùng

- Dạ rõ – Mọi người đồng loạt hô to.

Sau đó đứng dậy thay đồ ra sân bay đón tiếp Mạc Thanh Cốc. Mạc Thanh Cốc được đưa đến một khách sạn cao cấp và được bảo vệ chặt chẽ để ngày mai có thể tham gia hội thảo.

Dự đoán bọn sát thủ sẽ ra tay trong buổi dự thảo này, bởi vì buổi dự thảo sẽ có nhiều thành phần tham gia chưa kể phóng viên báo chí. Cho nên đặt biệt chú ý kiểm tra từng người tham gia.

Bảo Phương thay đồ bảo hộ xong, vừa bước ra thì đã thấy Trí Lâm đứng đợi bên ngoài. Thấy Bảo Phương, anh liền nắm tay kéo cô sang một bên rồi nói:

- Tuy rằng nhiệm vụ lần này là nhất định phải bảo vệ tính mạng của Mạc Thanh Cốc, nhưng em không được vì vậy mà liều mạng đối đầu với bọn người kia có biết không?

Biết Trí Lâm lo lắng cho lần đầu tiên tham gia nhiệm vụ như thế này của Bảo Phương nên cô dịu dàng gạt đầu đáp:

- Em biết rồi. Yên tâm đi.

Buổi hội thảo diễn ra rất suôn sẻ, và kết thúc nhanh chóng, mọi người ủa nhau ra về, các phóng viên ủa đến bên Mạc Thanh Cốc bắt đầu hỏi thêm một số thông tin nhưng ông đã xua tay từ chối. Các phóng viên càng đuổi theo truy hỏi. Mọi việc vì vậy mà chờn nhớn hỗn loạn. Bọn sát thủ thừa cơ hội đó bắn phát súng đầu tiên vào Mạc Thanh Cốc.

- Dừng

Âm thanh làm trấn động cả hội trường. Bọn người bàng hoàng tìm chỗ trốn, Mạc Tahnh Cốc bị trúng một viên đạn ngay bả vai liền gục xuống, những người trong đội bảo vệ vội vàng chắn lấy ông rồi đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của tên sát thủ.

Trong đồng hồn loạn Trí Lâm tỉnh mắt nhận ra một tên trong bọn chúng, chúng giả dạng những phóng viên, giấu súng vào trong những camera ghi hình.

Biết là ám sát bất thành, để thoát thân, bọn chúng xả súng vào những người vô tội rồi chạy trốn. Vì có rất đông người nên đội an ninh không dám tùy tiện xả súng bừa bãi để tránh gây nguy hiểm, bọn chúng vì vậy mà trốn thoát dễ dàng. Bảo Phương tức giận cùng nhiều đồng nghiệp đuổi theo ra bên ngoài. Cuộc truy đuổi bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Biển Trời Trong Xanh (2)

Bảo Phương bám theo một tên có đeo khăn bị mặt chỉ để chừa ra hai hốc mắt, hắn ta chính là kẻ đã nã phát súng vào Mạc Thanh Cốc. Hắn ta khá là nhanh nhẹn vừa chạy vừa chĩa súng về phía những trinh sát đuổi theo mình khiến cho Bảo Phương và mọi người vất vả né tránh.

Hắn ta có thể tùy ý bắn súng khắp nơi, nhưng chẳng ai trong những người đuổi theo có thể bắn trả chính xác vào hắn ta nên cũng ngần ngại không dám bắn, chỉ sợ lạc đạn sẽ ảnh hưởng đến người dân. Chính vì vậy, một nữ đồng nghiệp đã bị bắn trúng một phát đạn ngã vật xuống.

Bảo Phương càng tức giận hơn quyết bắt giữ cho được hắn ta, cô há hốc miệng cô gấn thờ để có sức tiếp tục truy đuổi theo hắn ta. Hắn ta nhảy từ cầu thang xuống

Cô liều lĩnh bám theo hắn nhảy từ trên cao xuống, chân vừa chạm đất liền đứng bật dậy đuổi theo. Kiên trì cho đến phút chốc cuối cùng cô cũng đuổi được hắn đến đường cùng, lúc này súng của hắn do bắn xả khắp nơi mà hết đạn (Truyện tình từ: truyennhanplus), hắn liền ném về cây súng nặng chịch về phía cô, Bảo phương nghiêng đầu né tránh cây súng rồi giơ thẳng hai tay cầm súng về phía hắn ta bắn một phát sượt vai cảnh cáo:

- Nếu còn chạy nữa, tôi sẽ bắn thật.

Tên này nghe vậy bước chân chậm lại rồi dừng hẳn. Hắn đưa hai tay lên đầu rồi từ từ xoay đầu lại nhìn cô. - Ting... tiếng thang máy ngay cạnh đó đột nhiên mở ra, một người phụ nữ bước ra khỏi thang máy, không chút chần chừ hắn ta chụp lấy bà ta xô về phía Bảo Phương cắt đứt ánh mắt của cô về phía hắn ta. Nhưng khi hắn ta vừa chạm một chân vào thang máy thì

- Bụp – Phát súng Bảo Phương nhanh chóng bắn vào lồng ngực hắn ta, khiến hắn ta giật mạnh ngã vào bên vách tường thang máy.

Tiếng hét kinh hoàng của người phụ nữ vang lên, đồng thời máu trên người tên đó cũng phun ra khỏi vạt áo khoát màu đen của hắn chạy xuống sàn một màu đỏ thẫm.

Cả người Bảo Phương gần như bị chấn động, đây là lần đầu tiên cô tham gia kế hoạch này. Là lần đầu tiên cô cầm súng bắn về phía một thân thể con người thật sự.

Nhìn thấy máu phun ra từ người hắn ta, cơn ác mộng về cái chết của cha xuất hiện, cũng là một màu máu đỏ thẫm như thế. Bất giác cả người cô run lên, hai bàn tay cầm súng cũng run rẩy. Cái cảm giác giết người khiến cho toàn thân cô gần như tê liệt.

Hắn ta đã giết chết nhiều mạng người bằng cách xả súng về phía họ, hắn ta đáng chết, nếu cô có bắn súng giết chết hắn ta cũng không có gì sai trái, không thể để hắn ta trốn thoát, nếu không sẽ còn có nhiều người vô tội bị giết nữa.

Cánh cửa thang máy từ từ khép lại. Nhưng cả người Bảo Phương bất động không thể nhúc nhích chút nào, trong đầu cô hình ảnh cha chết, cảnh cô lao người đỡ phát súng cho Lăng Phong cứ chạy xệt trong đầu cô.

Hắn ta khẽ mỉm cười rút ra một cây súng ngắn chĩa về phía cô mà bắn, nhưng Bảo Phương lại không có khả năng né tránh.

Một bóng người lao qua ôm lấy cô xô ngã xuống đất, đồng thời bắn một phát súng về phía tên sát thủ trước khi cửa thang máy khép lại.

Người cứu Bảo Phương là Trí Lâm, anh và vài đồng nghiệp lo lắng đuổi theo, Trí Lâm mặt mũi xanh xao vội đứng dậy nhìn Bảo Phương lo lắng hỏi:

- Em có sao không? Có bị thương không? Tại sao không chịu tránh .

Bảo Phương không trả lời, hai tay run rẩy, sắc mặt vô hồn nhìn Trí Lâm.

- Là chương ngại tâm lý – Ông Văn Lâm nhìn bảng báo cáo sức khỏe của bảo Phương từ bác sĩ tâm lý nhìn Trí Lâm khẽ nói.

- Ý ba là...- Trí Lâm nghi ngoặc hỏi lại.

Ông Văn Lâm thở dài gật đầu. Trí Lâm cảm thấy toàn thân đông cứng lại, anh giựt lấy mấy bảng báo cáo sức khỏe của Bảo Phương đọc kỹ lại lần nữa, rồi quay mặt đi rầu rĩ. Tay anh siết chặt mấy tờ giấy đến nhàu nát. Lát sau, anh quay lại nhìn ba hỏi:

- Vậy ba định thế nào?

- Điều con bé đi nơi khác – Ông Văn Lâm chậm rãi buông lời.

- Ba – Trí Lâm sững sờ nhìn ba mình.

- Chúng ta buộc phải làm như thế, là vì an toàn cho con bé, nếu như con không đến kịp thì con bé đã chết rồi. Lần này con cứu được nó, nhưng lần sau thì thế nào. Nếu nó không thể nó sủng vào con người thật thì sẽ bị bắn chết – Ông Văn Lâm nghiêm sắc mặt nhắc nhở.

Trí Lâm cắn môi bất lực, anh đập tay vào tường thật mạnh.

- Tại sao? – Bảo Phương giận dữ đi đến trước mặt thủ trưởng của họ là ông Văn lâm chất vấn - Tại sao lại điều con xuống tổ văn phòng chứ?

Ông Văn Lâm không nói gì chỉ ngẩng đầu nhìn cô. Bảo Phương thấy vậy bèn nói tiếp:

- Chỉ vì sai lầm đó sao, con là lính mới, còn có nhiều người mắc sai lầm nghiêm trọng hơn con nhưng họ đâu có bị chuyển đi như con đâu.

- Bác sĩ tâm lý của con đánh giá ...

- Con có thể làm được, cho con một cơ hội...- Bảo Phương không để ông Văn Lâm nói xong liền cướp lời. Ông Văn Lâm trầm mặt xuống im lặng.

- Con xin chú, cho con thêm một cơ hội – Bảo Phương nài ni giọng đầy khẩn thiết.

Ông Văn Lâm thở dài nói:

- Được, sẽ cho con một cơ hội nữa, nhưng nếu lần này không được nữa thì con phải chuyển xuống tổ văn phòng nếu không phải rút lui khỏi ngành.

Cả người bị trấn động mạnh, nhưng cô nhanh chóng trấn tĩnh lại rồi dứt khoát nói:

- Được.

Có tất cả 4 giám khảo chấm điểm cho cô, một là ông Văn lâm, thủ trưởng của cô, hai là bác sĩ tâm lý điều trị cho cô, ba là hai vị cán bộ cao cấp khác.

Những tấm bia di động được thay thế bằng những hình nhân giả người, trong vòng 5 phút, Bảo Phương phải bắn trúng 10 phát đạn.

Trí Lâm vỗ nhẹ lên vai Bảo Phương hỏi:

- Em không sao chứ,

Bảo Phương gật đầu, quả thật cô không có chút hồi hộp lo lắng nào. Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Chưa bao giờ cô cảm thấy run rẩy khi cầm súng.

- Cố lên, anh tin em sẽ làm được – Trí Lâm cổ vũ khích lệ cô rồi lui ra.

Ngay khi đó phát súng báo hiệu bắt đầu vang lên, Bảo Phương lập tức giơ cao cây súng trên tay mình nhắm thẳng vào những hình nhân đang chuyển động kia.

Một phát, hai phát...phát thứ 6 tất cả đều thuận lợi chỉ trong vòng 2 phút. Nhưng đến phát thứ 7 thì trong người tên hình nhân lập tức tuôn ra một chất lỏng màu đỏ giống như máu. Trong giây phút đó, sắc mặt Bảo Phương xanh lại, hai tay run lên, cô không tài nào bắn được phát thứ 8. Mặc cho Trí Lâm bên ngoài kêu tên cô, nhưng Bảo Phương hoàn toàn không nghe thấy, mồ hôi trên mặt cô tuôn ra dưới trời nắng. Bảo Phương biết mình đã không còn khả năng nữa rồi.

Một bàn tay bước đến nắm lấy bàn tay cầm súng của cô vỗ về nói:

- Buổi kiểm tra đã xong rồi.

Bảo Phương ngẩng đầu nhìn ông Văn Lâm, vẫn là ánh mắt vô hồn đó, ông ôm cô vào lòng vỗ về cô. Bảo Phương bật khóc nức nở. Bao nhiêu năm qua cô cố gắng phấn đấu và học tập để có thể trở thành cảnh sát, vậy mà phút chốc lại trở thành như thế.

- Có lẽ ám ảnh quá khứ quá lớn khiến cô ấy không thể nào vượt qua được – bác sĩ tâm lý của cô bước đến thở dài nói.

- Tốc độ bắn và khả năng phán đoán của con bé đều rất xuất sắc, thật đáng tiếc – Hai vị lãnh đạo kia cũng bước đến nói.

Bảo Phương về nhà nằm ủ rũ, cô trùm kín từ đầu đến chân, ý chí trong người cô giờ đây mất sạch. Mục tiêu của cuộc đời cô, mục tiêu của anh trai, ước nguyện của cha cô.

Thím Hà gõ cửa bước vào, nhìn thấy Bảo Phương như vậy, bà lắc đầu thở dài không muốn làm phiền phút giây yên tĩnh của Bảo Phương đành lui ra.

Bà trở về phòng tìm chồng hỏi han:

- Thật không có cách gì giúp con bé sao?

Ông Văn Lâm đang ngồi hút thuốc bên bàn làm việc, dáng vẻ trầm ngâm vô cùng, ít khi nào ông có dáng vẻ này, trừ khi đó là việc cực kì hệ trọng cần phải cân nhắc suy nghĩ thật kỹ.

Nghe vợ hỏi ông Văn Lâm mới quay lại nhìn bà trầm ngâm một lát ông quyết định nói với vợ:

- Có một nhiệm vụ đang tìm người thích hợp, theo nhận định Bảo Phương có lẽ sẽ làm tốt, nhưng tình trạng con bé thế này mà nhiệm vụ lại cực kì nguy hiểm.

Từ xưa đến nay, chuyện điều tra của ông luôn là bí mật, tuy có tâm sự với vợ, nhưng điều ở mức hạn chế. Thím Hà cũng hiểu rõ nên cũng chỉ nghe đến đó không truy hỏi thêm nữa.

Sáng hôm sau, Trí Lâm bước vào nhà bếp hỏi mẹ:

- Bảo Phương vẫn không chịu ăn hả mẹ.

Thím Hà lắc đầu đáp:

- Con bé vẫn một mực không muốn ăn, có vẻ suy sụp khá nhiều. Bao nhiêu năm phấn đấu, chưa bao giờ thấy con bé than vãn một lời dù là vất vả khổ sở như thế. Vậy mà lại điều đi vào tổ văn phòng, bảo sao con bé không bị shock.

- Nhưng không còn có cách nào khác để giữ chân con bé ở lại trong đội – Trí Lâm bất mãn nói.

- Nghe ba con nói có một nhiệm vụ, nếu như Bảo Phương có thể hoàn thành nhiệm vụ thì có thể ở lại đội – Thím Hà bí mật nói với con trai.

Không ngờ Bảo Phương đúng lúc bước xuống nghe thấy câu nói đó thì kích động vô cùng, cô hỏi dồn:

- Thật sao, có thật là chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là con có thể ở lại trong đội không?

Trí Lâm và thím Hà giật cả mình, cả hai quay đầu nhìn Bảo Phương đang rất phấn khích, rồi đưa mắt nhìn nhau.

.....

- Con có thể - Bảo Phương hùng hổ tuyên bố.

- Rất nguy hiểm – Ông Văn Lâm xoay người dứt khoát nói.

- Vậy thì sao, cũng cần có người đi đúng không? Vậy thì con tình nguyện đi – Bảo Phương nhất mực khẳng khái đòi nhận nhiệm vụ lần này.

- Chú đã hứa sẽ chăm sóc con thật tốt, không thể để con đi mạo hiểm như vậy – Ông Văn Lâm quay đầu nhìn Bảo Phương ảo não nói.

- Một là một cảnh sát chứ không phải là một kẻ hèn nhát, nếu sợ chết, con đã không chọn ngành này. Coi như con xin chú, hãy giao nhiệm vụ này cho con. Con chưa từng xin chú điều gì, đây là lần đầu tiên con xin chú, xin chú hãy giúp con – Bảo Phương dùng ánh mắt vừa kiên quyết nhưng cũng vừa cầu khẩn nói.

Ông Văn Lâm nhìn sâu vào trong mắt cô, cuối cùng ông cũng gật đầu

Chương 26: Biển Trời Trong Xanh (3)

Bảo Phương đứng trên đỉnh núi ngắm nhìn mặt biển mênh mông trước mặt mình, biển xanh trong, bầu trời xanh trong. Cảnh đẹp này liệu cô có thể nhìn thấy lần nữa hay không?

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la, cảm thấy thế giới thật rộng lớn mà cô thì lại quá bé nhỏ. Nhưng bầu trời lại quá cô độc, đơn lẻ, ngoại trừ mây vờn nhẹ trôi ra thì không còn thấy gì nữa. Thỉnh thoảng chỉ có vài cánh chim đơn lẻ bay vụt qua, càng khiến bầu trời thêm cô độc.

Tại sao có người xem trọng cái chết, cũng có người xem nhẹ cái chết. Rốt cuộc, Bảo Phương cũng đã biết. Những người xem trọng cái chết không có nghĩa là họ sợ chết mà là họ sợ chia ly. Họ sợ rằng những người thân của họ sẽ vì sự ra đi của mình mà đau khổ, hoặc họ sợ phải chứng kiến cảnh người thân của mình ra đi.

Những người xem nhẹ cái chết, không phải họ có ý khinh thường mà là họ muốn bảo vệ. Bảo vệ người mình yêu thương, bảo vệ lý tưởng sống của mình dù phải đánh đổi mạng sống.

Trước đây, Bảo Phương vẫn nghĩ cái chết của ba cô là vô ích, thật oan uổng, sự ra đi của anh trai là ngốc nghếch, nhưng giờ thì cô hiểu. Ba cô chết vì muốn bảo vệ con người và ngăn cản cái xấu, bảo vệ lý tưởng sống cao đẹp của ông. Anh trai ra đi là để xóa bỏ nỗi đau trong lòng, xóa bỏ nỗi đau mất cha của cô bằng cách tìm ra kẻ giết ông. Tất cả là để tìm lại một màu trong xanh trong lòng mình.

Cô nhìn thấy một chiếc máy bay bay ngang qua bầu trời, không tiếng động, không rõ là tô vẽ thêm cho bầu trời có chút sức sống hay phá hủy sự êm đềm của bầu trời.

Tại sân bay.

Một chàng trai có dáng người cao ráo bước đi kiên định, mỗi bước đi đều tỏ rõ phong thái ung dung tao nhã của mình. Tay kéo chiếc vali bước chính xác, đưa mắt đầy tinh anh quan sát một cái, nhanh chóng tìm thấy mục tiêu của mình, cậu kéo vali tiến về phía đó.

Nơi đó có một chàng trai đang đứng dựa lưng vào hàng rào chắn, tay xách chiếc vali đen, một tay cầm tài liệu xem chăm chú.

- Về rồi sao? – Jay nhìn Lăng Phong mỉm cười đáp.

- Về rồi – Ánh mắt Lăng Phong gần như xao động khi nói hai từ này.

- Đi thôi – Jay hất đầu thúc giục rồi quay người đi ra chỗ để xe, Lăng Phong kéo vali đi theo phía sau.

Vừa ra khỏi sân bay, cậu nhìn thấy bầu trời trong xanh, khẽ nhắm mắt hít một hơi dài. Cuối cùng cậu cũng có thể tự tin trở về, cuối cùng cũng đã có thể ở chung một bầu trời với cô.

Lăng Phong ngồi im lặng ở ghế sau, hai mắt nhắm nghiền đầy mệt mỏi sau chuyến đi dài. Jay nhìn qua kính chiếu hậu hỏi Lăng Phong:

- Không muốn hỏi gì sao?

- Hỏi gì? – Lăng Phong thờ ơ hỏi lại.

- Ồ, cứ nghĩ điều đầu tiên cậu đặt chân xuống sân bay là muốn biết tin tức của cô ấy chứ. Mình đã chuẩn bị mọi thông tin cho cậu, nhưng nếu cậu không cần thì thôi vậy – Jay cười có tình cảm mấy tờ giấy điều tra về Bảo Phương hơi hơi truo17c mặt lăng phong rồi vờ kéo kính cửa xuống xuống ra ngoài.

Lăng phong thấy thái độ có tình trên tức của Jay thì khẽ nhủ mày, uể oải đáp:

- Nói đi.

- Để xem... - Jay cười haha vờ lật từng trang hồ sơ ra đọc.

Lăng Phong thấy vậy lườm cậu một cái đầy sắc lạnh, Jay cười khà khà ném mấy tờ giấy đó cho Lăng Phong rồi bắt đầu nói:

- Cô ấy thi vào ngành cảnh sát.

- Ừm...

Jay nhìn Lăng Phong, thấy cậu không có chút gì ngạc nhiên cả. Lăng Phong mới thờ dài giải thích:

- Bắt đầu từ cái giây phút cô ấy muốn mình dạy bắn súng, thì cô ấy đã xác định mục tiêu của cô ấy sau này là sẽ trở thành cảnh sát.
- Cô ấy là một học viên xuất sắc. Nhiệm vụ đầu tiên của cô đã được hoàn thành một cách xuất sắc.

Lăng Phong gật gù.

- Nhưng mà...

Cái nhưng mà ngập ngừng của Jay khiến lăng Phong chau mày, cậu đưa mắt nhìn sang

- Cô ấy đã không còn làm cảnh sát nữa?
- Tại sao? – Lăng Phong kích động hỏi.
- Nghe nói cô ấy bị cản trở về mặt tâm lý về khả năng cầm súng – Jay bình thản đáp.
- Về khả năng cầm súng? – Lăng Phong nghi ngại nhíu mày hỏi lại.
- Phải – Jay gật đầu xác nhận – Trước giờ cô ấy chỉ thực tập trên sân tập, chưa thực sự cận chiến, nên lần đầu tiên cô ấy nổ súng vào một tên tội phạm, gặp ngay chướng ngại tâm lý, khiến cô ấy mãi mãi không có khả năng nổ súng về phía tội phạm.

Lăng Phong nghe xong trầm mặt xuống, cậu biết những người một lần bị rấn cấn, suốt đời nhìn thấy dây thừng là sợ. Cho nên khi nhìn thấy cái chết của ba cô, âm ảnh về cái chết luôn tồn tại trong cô, dù cô luôn tỏ ra mạnh mẽ đến thế nào đi chăng nữa, nhưng một khi đối mặt với những việc xảy ra trong quá khứ thì cô không cách nào mạnh mẽ được.

Một nỗi nhức nhói xuất hiện trong lòng Lăng Phong. Ước mơ của cô bị từ bỏ, chắc chắn cô lại phải trải qua những ngày tháng khổ đau. Những ngày tháng đó lại lần nữa cậu không có ở bên cạnh.

- Đi thôi – Giọng Lăng Phong khàn khàn nói, ánh mắt trầm đục màu màu âm ỉm

Tại Luân Đôn.

Trong một khách sạn cao cấp, một cô gái và một chàng trai đang trải qua những phút giây triền miên. Sau khi kết thúc chàng trai lạnh lùng đứng dậy mặc lại quần áo xem như chưa từng có chuyện gì muốn bỏ đi.

- Có thể ở lại với em đêm nay không? – Giọng cô gái nghẹn ngào run rẩy khẩn cầu.
- Không thể - Chàng trai đáp dứt khoát khiến lòng cô gái lạnh đi.

Đôi mắt của cô bắt đầu nhòe lệ, cô cắn răng kiềm nén nước mắt nói:

- Ngày mai em trở về rồi.
- Ừm... - Chàng trai chỉ khẽ gật đầu một cái rồi tiếp tục mặc quần áo xem như chuyện cô gái trở về không có liên quan gì đến cô gái.

Sự lạnh lùng của anh khiến cô gái thấy tổn thương vô cùng, nhưng cô không trách anh, bởi cô cam tâm tình nguyện sa vào vòng tay anh. Cô cắn chặt răng để không bật khóc, đưa mắt nhìn anh không nói thêm một lời. Nhìn theo bóng anh, ăn bận chỉnh tề ung dung bước ra cửa mà không một lần ngoảnh mặt lại nhìn cô.

Trước sự vô tình của anh, tim cô rất đau, nỗi đau như xé nát lòng cô. Ngày mai cô đã ra đi, không biết khi nào mới có thể gặp lại anh, không biết anh sẽ còn nhớ đến cô hay là sẽ quên cô. Cô muốn níu giữ anh, nhưng lòng tự trọng không cho cô làm như thế. Nhưng nếu có thể, cô tình nguyện quăng bỏ lòng tự trọng để níu giữ anh lại. Nhưng thật đáng tiếc là dù cô có từ bỏ lòng tự trọng, anh cũng sẽ không ở lại bên cô. Nếu cô cứ muốn bám lấy, chỉ càng làm anh rời xa cô nhanh hơn mà thôi.

Chàng trai bước tới bên cánh cửa, vịn nắm đấm rồi khựng lại vài giây, cuối cùng mở miệng nói:

- Hồi thăm Bảo Phương dùm anh.

Nói xong, cậu nhất quyết bỏ đi, đóng sầm cửa lại.

Thục Quyên gục mặt vào trong chăn khóc nức nở. Cảm giác đau xé đến tận tâm can, cô chỉ mong anh níu giữ cô ở lại, hay ít ra anh cũng nói với cô một câu “bảo trọng”, “giữ gìn sức khỏe”, thì cô đã mãn nguyện rồi. Cô chưa từng đòi hỏi quá nhiều từ anh, vậy mà, cả một chút bố thí tình thương dành cho cô anh cũng không có.

Nhớ lại khi hai người đến bên nhau.

Cô sang Anh Quốc du học. Ở nơi mới, cô cảm thấy cô đơn lẻ loi vô cùng, cô rất nhớ Bảo Phương

Ngày cuối tuần, cô đi lang thang bên ngoài, cô không muốn một mình ở trong căn nhà rộng rãi nhưng lạnh lẽo đó. Đang bước đi vô định, cũng không biết bản thân đang đi đâu, cô đi lạc vào một khu dân cư đầy rẫy thành phần xấu. Một cô gái châu Á, với thân hình mỏng manh yếu đuối, nét mặt tươi xinh khiến cho mấy tên côn đồ ở đây thêm khát. Cả 5 tên bắt đầu bao vây lấy cô, chặn cả đường rút lui của cô, Thực Quyên hoảng hốt vô cùng. Cô dùng tiếng anh vẫn chưa vững vàng của mình nói với chúng:

- Các người muốn gì?

Bọn chúng cười rộ lên, một tên tiến sát vào cô nói một tràng tiếng, nghe ra không giống tiếng anh cho lắm, sau đó tên này đưa tay vuốt ve cô. Thực Quyên hoảng sợ vô cùng, thậm tự mắng mình quá ngu ngốc, tại sao lại để bản thân lạc vào nơi nguy hiểm thế này. Đây là đất khách quê người, không như ở nước mình, sao lại bất cẩn đến như thế.

Cô đưa mắt nhìn đảo mắt xung quanh, một con hẻm nhỏ, vắng lặng, không đào ra lấy một người. Biết lấy ai mà kêu cứu, mà có kêu, chưa chắc người ta chịu đến cứu.

Những nụ cười dâm dăng hiện lên trên nét mặt của chúng khi chúng tiến sát gần cô. Mặt Thực Quyên xanh tái không còn một giọt máu, cô rụt người lại, dùng hai tay che chắn trước người. Nước mắt đã bắt đầu rơi vì tuyệt vọng.

Ngay lúc một tên ép cô vào vách tường thì một cánh cửa bỗng mở ra, tiếng nhạc xập xình vang vọng, giống như đây là cửa sau của một hộp đêm nào đó. Một người thanh niên bước ra, tay cầm một chiếc điện thoại đang nói chuyện. Anh ta liếc mắt nhìn một cái rồi quay đi như thể không thấy gì cả.

Thực Quyên sững sờ nhìn người đó, có nét phong trần hơn, chừng chạc hơn, và dường như cũng cao lên khá nhiều. Nhưng gương mặt đó không hề thay đổi so với trong ký ức của cô. Cảm giác xúc động ồ ạt, Thực Quyên ngẩng người đưa mắt nhìn theo dáng người đó đi tới, vẫn bình thản nói chuyện, mắt không hề nhìn về phía cô.

Cả đám người kia cũng bất động nhìn lăm lăm về phía người thanh niên đó. Cậu tiến về phía họ bỗng dừng chân đứng lại, tắt điện thoại, sau đó nắm tay Thực Quyên kéo đi bỏ mặc bọn người kia đứng nhìn.

Lập tức một tên nổi giận vung tay định giáng xuống người cậu thì ngay lập tức cậu xoay người thật nhanh đâm thật mạnh vào mặt tên này khiến hắn ta lao đầu ngã rạp xuống đất. Mấy tên kia lập tức nhào vô, cậu đẩy Thực Quyên về phía sau. Bắt đầu hạ gục từng tên, mạnh mẽ dứt khoát và tuyệt tình.

Bởi vì tay chân và xương sườn của mấy tên đó đều nghe tiếng gãy vụn răng rắc. Chúng nằm rên rỉ dưới mặt đất một cách đáng thương.

Cậu không nói không rằng bước đến kéo Thực Quyên ra khỏi chỗ này, rồi quấy ngay một chiếc taxi nhét cô ngồi vào trong, không nói thêm một lời, cũng không để cô nói thêm một lời, cứ thế rút tiền ném cho tài xế dùng tiếng anh bảo:

- Đưa cô ấy đi đến nơi an toàn.

Chiếc xe lập tức lẩn bánh, Thực Quyên ngoác quay đầu nhìn theo bóng dáng đang chậm rãi xoay người bỏ đi của Bảo Nam.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Biển Trời Trong Xanh (4)

Trở về nhà, Thực Quyên nhắc máy gọi điện thoại cho Bảo Phương, giọng Bảo Phương trầm ấm và vui vẻ khiến Thực Quyên cảm thấy thật xúc động. Cô có nhiều bạn, nhưng người thật sự quan tâm đến cô chỉ có mỗi Bảo Phương mà thôi.

- Mình ổn, chỉ là nhớ bạn thôi - Thực Quyên trả lời Bảo Phương, ngập ngừng một chút cô mới hỏi - Bảo Phương, bạn có tin tức gì của anh Bảo Nam không?

- Không - Giọng Bảo Phương trầm buồn đáp, rồi hỏi - Sao vậy.

- Không có gì, mình gặp một người khá giống anh ấy thôi - Thực Quyên đành lấp liếm nói.

- Ừm - Bảo Phương chỉ khẽ thở dài một cái.

Sau đó họ nói với nhau thêm vài câu rồi cúp máy. Thực Quyên ngồi ngẩn người bên chiếc điện thoại. Cô không biết có nên nói cho Bảo Phương biết Bảo Nam đang ở đây hay không nữa. Chắc chắn Bảo Phương rất lo lắng cho Bảo Nam, cô sẽ thay người bạn này chăm sóc cho anh.

Ngày hôm sau, cô lần mò đến nơi đó lần nữa. Vừa đặt chân xuống xe, Thực Quyên cảm thấy ón lạnh vô cùng, cô hít một hơi lấy hết can đảm quan sát. Quả nhiên ở đó có một hộp đêm khá nổi bật với những ánh đèn đầy màu sắc.

Cô chưa từng bước vào hộp đêm bao giờ,, càng chưa từng bước vào hộp đêm của người châu Âu, cho nên cô lưỡng lự đứng trước cửa, tay xiết chặt cái giỏ xách nhỏ trong tay mình. Mấy tên bảo vệ da đen của hộp đêm trở mắt nhìn cô, có tên mở miệng cười nhạt.

- Amy! - Một giọng nói vang lên sau tai cô.

Thục Quyên quay đầu lại thì nhận ra đó là một cô bạn người Tây Ban Nha học cùng trường cô, cũng khá thân thiện. Cô ấy tên Alex. Alex nhìn Amy cười hỏi:

- Bạn muốn vào bên trong à?

Thục Quyên định gật đầu nhưng cuối cùng lại nói:

- Mình sợ.

- Đừng sợ, không tệ đến thế đâu. Đi nào, mình đưa bạn vào – Alex kéo tay Thục Quyên vào bên trong. Mấy tên bảo vệ thấy hai người tiến lại liền lịch sự mở cửa giúp hai người. Thục Quyên cảm thấy hồi hộp vô cùng, nhưng vì Bảo Phương, cô muốn biết tình hình của Bảo nam, xem anh có sống tốt không, nên cắn răng dũng cảm theo chân Alex đi vào.

Bên trong quả thật là đầy sôi nổi, âm nhạc xập xình, nhiều đôi trai gái tán tỉnh và ôm hôn nhau một cách tự nhiên khiến Thục Quyên nhìn thấy bèn đỏ mặt xấu hổ.

Alex kéo Thục Quyên lại ngồi gần bàn quầy, cô cười ngọt ngào với anh chàng barterner khề nói:

- Một ly nhẹ cho cô bạn của em

Thục Quyên thấy anh chàng barterner tóc vàng đỏ nhìn cô nhếch môi cười rồi đi làm công việc của mình. Thục Quyên hồi hộp ngồi quan sát xung quanh, cô tìm kiếm xung quanh xem có phát hiện ra Bảo Nam hay không?

- Lady – Anh chàng barterner nhanh chóng pha cho cô một ly màu xanh lục, bên trên có cắm một lát chanh khiến mùi vị của cái ly khá dễ chịu.

Thục Quyên uống thử một ngụm cảm thấy khá dễ chịu, cũng không khó uống là mấy.

- Thế nào? – Alex cười hỏi Thục Quyên, cô gật đầu đáp lời.

- Có muốn ra nhảy không? – Alex nhìn thục Quyên hỏi.

Cô mỉm cười nhẹ nhàng lắc đầu, Alex cũng không miễn cưỡng, vô vai thân mật nói:

- Mình ra nhảy chút đây.

Còn Thục Quyên ở lại, cô rút rề ngồi uống hết ly nước của mình. Ly có vị ngọt và vị nồng nồng, uống vào rất sảng khoái. Anh chàng barterner người tóc vàng kia lại gần bắt chuyện với cô. Thục Quyên e dè đáp lời, rõ ràng là anh ta đang tán tỉnh cô.

Thục Quyên cảm thấy có ánh mắt nhìn mình, cô giật mình quay người lại tìm kiếm. Ở một góc khá khuất, có một bộ ghế sofa mà đỏ nổi bật, Bảo Nam đang ngồi giữa các cô gái châu Âu đây gọi cảm.

Tìm Thục Quyên đập rộ lên mừng rỡ, cuối cùng cô cũng tìm được anh. Nhưng Bảo Nam không nhìn cô, cậu mãi mê nói chuyện đùa giỡn với những cô gái bên cạnh mình. Thậm chí còn ôm hôn từng cô rất tự nhiên khiến thục Quyên thấy hụt hẫng vô cùng. Tự nhiên trong lòng thấy đau đớn và buồn bã, cô đưa mắt nhìn về phía cậu không rời.

- Thích anh ta à ?- Alex bỗng bước đến cười hỏi.

Thục Quyên vội lắc đầu.

- Muốn cặp kè với anh ấy không?

Thục Quyên đỏ cả mặt, cắn chặt răng không nói, ánh mắt vẫn liếc nhìn Bảo Nam đang mon trón một cô em xinh đẹp tóc vàng bên cạnh mình.

- Anh ta là callboy đắt giá nhất ở đây đó?

- Callboy? - Thục Quyên kinh ngạc nhìn Alex hỏi lại.

- Ủ, nhìn xem. ...- Alex hất đầu về phía Bảo Nam, Thục Quyên liền nhìn theo thì thấy Bảo Nam đang đếm tiền một cách vui vẻ.

Đó là cảm giác choáng váng đến kinh ngạc vô cùng, Bảo Nam trong tâm trí cô và trong lời kể của Bảo Phương hoàn toàn khác với chàng trai đang hiện diện trước mặt cô.

Nhưng anh đã nhận ra cô, đã cứu cô khỏi mấy tên xấu xa kia, vẫn cho cô cái cảm giác Bảo Nam trong lòng cô và Bảo Phương. Cho nên cô không tin Bảo Nam lại thay đổi đến như thế.

Cô lặng lẽ bước đến bên Bảo Nam, nhưng cậu làm như không hề quen cô, mặc kệ cô đứng đó nhìn mình và các cô gái khác chơi đùa. Có ai đó va vào cô, khiến Thực Quyên té xuống. Người va vào cô là một tên râu ria bồm bồm, hấn ta lập tức đỡ cô đứng lên, sau đó nheo nheo mắt nhìn một cô gái da vàng có dáng vẻ ngu khờ, khác xa so với các cô nàng châu Âu ăn bận sexy ở đây. Hấn vuốt mà cô nói:

- Em yêu, có muốn đi chơi với anh không?

Thực Quyên hất tay hấn ra khỏi người cô, cảm thấy giọng hấn ta thật tởm lợm, cô quay người bỏ đi, không muốn đôi co với hấn người này. Nhưng hấn ta đầu dễ dàng buông tha cho cô, hấn đi theo cô ra bên ngoài, rồi kéo cô vào một con hẻm nhỏ, mặc cô phản đối. Mấy tên bảo vệ nhìn thấy cũng nhún vai cười lắc đầu, chúng quá quen với mấy cảnh này.

Thực Quyên đánh hấn ta, nhưng người châu Âu cao to chắc khỏe, Thực Quyên lại không có được sự mạnh mẽ, nên đánh hấn ta cũng chẳng thấy đau. Hấn bẻ ngược tay cô ra sau, sau đó ép cô vào tường, xé rách chiếc áo cô đang mặc rồi định cưỡng hiếp cô nhưng.

- Bốp....- Một cú đấm thẳng vào mặt hấn ta, rồi lại thêm mấy cú đấm nữa, khiến mặt mũi tên này sưng vù nằm bẹp dí dưới đất.

Chiếc áo khoát được thầy thẳng vào người Thực Quyên, Bảo Nam lạnh lùng bảo:

- Khoát vô.

Thực Quyên nghe lời, nhanh chóng khoát chiếc áo vào, che dấu vết rách của chiếc váy, Bảo Nam lập tức kéo cô đi thật nhanh mà không thèm để ý đến việc cô có theo kịp bước chân của cậu hay không. Cứ thế đón một chiếc taxi, ném mạnh cô vào đó, không nói thêm nữa lời, rút tiền đưa tài xế rồi cho xe chạy đi.

Hai lần, cả hai lần Thực Quyên cũng đều chẳng nói được một lời nào đã bị ném lên taxi. Cho nên càng khiến quyết tâm của cô cao hơn.

Ngày hôm sau, cô không chút chần chừ do dự, đi thẳng vào bên trong, đến thẳng chỗ Bảo Nam và mấy cô gái ngồi, moi từ túi xách ra một cục tiền dolla thả vào người Bảo Nam nói:

- Em muốn bao anh đêm nay.

Mấy cô gái kia quay đầu nhìn Thực Quyên rồi cười nhạo. Bảo Nam cầm cục tiền trên tay thấy thấy vài cái giống như đang cân độ nặng của cục tiền rồi lần lượt ôm hôn từng cô gái, ngọt ngào nói:

- Ngày mai gặp nhau. Anh hôm nay thuộc về cô ấy.

Mấy cô gái kia bĩu môi lườm Thực Quyên. Bảo Nam đứng dậy đưa tay choàng qua eo Thực Quyên, những ngón tay lạnh ngắt khiến tim cô đập không ngừng. Hai chân gần như nhùng lị, nếu Bảo Nam không ôm lấy cô thì cô đã ngã xuống một cách mất mặt trước mấy cô nàng kia.

Thực Quyên nghĩ, cô cần một chút thời gian ở bên cậu để hỏi rõ cuộc sống trong mấy năm qua thế nào, nhưng cô biết nếu cứ như bình thường đến hỏi cậu, cậu sẽ không đếm xỉa đến cô. Cho nên mới dùng hạ sách này. Nhưng khi Bảo Nam ôm lấy cô kéo đi thì Thực Quyên bắt đầu sợ hãi. Cô sợ nếu như Bảo Nam thật sự thay đổi, vậy thì...tự giác cả người cô thấy lạnh.

Ra tới bên ngoài, Bảo Nam dùng một giọng trầm ấm đầy ngọt ngào hỏi cô: - Nhà em ở đâu?

Thực Quyên thấy lòng sợ hãi, nhưng vẫn nói ra địa chỉ nhà mình, Bảo Nam nghe xong gật đầu, cậu lại đón một chiếc taxi, sau đó quay lại đặt cục tiền của cô vào tay cô, tiếp tục ném cô vào taxi, lần này cậu nói rõ địa chỉ nhà cô cho taxi nghe.

- Em có chuyện muốn nói với anh – Thực Quyên không để xe chạy như hai lần trước, bèn kêu lên. Bảo Nam quay lại nhìn cô, chỉ nói một câu ngắn gọn:

- Đừng đến đây nữa, chỗ này không thích hợp với em đâu.

Nói xong đóng sầm cửa lại rồi cho xe chạy đi. Thực Quyên lần nữa cảm thấy thật thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Biển Trời Trong Xanh (5)

Đó là một căn nhà được xây dựng theo kiểu nhà truyền thống của Nhật Bản, hàng rào căn nhà trải dài đến chóng cả mặt. Một cô gái bước đến gõ nhẹ lên cánh cửa gỗ, vài giây sau đã có người bước ra mở cửa cho cô. Đó là người gác cửa của ngôi nhà. Ông ta chăm chú nhìn cô gái.

Cô bận một chiếc áo thu cũ mềm, tóc được cột ở phía sau nhưng gần như bị rối tung lên cho thấy cô đã trải qua một chặng đường xa đầy mệt mỏi. Tay cô còn đang nắm chặt chiếc túi xách đã bị rách, chiếc vai xách cũng bị vá chỉ khắp nơi. Ông ta nhìn cô gái khấp lợt rồi đánh giá, sau đó mới lên tiếng hỏi:

- Cô kiếm ai.

Cô gái hơi hé miệng một tí rồi lại khép chặt miệng, lộ rõ vẻ khó xử vô cùng. Cô nhướn người lên nhưng rồi rụt người lại, đôi mắt nhìn người gác cổng có chút bối rối cùng khôn khổ.

- Nói đi chứ - Người gác cửa có chút bức bối với cô gái đứng trước mặt mình, ông ném cho cô gái một ánh mắt khinh bỉ như thể cô gái đến đây để ăn xin vậy, sau đó đóng sầm cửa lại trước mặt cô.

Cô gái thở dài, bước đến bên một hòn đá kiềng bên sát hàng rào gỗ của căn nhà, ôm túi xách thật chặt trong tay rồi ngồi xuống hòn đá đó. Cô ngồi cuộn người như một kẻ lang thang.

- Một đoàn xe đặc tiền và cực kì sang trọng chạy từ xa đến, trải dài trên con đường sỏi tại ra âm thanh báo hiệu. Cánh cửa gỗ lập tức bật mở rộng ra hai bên nghênh đón hàng xe chạy vào.

Sau đó nhanh chóng khép chặt lại.

Cô gái vẫn ngồi đó trong im lặng và đợi chờ, cũng không ngẩng đầu nhìn lên theo dõi hàng xe lấy một lần.

Cánh cửa lại lần nữa mở ra, người gác cửa bước đến gọi:

- Này! Mau lại đây.

Cô gái mừng rỡ, vội vàng đứng dậy bước theo chân người gác cửa đi vào trong.

Bước vào trong, cô mới có dịp quan sát rõ căn nhà này. Nó còn đẹp hơn những ngôi nhà ở Nhật Bản mà cô nhìn thấy. Cô được dẫn đi ngược hướng với đoàn xe kia, nhưng hai con đường song song nhau, nên cô vẫn nhìn thấy được đoàn người sang trọng bước ra khỏi xe.

Họ trông như những nhà kinh doanh thành đạt, đang cùng nhau chuẩn bị bàn thảo hợp tác, ngoại trừ việc họ có đầy rẫy vệ sĩ bao quanh ra thì không ai biết họ đáng sợ thế nào.

- Đến rồi. Đứng đây đợi chút đi- Giọng người bảo vệ vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô gái, cũng may ông ta đi trước cô nếu không thì cô đã bị bất gặp đang lén lút nhìn trộm phía bên kia.

Cô vội gật đầu rồi ngoan ngoãn đứng im chờ đợi.

Cuối cùng một người phụ nữ mập mập bước ra nhìn cô tươi cười hớn hở thân mật nói:

- Nhã Phương con đến rồi sao.

Cô gái tên Nhã Phương gật đầu chào hỏi một cách kính trọng người phụ nữ mập mập kia bằng cách cúi đầu rồi làm vài động tác tay hươu qua hươu lại trước mặt mình khiến người gác cổng trở mặt ngạc nhiên. Người phụ nữ mập bèn mỉm cười nói:

- Anh Vương, đây là cháu gái của tôi ở dưới quê. Con bé bị cảm bẩm sinh từ nhỏ nên không quen giao tiếp nhiều, vì vậy nó nhút nhát. Ông chủ thiếu người phụ dọn dẹp nên tôi mới xin cho con bé đến đây phụ giúp. Dưới quê khó kiếm việc làm lắm.

Ông Vương gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, nhưng cũng lạnh nhạt nói:

- Chị phải canh chừng con bé đó.

- Tôi biết rồi, anh yên tâm – Người phụ nữ cười giả là đáp lời.

Ông Vương nói xong cũng bỏ đi. Người phụ nữ mập liền dặt tay cô gái kéo đi vào bên trong. Bà dẫn cô gái vào bên trong một căn phòng nhỏ nhưng gọn gàng ngăn nắp, kín đáo quan sát xung quanh rồi mới đóng chặt cửa lại. Bà ta đọc ra một câu nói ám hiệu, cô gái tên Nhã Phương liền đáp lời cũng bằng một câu nói ám hiệu. Nghe xong người phụ nữ đó liền gật đầu mỉm cười.

- Cứ gọi tôi là dì Dung là được.

- Vâng – Nhã Phương gật đầu đáp.

- Tôi có nghe nói cấp trên phái người đến trợ giúp. Là một cô gái trẻ, nhưng không ngờ lại trẻ đến như thế. Dường như cháu vừa mới tốt nghiệp ra trường phải không? – Dì Dung nhìn Nhã Phương đánh giá.

- Cháu công tác trong đội được nửa năm rồi – Nhã Phương lên tiếng đính chính.

Di Dung gật đầu, cuối cùng nhắc nhở:

- Mọi chuyện ở đây đều phải hết sức thận trọng, đừng quá nôn nóng mà hỏng việc. Cháu hiểu chứ?

Nhã Phuong gật đầu. Sau đó Di Dung hướng dẫn cho Nhã Phuong một số quy tắc ở nhà này và công việc hàng ngày của cô.

Theo quan sát thì có thể nhận ra nơi đây khá kín đáo và trật tự. Mọi người giúp việc được phân công chặt chẽ, không ai có thể tùy tiện bước qua khu vực dọn dẹp của người khác trừ khi có lệnh của người quản lý. Nhã Phuong là người mới vào, cô chỉ có thể bước trong phạm vi rất nhỏ. Đừng nói đến việc điều tra, cả một cơ hội tìm hiểu nơi đây có bao nhiêu phòng còn mập mờ nữa là.

Chỉ thấy lâu lâu có khách khứa ra vào, cho nên Di Dung bận rộn nấu thức ăn, Nhã Phuong vì thế cũng bận rộn theo.

Cho đến một buổi tối, dường như tất cả mọi người đều đã đi ngủ. Bảo Phuong bỗng nghe có tiếng xe chạy vào bên trong, nghe ra có nhiều tiếng bước chân hấp tấp và nhiều tiếng động lạ. Cô lập tức trở mình ngồi dậy và hé cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Dưới ánh trăng sáng mờ và những bóng đèn mờ của khu vườn. Có rất nhiều người, họ đang vận chuyển mấy cái thùng gì đó rất nặng vào bên kia khu nhà.

Nhã Phuong nghi ngờ bên trong chứa vũ khí. Bọn chúng đang buôn bán vũ khí trái phép. Nhưng chỉ là cô không ngờ rằng, bọn chúng lại dám vận chuyển về ngay nhà của mình. Bọn chúng nhanh chóng khuân hết số thùng vũ khí đó vào bên trong và cho xe lui đi. Bảo Phuong lén lút mở cửa bám ra ngoài theo dõi xem chúng cất giấu số vũ khí đó ở đâu.

Đó là lần đầu tiên cô bước sang lãnh địa không được phép bước qua.

Tim ép chặt lại, cố gắng bước thật nhẹ trên nền gỗ của sàn nhà kiểu Nhật này, men theo vách tường lén lút theo dõi hành động của chúng. Cô thấy chúng dời mấy cái thùng hàng đó vào một căn nhà kho được xây dựng chắc chắn bằng tường gạch, chứ không phải bằng gỗ như những nơi khác.

Cô nhận ra ông Vương đang chỉ huy bọn chúng khuân hàng vào bên trong, bình thường cô thấy ông ấy tỏ vẻ lạnh lùng xa cách, ít nói, cũng không tỏ vẻ gì, bởi ông chỉ là một người gác cổng. Ấy vậy mà lúc này, trong ông ta cứ như một người quản lý cao cấp.

Đang mãi miết theo dõi hành động của chúng thì một ánh đèn bất ngờ quét về phía cô, Nhã Phuong hoảng hốt nép vào bên trong. Không ngờ chính vì thế mà đã trúng một vật gì đó khiến nó lăn ra ngoài ngay tiếng động. Giữa đêm khuya tĩnh lặng, một âm thanh nhỏ cũng khiến cho ngừng người làm chuyện xấu vốn luôn quan sát xung quanh như họ dễ dàng phát giác ra.

Bọn chúng im lặng nhìn nhau, rồi rút súng ở thắt lưng ra, bắt đầu tiến về phía phát ra tiếng động.

Nhã Phuong thấy tim như ngừng đập trước tình huống ngàn cân treo sợi tóc này, muốn nhanh chóng rút lui, nhưng như vậy sẽ khiến kế hoạch được sắp xếp đổ bể cả lên. Cũng chưa chắc cô có thể chạy thoát hay không.

Cho nên cô quyết định liều lĩnh ở lại, chỉ cần cô giả câm giả điếc, biếng mình thành kẻ mộng du đi lang thang thì biết đâu sẽ có cơ hội thoát thân thì sao.

Những tên kia chỉ còn vài bước nữa là đến nơi cô nấp, Nhã Phuong hít mạnh một cái chuẩn bị giả vờ nhắm mắt như kẻ mộng du bước ra thì.

- Bốp – Một bàn tay vỗ nhẹ vai cô.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Biển Trời Trong Xanh (6)

Nhã Phuong giật mình quay đầu nhìn về phía sau mình. Hoá ra là Di Dung, đi làm dấu ra lệnh im lặng với Nhã Phuong nhưng Nhã Phuong phát hiện trên cánh tay ra dấu của Di Dung đang nắm chặt đầu một con chuột, cô có thể thấy rõ bốn cái chân của nó đang giãy giụa tứ phía.

Mấy tên kia đã bước đến khá gần hai người, Di Dung lập tức quăng con chuột xuống đất. Con chuột này giờ bị siết chặt, bỗng được thoát ra thì vui mừng phát ra tiếng kêu chói tai phá tan không khí vốn dĩ căng thẳng từ nãy giờ.

Bọn người kia bất giác khựng lại, lưỡng lự nhìn con chuột vừa bò ngang chúng vừa kêu the thé. Di Dung lập tức ngoắc tay cho Nhã Phuong cùng mình lui lại phía sau, nhanh chóng rút khỏi nơi nguy hiểm này.

Vào tối được phòng, Nhã Phuong mới dám thở phào nhẹ nhõm. Cô nhìn sắc mặt thâm trầm có phần xanh xao của Di Dung cắn răng khẽ nói:

- Cảm ơn di.

- Không có chi – Di Dung lạnh nhạt đáp.

Nhã Phuong cúi đầu im lặng, cô biết mình đã quá hấp tấp vội vàng để xem chút bị lộ thân phận, thậm chí cả di Dung cũng có thể bị bại lộ và nguy hiểm đến tính mạng. Có lẽ di ấy đang rất giận cô.

- Di biết cháu nóng lòng tìm hiểu tin tức, nhưng mà cháu phải biết rõ, ở đây đặc biệt nguy hiểm. Mà di thì không muốn nhìn thấy cháu hy sinh oan uổng – Giọng di Dung bỗng vang lên thâm trầm nhưng hàm chứa sự lo lắng hơn là trách móc.

Nhã Phuong không nói gì, cô ngẩng đầu nhìn di Dung. Trông di lúc này cứ như một người mẹ lo lắng cho sự an toàn của con gái, bất giác lòng thấy xúc động vô cùng.

Di quay lại nhìn cô khẽ cười:

- Di ở đây cũng được một thời gian rồi, nhưng cũng chỉ tra ra được một số tin tức mà thôi. Chưa có chứng cứ gì trong tay hết. Di cũng không muốn chúng ta hoài công vô ích thêm nữa. Cho nên ngày mai đi sẽ giúp cháu qua bên kia phục vụ, nhưng cháu phải hết sức cẩn thận, tránh lộ hành tung. Không điều tra ra chứng cứ được cũng không sao. Nhưng mà an toàn phải được đặt lên hàng đầu có hiểu không?

- Cháu hiểu, nhưng làm sao họ mới cho cháu bước chân qua bên kia – Nhã Phuong nghiêng đầu nhìn Di Dung hỏi, ánh mắt chứa đầy sự phấn khích.

- Thật may mắn là ông trời đã ban cho chúng ta một cơ hội. Chúng ta sẽ nắm bắt cơ hội lần này- Di Dung chớp mắt nhìn Nhã Phuong khẽ cười đáp.

Nhã phuong bước chân theo ông Vương đi qua khu bên kia của căn nhà. Quả thật là một nơi sang trọng cao cấp. Từng món đồ trang trí ở đây nhìn thôi cũng đã khiến người ta lóa mắt.

- Tất cả những món ở đây đều rất đắt tiền, cho nên phải lau chùi cẩn thận hằng ngày có biết không? – Ông Vương chỉ tay vào những thứ xung quanh rồi liếc nhìn Nhã Phuong nói.

Cô lặng lẽ gật đầu, tỏ ý mình sẽ cố gắng cẩn thận và hoàn thành tốt mọi thứ. Ông vương quay người đi rồi gật đầu tiếp tục hướng dẫn cô về công việc. Trong mắt ông ta, Nhã Phuong là một cô gái quê có chút lạnh lùng và nhanh nhẹn, biết điều hiểu chuyện. Cho nên ánh mắt của ông đối với cô cũng không khó chịu như lúc đầu nữa.

Điều đặc biệt hơn, cô không biết nói chuyện, cho nên ngoan ngoãn hơn những người ở đây và cũng không lảm lét sợ hãi mỗi khi nhìn thấy ông như những người khác khi mắc phải sai phạm nào đó.

Nhã Phuong đánh giá vị trí mạnh của ông ta trong ngôi nhà này. Nhìn vào thì thấy ông ta chỉ là một người gác cửa đơn thuần, nhưng từ vị trí của ông ta dễ dàng quan sát được động thái khi ra vào của những người xung quanh. Dễ dàng đánh giá được những người đó. Cho nên có thể nói, ông Vương không phải chỉ đơn thuần là người gác cổng. Ông ta có thể là người báo cáo và quan sát điều tra của ông chủ ngôi nhà này.

Khi ông Vương quay lưng bỏ đi, Nhã phuong khẽ cười hài lòng, cuối cùng cô cũng đã thuận lợi bước vào bên đây. Di Dung đúng là quá khôn khéo, lựa chọn ngay dịp nhà có khách ra vào, lén lút bỏ thuốc vào thức ăn của mấy người phục vụ khiến họ phải nhập viện. trong tình trạng thiếu người, buộc lòng phải điều cô sang. Một phần cũng nhờ di Dung cứ giả vờ kể lể về đứa cháu gái ngoan ngoãn, biết an phận của mình trước mặt ông Vương.

Khi Nhã Phuong đang làm việc, cô nhìn thấy có một đám người ăn bận áo vest đi ngang qua chỗ cô đang lau dọn. Cô cúi đầu xuống, giả vờ an phận, chờ sau khi họ đi qua hết, cô mới lén lút nhìn theo.

Có một dáng người khiến cô thấy ấn tượng mạnh. Bởi vì dáng người ấy khá cao, đi giữa dòng người, lưng thẳng, bước đi kiên định, cách nói chuyện cũng thu hút. Nói chung vừa nhìn đã thấy anh ta nổi bật giữa đám đông.

Bọn họ bàn việc gì đó, Nhã Phuong muốn đến gần nghe ngóng nhưng cô nhanh chóng rút lui ý định của mình, khi thấy bên ngoài có ba kẻ mặc áo vest đen to lớn đứng gác. Nhã Phuong được sai bảo mang trà nước lên, cô chậm rãi bê lên, trong đầu không ngừng tính toán làm cách nào có thể đặt máy nghe lén vào bên trong. Bộ tách trà trên tay cô hoàn toàn bóng mượt không có chút tỳ vết. Nếu gắn máy nghe trộm vào sẽ dễ dàng bị phát hiện.

- Nhanh lên - Tiếng ông Vương thúc giục phía sau khiến Nhã Phuong thoát khỏi suy nghĩ.

Cô vội vàng bê nước đến trước cửa trao cho một cô gái có nhiệm vụ phục vụ trong đó. Vào cái giây phút cánh cửa được mở ra, Nhã Phuong nhanh chóng quét mắt nhìn vào bên trong. Những người bên trong đang bàn luận gì đó với sắc mặt có vẻ căng thẳng. Nhã Phuong còn thấy cái dáng cao ráo lúc nãy ngồi xoay lưng về phía cửa, vẫn dáng vẻ thẳng lưng đầy uy nghiêm như vậy.

***** Sân bay.

Thục Quyên cuối cùng cũng trở về nhà. Cô muốn gặp Bảo Phuong vô cùng, nhắc điện thoại lên gọi cho Bảo Phuong đầu tiên, nhưng đáp lại cô là những tiếng tút tút kéo dài. Bảo Phuong từng nói với cô, khi làm nhiệm vụ phải tắt điện thoại đi. Thục Quyên nghĩ Bảo Phuong hiện đang làm nhiệm vụ nên không nhận điện được. Cô đành đón xe trở về nhà một mình.

Căn nhà của cô ngoại trừ người giúp việc ra thì cũng chẳng còn ai nữa, ba cô hiện đang ở Mỹ. Thục Quyên bèn tắm rửa rồi ngủ một giấc dài sau chuyến

đi mệt mỏi.

Khi cô thức dậy, cô nhớ Bảo Nam đến phát điên lên được, đau khổ đến rơi nước mắt. Nhất là thái độ lạnh lùng ra đi không một chút luyến tiếc của Bảo Nam càng khiến Thực Quyên đau lòng nhiều hơn. Trong lòng cậu, cô không hề có chút địa vị nào, thua xa em gái Bảo Phương.

Thực Quyên giờ tay cầm lấy điện thoại gọi cho Bảo Phương, một phần cô rất nhớ Bảo Phương, một phần vì câu nói của Bảo Nam trước lúc bỏ đi. Thực Quyên thờ dãi áp điện thoại vào tai, nhưng vẫn là những tiếng tút tút vô nghĩa. Gọi lại lần nữa vẫn không ai bốc máy.

Thực Quyên nhủ mày nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ đêm rồi, thông thường giờ này Bảo Phương đã ở nhà rồi. Trong lòng bỗng phát sinh cảm giác bất an vô cùng.

Sáng hôm sau, Thực Quyên vội vã chạy đến nơi công tác của Bảo Phương tìm, nhưng chỉ nhận được thông tin rằng cô đã thôi việc. Hốt hoảng, Bảo Phương chạy ngay đến nhà ông Văn Lâm tìm kiếm. Cô gặp thím Hà ra mở cửa.

- Thím Hà, Bảo Phương hiện giờ thế nào? Cháu nghe nói cô ấy đã nghỉ việc – Vừa nhìn thấy thím Hà, Thực Quyên hỏi ngay lập tức.

- Thực Quyên! – Thím Hà khá bất ngờ khi nhìn thấy Thực Quyên nên reo lên mừng rỡ - Cháu về khi nào nào?

- Cháu mới về hôm qua – Thực Quyên trả lời – Bảo Phương đâu ạ?

Sắc mặt thím Hà bỗng sầm lại, đôi mắt nhuốm đầy u buồn.

Vào trong nhà, Thực Quyên nghe thím Hà kể lại tình hình của Bảo Phương. Thím Hà thờ dãi nói:

- Vốn dĩ thím đang định năn nỉ chú Lâm của tụi con tìm cách giúp đỡ con bé. Không ngờ sáng hôm sau, con bé lại bỏ đi đâu mất rồi.

- Bỏ đi – Thực Quyên kinh ngạc kêu lên.

- Đúng vậy – Thím Hà giọng buồn rầu đáp – Đã hơn 1 tháng rồi, không có chút tin tức nào của Bảo Phương cả.

Thực Quyên nhìn dáng người gầy rộc, vàng trán nhiều nếp nhăn và đôi mắt trũng sâu thì biết rằng thím Hà đã lo lắng cho Bảo Phương suốt một tháng qua. Thực Quyên bèn đưa tay vỗ vai an ủi thím Hà:

- Thím đừng lo, chắc Bảo Phương đi đâu đó cho khuấy khỏa thôi. Khi suy bình tâm lại cô ấy sẽ trở về.

- Chú Lâm cũng bảo như vậy, nhưng mà con bé ở bên ngoài không biết sống thế nào, rồi ăn uống ra sao – Giọng thím Hà vỡ ra, nước mắt bắt đầu rơi.

- Bảo Phương rất kiên cường, cô ấy nhất định sẽ không sao – Thực Quyên cố gắng an ủi thím Hà.

Trở về nhà, Thực Quyên suy nghĩ đắn đo, không biết có nên báo cho Bảo Nam biết hay không nữa (Truyện tình từ: [truyennganplus](http://truyennganplus.com)). Cô lưỡng lự nhìn chiếc điện thoại trong tay mình. Vốn đã dứt khoát muốn quên cậu mới trở về Việt Nam, nhưng nỗi nhớ, nỗi khao khát được cậu ôm vào lòng khiến Thực Quyên nhấn nút gọi điện.

Nhưng sau đó cô nhanh chóng tắt máy, cô sợ... cô đang lừa dối lòng mình, không phải vì cô muốn thông báo tin tức của Bảo Phương cho Bảo Nam biết mà là cô muốn nghe giọng nói của cậu.

Nhưng nghe được rồi thì sao? Chỉ càng khiến cô tham lam muốn nhìn thấy anh hơn mà thôi.

Cuối cùng Thực Quyên quyết định nhấn một tin nhắn: "Bảo Phương mất tích rồi"

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Biển Trời Trong Xanh (7)

Đã mấy ngày rồi mà vẫn không thể tìm hiểu được chút tin tức gì cả. Nhả Phương sốt ruột vô cùng. Cô muốn mau chóng hoàn thành nhiệm vụ lần này để có thể về đội. Có lẽ tuổi trẻ thiếu kiên nhẫn, cô không muốn mình cứ phải ăn mình hết mấy năm như di Dung.

Dù di Dung có cản dận cố chờ đợi thời cơ thích hợp nhưng đạo này kẻ ra người vào càng ngày càng nhiều, ồn ào, rồi bọn chúng lại kéo vào phòng đóng cửa kín mít bàn bạc. Nhả Phương sợ rằng khi bọn chúng trao đổi xong sẽ nhanh chóng dời lô hàng đi nơi khác. Vậy thì mọi manh mối sẽ bị cắt đứt.

Suy nghĩ mãi, cuối cùng cô cắn răng quyết định, chờ đêm tối sẽ hành động, ít nhất cũng có thể đặt máy nghe trộm bọn chúng nói gì. Một cơn mưa đêm trút bỏ hết mọi vật trên trời xuống đất, khiến cho mặt đất lầy lội, cành lá rơi rụng đầy sân, cả cái hành lang dưới mái hiên gỗ cũng bị tạt ướt nhẹp.

Mới sang sớm, những người làm đã được triệu tập đến dọn dẹp thật sớm. Nhã Phương cũng nhanh chóng có mặt trong hàng ngũ dọn dẹp. Ai lo phần việc của người nấy, không ai để ý đến ai.

Có một cô đã hơn 40 tuổi thường được gọi là cô Tư được giao nhiệm vụ dọn dẹp bên trong căn phòng họp đó. Nhã Phương nhanh chóng rắc lên hành lang trước cửa phòng một ít xà phòng. Cô tình dọn dẹp gần đó chờ đợi.

Lát sau, cô Tư khệ nệ khuân một cái thùng nước đi tới, bước đến gần hành lang ẩm ướt có chứa bột xà phòng, cô Tư bị trơn trượt mà ngã xuống. Nhã Phương chạy vội lại đỡ. Đường như cú ngã quá mạnh khiến phần lưng đập mạnh xuống sàn, làm cột sống bị đau. Cô Tư nhăn mặt, cố gắng ngồi dậy.

Nhã Phương đang muốn chớp lấy thời cơ này nhưng cô đang làm một người câm, cô Tư lại không thể hiểu cô nói gì. Đang bối rối chưa biết nên diễn tả bằng tay thế nào thì sau lưng đã vang lên tiếng nói của dì Dung.

- Hay để con bé dọn dẹp giúp chị đi, lớn tuổi rồi, đừng có cố gắng quá sức, nằm nghỉ chút đi. Nếu không ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe, chị còn nuôi cháu nhỏ, chị có bề gì thì ai nuôi nó đây.

Lời dì Dung nói trúng ngay tâm sự của cô Tư, cô lưỡng lự một lúc rồi mới gật đầu. Quay sang Nhã Phương khẽ nói:

- Nhờ cháu giúp cô dọn dẹp ở đây. Nếu không lát nữa ông chủ về thì sẽ la mắng cô mất.

Nhã Phương vui vẻ mỉm cười gật đầu.

Dì Dung bèn điu cô Tư đi, nhưng trước khi đi không quên đưa mắt ra hiệu cho Nhã Phương hàm ý nhắc nhở cô không được liêu lĩnh. Nhã Phương chớp mắt ra hiệu hiểu rõ.

Cho hai người kia đi rồi, Nhã Phương quan sát xung quanh hai bên, xác định không có người, cô mới hít thật sâu mở cửa bước vào. Tay sờ lên con thiết bị nghe trộm nhỏ xíu trong túi mình, ánh mắt thoáng lên tia hy vọng.

Nhưng khi cánh cửa mở ra, quan sát xung quanh, Nhã Phương không khỏi thất vọng vô cùng. Đó là căn phòng hoàn toàn trống. Tường gỗ trơn láng không một vết tì, sàn nhà cũng không có một dấu vết. Trong phòng chỉ đặt đúng một chiếc bàn thủy tinh trong suốt. Có thể nói, một con ruồi lọt vào cũng dễ dàng bị nhận ra. Hoàn toàn không có một chỗ để cô gắn thiết bị nghe trộm. Thật không thể hiểu, chủ nhân ngôi nhà này lại là một tên bí ẩn và cảnh giác cao độ đến như thế.

Nỗi thất vọng tràn đến. Nhã Phương cảm thấy tuyệt vọng vô cùng. Cô thờ dãi bát tay vào dọn dẹp bên trong phòng rồi nhanh chóng quét dọn bên ngoài. Đành nhẫn nhịn chờ cơ hội khác.

Nhã Phương không biết có người đứng từ xa nhìn theo dáng vẻ quét dọn của cô với ánh mắt âm áp.

- Này, đừng nhìn nữa. Nhìn nữa người ta sẽ bốc cháy đó – Một giọng khàn khàn cười khùng khục trên chọc.

- Đi thôi – Người thanh niên mặc đồ vest lượn tiếc nhìn cô thêm một chút rồi quay lưng bỏ đi.

Đó là một sự quyết tâm vô cùng lớn mà trước giờ Thực Quyên chưa bao giờ dám làm. Cô bước vào trong hộp đêm lần nữa. Cô lại lần nữa bước thẳng đến bên Bảo Nam nhìn anh đặt điều kiện:

- Một là đi với em, hai là em lập tức gọi điện thoại về bên đó.

Bảo Nam sắc mặt sầm xuống, anh nhìn Thực Quyên với ánh mắt sâu thẳm. Ánh mắt cô không chút e sợ, cũng không hề chớp mắt, nhìn cậu một cách dứt khoát. Đầy nhẹ cô gái trong lòng mình ra, Bảo Nam lạnh lùng đứng lên, ánh mắt quét qua người Thực Quyên một cách đáng sợ.

Sau đó anh kéo tay Thực Quyên ra khỏi hộp đêm. Quãng cô lên một chiếc xe màu xám, cậu ngồi vào xe, lạnh lùng đóng sập cửa lại rồi phóng xe chạy đi. Cậu chạy về địa chỉ mà Thực Quyên đọc lần trước, không hề quay đầu lại nhìn Thực Quyên lấy một lần.

Thực Quyên bị Bảo Nam ném vào trong xe, mắt nhắm bằng một lúc cũng nhanh chóng điều chỉnh lại tư thế ngồi cho ngay ngắn. Cô lén lút nhìn Bảo Nam, thấy cậu chú tâm lái xe, hai chân mày chau lại đầy khó chịu thì lo lắng, cô biết mình đã chọc giận anh, nên ngồi im lặng, mặc anh đưa đi. Dù sao anh cũng không ném cô lên taxi nữa.

Chỉ là Thực Quyên không ngờ, Bảo Nam lại đưa cô về nhà. Cô thờ dãi biết rằng, mình chẳng thể làm gì được, đành mở cửa bước ra định lên nhà. Không ngờ Bảo Nam cũng cùng mở cửa bước xuống theo cô, cậu nắm tay cô kéo đi vào trong thang máy.

- Lâu mấy? – Âm thanh khô khốc của Bảo Nam vang lên.

- Lâu 7 – Thực Quyên lí nhí trả lời.

Bảo Nam đưa tay nhấn nút rồi dựa người vào tường chờ đợi.

- Tong...tiếng thang máy vang lên, cánh cửa bỗng mở ra, Bảo Nam nắm tay Thực Quyền kéo ra khỏi thang máy. Thực Quyền bị Bảo Nam kéo đi hết lần này đến lần khác, tay cô bị cậu kéo đến đỏ bầm, nhưng chẳng dám hé môi rên lấy một lần, mặc dù đôi mắt vì sự đau đớn mà mọng nước.

- Căn nào? – Giọng Bảo Nam lại vang lên.

Thực Quyền liền chỉ tay vào căn bên phải. Bảo Nam liền hất đầu nói:

- Mở cửa.

Thực Quyền vội vàng mở túi xách lấy chìa khoá ra mở cửa. Tay cô hơi bị ê ẩm vì đau nên mở cửa có chút khó khăn. Bảo nam thấy vậy liền nắm lấy tay cô giữ lại. Cái chạm tay nhẹ nhàng lại khiến Thực Quyền run lên một cái. Bảo Nam rút chùm chìa khoá trong tay cô lại rồi mở cửa, đẩy mạnh cô vào nhà, đóng sầm cửa lại. Sau đó cậu kéo Thực Quyền vào lòng mình, cúi đầu hôn lấy môi cô một cách điên cuồng.

Thực Quyền bị cậu hôn một cách bất ngờ thì đờ cả người ra, hai mắt mở to đến cực độ nhìn Bảo Nam trân trối. Cậu cảm nhận được ánh nhìn của Thực Quyền, nhếch môi cười khinh bạc một cái, càng kéo sát cô vào người mình rồi đưa nụ hôn rồi xuống cổ cô, lên mang tai cô khiến Thực Quyền run rẩy, cô thể đang căng cứng bỗng nhiên mềm nhũn.

Đây là nụ hôn đầu của cô. Không ngờ lại vào tình huống này. Không ngờ lại là một nụ hôn cuồng bạo như thế, không chút dịu dàng không như một khúc nhạc dịu êm, cũng không có sự rung động.

Cho tới khi bàn tay của Bảo Nam bắt đầu luồn vào trong áo cô, Thực Quyền mới bắt đầu giật mình tỉnh táo lại, cô đẩy Bảo Nam ra, gờ tay tát vào mặt cậu. Nhưng dường như đã đón trước, Bảo Nam chụp lấy tay Thực Quyền, cậu cười lạnh bảo:

- Anh ghét nhất là bị người ta uy hiếp. Nếu em còn xuất hiện trước mặt anh thêm lần nữa, không chỉ có bấy nhiêu đau. Lần sau anh sẽ lột sạch đồ em rồi thẳng tay ném em lên giường.

Nói xong câu thô bạo xô Thực Quyền ra khỏi cánh cửa rồi mở cửa bỏ đi. Để lại Thực Quyền với một sự tổn thương và sợ hãi. Cậu thay đổi quá nhiều so với tưởng tượng của cô.

Giật mình tỉnh giấc sau giấc mơ hồi ức, Thực Quyền phát giác nước mắt mình lăn dài trên gối.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Biển Trời Trong Xanh (8)

Đợi tới đêm tối, Nhã Phương thức dậy, âm thầm lén ra bên ngoài, cô đi đến cái kho mà bọn chúng đang canh giữ. Cô phát hiện có hai tên canh giữ cửa kho. Vợ vàng nép vào bên trong, cô cẩn mật suy nghĩ.

Vì là một người cảm nên dù có tiếp xúc với những người giúp việc ở đây thì Nhã Phương cũng không thể hỏi họ từng đường đi nước bước ở đây. Cô chỉ có thể âm thầm điều tra và vẽ lại từng vị trí theo trí nhớ của mình.

Cộng với bản vẽ quan sát được của di Dung, Nhã Phương nhanh chóng phát hiện có một cái lỗ thông khí sát mặt đất khá nhỏ, nhưng với thân hình của cô, cô tin mình có thể chui vào. Nhưng vấn đề là làm sao có thể thu hút những tên canh gác cổng để chúng bớt cảnh giác mà không chú ý đến việc đột nhập của cô.

- Đây – Một cánh tay khều vai cô.

Nhã Phương giật mình quay lại thì thấy di Dung đang ra hiệu im lặng. Di ra dấu hiệu ý hỏi cô đã chuẩn bị xong chưa, Nhã Phương gật đầu. Di Dung lại đưa dấu hiệu bảo cô chờ đợi.

Di lập tức di chuyển sang nơi khác, Nhã Phương quay đầu nhìn chăm chăm về phía bọn canh gác cửa kia. Chờ đợi bọn chúng lơ là thì chạy nhanh đến bên kia tường, nơi có lỗ thông khí bên dưới.

Di Dung đã chuẩn bị một cái máy tại kho, di đã giấu kỹ nó trong lúc đi làm việc, chỉ cần điều khiển một cái (Truyện tình từ: truyennganplus.com), chiếc máy lập tức tạo ra khói giống như một vụ hỏa hoạn ở gần kho chứa hàng. Chắc chắn bọn chúng sẽ sợ hãi mà lo tìm cách dập lửa để tránh lây lan đến kho hàng, bởi kho hàng toàn chứa súng ống đạn dược, có thể nổ bất cứ lúc nào.

Chỉ 2 phút sau khi di Dung đi, một là khói bắt đầu bốc ra, nhanh chóng dày đặc như một đám cháy lớn. Một giọng hơi khàn vang lên nhỏ:

- Cháy rồi.

Hai tên canh gác lập tức chú ý trước tiếng kêu đó, nhưng chúng vẫn không nhúc nhích mà chỉ lấy bộ đàm nói gì đó vài câu. Nhã Phương nhìn thấy đáng

đứng im bất động của chúng mà sốt ruột, không ngờ chúng lại không lo đám cháy mà gọi người đến dập lửa. Nếu chúng không đi khỏi đó, làm sao cô có thể đến gần. Lo lắng hồi hộp khiến trán cô thấm đẫm mồ hôi, căng thẳng đến độ tim cô đập không ngừng.

Nhã Phuong bấm ngón tay thăm cầu mong hai tên này đi dập lửa. Nhưng thấy chúng không nhúc nhích, cô tức giận rửa thảm.

Người trong nhà bắt đầu thức dậy, Nhã Phuong sợ hãi nép vào một lùm cây vì sợ bị phát hiện. Cô cảm thấy kế hoạch lần này cảm chắc thất bại, bọn chúng chắc chắn sẽ cảnh giác và nghi ngờ nên định rút lui. Nhưng cô lại thấy một bóng cao lớn đi đến nói gì đó với hai tên gác cửa, giống như là bảo chúng cùng đi tìm cách dập lửa. Hai tên này bèn vâng lệnh bỏ đi, và cái bóng đó cũng nhanh chóng biến mất.

Nhã Phuong biết mọi chuyện đã trở nên ồn ào, nếu không nhanh chóng rút lui hòa vào trong dòng người, cô dễ dàng bị phát hiện. Nhưng đây là cơ hội duy nhất khó khăn mới có được, cô không muốn bỏ lỡ. Nhắm mắt lại, Nhã Phuong quyết định liều lĩnh một phen. Cô lao người chạy nhanh về phía bức tường bên kia.

Nhưng không ngờ, trong lúc vội vã, cái đinh tu výt của cô đã rơi mất, cô không thể nào quay lại tìm kiếm. Nhã Phuong giật mạnh sợi dây truyền mẹ tặng vẫn luôn treo trên cổ cô. Dừng đầu vuông nhỏ của cái mặt dây truyền vận bốn con ốc ở bốn góc ra. Thời gian chỉ trong tích tắc, nhưng Nhã Phuong cảm thấy nó dài vô tận, mồ hôi rơi trên mặt cô ướt nhẹp. Đưa tay lau mồ hôi, Nhã Phuong cố vận con ốc cuối cùng.

- Cách...- Cái tấm chắn sắt ở lỗ thông khí vì không còn điểm giữa bị rơi ra, Nhã Phuong mừng rỡ, vội chui đầu vào. Thật may mắn, giống như cô định liệu, cô dễ dàng chui lọt vào bên trong rồi khép hờ tấm chắn lại.

Vào được bên trong nhà kho, một mảng tối thui không có lấy một khe hở. Nhã Phuong cố gắng mò mẫm xung quanh. Phát hiện những thùng gỗ được xếp ngay ngắn. Cô bèn rút ra người một con dao nhỏ nẩy nắp thùng lên. Con dao cứng vô cùng, cộng thêm cô dùng hết sức, quả nhiên nắp được nắp thùng lên. Quyết định dùng điện thoại chụp lại những thứ trong thùng gỗ xem như bằng chứng.

Dưới ánh sáng mờ của điện thoại, Nhã Phuong nhanh chóng xác định nhận định của mình và di Dung là chính xác. Bên trong đúng là chứa súng ống và lựu đạn. Cô vội chụp lại vài tấm ảnh làm bằng chứng. Đang đóng điện thoại lại định chui ra ngoài thì Nhã Phuong phát hiện bên ngoài có người đang đứng. Nếu cô chui ra lập tức bị phát hiện ngay.

Tim cô thót lại, hơi thở đứt đoạn, mồ hôi chảy không ngừng.

Ngay lúc đó, phía bên ngoài cửa có tiếng động khuê khoắn như có người đang mở cửa bước vào. Nhã Phuong giật mình sợ hãi, nếu cô bị phát hiện thì di dung thể nào cũng bị bại lộ, cả hai chắc chắn sẽ bị thủ tiêu ngay lập tức. Quan sát nhanh xung quanh xem có nơi nào có thể trốn được. Nhưng ngoài trừ những thùng gỗ chứa súng thì chẳng có chỗ nào có thể trốn. Chỉ còn mỗi cái lỗ thông khí ở bên trên. Hít thật sâu, Nhã Phuong cố gắng trèo lên bên trên mấy cái thùng đựng súng để chạm tay vào lỗ thông gió mà không gây tiếng động, đưa tay đẩy mạnh tấm chắn lên trên. Đồng thời cũng là lúc ổ khóa được mở ra. Cả người Nhã Phuong run lên khi nghĩ đến việc cánh cửa sẽ mở ra.

Có một giọng trầm trầm vang lên giống như đang nói với người mở cửa khiến hấn vẫn chưa vào bên trong tạo thời gian thuận lợi cho Nhã Phuong trèo lên. Nhã Phuong không còn đủ khả năng nghe chúng nói gì, cô cắn chặt răng, cố gắng bám lấy rồi trèo lên bên trên. Khi cô vừa đóng nắp lại cũng là lúc cánh cửa mở, Nhã Phuong đang di chuyển đến chắn sắt phía trước thì dừng lại vì sợ tạo ra tiếng động, đành đứng im quan sát phía dưới. Vẫn là hai tên bảo vệ lúc nãy bước vào, bên ngoài đã êm ả cả. Đường như vụ hỏa hoạn đã chìm xuống.

Hai tên này, vừa bước vào đã lập tức mở đèn quan sát xung quanh. Một tên đứng dưới ngay chỗ quan sát của Nhã Phuong, nếu hấn ta ngẩng đầu nhìn lên thì chắc sẽ phát hiện ra Nhã Phuong đang ở trên đó. Nhã Phuong hồi hộp đến nghẹt thở, cô không thể di chuyển, nên không thể giấu mình đi. Một giọt mồ hôi trên mặt cô rơi xuống bên dưới. Nhã Phuong cắn chặt răng run rẩy. Giọt mồ hôi đọng trên vai của của một tên.

Hấn ta nhú mày nhìn rồi định ngẩng đầu lên thì tên kia nói:

- Không có gì. Đi ra thôi.

Tên này nghe vậy mới bước theo ra ngoài. Nhã Phuong thấy chúng tắt đèn đóng cửa lại thì mới thở phào nhẹ nhõm, đưa tay vuốt mồ hôi trên mặt mình.

Sau đó cô lần trở xuống bên dưới, nhanh chóng quan sát xung quanh bên ngoài, xác định không có ai, cô mới chui ra ngoài. Nhưng cô không thể cứ thế mà băng qua trở về phòng mình vì hai tên canh gác kia đang đứng chắn ở đó.

Nhã Phuong quyết định không men theo đường cũ nữa mà đi luôn qua khu vực nhà trên này, rồi tìm cách trở về khu bên cô sau. Đang lẩn mò, Nhã Phuong thấy ánh đèn đi tới vội vã núp vào chỗ gần nhất.

Bọn chúng đã phát hiện ra vụ hỏa hoạn là giả cho nên đang điểm danh người. Sau đó lục soát khắp nơi. Và đang tiến rất gần đến nơi cô ẩn nấp.

Nhã Phuong không ngờ bọn chúng lại tiến hành nhanh chóng đến như thế, thời gian ra vào bên trong chỉ độ khoảng 10 phút, vậy mà chúng đã xác định được người rồi.

Ánh đèn càng lúc càng tiến đến gần cô, cô vội đẩy thử cửa những căn phòng ở đó, nhưng chúng được khép chặt. Sau lưng không có đường lui, chỉ có một hành lang duy nhất để thoát thân mà thôi. Nhưng đó cũng là hành lang mà bọn người đó đang đi, nếu cô bỏ chạy chỉ nhận lấy cái chết mà thôi vì cô thấy rõ trên tay chúng lăm le khẩu súng ngắn.

“Ba tên” – Nhã Phuong đếm thầm.

Chỉ cần bọn chúng đến gần, cô sẽ ra tay không chế chúng.

Chỉ còn mấy bước nữa thôi là chúng đã đến gần chỗ cô đứng. Nhã Phương hít sâu, tay siết chặt chờ đợi chúng đến, cô sẽ ra tay ngay lập tức.

- Cạch ...

Tiếng mở cửa căn phòng gần ngay chỗ cô đứng làm Nhã Phương kinh hãi quay đầu lại, cô vẫn chưa kịp nhìn rõ thì đã thấy một cái bóng to lớn phủ trùm lên người mình. Ép cô dựa sát tường hơn nữa, nhanh chóng cảm thấy hơi thở nóng ẩm phả lên mặt mình. Một giây sau, môi cô đã bị người ta cướp lấy.

Còn chưa kịp trấn tĩnh, Nhã Phương đã nghe thấy tiếng bước chân của ba tên kia, chúng đi đến bên hai người họ rồi dừng lại, chĩa súng vào hai người ra giờ cao ánh đèn trong tay chúng.

- Là cậu – Một tên khề reo lên khi nhìn thấy cái bóng cao lớn kia đang hôn Nhã Phương.

Cậu ta từ từ bỏ Nhã Phương ra, cô lúc này mới lấy lại được hơi thở vốn đứt đoạn của mình lại bị nụ hôn kia làm cho không còn thở được nữa, cả người như không còn chút sức, người dựa vào tường đưa mắt nhìn kẻ đã hôn mình.

Cô sững sờ khi nhìn thấy gương mặt đó, tim như bị kích động mạnh hơn mà đập dồn dập, ánh mắt người đó nhìn cô trầm ấm, nụ cười dịu dàng tràn ngập yêu thương. Cô sững người nhìn người đó không chớp mắt.

Cậu nhìn cô một lúc rồi mới quay sang ba kẻ kia sửa lại quần áo chỉnh tề rồi hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Ba tên kia cười gian xảo nhìn lẫn Phong nói:

- Không có gì, vì vụ lộn xộn đó nên đang đi lục soát thôi. Cậu cũng khá thật, cô bé này cũng khá xinh đẹp.

- Ở đây có chút nhầm lẫn, cần tìm thú vui một chút chứ - Lăng Phong cười cợt đáp lời chúng, tay cậu vuốt ve môi cô cố tình khiêu khích.

Nhã Phương tức giận nhìn Lăng Phong. Ba tên kia khoái trí cười vang.

- Được rồi, dù sao người ta cũng bị cầm, đừng có quá bắt nạt, người ta có muốn kêu cứu cũng chẳng kêu được.

- Yên tâm, tôi là khiến cô ấy tình nguyện – Lăng Phong vừa nói vừa hôn môi cô thêm cái nữa.

Nhã Phương nghe mấy lời của bọn họ trao đổi với nhau thật muốn đâm cho mấy tên này mấy nắm đấm, nhưng cô biết Lăng Phong đang giúp mình nên nhẫn nhịn.

- Mất hứng rồi, đưa cô ấy về giùm tôi – Lăng Phong kéo Nhã Phương ra đẩy về bọn người kia.

Chúng nhún vai chào tạm biệt cậu rồi dẫn Nhã Phương đi. Nhã Phương ngoan ngoãn đi theo bọn chúng, cô không quên quay đầu nhìn Lăng Phong lần nữa. Cậu khoát tay bảo cô đi đi.

Ba tên này dẫn Lăng Phong về nói nhỏ vào tai ông Vương, thấy ông gật đầu rồi ra hiệu cho cô trở về phòng ngủ đi. Nhã Phương cúi đầu trở về phòng, cô ngã vật xuống giường, thở phào nhẹ nhõm sau đó mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Nhã Phương bị gọi lên. Cô vo vạt áo không rõ có chuyện gì. Cô bị dẫn đến ngay căn phòng họp đó. Cánh cửa vừa mở ra, Nhã Phương đã thấy một người đàn ông mập mạp có bộ râu quai nón, ông ta mặc một chiếc áo sơ mi màu xám, che phủ ít nhiều cái bụng phệ của ông ta. Nhưng đáng ngồi của ông ta cực kỳ oai phong, làm cho ngồi khác kính nể. Nhã Phương chưa từng nhìn thấy ông chủ của ngôi nhà này, nhìn dáng điệu của ông ta với cách cung kính của mấy tên bảo vệ, Nhã Phương thầm đoán ông ta chính là chủ nhân của ngôi nhà này.

Trong phòng còn có hai người đàn ông và có cả dì Dung. Dì bị hai tên cận vệ ki kéo vào một góc tường, một tên chìa cây súng lạnh lẽo vào huyệt thái dương của dì Dung. Nhã Phương giật thót người một cái, cô cứ nghĩ hành động đêm qua của mình đã bại lộ và chúng bắt dì Dung để uy hiếp cô. Cô đưa mắt nhìn dì Dung dò hỏi. Dì chớp mắt tỏ ý bản thân cũng không rõ chuyện.

Nhã Phương nuốt nước miếng cái ực đưa mắt nhìn người đàn ông đó, tay cô siết chặt lại và chạm tay vào quần, bên trong có một con dao nhỏ, cô vẫn giấu để phòng thân. Trong đầu nhanh chóng hoạch định kế hoạch để cho cô và dì Dung có thể thoát thân. - Ngồi đi – Tiếng người đàn ông vang vọng khắp phòng, cắt đứt suy tính của Nhã Phương. Cô nhìn thấy ông ta chỉ tay vào cái góc bàn kê bên cạnh ông ta.

Cô hít một hơi rồi ngồi xuống bên cạnh ông ta. Cô vừa ngồi xuống thì ông tay đã dùng tay bóp chặt cằm cô, nâng mặt cô lên. Ông ta nhìn vào mặt cô rồi cười một cách khà ồ nói:

- Đúng là không tệ chút nào. Được lắm.

Nhã Phương không hiểu ông ta nói gì, tay siết chặt con dao trong túi quần từ từ nâng nó lên trên miệng úi để khi cần cô sẽ lấy nó a nhanh chóng và dùng nó uy hiếp ông ta.

Ông ta hát đầu về phía bọn người kia, chúng lập tức gạt đầu sau đó nã tóc di Dung kéo ra sau khiến di rên lên đau đớn, mặt Nhã Phương trắng bệch ra khi nhìn thấy cảnh đó, tim cô đập mạnh vì tức giận.

- Đừng sợ, bọn họ không gây hại cho di cháu đâu – Ông ta dùng một giọng dịu dàng nói với Bảo Phương rồi khoát tay với bọn kia, chúng lập tức thả tóc di Dung ra, con đầu của di dịu bớt, sắc mặt nhợt nhạt đã bắt đầu bình thần trở lại, chỉ có hơi thở dồn dập của di là không dứt.

- Nghe đây, sinh mạng của di cháu đang ở trong tay bọn ta. Nếu muốn bảo toàn tính mạng cho di của cháu thì cháu phải tuyệt đối nghe theo lời của bọn ta – Giọng gã đàn ông đồ đạc Nhã Phương.

Nghe lời của hắn, Nhã Phương mới thấy nhẹ nhõm lại, sợi dây thần kinh căng như dây đàn của cô cuối cùng cũng thui lại bình thường. Thì ra chúng muốn cô làm giúp cho chúng việc gì đó, chứ không phải chúng phát hiện hành động đột nhập của cô ngày hôm qua. Có nghĩa là sinh mạng của cô và di Dung lúc này không có bị nguy hiểm.

Nhã Phương giả vờ nhìn di Dung lo lắng rồi giả vờ sợ hãi gạt đầu đồng ý với ông ta.

- Tốt lắm – Ông ta cười hài lòng.

Ông ta đưa cho Nhã Phương một cái vật gì đó màu đen nhỏ. Nhã Phương vừa nhìn đã biết đó là thiết bị nghe lén, cô giả vờ nhìn chăm chăm thú đó tìm hiểu. Ông ta bèn đẩy nó lại trước mặt cô nói:

- Nghe đây, tôi muốn cháu bỏ vật này vào trong người của một kẻ.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Biển Trời Trong Xanh (9)

Vào buổi chiều tối đó, Nhã Phương được cho ăn bữa rất đẹp rồi đưa đến một phòng ăn của căn nhà. Cánh cửa mở ra, Nhã Phương phát hiện ngay người ngồi trong đó là Lăng Phong, Jay, cùng với ba người đàn ông khác. Jay và Lăng Phong là hai người trẻ nhất trong đó. Nhưng phong thái vô cùng uy nghiêm, không có chút thua kém nào so với ba vị lão làng kia.

Họ dùng tiếng nhật để trao đổi với nhau, cũng may Nhã Phương đã từng tham gia khóa bồi dưỡng tiếng Nhật nên cũng có thể hiểu bọn họ nói gì.

- Cô bé này tên Lâm Nhã Phương. Là cháu gái của tôi – Gã râu quai nón chỉ vào Nhã Phương rồi giới thiệu với mọi người, sau đó ông đưa mắt ra hiệu cho Nhã Phương ngồi vào vị trí trống bên cạnh Lăng Phong.

Nhã Phương nghe lời ngồi xuống, mắt cô và mắt Lăng Phong quét qua nhau, nhưng chẳng ai đá động đến ai. - Nghe nói cậu Mar thích cháu gái của tôi đúng không, đêm qua người của tôi bắt gặp hai người. ...- Ông ta giả vờ húng hắng ho vài cái.

- Đúng vậy – Lăng Phong không ngần ngại xác nhận – Đến đây tá túc nhà ngài hơn 1 tháng rồi, quả thật nơi đây phong cảnh đẹp nhưng có chút nhàm chán. Vốn dĩ định rời đi nhưng tôi lại phát hiện vật nhỏ đáng yêu này. Vô cùng thích thú.

Cậu đưa tay thân mật vuốt tóc Nhã Phương, thấy rõ thân người cô đang gồng lên chịu đựng thì mỉm cười thầm. Cổ tình chạm nhẹ vào môi cô khiến run rẩy.

- Cậu thích là tốt rồi, đêm nay con bé sẽ là người của cậu, thấy thấy thế nào – Gã đàn ông nhìn thấy hành động đó thì càng soáng khoái, hắn tỏ ra hài lòng hỏi.

- Thật là tốt, vậy tôi không khách sáo đâu – Lăng Phong quay qua ông ta ngữ khí không hề tỏ ra khách sáo chút nào.

- Ấy da, ngài Kushi thật là thiên vị quá đi nha. Tá túc nhà ngài đâu chỉ có một mình Mar, vậy mà ngài chỉ tặng người đẹp cho mỗi Mar, còn tôi thì thế nào – Jay ngồi ngay bên cạnh Lăng Phong giả vờ trách cứ.

“Kushi ! Hóa ra gã đàn ông đó tên là Kushi” – Nhã Phương thầm nghĩ. Nhưng rõ ràng họ nhận được thông tin báo cáo là kẻ đứng đầu tên là Kawashi, hẳn ta là một tên trùm buôn bán vũ khí ở Nhật Bản, hẳn ta đang lẫn trốn điều tra của cảnh sát Nhật, và chạy qua Việt Nam. Nhưng người này lại tên là Kushi. Là hắn đổi tên hay là có kẻ phía sau hắn ta giật giây.

Kushi nghe Jay than vãn thì phá ra cười hối lỗi nói:

- Đúng vậy, tôi thật là đáng trách, hay là như vậy đi, lát nữa tôi cùng cậu đến một quán bar mới mở của tôi, ở đó có rất nhiều em gái xinh đẹp, cậu muốn ai, tôi sẽ dâng người đó cho cậu. Còn có thể một lúc dâng nhiều cô, tha hồ hưởng khoái lạc.

Giọng nói chứa đầy sự dâm dăng khiến Nhã Phương thấy buồn nôn, nhưng cô cố gắng kiềm lại.

- Haha, vậy tôi phải cảm ơn ngài Kushi trước.

Sau đó bọn họ bắt đầu bàn qua chuyện khác. Nói chuyện ăn uống rôm rã, Lăng Phong cũng gấp cho Nhã Phương mấy món thức ăn rồi khẽ bảo:

- Ăn đi.

Nhã Phương đành cố gắng cầm đũa ăn, trong đầu cô đang tính toán làm thế nào cho máy nghe lén vào trong người Lăng Phong, lại vừa lo lắng Lăng Phong vì vậy mà xảy ra chuyện. Nhưng cô không có tư cách lựa chọn, vì di Dung, cô đành phải bán đứng Lăng Phong thôi, huống hồ, anh ta giờ lại là kẻ xấu.

Ăn xong, Lăng Phong kéo Nhã Phương đứng lên nhìn ông Kushi nói sáo rỗng một câu:

- Chúng tôi trở về phòng trước đây.

- Cứ từ từ hưởng thụ - Kushi khoát tay cười ranh ma nói.

Nhã Phương bị Lăng Phong kéo đi ra ngoài nhưng vẫn còn nghe thấy những giọng nói rồn rã sau lưng. Lăng Phong dẫn cô vào căn phòng lần trước. Nhã Phương nhớ lại sự việc hồi hộp ngày hôm qua, đang định lên tiếng cảm ơn cậu vì đã giúp cô thoát khỏi nguy hiểm thì Lăng Phong đã kéo cô vào lòng mình rồi hôm cô một cách cuồng nhiệt như thể đã chờ đợi điều này khá lâu.

Cô biết tên Kushi muốn cô đêm nay hầu hạ cho Lăng Phong thật tốt rồi lợi dụng cơ hội cậu không để ý mà bỏ thiết bị nghe lén vào trong người cậu. Cô vì đoán người đó là Lăng Phong nên nói dễ dàng chấp nhận mọi việc theo chiều hướng có lợi. Nhưng không nghĩ lần nữa bị cậu lợi dụng cho nên lần này cô chống cự.

Nhã Phương vừa định đưa tay ra đám thì Lăng Phong đã nhanh tay tóm lấy tay cô bẻ ngoặt ra sau. Rồi đóng sầm cửa lại, ôm lấy cô ném lên giường. Cậu bắt đầu cởi áo khoát của mình ra ném xuống đất. Nhã Phương sau cú ném đã bắt đầu lại bình tĩnh, cô ngồi dậy trừng mắt nhìn Lăng Phong đang cởi đồ, định lên tiếng mắng thì Lăng Phong đã đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng.

Nhã Phương nhanh chóng hiểu ý đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Qua cánh cửa giấy kiểu Nhật, Nhã Phương thấy rõ hai bóng dáng đứng in bóng một bên góc tường. Cô hiểu ngay là Kushi cho người theo dõi hành động của hai người bọn họ. Bọn người kia đang rình mò vào bên trong quan sát họ. Vì vậy, cô ngoan ngoãn nằm im chờ đợi Lăng Phong đến.

Lăng Phong cởi luôn nút áo sơ mi rồi ném nó xuống sàn nhà, để lộ ra thân hình trắng kiết, Nhã Phương nhìn thấy bất giác đỏ mặt, cô quay mặt đi không dám nhìn tiếp. Lăng Phong khẽ cười trước vẻ xấu hổ và e thẹn của Nhã Phương.

Cậu tiến đến bên giường rồi trèo lên, ánh mắt nhìn Nhã Phương một cách ngậy đại. Gương mặt của cô sau 6 năm không gặp vẫn khiến cho tim cậu đập rộn ràng. Làn da vẫn mịn màng dù có chút rậm rắng, nhưng như vậy càng khiến cô đầy quyến rũ hơn.

Cả người cậu nằm đè lên người cô, khiến tim cô co giật liên hồi nét mặt kinh hãi, quay đầu trừng mắt nhìn cậu. Lăng Phong hất đầu ám chỉ là cậu đang diễn cho bọn chúng xem. Nhã Phương đành ngoan ngoãn diễn xuất theo cậu.

Một nụ hôn nhẹ của Lăng Phong rơi trên môi cô gây ra một cảm giác tê ngứa, khiến tim Nhã Phương đập mạnh, hơi thở cô đứt đoạn. Toàn thân run lên với cảm xúc này.

Lăng Phong đưa nụ hôn của mình lên vành tai của Nhã Phương, làm cả người cô mềm nhũn ra, sau đó cậu thì thầm:

- Phối hợp một chút.

Nhã Phương bất đắc dĩ đưa tay lên vòng cổ cậu, hai người như một đôi tình nhân đang trêu đùa say đắm. Nhưng cái cảm giác này lại không hề giả tạo chút nào.

Cái cảm giác hai cơ thể dính sát vào nhau cùng tỏa ra hơi nóng phủ kín khắp thân thể của người kia. Sự nóng rực lên trên từng tấc da khi chúng chạm vào nhau, tiếng tim cả hai cùng lúc đập mạnh. Lúc lưỡi cả hai quấn chặt vào nhau, cuốn lấy nhau không rời.

Đầu óc Nhã Phương bị nụ hôn và hơi thở của Lăng Phong làm cho hỗn loạn, đầu óc quay cuồng, cả người mềm nhũn. Cô thể không run ngừng lên những cảm xúc tuông trào.

Cô đưa mắt nhìn ra bên ngoài, hai kẻ kia đã đứng sát gần bên vách hơn nghe ngóng động tĩnh.

Cánh tay Lăng Phong luồn vào trong áo cô từ từ kéo áo cô lên, cả người Nhã Phương bất chờ đông cứng lại, cô nhìn Lăng Phong run sợ. Nhưng chiếc váy chỉ mới kéo lên lưng chừng thì Lăng Phong đã đưa tay tắt đèn, cắt đứt ánh nhìn của hai kẻ bên ngoài.

Nhã Phương lúc này mới bắt đầu thở phào nhẹ nhõm, hơi thở tưởng chừng ngừng đập của cô bắt đầu lấy lại nhịp đập, cô đẩy mạnh người Lăng Phong qua một bên, lờ mờ nhìn cậu giận dữ, kéo lại váy áo chỉnh tề.. Lăng Phong khẽ mỉm cười thích thú khi trêu đùa được Nhã Phương.

Nhưng dù đèn đã tắt, hai tên bên ngoài vẫn chưa chịu bỏ đi, bóng của chúng vẫn in đậm trên cửa nhờ sự phản chiếu của ánh đèn trong vườn. Có lẽ hai tên theo dõi cảm thấy kích thích trước viễn cảnh bên trong nên không hề phát giác bóng mình đã in trên vách và bị phát hiện từ lâu.

Chúng vẫn không bỏ cuộc, Nhã phượng đưa mắt nhìn Lăng Phong trao đổi ý. Lăng Phong chồm đến gần tai Nhã phượng nói nhỏ:

- Rên lên đi.

Mặt Nhã Phuong lập tức đỏ bừng lên, cô hiểu âm thanh đó là gì. Đó là âm thanh chỉ có khi đạt đến khoái lạc, là loại âm thanh khiến người ta xấu hổ. Có chết cô cũng sẽ không tạo ra âm thanh như thế đâu. Cô ương bướng lắc đầu.

Lăng phong lập tức bế người cô lên người mình để cô đối mặt với cậu, Nhã Phuong nhướn mày bậm môi hỏi cậu muốn làm gì. Nhưng lăng Phong không trả lời, bàn tay cậu di chuyển trên người cô gây kích thích. Nhưng Nhã Phuong cắn chặt răng, hai tay để trên ngực cậu ngăn cách cơ thể cô và cơ thể cậu vo lại thành nắm đấm, đấm mạnh vào ngực của cậu.

Nhưng bộ ngực rắn chắc của cậu không hề có chút cảm giác nào trước cú đấm không quá mạnh của cô, càng khiến cậu khoái trí cười. Lăng Phong đưa tay nhéo mạnh một cái trên eo Nhã Phuong khiến cô bị đau bật ra tiếng rên nhẹ. Âm thanh nhẹ nhàng giữa đêm tối liền trở nên ám muội khiến hai kẻ bên ngoài thấy hứng phấn nóng bức vô cùng. Chúng nuốt khan một tiếng.

Nhã Phuong tức giận quá cô cúi đầu cắn mạnh lên vai Lăng phong một cái đau điếng khiến Lăng Phong không ngừng suýt xa rên lên một tiếng. Điều này khiến bọn rình mò một phen cười thầm.

Hai người bắt đầu như hai đứa trẻ vật lộn nhau trên giường, cô muốn giết chết cái tên đang giễu cợt mình. Còn cái tên kia thì lại ra sức tránh né trêu chọc cô không dứt, cuối cùng cả hai cùng té xuống giường.

Cả người Nhã Phuong bị đập xuống giường đau điếng bèn kêu lên thành tiếng:

- Á....

Nhưng cũng may đầu cô đã nằm gọn trên bàn tay rắn chắc của Lăng Phong. Lăng Phong lần nữa ra hiệu cho cô. Cả hai quay mặt nhìn ra vách tường, quả nhiên sau tiếng thét của Nhã Phuong, bọn chúng không còn nghi ngờ gì nữa nên lặng lẽ rút lui.

Cả hai mới bắt đầu thả lỏng thở phào nhẹ nhõm vì đã lừa được bọn người kia.

- Lên giường ngủ thôi, dưới đất lạnh lắm— Lăng Phong bèn ngồi dậy nói.

Nhã Phuong nhìn lại quả là có chút lạnh, Lăng Phong lại cười trần nên chắc sẽ càng lạnh hơn. Cô e dè ngồi dậy, không biết có nên lên giường hay không thì đã thấy Lăng Phong mặc áo vào và nằm xoay lưng ở một góc giường, nhường một khoảng rộng cho cô. Trong lòng có chút cảm động, mặc dù bị Lăng Phong đùa giỡn như cậu cũng đã giúp cô thoát hiểm.

Nhã Phuong bèn nằm lên giường, xoay lưng lại khẽ nhắm mắt, an tâm mà ngủ.

Từ lúc đến đây, chưa bao giờ Nhã Phuong cảm thấy ngủ ngon đến như vậy. Cô ngủ một giấc đến sáng. Dù chưa mở mắt nhưng cô cũng cảm nhận được đôi mắt của Lăng phong đang chiếu trên người mình. Nhã Phuong không dám mở mắt, nên tiếp tục giả vờ ngủ.

Bàn tay của Lăng Phong khẽ vuốt tóc trên mặt cô vén lên thật nhẹ nhàng chứa đựng sự dịu dàng, rồi cậu khẽ hôn lên vầng trán của cô. Nhã Phuong run nhẹ người, tim đập dồn dập.

- Khụ khụ... - Một giọng ho vang lên cố tình phá tan không gian lãng mạn của hai người họ.

Lăng Phong biết ngay kẻ phá đám đó là ai, cậu bình thản gọi dậy lờ mờ mắt nhìn Jay, Jay khực khặc cười giờ tay giả vờ hời hợt.

- Làm phiền không gian của hai người rồi.

- Tới sớm vậy— Lăng Phong lên tiếng hỏi.

- Tới báo cho cậu biết đêm qua trông khi cậu trăng hoa ở đây thì ông ta đã chuyển hàng đi mất rồi— Jay nghiêm mặt đáp.

Nhã Phuong vừa nghe xong thì bật dậy, cô định chạy ra ngoài xem xét nhưng Lăng Phong đã giữ tay cô kéo lại:

- Em không thể cứ thế mà ra ngoài. Thay đồ đi.

Nhã Phuong phát hiện chiếc váy cô mặc nhăn nhúm đến đáng thương.

Lăng Phong hất đầu ra hiệu cho Jay. Jay lập tức đem một bộ quần áo nữ đưa cho Nhã Phuong, rồi chỉ tay vào căn phòng bên cạnh để cô vào thay. Nhã phuong cũng không suy nghĩ thêm, cô cầm lấy rồi nhanh chóng đi thay đồ.

Khi cô thay đồ xong bước ra, Lăng Phong đã thay xong một bộ đồ khác, nghiêm nghị vô cùng, nhưng cũng đầy sức hấp dẫn. Lăng Phong và Jay, hai người nói gì đó rất nhỏ nhưng khi Nhã Phuong đi ra thì im bật. hai người bọn họ đi ra hai hướng khiến Nhã phuong thấy nghi ngờ.

Cô vừa xoay người thì nhẵn mày, trên giường bỗng xuất hiện một vệt đỏ như máu loang lổ, cô cúi đầu xấu hổ khi hiểu lý do xuất hiện vệt đỏ đó.

Lăng phong bước đến ôm lấy eo cô xoay người cô lại, trên tay cậu là chiếc vòng lục ngọc. Cậu nắm lấy tay Nhã Phương đeo chiếc vòng vào tay cô.

- Anh thích nhìn thấy em đeo nó. Đừng bao giờ bỏ nó ra có biết không?

Nhã Phương sững người nhìn chiếc vòng được tròng vào tay mình. Chiếc vòng đó trong một lần truy bắt tội phạm cô đã làm vỡ làm hai mảnh. Cô vẫn chưa có cơ hội đem nó đi làm lại. Lần này tuy cô có mang theo nó đến đây nhưng chưa có dịp nhìn lại nó. Không ngờ rằng nó lại bị lấy mất như thế mà cô lại không hề hay biết tí nào. Quả là một sự bất cẩn vô cùng. - Đi thôi – Jay giục.

Cả hai người bèn đi theo Jay ra ngoài, trên nền đất quả nhiên có đầy những dấu bánh xe vẫn chưa kịp xóa, vậy là số hàng đó đã bị chuyển đi trong đêm qua. Bọn chúng cố tình tách Lăng phong và Jay ra hai nơi.

- Không phải anh và ông ta cùng hợp tác hay sao? – Nhã Phương thấy mơ hồ nên buộc miệng hỏi.

- Nếu em hỏi anh mấy năm qua có nhớ em không? Anh sẽ trả lời ngay lập tức là không ngày nào là anh không nhớ em. Đó là chuyện tư, còn chuyện công, xin lỗi anh không thể trả lời em được – Lăng Phong nheo mắt tinh nghịch nói.

Nhã Phương hừ lạnh một cái rồi quay lưng bỏ đi.

- Em không muốn biết ông ta đã di chuyển số hàng đi đâu à? – Lăng Phong gọi với theo khiến bước chân Nhã Phương khựng lại.

- Tại sao lại nói với tôi điều đó – Nhã Phương lấy làm khó hiểu hỏi quả thật cô không thể nào đoán biết được suy nghĩ của Lăng Phong đằng sau nụ cười đó.

- Tại vì em muốn biết – Lăng Phong bình thản đáp, giống như chỉ cần cô thích câu có thể làm bất cứ việc gì cho cô, nói ra một cách nhẹ nhàng.

- Vậy đó là ở đâu? – Nhã Phương nghiêng người hỏi.

- Không nói cho em biết bây giờ, hẹn em ngày mai tại trường bắn. Đến lúc đó anh sẽ cho em biết – Lăng Phong cười nói rồi kéo cô vào lòng mình hôn rộm cô cái nữa.

Nhã Phương giờ tay tính nắm Lăng Phong nhưng cậu đã nhanh chóng buông cô ra. Anh ranh ma nhìn cô nói:

- Tạm biệt, hẹn gặp em ngày mai

Nói rồi cậu cùng Jay bỏ đi ra xe đang chờ bên ngoài.

- Ông thật đáng thương – Jay phả ra cười hung hục nhìn Lăng Phong.

Lăng Phong lườm Jay một cái rồi moi trong túi ra thiết bị nghe lén. Nhã Phương trong lúc bị Lăng Phong kéo lại hôn, cô đã nhanh tay bỏ vào trong túi áo của cậu.

- Ra tay cũng nhanh thật – Jay gật gù khen ngợi.

- Ai bảo mình cam tâm tình nguyện bị lợi dụng chứ - Lăng Phong thờ dãi bỏ thiết bị nghe lén vào trong túi áo trở lại.

- Cậu thật sự muốn cho cô ấy biết chỗ lão ta giấu hàng sao? – Jay đột nhiên nghiêm túc hỏi

- Ừm...- Lăng Phong khẽ gật đầu.

- Tại sao, muốn dìm hấn ta à – Jay ngạc nhiên hỏi.

- Không, muốn cô ấy không phải mạo hiểm như hôm kia thôi, với lại hấn ta dám nâng giá bán lên, vậy cứ để giá đó cho cảnh sát mua đi – Lăng Phong mở laptop ra định vị xem Bảo Phương đang làm gì.

- Cậu cũng thật là nhanh nhẹn, lợi dụng chiếc vòng tay bị bể mà đặt thiết bị định vị vào đó – Jay liếc nhìn màn hình laptop bĩu môi nói.

- Lần này trở về, mình sẽ không để cô ấy tổn thương nữa – Lăng Phong trầm ngâm nói, giọng khan buồn nhớ lại quá khứ

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Biển Trời Trong Xanh (10)

Khi Jay và Lăng Phong bỏ đi, Nhã Phương lập tức trở về phòng mình, cô vừa mở cửa bước vào thì di Dung đã ở trong phòng ngồi đợi cô.

- Con không sao chứ? – Di Dung lo lắng hỏi, cô khẽ gạt đầu rồi đưa tay ra hiệu cho di Dung im lặng, cô phát hiện mình đang bị theo dõi từ bên ngoài phòng.

Cô lập tức lục tìm điện thoại để liên lạc, nhưng di Dung đã nói:

- Bọn họ đã tịch thu hết tất cả điện thoại trong nhà này rồi và cũng ngăn cấm không cho ai ra bên ngoài. Nếu không sẽ bị chúng bắn chết. Có lẽ bọn này định đánh nhanh rút gọn trong chuyến hàng lần này và bỏ đi.

Nhã Phương ngẩng người, hóa ra Lăng Phong đã đoán trước nên mới cho người đột nhập vào phòng cô từ trước và lấy chiếc vòng đi vì sợ cô bị phát giác, bất giác đưa tay sờ chiếc vòng trên tay mình. Một cảm giác ấm áp tỏa ra từ chiếc vòng hay từ tim của cô, chỉ biết rằng nó khiến tâm trạng cô cực kỳ an tâm.

Cô lần mò tìm chiếc điện thoại bí mật luôn cất giấu để phòng bất trắc. Rất may bọn chúng vẫn chưa phát hiện ra chiếc điện thoại này. Khi làm xong việc, cô luôn cẩn thận tắt nguồn khiến nó trở thành một cục sắt vụn (Truyen tinh từ: truyennganplus). Bọn chúng khó lòng phát hiện ra được sóng điện thoại mà tịch thu và lần ra đầu mối. Nhã Phương mở nguồn lên rồi bấm số, nhưng đáng tiếc, bọn chúng đã đặt tín hiệu gây nhiễu sóng khiến không thể liên lạc được bên ngoài, ngoại trừ việc sử dụng điện thoại cố định.

Nhã Phương và di Dung hai người đang nuôi hy vọng có thể liên lạc ra bên ngoài báo cáo để có thể nhanh chóng chặn bắt xe hàng của bọn chúng. Cả hai nhìn nhau thở dài khi tín hiệu bị ngắt.

- Không khéo tình hình này, bọn chúng đã biết có nội gián rồi. Chắc chắn bọn chúng đang tra xét, nhanh chóng sẽ truy ra chúng ta thôi – Di Dung nêu lên nhận xét của mình – Di phát hiện đồ đạc của mình có chút xê dịch, chắc bọn chúng đã cho người tra xét. Tạm thời chúng ta không sao, nhưng di nghĩ đến tối bọn chúng nhất định sẽ hành động.

Nhã Phương gạt đầu hiểu ý. Cô đi đến bên giường lục trong túi xách đựng quần áo mà Jay đã đưa cho cô ra xem. Lúc xách túi đi, cô cảm giác thấy kỳ lạ vô cùng. Rõ ràng nó không chỉ đựng túi xách mà còn đựng thứ gì đó nặng nề. Bên trong có hai khẩu súng ngắn và một tờ giấy.

- Làm sao cháu có? – Di Dung kinh ngạc kêu lên.

- Suyt – Nhã Phương không trả lời mà ra dấu hiệu im lặng, quả nhiên có một tên đang lén quờn phía cửa. Cô tiến lại gần cánh cửa nép mình vào tường nghe ngóng. Cô nghe tiếng ông Vương mắng bọn người kia.

Sau đó bọn chúng kéo đi, cô và di Dung đưa mắt nhìn nhau thở phào.

- Tạm thời chúng ta cứ làm việc bình thường, đừng để chúng ghi ngờ gì, tối nay chúng ta sẽ bàn kế hoạch ra ngoài – Di Dung khẽ thì thầm nói nhỏ

Nhã Phương gạt đầu đồng ý, sau đó cả hai giấu súng vào trong người rồi nhanh chóng trở lại công việc thường ngày của mình. Nhưng người khác thì cần nhân vì tự nhiên lại bị ngăn không cho ra ngoài. Di Dung giả vờ đi hỏi hết người này đến người khác nguyên nhân vì sao, nhưng ai cũng lắc đầu. Đến khi di Dung hỏi ông Vương vì ông là người gác cổng không cho ai ra vào, ông mới bảo là do bị mất trộm nên mới nghiêm ngặt như thế. - Mất trộm à, mất gì thế - Di Dung giả vờ kinh ngạc hỏi lại nhưng ông Vương không nói gì thêm mà bỏ đi làm việc.

Di Dung cũng không敢 hỏi.

Chờ đến đêm tối, Nhã Phương lấy đồ chuẩn bị đi tắm khi đưa tay vào túi định lấy cây súng ra, cô phát hiện mẫu giấy nhỏ mà mình vẫn chưa kịp xem, cô lập tức lôi tờ giấy đó ra. Bên trong là một sơ đồ hướng dẫn cách ra khỏi ngôi nhà này trong tình trạng nguy cấp. Tim Nhã Phương run lên, không ngờ Lăng Phong đã chuẩn bị giúp cô một lối thoát như vậy.

Ngay tối đêm đó, Nhã Phương và di Dung đã theo hướng dẫn của Lăng phong chui vào hai cái thùng chứa đồ khá to. Chờ đợi người đến khuân đi.

Nửa tiếng sau họ nghe tiếng xe chạy bên ngoài. Hai cái thùng của họ bị nhấc bổng lên. Họ vội vàng đưa tay bên vào hai bên vách thùng gồng người lại để không bị chao đảo theo thùng tránh để bọn chúng nghi ngờ.

Hai cái thùng được đặt vào xe hàng, chiếc xe nhanh chóng di chuyển. Nhã Phương lúc này định đẩy nắp thùng ra ngoài để có thể thở dễ dàng hơn, nhưng cô phát hiện, nắp thùng đã bị chặn lại. Không khí trong thùng bị hạn chế vì ở trong xe hàng kín mít càng lúc càng khó thở. Sắc mặt Nhã Phương càng lúc càng tái nhợt, cô cố gắng hít thở sâu nhưng luôn thấy luồng khí không thể vào bên trong phổi của mình. Cố gắng hết sức để đẩy nắp thùng lên, nhưng nó quá nặng, cô không tài nào đẩy được.

Mồ hôi chảy xuống khoe mặt cay nồng, cô thở một cách khó nhọc, không khí bên trong càng lúc càng loãng. Sức lực của cô nhanh chóng bị cạn kiệt.

Đang tưởng chừng sắp ngất đi, Nhã Phương nghe tiếng động bên ngoài, giống như có ai gần sức đẩy cái thùng chặn trên cô đi ra, Nhã Phương nghe vậy liền dùng hết sức phối hợp cuối cùng đẩy mạnh được cái thùng kia ra khỏi nắp thùng của cô. Nắp thùng nhanh chóng được mở ra, gương mặt di Dung hiện ra xanh xao sợ hãi nhìn cô, thấy cô đang cố gắng hít thở, di Dung mới thở phào nhẹ nhõm, đưa tay đỡ cô đứng lên.

- Không sao chứ? – Di Dung lo lắng hỏi.

Nhã Phương lắc đầu xua tay không đáp, cô cảm thấy cổ họng mình khô khốc, khó chịu đến không thể thở được. Cố gắng bước ra khỏi cái thùng đó để hít

thở thì chiếc xe đang di chuyển bỗng dừng ngừng lại khiến cả hai người lão đảo ngã bật ra. Sau đó họ nghe tiếng mở cửa từ phía trước, cả hai đưa mắt nhìn nhau rồi nhanh chóng rút khẩu súng giấu trong người ra lên đạn chờ đợi.

Thì ra trong lúc hốt hoảng cứu Nhã Phương, di Dung đã dùng toàn lực lật đổ cái thùng phía trên, còn Nhã Phương vì cố gắng sinh tồn mà cũng đẩy mạnh nắp thùng để thoát ra, do đó chiếc thùng kia bị ngã tạo ra âm thanh khiến bọn chúng nghi ngờ và dừng xe xuống xem xét.

Cả hai đều nắm chặt khẩu súng của mình trong tay, lòng bàn tay đổ mồ hôi ướt nhẹp lo lắng chờ đợi cánh cửa xe hàng mở ra.

Cánh cửa vừa mở ra, cả hai lập tức chĩa súng vào kẻ mở cửa uy hiếp hấn ta. Tên mở cửa có gương mặt khá bặm trợn, hấn bị chĩa súng vào người thì khựng lại vài giây sau đó từ từ lùi lại phía sau.

Hai người lập tức cùng nhau nhảy xuống xe, nhưng khi cả hai vừa nhảy xuống thì bị hai cây súng khác chĩa vào người, một tên ra lệnh:

- Bỏ súng xuống.

Cả hai đành buông cây súng trên tay mình xuống, chịu để bọn chúng khống chế, một tên đi lại gần đá hai khẩu súng văng ra xa. Sau đó lần lượt đá vào chân của hai người để hai người té khụy chân xuống đất. Nhã Phương cẩn môi nhìn bọn chúng tức giận.

Mấy tên này quay sang chuyện trò thì thầm gì đó với nhau. Lát sau, quay lại nhìn họ hỏi:

- Làm sao các người chui được vào đây?

Nhã Phương quay mặt đi nơi khác không thèm trả lời.

- Trễ rồi, giải quyết họ đi còn lên đường – Một tên khác lên tiếng thúc giục.

Một tên bèn nhắm vào Nhã Phương chuẩn bị bắn. Nhưng hấn mới vừa giương súng lên thì một tiếng nổ xé tan màn đêm từ đằng sau vang tới kéo theo một viên đạn phóng ra với tốc độ cực nhanh và mạnh trúng ngay vào thái dương của hấn ta. Hấn ta ngã xuống chết ngay tại chỗ, máu tuông ra sôi sục.

Mấy tên kia giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại, tạm thời mất cảnh giác với Nhã Phương và di Dung.

Nhã Phương và di Dung lập tức phản ứng mau chóng, đứng bật dậy khống chế hai tên cầm súng đang mất cảnh giác, một tiếng súng nổ nữa vang lên khi một tên chĩa súng về phái họ, tên này cũng ngã xuống rên lên đau đớn.

Di Dung cũng nhặt được một khẩu súng và khống chế hai tên còn lại trong khi Nhã Phương hạ gục một tên. Tình thế hoàn toàn đảo ngược.

Một chiếc xe từ nơi bắn ra hai phát đạn cứu hai người bọn họ bắt đầu lạng bánh bỏ đi, cùng lúc ấy tiếng xe cảnh sát cũng vang vọng đến.

Lúc trốn trong thùng hàng, Nhã Phương đã bật thiết bị theo dõi của điện thoại di động của cô, để cho người của cảnh sát dễ dàng xác định vị trí của cô và đuổi theo.

Mấy tên kia nhanh chóng bị bắt và giải đi. Nhã Phương và di Dung lúc này mới nhìn nhau cười, họ vừa trải qua một giai đoạn sinh tử.

- Hai người làm tốt lắm, cuối cùng cũng điều tra ra số hàng này – Giọng ông Văn Lâm vang lên đầy tự hào. - Xin chào thủ trưởng ! Lâu quá không gặp – Di Dung làm động tác chào nghiêm nghị nhìn ông văn Lâm chào. - Lâu rồi không gặp, cô vẫn như vậy – Ông Văn Lâm cười cười lắc đầu nói, xong ông quay đầu chỉ vào Trí Lâm nói – Đây là con trai anh.

- Là thằng nhóc Trí Lâm đây sao – Di Dung reo lên vui mừng nhìn ngắm Trí Lâm.

- Con chào cô – Trí Lâm lễ phép gật đầu chào – Lâu quá không gặp cô, trông cô vẫn đẹp như xưa.

- Haha, thằng nhóc này, mấy năm không gặp, con miệng lưỡi hơn trước nhiều đó – Di Dung thân mật vỗ vai trí Lâm rồi nhìn tước hàm trên vai cậu nói – Tuổi trẻ tài cao, mới bấy nhiêu tuổi mà đã lên làm thiếu úy rồi. Tốt, rất có tư cách lãnh đạo của ba con.

- Báo Phương – Ông văn Lâm chợt gọi tên cô khi cô đang trao đổi với một đồng nghiệp.

Báo Phương liền đi lại chỗ ba người họ.

- Đây là con gái của anh ấy – Ông Văn Lâm nhìn Báo Phương trầm buồn nói.

Di Dung dừng người nhìn Báo Phương.

- Báo Phương! Cô Dung đây cũng là đàn em của ba con lúc trước – Ông văn Lâm quay sang Di Dung giới thiệu.

- Chào đại úy! Tên thật của cháu là Báo Phương. Lâm Nhã Phương là tên dùng để giả danh để trà trộn vào tổ chức của bọn tội phạm thôi – Cô lên tiếng chào trước.

Nước mắt của di Dung bỗng kéo đến trong xúc động, lúc nhỏ từng gặp Báo Phương, nhưng lúc đó cô bé gần giống như người tự kỷ thường nép mình

vào một góc, không cho ai tiếp xúc với mình cho nên bà cũng chỉ nhìn từ xa chứ không hề gặp mặt. Không ngờ giờ đây cô bé đã xuất hiện trước mặt bà là một nữ cảnh sát xinh đẹp và gan dạ.

- Chào con – Bà xúc động nghẹn ngào nói.

- Được rồi, em vẫn nhảy cảm như xưa, chẳng chút thay đổi nào – Ông Văn Lâm vỗ vai dì Dung an ủi.

- Con bé lớn lên giống anh ấy quá – Dì Dung gạt nước mắt nói.

- Được rồi, mau trở về nhà thôi – Ông Văn Lâm lên tiếng xoa tan không khí ảm đạm xung quanh.

- Thủ trưởng! Bây giờ con có thể về đội được chưa? – Bảo Phương lập tức nhìn ông văn Lâm hỏi.

- Được! – Ông văn Lâm nhìn Bảo Phương rồi chậm rãi trả lời.

Nụ cười liền phăng phật trên môi của Bảo Phương, cô đứng nghiêm nghị nói:

- Cảm ơn thủ trưởng, - Cả tháng qua con vất vả rồi, về nhà nghỉ ngơi đi – Ông Văn Lâm liền vỗ vai cô nói.

- Anh đưa em về - Trí Lâm bèn nói.

- Uhm – Bảo Phương gật đầu theo Trí Lâm lên xe.

Lên đến xe, cô mệt mỏi ngã đầu vào thành xe nhắm mắt ngủ. Trí Lâm thấy vậy cũng không làm phiền cô, cậu điều chỉnh nhiệt độ thích hợp cho cô ngủ ngon giấc.

Khi về đến nhà, Trí Lâm dừng xe lại, thấy Bảo Phương vẫn còn say ngủ thì không nỡ đánh thức cô dậy, cậu khẽ tẽm giúp cô mấy sợi tóc tơ rơi vụng trên mặt khiến cô khó chịu. Cảm giác chạm vào cô khiến cậu rung động, nỗi nhớ bắt đầu ập đến, không kìm được, Trí Lâm chồm tới định hôn Bảo Phương không ngờ phía sau vang lên tiếng còi xe.

Một chiếc xe chạy vọt ngang qua xe họ. Người trong xe ánh mắt lạnh băng chạy đi.

Nghe tiếng còi xe, Bảo Phương giật mình thức dậy, Trí Lâm cũng vội thu người lại, nhìn Bảo Phương nói:

- Đến nhà rồi. - Về lâu chưa? Sao anh không gọi em dậy?- Bảo Phương dịu dịu mắt hỏi.

- Cũng mới vừa về nhà thôi – Chắc mẹ thấy mẹ về mẹ sẽ mừng lắm, cả tháng nay mẹ ăn ngủ không ngon vì lo lắng cho em. Anh và ba cũng không dám nói em đang đi làm nhiệm vụ vì sợ mẹ lo lắng thêm.

- Em biết rồi, mình vào nhà đi, em cũng nhớ lắm – Bảo Phương cười nói rồi đẩy cửa xe bước vào.

Bảo Phương và Trí Lâm vào nhà, Thím Hà nhìn thấy Bảo Phương thì mừng rỡ khóc nức nở. Vội vàng đi nấu đồ ăn cho cô ăn, cứ mãi xuýt xoa vì cô ốm hơn trước rất nhiều.

Sau khi tắm rửa xong, Bảo Phương về phòng nằm nghỉ. Phòng cô vẫn được thím Hà quét dọn sạch sẽ nên cô chỉ cần vào ngủ mà thôi. Nhìn thấy điện thoại của mình nằm trên bàn, Bảo Phương cầm lên xem, nó vẫn được di Hà sạc pin đều đặn, có rất nhiều cuộc gọi nhờ. Số điện thoại của cô cũng rất ít người biết, chỉ có người thân thuộc mới có số điện thoại của cô.

Bảo Phương mở ra xem danh sách thì thấy Thực Quyền đã gọi cho mình rất nhiều cuộc và có cả cuộc gọi từ số lạ. Từ lúc bảo Nam ra đi, cô chưa từng đổi số điện thoại, cô sợ nếu đổi Bảo Nam không thể liên lạc với cô.

Cho nên khi thấy số điện thoại lạ, tim cô bỗng rối loạn, số điện thoại đó chắc chắn là của Bảo Nam. Đặc biệt số điện thoại đó lại không phải số ở trong nước.

Bảo Phương hồi hộp nhấn nút gọi số điện thoại đó, nhưng chẳng có ai nhắc máy, khiến cô thất vọng vô cùng. Bảo Phương ném điện thoại xuống giường rồi nằm xuống giường mệt mỏi nhắm mắt ngủ.

Tiếng điện thoại reo lên đánh thức giấc ngủ chập chờn của cô, Bảo Phương vội vàng chụp lấy điện thoại bấm nút nghe.

- Alo! Anh

- Haiz! Anh không biết em đang đợi điện thoại của anh, nếu anh biết anh sẽ gọi sớm hơn – Giọng Lăng Phong cười khùng khục bên kia điện thoại.

Bảo Phương thấy thất vọng vô cùng vì người đó không phải Bảo Nam.

- Có chuyện gì không? – Cô thất vọng sẵn giọng nói.

- Anh gọi điện nhắc nhở em, ngày mai chúng ta có một cuộc hẹn ở sân tập bắn – Lăng Phong nhắc nhở.

- Tôi có hứa là nhất định sẽ đi à ? – Bảo Phương cố ý phủ nhận.

- Tùy em, nhưng anh nói trước ,nếu qua ngày mai, em muốn biết thông tin bọn chúng để hàng ở đâu thì anh cũng không thể trả lời cho em biết đâu. Đừng nghĩ là bắt được mấy tên đàn em đó là có thể tìm ra được kho hàng của bọn chúng – Lăng Phong mỉm cười đe dọa.

- Tôi biết rồi – Bảo Phương tỏ vẻ mệt mỏi đáp – Còn gì nữa không. Nếu không tôi cúp máy đây.

- Anh nhớ em – Lăng Phong buộc miệng nói.

Lời đã nói ra lập tức khiến cho hai trái tim cùng đập rộn ràng.

- Anh nói nhăng nói cuội gì vậy – Bảo Phương sợ Lăng Phong nghe được sự rung động của cô qua hơi thở gấp gấp nên vội lên tiếng che giấu. - Anh nói thật mà, em có cần anh đến cho em xem tim của anh hay không? – Lăng Phong cười trêu cô.

- Nếu anh còn như vậy thì chúng ta không còn gì để nói nữa, ngày mai tôi sẽ không đến gặp anh đâu. Chúng tôi sẽ có cách buộc những tên kia khai ra chỗ giấu hàng – Bảo Phương tức giận nói.

- Được, anh sẽ đợi xem mọi chuyện thế nào, ngày mai anh vẫn chờ em, đến hay không đến tùy thuộc vào em – Lăng Phong đáp rồi tắt máy.

Bảo Phương buông điện thoại xuống, lấy tay đặt về bên ngực trái, nơi trái tim cô đang đập loạn. Đã nhiều năm rồi mà cảm xúc ấy vẫn còn.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Xoay Chuyển (1)

- Bọn chúng nhất quyết không khai sao? – Trí Lâm đi thật nhanh vào phòng của ông Văn Lâm hỏi.

Ông Văn Lâm đứng bật dậy, hai tay chắp sau lưng bước ra phía cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Bên ngoài ánh sáng rạng rỡ hứa hẹn một ngày đẹp trời, vậy mà cục cảnh sát của họ tưởng chừng gần như có thể xem là hoàn tất vụ án theo dõi mấy năm trời, tóm được tên trùm giấu mặt. Nào ngờ, chỉ tóm được mấy tên đàn em và một ít thùng vũ khí, còn phần lớn chúng đã di chuyển đi hết, và tên trùm giấu mặt vẫn chưa thể lộ diện.

- Chúng ta có dùng bất cứ biện pháp gì, mấy tên đó vẫn không chịu khai ra ai là chủ của số hàng đó và hiện đang giấu số hàng đó ở đâu? – Di Dung cũng có mặt ở đó bèn lên tiếng giải thích cho Trí Lâm rõ.

Nghe xong Trí Lâm tức giận đến nỗi gân xanh trên tay cậu nổi rõ khi cậu siết chặt tay. Công lao của họ chẳng khác nào đổ sông đổ biển, di Dung và Bảo Phương phải cực khổ biết bao nhiêu vậy mà bọn chúng không khai lấy một lời.

- Để con – Trí Lâm quay sang ông Văn Lâm đề nghị.

Hiểu ý con trai muốn gì, ông Văn Lâm nhíu mày trả lời:

- Không được.

- Tại sao?

- Chúng ta là cảnh sát, không thể tùy tiện nhục hình bức cung – Ông Văn Lâm chậm rãi trả lời rồi quay trở lại chỗ ngồi của mình, hai tay đặt lên trên bàn, trán tùy vào hai tay dăm chiêu suy nghĩ.

- Nhưng mà- Trí Lâm muốn nói tiếp nhưng di Dung đã vỗ vai cậu bảo:

- Trí Lâm, ba con nói đúng đó. Di biết con nóng lòng phá án, nhưng chúng ta cũng có nguyên tắc và lí trí của mình, không thể đánh mất. Ba con cũng rất đau đầu về chuyện này, tạm thời để ông nghĩ ngơi một chút đi.

Trí Lâm đưa mắt nhìn ba mình, thấy vầng trán ông đã nổi lên những đường nhăn, biết ông phiền não lắm rồi nên cậu đành thở dài theo chân di Dung bước ra ngoài.

Bà Phương vui mừng vì có thể trở về đội, cô đi vào với bộ mặt rạng rỡ vô cùng. Định đến tìm ông Văn Lâm trình diện thì thấy Trí Lâm và di Dung đi ra. Trí Lâm quá tức giận cậu cảm thấy mình không có mặt mũi nà nhìn Bảo Phương nữa nên bỏ đi một mạch khiến Bảo Phương ngờ ngác nhìn theo.

- Đi theo dì, dì kể con nghe.

Bảo Phương liền đi theo dì Dung về phòng của dì, sau đó cô nghe dì Dung kể lại bọn tội phạm không chịu hé răng điều gì thì cảm thấy cổ họng có chút đắng. Không phải vì bọn tội phạm kia không chịu khai mà là vì Lăng Phong đã nói rất đúng.

Bảo Phương đi thẳng đến phòng ông Văn Lâm, cô mở mạnh cửa hỏi ngay:

- Chú đã cho người phác thảo chân dung của ông chủ chưa ạ, cháu và dì Dung điều đã thấy qua hân a, chúng ta có thể phát lệnh truy nã hân ta.
- Vô ích, dì Dung và chú đã làm rồi, nhưng gã đó chỉ là một người đến đây với tư cách là khách du lịch. Hân chỉ mới đến đây hai tháng, cho nên đứng đằng sau vẫn là một ẩn số đối với chúng ta. Tuy nhiên chúng ta cũng dò được một số manh mối, bây giờ chỉ chờ đợi thời cơ sẽ lập tức bủa lưới quây bắt.
- Cháu biết rồi, cháu lập tức đi phục chức và bắt tay điều tra.
- Bảo Phương – Ông Văn Lâm đột nhiên gọi lớn.

Bảo Phương đang xoay người thì khựng lại, cô quay đầu nhìn ông Văn Lâm chờ đợi.

- Có điều này ta muốn nói rõ với cháu. Ta đồng ý cho cháu trở về đội, đồng ý cho cháu tham gia điều tra, nhưng việc truy bắt tội phạm thì cháu sẽ không được tham gia – Ông Văn Lâm nhìn Bảo Phương quyết định ra lệnh.
- Tại sao? – Bảo Phương kinh ngạc hỏi lại, cho cô trở về mà không cho cô tham gia truy bắt tội phạm chẳng khác nào giao súng cho cô nhưng trong súng lại không có đạn.
- Chú không muốn cháu gặp nguy hiểm – Ông Văn Lâm giải thích rõ.
- Cháu không sợ – Bảo Phương kiên quyết nói – Xin hãy cho cháu tham gia kế hoạch.
- Không được, đây là lệnh – Ông Văn Lâm cương quyết nói.
- Vậy nếu như cháu có thể đem tin tức về kho hàng của bọn chúng về thì sao? – Bảo Phương cố kìm nén sự bức tức trong lòng mình hỏi.
- Cháu có tin tức gì à? – Ông Văn Lâm mở to mắt, ngồi chồm dậy nhìn Bảo Phương đầy hy vọng.

Bảo Phương lắc đầu, ông xụ người xuống thở dài thất vọng. Bảo Phương liền nói:

- Nhưng nếu cháu có thể thì sao?
- Bảo Phương, chú ngăn cấm con là vì lo lắng cho sự an toàn của con, con hiểu chứ? – Ông Văn Lâm lấy lại vẻ nghiêm nghị nói.
- Con hiểu, cho nên con sẽ cố gắng can trọng. Con có chút việc phải làm, hy vọng khi về, chúng ta sẽ tìm ra được chút tin tức gì của bọn chúng – Bảo Phương nhìn ông Văn Lâm đầy xúc động, cô biết ông xưa nay luôn xem cô như con gái ruột của mình, nên luôn lo lắng cho sự an toàn của cô.

Nói xong cô quay đi một cách dứt khoát, cô nhất định phải tìm cho ra chỗ bọn chúng cất giấu số vũ khí đó.

Vừa ra ngoài cô lập tức gọi điện thoại cho Lăng Phong, điện thoại nhanh chóng bắt máy, giọng giễu cợt vang lên bên kia điện thoại:

- Anh cứ nghĩ phải đến chiều em mới gọi cho anh chứ không ngờ mới có giờ này mà em đã gọi cho anh rồi. Không phải là đang nhớ anh đấy chứ.
- Địa điểm cất giấu lô hàng đó ở đâu – Bảo Phương không thèm để ý mấy lời đùa cợt của Lăng Phong hỏi thẳng.
- Không biết – Lăng Phong đáp gọn.
- Anh không biết – Bảo Phương tức giận hỏi lại – Vậy chúng ta không còn gì để nói.
- Nhưng nếu em đến đây, có lẽ anh sẽ biết chút gì đó – Lăng Phong nói nhanh trước khi Bảo Phương kịp cúp máy – Hiện giờ anh rất nhớ em. Anh muốn ngay lập tức được gặp em, em đến đây nhanh lên. Nếu em đến chậm một phút, anh bị nổi nhớ em dày vò sẽ quên mất một chút vị trí của lô hàng.

Bảo Phương nghe Lăng Phong nói những lời này, tuy biết rằng cậu cố tình trêu chọc cô nhưng vẫn thấy tim đập mạnh. Cô vội vàng tắt máy, không muốn nghe mấy lời bừa bãi của cậu nữa, càng không muốn cậu phát giác tâm trạng của mình hiện giờ.

Tắt máy xong cô dứt khoát lái xe đi thẳng đến sân tập bắn.

Lăng Phong đã chờ cô ở đó từ bao giờ, xe cô vừa đến là cửa lập tức mở ra. Bước xuống xe, Bảo Phương phát giác, bãi tập bắn không có lấy một người nào cả.

Lăng Phong từ xa ung dung bước lại gần. Vóc dáng cao khỏe, mái tóc được chải vuốt cầu kì, cậu bận một bộ đồ thật đơn giản và thoải mái, nhưng càng làm vẻ đẹp của cậu hấp dẫn hơn bội phần.

- Đến rồi sao? – Lăng Phong nhìn Bảo Phương cười cười nói.

Ánh mắt cậu trầm ám của cậu nhìn về Bảo Phuong đầy cuốn hút, khiến tim Bảo Phuong run nhẹ, cô đỏ mặt vội quay đi che dấu.

Lăng Phong nắm lấy tay Bảo Phuong kéo đi, Bảo Phuong dừng người vội kim lại, cô lườm cậu hỏi:

- Làm gì vậy.

- Tất nhiên là đi bắn súng – Lăng Phong không dừng lại mà tiếp tục kéo cô đi.

Cậu dẫn cô đến một ô tập, trên bàn đã đặt sẵn súng cho cô. Lăng Phong huýt nhẹ Bảo Phuong.

- Mau cho xanh xem tay nghề của em đến đâu rồi. Không phải không có anh, em mất khả năng bắn luôn rồi chứ.

Nghe Lăng Phong nói mấy chữ ” mất khả năng bắn ” khiến Bảo Phuong cắn môi, song mũi thấy cay cay. Đùng là cô mất khả năng bắn súng rồi. Nói chính xác hơn là cô không thể bắn súng vào một con người còn sống được. Cô rất sợ mình sẽ bắn chết họ, cái cảm giác đau khổ khi mất đi người thân yêu của mình khiến Bảo Phuong chùn bước. Những kẻ kia tuy rằng là tội phạm, nhưng họ cũng có người thân, khi họ chết, người thân của họ chắc chắn sẽ thấy đau lòng.

Cho nên cô không thể.

Tay cầm súng nhưng Bảo Phuong do dự nhìn tám biển bia bắn. Nơi đó không phải là tám bia bán thân mà là một tám bia hình người đầy đủ.

Đột nhiên Lăng phong vòng tay ôm lấy cô từ phía sau, tay cậu nắm lấy tay cầm súng của cô, hướng thẳng phía trước và siết cò.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Xoay Chuyển (2)

- Pằng...pằng...pằng... ba phát súng trong 3 giây đồng loạt vang lên nhắm về 3 vị trí, bàn tay, và vai, và đùi của hình nộm. Khói thuốc còn bốc ra khỏi nòng bay lượn lơ.

- Hiểu rồi chứ - Giọng Lăng Phong thì thầm bên tai Bảo Phuong khiến hơi thở cậu phả lên tai cô gây cảm giác nhột nhột, Bảo Phuong cứng người, cô đỏ cả mặt không dám nhúc nhích. Bởi vì chỉ cần một cử động nhẹ của cô, cũng có thể làm hai cơ thể chạ vào nhau.

- Hiểu cái gì?- Bảo Phuong lạc giọng hỏi lại, đầu óc cô giờ phút này quay cuồng, không chút suy nghĩ nào có thể xâm nhập.

- Không cần nổ súng giết chết bọn họ, chỉ cần có thể khống chế được bọn họ trong ba giây khiến họ chỉ có thể buồn xui đầu hàng – Lăng Phong trầm giọng giải thích – Em chỉ cần luyện cho mình khả năng quan sát tốt, chỉ cần giờ súng lên là có thể bắn chính xác điểm mình muốn bắn. Vậy thì sẽ không gặp trở ngại gì. Thử xem. - Được rồi, tôi sẽ thử. Nhưng anh xích ra một tí đi – Bảo Phuong khẽ bảo.

- Anh đang huấn luyện cho em mà. Em phải hiểu là dù ở bất cứ hoàn cảnh nào mà cũng có thể nổ súng tức là em đã thành công vượt qua được trở ngại tâm lý – Lăng Phong cười khúc khích đáp rồi thuận tay kéo thẳng Bảo Phuong vào lòng mình, hay tay vòng qua eo cô ôm lấy.

Bảo Phuong bị bất ngờ ôm lấy không kịp phản ứng gì đã thấy tim mình đập mạnh, hơi thở gấp gấp, tay chân luống cuống. Rõ ràng những tình huống này cô vẫn thường xuyên luyện tập để đối phó với bọn tội phạm (Truyện tình từ: truyennganplus). Rõ ràng phải ra tay ngăn ngừa đòn tập kích này, vậy mà cô không làm được. Cô chưa bao giờ có cảm xúc này, giống như cảm giác bất lực toàn thân mềm nhũn ra. Cô thật sự bị mùi hương nam tính của Lăng Phong quyến rũ khiến lí trí bị dứt bỏ.

Tình cảm năm xưa tưởng chừng đã ngủ yên lại tràn về.

- Sao không bắn, hay em thích được anh ôm thế này mãi, vậy thì anh tình nguyện ôm chặt em không buông – Lăng Phong cười nắc nẻ nói ra những lời khiến Bảo Phuong xấu hổ vô cùng.

Cô cắn chặt môi kiểm soát lí trí của mình sau đó giậm chân Lăng Phong một cái thật mạnh. Cô chỉ nghe Lăng Phong kêu lên một tiếng trong cổ họng, nhưng tay lại siết chặt cô hơn chứ không hề buông cô ra. Rồi nhanh chóng nắm lấy cánh tay cầm súng của cô lần nữa giờ lên phía trước nổ tiếp ba phát súng. Cả ba phát đều trúng ngay ba vị trí hời này. Khiến Bảo Phuong sửng sốt vô cùng.

- Thế nào – Lăng Phong đặc ý nghiêng đầu nhìn Bảo Phuong.

Bảo Phuong không nói gì, cô quay lại nhìn chằm chằm vào ba cái lỗ trên người của tám bia kia rồi nhìn Lăng Phong. Trong lòng thật sự rất khâm phục khả năng bắn súng của Lăng Phong. Quả thật rất hiếm người có được khả năng tuyệt vời này.

(Cảnh báo, trẻ con chớ đến gần)

Đang miên man suy nghĩ nên cô không hề phát giác có người thừa dịp cô thù người đã lập tức tấn công không một giây chậm trễ. Môi cậu nhanh chóng phủ lên môi cô thật nhẹ. Bảo Phương tỉnh trí tức giận định mở miệng mắng:

- Anh...

Nhưng những từ sau đó của cô không thể nào thốt ra được bởi vì Lăng Phong đã thừa dịp cô hé môi mà nhanh chóng đưa lưỡi mình xâm nhập vào bên trong khoang miệng cô. Khoảnh khắc ấy, Lăng phong khẽ nghiêng đầu thay đổi góc độ khiến cho chóp mũi hai người không ngớt cọ vào nhau. Bảo Phương hoảng sợ cùng cực, nhịp tim đập cũng thoát ly khỏi tần suất sẵn có của nó. Khẩu súng trên tay rơi xuống đất.

Cô đưa tay lên định đánh Lăng Phong để cậu buông cô ra nhưng không ngờ Lăng Phong đã chụp lấy hai tay cô bẻ ngược ra sau lưng, hai cánh tay nhỏ bé của cô bị giữ chặt trong một bàn tay khỏe mạnh của cậu, tay kia ôm lấy cô kéo cô sát vào người cậu hơn đến mức giữa hai người không còn kẽ hở. Dù cô cố vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát được, Bảo Phương lúc này mới biết được, thì ra sức lực của cô so với một người đàn ông to lớn khỏe mạnh như Lăng Phong chẳng khác nào một chú kiến nhỏ so với một con voi. Cô càng vùng vẫy chỉ càng khiến bản thân thiệt thòi hơn.

Lăng Phong đoạt được môi Bảo Phương nhanh chóng tiến hành càn quét, một sự xâm lấn điên cuồng. Bảo Phương kinh hoàng chỉ có thể đưa lưỡi trốn tránh, song không gian khoang miệng cô nhỏ hẹp không có chỗ để trốn tránh. Cô cố gắng đẩy lưỡi Lăng Phong ra khỏi khoang miệng mình, nhưng kết quả lại giống như việc cô muốn nghênh đón lưỡi của cậu nhưng lại vờ kháng cự. Khiến Lăng Phong không chút chần chừ bắt lấy nó.

Hai đầu lưỡi quấn lấy nhau không rời khiến cả người Bảo Phương đã không còn chút kháng cự nào nữa, mềm nhũn ngã dựa vào lòng Lăng Phong để mặc cho cậu cuốn lấy mình.

Cho đến khi oxy của cô bị Lăng Phong cướp hết, gần như không thể thở được nữa, cô mới cong người muốn vùng thoát khỏi cậu.

Lăng Phong tựa hồ nhận thấy Bảo Phương sắp không thở được nữa, mới chậm chậm lui khỏi khoang miệng cô, nhưng vẫn di chuyển dọc bờ môi đã bắt đầu sưng lên của cô. Nhẹ nhàng lướt lên nó lưu luyến không muốn rời khỏi nơi ấm nóng kia.

Bảo Phương vô lực ngã đầu vào vai cậu dựa dẫm và thờ dốt. Cảm giác lúc nãy làm cô muốn nổ tung ra. Cô nghe rõ tiếng tim Lăng Phong cũng đập mạnh không thua kém tiếng tim cô bao nhiêu.

Cảm xúc ấm áp trong lòng tỏa khắp người cô, nhất là khi Lăng Phong ôm chậm lấy cô vuốt nhẹ mái tóc dài của cô.

- Lần sau không cho phép em quyến rũ anh nữa, không được thử tính nhẫn nại của anh – Lăng Phong khàn giọng cười ngọt ngào nói – Có biết anh đã nhớ em đến phát điên như thế nào trong mấy năm qua không? Bảo Phương nghe mấy từ “nhớ em đến phát điên” từ chính miệng của Lăng Phong khiến tim lần nữa đập mạnh, nhưng cô ngốc đầu đầy đặn mạnh Lăng Phong ra trừng mắt hỏi:

- Em quyến rũ anh khi nào chứ!

- Tất cả đều quyến rũ anh, ngay cả bộ dạng tức giận lúc này của em cũng khiến anh bị cuốn hút đến không ngừng – Lăng Phong cười nham nhở nói.

Bảo Phương xấu hổ đến đỏ cả mặt sau câu nói của Lăng Phong, anh ta đúng là biến thái hết thuốc chữa. (chính xác, quá biến thái)

- Được rồi, em mau bắn thử xem, nếu em không thể bắn thì nguyện vọng làm cảnh sát của em khó thực hiện được – Lăng Phong đột nhiên trở nên nghiêm túc nói.

Bảo Phương nhìn Lăng Phong với ánh mắt căm ghét, thì ra cậu hẹn cô đến đây là vì mục đích này. Bảo Phương gật đầu quay người nhặt khẩu súng lên, đứng thẳng lưng hai tay giờ cao súng về tầm bía.

Lăng Phong liền đưa tay vuốt dọc cơ thể cô. Bảo Phương run lên giật mình quay đầu trừng mắt nhìn Lăng Phong, nhưng sắc mặt Lăng Phong rất nghiêm túc không có chút đùa cợt nào. Cậu thấy cô nhìn mình bèn lên tiếng nhắc nhở:

- Em muốn bắn tốt thì phải tập trung, anh đã nói, dù hoàn cảnh nào mà em vẫn có thể nổ súng thì mới có thể sống sót được. Anh là nghiêm túc dạy em, đừng cho là anh lợi dụng cơ hội để làm bậy.

Bảo Phương thoáng xấu hổ, cô đúng là đã nghĩ anh đang cố tình trêu chọc cô, bây giờ thì cô đã biết anh là cố ý làm vậy. Tuy cách dạy của anh có chút là biến thái thật, nhưng anh nói đúng, chỉ cần cô tập trung, dù trong hoàn cảnh nào cũng có thể nhìn thấy được vị trí cần bắn. Chỉ cần không chệch được bọn họ mà không cần phải nổ súng bắn chết họ là được. Vậy thì cô có thể vượt qua trở ngại tâm lý của mình.

Bảo Phương liền nhắm bắn. Ba phát đạn nổ ra, tuy không nhanh, không chuẩn xác như Lăng Phong, nhưng cũng có thể nói khá tốt.

- Tiếp tục – Lăng phong khẽ nói bên tai cô.

Bảo Phương lập tức giương súng lên chuẩn bị bắn tiếp thì Lăng Phong cẩn nhẹ lên vành tai cô một cái, nói khẽ:

- Thật ra anh nói dối đó. Anh vốn là đang lợi dụng để gần gũi em.

Bảo Phương đứng ra rúng động khi bị Lăng Phong cắn nhẹ trên vành tai mình, cả người thật sự bị con chấn động này mà không còn sức, nhưng cô ghi

nhớ lời Lăng Phong, cắn chặt môi rồi siết cò.

Ba phát đạn của cô đúng là không tốt bằng ba phát đạn đầu nhưng dù sao cô cũng cố gắng hết sức.

- Anh đừng có làm loạn nữa – Cô đẩy Lăng Phong ra hít thở sâu hơn kiềm nén hơi thở gấp gáp của mình. - Haiz! Người ta thật lòng hướng dẫn em mà còn bị nắn nữa, em thật là máu lạnh mà – Lăng Phong giả vờ than thở.

Bảo Phương xém chút nữa là phì cười trước bộ dạng của Lăng Phong nhưng cô kiềm chế được. Chỉ khẽ nguyền rủa một cái. Nhưng nét mặt hàm chứa nụ cười của cô càng khiến Lăng Phong thích thú hơn. Cậu khẽ kéo cô vào lòng hôn trộm một cái.

- Anh...- Bảo Phương tức giận quá bèn đá cho cậu một cái thật mạnh vào chân, nhìn anh mắ

- Nếu anh mà còn giở trò này nữa, em sẽ bắt anh về tội sảm sỡ cho xem – Nói xong rồi cô bỏ đi ra bên ngoài, nơi có bia di động.

Khác với bên trong, bên ngoài có rất nhiều người. Lăng Phong nhìn thấy thì nhú mày mắ

“Cái tên khốn Jay này, đã bảo là hôm nay không cho ai vào mà”

Phía bên kia, Jay khoái trá cười khi nghĩ đến bộ mặt tức giận của Lăng Phong. Bên ngoài nhiều người như vậy, chắc chắn Lăng Phong không thể giở trò gì được.

Tiếng súng rền vang khắp sân tập bắn.

Bên ngoài có mấy người đang ngồi xem bắn súng, có một phụ nữ ăn bận rất đẹp, cô ta mặc một chiếc váy lục ôm sát thân hình kiêu diễm gợi cảm của mình, đầu đội một chiếc nón rộng vành. Cô nhìn những người đang tập bắn trên sân thì cười nói với một chàng trai bên cạnh mình. Chàng trai chỉ bận chiếc áo T-shirt bình thường nhưng vẫn cuốn hút vô cùng.

- Ken này, nhìn bọn họ bắn chán quá. Cậu mà nhắm mắt lại bắn, còn chính xác hơn bọn họ.

- Bà chị quá khen rồi đó – Chàng trai bên cạnh cười cười, vành môi tách ra thành một đường cong thân nhiên. Cậu đang đưa mắt nhìn vào tivi của người bảo vệ xem các cô người mẫu đang trình diễn thời trang.

- Xi...các cô gái đó, chẳng cô gái nào xinh đẹp bằng chị hết cả - Cô gái bĩu môi nói.

- Linh! Chị đúng là mắc bệnh hoa thủy tiên, chỉ yêu chính mình thôi – Ken phá ra cười nắc nẻ nhìn Linh.

- Xi...cậu không thể chắc – Linh bĩu môi lườm Ken một cái.

- Haha...em chỉ thích cái kiểu giương súng hiện ngang, đầu hơi chếch về một bên mà ngắm – Ken nhếch môi đáp – Khoảnh khắc bóp cò phải linh hoạt tựa như muốn chấm dứt thời gian, bẻ đôi không gian ra thành hai mảnh. Song bà vai vẫn phải vững chắc như cũ, đảm bảo cho viên đạn tiếp theo có thể ngắm trúng vị trí y thế.

- Được rồi, mau làm việc đi – Linh đứng phắt dậy phui tay với Ken giục.

Hai người liền ra bãi tập bắn, Linh cầm một cây súng lên tạo tư thế bắn, còn Ken ra sức chụp hình.

Ngay lúc đó, có một doanh nhân rất giàu có người Bỉ đang ngồi trên khán đài dành cho VIP bị truy tìm đột ngột ngã vật xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Xoay Chuyển (3)

Đám đông nhanh chóng bu quanh người đàn ông bị ngã xuống. Mọi người lập tức gọi xe cấp cứu, sau đó cáng ông ta đưa lên bệnh viện.

Kan và Linh nhìn theo đám đông ồn ào nhốn nháo.

- Xong rồi, chị chắc là không vấn đề gì chứ? – Ken liếc nhìn đám đông nhốn nháo bên kia cười cười hỏi.

- Yên tâm, chị giả vờ mãi chụp hình nên vô tình va trúng người bê nước của ông ta rồi nhanh tay bỏ viên thuốc độc vào ly nước trái cây của ông ta. Viên thuốc là dạng sủi bọt nên rất nhanh sẽ tan trong nước. Ông ta uống vào sẽ bị truy tìm đột ngột.

- Nhưng lỡ như ông ta vào bệnh viện và được cứu sống thì sao? – Ken vẫn nghi ngờ.

- Không đâu, chỉ cần bọn họ tiêm thuốc trợ tim cho ông ta thì ông ta sẽ chết chắc – Linh tự tin nói, sau đó mặc áo khoát và đội nón che đi nửa gương mặt của mình.

- Nếu lỡ người ta khám nghiệm tử thi phát hiện ông ta bị trúng độc thì sao? - Ken vẫn còn nghi ngại – Người ta sẽ nghĩ ngay đến đối thủ cạnh tranh của ông ta trong thời gian gần đây này. Đồng thời cũng là người chủ của chúng ta.

Yên tâm, viên thuốc chị bỏ vào trong ly nước trái cây kia chỉ có thể làm giảm vận tốc tim của ông ta. Nhưng thành phần của thuốc trợ tim lại phản ứng với loại thuốc này, sau đó nhanh chóng sẽ gia tăng độ bơm máu lên tim khiến tim tan vỡ. Vậy là ông ta đi đời ngay. Còn độc của chị vào trong cơ thể của ông ta sẽ thay thế cho nguyên tố Kali, sẽ không thể phát hiện ra độc được đâu – Mắt Linh lóe lên một tia đắc ý.

- Vậy là thần không biết quỷ không hay à – Ken cười cười hỏi.

- Đúng vậy – Linh đắc ý gật đầu.

- Haiz! Sau này không dám chọc giận chị nữa đâu, không biết lỡ làm chị nổi giận rồi thì chết mà con không biết vì sao nữa – Ken giả vờ cảm thán khiến Linh phá ra cười vui vẻ, sau đó vỗ lên lưng Ken nói:

- Xong rồi về thôi.

Hai người họ đi ngang qua chỗ Bảo Phương đang tập bắn, Lăng Phong lúc này đang đi mua nước uống cho hai người bọn họ.

- Cô bé này bắn cũng rất khá đó, xem kia Ken – Linh vô tình nhìn thấy bèn kéo tay Ken chỉ trỏ.

Ken nheo mắt nhìn về hướng tay chỉ, Bảo Phương đang chuẩn bị bắn loạt đoạn thứ hai. Sau khi thấy Bảo Phương bắn xong, Ken gật đầu nói:

- Cũng không tệ.

Đúng lúc đó Bảo Phương xoay người lại, hai người kia nhìn thấy mặt cô, Ken đột nhiên nhìn chằm chằm vào cô không chớp mắt. Linh nhìn thấy bộ dạng đó thì cười cười trêu:

- Sao đây, bị hấp hồn rồi à?

- Haha, ngoài chị ra, em sẽ không để hồn mình bị người khác cướp đi đâu – Ken phá ra cười đáp rồi không còn nhìn Bảo Phương nữa.

Linh bấu môi tỏ vẻ không tin. Hai người đó còn đang đùa cợt trêu ghẹo nhau thì Bảo Phương đột ngột đi về phía họ.

Bảo Phương đi lướt anh chàng chụp hình ăn bận khá bụi bặm và cô người mẫu dường như là người Trung Quốc rất xinh đẹp. Anh chàng thấy dáng vẻ của cô nên ngoái đầu nhìn lại. Khẽ mỉm cười một cái đầy thích thú rồi bước đi theo cô người mẫu kia.

Bảo Phương bước về hàng ghế ngồi nghỉ đúng lúc Lăng Phong đi mua hai chai nước đến, nhìn thấy cô cậu bèn cười ngọt ngào.

Bảo Phương không khách khí đoạt chai nước trong tay cậu.

Cô uống một hơi gần cạn nửa chai nước, hôm nay sân bắn bên ngoài tương đối nắng. Đợi Lăng Phong ngồi xuống, Bảo Phương liền nói ngay:

- Địa chỉ kho hàng ở đâu?

- Một lát chúng ta đi ăn cơm, anh sẽ nói cho em nghe – Lăng Phong không trả lời câu hỏi của cô mà xoay qua chủ đề khác, tay cũng mở chai nước suối ra uống một hơi.

- Được, vậy thì đi ăn bây giờ đi – Bảo Phương đứng bật dậy giục.

- Em nóng lòng muốn biết đến vậy sao – Lăng Phong không tình nguyện hỏi.

- Tui đói bụng, như vậy được chưa – Bảo Phương lườm cậu nói.

Lăng Phong khẽ cười đóng nắp chai nước rồi đứng dậy, nắm lấy tay cô lôi đi. Bảo Phương muốn rút tay lại, nhưng chỉ càng khiến Lăng Phong nắm chặt thêm, cuối cùng cô ngoan ngoãn đi theo Lăng Phong, cảm giác tiếp xúc của hai bàn tay nhanh chóng chạy vào tim khiến tim đập mạnh.

Lăng Phong bảo tài xế tự đi, còn mình đích thân lái xe chở cô. Nhưng Bảo Phương nhanh chóng phát hiện phía sau xe họ có 2 chiếc xe bám theo dường như là xe vệ sĩ, tài xế cũng leo lên một trong hai chiếc đó.

- Chúng ta đi đâu.

- Lát nữa em sẽ biết – Lăng Phong cười cười làm ra vẻ bí mật.

Bảo Phương nhìn cậu chăm chú, cô muốn tìm một chút gì đó ở nét mặt Lăng Phong nhưng hoàn toàn không có gì. Đành ngồi yên cho cậu chở đi, dù gì

mục đích của cô là tìm được địa chỉ kho hàng, cho nên cô phải nhẫn nại.

Lăng Phong trở cô đến một nhà hàng tư khá sang trọng, cách bài trí vô cùng bắt mắt. Có người ra mở cửa đón họ vào, đưa họ vào tận bàn trong, có vị trí ngồi tốt nhất của nhà hàng.

Lăng Phong khoát tay với người phục vụ, đích thân mình kéo ghế mời Bảo Phương ngồi, tỏ ra một người đàn ông quý phái. Bảo Phương liếc mắt nhìn xung quanh, rõ ràng xung quanh không có ai, cô chau mày hỏi: - Đừng nói là anh bao hết nhà hàng này nha.

Lăng Phong cười cười gật đầu. Cô lườm cậu mắng:

- Lăng phí.

- Làm người cũng nên lãng phí một chút, em thử một lần lãng phí xem, cảm giác cũng không tệ - Lăng Phong trơ tráo thừa nhận.

Bảo Phương muốn mắng thêm nhưng sau đó thức ăn đã bê lên nên cô đành im lặng. Những món ăn trước mặt cô hầu như là món cay. Nhất thời có chút xúc động, cô nhớ lại lần hai người ăn ở quán lẩu trước đây.

- Anh không ăn được cay mà – Bảo Phương mím môi hỏi.

- Sau hôm đó về nhà, anh phát hiện một điều:” Đàn ông không biết ăn cay đều là đồ bỏ đi” – Lăng Phong làm bộ dạng nhún vai bất đắc dĩ khiến Bảo Phương phì cười.

- Thử xem – Lăng Phong vừa nói vừa gấp thức ăn bỏ vào chén cô.

Bảo Phương liền cầm đũa lên gấp bỏ vào miệng nhai một cách ngon lành, nhưng ngay lập tức cô bỏ đũa xuống hỏi.

- Địa chỉ kho hàng là ở đâu?

Lăng Phong ngược nhìn cô chăm chú một lát rồi tiếp tục gấp thức ăn bỏ vào chén cô.

- Ăn nhiều đi, chẳng phải lúc nãy than đói bụng à.

- Anh mau nói đi – Bảo Phương nóng lòng thúc giục.

- Haiz! Xem ra nếu anh không nói thì em sẽ không ăn ngon rồi – Lăng Phong bỏ đũa xuống cảm thán một câu.

Nói xong cậu móc điện thoại ra bấm số rồi áp tai vào điện thoại nghe.

- Nói cho mình biết địa chỉ - Lăng Phong nghe Jay trả lời liền nói.

- Haha... nhanh vậy sao, mình còn tưởng hai người sẽ tâm sự suốt đêm chứ. Không ngờ lại sớm thế. Hay là do cậu không đủ năng lực vậy – Giọng Jay phá ra cười nắc nẻ trên ghẹo.

Điện thoại rất lớn nên Bảo Phương có thể nghe rõ hết, cô thoáng đỏ mặt cảm cúi gấp thức ăn bỏ vào miệng xem như mình chưa từng nghe thấy.

- Nếu cậu muốn mình cho Sophia biết số điện thoại của cậu cứ tiếp tục cười đi – Lăng Phong hừ nhẹ rồi đe dọa.

- OK, được rồi, đừng nóng – Jay nghe nhắc đến tên Sophia liền lập tức ngập miệng cuống quýt nói – Là - Ủhm... - Lăng Phong khẽ ừ rồi tắt máy, quay qua nhìn bảo Phương hỏi - Nghe rõ rồi chứ?

Bảo Phương gật đầu.

- Ăn nhanh đi, anh đưa em về.

Bảo Phương gật đầu.

Lăng phong đưa Bảo Phương đến trước cửa trụ sở. Bảo Phương ngập ngừng nhìn lăng Phong một cái khẽ nói: - Cảm ơn anh.

Nói xong cô mở cửa bước ra ngoài, nhưng Lăng Phong đã nắm tay cô lại nói:

- Lần này ra quân có lẽ rất nguy hiểm. Anh không thể tới đó được. Em nhất định phải bảo trọng.

Bảo phương gật đầu. Cô định xoay lưng đi thì Lăng Phong lần nữa giữ tay cô lại, lần này cậu không nói gì, chỉ khẽ nhìn cô không rời, ánh nhìn nồng cháy khiến Bảo Phương bối rối vô cùng. Cô lúng túng không biết nên đi hay ở lại, nhưng tim lúc này cứ đập mãi không ngừng.

Lăng Phong đưa tay vuốt lại mái tóc trên trán cô. Mặt Bảo Phương thoáng đỏ mặt. Lăng Phong chồm người về phía cô nhẹ nhàng hôn lên môi cô rồi khẽ nói:

- Cần trọng.

Nói xong cậu buông tay Bảo Phương ra. Cô đẩy mạnh cửa bước nhanh ra ngoài, nếu không sợ rằng mình khó thoát khỏi không khí đầy mê hoặc đó. Chạy được một đoạn cô xoay đầu nhìn lại Lăng Phong vẫn chưa cho xe chạy đi, thấy cô quay lại cậu mới bắt đầu cho xe lạng bánh.

Bảo Phương cũng nhanh chóng chạy vội vào bên trong báo cáo tình hình. Nhưng cô mới chạy đến cửa đã gặp ngay Trí Lâm. Vừa gặp cô Trí Lâm đã nắm tay cô ngăn lại hỏi, giọng có vẻ giận dữ:

- Cậu ta là ai vậy?

- Chuyện này để nói sau đi – Bảo Phương gạt tay Trí Lâm ra nói – Bây giờ em có chuyện gấp gấp chú, anh cũng chuẩn bị đi, đã biết vị trí của lô hàng.

- Thật sao – Trí Lâm vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi lại.

Bảo Phương gật đầu rồi đi vào bên trong, Trí Lâm cũng vội vã đi theo cô.

- Thật sao – Ông Văn Lâm đứng bật dậy khỏi ghế vội về sùng sốt.

- Đúng vậy – Bảo Phương liền khẳng định.

- Làm sao cháu biết được. Liệu tin tức này có đáng tin không? – Ông Văn Lâm nghi ngại hỏi lại.

Ông không thể tùy tiện điều động quân đi mà chẳng thu về được gì.

Nghe ông hỏi, Bảo Phương cũng hơi bối rối. Địa chỉ là do Lăng Phong cung cấp cho cô. Nếu như cậu có tình cung cấp địa chỉ giả cô thì sao, Bảo Phương nhanh chóng gạt đi ý nghĩ đó, cô tin tưởng Lăng Phong không gạt mình. Cô nhìn ông Văn Lâm nói:

- Cháu không dám nói địa chỉ đó chính xác, nhưng cháu nghĩ nó rất đáng để chúng ta thử xem sao.

Ông Văn Lâm quay lưng về nghĩ ngợi. Trí Lâm thấy vậy cũng nói thêm vào:

- Ba à, bất luận là chính xác hay không? Chúng ta cũng nên thử một lần đi. Dù sao chúng ta cũng bỏ ra rất nhiều trong vụ án này rồi, sao không thử thêm lần nữa.

Ông Văn Lâm vẫn im lặng. Bảo Phương và Trí Lâm cùng nhìn nhau hồi hộp chờ đợi quyết định của ông Văn Lâm. Cuối cùng ông ấy xoay lưng lại nói:

- Được, chúng ta đánh cược thêm lần này nữa vậy. Mau đi bảo mọi người chuẩn bị, nhanh chóng lập ra kế hoạch xâm nhập.

- Vâng, thưa thủ trưởng – cả Bảo Phương và Trí Lâm cùng đồng loạt làm động tác nghiêm nghị đáp.

Sau đó cả hai lập tức ra khỏi phòng bắt đầu tập hợp mọi người trong phòng họp. Lập ra kế hoạch xâm nhập nhanh chóng. Bắt đầu một cuộc chiến khốc liệt.

Xe của họ an toàn xâm nhập vào bên trong giữa đêm tối, tất cả vội vàng chia ra hai hướng.

- Bảo Phương, thủ trưởng lệnh cho em phải luôn đi theo bên cạnh anh.

- Tại sao chứ? – Bảo Phương kinh ngạc chất vấn.

- Ba sợ em xảy ra chuyện – Trí Lâm khẽ nói.

- yên tâm, em sẽ không sao – Bảo Phương cố trấn an Trí Lâm.

- Không được. Đây là lệnh – Trí Lâm cứng rắn nói – Một là em đi theo anh, hai là lập tức rút lui.

Bảo Phương cắn chặt môi, cúi cùnmg đành chấp nhận.

- Em đi theo anh.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Xoay Chuyển (4)

Cuộc tập kích bắt đầu, mọi người di chuyển êm dịu vào trong một kho hàng bỏ trống của một xí nghiệp đã bỏ hoang từ lâu, được bọn chúng chọn lựa làm nơi cất giấu vũ khí. Chỗ này cực kì ít người qua lại, mọi người đã tản cư theo chiến dịch hiện đại hóa đô thị của đất nước. Chỉ còn vài người dân thưa thớt vẫn ở lại nơi này. Quả là một chỗ lý tưởng để cất giấu số vũ khí.

Tuy vậy, bọn chúng vẫn cho người canh gác rất chặt chẽ, mọi người phải lợi dụng đêm tối xuống xe đi bộ thâm nhập dần vào bên trong. Bọn chúng chỉ thấp những bóng đèn mờ ảo, và một cây đèn xoay, ánh đèn từ từ chuyển đến bên người, các cán bộ trinh sát lập tức nép người tránh ánh sáng để khiến họ bị bại lộ tung tích. Họ từ phía sau lưng của những tên bảo vệ, nhanh chóng tập kích chúng, hạ gục chúng tại chỗ. Một cây súng của tên bảo vệ bị rơi xuống đất tạo ra tiếng động, khiến bọn chúng phát hiện ra sự có mặt của tổ trinh sát. Tiếng súng bắt đầu nổ ra và sau đó là một loạt âm thanh vang dội giữa hai phe.

Các trinh sát được lệnh bắt sống bọn tội phạm, cố gắng tránh bị thiệt mạng. Cho nên cuộc rượt đuổi diễn ra gay gắt và ác liệt. Bảo Phương cùng Trí Lâm và một đồng chí cùng đuổi theo gã đàn ông cô đã tưởng là ông chủ của ngôi nhà kia và mấy tên đàn em. Bởi vì hắn ta xách trên tay một cái valy đen nhỏ (Truyen tinh từ: truyennganplus), rất có thể đó là những tài liệu liên quan đến việc buôn bán bất hợp pháp. Bọn chúng liều mạng để trốn thoát nên nổ súng về phía họ toán loạn, đồng chí kia bị trúng đạn phải nép vào một góc, Bảo Phương và Trí Lâm tản ra hai bên, Trí Lâm gạt đầu ra hiệu, Bảo Phương nhanh chóng hiểu ý. Cô yểm trợ phía sau cho Trí Lâm vượt lên trên.

“Chỉ cần em nhắm trúng những vị trí đó thật chính xác và giương súng thật nhanh” – Giọng Lăng Phong vang lên bên tai. Một tên từ một thùng hàng vờ ngãng đầu lên chuẩn bị nhắm vào Trí Lâm bắn, Bảo Phương liền nhanh chóng giương súng bắn một phát ngay tay cầm súng của hắn ta trước khi hắn kịp nổ súng về phía Trí Lâm.

Khi hắn ta rên lên đau đớn buông cây súng trên tay xuống, Bảo Phương cảm thấy rất sáng khoái, trong lòng không hề có chút bất an nào cả. Cô tiếp tục nổ súng về phía những tên tiếp theo, vừa bắn vừa né lẩn đạn về phía mình.

Trí Lâm vốn muốn bảo vệ sự an toàn cho Bảo Phương nên muốn cô ở lại chỗ nấp, không ngờ rằng Bảo Phương lại có thể bắn súng tốt đến như thế. Cậu thoáng ngạc nhiên quay đầu nhìn về mặt nghiêm túc của cô trong cuộc độ súng, bỗng nhận ra cô không còn là cô em gái bé nhỏ mà cậu cần chăm sóc nữa. Nhanh chóng định thần lại, cậu tiếp tục đuổi theo tên đầu đảng.

Bảo Phương cũng bắt đầu rời vị trí của mình sau khi bắn một phát vào bắp vai của một tên chắn đường. Cô đuổi theo Trí Lâm và tên kia.

Trí Lâm bắn gục hai tên đàn em bên cạnh tên mập, cậu chìa súng vào hắn ta ra lệnh:

- Giờ hai tay lên đầu.

Tên mập đành đứng yên từ từ giờ hai tay lên trên cao, Trí Lâm bước đến cầm lấy vali trên tay hắn đặt xuống, đưa tay móc còng định tra vào tay hắn ta thì một tên đàn em, ở trên một thùng hàng xuất hiện định chìa súng vào cậu. Trí Lâm nhanh mắt phát hiện kịp thời tránh được phát súng, đồng thời cũng bắn trả lại, khiến tên đàn em rơi xuống đất. Nhưng không ngờ đó lại là viên đạn cuối cùng của cậu.

Tên mập thừa lúc cậu không để ý đến, hắn liền móc dao trên thắt lưng ra, nhanh chóng đâm một phát vào bụng cậu. Đạn đã hết nên hắn ta không chút e dè kiên nhẫn trước người bị thương khá sâu là cậu. Hắn đá Trí Lâm một đá ngã ngửa ra sau.

Tiếng bước chân của Bảo Phương chạy đến khiến lưỡi dao trên tay hắn chuẩn bị đâm xuống người Trí Lâm dừng lại. Hắn vội vàng nhặt khẩu súng của tên đàn em ở dưới đất lên rồi nằm ảo kéo Trí Lâm đứng dậy.

Khi bảo Phương đến, hắn đã hoàn toàn không chế được Trí Lâm uy hiếp Bảo Phương.

- Bỏ súng xuống – Hắn ra lệnh cho cô.

Bảo Phương cắn môi một cái rồi nhìn Trí Lâm gương mặt tái mét vì mất máu quyết định bỏ cây súng trên tay xuống đất. Cô nhìn hắn đe dọa.

- Người chạy không thoát đâu, mau buông súng đầu hàng đi.

- Haha... còn phải xem lại đã. Nếu ta chạy không thoát thì thằng nhóc này cũng đừng mong còn sống – Hắn phá ra cười nói, rồi bỗng nhìn cô chằm chằm nói – Thật không ngờ cô lại là cảnh sát. Cô giả câm hay lẩm, chúng tôi đã thử rất nhiều nhưng chẳng thể nào phát hiện ra một tiếng nói từ miệng cô.

- Điều ông không ngờ còn nhiều lắm. ...có muốn biết không? – Bảo Phương nhếch môi cười nhạt đáp, cố tình kéo dài thời gian đợi những đồng đội khác đến yểm trợ.

Ngay lúc đó, một tên đàn em chạy xe đến, gã mập hét đầu bảo hắn ta:

- Xử lí con nhỏ này đi.

Tên đàn em lập tức xuống xe, lên cò đạn bước đến gần Bảo Phương, đá vào khuỷu chân cô khiến cô quỵ xuống đất chuẩn bị bắn súng vào đầu cô. Nhưng trước khi tim cô chạm đất thì tay cô đã nhanh chóng chụp lấy cánh tay cầm súng của tên đàn em, giương nhanh về phía tên đã ca nỏ một phát súng. Phát súng đó xoẹt ngang người Trí Lâm, xuyên ngang qua vằn tay đang cầm súng núp phía sau của gã mập.

Súng trên tay hắn ta rồi xuống, Trí Lâm lập tức xoay người ra sau đánh ngã hắn.

Bảo Phương cũng lập tức dùng một đòn Judo vật ngã tên đàn em, bẻ ngược tay cầm súng của hắn và tước đoạt cây súng. Một đám ngay mặt hắn khiến hắn ngất xỉu.

Bảo Phương vội chạy đến đỡ Trí Lâm đang sắp gục ngã. Nhưng Trí Lâm đã ngất lịm trong tay cô.

- Chúng ta đã thu lại toàn bộ số vũ khí của chúng, nhưng vẫn chưa bắt được tên cầm đầu thực sự - Ông Văn Lâm đúc kết lại mọi thứ sau chuyến dịch. Lần này hạ sĩ Phương đã xuất sắc điều tra ra địa điểm cất giấu lô hàng của chúng, chúng ta mới có thể tóm gọn nó.

Một tràng vỗ tay vang dội khen ngợi Bảo Phương, cô cười cười cúi đầu chứ không nói gì.

- Có thể nói cho mọi người biết làm sao đồng chí có thể điều tra ra địa điểm cất giấu của bọn chúng hay không?

Nghe hỏi, Bảo Phương chậm rãi đứng dậy. Sắc mặt có chút thay đổi, cô không thể nói rõ là do Lăng Phong đã nói cho mình biết vị trí nên đành nói dối.

- Báo cáo, tôi biết vị trí là tôi đã lên lút bỏ mấy định vị vào trong người hắn ta.

- Lúc nào? - Di Dung lên tiếng hỏi, có chút ngạc nhiên vì đi biết rất khó để qua mặt bọn chúng.

- Lúc đi bị bọn chúng bắt giữ - Bảo Phương cố gắng hít thở sâu trả lời - Nhân lúc hắn không để ý lên đặt vào chiếc áo khoát của hắn bên cạnh chỗ ngồi của cháu.

- Ồ...cháu cũng nhanh tay thật. Giỏi lắm - Di Dung gật gù khen ngợi.

Bảo Phương thấy xấu hổ trước lời khen ngợi đó. Cô cúi đầu ngồi xuống ghế.

- Được rồi, dù chúng ta không bắt được kẻ chủ mưu nhưng chiến dịch truy quét của chúng ta có thể xem là thành công rực rỡ. Hai ngày nữa, số vũ khí chúng ta thu được sẽ được vận chuyển về kho vũ khí của quân sự. Các đồng chí đã vất vả nhiều rồi, bây giờ có thể về nhà nghỉ ngơi - Ông Văn Lâm đồng loạt tuyên bố.

Mọi người bắt đầu đứng dậy uể oải vươn người ra về, ai cũng muốn được đánh một giấc ngủ thật thoải mái. - Bây giờ con về nhà à? - Di Dung vỗ vai Bảo Phương thân tình nói.

- Dạ không, con vào bệnh viện thăm anh Trí Lâm một chút rồi mới về nhà - Bảo Phương lắc đầu đáp.

- Ừ, cô đi cùng con.

Cả hai người đến bệnh viện thăm Trí Lâm, sau khi cậu được đưa đi cấp cứu, nhanh chóng được tiến hành phẫu thuật và thoát khỏi nguy hiểm. Thím Hà đã túc trực ở bên cạnh cho tới khi Trí Lâm tỉnh dậy. Trong phòng bệnh, ngoài Trí Lâm và thím Hà ra còn có một người đàn ông trông rất phong độ cũng đang trò chuyện thân mật với Trí Lâm.

Vừa nhìn thấy người đàn ông đó, Di Dung reo lên vui mừng:

- Minh...

Người đàn ông quay lại nhìn Di Dung cười nhẹ nhàng đáp:

- Em đến rồi à.

Di Dung gật đầu rồi quay sang Bảo Phương giới thiệu:

- Đây là chú Danh, chồng của cô. Bác ấy cũng là một đồng đội trước đây của ba cháu.

Bảo Phương gật đầu chào chú Danh. Di Dung quay sang chồng mình giới thiệu:

- Con bé chính là Bảo Phương. Con của anh Lâm Thiên.

- Chào con - Chú Danh nhìn Bảo Phương đầy xúc động thân tình nói cũng giống như Di Dung lúc đầu gặp cô, luôn có cảm xúc tràn ngập yêu thương cùng nỗi buồn mất mát.

- Được rồi, Trí Lâm sao rồi - Di Dung lên tiếng phá tan không khí u buồn này.

- Nó không sao, cũng may cấp cứu kịp thời - Thím Hà nói với tâm trạng nhẹ nhõm, mừng rỡ sau nỗi lo lắng không nguôi.

Mọi người quan sát Trí Lâm, quả thật sắc mặt cậu đã dần hồng hào trở lại.

Bảo Phuong về đến nhà, cô thật sự cảm thấy rất mệt mỏi. Ngã mình xuống giường không buồn tắm rửa, Bảo Phuong nhắm nghiền mắt lại, tận hưởng một giấc ngủ dài. Nhưng tiếng chuông điện thoại lại vang lên khiến cô uể oải chẳng muốn bốc máy nhưng cuối cùng vẫn phải mở mắt với tay tìm điện thoại:

- Alo!

- Mệt lắm à – Giọng bên kia dịu dàng đầy sự quan tâm hỏi.

- Ừm...

- Anh đang ở trước cửa nhà, em ra đây đi – Lãng Phong bên kia nhẹ nhàng thúc giục.

- Em muốn ngủ? – Bảo Phuong mệt mỏi từ chối.

- Anh muốn gặp em.

Bảo Phuong nghe câu nói này bất giác thấy sự mệt mỏi bỗng chốc tan biến. Tuy vậy cô vẫn từ chối.

- Đã quá khuya rồi.

- Anh có chút chuyện muốn thông báo cho em – Giọng lãng Phong bên kia đầu dây cố ý nói bí ẩn.

Quả nhiên mấy lời này tác động rõ rệt với Bảo Phuong, cô nhanh chóng ngồi bật dậy nói:

- Anh chờ em một chút.

- Anh chờ em – Lãng Phong bên kia đầu dây khẽ cười khiến Bảo Phuong bất giác đỏ mặt, cô cảm thấy mình như đang bị Lãng Phong dụ vào bẫy, nhưng không có cách nào quay đầu.

Cô đứng dậy vào nhà vệ sinh vốc nước cho tỉnh táo lại, nhìn mình trong gương cô bất giác nhớ lại nụ hôn đầy tính chiếm hữu của Lãng Phong ở sân tập bắn. Trong lòng thấy bối rối, cô biết thế nào cậu cũng giờ trò lần nữa, nhưng cô lại không muốn bỏ qua cơ hội phá án.

Bảo Phuong bước ra khỏi nhà thì thấy một chiếc xe màu đen bên trong tối mịt nằm gọn bên đường vắng. Cô hít sâu bước đến bên đó, đèn trong xe sáng rực lên, cánh cửa phía sau mở ra, dáng vẻ cao to rắn chắc của Lãng Phong từ từ xuất hiện. Cậu mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh trông rất lịch lãm, phong thái khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Lãng Phong nhìn Bảo Phuong âu yếm cười nhẹ, mở cửa cho cô bước vào bên trong sau đó ngồi theo vào. Đóng sầm cửa xe lại, xe bắt đầu di chuyển đi.

Ông Văn Lâm đi xe gắn máy trở về ở phía ngược lại, ngay giao lộ, ánh đèn đường sáng rực. Ông nhìn thấy Bảo Phuong ngồi trong xe, người con trai bên cạnh cô thuần thục nghiêm nghị, dường như ông đã gặp ở đâu rồi. Xe lãng bánh qua khỏi giao lộ, Lãng Phong kéo Bảo Phuong đang mệt mỏi dựa vào thành ghế, sắc mặt nhợt nhạt, để cô dựa vào lòng mình, khẽ vỗ về nói:

- Ngủ đi.

Bảo Phuong nghe lời nhắm mắt lại, cảm nhận bờ vai ấm áp và vững chắc thấy yên lòng vô cùng. Cô chìm vào trong giấc ngủ.

Trong mơ hồ cô cảm nhận một cánh tay rắn chắc đang bế cô đặt lên một chiếc giường êm ái, Bảo Phuong khẽ mở mắt, nhìn thấy ánh mắt âu yếm và cái vuốt ve nhẹ nhàng của cậu trên gương mặt mình.

- Tiếp tục ngủ đi – Lãng Phong nhẹ giọng nói, lời nói có sức mê hoặc hay là vì Bảo Phuong đã quá mệt mỏi, hay có có cảm giác an tâm mà cô tiếp tục nhắm mắt chìm vào trong giấc ngủ.

Lãng Phong nhìn Bảo Phuong nằm ngủ say trên giường mới thờ phào nhẹ nhõm. Cậu rất lo lắng, thật sự muốn vứt bỏ tất cả mà chạy đến nơi đó xem cô có an toàn hay không?

Lo lắng thấp thòm đến mức không thể tập trung làm việc gì được nữa, cho nên dù đã tối, cậu vẫn đi tìm cô. Muốn tạm mắt nhìn thấy cô vẫn an toàn thì lòng cậu mới không thoi lo lắng.

Lãng Phong nắm lấy bàn tay đang đeo chiếc vòng lục ngọc trên tay của Bảo Phuong. Nhìn ánh sáng xanh trên bàn tay nhỏ bé của cô, Lãng Phong khẽ nói thầm:

- Lần này, anh sẽ bảo vệ em, sẽ không để em bị tổn thương nữa.

Bảo Phuong ngủ một giấc đến sáng. Khi cô mở mắt ra thấy trong phòng vẫn còn tối mờ. Rèm cửa che kín mít, không có lấy một tia nắng chiếu vào. Cô đưa mắt quan sát căn phòng.

Một căn phòng được bài trí đơn giản nhưng khá là đầy đủ. Màu sắc rất trang nhã khiến người ta dễ chịu và thoải mái vô cùng. Cả chiếc giường nệm cũng rất êm ái. Cô lướt khẽ qua một chiếc đồng hồ treo tường rồi đóng băng ở đó. Đã quá 12 giờ rồi, bảo Phương hoảng hốt bật dậy. Cô chưa bao giờ ngủ lâu như thế.

Trước đây khi cùng tham gia điều tra truy bắt, cô cùng mọi người thức trắng mắt đêm liền nhưng chưa bao giờ cô ngủ quá 6 tiếng đồng hồ. Cô định bước xuống giường đi ra bên ngoài thì cánh cửa khẽ mở ra rất nhẹ, dường như sợ quấy rầy giấc ngủ của cô. Lăng Phong bước vào nhìn thấy cô thì cười rạng rỡ hỏi:

- Em dậy rồi sao, ngủ có ngon không?

Bảo Phương thoáng xấu hổ bởi bộ dạng lúc này của cô, đầu cổ tóc tai rối bời, quần áo nhăn nhúm, cô vội đưa tay vuốt lại mái tóc của mình. Nhưng Lăng Phong đã giữ tay cô lại, cậu nhìn sâu vào mắt cô khẽ nói:

- Đừng, anh thích nhìn bộ dạng lúc này của em.

Cậu kéo bàn tay cô xuống rồi siết chặt, hôn nhẹ lên trán cô một cái khiến cho trái tim Bảo Phương lần nữa đập mạnh, mặt cô đỏ bừng lên một cách đáng yêu. Cô hoàn toàn không biết biểu hiện này của cô càng khiến tâm trạng Lăng phong kích động hơn, cậu cúi người hôn lên môi cô, Bảo Phương vội quay đầu né tránh.

Lăng phong khẽ cười, đưa tay nâng cằm cô, kéo mặt cô đối diện với mặt cậu:

- Có biết tại sao anh thích nhìn bộ dạng này của em không? Bởi vì anh hy vọng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy em như thế này.

Lời nói nhẹ nhàng êm ái, giọng nói đầy sức mê hoặc, trái tim khô cạn bao năm nay của Bảo Phương đã không còn sức chống đỡ nữa, bức tường phòng vệ cuối cùng cũng đã vỡ. Tình yêu năm xưa tràn về không ngừng.

Lăng Phong lần nữa chiếm lấy môi cô, nhưng lần này là do cô tình nguyện để cậu chiếm giữ. Sự hòa hợp trong từng hơi thở, cảm giác hai trái tim cùng nhịp đập. Đó là cảm giác tình yêu dù biết là cách biệt nhưng vẫn lao vào.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Xoay Chuyển (5)

- Khụ khụ khụ- Một giọng ho cổ tình vang lên cắt đứt không gian của hai người - Thật ngại quá đã làm phiền hai người rồi.

Bảo Phương xấu hổ đỏ mặt vội vả đẩy Lăng Phong ra, cô luống cuống vuốt lại tóc mình. Lăng Phong thì thản nhiên như không có gì, quay sang luồn Jay một cái rồi điềm tình hỏi:

- Tôi đây làm gì?

- Đây, mình cũng không muốn đến đây để nhìn thấy mấy cảnh hại mắt này đâu – Jay bước vào phòng, trên tay cầm thêm một sấp tài liệu cuối gian trá nói.

- Không muốn nhìn sao không gõ cửa - Giọng Lăng Phong chế nhạo khinh thường.

- Là cửa phòng mở mà, không muốn nhìn cũng phải nhìn. Đề nghị lần sau hai người có làm gì mờ ám thì nhớ đóng chặt cửa lại – Jay cười khả khả nheo mắt nhìn Lăng Phong đáp trả.

Bảo Phương nghe đến hai từ “ mờ ám” thì ngượng chín cả người, cô bị ghen chính nước bọt của mình, ho sặc sụa (Truyện tình từ: truyennganplus). Lăng Phong tức giận ném ánh mắt giết người về phía Jay. Nhưng chỉ tỏ khiến Jay cười khoái trá thêm mà thôi.

- Nói đi – Lăng Phong không kiên nhẫn với trò treu chọc của Jay bèn nói nghiêm túc.

Jay cũng không treu chọc nữa hắng giọng nghiêm túc cầm tài liệu trong tay mình đưa cho Lăng Phong. Lăng phong đón lấy số tài liệu đó lướt so qua một cái rồi ngẩng đầu nhìn Jay hỏi:

- Điều tra chính xác rồi à.

- Mất khá nhiều máu mới điều tra ra đó – Jay gật đầu khẳng định.

- Tốt, cảm ơn .

Bảo Phương nghe hai người họ đối đáp với nhau thì tò mò khẽ liếc nhìn tài liệu trên tay Lăng Phong nhưng nằm trong tầm mắt cô. Người trong hình đi kèm với số tài liệu kia chính là ông Vương, người gác cửa. Cô hơi ngạc nhiên một chút, nhìn tấm hình đó, ông ta có vẻ gì đó hơi khác.

Cô cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình, giật mình nhìn lên chạm ngay ánh mắt Lăng Phong, Bảo Phương xấu hổ lí nhí nói:

- Em không cố ý xem trộm.

Nhưng Lăng Phong không có chút gì là khó chịu khi bị nhìn trộm mà còn đưa số tài liệu trên tay mình cho cô, cười nói:

- Là giúp em điều tra một chút việc, vốn là sẽ đưa cho em xem mà. Cứ tự nhiên.

Bảo Phương chớp mắt nhìn Lăng Phong, cô nhớ lại đêm qua cậu có nói, có việc muốn thông báo với cô. Nhưng tối qua cô mệt quá nên đã ngủ thiếp đi, vẫn còn chưa kịp hỏi là chuyện gì. Linh tính mách bảo là điềm không lành, cô vội vàng cầm lấy số tài liệu đó đọc.

Những gì ghi trên tài liệu đó khiến Bảo Phương thở gấp không ngừng. Sự thật quá bất ngờ, khiến cô không chấp nhận nổi.

Trong hình, ông Vương, người gác cổng ít lời, nghiêm nghị, rất cẩn thận lại chính là ông chủ thật sự của đám người vừa bị bắt kia. Bảo Phương từng quan sát thăm dò ông ta rất nhiều, cô luôn cảm thấy người đàn ông này rất trầm lặng, ngoài việc luôn nghiêm khắc với việc ra vào của mọi người. Chỉ bảo vài việc lật vật hoặc hướng dẫn và sắp đặt mọi việc theo theo yêu cầu của ông chủ thì ông ta hoàn toàn không có biểu hiện gì bất thường cả.

Hoá ra ông ta có rất nhiều thân phận để che dấu thân phận thật sự của mình. Lần trước, sau khi truy quét được lô hàng, các trinh sát đã tập kích vào trong ngôi nhà tỉ mỉ kiểm thông tin, họ chỉ thấy ông ấy là người làm như bao người khác. Không ngờ lại để sống tên trùm buôn lậu vũ khí như thế.

Rốt cuộc Bảo Phương đã hiểu cái cảm giác khác lạ khi nhìn tấm hình của ông ta là gì rồi. Trong tấm hình, ông ta toả ra một sự nguy hiểm tột độ.

Bảo Phương tức giận siết chặt mấy tờ giấy trong tay mình.

- Tới giờ rồi, mình phải đi đây – Jay nhìn đồng hồ nói, miếng rở thành một đường cong chế giễu – Hai người cứ tiếp tục chuyện khi này đi.

Nói xong Jay vội vã lui ra trước khi bị Lăng Phong ném gối vào người.

- Anh có điều tra ra được ông ta hiện giờ đang trốn ở đâu không? - Bảo Phương ngẩng đầu nhìn Lăng Phong đầy mắt long lanh đầy hy vọng.

Lăng Phong ngồi thẳng người nhìn cô chăm chú, rồi cười búng mũi cô một cái không trả lời nói:

- Em đúng là mắc bệnh nghề nghiệp thật. Vệ sinh đi rồi ăn cơm. Quần áo anh để trong toilet hết rồi.

Nói xong cậu đứng dậy bỏ đi ra ngoài.

Bảo Phương thở dài tiếc rẻ đứng dậy vào nhà vệ sinh. Sau khi thay đồ xong cô mới phát hiện một chuyện, đã lâu rồi cô không mặc váy. Từ khi rời cấp ba, cô luôn mặc quần dài để dễ vận động, nhất là ngành học của cô luôn phải vận động.

Hai chân trống trải khiến cô có chút không quen, cũng may chiếc váy không quá ngắn.

Khi Bảo Phương bước ra bên ngoài, cô mới phát hiện mình đang ở trên một tòa nhà. Bởi vì xung quanh đều là những tấm kính nhìn ra không gian bên ngoài. Ánh sáng tràn ngập căn phòng khách này.

Lăng Phong đang ngồi đọc cái gì đó thấy Bảo Phương bước ra thì nhìn cô chăm chú nói:

- Anh đã từng tưởng tượng rất nhiều đến giây phút được nhìn thấy em trong dáng vẻ này trong mấy năm không gặp. Rất xinh đẹp.

Giọng nói nồng nàn và ánh mắt đắm say của Lăng Phong khiến Bảo Phương xấu hổ. Không phải chưa từng có người tán tỉnh nói với cô những lời ngọt ngào như thế này, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ hoặc có bất cứ biểu hiện gì. Tại sao nhưng lời nói này phát ra từ miệng cậu lại khiến tim cô đập mạnh, cả người nóng bừng lên với cảm giác ngọt ngào đang tràn vào tim.

Một lời nói cho thấy Lăng Phong chưa bao giờ quên cô.

Ăn xong, Bảo Phương lại nóng lòng đặt ra câu hỏi cho Lăng Phong nhưng cô dần lòng lại, tâm trạng chờ nên nhấp nhóm không yên theo Lăng Phong ra phòng khác. Cậu ngã người ngồi xuống sofa rồi nheo mắt nhìn cô dường như có ý cười:

- Em muốn biết câu trả lời đến vậy sao.

Bảo Phương cắn nhẹ môi gật đầu.

- Lại đây....- Lăng Phong đưa một ngoắc tay ngoắc cô lại gần.

Bảo Phương bèn bước đến bên cạnh thì đã bị Lăng Phong kéo xuống ghế ngồi sát bên cạnh cậu, khóa môi có ý cười, đôi mắt đen không hề chớp lấy một lần, chăm chú nhìn cô đến nỗi gương mặt cô gần như bốc cháy, cậu mới nhếch môi nói:

- Em trả công anh thế nào?

- Anh muốn thế nào – Bảo Phương hơi thờ trằm bổng, cả người nóng rực trước ánh nhìn của Lăng Phong, giọng cô lạc đi, lời nói bổng trở nên nũng nịu.

(Đề nghị trẻ con dưới 16 tuổi không đọc – Ngoại trừ trẻ con đã thành tình)

- Anh muốn em chủ động? – Lăng Phong vừa nói, vừa đưa tay lướt nhẹ qua bờ môi hồng của cô, một cảm giác kích thích hoàn toàn, khiến cô không khỏi run lên.

Giương mặt cương nghị, khí chất cao ngạo, đôi môi mỏng khẽ mím lại, đôi mắt đẹp hơi nhếch lên, hơi thở đàn ông trầm ổn đầy nguy hiểm khiến cô... không cách nào cự tuyệt yêu cầu của cậu.

Bảo Phương chồm người lên cao một chút, đưa mặt tiến sát môi của Lăng Phong. Đây không phải là lần đầu hai người hôn nhau, nhưng đây là lần đầu tiên cô chủ động. Cho nên cô hoàn toàn không có kinh nghiệm. Chỉ làm theo bản năng vốn có của mình.

Hai tay vòng quanh cổ Lăng Phong, hai chân cũng đặt hai bên hông cậu, hoàn toàn ngồi trong lòng cậu, hơi thở hỗn loạn phủ trên mặt cậu. Lăng Phong cũng hợp tác, vòng tay ôm lấy người cô kéo sát cô vào người cậu chờ đợi nụ hôn quyền rũ chết người kia.

Chóp mũi hai người chạm nhẹ vào nhau, cọ nhẹ, rồi Bảo Phương mới thay đổi góc độ để hai cánh môi bắt đầu tìm thấy nhau. Không hề tấn công, môi cô chỉ là chạm nhẹ rồi rút lui khiến cho môi đối phương tê rần cảm giác ngứa ngáy trong huyệt hăng.

Rồi lại nhanh chóng tấn công, ngậm lấy cánh môi của Lăng Phong mút nhẹ rồi lại buông ra. Bàn tay Lăng Phong siết chặt người cô hơn chứng tỏ cậu đã bị cô trêu chọc đến không chịu được nữa. Nhưng Bảo Phương không có ý dừng lại, mắt cô trong suốt nhìn đôi mắt đã đục ngầu chịu đựng của Lăng Phong một cách thích thú. Chưa bao giờ cô lại thấy trêu đùa người khác lại thú vị đến như thế.

Cái lưỡi ướt át mịn màng của cô vờn ra trêu chọc, liếm nhẹ hai cánh môi rồi tách nó ra đùa cợt bên trong.

Lăng Phong lúc đầu cảm thấy thú vị trong việc trêu chọc cô, muốn hưởng thụ cảm giác chủ động của cô, không ngờ lại bị cô đùa bỡn như thế. Hừ nhẹ một cái, chuyển từ thế bị động sang thế tấn công. Lăng Phong xoay người đè ngã Bảo Phương xuống sofa rồi nhìn cô với đôi mắt rực cháy, nhếch môi nói

- Đồ ngốc, có biết hậu quả khiêu khích một người đàn ông khỏe mạnh là gì không?

Bảo Phương cười ngọt ngào nhìn Lăng Phong, hai tay chống ngực cậu, mắt lấp lánh nói:

- Không biết.

- Để anh dạy em – Lăng Phong cười tình quai áp môi lên môi cô nói.

Đưa đầu cúi xuống, Lăng Phong mới luyến tiếc rời khỏi môi Bảo Phương, cậu kéo cô ngồi vào lòng mình, vuốt lại mái tóc cô hỏi:

- Ai dạy em cách húc hông này vậy.

- Một cô gái bán dâm mà tui em truy quét bắt được. Cô ấy dạy em để em giả làm gái làng chơi có thể tiếp cận mấy tên tội phạm thu thập chứng cứ phạm tội của chúng – Bảo Phương dựa vào lòng Lăng Phong kể. - Đã quyến rũ được ai chưa? - Lăng Phong nhìn cô cười cười hỏi.

- Đang thử – Bảo Phương cười cười cắn nhẹ lên sống mũi của Lăng Phong trêu chọc.

Lăng Phong phá lên cười, cắn nhẹ lại chóp mũi của cô, sau đó buông cô ra.

- Đừng thử thách lòng kiên nhẫn của anh.

- Vậy xem như em trả công anh xong rồi đúng không. Mau nói cho em biết hán ta đang ở đâu – Bảo Phương lấy lại giọng nghiêm túc hỏi.

- Anh không biết hiện giờ hán ta đang ở đâu. Hành tung của hán ta rất khó dò ra, ngoại trừ những kẻ tâm phúc nhất thì dù là ai cũng không biết được. Chẳng phải kẻ mà bọn em bắt được vẫn mãi không chịu khai ra hay sao – Lăng Phong khàn giọng nói.

Bảo Phương nghe xong thì không dấu được nỗi thất vọng tràn trề của mình. Cô cắn môi, mặt đanh lại suy nghĩ. Nhưng Lăng Phong chỉ cười cười nhìn vẻ thất vọng của cô, nâng cằm cô lên nói:

- Anh chỉ cho em một ván cờ.

Nói xong cậu bày một tấm bản đồ đặc sắc bên dưới trải lên mặt bàn chỉ vào một điểm nói:

- Đây chính là tướng, đây là xe, còn đây là pháo.

Bảo Phương nghiêng đầu ngơ ngác nhìn theo hướng tay của Lăng Phong, nhăn mày khó hiểu. Đó rõ ràng là bản đồ đường đi đến khu vũ khí quân sự của

Quốc Gia. Không phải là một bàn cờ xe pháo mã gì cả. Nhưng Lăng Phong lại nói rất rõ như thế, cô đưa mắt nhìn cậu. Lăng Phong nhếch môi cười ra hiệu cho cô nhìn tiếp. Cậu đánh dấu từng vị trí rồi nhìn cô hỏi :

- Đã nghĩ ra chưa?

- Có nghĩa là...- Bảo hương cuối cùng cũng phát giác ra điều Lăng Phong ám chỉ, cô tròn mắt nhìn cậu đầy hoảng hốt.

- Anh tuy không có cách tìm ra hắc, nhưng anh có cách khiến hắc ta ra mặt, chỉ là xem cảnh sát bọn em có đủ bản lĩnh hay không thôi.

- Em lập tức trở về báo cáo – Bảo Phương vội đứng bật dậy, nhưng Lăng Phong đã nắm tay cô lại nói:

- Nếu anh là cảnh sát, anh sẽ không làm xe và pháo. Em đừng khinh thường bọn họ, những gì em nghĩ ra được, bọn chúng cũng nghĩ ra được và còn cao tay hơn một bậc nữa.

- Nghĩa là chọn mã sao? – Bảo Phương chớp mắt chăm chú nhìn bản đồ hỏi.

- Không, anh sẽ làm tượng – Lăng Phong trả lời một câu chắc nịch.

Bảo Phương trở về trụ sở lập tức báo cáo sự việc lên cho ông Văn Lâm hay. Nhưng ông Văn Lâm không có vẻ ngạc nhiên cho lắm, ông điềm tĩnh nói:

- Về sự việc này, các cấp lãnh đạo cũng có nghĩ đến. Đã triển khai kế hoạch vây bắt trong lần này. Lát nữa sẽ triển khai rõ kế hoạch cho mọi người, ngày mai chúng ta xuất phát. Con mau đi thông báo đi. - Vâng ạ.

Bảo Phương gật đầu nhanh chóng bước ra ngoài, nhưng nớ lời Lăng Phong cô quay lại nhìn ông Văn Lâm, e dè nói:

- Có điều này, cháu muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Xoay Chuyển (6)

- Em ngủ chưa?

- Chưa?

- Ra ngoài một chút đi .

Bảo Phương ra ngoài đã thấy chiếc xe của Lăng Phong đậu ngay chỗ ngày hôm qua cô thấy, vẫn là khoảng không im lìm và tối mờ, lớp kính đan khiến không ai biết được động tĩnh phía bên trong. Lần này Lăng Phong không bước xuống xe mà ngồi im chờ đợi Bảo Phương mở cửa chui vào bên trong. Lần này tài xế không có mặt, có lẽ anh ta đã đi nơi khác tránh mặt.

Bảo Phương vừa vào bên trong thì Lăng Phong đã vòng tay đón cô vào lòng mình.

- Sao anh lại tới đây? – Cô thò thẻ trong lòng Lăng Phong.

- Anh muốn gặp em – Lăng Phong phủ lên đỉnh đầu cô hơi thở của cậu đáp.

Bảo Phương liền nép đầu sát vào lòng ngực cậu, vòng tay của cậu siết chặt cô hơn, họ không cần nói nhiều thêm chỉ cần cảm nhận cảm giác có nhau lúc này là được.

- Ngày mai mấy giờ em xuất phát? – Lát sau Lăng Phong mới lên tiếng hỏi.

- 8 giờ .

- Đừng liều lĩnh..

- Ừhm...

- Phải tự bảo vệ mình.

- Ừm...

- Không được để bị thương.

- Ừm...

Lăng Phong siết cô chặt thêm nữa để cô nghe thấy tiếng đập mạnh vì lo lắng của cậu, Bảo Phương ngẩng đầu hỏi:

- Còn gì nữa không?

- Còn. Còn rất nhiềunếu có thể anh chẳng muốn để em đi chút nào – Lăng Phong thở dài nói.

- Đó là nhiệm vụ của em mà – Cô nũng nịu nói.

- Rất nguy hiểm, bọn chúng nhất định trang bị vũ khí tốt – Lăng Phong không thôi lo lắng ngẫm nghĩ một lát nói – Hay đợi anh điều tra rõ xem hắn ta đang trốn ở đâu rồi em cho người đánh úp hắn là được.

- Không được đâu? Đã báo cáo lên cấp trên rồi, với lại số hàng này càng để đây lâu càng nguy hiểm hơn.

Nhưng nhìn nét mặt trầm xuống, hai chân mày chau lại của Lăng Phong, Bảo Phương thở dài, đưa tay xoa xoa vầng trán cậu rồi nói:

- Em sẽ thật cẩn thận, không để mình xảy ra chuyện gì đâu. Với lại kế hoạch anh vẽ ra vô cùng hoàn hảo, em tin bọn chúng sẽ sa lưới mà không bị mất mát gì.

Nói xong, cô chủ động nhòm người hôn Lăng Phong, cậu cũng nhiệt tình đáp lại.

Ồ trên lầu, một ánh mắt nhìn xuống chiếc xe, một ánh mắt trầm lặng mang đầy lo lắng.

Trước khi xuất phát, Bảo Phương nhận được tin nhắn chỉ vờn vẹn hai chữ:” Cẩn thận”. Cô khẽ chớp mắt mỉm cười, dù chỉ là hai chữ ngắn ngủi nhưng cũng có thể cho cô thêm lòng tin và nghị lực hoàn thành tốt nhiệm vụ vẫn chuyển lần này.

- Tất cả xuất phát – Một tiếng hô vang lên, tất cả mọi người đều nhanh chóng trở về vị trí của mình rồi lên xe chuẩn bị xuất phát. Có ba chiếc xe đi theo hộ tống 1 chiếc xe hàng chở số vũ khí, một xe đi trước dẫn đầu, hai chiếc bọc hậu phía sau. Tất cả mọi người đều mang tâm trạng cực kì căng thẳng, ai cũng biết bọn tội phạm lần này nhất định đều mang theo súng. Nhưng để duy chuyển mà không bị chú, họ chọn một xe hàng của một hãng vận chuyển.

Gần đến chặn đường hẹp, đó là chặn đường dễ dàng bị đánh cướp nhất. Bởi vì con đường này vắng nhưng lại hẹp. Chỉ cần bọn tội phạm chặn đường ngay tại đây, chắc chắn sẽ có một trận chiến quyết liệt giành xe hàng. Tất cả mọi người đều căng thẳng, xe chạy suốt một tiếng đồng hồ, tức là một tiếng đồng hồ đó họ đều sống trong sự lo lắng bất an, không biết bọn chúng khi nào xuất hiện đánh chiếm.

Bỗng phía trước có một chiếc xe tải loại nhỏ, chạy có vẻ chậm chạp lại, khiến tất cả mọi người đều lo lắng, tay siết chặt khẩu súng của mình.

Chiếc xe tải sau một hồi khập khiễng thì dừng hẳn lại. Khiến cho mấy chiếc xe của họ đồng loạt dừng lại giữa đường.

Ngay tiếp đó, có hai chiếc xe từ phía trước chạy ngược chiều xe họ, hai chiếc xe khác cũng từ phía sau chạy lên. Rõ ràng là đoạn đường vắng này lại cũng lúc xuất hiện mấy chiếc xe cùng lúc, thật khiến người ta nghi ngờ, lo lắng bất an.

“Đây là pháo...anh sẽ đặt quân xe ở gần đây gây áp lực nhưng anh không thể ăn pháo” – Bảo Phương nhớ lại lời Lăng Phong khi chỉ vào vị trí này. Cô bình tĩnh ngồi yên quan sát. Quả nhiên một gã tài xế nhảy khỏi xe quan sát một lát rồi ***** thế tức giận đá vào thành xe một cái thật mạnh

Hai chiếc xe phía trước chạy vụt qua rồi mất dạng mà không hề ngừng lại. Còn hai xe phía sau, bóp còi thúc giục ỳnh ỏi. Mọi người mới bắt đầu thở phào nhẹ nhõm đem tâm trạng thoải mái xuống xe hỏi người tài xế. - Không có gì chứ? – Một đồng chí bước xuống xe hỏi.

- Không có gì, chiếc xe này nó cũ quá rồi nên mới thế. Chắc có lẽ nó lại đình công nữa – Người tài xế hóm hỉnh đáp.

- Có thể đem xe tránh vấp phía trong một chút không, đây là xe công, đang trên đường làm việc.

- Chờ một chút – Gã tài xế nhìn hàng xe phía sau mình, bất đắc dĩ nói rồi lên xe khởi động, cố lách chiếc xe của mình vào trong lề nhường đường cho xem phía sau.

Mọi người vội vàng lên xe bắt đầu duy chuyển tiếp. Việc ăn uống được làm ngay trên xe. Thậm chí đến việc vệ sinh họ cũng không dám dừng lại

Trên đường đi là một khu sầm uất, mọi người có thể thở phào an lòng, bởi vì bọn chúng dám đánh cướp nơi này thì cũng khó lòng thoát thân.

Đi thêm một đoạn đường dài nữa, họ dừng lại ngay trạm xăng. Một là tiếp thêm xăng, hai là để cho mọi người có thể thoải mái thay phiên nhau đi vệ sinh.

Nhưng ở đây cũng có thể nói là giao điểm cuối cùng dễ dàng đánh cướp nhất.

Ở bãi đỗ xe của trạm xăng có một xe hàng của cùng hãng xe này đang đậu ở đó, gã tài xế mặc áo đồng phục của chính cái hãng mà chiếc xe chở số vũ khí của cảnh sát, hắn kéo mũ sụp xuống che kín mặt, hai chân gác lên tay lái, hai tay thả lỏng phía trên đầu trong cậu ta như người vừa chạy một chuyến đường dài và bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chỉ vài giây sau phẩu lái xe đến đậu xong xong với chiếc xe chở hàng, hai chiếc xe hoàn toàn giống nhau, ngoại trừ việc hàng hóa bên trong và biển số xe bên ngoài là khác nhau. Hắn cũng đến lấy bơm xăng. - Này, tôi đi vệ sinh rồi ra trả tiền – Hắn ta hét lên với người nhân viên ở trạm xăng.

Hắn ta vừa đi vào bên trong thì chiếc xe của hắn bỗng nhiên bốc khói khiến tất cả mọi người một phen kinh hãi.

- Cháy... cháy... tiếng hét thất thanh vang lên chẳng rõ là của ai, bởi vì tất cả mọi người đều một phen thót tim khi nơi họ đang đứng là một trạm xăng còn kê bên là một thùng vũ khí đạn dược.

- Trạm xăng bị cháy mất, mau dập lửa – Tiếng người nhân viên trạm xăng hét lên đầy lo lắng.

Mấy người nhân viên còn lại vội vàng chạy đi lấy bình chữa lửa. rồi nhanh chóng lao đến chiếc xe đang bốc cháy kia. Tài xế lái xe của xe hàng vội vã di chuyển xe đạn dược đi chỗ khác, nhưng rồi phát hiện xe đã bị nổ lốp lúc nào không hay biết, đành nằm chết dí tại chỗ.

Hoảng sợ xe sẽ bị nổ người tài xế vội lao xuống thoát thân. Trong khi mọi người đang ra sức mở cửa xe hàng đang bốc cháy kia. Nhưng nó bị khóa chặt quá, không tài nào mở ra được.

Bảo Phương lập tức lao vào bên trong nhà vệ sinh. Cô đập mạnh cửa chia súng vào bên trong, người tài xế lúc này vẫn còn đang tiểu tiện, bị cánh cửa bất ngờ đập vào người liền hét lên. Sau đó hắn ta giật dờ quay sang định ẳm kẻ nào lại chơi trò ***** này. Hắn vừa mở miệng đã thấy khẩu súng của Bảo Phương chĩa vào mặt mình.

- Ra ngoài – Cô hét lên.

Hắn ta vội vàng ngậm miệng lại, dây kéo quần vẫn còn đang dờ run run nói:

- Đừng giết tui. Muốn lấy tiền cứ lấy đi.

Nói xong hắn đưa tay định móc túi thì liền bị Bảo Phương đánh bật vào tường, cô nhanh chóng khống chế hắn. Lục xét người hắn nhưng hoàn toàn không có gì nguy hiểm cả.

- Tui chỉ có bao nhiêu tiền thôi – Hắn meo meo kêu lên.

- Cảnh sát – Bảo Phương lấy tấm thẻ ngành của mình ra giơ trước mặt hắn ta, cơ mặt của hắn ta mới bắt đầu giãn ra.

- Chị cảnh sát à, tui đã làm gì sai vậy? – Hắn quay mặt lại có chút sợ hãi hỏi.

- Ai bảo anh chạy xe này đến đây – Bảo Phương nghi hoặc nhìn anh ta hỏi.

- Có một khách hàng thuê tôi làm vậy mà. Họ bảo là đã thuê một xe chở hàng của hãng chạy đến con đường này, bảo tôi chờ ở đây để sang hàng rồi chở đi hai nơi. Họ còn bảo, khi thấy xe hàng đến thì cho xe chạy đến sát gần rồi kêu đỗ xăng trong lúc chờ họ chuyển hàng. Tôi cũng tranh thủ đi vệ sinh trước.

- Anh không nghe mọi người la ó cháy rồi hay sao?

- Tôi đang đeo tai phone nghe nhạc mà, nên đâu có nghe mọi người kêu – Người tài xế vội giải thích.

- Theo tôi ra ngoài – Bảo Phương ngoắc tay kéo người đó ra ngoài.

Mọi người bên ngoài cũng đã phá được cửa để vào bên trong xe dập tắt lửa. Hóa ra bên trong xe chỉ là thiết bị tạo khói điều khiển từ xa. Bọn chúng cố tình gây hoang mang cho mọi người.

Cả một tổ đi bảo vệ, mặt người nào người nấy đều xanh xao cả lên, mặt đỏ đầy mồ hôi nhìn chiếc máy tạo khói đầy tức giận. Thấy Bảo Phương bắt người tài xế ra, một người bèn lên tiếng chất vấn:

- Có phải anh cố tình làm vậy để cướp xe hàng hay không?

- Không! Không, tui không biết gì hết, có người sai tôi. Có hợp đồng rõ ràng đây – Người tài xế vội vàng trình ra tờ hợp đồng.

Trong lúc chờ thay lốp xe mới, người chỉ huy của bọn họ đã ra lệnh gọi điện thoại xác định lời người tài xế. Sau đó lại tiếp tục lên đường, vượt qua khỏi ranh giới nguy hiểm có thể phụ kích, và bắt đầu chuyển sang khu vực có thể xem là an toàn.

Trong lòng ai cũng mừng thầm, bắt đầu thả lỏng cảnh giới của mình. An tâm ngã người nhắm mắt nghỉ ngơi. Đến lúc này, trời cũng chập tối, có thể dừng lại nghỉ ngơi và ăn cơm thoải mái. Tính cảnh giác cao độ được thả lỏng.

Nhưng họ không biết, tại thời điểm họ cho là an toàn này, chính là lúc bọn tội phạm hành động. Bọn chúng cố tình tạo ra hay vụ việc gây căng thẳng, khiến cho tất cả mọi người thấy mệt mỏi rồi nhân lúc họ mất cảnh giác rồi ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Xoay Chuyển (7)

“Anh sẽ làm tượng” – Câu nói này Lăng Phong luôn khắc sâu trong đầu của Bảo Phương. Trong khi các đồng nghiệp vui mừng thì một mình cô ngồi im lặng. Nếu đúng như Lăng Phong đã nói thì trong nội bộ cô có nội gián của tên trùm buôn vũ khí kia. Vậy thì từng đường đi nước bước của kế hoạch đều bị hắn ta nắm gọn trong lòng bàn tay. Vậy thì chỉ cần đảo lộn lại một chút, sẽ khiến đầu óc hắn ta bị lạc hướng ngay. Là kế hoạch giương đông kích tây, nhưng thật chất lại là kế hoạch giương tây kích đông.

“Bọn chúng chắc chắn sẽ chờ đến lúc bọn em mệt mỏi thật sự và cho rằng đã đến địa phận an toàn mà hoàn toàn buông lỏng cảnh giác lúc đó mới là thời cơ thuận lợi nhất để bọn chúng ra tay. Cho nên hai vị trí được xem là thuận lợi dễ ra tay nhất lại bị chúng bỏ qua, nghĩa là chúng sẽ bỏ xe và pháo để chọn tượng ... còn nữa ...”.

- Này! Sao vậy, sao lại ngồi thừ ra như thế - Một đồng nghiệp của Bảo Phương vỗ vai cô cắt đứt mạch suy nghĩ nhìn cô cười nói.

Bảo Phương quay sang nhìn thì thấy đó là Bảo, một đàn anh hơn cô hai khóa và hiện giờ là đồng nghiệp của cô. Bảo Phương chỉ cười nhẹ quay đầu đưa mắt nhìn về phía xe đang được ba đồng nghiệp khác canh giữ.

- Yên tâm đi, tới đây là chúng ta có thể an tâm rồi. Khoảng hai tiếng nữa là có thể tới nơi. Cứ nghỉ ngơi thoải mái đi – Anh Bảo thấy vậy bèn trấn an cô.

- Em biết rồi, anh và mọi người cứ ăn trước đi, em thấy mệt quá nên không muốn ăn.

- Ừ, vậy thì em cứ nghỉ một chút đi – Anh Bảo khuyên rồi đứng dậy đi nơi khác.

Bảo Phương nhìn về phía tất cả đồng nghiệp của mình, cẩn thận dò xét từng hành động của họ.” Trong nội bộ cảnh sát có nội gián của ông Vương”. Nhưng người đó là ai mới được, đó chính là điều khó khăn nhất, Bảo Phương thầm thở dài. Tuy cô không thân với bất kì ai ở đây, nhưng họ đều là những đồng nghiệp tốt, rất nhiệt tình trong công tác. Cô quả thật không mong một ai trong số họ sẽ làm nội gián.

Các đồng nghiệp nam thay phiên nhau lái xe, và nghỉ ngơi. Đồng nghiệp nữ chỉ có một mình Bảo Phương, đáng lí ra vị trí này là của Trí Lâm, nhưng cậu đang bị thương, và lại...

Chiếc xe cuối cùng cũng bắt đầu xuất phát, lững lờ trong màn đêm cùng với nhiều xe. Về đêm, các loại xe tải mới bắt đầu ồ ạt vào, chạy song song với xe họ. Đêm tối khuya, những người lãnh nhiệm vụ lái xe uể oải thừ, còn những người ở phía sau mệt mỏi ngã lưng vào thành ghế nghỉ ngơi trong giây lát.

Chiếc xe vừa lăn bánh không bao lâu thì đột nhiên bị ngừng lại. Khiến cho tất cả mọi người đều đổ ập về phía trước, phá tan không khí chìm đắm. Mọi người boàng hoàng tỉnh giấc, vội tìm hiểu nguyên nhân.

Thì ra hai chiếc xe tải hàng nhỏ đã áp sát và bắn nổ lốp xe của họ. Cả bốn chiếc xe đều bị bắn bể lốp. Bọn chúng giả vờ là những chiếc xe tải bình thường đang đổ xô về thành phố lấy hàng, chạy cách xa họ một đoạn khá xa. Bề ngoài không có chút gì khả nghi, nhưng không ngờ chỉ lát sau, chúng lại vượt thật nhanh bắn nổ lốp xe của họ, chặn đứng xe của họ.

Những khẩu súng nhanh chóng được chĩa vào họ trước khi họ kịp rút súng.

Một tên hất đầu ra hiệu cho họ ra ngoài, tất cả mọi người đành phải bước ra. Và mặt ai nấy đều xanh xám, không ngờ vào giây phút này lại bị tập kích. Càng không ngờ bọn này lại chọn nơi đông đúc để tập kích họ. Những chiếc xe tải đang chạy đến thấy tình cảnh bị vây bắt của họ thì hoảng sợ, một là chạy thật nhanh, hai là dừng ở đoạn xa, không dám đến gần, chỉ sợ đạn lạc, chết lúc nào không hay.

Trước mặt Bảo Phương chẳng ai xa lạ, chính là ông Vương người gác cổng. Khác với những lần cô gặp, ông ta không còn khác lên người chiếc áo sơ mi đã bạc mà khoát lên người bộ vest sang trọng, vẻ mặt không còn nét thâm trầm kín đáo mà để lộ một khuôn mặt gian xảo thâm hiểm.

Gã nhìn thấy Bảo Phương bước xuống xe thì có chút kinh ngạc, hai mắt gã mở to nhìn cô chăm chăm, nhưng rồi nhanh chóng hiện lên vẻ nhanh nhẹn vốn có của mình, gã ung dung đến gần cô, tát một cái bốp vào mặt cô.

- Mày giỏi lắm, cả tao cũng có thể bị mày lừa.

- Chỉ tại ông dễ bị lừa thôi – Bảo Phương cười nhạt đáp, cô đưa mắt nhìn lại hắn ta không một chút e dè.

- Tao là người chưa từng tin ai. Nhưng tao lại tin mày bị cầm thật – Gã nói với vẻ bức tức bản thân vô cùng – Mày giỏi lắm.

- Cảm ơn, cũng không thể trách ông được, tôi từng là người cảm nên việc qua mặt ông cũng không phải khó khăn gì – Bảo Phương nói với giọng cười cợt khiến gã càng tức điên lên.

- Nhốt bọn chúng lại, mau chóng thu dọn tàn cuộc, đưa hàng đi khỏi đây nhanh lên – Hấn ta hô hoán bọn đàn em, khi biết rằng những tài xế xa tải lên lút bấm số điện thoại gọi cho cảnh sát.

Mọi người nhanh chóng bị lừa vào bên trong chiếc xe tải hàng nhỏ mà chúng đem tới. Khi cánh cửa sắt đóng sầm lại nhốt họ vào bên trong thì đồng loạt những tiếng còi hú vang lên, từ những chiếc xe tải hàng xem chừng như sờ hải không dám chạy qua lại đồng loạt ủa đến bao quay lấy chúng, cánh cửa xe mở ra, hơn 20 chiến sĩ công an đều chĩa súng vào bọn chúng khiến chúng không kịp trở tay. Không một kẻ nào có thể phản kháng để trốn thoát nên nhanh chóng đầu hàng. Sa lưới nhanh chóng.

Từ một chiếc xe, ông Văn Lâm bước xuống nhìn tên Vương rồi giờ ra lệnh truy bắt. Khi tất cả mọi người bị nhốt trong xe được thả ra, một người trong số họ tái mặt khi nhìn thấy tên Vương bị khống chế.

Bảo Phương đã giờ cao chiếc vòng trong tay mình đến trước mặt người đó: - Anh Bảo! Anh đã bị bắt vì tội thông đồng với bọn tội phạm đánh cướp vũ khí.

Bảo há hốc miệng khi nghe Bảo Phương nói, hấn ta không ngờ lại bị cô phát hiện ra thân phận của mình một cách nhanh chóng.

Khi toàn bộ bọn chúng bị giải về, mọi kế hoạch đều được phơi bày ra ánh sang.

Đầu tiên Bảo Phương đã kể cho ông Văn Lâm toàn bộ bản cờ trên đường đi của cậu. Ông Văn Lâm mặc dù có nghi ngờ nhưng cũng đánh cược thêm lần nữa vào ván cờ này. Ông cho sắp xếp hai chiếc xe hàng giống nhau. Hai chiếc xe xuất phát điểm cách nhau nửa tiếng đồng hồ. Chẳng ai trong số những người đi theo bảo vệ hai xe hàng biết được xe nào chứa hàng thật.

Nhưng chiếc xe sau được đặt cách bảo vệ nhiều hơn chiếc xe trước, lại xuất phát sau nên bọn chúng hiển nhiên hiểu là chiếc xe sau mới là chiếc xe chở số vũ khí thật, còn chiếc xe trước chỉ là mồi nhử.

Bọn chúng cố tình uy hiếp chiếc xe trước để tất cả mọi người tin rằng chúng đã mắc bẫy, và bọn chúng âm thầm phục kích chiếc xe phía sau. Chỉ có điều, họ không ngờ rằng bọn chúng giả vờ phục kích ngay cây xăng tạo ra một vụ cháy giả. Và người đội trưởng của họ là người duy nhất ngoài Bảo Phương biết được xe hàng của họ là xe thật, nên ông hốt hoảng khi nghĩ đến việc chiếc xe chứa đầy vũ khí sẽ bị phát nổ.

Để đảm bảo an toàn, sau khi kiểm tra chiếc xe hàng của người tài xế được thuê kia, ông cố tình mở cửa kiểm tra hàng bên trong xe họ, cố ý để lộ thông tin xe họ đang chở hàng thật. Ngay chính thời điểm này, tên Bảo kẻ đang làm nội gián khám phá được, chiếc xe của hấn mới chính là chiếc xe chở hàng. Hấn lén lút nhắn tin cho tên Vương thông báo tình hình.

Rồi cứ đến từng người một trấn an họ rằng đã đến nơi an toàn, kêu mọi người hãy thả lỏng. Nhưng từng hành động của hấn ta đều không qua mắt được con mắt sắc bén của Bảo Phương.

Tên Vương quả nhiên đang định chờ thời cơ đánh chiếm chiếc xe đi sau, thì ngay lập tức chuyển qua chiếc xe hàng thật đang đi trước kia. Cũng ngay thời điểm mà Lăng Phong đã định “tượng” đáng chiếm tượng để bắt tướng. Rất tiếc kế sách của bọn chúng lại bị Lăng Phong cơ trí nắm được. Ông Văn Lâm theo đó nánh chóng bủa lưới chuẩn bị hốt trọn gói bọn chúng.

Chiến dịch thành công vang dội, tên trùm buôn bán vũ khí đã sa lưới. Mọi người có thể nghỉ ngơi thoải mái, sau đó lên đường trở về nhà.

Bảo Phương vừa về thì Lăng Phong đã lập tức đến đón cô.

- Haiz, không phải trong nội bộ của em có người của anh đó chứ - Bảo Phương lờm Lăng Phong than nhẹ. Cậu nhìn cô cười về bí hiểm bảo:

- Em đoán xem.

- Thật ra anh cài người bên cạnh tên Vương – Lăng phong vừa nói vừa kéo cô vào lòng nhìn về mặt mặt mỉm của cô chưa xót, đưa tay vuốt ve khiến cô đỏ bừng vì ngượng.

- Mệt lắm à?

Bảo Phương gật đầu rồi vùi người vào trong lòng Lăng Phong. Tận hưởng cái cảm giác yên ổn trong lòng ngực cậu.

- Có biết tại sao gần đây Việt Nam lại phức tạp đến như vậy không? – Sau khi buông cô ra, Lăng Phong khàn giọng hỏi.

- Tại sao? – Bảo Phương nghiêng đầu giương mắt nhìn Lăng Phong hỏi.

- Em cũng biết, Việt Nam có tài nguyên thiên nhiên màu mỡ nhưng vẫn chưa được khai thác triệt để, cho nên người ta thường bảo Việt Nam là túi tiền chưa mở nắp. Gần đây người ta lại phát hiện thêm một mỏ khoáng sản lớn, những nhà doanh nghiệp nước ngoài đương nhiên là muốn chiếm lấy nó cho riêng mình. Một số nước đang tiến hành chiến tranh cần trang bị nhiều vũ khí, các mỏ khoáng sản sắt vì vậy đang được tìm kiếm khai thác. Còn một số doanh nghiệp đang tìm cách khai thác dầu để làm giàu, nhất là trong việc vận động tranh cử cho các chức vị của họ. Họ cần nhiều tiền để ủng hộ cho đợt tranh cử của mình.

- Vì vậy mấy người bọn họ đổ xô về đây tìm kiếm nguồn tài nguyên – Bảo Phương đưa mắt nhìn Lăng Phong dò hỏi.

Cậu liền gật đầu.

- Mục đích anh về đây cũng là như thế - Cô nhìn Lăng Phong ngập ngừng e dè hỏi.

Lăng Phong không ngần ngại thẳng thắn đáp:

- Đúng vậy.

Bảo Phương liền cup mắt xuống quay mặt đi không nhìn cậu, trong lòng có chút buồn bã. Lăng Phong nhìn thấy ngay sắc mặt thay đổi của cô, bèn bước đến bên cạnh cô ngồi xuống đưa tay nâng cằm cô lên, để mặt cô đối diện với gương mặt cậu, ánh mắt cậu nhìn sâu vào trong mắt cô như để đọc về thất vọng trong đáy mắt cô. Bảo Phương liền chống cự, hất đầu quay mặt đi, không muốn đối mặt với Lăng Phong, đáng vẻ hờn dỗi hiện rõ trên nét mặt.

Lăng Phong khẽ cười khúc khích nhìn cô, bất chấp sự kháng cự của cô, giang tay ôm lấy cô vào lòng cậu siết chặt. Chôn chặt mặt cô vào lồng ngực vạm vỡ của cậu. Bảo Phương muốn đẩy Lăng Phong ra nhưng sức cậu mạnh gấp mấy lần sức cô, vùng vẫy mãi vẫn không thoát được, tức giận đưa tay đâm mấy cái vào lồng ngực cậu mấy cái liền.

Lăng Phong cứ để mặc cho cô đâm, cậu không hề phản kháng nét mặt cũng không tỏ chút đau đớn nào, mà càng tỏ vẻ yêu thích nhìn cô bày tỏ sự tức giận của mình.

Đến một hồi sau, Bảo Phương cuối cùng cũng buông xuôi, cô dựa vào lòng cậu im lặng. Lăng Phong lúc này mới cúi đầu nhìn nghiêng khuôn mặt cô cười hỏi:

- Hết giận chưa.

Bảo Phương không đáp, cô ngồi yên lặng dựa vào lòng cậu, hơi thở cô rất nhẹ, tuy cách một lớp áo nhưng Lăng Phong vẫn cảm nhận được. Lăng Phong cầm lấy cánh tay đeo chiếc vòng ngọc lục thanh mảnh của cô nói:

- Có biết lai lịch của chiếc vòng này không?

- Nó có lai lịch sao? – Bảo Phương nhìn chiếc vòng đẹp tuyệt trên tay mình, dù nó đã bị bể và được Lăng Phong làm lại nhưng vẫn không mất đi vẻ đẹp của nó.

- Chiếc vòng này vốn là của ông anh tặng cho bà anh. Có thể coi là báu vật gia truyền của nhà anh, chỉ truyền cho con dâu mà thôi – Lăng Phong nhếch môi cười cười khi nhắc đến hai từ con dâu, ánh mắt nhìn Bảo Phương đầy ngụ ý.

- Vậy sao lúc đó lại tặng em? Lúc đó anh không biết chiếc vòng này có ý nghĩa thế nào à.

- Anh biết. Mẹ có nói với anh khi bà đưa nó cho anh. Anh cũng không biết tại sao lại tặng cho em luôn mà không lấy lại. Chắc anh thích em từ lúc đó rồi, anh chưa từng thấy cô bé nào trong hoàn cảnh đó tuy vô cùng sợ hãi nhưng lại không khóc như em.

Cô đỏ mặt, đầm nhẹ ngực cậu. Cậu bắt lấy tay cô đưa lên cắn nhẹ khiến cả người cô nóng bừng lên.

- Nhưng em lỡ làm bể nó rồi làm sao đây – Bảo Phương nhìn chiếc vòng khiếm khuyết trong tay mình ăn năn nói.

- Vậy cứ lấy em bù đắp là được – Lăng Phong cười tinh quái đáp, rồi cúi đầu hôn lên môi cô.

Thật lâu sau hai người mới buông nhau ra.

Bảo Phương sau một hồi trấn tĩnh lại, cô bước đến bên cửa sổ nhìn chăm chú xuống dưới, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt chất chứa nhiều tâm sự.

Lăng Phong thấy cô như vậy mới bước đến ôm từ phía sau lưng cô, đặt cằm lên đầu cô hỏi:

- Có chuyện gì à?

- Anh có yêu em không? – Cô nhẹ giọng hỏi.

- Có cần anh xê tìm ra cho em xem không – Cậu cười nhẹ đáp bằng một giọng chân thành.

- Nhiều bao nhiêu?

- Anh không biết. Nhưng anh biết anh có thể làm tất cả mọi thứ vì em.

- Thật sao?

- Thật! – Lăng Phong quay người Bảo Phương lại nhìn cô khẽ nói, cậu muốn cô tin tình cảm trong lòng cậu là thật.

- Lãng Phong, anh có biết tại sao em lại muốn làm cảnh sát hay không? Trong khi thật ra em rất ghét nghề này.

Lãng Phong nhìn Bảo Phương, nghe cô nói những lời này, trong lòng cậu cơ hồ cảm thấy một điều gì đó không hay sắp đến. Nhưng cậu không trả lời chỉ nhìn cô chờ đợi.

- Bởi vì em muốn điều tra cái chết của ba em. Mà đầu mối duy nhất em có được là từ anh – Cuối cùng Bảo Phương cũng nói ra câu nói mà cô kiềm nén rất lâu.

Cả người Lãng Phong bỗng thấy lạnh lên, cậu là người luôn luôn điềm tĩnh, không bao giờ thay đổi sắc mặt trước người khác ngoại trừ người tin cẩn nhất. Đó cũng chính là cách để đối thủ mãi mãi không thể đoán được tâm tư cậu nghĩ gì. Nhưng giờ đây, sắc mặt cậu trầm xuống, hai tay buông khỏi người Bảo Phương, cậu nheo mắt nhìn cô thật lâu, cuối cùng mới mở miệng, giọng nói chết chửa sự thật vọng cùng oán trách.

- Đây là lí do em tiếp cận anh à?

Bảo Phương quay mặt đi không trả lời.

- Cậu dẫn anh, trêu đùa anh, ngã vào vòng tay anh. Chỉ với mục đích này đúng không?

- Nếu em nói đúng thì sao? – Bảo Phương cuối cùng cũng chấp nhận đối mặt với Lãng Phong, cô thần thẳng thừa nhận.

- Em...- Lãng Phong đứng lặng người nhìn Bảo Phương

- Rất cuộc anh có chịu giúp em hay không? – Bảo Phương không nén được nữa cô lên tiếng gắt hỏi. - Anh đã nói rồi, rất là nguy hiểm, một mình em đâm đầu vào chỉ chuốc lấy cái chết mà thôi – Lãng Phong quay người từ chối cô, hai tay dút vào túi quần, dánh về trầm tư.

- Anh thật sự không muốn giúp em sao? – Bảo Phương nhìn Lãng Phong gắt hỏi lần nữa.

Lãng Phong nhìn Bảo Phương nhưng không nói. Cô cười nhẹ một cái trước quyết tâm cứng rắn của Lãng Phong.

- Vậy được rồi, nếu anh không chịu giúp đỡ thì giữa chúng ta không còn gì để nói. Bắt đầu từ bây giờ, anh đi đường anh, tôi đi đường tôi – Bảo Phương nhìn theo bóng dáng cao lớn của Lãng Phong lớn tiếng nói rồi dút khoát xoay lưng bỏ đi.

Cô vừa xoay nắm cửa thì một bàn tay to lớn đã chặn cánh cửa lại, cô tức giận quát mắt nhìn Lãng Phong.

- Tránh ra – Cô lạnh lùng quát.

- Em có thể dút khoát bỏ đi như vậy sao – Lãng Phong hỏi, trong mắt có một chút đau đớn.

- Đúng vậy, điều duy nhất khiến tôi chấp nhận ở bên cạnh anh chính là điều tra ra hung thủ đã giết cha tôi, chứ tôi tuyệt không có chút tình cảm nào đối với anh – Bảo Phương ghiền răng nhìn Lãng Phong nói – Giữa hai chúng ta tuyệt đối là không thể .

- Không thể - Lãng Phong giương mắt nhìn Bảo Phương kinh ngạc.

- Đúng vậy. Anh muốn biết tại sao không? Bởi vì tôi là cảnh sát, còn anh là tội phạm. Giữa hai chúng ta mãi mãi không thể kết hợp – Bảo Phương gằn giọng đáp.

- Cảnh sát...tội phạm...Ai là tội phạm? – Lãng Phong hừ nhẹ hỏi.

- Hồ sơ về anh, tôi đã xem hết rồi. Anh đang bị tình nghi là buôn lậu vũ khí qua các nước không đúng sao? – Bảo Phương giương mắt hỏi.

- Tình nghi. ...em cũng biết đó là tình nghi mà đúng không? Nghĩa là chỉ nghi ngờ thôi. Trừ khi em tìm được chứng cứ phạm tội của anh, nếu không thì đừng áp đặt hai từ tội phạm đó lên người anh – Lãng Phong trầm giọng nói.

Bảo Phương không thềm nói nữa, cô đẩy mạnh Lãng Phong ra, định mở cửa bỏ đi nhưng lần nữa cánh cửa bị chặn lại, Lãng Phong xoay người cô lại thật nhanh, rồi nhanh chóng khống chế hai tay cô đưa ra phía sau, không cho cô một chút cơ hội phản kháng nào cả. Người cậu áp sát người cô, cậu tỉa trán mình vào trán cô, phủ toàn hơi thở cậu lên người cô

- Để anh nói cho em biết mối liên hệ giữa tội phạm và cảnh sát là thế nào. Nó cũng giống như một quy luật cung và cầu. Có cung ắt có cầu, có cầu ắt có cung. Chính vì có tội phạm nên mới có cảnh sát, nếu như không có tội phạm thì cần gì cảnh sát nữa. Cho nên mà nói, tội phạm và cảnh sát là mối quan hệ gắn bó không thể đứt rời (ông thầy mình mà đọc được cái này chắc chắn ông ới máu tại chỗ , ai ngờ bài giảng của ông được mình chuyển hóa thành thể này, thật là tội lỗi).

Bảo Phương nghe xong muốn vùng thoát khỏi tay Lãng Phong nhưng vẫn bị giữ chặt, tay cậu siết chặt lấy tay cô, khiến cô có chút đau đớn, khẽ nhăn mặt nhìn cậu đầy tức giận.

- Buông ra – Cô hét lên .

- Không buông, em đừng vùng vẫy nữa, dù em có làm cách nào cũng không thoát được khỏi anh đâu, chỉ làm bản thân chịu thiệt thêm thôi – Tuy nói thế

nhưng Lăng Phong cũng nói tay ra một chút để Bảo Phương không bị đau, Bảo Phương cũng nhận thấy điều đó nên cô cũng thôi vùng vẫy nữa.

Lăng Phong nói đúng, bất luận về cái gì cậu cũng giỏi hơn cô, cô lại là con gái, dù có mạnh mẽ cỡ nào cũng khó đánh lại được cậu. Cô quay mặt đi không muốn đối mặt với ánh mắt sâu thẳm khiến người ta bị chìm đắm của Lăng Phong.

Nhưng cậu dùng tay nâng cằm cô lần nữa để mặt cô đối mặt với mặt cậu:

- Để anh nói cho em biết. Đừng nghĩ cảnh sát bọn em là thanh cao là tốt đẹp. Thực chất, cảnh sát bọn em mới là những kẻ đáng khinh bỉ nhất. Cho dù bọn anh có là tội phạm thì đã sao, bọn anh cũng đường đường chính chính làm tội phạm, còn hơn bọn cảnh sát của bọn em, lén lút cấu kết với tội phạm làm chuyện phi pháp để hưởng lợi cho bản thân.

- Đó chỉ là số ít mà thôi, không phải ai cũng xấu hết – Bảo Phương phản bác lại.

- Cứ cho là vậy đi. Nhưng em có biết rất nhiều cảnh sát phải nhờ đến sự giúp đỡ của tội phạm mới có thể phá được vụ án hay không. Chẳng phải em cũng phải nhờ anh giúp mới có thể phá được vụ án đó hay sao?

Bảo Phương nghe Lăng Phong nói cô cup mắt xuống, về tức giận đã thu lại, cô cắn nhẹ môi.

Lăng Phong thở dài buông tay cô ra, rồi kéo cô vào lòng mình khẽ:

- Lúc nhìn thấy em ngồi chờ đợi trước nhà ông Vương là anh đã biết em đang đi làm gián điệp rồi. Em có biết hậu quả một khi bị phát hiện là gì hay không hả, có biết anh đã lo lắng đến thế nào không. Em nghĩ, tự dung hấn ta mạo hiểm đem số hàng về đây để em dễ dàng phát hiện ra hay sao. Em nghĩ anh đột nhiên xuất hiện ở đó giải thoát cho em khỏi sự truy tìm của bọn họ hay sao. Em nghĩ, em bỏ mấy nghe lén vào người anh mà anh không biết, chỉ là anh tương kế tự kế để cho hấn biết một số ý định của anh. Từ đó điều tra ra địa điểm cất giấu số vũ khí của hấn. Anh làm tất cả những chuyện đó chỉ vì em thôi.

- Vậy thì nói cho em biết về kẻ đã giết ba em đi? – Bảo Phương dùng giọng cầu khẩn nói.

- Không thể, ít nhất là bây giờ - Lăng Phong lần nữa từ chối.

Bảo Phương lần này xô thật mạnh Lăng Phong bật về sau, cách xa cô rồi nói:

- Vậy thì bây giờ chúng ta vẫn ở hai ranh giới giữa tội phạm và cảnh sát – Nói xong lần này cô dứt khoát mở cửa bước đi.

- Cho tới khi em tìm được bằng chứng phạm tội của anh, nếu không anh vẫn sẽ bám theo em – Lăng Phong nói vọng theo.

Bảo Phương nghe rõ từng từ của Lăng Phong dù cô đã ra khỏi đó. Cô khẽ lắc đầu nhắm mắt:

- Con phải biết cậu ta chính là đối tượng bị nghi ngờ có dính líu đến việc buôn lậu vũ khí đang bị điều tra. Việc con và cậu ta có quan hệ với nhau sẽ dẫn đến hậu quả rất nghiêm trọng, con biết không? – Cô nhớ lại lời ông Văn Lâm đã nói khi đưa cho cô xem về hồ sơ của Lăng Phong – Lí tưởng của ba con là quét sạch tội ác giữ yên cho tổ quốc. Con đang kế thừa lí tưởng của ba con, đang thực hiện lí tưởng của con đó là truy tìm ra kẻ đã hại chết ba con, còn có Bảo Nam nữa. Nó cũng chính vì điều này mà bỏ đi biệt tích, nếu bây giờ mà con vì chuyện này mà bị buộc ra khỏi ngành, mọi công lao cố gắng từ trước đến giờ của con đều sẽ hủy sạch. Làm sao có thể truy tìm ra kẻ hại chết ba con. Chú không muốn lần nữa chứng kiến sự tuyệt vọng của con. Con đã lớn rồi, mọi chuyện con đều có sự suy nghĩ của mình, chú không mong con lầm đường lạc bước.

- Con biết. Con tuyệt đối không để bản thân mình sa ngã đâu ạ. Ở bên cạnh anh ta vì anh ta là mảnh mối duy nhất, anh ta chính là cậu bé đó.

Phải! Cô ở bên cạnh Lăng Phong chỉ vì muốn điều tra manh mối về cái chết của ba mình, chứ không phải vì cô có tình cảm với cậu. Những tình cảm đó đã bị cô rũ bỏ từ 6 năm trước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Nơi Không Thể Chạm (1)

Cuối cùng Trí Lâm cũng xuất viện về nhà, thím Hà vui mừng nấu một bữa tiệc ngon lành khoản đãi cả nhà. Sau khi dọn dẹp xong xuôi, Bảo Phương điu cậu về phòng nghỉ ngơi.

- Anh không sao đâu, vết thương nhỏ này có nhầm nhò gì. Đừng xem anh như đứa trẻ - Trí Lâm nhăn nhó phàn nàn.

- Đợi vết thương anh hoàn toàn bình phục rồi hãy nói – Bảo Phương ân cần khuyên nhủ.

- Anh đã không sao rồi, ngày mai anh sẽ trở về đội – Trí Lâm ngồi xuống giường nói, sau đó cậu nắm lấy tay Bảo Phương, ngẩng mặt nhìn cô, trong đôi

mắt cậu chất chứa rất nhiều điều muốn nói.

Bảo Phương bị Trí Lâm nắm tay đột ngột cũng hơi bối rối, với người khác cô có thể nhanh chóng rút tay lại, nhưng Trí Lâm và cô có thể nói như hai anh em ruột, nếu đột nhiên rút tay ra sẽ gây khó xử. Bảo Phương ngáy người nhìn Trí Lâm.

- Cảm ơn em đã cứu anh.

- Là tại em đã tới trễ, mới khiến anh bị thương như thế - Bảo Phương vội lắc đầu nói, tay cô vỗ nhẹ lên tay Trí Lâm rồi từ từ rút tay mình ra khỏi tay cậu.

- Bảo Phương... - Trí Lâm đột nhiên khẽ gọi tên cô.

- Nghỉ ngơi đi, em ra ngoài giúp thím làm chút đồ. Chuyện này đừng nghĩ đến nữa, anh không sao là tốt rồi. Ngày mai chẳng phải anh muốn trở lại đội sao, vậy thì nghỉ ngơi đi - Bảo Phương vội cắt ngang lời Trí Lâm. Cô hiểu Trí Lâm muốn nói gì, nhưng cô không muốn nghe, cô sợ sẽ phá đi tình cảm hiện tại.

Bảo Phương trở về phòng mình, cô nhìn màn hình điện thoại không hề có một cuộc gọi nào, trong lòng có cảm giác hụt hẫng.

Cô đã gọi rất nhiều lần nhưng đầu dây điện thoại bên kia không hề bốc máy, cũng không gọi lấy một lần. Cô quyết định gọi cho Thực Quyên, vì bạn làm nhiệm vụ nên cô vẫn chưa gọi cho Thực Quyên, chắc giờ này cô ấy đang lo lắng cho cô lắm.

Vừa nghe máy đã thấy giọng reo mừng của thực Quyên bên kia, Bảo Phương liền nói:

- Mình không sao, chỉ là đi làm nhiệm vụ thể thôi

.....

- Ủhm, ngày mai chúng ta gặp nhau đi, mình rất nhớ bạn - Bảo Phương nói với thực Quyên khi thấy tâm trạng nhẹ nhõm của cô bạn khi biết cô an toàn.

- Mình cũng vậy - Thực Quyên cũng đáp lại.

Tắt máy, Thực Quyên ngồi thở phào nhẹ nhõm, trong vô thức cô định bấm máy gọi cho Bảo Nam. Nhưng tiếng chuông chỉ đổ có hai tiếng thì cô giật mình hốt hoảng tắt máy. Ngồi trên giường tự mắng bản thân mình, cô đã hứa với lòng phải từ bỏ, không được nhớ đến cậu nữa. Vậy mà hình ảnh của bảo Nam vẫn vùi dập trong lòng cô ngày ngày gây nhức nhối con tim cô.

Cô về đây đã lâu như vậy, cậu cũng chẳng có lấy một tin nhắn hỏi thăm cô thế nào. Thậm chí cô luôn tìm ra những cớ để gọi điện, nhắn tin cho cậu, vậy mà vẫn không một sự hồi âm nào cả. Điều này đã dập tắt đi một ngọn lửa hy vọng mong manh trong lòng cô.

Ánh mắt đầy u sầu, Thực Quyên bước chân nhẹ nhàng đến bên chiếc máy hát, chọn một bài nhạc mới phát hành gần đây, bài hát thật sự bị thương như tâm trạng của cô lúc này.

Mưa rơi trên nỗi đau nào Lòng chợt thấy nghẹn ngào vì bao khát khao Đợi chờ làm chi nỗi đau ai ngờ Tình yêu đôi ta như là mơ.

Bao yêu thương đã muộn màng Vì mình quá vội vàng để lòng nát tan Vậy mà giờ sao nói không nên lời Lệ rơi trên đôi mắt em

Từ trong con tim em cứ nhớ anh vô bờ Tình yêu ấy cũng đã khiến em mong chờ Góc phố vắng anh mình em bơ vơ Bao giấc mộng nay tan vỡ.

Thì thôi xem như chuyện mình chưa bắt đầu Để cho lòng này nhẹ vui nỗi sầu Như cảnh hoa đã thôi úa màu Mà ta giữ lại cho nhau.

"Em xin yêu anh trong cơn mơ Người hãy đến dù là giấc mơ Dầu biết quá ngắn ngủi mà lòng vẫn nhớ..."

Mang tâm trạng buồn bã, Thực Quyên vội mình vào giường ngủ. Cô lại gặp cơn mơ dài, cơn mơ của quá khứ. Sau khi bị bảo Nam dọa cho sợ hãi, Thực Quyên không còn dám đến hộp đêm nữa, mặc cho cô bạn cùng lớp thường xuyên rủ rê, cô vẫn lắc đầu từ chối. Cô nghĩ từ nay về sau, cô và bảo nam sẽ không còn gặp lại lần nữa cho đến khi tiếng chuông cửa căn nhà chung cư cao cấp của cô vang lên ầm ỉ.

Thực Quyên ra mở cửa không ngờ lại gặp Bảo Nam đang bị thương, tay ôm chặt lấy vết thương ở phần bụng ngăn không cho nó chảy máu.

Cô hoảng hốt tròn mắt định hét lên nhưng Bảo Nam đã đưa tay bịt miệng cô lại. Sau đó cậu đẩy cô vào bên trong nhà, nhanh chóng đóng cửa lại.

Có một nhóm người đang truy đuổi phía sau, đang truy quét từng căn hộ. Chúng phá cửa nhà cô rồi lao vào bên trong khám xét. Chỉ còn căn phòng ngủ là chưa lục xét. Chúng lập tức bao vây căn phòng lại, nhẹ nhàng xoay thử nắm cửa, đẩy hờ cánh cửa ra.

Nhưng chúng lại bắt gặp một đôi tình nhân đang ân ái trên giường, quần áo quăng vương *** khắp nơi. Người con trai đang nằm phía trên cuồng nhiệt chiếm lấy từng tấc da trên cơ thể người con gái, gây nên một cảm giác kích thích đến bóng mắt.

(trẻ con hãy bỏ một đoạn đi)

Để cứu Bảo Nam, thực Quyên phải cùng cậu giả vờ đang quan hệ với nhau, chiếc chăn phủ nửa kín nửa hở che hơn phân nửa hai cơ thể đang trần truồng. Hai lần da áp sát nhau một cách chặt chẽ, khiến cho cả thân người Thực Quyên nóng bừng lên, tim cô run rẩy đập loạn xạ, hơi thở không ngừng

phủ ra khắp nơi. Nhìn gương mặt đau đớn nhưng vẫn cố nhìn của Bảo nam đầm đầy mồ hôi, khiến Thực Quyên sợ hãi vô cùng. Nhưng cô không biết làm gì chỉ có thể giương đôi mắt sắp rơi lệ nhìn Bảo Nam và để mặc cậu dẫn dắt cảm xúc của cô.

Để che mắt bọn họ, Bảo Nam cũng giả vờ cuồng nhiệt hôn cô, cậu phủ lên môi cô, xâm chiếm khoang miệng cô, từng tát từng tát một, khiến đầu óc Thực Quyên quay cuồng, cả cơ thể sợ hãi cũng bị chìm trong nỗi đam mê này. Bảo nam không hiểu tại sao khi nhìn người con gái đang nằm bên dưới cậu, thân thể nhỏ bé không ngừng run lên, đôi mắt đẹp long lanh nhìn cậu khiến cậu thấy run động.

Khi bọn chúng đẩy nhẹ cánh cửa, Bảo Nam giả vờ như không phát hiện ra, họ giống như hai con người đang say tình, quên mất mọi thứ xung quanh. Môi Bảo Nam rời khỏi đôi môi đã bị cậu làm sưng mọng lên bắt đầu di chuyển xuống phía cổ cô, xuống quai xanh rồi lúi xuống ngực cô. Tay cậu đồng thời không ngừng di chuyển trong trên cơ thể cô rồi lẩn vào bên trong tấm chăn. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ cậu đang bắt đầu khám phá nơi thần bí của cô nhưng không ai biết bên trong đó là một khẩu súng đã lên đạn, sẵn sàng bắn trả một khi bị chúng phát hiện. Bàn tay Bảo Nam nắm chặt khẩu súng.

Thực Quyên muốn đưa mắt nhìn bọn chúng nhưng Bảo nam đã kề mũi sát vành tai cô khẽ nói:

- Đừng nhìn.

Thực Quyên đành nhắm mắt lại, nhưng điều này lại càng làm cho cơ thể cô nhạy cảm với nụ hôn của Bảo nam hơn.

Cái cảm giác này là lần đầu tiên Thực Quyên trải qua, cơ thể không ngừng run lên. Đầu tiên là căng cứng lại, bị những nụ hôn của Bảo Nam đi đến khiến nó nóng bừng lên, một cảm giác tê rần khó chịu, cơ thể cô còn cảm nhận được dòng máu ấm của cậu đang loang tỏa thấm vào da thịt cô, tay cô bấu chặt trên tấm lưng trần của Bảo Nam, người cô bỗng mềm nhũn không tự chủ được thanh âm bật ra những tiếng rên rỉ.

Bọn đang rình mò bên ngoài nghe lập không ngờ nghĩ gì thêm nữa, chúng ra hiệu rút lui trong êm đẹp rồi tiếp tục truy tìm.

Thấy bọn chúng đã rút lui, nhưng bảo Nam vẫn tiếp tục giả vờ cho đến khi cậu tin chắc bọn chúng đã rút đi mới thở phào ngã người qua một bên thở hổn hển, ôm lấy vết thương không ngừng chảy máu của mình. Thực Quyên lúc này cũng mót lấy lại được nhịp tim của mình, cả người cô đều đầy những dấu hôn của Bảo Nam khiến cô thấy xấu hổ, mặt đỏ bừng, vội vã ngồi dậy mặc quần áo.

Mặc quần áo xong xuôi, cô e dè bước đến nhìn gương mặt gần như đã trắng bệch của Bảo Nam:

- Anh sao rồi, em giúp anh mặc quần áo, chúng ta đến bệnh viện đi.

Thực Quyên vội vơ quần áo dưới đất của Bảo Nam lại gần cậu, nhưng nhìn chiếc áo bị dính đầy máu được cô nhét trong chăn thì run rẩy định mặc lại cho cậu, nhưng Bảo Nam đã giữ tay cô lại lắc đầu nói:

- Không thể đi bệnh viện, sẽ bị họ phát hiện.

- Vậy em sẽ báo cảnh sát bảo vệ anh – Thực Quyên run run nói.

- Bọn người lúc này là cảnh sát – Bảo nam thều thào.

- Họ là cảnh sát ư? – Thực Quyên kinh ngạc kêu lên - Sao họ lại truy bắt anh, anh đã phạm phải tội gì à.

- Giết người – Bảo nam lạnh lùng đáp, mặt cậu đối mặt với trần nhà nhưng Thực Quyên vẫn nhìn thấy được ánh mắt bi thương của cậu lúc này.

Quần áo trên tay cô rơi xuống đất, cô bất giác lùi lại mấy bước như vừa nghe một điều vô cùng lạ lẫm. Run rẩy hoảng sợ cô lặp lại:

- Giết người ư.....Sao có thể như thế...sao anh có thể...

- Sao lại không thể...- Bảo Nam cười khàn đáp – Tôi vốn là sát thủ, giết người thì có gì lạ đâu.

- Nhưng mà....Bảo Phương nói...- Thực Quyên lắc đầu không tin vào hiện thực trước mặt cô.

- Hiện thực cho em thấy, tôi là loại người này, tôi vừa giết người nên bị truy bắt, cho nên từ nay tránh xa tôi ra – Bảo Nam vói tay lấy quần áo của mình định mặc vào bỏ đi. Tay cậu thả khỏi miệng vết thương ngay lập tức vết thương trào ra một màu đỏ thê lương khiến thực Quyên kinh sợ, cô vội đưa tay giữ lấy vết thương của cậu, vọng cô vỡ òa ứa nước mắt, nước mắt rơi trên gương mặt xinh đẹp của cô.

- Em xin anh, lúc này anh chưa đi ra ngoài được đâu. Ở lại đây chăm sóc vết thương đi rồi hãy đi, anh mà đi lúc này chỉ có cái chết mà thôi.

- Em không sợ sao – Bảo nam nhìn cô chưa xót hỏi.

Thực Quyên ngẩng đầu nhìn Bảo Nam lắc đầu, rồi cô đứng lên đi lấy hộp thuốc trị thương lại. Lúc này Thực Quyên mới biết thì ra Bảo nam đã trúng một phát đạn, cách cứu chữa duy nhất là phải lấy đầu đạn ra. Cô vội lấy vải bịt chặt miệng vết thương ngăn không cho nó chảy máu nữa. Cô hèn hèn nhìn Bảo Nam nói:

- Anh chờ em, em đi mua nhanh lắm. Chúng ta phải lấy đầu đạn ra.

Không để Bảo Nam nói thêm điều gì, Thực Quyên đưa rửa tay rồi thay quần áo lao thật nhanh đến tiệm thuốc tây. Cũng may những vật dụng này rất dễ

tìm ở đây, nên thực Quyên mau chóng thanh toán rồi trở về.

Khi cô về, cánh cửa vừa mở ra, cánh tay cầm súng của Bảo Nam giờ về phía cô đầy cảnh giác. Thực Quyên hơi kinh hãi một chút mới nói:

- Là em

Bảo Nam nhìn thấy cô mới thờ phào ngã người xuống giường. Thực Quyên không nói nhiều, cô vội vâng lời những dụng cụ kia ra, bắt ngay một nồi nước sôi trụng tất cả dụng cụ y tế. Cô khử trùng sạch hai tay mình rồi bắt đầu xử lý vị trí bị thương trên người Bảo Nam.

- Em làm được không? - Sắc mặt Bảo Nam tái nhợt, môi cậu khô nứt nhìn Thực Quyên hỏi.

- Em sẽ cố gắng – Thực Quyên cố gắng đáp, cổ họng cô khô khốc, tim đập loạn cả lên. Hai bàn tay cô run rẩy, hơi thở loạn xạ.

Bảo Nam bèn cầm lấy bàn tay run rẩy của cô bảo:

- Đừng run, anh tin em sẽ làm được mà.

Thực Quyên gạt đầu rồi đưa cho Bảo Nam một bình xịt tước gây mê. Bảo Nam bèn cầm lấy rồi đưa vào miệng xịt vài cái rồi ngã xuống giường hôn mê.

Thực Quyên nhìn bảo Nam hôn mê, cô thầm tự nhủ với lòng:

- Mình sẽ làm được.

Cô khử trùng vết thương lần nữa, xịt lên đó thuốc cầm máu. Khử trùng và đeo bao tay vào, run run cầm dao mổ. Cô cẩn thận vạch một đường lên khoang bụng của Bảo Nam, dùng kẹp lột viên đạn ra. Cả một khoảng thời gian đầy căng thẳng, mồ hôi không ngừng tuôn ra trên vàng trán cô. Cuối cùng Thực Quyên cũng có thể thờ phào khi viên đạn đã nằm yên bên ngoài, cô vội vã xe chỉ khâu vết thương lại. lại lần nữa tự nói với bản thân:

- Chỉ giống như khâu quần áo mà thôi.

Nhìn miệng vết mổ bị khép lại, thực Quyên nhoen miệng cười hài lòng. Sau khi băng bó cẩn thận, các cơ bắp nãy giờ bị gồng cứng của cô mới được thả lỏng. Thực Quyên mệt mỏi thả người ngồi trên ghế mất lim dim chìm vào giấc ngủ.

- Cậu thật là, muốn gọi thì cứ gọi, không gọi thì chạy đến tìm cô ấy. Việc gì phải ở đây nhìn nhìn ngắm ngắm cái điện thoại thế này – Jay lắc đầu thờ dài nhìn Lăng Phong chép miệng than.

- Nếu được, mình sẽ đi liền, chỉ là hiện giờ không tiện – Lăng Phong uể oải cho điện thoại vào túi, động tác trang nhã khiến mấy cô gái ngồi bàn bên kia liếc mắt nhìn mãi.

- Thế cái quái gì ngăn cản được ông thế, nói đi, tôi giúp ông dẹp quách nó đi – Jay cau mày hỏi.

- Thế sao ông không dẹp quách cái cô nàng Sophia cứ đeo bám lấy ông khiến ông than phiền mãi không thôi đi – Lăng Phong nhìn Jay chăm chọc.

- Cái đó và cái này là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Được đàn bà đeo bám là một vinh hạnh có biết không hả? – Jay đắc ý cười nói, cũng đã kích lại – Chứ chẳng như ai kia, đeo bám một cô gái mãi vẫn không xong. Lăng Phong không thèm đáp, lườm Jay một cái rồi nhìn người phục vụ bảo:

- Lấy một chai rượu mắc nhất ở đây

Xong cậu quay lại nhìn Jay lạnh lùng bảo:

- Châu này cậu trả đấy.

Jay nghe xong thì mếu máo ngay lập tức:

- Đồ khốn, mình là viên chức nhà nước nha, làm sao có thể giàu như doanh nhân bọn cậu chứ. Vậy mà cậu lại dám bóc lột như thế. Chai mắc nhất cũng hơn 100 triệu. Mình sẽ nghỉ chơi với cậu – Jay bèn uy hiếp.

Nào ngờ Lăng Phong không có chút sợ hãi trước lời đe dọa này, bình thản đáp.

- Cứ tự nhiên.

- Đồ khốn, cậu không còn tính người nữa – Jay tức giận mắng.

Lăng phong chỉ cười nhạt rót rượu ra ly thưởng thức loại rượu mắc nhất ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Nơi Không Thể Chạm (2)

Tiếng mở cửa khiến Thực Quyên giật mình tỉnh giấc, cô hoảng hốt ngồi bật dậy, lập tức đưa mắt ngó vào phía cửa, nhưng cánh cửa vẫn đóng chặt, bất động trước mặt cô. Cô thở phào một cái đưa mắt nhìn xem Bảo Nam thế nào rồi. Nhưng phát giác cậu được không còn nằm trên chiếc giường đó nữa.

Chiếc giường đã được cô thay tấm ra mới, tấm chăn mới không còn chút máu nào sót lại để Bảo Nam có thể nằm nghỉ thoải mái hơn giờ chỉ còn lưu lại một vệt máu mờ ảo.

Thực Quyên cắn môi sợ hãi, vết thương của Bảo Nam có thể coi là được cô xử lý tốt, nhưng cô không phải là bác sĩ, nên không thể bảo đảm có thể nó sẽ không xảy ra chuyện gì. Cô lo lắng vết thương của cậu có thể bị nhiễm trùng dẫn đến sốt cao, không biết bên cạnh Bảo Nam có ai để chăm sóc cậu hay không. Không biết cậu có xảy ra chuyện hay không. Nỗi bất an này khiến cô lo lắng không yên, suy nghĩ hồi lâu, Thực Quyên liền gọi điện cho Bảo Phương, nhưng đầu dây bên kia không bắt máy.

Thực Quyên đành buồn bã tắt điện thoại đi.

Sau đó cô không hay chút tin tức gì của Bảo Nam nữa. Cô từng thăm dò Alex, cô bạn cùng lớp vẫn thường ra vào hộp đêm đó, nhưng cô bạn trả lời không thấy Bảo Nam đến đó nữa. Alex cho rằng thực Quyên đã thích Bảo Nam, đang buồn vì không còn gặp được cậu ấy nữa. Cô thân tình vỗ vai Thực Quyên an ủi, và nhiệt tình giúp cô làm quen với mấy anh bạn của cô, nhưng Thực Quyên nhẹ nhàng từ chối.

Lần đó Thực Quyên tham gia vào một hội từ thiện dành cho trẻ em, nên quyết định đến ngân hàng rút tiền để quyên góp.

Cô ngồi chờ cả một buổi, đến lượt cô thì khi đang làm thủ tục, bỗng một toán người bịt mặt cầm súng xông vào, chúng chìa súng lên trần nhà xả đạn xối xả khiến tất cả mọi người hoảng hốt vội vã ngồi xuống đất ôm lấy đầu. Thực Quyên cũng hoảng sợ vội vàng ngồi xuống ngay bàn đăng ký giống như mọi người.

Bọn chúng quăng những chiếc túi to dài lên trên mặt bàn ra lệnh gom tiền bỏ đầy túi. Những chỉ vài phút sau đó, tiếng còi xe cảnh sát vang lên bên ngoài, khiến tất cả bọn chúng giật dứ hết lên hỏi:

- Ai đã báo cảnh sát.

Không có ai dám lên tiếng trả lời, mặt ai nấy đều xanh xao nhìn bọn chúng sợ hãi, chúng tức giận bắn một loạt đạn vào phía quầy. Tất cả nhân viên của ngân hàng đều bị trúng đạn ngã xuống đất, máu bắn ra khắp sàn nhà, một nhân viên ngã nằm trên mặt quầy, khiến máu từ người cậu ta chảy xuống chỗ Thực Quyên ngồi, cô hoảng sợ té ngã bật về phía sau. Vô tình chạm vào chân một tên trong đó, hắn ta liền đưa tay tóm lấy cô lôi dậy.

Hắn hét đầu ra lệnh cho bọn đàn em rút, chúng liền túm lấy mấy chiếc túi đựng đầy tiền xách lên vai, rồi cũng túm lấy thêm mấy người uy hiếp họ làm con tin của chúng. Bọn chúng phá tan cánh cửa kính rồi hung hăng lôi người ra ngoài.

Thực Quyên bị chúng túm đầu lôi đi, khiến đầu cô đau rát. Mặt cô đã xanh xám không còn một giọt máu. Trước mắt cô là một đội ngũ cảnh sát đang làm le cây súng chìa về phía bọn tội phạm nhưng vẫn chưa có ai dám có hành động nào. Còn có phóng viên đến quay phim và rất nhiều người tụ tập ở đó để xem.

Cảnh sát nói gì đó cùng bọn chúng nhưng Thực Quyên không nghe rõ. Cả người cô run lên vì sợ hãi, cả đời cô chưa từng chứng kiến những chuyện thế này, cô vẫn nghĩ nó chỉ là trên phim ảnh mà thôi, thật không ngờ lần này cô chẳng những chứng kiến toàn bộ quá trình mà còn là một nhân vật trong đó – con tin.

Thực Quyên hoảng hốt đưa ánh mắt nhìn về phía cảnh sát cầu cứu họ, cô nhìn thấy sắc mặt của bọn họ cũng không tốt lắm.

Chỉ lát sau một chiếc xe lao đến với tốc độ chóng mặt, dù cảnh sát đã phòng toà, nhưng nó vẫn lao nhanh vào bên trong, tốc độ nhanh và mạnh đến nỗi làm chiếc xe cảnh sát bị đẩy lùi về phía sau đâm về phía cảnh sát, khiến họ phải nhảy đi né tránh và đội hình bị hoảng loạn. Cánh cửa bật mở ra nhanh chóng, bọn chúng lập tức kéo nhau vào bên trong xe.

Nhưng vì xe không có đủ chỗ ngồi nên bọn chúng đẩy hai con tin ra ngoài và bắn chết họ khiến Thực Quyên lặng cả người, cô run lên bần bật nghĩ đến việc mình cũng sẽ bị đẩy ra và bắn chết như thế. Nhưng dường như chúng còn cần giữ lại con tin để bảo vệ mình nên cô được giữ lại.

Cánh cửa xe đóng sầm lại, ngay lập tức chiếc xe lăn bánh chạy đi, cảnh sát liền lên xe đuổi theo bọn chúng, nhưng thật đáng tiếc, chúng đã ném thẳng hai quả lựu đạn về xe cảnh sát, hai tiếng nổ đã nhanh chóng cắt đứt việc đuổi theo của cảnh sát.

Thấy xe cảnh sát bị chặn lại, Thực Quyên cảm thấy tuyệt vọng vô cùng, cô nghĩ đến việc bọn chúng sẽ đem cô đi giết như thế nào, nước mắt bỗng tràn dài ra. Bọn người này có sự chuẩn bị chu đáo, có hỏa lực mạnh nên thoát khỏi truy bắt một cách nhanh chóng.

Bọn chúng thấy đã thoát khỏi cảnh sát thì reo vui lột mũ trùm mặt ra. Thực Quyên mới chứng kiến được về mặt của bọn chúng, bọn chúng cũng còn khá

trẻ, chỉ độ 30 tuổi trở lại, bọn chúng có 5 tên tất thấy, về mặt tên nào tên nấy đều háo hức với việc chia chác tiền. Cô thấy bọn họ có kẻ da đen, kẻ da trắng, tóc vàng tóc nâu, thật khó biết bọn chúng là người nước nào. Chỉ biết bọn chúng nói tiếng Anh khá chuẩn, có lẽ là người ở đây.

Một tên quay đầu nhìn Thực Quyên, cô nhận ngay ra hắn ta chính là kẻ đã túm lấy cô rồi đi. Hắn nhìn cô với vẻ mặt kì lạ, khóe môi hơi nhếch lên tiến sát lại gần cô.

Thực Quyên sợ hãi co người lại. Tim đập không ngừng, toàn thân lạnh toát. Hắn ta thấy bộ dạng của cô như thế càng thích thú, cười trấn an cô:

- Đừng sợ, đưa em đến chỗ bọn anh chơi đùa một tí, nếu em phục vụ bọn anh tốt bọn anh sẽ không làm hại em.

Cả bọn phá ra cười, đưa ánh mắt háo sắc nhìn Thực Quyên. Ánh mắt này khiến cô nhớ lại mấy cái tên khốn đã chặn đường cô ở phía sau hộp đêm. Thực Quyên nuốt nước bọt e sợ, gương mặt ớn lạnh nhìn bọn chúng. Bọn chúng nhất định là sẽ làm nhục cô sau đó giết chết, bởi vì cô đã nhìn thấy mặt bọn chúng. Cô sẽ không ngây thơ tin lời bọn chúng nói là sẽ tha cho cô sống sót trở về.

Bọn chúng đưa Thực Quyên đến một khu ổ chuột, chúng giải cô đi qua trước mặt rất nhiều người nhưng bọn họ xem như không nhìn thấy, đều quay đầu cười nói với nhau, điều này khiến Thực Quyên thấy lạnh thấu xương trước sự lạnh nhạt hờ hững của những người nơi đây. Chúng dẫn cô đến một căn nhà lâu sập xuống, nhốt cô vào một căn phòng nhỏ rồi đóng sầm cửa lại.

Thực Quyên thấy bọn chúng đã đi khuất mới đứng bật dậy lao về phía cửa cái nghe ngóng, hình như bọn chúng đang chia tiền cho nhai thì phải. Cô an lòng bọn chúng hiện thời không tìm cô, vội đi về phía cửa sổ tìm lối thoát cho bản thân mình, nhưng chỉ đổi lấy sự tuyệt vọng đến phát sợ của cô, bên dưới hoàn toàn không có một thứ gì, thậm chí là cả dây ống nước. Với độ cao này, cô mà nhảy xuống thì chỉ có thể chết tan xương mà thôi. Nhưng nếu cô ở lại cũng sẽ bị bọn chúng làm nhục rồi giết chết. Vậy thì chẳng thà là...

Cấn chặt môi kiềm nén sự bi thương trong lòng, Thực Quyên quyết định chấp nhận lựa chọn cái chết.

Nhưng ngay khi cô đang đưa một chân treo lên thì cánh cửa phòng mở ra, cái tên tóc vàng bắt cô đã nhanh chóng bước vào và vội vàng kéo cô ngược vào bên trong. Hắn ta quăng mạnh cô xuống giường rồi trừng mắt nhìn cô giận dữ.

Chiếc áo soni của cô vì cái kéo mạnh và quăng mạnh của hắn ta khiến những chiếc cúc áo rời ra, để lộ chiếc áo lót ôm lấy bầu ngực đầy đặn của cô, để lộ một khoảng da thịt trắng hồng mềm mại.

Ánh mắt của tên này bỗng thay đổi, uất hận của hắn ta chuyển động lên xuống một cách gấp gáp. Hắn từ từ tiến lại gần Thực Quyên.

Thực Quyên thấy ánh mắt hắn nhìn cô thay đổi, liền hiểu ra vấn đề, cô vội vàng kéo áo che chắn lại, người rút lại về sau, miệng run rẩy cầu xin:

- Xin người...

Hắn ta lao vào cô, cô vội vàng tránh né, nhưng hắn ta đã chụp lấy cô bẻ ngoặt lấy hai tay cô bắt đầu giở trò đồi bại.

- Phập...

Một con dao sắc bén cắm thật nhanh trên sống lưng của hắn ta khiến hắn ta hét lên ngã vật xuống, Thực Quyên chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị kéo đứng dậy và rời nhanh ra khỏi cửa phòng.

Cô hoảng hồn nhìn kỹ người đang nắm tay mình kéo đi. Sắc mặt người đó rất đanh thép, ánh mắt tràn đầy sát khí rất đáng sợ. Tay kia lăm lăm khẩu súng trên tay, nhưng tay này lại nắm lấy tay cô rất dịu dàng. Tuy siết chặt nhưng không khiến cô thấy đau mà trái lại là sự an tâm đến lạ kì.

"Làm sao anh biết cô ở đây?" trong lòng cô muốn mở miệng hỏi nhưng lại không cất thành lời được. Nên đành im lặng chạy theo bước chân cậu.

Tiếng hét của tên tóc vàng bị Bảo Nam đâm đã đánh động đến mấy tên kia, bọn chúng lăm le cầm súng lao tới. Bảo Nam liền nhanh tay giương súng về phía chúng, hai phát súng nổ ra thì hai tên gục ngã ngay lập tức. Hai tên kia nhanh chóng nép vào hai góc. Bảo Nam cũng vội vã kéo Thực Quyên núp vào một bên tường.

Cuộc đấu súng diễn ra âm ỉ, trái tim nhỏ bé của Thực Quyên lần nữa bị bóp nghẹt lại đầy sợ hãi. Nếu như không có bàn tay ấm áp siết chặt lấy tay cô khiến cô an tâm thì có lẽ cô đã vì sự kích động đến cực hạn này mà ngất đi.

Cô không biết mọi chuyện diễn ra thế nào cho đến khi Bảo Nam kéo cô băng đi, cả hai cứ chạy mãi, Thực Quyên hoàn toàn không nhìn thấy được xung quanh, cô chỉ thấy bóng cái áo đen trước mặt cô. Lần nào cô gặp cậu, cậu cũng đều mặc một màu đen từ trên xuống dưới. Thực Quyên lao mình đi theo bóng đen đó.

Nhưng người xung quanh đó nghe tiếng súng nổ cũng lần lượt rời súng ra truy sát họ.

Họ chạy trốn cuộc truy sát, chạy đến một sân thượng, chẳng còn con đường nào thoát hiểm. Bảo Nam siết lấy tay cô, cúi nhìn cô, đôi mắt thẫm lại khẽ cất giọng nói: - Tin anh, đừng sợ.

Thực Quyên cũng còn chưa hiểu rõ ý nghĩa của câu nói đó là gì thì lại bị Bảo Nam nắm chặt tay kéo chạy thật nhanh. Tới khi cô hiểu được chuyện gì thì cô đã thấy Bảo Nam và mình đang lao qua từ nóc sân thượng này sang nóc sân thượng khác. Giữa hai tòa nhà cách nhau một con đường hầm hai sải tay. Cả hai rơi xuống sân thượng bên kia một cách an toàn, nhưng do bất ngờ nên Thực Quyên ngã xuống, đầu gối chạm xuống nền gạch đầu giường.

- Em không sao chứ? - Bảo nam lo lắng hỏi.

Dù đau đến nỗi tê dại nhưng Thực Quyên hiểu rõ hoàn cảnh nguy hiểm của họ lúc này, cô cắn chặt răng lắc đầu. Bảo Nam lại lập tức kéo cô đứng phắt dậy chạy tiếp, phía sau họ vang lên tiếng súng.

Lần nữa họ phải nhảy xuống từ nóc nhà này đến nóc nhà khác. Nhưng nóc nhà lần này thấp hơn. Bảo nam ôm lấy cô, một tay cậu ôm đầu, một tay ôm quanh người cô. Kéo cô cùng nhảy xuống bên dưới, chân hai người vừa chạm đất thì liền ngã xoay mấy vòng.

Mặc dù có choáng váng đầu óc một chút, nhưng Thực Quyên lại không bị chấn thương gì.

Cả hai xoay mấy vòng, Bảo Nam mới thả cô ra rồi nằm thờ đốc. Thực Quyên nhìn thấy một vết uớt đầm trên áo sơ mi đen của Bảo Nam ngay phần vết thương lần trước, cô hiểu ngay là vết thương của cậu bị động đến nên rách ra và chảy máu.

Nhìn sắc mặt tái nhợt chịu đựng đau đớn của Bảo Nam, Thực Quyên xúc động vô cùng, cô lo lắng hỏi:

- Anh không sao chứ? Vết thương của anh. ...

Bảo Nam không trả lời, cậu đưa tay giữ lấy vết thương cẩn thận dùng sức ngồi dậy kéo Thực Quyên đi khỏi nơi nguy hiểm này. Cả hai xuống bên dưới, nhìn thấy một chiếc đậu trước mặt.

Bảo Nam cởi áo khoát ra quấn quanh tay cậu rồi dùng lực đâm thật mạnh vỡ tan tấm kính ở cửa xe. Cuối cùng hai người cũng đánh cắp được một chiếc xe.

- Lái xe đi - Bảo Nam nhìn Thực Quyên giục.

Cô giật đầu rồi đi vào ghế lái ngồi, Bảo Nam cũng nhanh chóng đi vào theo. Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh đưa họ thoát khỏi nơi nguy hiểm này.

Bảo Nam vừa lên xe thì liền nhắm mắt lại, nỗi đau đớn hiện rõ trên nét mặt của cậu khiến trái tim của thực Quyên không bị ai đâm mà cũng chảy máu, đau đớn khôn nguôi.

Khi họ vào đến thành phố an toàn thì Bảo Nam đã lịm đi lúc nào không hay, mặt cậu đỏ đầy mồ hôi và cả người phát sốt. Thực Quyên hoảng sợ vô cùng vừa muốn đưa Bảo nam đi bệnh viện lại vừa sợ lỡ như cậu bị bắt thì sao? Cuối cùng cô quyết định đưa cậu trở về nhà mình.

Lúc này, Thực Quyên cảm thấy may mắn là lúc đó cô không từ chối yêu cầu mua riêng cho cô một căn hộ của ba cô. Nếu không giờ đây cô cũng không biết nên đưa Bảo Nam đi đâu.

Nhưng làm sao có thể đưa Bảo Nam vào chung cư của cô mà không bị nghi ngờ.

Thực Quyên bèn giữ sạch vết mảnh kính trên áo, khoát vào cho Bảo Nam, cài nút áo lại. Thật may là Bảo Nam mặc áo màu đen nên vết máu trên áo nhìn vào tựa như một vết nước bắn dấy lên áo.

Đột nhiên Thực Quyên trùng dạ, cô giật tay ra khỏi người Bảo Nam, đưa mắt nhìn cậu không chớp Trong tíc tắc, cô hiểu được Bảo Nam đang làm gì. Cậu đang làm sát thủ, vì thế mới đi giết người và bị cảnh sát truy đuổi, vì thế mới không đi bệnh viện được. Vì thế cậu luôn luôn mặc đồ đen, bởi vì sẽ không nhìn được máu và làm cho người truy đuổi không biết mình có bị thương hay không, dễ dàng thay đổi quần áo lẫn trốn.

Bảo nam trông như người say rượu được Thực Quyên dìu lên nhà, bảo vệ nhìn Thực Quyên nháy mắt cười hóm hỉnh khuyến cô xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

vất vả lắm Thực Quyên mới đưa được Bảo nam về đến nhà cô, cô không dám để ai giúp đỡ vì sợ họ đến gần sẽ nhận ra được mùi máu của Bảo nam. Vào đến nhà, cô nhẹ nhàng đặt Bảo Nam trên giường, sau đó cởi áo cậu ra, vội vã đi lấy dụng cụ lần trước mình mua, lần nữa khâu lại vết thương đã bị rách cho Bảo Nam, lần này cô làm nhanh hơn và tốt hơn.

Sau đó, cô giúp Bảo Nam lau người sạch sẽ, thay ra giường, dù cả ngày mệt mỏi, nhưng cô vẫn cố ngồi dậy đi ra ngoài đến siêu thị, mua thật nhiều đồ ăn dự trữ cho hai tuần lễ. Dọn dẹp xong, cô mới tắm rửa và đi ngủ thật thoải mái.

Khi Bảo Nam thức dậy, vết thương đã thoải mái hơn nhiều, không còn đau nhức nhiều nữa. Nhưng cậu phát hiện, hai tay đã bị trói chặt lên thành giường.

- Anh tỉnh rồi sao? - Thực Quyên nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào nhìn Bảo cười mừng rỡ .

Bảo Nam không nói chỉ nhúc nhích hai cánh tay ý hỏi tại sao. Thực Quyên cũng giả vờ không để ý đến, bưng một bát cháo đặt đầu giường nói:

- Anh ăn ít cháo đi.

Bảo Nam ngồi dậy, cô gắng day day sợi dây trói tay mình, trùng mắt nhìn Thực Quyên, ánh mắt của cậu đầy sát khí. Thực Quyên thấy vậy mới thờ dài nói:

- Anh ăn xong đi, em thả anh ra.

Bảo Nam đành ngoan ngoãn ngồi cho Thực Quyên đút mình ăn cháo. Cô tỉ mỉ múc từng muỗng cháo thổi vài cái mới đưa cho cậu ăn. Cháo vừa mềm vừa ngon, quả thật rất dễ ăn, nhất cả người bị thương và bụng rỗng như cậu lúc này, ăn rồi lại muốn ăn thêm nữa.

Bảo nam nhìn Thực Quyên cụp mắt xuống, để lộ đôi bờ mi cong vuốt rất đẹp. Đôi môi nhỏ hồng của cô nhẹ nhàng thổi muỗng cháo đút cho cậu. Đây là cái cảm giác đã lâu rồi cậu không có, trong lòng bỗng xuất hiện cảm giác rất kì lạ.

- Cám ơn - Bảo Nam bỗng thốt lên lời mà chính cậu cũng không biết.

Nhưng khi Bảo Nam ăn xong, Thực Quyên vẫn chưa chịu cởi trói cho cậu, cô nhìn cậu hồi hồi nói:

- Xin lỗi. Em không thể để anh đi lúc này được, muốn đi thì hãy chờ vết thương anh lành lại đã.

Nói rồi cô vội vàng thu dọn rồi bỏ đi ra ngoài, cô nghĩ hiện giờ Bảo nam rất tức giận với cô. Nhưng cô không hề biết rằng sau lưng cô là một đay mắt lấp lánh.

Dù có bất trối thế nào, Thực Quyên cũng phải mở trói cho Bảo Nam đi vệ sinh. Cô vừa mở dây trói buộc thành giường của cậu ra, nhưng vẫn giữ nguyên cây trói hai tay của cậu. Cô ngây thơ nghĩ rằng như vậy có thể ngăn chặn được cậu bỏ đi lần nữa.

Nhưng không ngờ khi cô vừa mở ra thì Bảo nam kéo ngã cô rồi đè cô xuống giường, hay tay bị trói đặt lên cái cổ thon dài của cô ấn nhẹ một cái gần giọng nói:

- Cho dù em có trói thế nào thì anh vẫn có thể lấy mạng của em ngay lập tức.

Thực Quyên không trả lời, cũng không sợ hãi, cô nhìn thẳng vào Bảo Nam, lát sau thở dài đưa tay tháo sợ dây buộc cho cậu.

Bảo Nam đi vệ sinh xong, Thực Quyên cứ nghĩ là cậu sẽ bỏ đi nên cô chỉ ngồi lặng lẽ trên giường nhìn về cánh cửa phòng vệ sinh. Bảo nam đi vệ sinh xong trở ra, bộ dạng trở nên phong độ vô cùng.

- Anh sẽ đi sao - Thực Quyên nhìn cậu hỏi.

- Mua giúp anh vài bộ đồ, mua thêm ít thuốc rồi về nấu cơm - Bảo nam đột nhiên nói, giọng cậu có chút miễn cưỡng.

- Ý của anh là - Thực Quyên ngồi bật dậy giường mắt nhìn Bảo nam hỏi.

- Dù sao cũng bị thương, ở lại đây dưỡng thương ít hôm cũng được.

Thực Quyên nghe xong mừng rỡ vội bật dậy hơn hớn nói:

- Anh chờ em một chút. ...

- Mọi người nghe đây, nhiệm vụ lần này của chúng là tà bảo vệ ông Chung Thành Quốc, một thương nhân người Hồng Kông đã định cư ở Mỹ. Đây là tài liệu về ông ta – Ông Văn Lâm vừa thông báo nhiệm vụ mới cho các thuộc cấp của mình.

Bảo Phương cùng mọi người giờ ra xem lí lịch của ông ta. Ông Văn Lâm bèn nói tiếp:

- Chung Thành Quốc năm nay 56 tuổi, là một thương nhân người Hồng Kông có vợ là người Việt Nam, cả hai sinh được một đứa con gái tên Chung Thực Quyên, năm nay 23 tuổi, vừa du học ở nước ngoài về. 10 năm trước, ông ta ngoại tình khiến vợ ông ta giận viết đơn ly thân rồi ôm con trở về Việt Nam sinh sống. Hiện nay có hai phe đối lập đang tranh cử chức vị tổng thống, mà ông Chung Thành Quốc lại là người ủng hộ và tài trợ cho một phe, cho nên phe kia đang cho người ngầm ngầm mưu sát ông ta. Lần này ông ta trở về đây là thay mặt lãnh đạo đến hội nghị của chúng ta, cho nên chúng ta có nhiệm vụ phải bảo vệ an toàn cho ông ấy. Mà người ủng hộ phe đối lập lại là em trai ông ta. ...

Ông Văn Lâm tổng kết lại một câu khiến cho mọi người vỡ lẽ. Em trai ông Thành Quốc tên là Chung Kiến Quốc, cũng đang nắm trong tay một số cổ phần và muốn nuốt gọn toàn bộ công ty. Đặc biệt người này còn bị tình nghi là buôn lậu vũ khí và ma túy.

Nếu như ông Thành Quốc chết, thì ông Kiến Quốc rất có thể sẽ chiếm đoạt được công ty và lợi dụng để buôn lậu dễ dàng hơn.

Bảo Phương đọc xong thì khép lại, đã lâu rồi không gặp, không ngờ lần này cô gặp ông ấy với vai trò người bảo vệ. Ông Thành Quốc làm tiệc chào các doanh nghiệp trong nước, Bảo Phương đóng vai trò là bạn gái của Thực Quyên, con gái duy nhất của ông Thành Quốc đến tham dự cùng bạn trai là Trí Lâm, luôn đi theo sát bên cạnh ông.

Không ngờ tại đây, Bảo Phương gặp lại người mà cô không muốn gặp.

Người đó ăn bận rất phong độ và lịch sự, toát lên một phong thái hơn người, dù tuổi đời còn trẻ, nhưng dường như rất được kính trọng. Ai gặp cũng chào cậu.

Bên cạnh cậu còn có một mỹ nhân, mặc váy dạ hội trắng không ngừng tươi cười quyến rũ, cả hai khoát tay nhanh từ từ tiến lại gần ông Thành Quốc.

Chương 43: Nơi Không Thể Chạm (3)

Xin chào - Tiếng anh lưu loát cộng thêm giọng trầm ấm của Lăng Phong vang lên tập trung mọi chú ý của họ về phía cậu.

- Mar...- Ông Thành Quốc hớn hờ dùng tiếng anh chào lại cậu và theo phép lịch sự ông chia tay ra bắt tay Lăng Phong.

Thục Quyên kinh ngạc trở mắt nhìn Lăng Phong rồi quay sang nhìn Bảo Phương, Bảo Phương khẽ lắc đầu ra hiệu đừng để ý đến. Trí Lâm cũng nhận ra Lăng Phong nhưng vì nhiệm vụ, cậu không tiện xen vào.

Họ trao đổi với nhau về điều gì đó, người con gái bên cạnh Lăng Phong cũng tham gia vào câu chuyện của họ khá thân mật, có lẽ họ quen biết nhau khá lâu.

- Mar, đây là con gái của tôi, Thục Quyên. Và hai người này là bạn của con gái tôi – Ông Thành Quốc vui vẻ giới thiệu Thục Quyên với Lăng Phong.

Lăng Phong nghiêng người nhìn ba người họ cười, ánh mắt lấp lánh.

- Xin chào, đã lâu không gặp.

Trí Lâm cùng Thục Quyên đồng loạt lên tiếng chào đáp lại, chỉ có Bảo Phương là quay mặt đi tránh ánh mắt của cậu.

Mỹ nhân bên cạnh Lăng Phong liền nắm tay Lăng Phong nũng nịu nói giọng Việt còn hơi bập bẹ:

- Mar, bạn của anh à.

- Phải, tất cả đều là bạn cũ, trước khi anh sang đó du học – Lăng Phong dịu dàng đáp lời cô ta rồi quay sang ba người họ giới thiệu ngắn gọn – Đây là Andy.

- Xin chào – Andy dùng một giọng hơi ngọng chào họ

Ba người họ cùng lịch sự chào lại.

Ngay sau đó, một chàng trai bận một bộ tây âu hàng hiệu, nhìn vào là biết hàng thủ công của Ý, mỗi đường cắt phải nói là đo may chuẩn xác đến tí m. Cậu ta để tóc dài buộc ra sau gọn gàng, gương mặt rất sáng, khiến người ta thấy thiện cảm vô cùng, nhưng nét mặt cho thấy anh ta là người Trung Quốc. Bên cạnh anh ta còn một cô gái để mái tóc quăn, cô ăn bận rất giản dị, đeo một cặp kính đen to, trông rất thân thiện.

- Andy – Chàng trai đó kêu lên.

- Ken, Zuzu Linh...- Andy cũng tươi cười đáp lại.

Tất cả mọi người đều chuyển sang hai nhân vật mới đến kia.

- Mar, đây là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của bọn em, còn đây là chị gái anh ta – Andy bèn nhanh chóng giới thiệu.

Zuzu Linh thì nói tiếng Việt khá rành, cô hát đầu vào Trí Lâm nói:

- Này tên đầu gối kia, tôi đã bảo anh phải quay lại bệnh viện để tôi kiểm tra vết thương rồi mà.

Trí Lâm có chút bối rối nhìn Zuzu Linh, Bảo Phương và Thục Quyên tò mò đưa mắt nhìn cậu, Trí Lâm đành miễn cưỡng giải thích:

- Cô ấy là bác sĩ điều trị cho anh.

- Anh còn biết tôi là bác sĩ của anh cơ đấy, chưa bao giờ anh chịu nghe lời tôi cả. Thật là nhiều lúc làm tôi tức điên lên – Zuzu Linh không hề nể mặt Trí Lâm cứ tiếp tục chỉ trích cậu.

- Mọi người thông cảm, bệnh grypê nghiệp của chị gái tôi lại nổi lên rồi. Làm em trai của chị ấy mấy chục năm vô cùng khổ sở - Ken lắc đầu than thở khiến mọi người bật cười.

- Cái thằng này, còn dám ở đây kêu khổ à, có biết là hồi nhỏ...- Zuzu Linh lườm Ken một cái bắt đầu kể... - Rồi, lại bắt đầu...- Ken ảo não nói chặn lời của Zuzu Linh.

Mọi người lần nữa cảm thấy cặp chị em này khá thú vị, sau đó họ trao đổi với nhau vài câu. Thục Quyên, Trí Lâm và Bảo Phương chỉ im lặng nhìn bốn người họ nói chuyện bằng tiếng anh với nhau.

Bảo Phương cố né ánh nhìn của Lăng phong về mình, vừa chú ý đến hành động của ông Thành Quốc, ông đang trò chuyện với vài vị khách nước ngoài.

Lát sau, Ken bước đến bên cạnh Bảo Phương cười cười nói:

- Người đẹp này, cô có hứng thú làm người mẫu cho bộ sưu tập mới của tôi không? Tôi rất thích dáng hình khoẻ khoắn của cô.

- Xin lỗi, tôi không có hứng thú - Bảo Phương lạnh lùng dứt khoát đáp rồi đi đến nơi khác.

Cô đứng ở một góc vắng vẻ, nhưng vẫn quan sát rõ ông Thành Quốc. Một ly nước màu đỏ được đưa đến trước mặt cô.

- Xin lỗi tôi không biết uống rượu – Cô hồ hững nói.

- Chỉ là nước trái cây thôi, không phải là rượu, không cản trở em làm nhiệm vụ đâu? – Lăng Phong khẽ cười đưa ly rượu sát mũi cô. Đó đúng là một ly nước trái cây thơm ngon.

Bảo Phương chau mày, cô biết Lăng Phong rất thông minh, nhưng sao anh biết cô đang làm nhiệm vụ. Cô và Thục Quyên được xem là bạn bè thân thiết, đến ngay cả ông Thành Quốc và Thục Quyên còn chưa biết rõ cô và Trí Lâm đến đây là để bảo vệ an toàn cho ông ta mà. Họ chỉ biết cô và Trí Lâm đến tham dự với tư cách là bạn thân của Thục Quyên. Vậy mà Lăng Phong lại có thể đoán ra. Con người này đúng là quá nguy hiểm, một khi đối đầu thực sự với anh ta, chắc chắn bọn cô sẽ bị anh ta nắm bắt một cách dễ dàng.

Bảo Phương đưa tay đón lấy ly nước trong tay Lăng Phong rồi uống thật nhanh, sau đó đặt nó lại vào tay của Lăng Phong. Nặng gót giày quay lưng bỏ đi.

Lăng Phong nhìn theo bóng dáng cô chỉ khẽ mỉm cười lắc đầu. đột nhiên Lăng Phong cảm thấy lạnh lạnh, duỗi như có gì đó không ổn. Ngay chỗ cậu và Bảo Phương vừa đứng bất chợt toát ra một luồng khói, mọi người vừa nhìn thấy thì tường đầu xảy ra hoả hạn nên hét lên toáng loạn. Nhưng không phải chỉ một vị trí toả ra khói, mà là 5 vị trí, chúng nhanh chóng tạo thành một không gian mờ ảo.

Bảo Phương và Trí Lâm lập tức kéo đến vị trí của cha con Thục Quyên đang đứng. Bọn chúng thật khéo chọn thời cơ ra tay. Đó là lúc ông Thành Quốc đang đứng trên bục phát biểu. Cho nên dù bên dưới có hỗn loạn thế nào thì vị trí của ông ta vẫn nổi bật lên, và thời cơ ám sát cũng chính là lúc này đây.

Điều này ai cũng đoán ra được, chỉ là ai sẽ là người ra tay nhanh hơn. Trí Lâm và Bảo Phương đồng thời lao nhanh về phía bục phát biểu, tiếng nổ đồng thời vang lên.

Ánh lửa đỏ chớp lên cùng với tiếng keng va chạm của kim loại, đường đạn bị lệch đi một tít, viên đạn bắn về phía ông Thành Quốc. Bảo Phương đã kịp thời chạy đến lao người che chắn và đẩy ông xuống đất. Vì thế viên đạn bay sượt qua cánh tay cô, để lại một vết thương tràn máu.

Lăng Phong đưa tay vào túi rút chiếc khăn tay của mình ra lau sạch sẽ rồi quăng bỏ khẩu súng nhỏ bằng lòng bàn tay vào trong một cái bình bông gần đó, rồi nhanh chóng linh đi theo mọi người ra ngoài.

Trí Lâm đang kéo Thục Quyên ngồi xuống thì thấy Bảo Phương bị trúng đạn kinh hãi hét lên gọi tên cô:

- Bảo Phương

- Em không sao – Bảo Phương ôm lấy cánh tay bị thương của mình lồm cồm ngồi dậy nhìn ông Thành Quốc mặt mày xanh xám run run hỏi cô:

- Bảo Phương, cháu không sao chứ?

- Vâng ạ, viên đạn chỉ bắn sượt qua tay cháu thôi – Bảo Phương bóp chặt chỗ vết thương để nó thôi chảy máu nói.

- Anh đưa em đi bệnh viện – Trí Lâm lao nhanh đến bên Bảo Phương dùng khăn tay quấn chặt vết thương cho cô, Thục Quyên chỉ lẳng lặng lo lắng nhìn Bảo Phương, nhưng không có chút sợ hãi nào. Từ khi quen với người đó, cô đã chứng kiến quá nhiều, đã không còn yếu ớt sợ hãi nữa.

- Được rồi, em không sao, lập tức đưa bác trai đi nơi khác an toàn hơn đi – Bảo Phương ngăn Trí Lâm lại nói. - Đã có mọi người rồi, em còn lo gì nữa – Trí Lâm hất đầu nhìn các đồng nghiệp đã ủa vào ngay khi có sự cố, họ đang phong tỏa hiện trường lại, và tạo thành đội gnu4 đưa ông Thành Quốc đi đến nơi an toàn.

- Phải đó, bạn mau đi băng bó vết thương đi – Thục Quyên cũng gật đầu khuyên

Bảo Phương lúc này mới gật đầu đồng ý đi băng bó.

Bởi vết thương nên Bảo Phương không cần ở lại điều tra với mọi người, cô trở về khách sạn vốn được bố trí cho mình để ngủ, và có thể kịp thời có mặt bảo vệ ông Thành Quốc.

Cô cảm thấy con mệt mỏi nhào nặn toàn thân, cô bước vào thang máy, mặt tường kim loại phản chiếu sự rã rời lộ trên gương mặt cô, khi cô rê chân tại tấm thảm trải dọc hành lang thậm chí còn mơ mơ hồ hồ một loại hư vô không trọng lượng, toàn thân không chút sức lực.

Cô vừa vào phòng, lập tức cảnh giác có chút kì lạ, căn phòng khá ấm, mặc dù cô rời đi từ sang, và bên ngoài lại cực kì lạnh lẽo.

Trước mặt không có gì, cô vội vã xoay người lại, khoảng khắc quay người lại, cô không khỏi sững sờ.

Lăng Phong đang ngồi bên cái ghế cạnh cửa sổ, bộ tây trang của cậu có màu đen thẫm trông tao nhã vô cùng, dải đuôi caravat tùy ý thả buông. Hai tay cậu khoanh trước ngực nhưng không hề mang trạng thái căng thẳng mà ngược lại có phần nhẹ nhõm.

- Anh...anh vào đây bằng cách nào? – Bảo Phương hít một hơi thật mạnh trấn tĩnh lại, cô quăng chìa khoá lên trên bàn rồi tiến lại tủ lạnh lấy một chai nước uống một hơi đã khát. Lăng Phong chờ cho cô uống xong mới đứng lên đi về phía cô trả lời:

- Khi mà em có đủ tiền, thì có rất nhiều nơi em có thể vào, không cần cái gọi là chìa khoá.

Đặt lại chai nước vào trong tủ, Bảo Phương cười nhạt:

- Vậy chẳng hay anh bỏ tiền để vào phòng tôi làm gì? Bỏ mặc người đẹp của anh một mình à?

Lăng Phong khẽ cười nghiêng người nhìn Bảo Phương, ánh mắt cậu hơi chếch lên tạo độ nghiêng đầy cuốn hút, mái tóc rũ xuống quét qua đôi mắt trông hết sức quyến rũ,

- Em đang ghen đấy à. Có cần anh giải thích không?

- Không cần. Tôi không rảnh rồi để ghen tuông. Tôi chỉ muốn biết tại sao anh vào phòng của tôi mà thôi – Bảo Phương quay lưng lạnh lùng nói.

- Anh đến xem em thế nào? – Lăng Phong trầm giọng đáp, trong giọng nói chứa đầy lo lắng cùng nhẹ nhõm vì cô không sao.

- Cảm ơn, chúng ta xem như xa lạ không cần phải lo lắng cho tôi – Bảo Phương hồ hững đáp – Giờ thì tôi rất mệt, anh làm ơn hãy ra ngoài đi ..

Bảo Phương còn chưa kịp nói xong thì đã bị Lăng Phong chụp lấy vai xoay người cô lại, không thể vùng vẫy được nữa, nhất là lúc này đây cô gần như kiệt sức.

Lăng Phong quan sát vết thương đã được băng bó cẩn thận của cô bằng ánh mắt chăm chú, sau đó mới thở nhẹ một cái ngẩng đầu nhìn cô (Truyện tình từ: [truyenganplus](#)), ánh mắt trầm đục, hơi thở nhẹ phủ lên người cô, nói với giọng trách móc:

- Em có biết, nếu như anh không kịp thời nhìn thấy một cánh tay đưa lên trong đám hỗn loạn kia và kịp thời móc súng bắn vào cây súng của tên làm lệch đường đạn thì có thể em đã mất mạng rồi có biết không hả. Sao có thể dùng mạng của mình che chắn cho người khác như vậy chứ?

- Đó là trách nhiệm của tôi – Bảo Phương trừng mắt đáp.

Lăng Phong nhìn cô vài giây rồi thở dài buông cô ra.

- Anh làm ơn ra ngoài đi, tôi rất mệt, tôi cần nghỉ ngơi – Bảo Phương giận dữ xua đuổi, cô bước đến bên giường chui vào chăn.

Lăng Phong cũng bước đến ngồi xuống bên cạnh nói:

- Em ngủ đi, anh nhìn em ngủ một lát rồi sẽ đi.

- Anh...- Cô giận dữ muốn đấm cậu nhưng ngay lúc đó có tiếng gõ cửa

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Nơi Không Thể Chạm (4)

Cả hai cùng im lặng đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Bảo Phương liền lập tức nhìn Lăng Phong đe dọa:

- Anh mau đứng lên ra khỏi giường của tôi, nếu không tôi la lên, họ sẽ vào bắt anh cho xe,

Lăng Phong nheo nheo mắt nhìn Bảo Phương cười, chẳng những không sợ mà tay cậu còn đưa ra ôm lấy eo cô, kéo cả thân người cô sát vào lòng cậu. Bảo Phương cả kinh trừng mắt nhìn Lăng Phong nói nhỏ:

- Anh định làm gì?

- Tạo cho em bằng chứng để khi em la lên, bọn người ở ngoài có thể bắt anh nhanh hơn – Lăng Phong cười cười đáp.

Bảo Phương chỉ muốn đe dọa cho Lăng Phong sợ, không ngờ lại bị tác dụng ngược lại thế này. Người bên ngoài dường như nóng ruột càng gõ cửa mạnh hơn.

- Ai đó – Bảo Phương bắt đầu dĩ phải lên tiếng hỏi, tay cô đẩy Lăng Phong ra nhưng không được, lại còn bị cậu hôn trộm một cái lên môi.

- Anh ... Trí Lâm đây....- Người bên ngoài đáp.

Bảo Phương tức giận vì bị Lăng Phong hôn trộm, cô nhất thời kích động hô hấp không thông, cố gắng lắm mới trả lời Trí Lâm.

- Có chuyện gì không? – Sau đó cô trừng mắt nhìn Lăng Phong nói nhỏ - Anh còn dám giở trò, tôi sẽ la lên thật đó.

- Cứ việc – Lăng Phong nhếch môi tạo thành một vòng cung đầy quyến rũ đáp, cô bản cậu không hề lấy lời đe dọa của cô làm chùn bước.

- Cũng không có gì, anh chỉ muốn đến xem vết thương của em thế nào thôi – Trí Lâm không hay biết chuyện bên trong, vẫn lo lắng hỏi thăm bình thường.

Bảo Phương vừa cố gắng đẩy Lăng Phong ra vừa cố gắng trả lời Trí Lâm, sắc mặt cô đỏ bừng bừng trong khi Lăng Phong vẫn nhón nhor tươi cười.

- Em không sao, em chỉ hơi mệt, em muốn nghỉ ngơi, có gì ngày mai nói đi – Bảo Phương chỉ sợ mình một giây nữa nổi giận sẽ thật sự hét lên nên cố đuổi Trí Lâm đi.

Lăng Phong lúc này đã giữ chặt cô, cậu đưa tay tháo băng trên tay cô ra để xem xét vết thương.

- Được rồi, em nghỉ ngơi đi, sang mai anh qua tìm em – Trí Lâm bên ngoài đáp rồi xoay người bước đi.

Nghe tiếng bước chân của Trí Lâm đi xa, Bảo Phương mới thở phào nhẹ nhõm cô quát mắt nhìn Lăng Phong. Cậu lúc này hài lòng khi thấy vết thương của cô không sao, chỉ sượt qua da một tí, khẽ gạt đầu rồi băng vết thương lại cẩn thận cho cô. Lăng Phong còn kể tai cô nói nhỏ một câu:

- Hạnh phúc lớn nhất khi yêu là bày tỏ tình yêu của mình. Cho nên Bảo Phương: Anh yêu em.

Nói xong cậu lại hôn cô một cái. Cả người Bảo Phương gần như không còn sức chống cự nữa. đành ngồi yên cho Lăng Phong băng vết thương lại.

Bảo Phương đợi Lăng Phong băng bó tay mình lại xong thì giặt tay mình ra, mới nằm xuống giường nhắm nghiền mắt lại thở hơi thở có chút rối loạn nói:

- Tôi buồn ngủ, anh mau đi ra ngoài đi.

- Không phải em đang quyết rũ anh đó chứ - Lăng Phong cười khùng khục nhìn Bảo Phương đang giả vờ ngủ nói.

Cô trừng mắt nhìn Lăng Phong đáp:

- Ai thèm quyến rũ anh.

- Em không biết sao, phụ nữ khi ngủ thật sự rất quyến rũ. Cho nên ngoại trừ chồng mình ra, họ rất ít khi ngủ trước mặt ai. Nếu như họ ngủ trước mặt đàn ông, chẳng khác gì đang mời gọi người đàn ông đó phạm tội. Vậy anh nói em muốn quyến rũ anh thì đâu có sai – Lăng Phong miệng lưỡi nhìn cô cọt nhả đáp,

Bảo Phương quả thật thua người đàn ông miệng lưỡi như cậu, nhất thời không biết đáp lời ra sao thì đã nghe Lăng Phong cười gian xảo nói tiếp: - Anh không ngại bị em quyến rũ đâu.

Bảo Phương không còn gì để nói trước kẻ xảo quyết này, cô vung tay đâm về phía cậu nhưng Lăng Phong nhanh tay chặn lại còn thuận tiện kéo cô vào lòng cười âu yếm nói:

- Thật sự bộ dạng em lúc này là quyến rũ nhất.

Nói xong liền cúi đầu xuống định hôn cô, nụ hôn của cậu đầy cuồng hút, như muốn hút cạn linh hồn cô. Bảo Phương bắt lực đành đón nhận nụ hôn của cậu. Nhưng khi Lăng Phong tưởng rằng cô đã buông xuôi thì ngay lúc đó Bảo Phương đã chụp cây súng ở đầu giường chĩa vào người cậu ghìแน่น răng giận dữ nói:

- Nếu mà anh còn không chịu rời khỏi đây tôi sẽ nổ súng.

Lăng Phong nhìn cây súng rồi hừ mũi cười:

- Em có thể sao?

- Anh cứ thử xem – Bảo Phương ấn mạnh nòng súng vào ngực Lăng Phong thách thức.

Lăng Phong chậm rãi cầm lấy cây súng rê nó về phía ngực trái của mình. Bảo Phương bị hành động đó của cậu làm run rẩy, Lăng Phong cúi đầu nhìn

Bảo Phương, nắm lấy tay cô giữa chặt ngay sự run rẩy của cô. - Anh đã nói, một khi cầm súng thì nhất định không được run tay.

- Cự ly gần như vậy, dù có run tay vẫn có thể bắn chết được anh – Bảo Phương cố gắng giữ giọng bình tĩnh đáp.

- Em có thể bắn sao? – Đôi mắt Lăng Phong trầm xuống nhìn vào mắt Bảo Phương như chiếm lấy, không để cô tránh né.

- Có thể. Đừng quên anh là kẻ gián tiếp gây ra cái chết của ba tôi – Bảo Phương gần giọng khăng định.

- Vậy thì em bắn đi – Lăng Phong trầm giọng nói, ánh mắt cậu không một chút sợ hãi, không một chút nao núng, ánh mắt đen sâu thẳm cứ nhìn thẳng vào cô không chớp mắt khiến Bảo Phương đau khổ.

- Sao lại không bắn – Giọng Lăng Phong khàn khàn hỏi.

Bảo Phương tránh ánh mắt của cậu, tay cầm súng vẫn run run trong tay cậu. Lăng Phong kéo cằm cô để mặt cô đối mặt với cậu.

- Bảo Phương, em yêu anh.

Một câu nói, đã phá hủy toàn bộ tuyến phòng thủ mà Bảo Phương dựng lên. Nước mắt cô bỗng tuôn trào ra. “Cô yêu anh”, đúng như thế. Bảo Phương đau đớn khi thừa nhận điều đó. Cô yêu cậu từ 6 năm trước, bắt đầu từ tình cảm ngộ ngộ nghe đó mà bất chấp cả mạng sống lao ra đỡ cho cậu. Nhưng mà giữa họ là một khoảng cách vô hình không thể nào bước đến được.

Người ta nói:” Con của cảnh sát thì làm cảnh sát, con của tội phạm sẽ trở thành tội phạm”. Cô không tin vào chuyện này chút nào, cô cho rằng con người chỉ đến khi bất đắc dĩ họ mới trở thành tội phạm. Nhưng người con trai đứng trước mặt cô lại là một tội phạm mà tội danh chưa thành lập mà thôi.

Nếu có thể cô chẳng muốn làm một cảnh sát ngày ngày truy bắt tội phạm, cô cũng chỉ mong cậu là một người bình thường mà thôi. Nhưng hiện thực giữa họ không phải như vậy.

Hương hồ, cái chết của ba cô vẫn còn là một ẩn số. Mà cái ẩn số đó, cô phải tìm cho ra.

- Đừng khóc, anh không thích em khóc, bởi vì em khóc sẽ khiến anh đau lòng nhiều hơn – Lăng Phong khẽ vuốt nước mắt cô rồi ôm cô vào lòng chưa xót nói.

Trong một phòng khách, một cánh tay cầm cái điều khiển ti vi giờ lên khẽ bấm một cái.

- Phụt.

Một tiếng thở dài có chút giận dữ cũng có chút thất vọng vang lên:

- Thật đáng tiếc, nhiệm vụ lần này của cậu lại thất bại.

- Không sao, lần sau sẽ không để ông ta thoát – Ken uống ực một ly rượu vang đỏ, ánh mắt vẫn còn dán chặt trên màn hình tivi. Nơi vừa phát đi tin tức ông Thành Quốc bị ám sát, cũng may được nữ cảnh sát ra tay cứu kịp.

- Lần sau để chị ra tay cho – Zuzu Linh cười mỉa nói.

- Không cần – Ken hậm hực đáp lời – Lần này chỉ là một chút sơ suất nhỏ mà thôi.

Ken trầm ngâm nhớ lại kế hoạch vốn hoàn hảo của mình. Đầu tiên, cậu gửi một lẵng hoa đến bữa tiệc, trên lẵng hoa có giấu một cây súng. Để dễ dàng nhận biết lẵng hoa của mình, cậu đã dùng một chút xảo thuật để dễ dàng phát hiện ra vị trí của lẵng hoa trong làn khói và lấy súng nhanh chóng.

Thật không ngờ lại có kẻ tinh mắt trong lúc hỗn loạn phát hiện ra ánh sáng chiếu từ cây súng của cậu. Và thấy cánh tay cầm súng của cậu giờ lên. Đáng lý, cậu đã có thể bắn chết ông Thành Quốc ngay lập tức nếu không có chuyện một người đã va vào cậu làm cậu hơi lệch người và chạm mất vài giây bắn súng. Nhưng điều cậu không ngờ chỉ vài giây ngắn ngủi đó cũng đủ cho kẻ kia rút súng và bắn chuẩn vào súng của cậu gây chệch đường đạn.

Ken ním môi suy nghĩ xem kẻ nào có bản lĩnh đến thế, có thể nhanh đến vậy mà nỗ lực phá hủy kế hoạch của cậu.

- Cậu có đoán được là ai không? – Zuzu Linh nghiêm nghị suy nghĩ rồi nhìn Ken hỏi.

Cậu lắc đầu, ánh mắt tối sầm lại.

- Có thể là người của Hk hay không? – Zuzu Linh đưa ra phán đoán của mình.

- Không thể đâu. Hk xưa nay chỉ nhận nhiệm vụ giết người chứ không nhận nhiệm vụ bảo vệ người – Ken xua tay lắc đầu đáp.

Trước đây, HK cũng có lần tìm đến cậu yêu cầu cậu tham gia tổ chức của chúng. Nhưng ken nhất quyết từ chối, cậu thích hoạt động độc lập, không thích bị rên buộc các điều khoản của HK.

- Không ngờ ông ta ngoài vẻ sĩ ra còn có cảnh sát theo bảo vệ - Zuzu Linh thở dài than.

Nói đến cảnh sát, ánh mắt của Ken bỗng rực sáng, cậu ta nhìn Zuzu Linh hỏi.

- Chị. Chị quen với tên cảnh sát đó à.

- Cậu ta trước đây đi truy bắt tội phạm và bị thương phải nằm ở bệnh viện của chị điều trị - Linh đáp ngay. - Vậy cô gái đi bên cạnh, chị có biết không?

- Ken liền hỏi ngay vô vấn đề chính.

Zuzu Linh ban cho Ken một cái lườm rồi bữu môi đáp:

- Có ...có gặp cô ấy vào thăm cậu ta, hình như cả hai sống chung nhà, chắc là em gái của cậu ta. Sao nào...không phải cậu động lòng với cô bé rồi chứ....

- Hahaha...động lòng hay không thì không biết...nhưng mà trước đây, chính em đã bắt cóc cô ấy trong công viên. Lúc đó thật sự rất ấn tượng về cô ấy. Không ngờ bây giờ lại làm cảnh sát, đúng là thú vị... - Ánh mắt của Ken tràn đầy sự thích thú, y như vừa tìm được món đồ chơi tuyệt mỹ cho cuộc đời nhàm chán của y.

- Haiz...đi thăm người đẹp xong rồi sao? Minh còn tưởng đêm nay cậu không trở về cơ đấy - Jay vừa nhìn thấy Lăng Phong bước vào liền với tay rót cho cậu một ly rượu nhưng miệng vẫn không ngừng trêu.

Lăng Phong không thêm đếm xỉa lời trêu chọc của Jay, cậu với tay uống cạn ly rượu Jay rót rồi quay sang hỏi. - Có điều tra được gì không?

- Haiz...cậu xem mình là công cụ tìm kiếm google của cậu đó à. Chỉ cần gõ gõ vài cái là ra thông tin chắc. Nói cho cậu biết, không phải lần nào cậu search thì google cũng trả lời cho cậu hết đâu. Có lúc nó sẽ bảo rằng không tìm thấy dữ liệu bạn yêu cầu hoặc sẽ đưa ra một kết quả khác, có biết không hả - Jay liền nói một thôi một hỏi.

- Cậu nói dài như vậy chỉ nhằm biện hộ cho sự vô dụng của cậu đấy à - Lăng Phong không chút khách sáo châm biếm Jay không chút thương tiếc.

Bị nói trúng tim đen, Jay bực tức lườm Lăng Phong một cái. Rồi giật lấy chai rượu trong tay Lăng Phong bảo:

- Tự bỏ tiền ra mà mua, đừng có bắt kẻ công chức nghèo hèn này bao cậu hoài như thế.

- Trẻ con - Lăng Phong bữu môi nhìn Jay khinh bỉ - Có cần mình cho người điều tra xem tài khoản của công chức nghèo hèn như cậu có bao nhiêu con số 0 hay không.

- Haha...bạn tốt, cứ uống rượu thoải mái đi. Tiền của mình tuyệt đối không phải do tham ô hối lộ mà có đâu - Jay liền thay đổi thái độ nhanh chóng, còn rót rượu mời Lăng Phong uống.

Lát sau Jay mới bắt đầu nghiêm chỉnh nói, đưa ra những gì mình điều tra được:

- Bọn này làm việc rất nhanh chóng gọn gẽ, không phát hiện được gì cả. Nhìn chung, chúng giống như HK, nhưng lại không phải người của HK.

Lăng Phong không đáp. Cậu nâng chén rượu lên suy nghĩ, thấy vậy Jay mới trách:

- Cậu cũng thật là, nếu đã nhắm được, vậy sao không bắn vào tay hấn ta luôn đi cho rồi. Để bây giờ phải điều tra phiền phức.

- Nếu bắn vào tay hấn ta cũng không ngăn chặn được việc viên đạn lao về phía trước. Còn gặp phải điều tra phiền phức nữa, sẽ không thể đến tìm cô ấy như bây giờ. (Em lạy anh, IQ của anh bao nhiêu, giờ phút đó còn nghĩ đến việc sẽ bị điều tra mất thời gian, không đến thăm chị Bảo Phương được)

- Hà.....- Jay tròn mắt nghe Lăng Phong đáp.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Nơi Không Thể Chạm (5)

- Mar! Nhìn xem, bộ váy này của em có đẹp không? - Andy xoay người ngắm nhìn bộ quần áo mới trên người mình do Ken thiết kế trước gương, xoay qua xoay lại điều chỉnh góc váy thật tỉ mỉ rồi mới lại nhìn Lăng Phong đang xem tin tức tài chính bằng laptop trên sofa trong phòng một khách sạn.

Lăng Phong ngừng đầu nhìn ngắm một cái rồi cúi xuống tiếp tục xem tin tức đáp:

- Chẳng phải em bảo anh ta là nhà thiết kế thời trang mà em ưng ý nhất hay sao. Andy nghe cậu đáp thì giậm chân hờn dỗi trách:

- Anh thật là, người ta là con gái. Chỉ vờ hỏi vậy thôi, người thông minh như anh chẳng lẽ không hiểu ý em muốn hỏi gì hay sao. (Truyện tình từ: truyệnnganplus) Lăng Phong nâng mắt khỏi laptop, kéo tay Andy ngồi xuống cùng mình, môi chạm nhẹ lên chóp mũi cô ta thân mật nói:

- Em thừa biết người mẫu như em, mặc cái gì lại có thể không đẹp sao chứ.

Nghe lời khen ngợi Andy thích thú vô cùng, cô choàng tay ôm lấy Lăng Phong khẽ khàng nũng nịu nói: - Mar, em yêu anh. Thích tất cả thuộc về anh, kể cả cái tên của anh. Tại sao anh không cho em gọi tên anh chứ.

- Vì anh chỉ thích cái tên Mar thôi – Lăng Phong đứng dậy đáp, nhưng trong lòng cậu hiểu rõ, chỉ muốn một người gọi tên thật của mình thôi.

Nét mặt của Andy bỗng xịu xuống, trong lòng có chút buồn bã. Lăng Phong đứng dậy đi đến cái bàn gần giường kéo ra, lôi trong đó một cái hộp gấm màu đỏ hình trái tim quay người trở lại ghé ngồi. Sau đó đưa tay xoay người Andy lại đối diện với mình, khẽ cười mở chiếc hộp ra, bên trong là một sợi dây chuyền rất đẹp. Cái mặt sợi dây hình giọt nước được cắt 13 viên kim cương lấp lánh vô cùng đẹp mắt nhưng không gây chói mắt tí nào.

Cậu đeo sợi dây lên cổ Andy trong ánh mắt ngập tràn hạnh phúc của cô ta, rồi hôn khẽ lên trán cô khen ngợi:

- Đẹp lắm

- Hừ...em biết là anh đang dỗ ngọt em thôi – Andy giấu môi phụng phịu nói nhưng tay mân mê sợi dây chuyền trên cổ một lát rồi nói – Mai em sẽ đeo nó đi dự tiệc.

Ngay lúc này, tin tức nhảy ra sự kiện ông Thành Quốc bị ám sát ngày hôm qua và một nữ cảnh sát bị thương trong khi bảo vệ.

- Áy, để em xem cái tin này cái. Cái cô cảnh sát bị thương đó nhìn quen quen...

Nhưng Lăng Phong đã click chuột vào tắt mắt trang web đi.

- Haiz...Anh thật là...

- Đi thôi...- Lăng Phong đứng dậy cho hai tay vải túi giục Andy – Em muốn ăn gì.

Andy liền vui vẻ đứng dậy khoát tay Lăng Phong đi ra khỏi phòng của khách sạn xuống nhà hàng của khách sạn dùng bữa trưa.

Họ vừa bước xuống thì đã thấy Thực Quyên và Bảo Phương đang ngồi một bàn, Trí Lâm và ông Thành Quốc ngồi một bàn chung với hai vị trợ lý.

Thực Quyên vì sự việc ám sát bất thành tối qua mà lo lắng vô cùng. Tuy ông Thành Quốc có lỗi với mẹ cô khiến mẹ cô bỏ về Việt Nam sinh sống. Nhưng xưa nay, ông vẫn rất mực yêu thương cô, nhất là sau khi biết mình sức khỏe yếu, mất khả năng sinh đẻ được, ông càng yêu thương cô hơn bao giờ hết.

Khi mẹ cô mất ông đã đưa cô theo ra nước ngoài định cư, lần này ông gọi cô trở về Việt Nam cũng là mục đích hướng dẫn cô dần dần quen với công việc, sau này ông sẽ giao toàn bộ sự nghiệp lại cho cô.

Cũng nhờ đi ra nước ngoài như thế, cô mới gặp được Bảo Nam và trải qua những ngày tháng sợ hãi khiến cô dần mạnh mẽ lên. Nếu không qua sự việc hôm qua, cô chưa chắc còn có thể bình thản ngồi ăn như thế này. Thật may mắn bây giờ có Bảo Phương bên cạnh động viên cô.

Lăng Phong bước thẳng đến bên bàn hai cô gái mỉm cười nói:

- Xin chào!

- Hello! Andy cũng vui vẻ chào.

- Xin chào! – Thực Quyên vui vẻ đáp lại.

Bảo Phương vẫn cúi đầu không nhìn lên. Lăng Phong tự nhiên kéo ghế ngồi sát bên cạnh cô, Andy nhìn hai cô gái nghi hoặc ngồi xuống.

- Em muốn ăn gì? – Lăng Phong quay đầu nhìn Andy hỏi, cử chỉ chiều chuộng vô cùng.

- Anh gọi cho em đi – Andy nũng nịu đáp.

Lăng Phong đón menu từ tay người nhân viên phục vụ rồi gọi cho món Andy, vẻ mặt Andy khá hài lòng khi nghe tên món ăn mà Lăng Phong gọi, một món ăn hợp sở thích của cô. Sau đó cậu chỉ vào đĩa của Bảo Phương nói:

- Lấy cho tôi phần giống cô này.

Bảo Phương đang ăn thì ngừng lại liếc Lăng Phong một cái rồi, Lăng Phong coi như không có gì bình thản trả lại menu cho nhân viên rồi nhìn Thực Quyên hỏi:

- Không ngờ gặp em ở đây.

- Điều anh không ngờ còn nhiều lắm – Thực Quyên cười cười liếc nhìn Bảo Phương.
- Người đẹp này là bạn gái của anh à – Thực Quyên đưa mắt nhìn Andy cười hỏi.
- Em nghĩ sao – Lăng Phong không trả lời chỉ đưa ra một câu lấp lửng.
- Mar...anh và hai người họ có vẻ thân quá nhỉ - Andy không nín nổi tò mò bèn lên tiếng hỏi.
- Uhm, rất thân – Lăng Phong gật đầu xác nhận nét mặt nhìn Bảo Phương cười cười.

Gương mặt cô có chút mệt mỏi, cô không đáp, mắt nhìn về phía ông Thành Quốc.

- Này...sao trước giờ không nghe anh nói có quen với hai cô gái xinh đẹp này thế - Andy khều khều tay của Lăng Phong .
- Anh ấy không dám nhắc đâu, bởi vì anh ấy từng bị Bảo Phương đánh bại trong đấu võ nên xấu hổ đấy – Thực Quyên cười cười trả lời cái nhìn nghi ngại của Andy. Cô mồn tìm việc gì đó quên đi nỗi ám ảnh của ngày hôm qua.
- Vậy sao – Andy tròn mắt kinh ngạc nhìn Bảo Phương.
- Là thật – Lăng Phong đáp ngắn gọn.

- Có biết vì sao mình thích Mar không? Lúc đó mình đi dạo phố thì bị giật túi xách, cũng may Mar đã chặn tên cướp lại, mà tên này lại có súng trong người, lúc đó mình sợ chết khiếp đi được. Nhưng không ngờ Mar lại có thể rat ay khổng chế tên đó một cách nhanh chóng lấy lại giúp mình cái túi xách. Sau này mình còn thấy Mar đánh bại rất nhiều đối thủ cao to gấp mấy lần anh ấy, mà lúc đó Mar chỉ là sinh viên thôi. Bây giờ thì lại là ông chủ lớn rồi. Nhìn xem, sợi dây truyền này là chính tay Mar lựa chọn để tặng riêng cho mình – Andy vờ như vô tư kể chuyện rồi cố tình khoe món trang sức được Lăng Phong tặng để thăm dò Thực Quyên và Bảo Phương, nhưng nhìn sắc mặt của hai người họ đều không thay đổi, Thực Quyên thì chăm chú lắng nghe, còn Bảo Phương vẫn im lặng ngồi ăn mới yên lòng

- Vì nó rất hợp với em – Lăng Phong mỉm cười nhìn Andy đáp rồi hơi nghiêng người xem biểu hiện của Bảo Phương, thấy cô cúi đầu thì khẽ cười.
- Kể mình nghe một chút đi. Chuyện hồi xưa của Mar ấy- Andy đột nhiên gợi ý.

Thực Quyên cũng vui vẻ ngồi kể chuyện, nhưng cô loại bỏ bớt những chuyện giữa Lăng Phong và Bảo Phương. Xem chừng Andy và Thực Quyên nói chuyện khá ăn ý, họ lại nói sang chuyện thời trang. Bảo Phương thấy Thực Quyên đã bớt buồn nên mới đứng dậy đi vệ sinh.

Bước ra khỏi nhà vệ sinh tâm trạng sao động của cô cũng thoải mái hơn rất nhiều. Nhưng vừa bước ra đã thấy Lăng Phong đứng dựa tường ở đó chờ đợi. Cậu mặc một bộ vest màu đen nhìn rất đẹp, có thể thấy là hàng cao cấp được làm riêng. Dáng người nho nhã thật khiến người ta ngưỡng mộ vô cùng.

Biết rõ là Lăng Phong cố ý đứng chờ mình, nhưng Bảo Phương vẫn vờ như không biết, đi lướt qua cậu không hề nhìn lấy một giây.

Chưa kịp bước qua đã bị Lăng Phong nắm tay kéo giữ lại, như đã lường trước, Bảo Phương lập tức lớn tiếng nói:

- Buông tay ra đi, anh làm vậy sẽ khiến bạn gái anh không vui đó.
- Là em sợ bạn gái anh không vui, hay là đang giận dỗi với anh vậy – Lăng Phong cười cười nheo nheo mắt nghiêng đầu khẽ sát mặt nhìn cô.

Bảo Phương có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của Lăng Phong tỏa ra phủ trên gương mặt cô, có chút bối rối, cô quay mặt đi né tránh. Lăng Phong cười khùng khục cố tình trêu cô:

- Em đang ghen.
- Tùy anh, muốn nghĩ sao thì nghĩ, tôi không rảnh ở đây đùa giỡn với anh – Bảo Phương mím môi tức giận nhìn cậu nói rồi quay lưng bỏ đi.

Cánh tay mạnh mẽ của cậu đã ôm chặt lấy cô, kéo cô tựa vào lòng cậu, đặt cằm lên đầu cô, không cho cô có cơ hội vùng vẫy:

- Cho anh thêm một chút thời gian. Sau này, những việc em không thích, những việc em ghét, anh tuyệt đối không liên quan đến.

Bảo Phương nghe thấy, bàn tay đang đặt trên lồng ngực cậu nắm chặt lấy chiếc áo khoác màu đen của cậu, đầu hơi ngã vào long cậu, mắt cô nhắm nghiền lại, cô muốn mở miệng hỏi nhưng lại không muốn phá vỡ giây phút này.

Một tiếng hét vang lên khiến cả hai giật mình chạy ra, đập vào mắt họ là cảnh ông Thành Quốc ngã xuống mặt đất, cả người đầy máu. Trí Lâm bên cạnh ông ta một tay cầm súng, một tay đang cố giữ chặt vết thương không cho ra máu nữa. Bên cạnh đó, Thực Quyên đang quỳ rơi đầy nước mắt gương mặt trắng bệch, cô hét toáng gọi:

- Ba ơi!....

- Chiết tiết – Trí Lâm tức giận văng tục một câu, mắt ngó đảo đảo xung quanh tìm kiếm.

Xung quanh mọi người ai cũng hoảng sợ đứng bật dậy bỏ chạy ra ngoài vì sợ hãi. Bảo Phương nhanh chóng rút cây súng giắt trên thắt lưng chạy vội ra bên ngoài, quyết tâm cho được tên sát thủ.

Lăng Phong cũng lập tức đuổi theo cô, xung quanh đều trở nên hỗn loạn, để xác định kẻ nào là hung thủ quả thật rất khó. Nhưng từ vị trí ngã xuống của ông Thành Quốc có thể cho thấy, vị trí của tên hung thủ. Vì có quan sát từ đầu các vị trí xung quanh và cô chỉ rời đi có vài phút nên Bảo Phương nghĩ rằng cô có thể tìm ra được phạm vi của hung thủ.

Người đầu tiên cô xác định là một người đàn ông đầu đội nón kết màu xám, mặc cái quần sọt, áo thun thể thao, giống như một người vừa đi đánh tennis ghé vào đó ăn sang vậy. Trên người ông ta có đeo cái túi đựng vợt. Bảo Phương chia súng vào người ông ta miệng hét lên:

- Đứng im. Xin lỗi tôi muốn khám xét người ông.

Chức nón kết của ông ta che phủ tầm mắt khiến cho ông ta dù xoay người lại vẫn không thể nhìn rõ nữa khuôn mặt bên trên cho đến khi ông ta nâng đầu lên tầm mắt của cô. Ông ta đeo một cái kính đen, có một chòm râu che phủ, quả thật với bộ dạng này khó có người nhận ra được gương mặt thật của ông ta.

- Này cô, khi không cô đòi khám xét người khác là ý gì chứ - Ông ta bình tĩnh nhìn Bảo Phương chất vấn – Cô có phải là cảnh sát hay không mà đòi khám xét người tôi, tôi đã phạm tội gì nào.

Bảo Phương không thèm trả lời, vẫn lạnh lùng chia súng vào ông ta, một tay đưa ra sau túi quần jean rút ra thẻ ngành của mình chìa trước mặt ông ta nói:

- Xin lỗi, bây giờ tôi có thể khám xét rồi chứ.

- Vâng... có thể khá xét rồi – Ông ta giả vờ hợp tác với Bảo Phương, nhanh tay kéo túi trên vai xuống nhưng rồi lại vụn về khóa của cái túi vợt ra. Ngay khi hắn ta thò tay vào, rất nhanh, chỉ trong một cái nháy mắt mà thôi, một con dao đã chém sẹt qua cánh tay cả súng của cô, khiến nó rơi xuống đất, âm thanh kim loại va xuống nền gạch thật đáng sợ.

Bảo Phương phản ứng rất mau lẹ, chụp lấy cánh tay cầm dao của hắn ta siết chặt định khống chế nhưng nào ngờ hắn ta lại phản ứng mau lẹ thoát khỏi tay cô chỉ trong tích tắc, có thể nhận thấy thân thủ của hắn ta cũng mau lẹ vô cùng, không thua gì Lăng Phong cả. Hắn ta cúi cùng đã lườn ra được phía sau lưng của Bảo Phương, thu chân vào bấp chân cô khiến cô khụy xuống đất.

- Bảo Phương – Lăng phong đuổi theo phía sau, nhưng do bị mấy người khác va trúng nên chậm ra, vừa thấy cô bị tên kia khống chế thì lo lắng kêu lên.

Tên sát thủ nghe vậy biết là đồng đội cô đã đến vội bỏ cô ra đẩy cô ngã xuống đất rồi nhanh chóng bỏ chạy thoát thân.

- Em bị thương rồi – Lăng Phong nhìn cánh tay chảy máu của Bảo Phương thì đau đớn kêu lên.

Bảo Phương chụp lấy cây súng dưới đất dúi vào tay Lăng Phong:

- Đuổi theo hắn giúp em, đừng để hắn trốn thoát.

Lăng Phong hơi ngập ngừng nhưng nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của Bảo Phương, cậu siết lấy cây súng vội vàng đuổi theo

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Nơi Không Thể Chạm (6)

Nhà hàng nằm ở tầng năm của khách sạn, vào buổi sáng thế này, người ta đều đi về nhà hàng để ăn sáng. Cho nên trên hành lang có khá nhiều người đi, tên sát thủ cứ băng băng mà chạy, va vào người này người nọ nhưng yên trí rằng kẻ đuổi theo sau hắn ta không thể nào nổ súng nơi đông người thế này. Một người như hắn ta, luôn tính toán hết đường đi nước bước để thoát thân, đặc biệt là khả năng trốn chạy của hắn ta càng tài hơn.

Qua hết dòng người cũng là lúc hắn ta theo hướng đường cầu thang thoát hiểm để lẩn trốn, Lăng Phong trên đường đuổi theo đã chạm một nhịp so với hắn ta, bởi vì tên sát thủ xô đẩy mấy người đi đến chặn đường Lăng Phong.

Cậu đuổi theo hắn đến cầu thang thoát hiểm, chạy hết 4 tầng lầu, chỉ còn một tầng nữa là hắn ta có thể thoát ra bên ngoài, và chắc chắn sẽ có xe của đồng đội đợi bên ngoài chờ sẵn. Cho nên cơ hội hạ hắn ta chỉ còn khoảng cách này mà thôi.

Hắn ta mở cánh cửa ra, bước qua đó, quay lại nhếch môi cười với Lăng Phong.

Hắn ta đã mở được cánh cửa thoát ra bên ngoài, Lăng Phong lập tức giương súng lên không do dự, kẻ đã làm Bảo Phương bị thương, cậu nhất định

không để hắn ta thoát.

Ngay khi tên sát thủ giờ tay đóng sầm cánh cửa lại vui mừng rằng bản thân đã thoát khỏi sự truy đuổi thì tiếng súng đã vang lên, viên đạn bay với tốc độ kinh hồn. Ngay giữa thời khắc, cánh cửa đóng sầm lại, viên đạn đã bay qua khe hở chưa kịp khép lại đó, xuyên vào người hắn ta.

Rầm...cánh cửa đã đóng sầm lại.

Lăng Phong thận trọng nép mình vào vách tường từ từ mở cửa thoát hiểm ra, phía bên kia là khoảng không gian vắng lặng, không có một dấu hiệu nào. Cậu buông súng siết chặt tay quay người đi lên, thờ một tràng dài đầy tức giận.

Lúc bấy giờ, hai nhân viên cảnh sát mặc quân phục màu xanh chạy đến, họ không chế yêu cầu Lăng Phong nộp súng, cậu bình thản trao súng cho họ, Bảo Phương cũng chạy đến ngay sau đó.

Súng không thể tùy tiện trao cho người khác sử dụng, nên việc Lăng Phong sử dụng súng của Bảo Phương là không đúng. Cũng may trong tình hình trước mắt, coi như Lăng Phong là thường dân hỗ trợ cảnh sát bắt tội phạm nên mới có thể trôi qua yên ả.

Bảo Phương ôm cánh tay bị thương chảy máu của mình, đến bên cạnh Lăng Phong, hơi thở có chút gấp gáp nhìn cậu, gương mặt hơi trắng bệch. Lăng Phong đưa tay vuốt lại mái tóc đã bết đầy mồ hôi của cô khẽ giọng nói:

- Xin lỗi, phụ hi vọng của em rồi.

- Em nghe tiếng súng nổ - Bảo Phương ngập ngừng nói, trong giọng nói có phần run rẩy, khi nghe tiếng súng nổ, cô thật sự sợ hãi, không biết tiếng súng kia là do người nào bắn ra. Nhìn thấy Lăng Phong không sao cô mới cảm thấy nhẹ nhõm.

- Anh bắn trúng hắn ta, nhưng không hề có một giọt máu nào – Lăng Phong bèn đáp.

- Hắn ta mặc áo chống đạn – Bảo Phương khẽ kêu lên.

Thật không ngờ tên sát thủ này lại chuẩn bị kỹ lưỡng đến thế, xem ra hắn ta không phải là một sát thủ bình thường, hắn rất chuyên nghiệp, càng khó cho quá trình truy tìm hung thủ của cảnh sát bọn cô.

Viên đạn xuyên vào tim, ông Thành Quốc bị chết trên đường đưa đi cấp cứu, Thục Quyên ngất xỉu tại chỗ, được đưa vào bệnh viện. Bảo Phương cùng Lăng Phong vội vàng chạy đến thăm cô.

Thục Quyên nằm trên giường bệnh lặng lẽ rơi nước mắt, mẹ cô mất, cô chỉ còn lại người cha này mà thôi. Vậy mà, ông trời cũng tước đoạt đi của cô. Bảo Phương đau lòng nhìn bạn mình, cô ngồi xuống giường bên cạnh Thục Quyên, cúi đầu nói:

- Mình xin lỗi...mình đã không bảo vệ được bác ấy.

Thục Quyên đưa tay nắm lấy tay của Bảo Phương, cô nghẹn ngào trong nước mắt nói:

- Ba rất yêu mình. Mình cũng vậy. Nhưng mà ba chết rồi, hung thủ lại không thể bắt được. Mình chắc chắn người sai sát thủ hại ba mình không ai khác ngoài chú mình. Vậy mà ông ta vì hiện có mặt ở nước ngoài nên không đủ chứng cứ để khép tội ông ta. Thật quá bất công. Mình thấy đau lòng lắm.

Bảo Phương khom người ôm lấy Thục Quyên vào lòng an ủi:

- Mình biết...mình biết...Mình hiểu được nỗi đau này.

Lăng Phong không lên tiếng, cậu đứng dựa người vào tường nhìn hai cô gái, lẳng lặng cảm nhận nỗi đau mất người cha thân yêu của họ.

Trong một khách sạn khác, tên sát thủ từ từ cời nón, tháo kính, tháo luôn chùm râu xuống, để lộ đôi mắt sáng như chim ưng đứng trước gương soi, hắn để lộ gương mặt thật của mình, rồi nhếch môi cười nhìn vết đạn trên người. Từ từ lấy viên đạn ra khỏi áo chống đạn.

Điện thoại reo lên, hắn ta liền bắt máy.

- Chào chị yêu, nhớ em à. - Nhớ...nhớ xem lúc nào thì có thể đọc chết cậu – Zuzu Linh bên kia cười vang đáp.

- Haiz, hèn chi người ta nói độc nhất là bụng dạ đàn bà, đàn bà càng đẹp thì càng độc ác.

- Cảm ơn lời khen của em nha. Sẵn đây chúc mừng em trai cưng đã hoàn thành nhiệm vụ. Chị vừa xem tin tức xong, ông Kiến Quốc hoàn toàn vô tội – Zuzu Linh bên kia cười nói.

- Nhiệm vụ tuy hoàn thành nhưng vẫn gặp chút bất chắc? – Ken rầu rầu đáp.

- Bất trắc gì? – Zuzu Linh hơi ngạc nhiên, Ken là người từ trước đến giờ luôn luôn chuẩn bị kỹ càng rồi mới ra tay kia mà.

- Em bị trúng đạn.

- Trúng đạn – Zuzu Linh kinh ngạc kêu lên, nhưng sau đó giọng nói có phần nhẹ nhõm vang lên – Em còn nói chuyện được, nghĩa là không trúng vào chỗ hiểm, bị thương ở đâu, có cần chị đến đón không?

- Bị bắn trúng tim, một viên đường kính 9mm – Ken vừa trả lời vừa xoay xoay viên đạn trong lòng bàn tay, ra chiều thích thú.

- Xém chút nữa là chị bị cậu dọa chết rồi, có tin ngày nào đó, chị đã độc cho cậu chết ngắc luôn hay không hả. Mà đối phương là ai vậy, chị thật sự tò mò muốn xem ai có bản lĩnh bắn trúng được cậu như thế. Không phải là cô nàng cảnh sát lần trước chưa.

- Tuy không phải cô ấy, nhưng em phát hiện chỉ cần đến gần cô ấy thôi sẽ có cơ hội chạm mặt kẻ đó. Rất thú vị - Ken quăng viên đạn lên không rồi chụp lấy, nắm nó trong lòng bàn tay khoát trái.

- Sao rồi, tìm hiểu được gì về tên sát thủ chưa? – Lăng Phong bước lên xe của Jay khi ra khỏi bệnh viện.

- Cũng là tên lần trước. Cho cậu biết thêm một chút, cậu có biết, HK chọn cậu là tay súng thiên tài tuổi thiếu niên đứng số 1, vị trí thứ hai thuộc về hán ta. Keshia nhiều lần tìm hán ngò loi, nhưng hán ta điều từ chối cả.

Lăng Phong hơi chau mày khi nghe Jay nói. HK từ xưa đến nay, luôn biết dùng thủ đoạn uy hiếp người khác để họ phục vụ cho mình, nếu không sẽ loại bỏ vì không muốn để họ sống sót tiết lộ tin tức về tổ chức của mình. Tên này nếu từ chối tại sao có thể thoát được đến giờ.

Hiểu được suy nghĩ của Lăng Phong, Jay bình thản giải thích:

- Hán ta có biệt tài cài trảng, cho đến giờ chưa ai nhìn rõ mặt của hán ta cả, cho nên khó xác định được vị trí của hán. Có thể xem hán ta là sát thủ thiên tài.

Vừa nổ máy xe, chạy được một đoạn, Jay bỗng nói:

- Ông Kiến Quốc nghe nói chuẩn bị bay sang Việt Nam. Bây giờ Thục Quyên nắm tất cả tài sản trong tay, tất cả việc làm của ba cô ấy thế nào cô ấy cũng sẽ biết. Dự án ở Việt Nam lần này không biết cô ấy sẽ làm thế nào.

- Việc này còn tùy vào quyết định của cô ấy.

- Cô ấy chắc chắn không giao hết cổ phần cho kẻ giết hại ba mình, cho nên ông ta chắc chắn sẽ thuê sát thủ giết cô ấy.

- Mình cũng nghĩ vậy – Lăng Phong trầm tư đáp, cậu biết Bảo Phương cũng sẽ nghĩ đến chuyện này và càng dốc sức bảo vệ Thục Quyên.

Thục Quyên là bạn tốt nhất của Bảo Phương, nếu cô ấy có mệnh hệ nào, Bảo Phương chắc chắn sẽ rất đau buồn. Lăng Phong nhất quyết không để Bảo Phương phải đau khổ nữa, cậu phải bảo vệ an toàn cho Thục Quyên. Cảm điện thoại gọi ngay cho Lap – người thầy tài giỏi của mình nhờ giúp đỡ.

Jay ở kế bên khẽ cười nói:

- Đối với sát thủ có khả năng truy tìm, thì phải tìm thờ sẵn ngăn chặn. Không ngờ hai lần cậu nhờ đến thầy Lap đều là chuyện có liên quan đến Bảo Phương. Cậu làm nhiều chuyện vì cô ấy như thế, cô ấy có biết không?

- Khi cậu yêu một người nào đó sẽ cảm thấy làm cho cô ấy bao nhiêu thứ vẫn không đủ, càng không cần cô ấy phải biết.

Đám ma ông Thành Quốc được làm rất long trọng. Thục Quyên quyết định không đưa ông về Hồng Kông mà chôn ngay bên cạnh mộ mẹ cô. Sau đám ma, Thục Quyên gầy đi rất nhiều, cô vừa đối mặt với nỗi đau mất cha, lại phải đối mặt với công việc mà cha cô để lại.

- Mình quyết định ở lại. Mình sẽ tiếp quản công việc của ba mình, mình không để cho ông ta đắc ý đâu – Thục Quyên cương quyết nói.

- Nhưng mà Quyên ở đây thật sự rất nguy hiểm, về bên đó tốt hơn – Bảo Phương lo lắng nói.

- Ở đâu cũng vậy thôi – Thục Quyên lắc đầu – Nếu hán ta muốn giết người, dù mình ở đây tham gia dự án hay về bên đó, hán cũng sẽ không tha cho mình.

Thục Quyên nắm tay Bảo Phương, nhìn cô đầy hi vọng nói:

- Mình đã để lại di chúc, người thừa kế sẽ là Phương. Dù mình có chết, tài sản đó vẫn không thuộc về hán ta.

- Quyên sẽ không có chuyện gì đâu, mình và mọi người sẽ bảo vệ Quyên. Sẽ không để chuey65n này lặp lại lần nữa đâu – Bảo Phương trấn an bạn.

- Thật ra, phần di chúc này sẽ giữ mạng sống cho mình. Nếu mình chết, tài sản sẽ thuộc về người khác, hán sẽ lo ngại mà không giết mình.

Bảo Phương nghe vậy gật đầu, cô vỗ vai Thục Quyên mỉm cười. Cô đã có thể thấy một Thục Quyên trưởng thành, biết suy nghĩ thấu đáo, không còn là một cô bé nhút nhát. Cô thấy Thục Quyên đôi khác từ ngày ra nước ngoài.

Bảo Phương từ giả Thục Quyên ra về, vừa ra bên ngoài đã thấy một chiếc xe màu đen đậu bên đường, cô vừa bước ra thì cửa xe cũng vừa mở. Lăng Phong bước xuống xe, dáng vẻ cao dong dạc đầy tự tin, ánh mắt cậu nhìn Bảo Phương thật nhẹ nhàng đầy yêu thương.

- Sao anh biết em ở đây – Bảo Phương hơi ngạc nhiên chớp mắt hỏi.

- Dễ đoán mà. Lên xe đi, anh đưa em đi – Lăng Phong trả lời, cậu không nói sẽ đưa cô đi đâu, mặc cho cô quyết định.

Bảo Phương không chần chừ, cô ngồi vào xe của Lăng Phong, mắt xa xăm nhìn ra bên ngoài. Lăng Phong cũng im lặng bên cạnh chờ đợi cô sẽ đưa ra yêu cầu đối với mình. Xe lăn bánh được một lúc, cuối cùng Bảo Phương quay đầu nhìn Lăng Phong nói:

- Chúng ta thi đấu một trận đi, người thắng có thể yêu cầu đối phương làm một việc. Mục tiêu sẽ do đối phương chọn.

Lăng Phong quay mặt nhìn Bảo Phương thật chậm, thật lâu mới nói:

- Được. Em chọn địa điểm đi.

Bảo Phương liền đưa Lăng Phong đến một con đường vắng, chỉ có ánh đèn mờ ảo mà thôi. Lăng Phong cũng biết, Bảo Phương sẽ không chọn cách thi đấu mà bản thân cô sẽ thua cuộc, cậu chờ đợi cách thức thi đấu của cô. Dù sao thì cô yêu cầu gì, cậu vẫn sẽ vì cô mà thực hiện.

- Súng của anh đâu?

Lăng Phong cúi người vén chiếc quần tay của mình lên, kéo tất xuống để lộ một khẩu súng nhỏ, rút ra đưa cho Bảo Phương.

- Đưa ra mục tiêu của anh đi – Bảo Phương đón cây súng trên tay Lăng Phong nói.

Lăng Phong đưa tay vào túi, lấy ra một đồng xu nhỏ. Sau đó cậu búng mạnh đồng xu lên cao. Bảo Phương giờ súng lên không chút chần chừ bắn.

- Đưa ra yêu cầu của em đi.

- Anh còn chưa thi mà – Bảo Phương nhếch miệng cười đáp – Anh không nghĩ em sẽ đưa ra yêu cầu đó với anh nữa sao.

Lăng Phong hơi khựng lại, yêu cầu đó của cô chính là chỉ ra hung thủ đã sát hại ba cô. Nhưng hiện tại vẫn không thể cho cô biết được. Lăng Phong đành nói:

- Được, vậy đưa ra mục tiêu của em đi.

- Em ...

- Sao ... - Lăng Phong lơ mơ đoán ý định của cô nhưng cậu không khỏi bàng hoàng khi nghe cô nói.

- Mục tiêu em muốn anh bắn là tim em – Bảo Phương nhìn cậu không chớp mắt trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Nơi Không Thể Chạm (7)

Gi ... - Quá bất ngờ, Lăng Phong khẽ nhủ mày kêu lên.

- Em nói, mục tiêu em muốn anh bắn chính là nơi đây – Cô chậm rãi đáp rồi dùng tay chỉ vào ngực trái của mình, nơi trái tim cô đập đều đặn và ấm áp, cô nói một cách bình thản như thể viên đạn xuyên qua tim cô vẫn không gây tổn hại nào.

- Em đừng đùa giỡn như vậy – Hai vành môi của Lăng Phong giật giật, gương mặt đầy giận dữ, cậu biết Bảo Phương không nói đùa, cũng biết tính cách của cô rất ngang bướng và cố chấp. Đã làm gì thì sẽ làm đến cùng, nhưng không nghĩ đến việc cô có thể đặt cược bằng tính mạng của mình.

Có lẽ cái chết của ba Thực Quyên càng khiến cho Bảo Phương nhớ lại cái chết của ba mình, càng muốn truy tìm hung thủ giết ba cô, bất chấp cả mạng sống, dùng nó uy hiếp cậu. Lăng Phong chợt thấy hối hận vô cùng, hối hận vì đã chấp nhận thi đấu với cô.

- Em không hề đùa giỡn – Bảo Phương nhìn Lăng Phong với ánh mắt nghiêm nghị đáp.

- Thà là em dùng súng bắn anh, còn hơn là đem tính mạng của mình ra đe dọa anh – Lăng Phong tức giận gắt lên, hai bên thái dương cảm thấy đau âm ỉ, khó chịu vô cùng.

- Em chỉ muốn cùng thi đấu với anh thôi, đây là quy tắc cuộc chơi mà – Bảo Phương dừng dừng nói. Cô đứng yên lặng, ánh mắt nhìn Lăng Phong không hề dao động dù chỉ một giây.

- Anh không muốn tham gia vào cuộc thi điền rồ này – Lăng Phong xoay người bỏ đi.
- Tách...tiếng lên đạn vang lên khiến tim Lăng Phong giật thót một cái, không khỏi sợ hãi quay người lại. Nhưng lại nhìn thấy nụ cười của Bảo Phương :
- Sao vậy, chẳng phải anh muốn bỏ đi hay sao. Tưởng em tự chĩa súng vào mình để uy hiếp anh à.
- Em chỉ là muốn anh thua, được anh nhận thua – Lăng Phong chạy đến ôm chầm lấy cô vào lòng, cậu đặt cằm của mình lên đầu cô thều thào, trong giọng vừa chứa sự giận dữ cùng sự bất lực trước người con gái cậu yêu hơn cả sinh mạng mình – Nói đi, em muốn anh làm gì, em muốn anh nói cái gì, anh sẽ làm, sẽ nói tất cả. Đừng dùng tính mạng của em uy hiếp anh. Anh thật sự rất sợ .
- Giúp em bảo vệ Thực Quyên – Bảo phương chậm rãi đưa ra yêu cầu của mình.

Lăng Phong kinh ngạc buông Bảo Phương ra, cậu nhìn cô thật lâu, vốn cứ tưởng cô sẽ uy hiếp cậu nói ra kẻ có liên quan đến cái chết của ba mình. Không ngờ cô lại dùng nó để yêu cầu cậu bảo vệ Thực Quyên.

- Tại sao? Anh cứ ngỡ là em bắt buộc anh nói ra... .
- Bắt buộc anh nói ra kẻ giết ba em à. Anh muốn em bắt buộc không – Bảo Phương cướp lời cậu rồi cười cười nhìn Lăng Phong hỏi lại.

Lăng Phong nhìn thấy nụ cười của cô thì mới thờ phào nhẹ nhõm, vốn nghĩ cô sẽ dùng cái chết để uy hiếp cậu. Bây giờ lại thấy mình bị cô trêu đùa, con giận cùng nỗi sợ hãi đã dịu lại, cậu vuốt nũi cô nằng:

- Được lắm, dám dắt mũi anh.

Bảo Phương cười hì hì đón nhận cái vuốt đầy âu yếm kia, nhìn Lăng Phong nói:

- Bây giờ anh mới biết à.

Lăng Phong phì cười, cậu ít thấy Bảo Phương cười đùa thế này, khi cô cười, nụ cười của cô rất rạng rỡ khiến tim cậu run lên, kéo cô vào lòng mình siết chặt. Bảo Phương cũng dụi đầu vào lòng Lăng Phong, cảm nhận sự ấm áp của lòng ngực cậu.

Lát sau Lăng Phong mới trầm giọng nói:

- Thật ra, chỉ cần em yêu cầu, anh nhất định sẽ nhận lời. Có biết khi em bày vẽ cuộc thi này, anh chỉ nghĩ em muốn giải tỏa tâm trạng buồn phiền mà thôi. Nhưng khi anh nghe em dùng tính mạng của mình thì anh hiểu đây không hoàn toàn không phải một sự giải tỏa. Có biết em khiến anh sợ đến thế nào không? Chẳng phải em luôn muốn biết hay sao, sao không ép anh nói ra, nếu em dùng tính mạng uy hiếp, anh có thể sẽ nói.
- Em biết. Mặc dù rất muốn biết, nhưng em hiểu anh không chịu nói cho em nghe là có nguyên nhân. Anh đã bảo nhất định sẽ nói cho em nghe, vì vậy em quyết định chờ. Cho nên em không muốn ép anh nữa. Rủ anh đánh cược trò chơi này, chỉ là cách để em chắc chắn anh nhất định sẽ thực hiện yêu cầu của em mà thôi. Thay vì đưa ra một yêu cầu mà anh không thể thực hiện, thì em đưa ra yêu cầu mà anh có thể thực hiện và không thể từ chối.
- Anh có thể giúp em bảo vệ cho Thực Quyên, thậm chí có thể giúp cho cô ấy giữ vững sự nghiệp của ba cô ấy, nhưng anh có điều kiện – Lăng Phong vừa nói vừa đưa tay vuốt nhẹ má cô rồi luồn những ngón tay vào từng sợi tóc của cô cảm nhận sự suôn mượt của nó
- Điều kiện gì – Bảo Phương nhún mày hỏi.
- Phải chấp nhận đợt huấn luyện của anh – Lăng Phong nghiêm nghị đáp.
- Huấn luyện gì? – Bảo Phương lần nữa khó hiểu hỏi lại.
- Huấn luyện gì mới được?
- Huấn luyện cách bảo toàn mạng sống của em – Lăng Phong trầm giọng bảo, cậu nhớ đến hình ảnh Bảo Phương và tên sát thủ đối đầu với nhau và cô đã thua. Nếu như tên đó thật sự muốn ra tay, cô sẽ chết ngay lập tức.

Trong một gian phòng không quá rộng, Bảo Phương mặc bộ võ phục, đeo đai lưng gọn gàng đứng vào trong thảm đấu. Lăng Phong , Jay, và một người đàn ông trong đã lớn tuổi nhưng dáng vẻ vẫn rất phong độ, làm cho người ta kính trọng. Ngoài ông ta không mặc võ phục thì Lăng Phong và Jay cũng mặc bộ võ phục trắng muốt.

- Đây đã lâu chúng ta không đấu với nhau rồi nhỉ, sẵn tiện hôm nay đấu luôn một lần đi. Ai thua sẽ phải móc hầu bao – Jay cười cười gian xảo nhìn Lăng Phong nói.
- Ồ, hôm nay công chức nghèo như cậu mới lãnh lương à – Lăng Phong cười xem thường hỏi. - Có cả Bảo Phương mà, nhờ người đẹp khoản đãi một lần vậy – Jay đảo mắt nhìn Bảo Phương nhún mày đắc ý.

Lăng Phong liếc lườm Jay một cái khinh bỉ:

- Thật là nhục khi có đứa bạn như cậu. Nghèo đến nỗi tìm cách moi tiền của một cô gái.

- Haha, ai bảo cô ấy có một cái đuôi lăm lăm tiền là cậu làm chi – Jay chẳng những không bị những lời xỉ vả của Lăng Phong làm thay đổi mà còn mặt dày phún – Không tìm cách moi bớt sẽ hổ thẹn với lương tâm Bảo Phương nghe Jay nói thờ dài lắc đầu, cô bước đến bên cạnh hai người nói:

- Tại sao cần phải rèn luyện thể này.

- Em đã quên chuyện lần trước rồi sao? – Lăng Phong nhún mày hỏi.

- Em không quên, nhưng em không nghĩ mình yếu đuối đến nỗi để hán ta lấy mạng của mình. Lần sau em sẽ không sợ suýt như thế - Bảo Phương hít sâu một hơi đáp.

- Vấn đề không phải ở chỗ sợ suýt hay không! Tại sao sát thủ lại rất khác với chúng ta, bọn họ được huấn luyện giết người một cách mau chóng, dù em có giỏi đến đâu đi chăng nữa, nhưng những thứ em học chỉ là tự bảo vệ mình chứ không phải giết người. Vì thế khi ra đòn, sẽ không hiểm độc, cùng lắm là chế trụ đối phương mà thôi, nhưng sát thủ thì chỉ cần vài giây có thể lấy một mạng người.

Lăng Phong vừa nói dứt lời đã đưa tay khổng chế Bảo Phương, một tay cậu ấn ngay đốt xương sống của cô, tuy không nặng nhưng cũng khiến Bảo Phương có chút tê người. Cảm giác này lan tỏa đến tận từng dây thần kinh.

- Thấy rồi chứ, chỉ cần anh ấn mạnh một chút, em sẽ bị gãy sống lưng ngay lập tức. Tên sát thủ sẽ không mán đến việc sống lưng của em có bị gãy hay không, hán chỉ quan tâm đến việc, em chết thế nào.

Sắc mặt Bảo Phương trắng bệch, hơi thở dồn dập, cảm giác những ngón tay Lăng Phong ấn vào đốt xương sống của mình mà tay chân cô đã bị cậu khổng chế vô phương cùng quấy. Lăng Phong mới từ từ thả tay ra khỏi cô, cả người cô muốn sụp xuống, nhưng Lăng Phong đã giữ cô đứng vững.

- Không sao chứ- Lăng Phong lo lắng hỏi – Xin lỗi anh hơi mạnh tay.

Bảo Phương cố đứng thẳng dậy lắc đầu nói: - Không sao.

- Có rất nhiều cách để lấy mạng người – Lap này giờ vẫn ngồi yên lặng mới bắt đầu lên tiếng, ông hất đầu một cái ra lệnh.

Lăng Phong và Jay hiểu ý gật đầu bắt đầu bước vào vòng đấu, nhìn hai người đó trong tư thế chuẩn bị. Lap mới đứng lên đến gần Bảo Phương nói:

- Nhìn cho rõ từng động tác của họ, cháu sẽ thấy, những gì mình học được ở sở cảnh sát nhiều lắm chỉ được một nửa mà thôi.

Bảo Phương liền đưa mắt chăm chú nhìn vào bọn họ. Về mặt Jay cực kỳ nghiêm túc, lúc nào Bảo Phương gặp đều thấy Jay chưng ra bộ mặt cười cợt, mở miệng là trêu chọc người khác, chưa bao giờ thấy cậu ta nghiêm túc đến thế. Còn Lăng Phong về mặt điềm tĩnh chờ đợi.

Jay ra đòn trước tiên. Bảo Phương từng thấy Lăng Phong ra đòn, chưa từng thấy Jay ra đòn bao giờ. Đòn thế của Jay cũng cực kì chuẩn và mạnh, có thể nói không thua gì Lăng Phong. Lăng Phong bình tĩnh né đòn, chưa vội phản công.

Cả hai dường như ra đòn rất có sự cân nhắc, tay vung lên rất mạnh, nhưng dừng lại rất gần, không hề có cảm giác đau. Nhưng đòn thế của họ cực kì hiểm, chỉ cần mạnh một chút có thể để lại vết bầm khó phai ngay. Nhất là khi hai người họ là hai chàng trai trong độ tuổi xung sức và dẻo dai.

Lap ở bên cạnh, vừa quan sát vừa chỉ cho Bảo Phương ra đòn thế nào và tránh đòn ra sao. Một lát sau, Lap nhìn hai cái kẻ đánh mà như không đánh kia hô to:

- Kết thúc đi, ai thua sẽ phải mất tiền suốt một tháng.

Jay vừa nghe xong thì như con thú điên lao vào Lăng Phong, hai người này bắt đầu lao vào nhau như hai con thú vồ mồi. Lap cũng chẳng có gì để giải thích nữa, ông cười cười hỏi Bảo Phương:

- Thấy bọn chúng giống cái gì.

- Giống hai con dã thú trong wolfman – Bảo Phương không do dự đáp.

Đúng là hai kẻ này thật sự chẳng còn mấy cái màn đánh đấm đẹp mắt như hồi này, họ như hai người sói lao vào vật nhau phát điên vậy.

Nghe Bảo Phương trả lời, ông Lap phá ra cười gật đầu, còn hỏi đùa:

- Cô bé nghĩ, ai sẽ là con dã thú cha, còn ai sẽ là dã thú con.

Bảo Phương nghe hỏi cũng bật cười, nhìn hai con dã thú kia quay sang ôm nhau vật lộn.

- Tại sao, chú lại nhận hai người họ làm đệ tử. Nghe nói, chú đi rất nhiều nước, tại sao lại chọn hai người Việt Nam là họ.

- Đều là có duyên cả. Năm đó, chú bị thương, chính là gặp Mar cứu. Rồi ta đi cứu lại hai đứa nó. Hai thằng bé đều đủ thông minh và sự nhanh nhẹn khiến ta thích. Ta bỏ công ra dạy chúng, thu về 1 năm trời học tiếng việt, xem ra cũng rất là lời.

- Cháu có thể hỏi chủ là ai không? – Bảo Phương quay sang quan sát Lap, ông là một người Mỹ, tóc vàng có chút thần bí.
 - Ta là thợ săn, chuyên săn những con dã thú do HK đào tạo đổi lấy tiền thưởng của cảnh sát quốc tế. Có biết kẻ vừa rồi cháu đối đầu là ai không?
- Bảo Phương nghiêng người nhìn ông im lặng không đáp.
- Hẳn ta cũng có thể xem như là một thành viên không chính thức của HK. Là con của một thành viên cao cấp đã li khai của HK, nên cũng được đào tạo toàn bộ bản lĩnh của HK. Là người mỹ gốc Trung. Tên và mặt của bọn chúng thì không điều tra ra được, kể cả à Kesha.
- Nhắc đến Kesha, Bảo Phương không khỏi chạnh lòng nhớ đến Bảo Nam. Cô thật sự rất muốn biết, hiện giờ Bảo Nam đang ở đâu, có an toàn hay không. Tay cô siết chặt kiểm nén nỗi đau vào lòng.
- Vậy chú sẽ dạy cháu cái gì – Cô biết, Lăng Phong bảo Lap đến đây không chỉ với mục đích chỉ cho cô từng cách phản đòn.
 - Ta sẽ dạy cháu cách lẩn trốn, lẩn trốn đường đạn dù là loại súng nào, ngay cả súng bắn tia – Lap lập tức đáp.
 - Làm sao có thể lẩn tránh được – Bảo phương sững sờ nhìn ông. Trong tầm 50m, viên đạn bắn ra chưa đến 1 giây.
 - Khoảnh khắc bóp cò súng cùng là lúc tránh thoát viên đạn, để làm được điều đó, cháu phải học cách quan sát, xác định vị trí mà kẻ kia đang đứng.

Bảo Phương nhú mày, quả thật chuyện này vô cùng khó đoán.

Hai tiếng đồng hồ sau, Bảo Phương cả người kiệt sức ngã vào vòng tay của Lăng Phong. Cả người cô dính đầy mực đạn màu đỏ, bộ võ phục màu trắng cũng hóa đỏ từ lúc nào. Dù phản ứng của cô cũng khá nhanh, nhưng khoảnh khắc bóp cò còn nhanh hơn khiến cô không tài nào tránh được. Cả người vận động đến kiệt sức.

- Con đưa thầy về vậy – Jay nhún vai nháy mắt với Lăng Phong rồi bật cười khúc khích.

Lăng Phong trừng mắt nhìn cậu, còn Bảo Phương hơi đỏ mặt vội đẩy Lăng Phong ra, nhưng cậu giữ tay cô lại nhìn Jay mắg:

- Cậu biến đi.
- Xin tuân lệnh – Jay đưa tay lên trán làm động tác chào rồi theo Lap đi ra ngoài.

Bảo Phương đưa mắt nhìn đồng hồ, đã hơn 8 giờ tối rồi, thời gian qua thật nhanh.

- Mệt lắm không? – Lăng Phong dùng tay áo lau đi những giọt mồ đọng trên mặt cô hỏi.

Bảo Phương lắc đầu, mấy sợi tóc của cô cọ xát vào lồng ngực trần của cậu, mỉm cười nói:

- Trước đây còn tập nhiều và cực khổ hơn bây giờ nhiều.
- Anh rất muốn biết thời gian qua em đã sống thế nào, có phút nào em nhớ đến anh không? – Bàn tay lau mồ hôi bất chợt lướt nhẹ qua đôi môi hồng của cô tạo một cảm giác tê dại.

Mặt Bảo Phương thoáng ửng hồng, tim đập nhanh trước sự kích thích bởi những ngón tay thon dài kia. Mỗi một lúc sau cô mới trả lời được:

- Khi anh đi, em đã tự nói, anh chưa từng tồn tại. Mỗi ngày em đều ra sức cố gắng cho mục tiêu trở thành cảnh sát giỏi của mình. Ngày qua ngày cứ trôi qua như thế, cứ tưởng em có thể xóa bỏ hết được, nhưng những khi em mệt mỏi, ngoài Bảo Nam ra, em còn nhớ đến anh. Cho nên nói không nhớ chính là nói dối.

Cô vừa nói dứt thì Lăng Phong đã đặt môi cậu lên môi cô, cuốn lấy môi cô từng sát một. Bảo Phương không ngừng run lên, cảm xúc trong tim ồ ngạt tuôn ra trong từng nụ hôn kia. Cô thả người để mặc Lăng Phong dẫn dắt, đầu lưỡi vô thức bị lôi kéo, quyến lấy nhau, một nụ hôn sâu ngọt ngào.

Tay Lăng Phong luồn vào trong tóc cô, giữ cho cô khỏi ngã xuống trước nụ hôn cuồng nhiệt gần như rút hết sức lực của cô. Một nụ hôn đúng nghĩa bắt đầu chọ tình yêu của họ, giữa hai trái tim đập. Quên đi khoảng cách và con đường tương lai đã chọn của cả hai. Một nụ hôn mang theo sự nhớ nhung của những năm xa cách, xóa bỏ đi khoảng cách của họ để họ hòa làm một.

Cho đến khi người Bảo Phương không còn sức nào, Lăng Phong mới đặt cô nằm xuống sàn, người cậu áp trên người cô, cậu nhìn thấy gương mặt đỏ bừng, đôi mắt long lanh và bờ ngực phập phồng của cô, tất cả như quyến rũ cậu, lại lần nữa chiếm lấy môi cô, cảm nhận hương vị ngọt ngào, cảm giác hạnh phúc dâng trào trong tim.

- Có biết không, trong 6 năm qua. Anh không để bản thân mình nhớ đến em. Bởi vì chỉ một giây nghĩ đến em, anh sẽ mất ngay lí trí, lập tức bay về đây tìm em, siết chặt em trong tay mình. Nếu như 6 năm trước, tình cảm của anh vẫn chưa chắc chắn vì anh vẫn còn trong tuổi cuồng nhiệt chưa chín chắn. Nhưng hiện tại, anh có thể khẳng định, tình cảm của anh đối với em không hề giả dối dù chỉ một giây – Lăng Phong khàn giọng nói khẽ bên tai của Bảo Phương.

- Em tin – Bảo Phương đưa tay vuốt ve gương mặt Lăng Phong, đôi mắt cô nhìn cậu chất chứa yêu thương và tin tưởng.

Lần nữa tình yêu của họ thể hiện qua nụ hôn cuồng nhiệt, nhưng không chỉ là xóa bỏ khoảng cách giữa họ mà còn nối liền một sợi dây tin tưởng. Tin vào một tình yêu không khoảng cách.

Ngay giữa không gian yên tĩnh và ấm áp kia, tiếng bước chân vang vọng lại, phá vỡ không khí bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Nơi Không Thể Chạm (8)

Cánh cửa phòng bật mở, cũng là lúc Lăng Phong buông Bảo Phương ra. Người đi đến chính là Andy. Cô vừa bước vào đã thấy Lăng Phong và Bảo Phương đang nằm sát vào nhau dưới đất, thoáng khựng lại. Lăng Phong bình thân đứng dậy, đưa tay kéo Bảo Phương đứng lên.

Andy nhìn bộ võ phục trên người của hai người bọn họ thì nhoen miệng cười nói:

- Mar...anh lại cùng Bảo Phương thi đấu đây à. Lần này thì ai thắng vậy?

Lăng Phong và Bảo Phương chỉnh sửa lại bộ võ phục đã rách nát trên người mình, Lăng Phong mới nhìn Andy hỏi:

- Sao em lại anh ở đây mà tìm.

- Em đi ngang qua đây nhìn thấy đèn sáng nên vào xem có anh trong này không – Giọng Andy lơ lơ giải thích, cô cười dịu dàng bước đến khoát tay Lăng Phong làm nũng hỏi – Sao hả, không phải lần này anh lại thua nữa đấy chứ.

Cô ta rõ ràng nhìn thấy Lăng Phong đề trên người của Bảo Phương nhưng lại hỏi Lăng Phong có phải đã thua Bảo Phương hay không. Ý đồ của cô ta hiện ra rất rõ ràng là đang điều tra mối quan hệ giữa hai người, Bảo Phương vừa cột lại mái tóc bèn đáp:

- Không, lần này thì tôi thua rồi. Tôi về trước đây, hai người cứ tự nhiên.

Nói rồi Bảo Phương khom người lấy túi xách của mình khoát lên vai đi vào phòng thay đồ.

Khi Bảo Phương đi ra thì đã thấy Lăng Phong thay xong bộ võ phục ra rồi. Cậu mặc một chiếc áo sơ mi màu đen nhìn có chút kỳ bí, nhưng đầy quyền rũ. Andy ở bên cạnh giúp cậu chỉnh sửa lại vạt áo.

Bảo Phương mỉm cười chào hai người rồi đi lướt qua họ. Nhưng Lăng Phong đã nắm lấy tay cô giữ lại nói:

- Tới rồi, chúng ta đi ăn chút gì sau đó anh đưa em về.

- Phải đó, vừa tập luyện xong chắc chắn rất đói. Cùng nhau đi ăn chút gì đi – Andy sau lời giải thích lúc nãy của Bảo Phương thì cười mở hơn nói.

Bảo Phương cũng không muốn để Andy nghi ngờ gì nên miễn cưỡng gật đầu.

Lên xe, không khí chìm vào im lặng, Lăng Phong bình thân lái xe, Bảo Phương ngồi phía sau quay đầu nhìn ra bên ngoài. Lát sau Andy mới lên tiếng hỏi Bảo Phương:

- Vết thương lần trước của bạn không sao chứ?

Bảo Phương nhìn vết băng đã chẳng còn đau nhức gì nữa của mình thì lắc đầu đáp:

- Không sao.

- Ngày hôm đó đúng là khiến người ta hoảng sợ. Vốn cứ tưởng Việt Nam là nước thanh bình, rất an toàn, không ngờ lại chẳng khác gì ở Mỹ, đúng là đâu đâu cũng gặp toàn điều nguy hiểm, không có chỗ nào an toàn cả - Andy than ngắn thở dài.

- Thật ra, Việt Nam vốn là quốc gia rất an ninh, người dân cũng hiền lành. Chỉ là dạo gần đây, bị nhiều thành phần xấu tác động nên mới trở nên hỗn loạn như thế. Cảnh sát chúng tôi đang cố gắng loại bỏ những tác động đó, đưa đất nước trở lại an toàn như xưa – Bảo Phương nghe Andy than bèn đáp.

- Nói cũng phải – Andy gật đầu, quay người nhìn Bảo Phương nhoen miệng cười – Bạn thật là dũng cảm. Người Việt Nam có vóc dáng nhỏ nhắn nhưng lại mạnh mẽ không thua gì người nước ngoài bọn mình. Để Mar chịu làm đối thủ thi đấu, chứng tỏ bạn là một cô gái rất giỏi.

Trước lời khen ngợi của Andy, Bảo Phương đành miễn cưỡng cười.

- Này! Nhìn dáng vẻ cầm súng của bạn rất oai. Có thể dạy mình bắn súng không? Mình không có khả năng học võ, nhưng bắn súng thì không cần phải dùng nhiều sức lực đúng không? Không có sự việc là trước, mình cũng không biết Mar lại biết bắn súng. Mình đã bảo Mar dạy mình, nhưng anh ấy không chịu dạy.

Bảo Phương lưỡng lự vô cùng, cô không biết nên nhận lời hay từ chối, thì Lăng Phong đã nói:

- Em học bắn súng làm gì?

- Tất nhiên là học để tự bảo vệ mình chứ. Từ sự kiện lần trước, em rút tía kinh nghiệm, cần bồi dưỡng một chút khả năng để không bị chết oan uổng. Em còn dự định mời một vệ sĩ để bảo vệ em nữa kia. Mar! Anh thấy sao?

- Tùy em thôi – Lăng Phong nhún vai không có ý kiến gì.

- Dạy mình bắn súng được không? – Andy thấy Lăng Phong không phản đối thì hớn hở quay xuống Bảo Phương khẩn thiết hỏi.

- Được- Bảo Phương thấy vậy cũng không tiện từ chối bèn đáp.

- Không cần phải vội, thời điểm bạn giương súng lên, bạn hãy nghĩ rằng, xung quanh chỉ còn có bạn và mục tiêu của bạn mà thôi – Bảo Phương giải thích cho Andy khi cả hai có mặt ở trường bắn, cô bước đến chỉnh sửa vai cho Andy – Góc độ giữa vai và ngực phù hợp sẽ có thể giúp bạn gia tăng lực tay và độ vững, tránh cho vai bị giật. Ngắm thử xem có ổn hay không?

- Được – Andy giương súng đứng đúng tư thế chỉnh sửa của Bảo Phương và nhắm mắt ngắm bắn.

- Điều chỉnh hô hấp, hít vàothở ra Đừng chần chừ bóp cò. Khoảng khắc bóp cò cũng là cũng là lúc bạn hít thật sâu vào.

- Pằng...- Andy nuốt nước bọt bóp cò súng, tiếng súng vang lên lao về tầm bia.

Bảo Phương nhắm mắt nhìn về tầm bia, khẽ gạt đầu hài lòng, đường đạn đi đúng sự suy đoán của cô. - Tuyệt quá....cảm giác này rất đặc biệt – Andy reo lên vui mừng.

Bảo Phương khẽ cười, cô hiểu cái cảm giác lần đầu bắn ra phát súng là một loại cảm giác rất đặc biệt, hấp dẫn thần kinh của con người.

Nhì Andy háo hức tiếp tục tập bắn. Cô nhớ lại lần đầu tiên Lăng Phong dạy cô, những ký ức đó mãi mãi không phai.

- Vất vả cho em rồi – Bảo Phương đang nhớ lại kỷ niệm năm xưa thì bên tai bỗng có một luồng thờ nóng phả lên, tiếng nói nhẹ nhàng vang sau lưng.

Tim đập thật mạnh vì luồng hơi ấm sau lưng, Bảo Phương nhích người lên phía trước, cô không muốn Andy trông thấy, cô cảm thấy đau khổ vô cùng, cứ như cô đang làm kẻ thứ 3 phá hoại tình cảm của người khác, đang lén lút làm chuey65n xấu sau lưng Andy vậy.

- Vậy thì đáng lý anh nên dạy cho cô ấy mới đúng, dù sao anh cũng giỏi hơn em – Bảo Phương lạnh lùng nói.

- Ngoài em ra, anh sẽ không dạy bất cứ người nào khác – Lăng Phong chậm rãi đáp.

Một câu nói giống như sự khẳng định trái tim cậu thuộc về cô, có thể khiến tim Bảo Phương cảm thấy vui mừng hạnh phúc. Sự đau khổ thoáng qua khi làm người thứ 3 tan biến. Cô không hiểu vì sao Lăng Phong lại để Andy bên cạnh, không hề hững cũng không từ chối cô ấy. Nhưng cô tin, Lăng Phong làm vậy nhất định là có lý do. Ở Lăng Phong lúc nào cũng chứa đựng sự bí ẩn, khiến người ta nửa tò mò tìm hiểu, nửa lại sợ bước chân vào.

- Mar...anh đến rồi – Andy dùng tiếng anh để gọi Lăng Phong.

Lăng Phong bèn bước đến bên Andy chậm rãi và khoai thai cực kỳ phong độ, cậu cười nhìn Andy hỏi: - Tập bắn thế nào rồi.

Andy hớn hở tháo tai nghe xuống chỉ vào tầm bia nói:

- Anh nhìn đi.

- Cũng không tệ - Lăng Phong nghiêng đầu nhìn tầm bia rồi gạt đầu nói.

- Là nhờ Bảo Phương dạy hay thôi – Andy vui cười xoay đầu nhìn Bảo Phương nói.

- Vậy thì chúng ta phải mời cô ấy ăn cái gì mới được – Lăng Phong bèn lên tiếng yêu cầu.

- Được đó, cảm ơn Mar, anh chu đáo quá.

- Không cần đâu, công việc ở sở cảnh sát rất bề bộn, với lại lát nữa tôi còn phải đến chỗ Thực Quyên – Bảo Phương vội từ chối.

- Không sao, chúng ta mời cả Thực Quyên đi luôn – Andy bèn nói – Rủ cô gái đi cho khuây khỏa, chứ nếu để cô ấy trong nhà, cô ấy sẽ nhớ ba mình mà buồn khóc mất.

Bảo Phương thấy vậy cũng đứng bèn gọi điện hẹn Thực Quyên đi ra.

Bốn người họ cùng đến một nhà hàng ăn cơm có thêm Jay và một cô gái thấp tùng. Vốn dĩ không khí giữa Lăng Phong, Bảo Phương và Andy có chút ngưng ngập, cũng may từ khi Thực Quyên và Jay, cô gái kia đến đến không khí đã vui và và cởi mở hơn.

- Cô ấy là Sophia – Jay chỉ tay cô bạn gái đi cùng giới thiệu với Bảo Phương và Thực Quyên.

Sophia là một vị kiều đang định cư ở New York. Cô không xinh đẹp lắm, có nét lai rõ rệt, làn da nâu, nhưng tính tình vô cùng phóng khoáng, so với Andy, cô nói tiếng Việt rất dễ nghe. Bảo Phương cảm thấy cô rất thân thiện và thẳng thắn. Xem ra rất hợp với người như Jay.

Sophia là bạn của Andy, cũng học cùng trường với Thực Quyên cho nên

Jay rất biết cách khiến cho mọi người cười, ngay cả Bảo Phương cũng bị cậu chọc cười.

Sau đó, theo gợi ý của Jay, bọn họ hẹn nhau cùng đi đánh tennis. Bảo Phương vốn chẳng biết đánh Tennis, nhưng cô và Trí Lâm vì đi theo bảo vệ cho Thực Quyên cũng có mặt ở sân bóng.

Vào đến sân, tất cả mọi người đều thay đồ thể thao. Lăng Phong và Jay đều mặc áo thun và quần sọt trắng, Sophia mặc quần sọt, áo hai dây, tay quần băng, dáng người cực kỳ khỏe khoắn. Còn Andy mặc một chiếc váy ngắn để lộ đôi chân dài trắng nõn của cô ta, nhìn vào cảm thấy mỏng manh vô cùng.

Không ngờ bọn họ lại gặp chị em của Linh và Ken ở tại sân bóng, họ đã đánh với nhau vài hiệp.

- Thật trùng hợp – Ken lên tiếng chào mọi người, ánh mắt quét qua tất cả rồi dừng lại ở Bảo Phương.

- Đây, vết thương của cậu thế nào rồi mà ra đây đánh bóng thế - Zuzu Linh hất hàm nhìn Trí Lâm chất vấn.

Trí Lâm vốn dĩ bộ mặt nghiêm nghị, nhưng khi nhìn thấy Linh thì mặt mày xanh xám lại, cậu xem ra rất sợ nữ bác sĩ phiền phức này. Quả đúng là như thế, máu nghề nghiệp của Linh nổi lên cô đòi xem xét vết thương của Trí Lâm ngay tại sân làm Trí Lâm một phen khổ sở nhăn nhó mặt mày.

Mọi người cười phá lên khi nhìn hai người bọn họ kẻ nắm áo quyết kéo lên xem tình trạng vết thương, còn kẻ liều mạng bảo vệ tôn nghiêm đàn ông của mình.

Bảo Phương cũng bật cười trước bộ dạng lúng túng như gà mắc tóc của Trí Lâm. Cô quay đi vờ như không thấy tín hiệu cầu cứu của Trí Lâm.

Ken nhìn bà chị mình nhún vai tỏ vẻ bất lực với mọi người.

- Được rồi, mọi người chúng ta chia cặp đấu đi – Lăng Phong bèn lên tiếng giúp đỡ Trí Lâm thoát khỏi tình cảnh khó xử này.

Nhưng khi nhìn lại, ngoại trừ Bảo Phương và Trí Lâm từ chối không tham dự vì họ đang làm nhiệm vụ thì Thực Quyên lại là người lẽ dĩ.

- Không sao, mình ngồi coi mọi người đánh vậy – Thực Quyên cười cười bảo.

- Vậy sao được - Sophia nhún mày nói – Chúng ta thay phiên nhau chơi vậy.

- Không cần đâu, để em gọi thêm một người vào - Andy bèn đề xuất.

- Ai? – Lăng Phong chau mày nhìn Andy hỏi.

- Anh còn nhớ hôm trước em nói muốn người bảo vệ mình không? Anh ta cũng biết chơi chút chút đó, để em gọi anh ta vào – Andy đáp xong bèn gọi điện thoại nói mấy câu xong cúp máy.

- Anh ta vẫn đi theo sau em – Andy cắt điện thoại xong bèn giải thích thêm.

Jay và Lăng Phong bèn nhìn nhau, không ai nói điều gì, trong đầu họ đều có chung một ý nghĩ.

Người đó nhanh chóng đi vào, dáng người cao dong dỏng, anh ta mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc màu đen ngắn tay, đầu đội một chiếc nón kết đen sụp xuống che nửa khuôn mặt bên trên.

Nhưng từ khi cậu bước vào, ánh mắt mọi người đều dán trên người cậu. Bảo Phương và Thực Quyên đồng loạt đứng bật dậy.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Nơi Không Thể Chạm (9)

Nhịp bước chân bình thản, đi ngang qua tất cả mọi người tiến thẳng đến chỗ Andy, về mặt lạnh như tiền đứng im chờ đợi sự sai bảo của Andy.

- Đây là Nick, anh ta là vệ sĩ riêng được Daddy mình thuê để bảo vệ cho mình. Anh ấy cũng là người Việt Nam – Andy quay sang giới thiệu người đó với mọi người.

- Anh....- Tiếng Bảo Phuong thoảng thốt run rẩy như một chú thỏ con bị thương rên nhẹ.

Bảo Nam ngẩng đầu nhìn cô, Bảo Phuong mới thấy được toàn bộ gương mặt của Bảo Nam. Cậu khác xa so với trước đây, dáng cao hơn, gầy hơn, gương mặt lạnh lùng hơn, nhất là đôi mắt. Đôi mắt của Bảo Nam không còn là đôi mắt ấm áp nhìn về đứa em gái duy nhất đầy yêu thương nữa. Mà là một đôi mắt trong và sâu thẳm (Truyen tinh từ: truyennganplus), đôi mắt đó nhìn Bảo Phuong khẽ chớp mắt một cái xem như sự bày tỏ tình cảm anh em sau bao nhiêu năm xa cách, đôi mắt không còn tỏa ra hơi ấm chỉ còn lại sự lạnh lùng đến tàn khốc đáng sợ.

Bảo Phuong như chết lặng khi chứng kiến một Bảo Nam như thế. Lòng cô cảm thấy rất đau, như bị ai cứa từng nhát một. Vẫn biết những năm tháng khắc nghiệt bên ngoài dễ dàng biến đổi một con người, nhưng cô không nghĩ lại có thể làm cô mất đi một người anh luôn yêu thương em gái.

- Sao vậy... hai người quen nhau à – Andy ngơ ngác nhìn Bảo Phuong và Bảo Nam.

- Phải, chúng tôi quen nhau – Bảo Nam gật đầu xác nhận nhưng không nói rõ mối quan hệ giữa hai người.

Bảo Phuong giương mắt nhìn Bảo Nam, nhưng Bảo Nam đã quay mặt lại nghe lời căn dặn của Andy. Bảo Phuong thấy thái độ của Bảo Nam như vậy cũng đành im lặng, không giải thích gì thêm. Những người biết rõ mối quan hệ giữa họ cũng không tiện nói rõ.

Thục Quyên sau tiếng gọi của Bảo Phuong, cô lặng lẽ ngồi xuống ghế như không hề quan tâm đến người vừa mới xuất hiện kia. Cô đưa tay cầm chai nước trên bàn mở nắp uống, nhưng nếu ai quay lại nhìn cô thì sẽ thấy đôi bàn tay run rẩy của cô đang cố gắng mở nắp chai nước.

“Khi em trở về, hãy quên anh đi, dù gặp lại vẫn xem như không quen biết” – Giọng của Bảo Nam lạnh lùng vang lên bên tai cô như ngày nào, khiến trái tim cô đau đớn không nguôi.

- Một bàn tay đưa đến cầm lấy cái chai nước của cô, chỉ một động tác nhẹ đã mở được nắp chai của cô, nhẹ nhàng đưa về phía cô. Thục Quyên cảm thấy cả người run lên lạnh toát, cô không cần ngẩng đầu nhìn cũng biết người đó là ai. Những ngón tay thon dài đầy quen thuộc đó, những ngón tay từng ve vuốt trên thân thể cô, làm dâng lên cảm xúc trong lòng cô khiến cô mãi mãi không quên.

- Cô Amy, tôi sẽ bắt cặp với cô, cùng cô thi đấu với mọi người – Giọng Bảo Nam trầm trầm vang lên bên tai. Thục Quyên hít một hơi thật sâu, cố gắng bình thản, cô đưa tay đón lấy chai nước nói:

- Cảm ơn.

Uống ực một hơi, Thục Quyên đóng nắp lại rồi đứng bật dậy nói:

- Đi thôi.

Cô không hề nhìn Bảo Nam lấy một lần. Cứ thế cầm vợt bước ra sân.

Andy và Lăng Phong là một cặp đấu với Bảo Nam và Thục Quyên. Jay và Sophia là một cặp đấu với Linh và Ken. Bảo Phuong và Trí Lâm đứng bên ngoài vòng xem họ đấu.

- Là anh ấy... cuối cùng anh ấy đã trở về - Trí Lâm nhìn theo bóng của Bảo Nam thoảng thốt kêu lên.

- Phải, cuối cùng anh ấy đã trở về - Giọng Bảo Phuong trầm lặng đáp.

Trí Lâm biết Bảo Phuong lo lắng cho Bảo Nam rất nhiều, bây giờ hai người cuối cùng đã gặp lại, chắc chắn cô có rất nhiều điều muốn nói với Bảo Nam, nhưng ở đây có rất đông người nên cả hai không tiện bày tỏ. Cậu khẽ vỗ vai cô an ủi:

- Anh ấy vẫn bình an là tốt rồi.

- Phải – Bảo phuong nghẹn ngào đáp, cô chỉ cần như vậy thôi. Chỉ cần Bảo Nam bình an là được rồi, mặc kệ anh thay đổi thế nào đi chăng nữa, anh và cô mãi mãi là anh em.

Bảo Phuong nhìn Bảo Nam đang vung vợt đáp trả cú đánh banh của Lăng phong cô khẽ cười, cảm thấy dòng máu trong người mình chạy rất nhanh như vui mừng.

Jay và Sophia đấu với nhau rất ăn ý, họ liên tiếp ghi điểm trong khi chị em của Ken hơi vất vả chống đỡ. Cuối cùng đành phải buông vợt đầu hàng, hai chị em họ không phải là đối thủ của cặp này. Ken và Linh rời đi, Jay và sophia bèn thi đấu tay đôi với nhau.

Lăng Phong và Andy đấu với Bảo Nam và Thục Quyên có vẻ ngang ngửa nhau. Nhìn bề ngoài Thục Quyên như một cô tiểu thư yếu đuối nhưng nhìn cô

đánh banh vô cùng mạnh mẽ dứt khoát, cô và Bả Nam phối hợp vô cùng ăn ý, cứ như hai người đã quen biết nhau rất lâu và rất hiểu đối phương nghĩ gì. Giống như Lăng Phong và Andy cặp kè bên nhau.

Thấy Linh đi lại, Trí Lâm hơi lúng túng một tí, Bảo Phương thấy vậy bèn nói:

- Ở đây có em được rồi, anh đi lánh mặt một chút đi. Chỗ này đông như vậy, chắc là không sao đâu.

Trí Lâm nhìn Bảo Phương một cái rồi thờ phào nói khê:

- Cảm ơn em. ... lát nữa anh mua nước cho mọi người luôn.

Nói xong cậu vội vã quay lưng đi đáng vẻ hấp tấp đến buồn cười khiến Bảo Phương không nhịn cười được. Cô thật không hiểu tại sao Trí Lâm lại sợ nữ bác sĩ này đến thế.

- Chào! – Linh cười cười cầm khăn lau mồ hôi trên trán chào Bảo Phương.

- Xin chào! – Bảo Phương cười đáp lại – Hai người đấu hay lắm.

- Hay gì mà hay, bị thua thê thảm đây – Linh lắc đầu than thở sau đó quay sang lườm Ken – Cứ tưởng cậu từng là quán quân thì sẽ chiến thắng ai dè...

- Nè, là lỗi của chị mới đúng. Nếu không có chị vướng tay vướng chân, một mình em cũng có thể chiến thắng hai người kia – Ken phản bác lại

- Hừ- Linh bữu môi trừng mắt nhìn Ken, sau đó nhìn xung quanh – Cái tên cứng đầu kia đâu rồi.

- Anh ấy đi xung quanh một chút rồi, sẵn tiện mua nước cho mọi người luôn – Bảo Phương cười đáp.

- Chị phải đi kiếm anh ta mới được, chẳng biết anh ta mua nước gì cho chị. Nước bây giờ toàn là đường hóa học không, không tốt cho sức khỏe đâu. Là một bác sĩ, chị không thể để bệnh nhân mình phạm sai lầm chết người như vậy.

Linh đáp rồi liền quẳng cái khăn xuống ghế vội vã lao đi tìm Trí Lâm. Nhìn thái độ của Linh, Bảo Phương hiểu vì sao Trí Lâm thấy Linh là sợ hãi, cô lắc đầu cười.

- Thông cảm đi, tính chị ấy là như vậy đó, là em của chị ấy, thật sự rất là khổ sở - Ken áp sát sau lưng Bảo Phương nhìn theo bóng Linh than thở.

- Cũng không phải là điều xấu mà, có nhiều người như chị ấy, cuộc sống này mới đỡ tẻ nhạt – Bảo Phương nghe vậy bèn nói.

- Cũng đúng – Ken gật đầu.

Sau đó Ken quay sang nhìn Bảo Phương hỏi:

- Sao cô không vào chơi cùng mọi người.

- Tôi không biết đánh tennis – Bảo Phương xoay người tiếp tục quan sát Thực Quyên và Bả Nam.

- Tôi có thể dạy cho cô – Ken nhiệt tình nói.

- Không cần đâu – Bảo Phương lắc đầu từ chối.

- Thôi nào, đến sân tennis mà không làm vài cú phát bóng thì không phải đạo thể thao cho lắm – Ken cố thuyết phục.

Ken nói rồi cầm vợt nắm tay Bảo Phương kéo ra một sân tập khác. Bảo Phương quay đầu nhìn Thực Quyên, thấy cô vẫn hăng say, lại có Lăng Phong và Bả Nam ở đó cô cũng yên lòng nên chấp nhận theo Ken qua sân kế bên.

- Nào rất đơn giản, chỉ cần thử phát bóng thế này là được – Ken cầm tay đang nắm vợt của Bảo Phương, đứng sau lưng cô chỉ dạy.

Quả bóng thứ nhất đi chưa đến lưới.

- Không đúng, thân người của cô phải hơi nghiêng một chút, thế này này- Ken vừa nói, bàn tay đặt lên eo của Bảo Phương, cả người cô gần như bị cậu ta ôm trọn lấy.

Bảo Phương hơi nhũn mảy, thì một luồng hơi thở đã phả sau ót cô, giọng nói mờ ám:

- Giờ tôi mới biết hóa ra phái nữ thu hút phái nam bằng mùi hương trên người mình.

Cả người Bảo Phương cứng lại, nhưng giống như cô bị khống chế bởi hai bàn tay của Ken, cô thấy cảm giác này rất quen, nhưng không nhớ rõ đây là cảm giác gì, chỉ thấy cái tên này đúng là không đoàng hoàng chút nào. Đang định cho cậu ta một trận thì...

- Tôi đùa thôi, thật ra tôi đang đo thử xem số đo của cô là bao nhiêu. Vẫn nhớ lời mời lần trước của tôi chứ. Bảo Phương chột dạ lại, cô vẫn nhớ lần

trước trong bữa tiệc Ken đã mời cô làm người mẫu cho bộ sưu tập của anh ta. Hai người vẫn chưa có phản ứng gì tiếp theo thì một quả bóng bay vào đến đập vào hàng rào sau lưng hai người khiến cả hai giật mình buông nhau ra.

Ánh mắt Ken thâm trầm nheo lại nhìn kẻ nào đã phá đám. ...

Nhưng cả bốn người đều đồng loạt đi về phía họ, nên chẳng biết ai là người đánh quả banh đó. - Xong rồi sao? – Bảo Phương nhìn họ hỏi.

- Một rồi... không chơi nữa – Thực Quyên lau mồ hôi đáp – Sorry, mình sợ ý đánh trái banh văng qua đây.

- Không sao, có rào chắn mà, không ai bị thương gì cả - Bảo Phương hơi ngạc nhiên khi nghe thực Quyên nói, cô đã nghĩ quả banh đó là Lăng Phong hay Bảo Nam đánh, không ngờ lại là Thực Quyên. Cô đưa mắt nhìn Lăng Phong thấy cậu đáp lại ánh mắt cô rồi nhanh chóng đảo mắt đi chỗ khác, còn Bảo Nam thì quay lưng lại phía cô.

- Chúng ta thay đồ rồi đi ăn cơm thôi. Đã đặt bàn rồi – Lăng Phong lên tiếng, trong giọng nói có chút gay gắt.

- Uhm, đánh này giờ em cũng thấy khá là đói bụng. Một quả đi mất – Andy gật đầu nói, cô làm nũng than vãn trước mặt Lăng Phong, cậu bèn dùng khăn giúp cô lau mồ hôi, Andy vui sướng cười thích chí. Rồi nhanh chóng đi vào phòng thay đồ. Ken và Thực Quyên cũng đi vào thay đồ. Lăng giả vờ uống nước để nán lại. Bảo Nam vì không có đem theo quần áo để thay nên không đi thay mà đứng lặng lẽ một bên hút thuốc.

Thấy mọi người đã đi hết, Bảo Phương định chạy đến ôm chầm lấy Bảo Nam nhưng đã bị Lăng Phong nắm tay chặn lại.

- Bây giờ không phải lúc thích hợp – cậu nói nhanh cho Bảo Phương nghe rồi đi vào phòng thay đồ.

Bảo Phương đứng im tại chỗ nhìn Bảo Nam đang đứng cách xa mình chỉ vài bước chân mà lại không thể bước tới. Đã bao ngày qua, cô nhớ anh trai mình vô cùng, cô vẫn luôn sống trong nỗi sợ, sợ sẽ mất Bảo Nam, sợ cậu đã nhắm mắt ở nơi nào mà cô không thể biết. Biết bao nhiêu đêm, cô nằm mơ thấy cảnh Bảo Nam gục xuống trước mặt cô để rồi giữa đêm tối cô hoảng hốt giật mình tỉnh giấc, người đầm đìa mồ hôi, toàn thân lạnh toát vì sợ.

Những lúc đó, cô rất sợ, bên cạnh cô không có ai cả, nỗi cô đơn và sợ hãi cùng lúc quây lấy cô. Cũng thật may, trong những lúc sợ hãi dâng trào đó, chiếc vòng ngọc lục trên tay cô luôn tỏa sáng, thứ ánh sáng ấm áp xua đi bóng đêm tịch liêu bên cạnh cô, tiếp thêm niềm tin cho câu nói “ Anh nhất định sẽ trở về” của Bảo Nam trong lòng Bảo Phương. Cho cô thêm niềm tin và hy vọng để chờ đợi.

Cuối cùng, Bảo Nam cũng trở về bằng xương bằng thịt. Có lẽ Lăng Phong đã nói đúng, bây giờ chưa phải là lúc thích hợp nhất để trò chuyện nếu không Bảo Nam cũng không giả vờ như chỉ quen biết với cô như vậy. Lát sau Linh cùng Trí Lâm đi vào, hai người nhìn Bảo Phương hỏi:

- Không đánh nữa à?

- Ừ, mọi người đang vào thay đồ rồi cùng nhau đi ăn – Bảo Phương gật đầu đáp.

- Chúng ta đi ăn thôi – Thực Quyên cùng Andy bước ra bảo, cùng lúc Ken và Lăng Phong cũng thay đồ xong.

- Tôi không đi ăn với mọi người được đâu, bệnh viện gọi tôi về gấp rồi – Linh áy náy nhìn bọn họ nói. - Vậy để em chở chị về - Ken thấy vậy đành nói.

Hai người đành tạm biệt mọi người ra về trước.

Những người ở lại cũng lui cui gom đồ chuẩn bị ra bãi đỗ xe, Andy ôm lấy tay Lăng Phong kéo cậu đi. Thực Quyên xách túi cầu lên đi chẳng may bị vướng vào tấm lưới hàng rào kéo ngược cô ngã về sau. Nhưng một bàn tay đã đỡ lấy cô rất nhẹ nhàng:

- Không sao chứ?

Bảo Nam đỡ Thực Quyên đứng thẳng dậy, giọng khàn trầm hỏi thăm nhưng Thực Quyên lạnh nhạt hất người ra khỏi tay cậu, thờ ơ đáp:

- Không sao.

Suốt cả buổi ngồi trong nhà hàng, vẻ mặt của Thực Quyên trầm xuống, cô chỉ im lặng lắng nghe mọi người nói. Cô không còn hưởng ứng những lời đùa giỡn của Jay và Sophia, Bảo Nam làm đúng nhiệm vụ vệ sĩ của mình, cậu không tham dự, mà đứng im lặng sau lưng Andy, vô tình đối mặt với Thực Quyên, càng khiến cô không thoải mái. Cô còn im lặng hơn cả Bảo Phương, khiến Bảo Phương lo lắng hỏi:

- Không sao chứ?

- Không sao, mình hơi mệt thôi – Thực Quyên uể oải đáp.

- Vậy ăn xong chúng ta về nhà – Bảo Phương bèn nói.

Thực Quyên gật đầu đồng ý.

Ăn xong cả nhóm dắt nhau ra bãi xe, Bảo Phương ngay lúc đó nhận được tin nhắn của Lăng Phong, hẹn giờ tiếp tục huấn luyện, vì vậy Trí Lâm và Thực Quyên lên xe trước.

Khi Thực Quyên vừa ngồi vào trong xe, Trí Lâm cũng ngồi vào vị trí ghế lái của mình thì cậu giật mình phát hiện ra một điều.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nơi Không Thể Chạm (10)

Cậu sững sờ đưa mắt nhìn Thực Quyên đã ngồi yên ở ghế phía sau, thật sự quá sợ hãi. Đáng lý ra nên kiểm tra từ trước mới để cô ngồi vào bên trong. Khi cậu vừa ngồi vào trong xe, ngồi xuống ghế lái đã nghe một tiếng pít rất nhỏ, giống như vừa có một thứ gì vừa được kích hoạt.

- Ngồi im – Trí Lâm khẽ ra lệnh cho Thực Quyên.

Bảo Phương khẽ cười đóng điện thoại cho bước đến định mở cửa xe thì Trí Lâm đã hét lớn:

- Đứng vào.

Tiếng hét đã thu hút sự chú ý của mọi người, nhất loạt đều đưa mắt nhìn về chiếc xe của họ. Thực Quyên dường như cũng nhận ra được điều gì đó thể hiện qua nét mặt của Trí Lâm, trong người cũng không ngừng run lên.

- Có chuyện gì vậy? – Bảo Phương lo lắng hỏi.

- Gọi điện thoại đi, báo rằng xe chúng ta bị đặt bom – Trí Lâm thoảng thốt nói với Bảo Phương.

Bảo Phương run rẩy nhìn Trí Lâm và Thực Quyên đến nỗi chiếc điện thoại trong tay cũng đánh rơi xuống mặt đất. Cô lúng túng cúi người xuống chụp lấy điện thoại thì phát hiện đúng là dưới gầm xe có gắn bom, tín hiệu trong quả bom nhấp nháy.

- Có chuyện gì vậy – Lăng Phong cùng Jay bước đến gần cô hỏi.

- Không có gì, mọi người đi trước đi – Bảo Phương cố gắng kiềm chế sự run rẩy của mình đáp.

Phải để cho mọi người tránh xa khỏi vùng chết chóc này, nhưng Lăng Phong đành mặt, cậu không nghe lời nói của Bảo Phương, cứ xâm xâm bước tới.

- Sao vậy – Lăng Phong cúi người xuống nhìn vào bên trong xe, về mặt tái mét của Thực Quyên và dáng ngồi yên không nhúc nhích của Trí Lâm.

- Dưới ghế của tôi hình như có bom, nó không phát nổ ngay, tôi không biết nó là loại bom gì nên vẫn ngồi yên – Trí Lâm thờ dãi đáp, cậu biết không thể giấu được.

Trong lúc Bảo Phương bấm điện thoại, Lăng Phong cúi người xuống quan sát quả bom bên dưới. Quan sát cẩn thận một lúc xong, cậu nhòm người ngồi dậy nói:

- Cứ ngồi yên trong xe đi, đây là loại bom khởi động bằng áp lực, chỉ cần không nhúc nhích xe thì nó sẽ không nổ đâu. Đừng lo lắng – Máy chữ cuối là cậu muốn trấn an Bảo Phương.

Bảo Phương nghe nói họ tạm thời không gặp nguy hiểm gì thì cô mới thở ra, bốt căng thẳng.

Bảo Nam nãy giờ giữ Thực Quyên đứng im, bảo đảm an toàn cho cô ấy, bắt đầu bước lại gần nhìn xung quanh. Lăng bèn quay đầu nhìn Jay bảo:

- Cậu đưa Sophia và Andy về trước đi.

Jay gật đầu hiểu ý, nhanh chóng ra hiệu cho Sophia và Andy.

- Mar, còn anh thì sao?

- Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu – Lăng Phong trấn an Andy rồi bước đến bên cô vỗ về.

Andy ôm chầm lấy Lăng Phong nũng nịu nói:

- Không chịu đâu, em muốn anh ở bên cạnh em thôi, người ra rất sợ.

- Andy ngoan đi, nghe lời anh, em mau đi trước đi, sự an toàn của em còn đáng giá hơn mạng sống của anh. Họ là bạn của anh, anh không thể bỏ mặc họ mà đi lúc này được.

Lăng Phong vuốt má Andy một cái rồi hôn nhẹ trán cô ta, còn mở cửa xe giúp, Andy mới miễn cưỡng vào xe. Trước khi xe lăn bánh, Andy ra lệnh cho

Bảo Nam:

- Anh ở lại giúp đỡ họ đi.

Bảo Nam gạt đầu rồi đóng cửa xe lại, không theo Andy nữa.

Cả ba nhìn theo xe của Jay đã đi xa, Lăng Phong bèn bảo Bảo Phuong:

- Đưa súng của em cho anh.

Bảo Phuong không biết ý định của Lăng Phong là gì cô nhìn cậu chần chừ. Bảo Nam liền nói:

- Đưa súng cho cậu ấy đi. Em có biết không, kẻ gài bom chắc chắn đang quan sát xe chúng ta từ xa. Hắn không ngu dại gì mà cài một trái bom áp lực thế này rồi chờ đợi gỡ bom đến. Cho nên chắc chắn hắn ta đang đứng đâu đó để thực hiện bắn tỉa.

- Cái chúng ta cần hiện nay là phải xác định được vị trí mà hắn ta đặc súng bắn tỉa là ở đâu – Lăng Phong bèn nói thêm vào – Rất may là em đang đứng chắn tầm nhìn của hắn ta nên Thực Quyên mới được an toàn.

Thực Quyên nghe xong thì nét mặt càng lúc càng tái, cả người cô run lên từng đợt, mặc dù cô có thể bình thần đối mặt với những nguy hiểm, nhưng trước sau gì cô vẫn chỉ là một cô gái yếu đuối mà thôi. Đối mặt với cái chết, cô không thể tỏ vẻ bình thản được.

- Vậy thì phải làm sao? – Trí Lâm trong xe cũng lo lắng không thôi.

- Đưa súng của cậu cho tôi – Bảo Nam liền yêu cầu.

Trí Lâm tin tưởng, không chút do dự móc súng của mình ra đưa cho Bảo Nam.

Bảo Nam cầm súng trong tay quay sang hỏi Lăng Phong:

- Cậu xác định được vị trí nơi đó chưa?

Lăng Phong đưa mắt quan sát toàn vẹn bao đồ xe, cậu bèn đáp:

- Nếu ngắm mục tiêu ở trên cao thì chắc chắn sẽ bị che bởi mái xe. Cho nên hắn ta nhất định sẽ chọn vị trí thấp hơn. Mà vị trí này nhất định phải không bị chú ý. Vậy thì chỉ có thể là ở những phòng của khách sạn, tránh việc không ai làm phiền cả.

- Đúng vậy. Cho nên tầng hai và tầng ba là vị trí tốt nhất – Bảo Nam gạt đầu - Ở đây có hai hướng, chúng ta chia nhau ra hành động.

- Được, cứ vậy đi. Bảo Phuong em cứ đứng yên tại chỗ, hắn ta sẽ không dám liều lĩnh bắn em đâu.

Nói rồi cả hai nhanh chóng chia nhau ra chạy về hai phía.

Lăng Phong chạy về phía bên cánh trái của xa, nơi đó có một khách sạn lớn, gồm 15 tầng, ba tầng đều có góc bắn tốt. Cậu dấu cây súng đi, chạy vào trong khách sạn, đến quầy tiếp tân bình tĩnh bước lại hỏi:

- Xin hỏi, lúc này có ai đã đăng ký cùng lúc ba phòng liên tiếp ở lầu hai và lầu ba không em.

Giọng cậu rất nhẹ, rất ngọt ngào khiến cô tiếp tân thẹn đỏ mặt, cúi đầu đáp:

- Xin lỗi anh, đây là bí mật của khách, em không thể tiết lộ được ạ.

- À, chuyện là vậy, anh là tổng giám đốc của ..., lúc này anh cùng khách hàng ăn cơm, có bảo nhân viên của anh đi đặt phòng trước, nhưng điện thoại của anh lại hết pin, không thể liên lạc với cậu ấy được, đành đến đây hỏi em. Em đừng hiểu lầm.

- Hóa ra là vậy – Cô nhân viên như hiểu ra, lại nhìn bộ đồ lịch sự và phong thái đĩnh đạc của Lăng Phong thì tin ngay, cô ta dò sổ rồi gạt đầu nói – Đúng là có một người đã đặt 3 phòng cùng lúc ở tầng 3, số phòng là 301, 302, 303.

- Cảm ơn em – Lăng Phong bèn nở một nụ cười xã giao hoàn mỹ khiến cô tiếp tân ngỡ người nhìn theo bóng dáng đi vào của cậu.

Lăng Phong vừa bước chân vào thang máy, cậu lập tức móc súng ra, lên đạn ngay. Cánh cửa vừa mở ra, Lăng Phong siết chặt mấy ngón tay vào thân súng, cậu thận trọng bước ra. Hành lang vắng hoe, không một bóng người, Lăng Phong hài lòng nín cười.

Chưa bao giờ cậu có cảm giác căng thẳng như lúc này cả. Bảo Phuong vẫn đứng chắn tầm nhìn của tên sát thủ. Nếu cảnh sát ập đến, tên sát thủ sẽ vì hoàn thành nhiệm vụ mà không ngần ngại loại bỏ kẻ cản đường là Bảo Phuong.

Cậu nhất định phải ngăn chặn hắn ta trước khi hắn ta bóp cò.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Nơi Không Thể Chạm (11)

Cậu nhất định phải ngăn chặn hắn ta trước khi hắn ta bóp cò.

Các phòng đã hiện ra trước mắt cậu, Lăng Phong đưa tay giấu cây súng ra sau lưng định đi đến từng phòng gõ cửa xem thử thì cánh cửa phòng 302 bật mở ra, một gã đàn ông đo một cái túi dài giống như chứa đựng bộ dụng cụ câu cá đi ra, hắn ta hướng qua phòng 303 đi vào. Nhưng hắn ta vừa mở cửa thì Lăng Phong nhanh chóng đẩy ngã hắn vào trong phòng đóng cửa lại.

Rầm. .

Quá bất ngờ tên sát thủ giật cả mình, hắn quay đầu lại nhìn thì đã bị một khẩu súng chĩa vào đầu mình. Lăng Phong nhếch môi cười chĩa cây súng vào ngay thái dương hắn ta.

- Anh bạn, phòng bên cạnh không nhắm được à. Tiếc thật, đúng là mất thời gian quá. Nhưng xem ra anh bạn không phải là tay thiện xạ lắm nhì, bởi vì nếu là một tay súng giỏi thật sự, họ đã nhanh chóng xác định được góc bắn và tầm nhìn của mình, không mất thời gian để bị người ta phát hiện ra như anh bạn đâu.

Gã đàn ông nghe Lăng Phong nói vậy thì co người lại, hắn nước nước bọt cái ực, siết chặt cái túi sau lưng. - Nào, mở túi ra cho tôi xem một chút được hay không? Chắc chắn trong đó không phải là bộ dụng cụ câu cá đâu phải không? – Lăng Phong chế giễu hỏi.

Hắn ta nhanh như chớp quăng cái túi về phía Lăng Phong khiến cậu phải lùi lại mấy bước, dùng ngón tay xoay nhẹ súng một cái, mũi súng hướng về phía cậu, cậu nhé cây súng vào trong thắt lưng của mình. Mắt cười cười nhìn tên kia đang tìm cách bỏ chạy.

Gã kia đang run sợ với ý nghĩ khó thoát thì thấy Lăng Phong cất súng vào thắt lưng thì thở nhẹ một cái, hắn ta lấy lại tư thế bình tĩnh của mình, rút con dao giấu ở sau lưng ra. Chĩa về phía Lăng Phong, cậu khinh thường không thèm phòng bị chút nào luôn. Hắn ta thấy vậy liền cầm dao lao về phía cậu.

Lăng Phong hơi nghiêng người tránh mũi dao lao tới, khuya aty hắn ta vừa xét qua người cậu đã bị cậu nhanh chóng bắt lấy, kéo tiếp cậu thuận thế bẻ ngược tay gã ra sau lưng, rồi đẩy mạnh hắn ta cái rầm vào bức tường trước mặt.

Hắn ta bị đau đòn hét lên một tiếng. Hắn ta lập tức muốn vùng vẫy thì bị Lăng Phong đập mạnh vô khuỷu chân khiến hắn quỵ xuống đất, rút súng ra, cũng động tác xoay nòng súng điệu nghệ, dùng báng súng đập một phát khiến hắn ta ngất xỉu.

Thấy hắn ta ngất xỉu, Lăng Phong đứng dậy phui tay lắc đầu, cũng may hắn ta không phải người của cậu, chưa từng thấy tên sát thủ nào tệ hơn hắn ta. Cậu xé rách ra niêm cột chặt hai tay, hai chân tên này lại chờ cảnh sát đến hốt hắn ta đi. Thờ phù nhẹ nhõm.

Nhưng một giây sau, cậu khựng lại, nhìn chăm chăm tên sát thủ, rồi nhanh chóng lao ra khỏi cửa chạy ra ngoài. Cậu sai lầm rồi, thật sự đã sai lầm rồi.

Trái tim cậu hồ như bị ai dùng tay kéo mạnh ra khỏi lồng ngực, gần như không thể nào giữ lại được. Tất cả đều là bẫy, là một cái bẫy hoàn hảo, cùng lúc dụ được cậu và Bảo Nam đi nơi khác.

Cậu chạy vùn vụt ra khỏi khách sạn bằng cầu thang thoát hiểm, cậu cảm thấy khoang ngực cậu đang bức bối, cứ như không còn thở được nữa.

Bảo Phương lo lắng dáo dác nhìn xung quanh, hy vọng Bảo Nam và Lăng Phong sẽ không sao. Đột nhiên một bóng đàn nháng lên trước mắt cô, động tác của tên này nhanh đến nỗi khiến nhịp tim của cô đập ngừng đập vì quá bất ngờ. Bàn tay đang cầm chiếc điện thoại của cô cảm thấy bất lực, khẩu súng của cô đã đưa cho Lăng Phong mất rồi. Phản ứng đầu tiên của cô là lùi lại phía sau đầy cảnh giác, bởi vì trên người hắn ta toát ra sự nguy hiểm khó dò.

Nhưng hắn ta đã tiến sát lại gần cô nhanh chóng, Bảo Phương bèn tung nắm đấm về phía hắn ta, hắn nhanh chóng né được, khoe môi nhìn cô cười giễu cợt. Bảo Phương tức giận cô lao vào đánh nhau cùng với hắn, nhưng hắn ta rõ ràng muốn trêu ghẹo cô, chỉ né tránh chứ không hề đánh trả.

Nhưng sau đó Bảo Phương lại bị hắn ta khống chế, Trí Lâm và Thục Quyên ở trong xe nhìn thấy hai người họ đánh nhau thì nóng ruột vô cùng nhưng chẳng thể làm gì hơn, nếu họ cử động thì không chỉ là mình họ bị chết mà cả nhà đề xe này phát nổ, không biết hậu quả nghiêm trọng đến thế nào.

Hắn ta quặt hai tay Bảo Phương ra sau, ôm lấy người cô khống chế, đẩy cô vào thành một chiếc xe hơi gần đó, dùng chân kiềm giữ hai chân cô không thể nhúc nhích được, một giọng cười đắc ý vang lên bên tai của cô:

- Bé con, lâu quá không gặp.

Khuôn mặt hắn ta từ từ hiện ra rõ nét, một gương mặt vẫn đọng lại trong ký ức của Bảo Phương. Là hắn, là hắn... Một trận run rẩy không ngừng vang lên trong lòng cô, nhưng cô nhanh chóng gạt bỏ nỗi sợ, cô trừng mắt nhìn hắn ta, hắn ta tỏ ra không có gì, đưa một tay vuốt mặt cô, cô xoay mặt tránh né bàn tay bẩn thỉu của hắn.

- Một thời gian không gặp, em càng lúc càng trở nên xinh đẹp quyến rũ hơn trước nhiều, vẫn bản tính không khuất phục như trước đây.

Vừa nói hần vừa nhìn xuống phía dưới cổ cô, nơi bờ ngực đang phập phồng vì tức giận của cô.

- Lại là anh. Anh muốn gì.

- Ồ...thì ra em vẫn nhận ra anh à. Thật là hạnh phúc quá đi mất – Tên đó phá ra cười sung sướng.

Hai tay Bảo Phương muốn vùng quẫy, nhưng hần ta giữ rất chặt, khiến tay cô đau nhức vô cùng, cô ghiến răng nhìn hần.

- Thật ra anh chỉ muốn xem vết thương lần trước của em thôi, bắt đắ dĩ anh mới làm trầy tay em. Xem nào, còn đau hay không?

Hần nhìn vết bang trên tay cô, Bảo Phương giật người lại, không thềm nhận sự lo lắng của hần. Lần trước chính hần đã giết ba Thực Quyên, lần này lại muốn giết cô ấy.

- Người sẽ không chạy thoát đâu, cảnh sát sẽ đến đây ngay bây giờ - Bảo Phương ghiến răng nhìn hần nói. - Haha, ba anh từng dạy, đừng trông chờ gì vào bọn cảnh sát, lũ chúng nó còn lè mề chậm chạp hơn ốc sênm chỉ thích đến thu dọn tàn cuộc thôi – Hần nhìn xoáy vào mắt Bảo Phương cười khoái chí đáp.

Không ngờ hần vừa nói xong thì tiếng còi xe cảnh sát đã hú vang lên. Nhưng hần ta không hề thay đổi sắc mặt, hần nhìn Bảo Phương nói như ra lệnh.

- Đi nào, em đưa anh ra khỏi đây đi. Nên nhớ, nếu như em có bất cứ hành động nào thì anh sẽ bắn lũng sọ của tên cảnh sát nào dám chặn đường. Chắc em không ngại ngờ gì về tài bắn súng của anh chứ.

Bảo Phương hít một hơi thật mạnh, cô quay đầu lại nói với Thực Quyên và Trí Lâm đang sợ hãi trấn an:

- Không sao đâu, anh ta sẽ không làm hại mình.

- Đúng vậy, anh sẽ không làm hại người anh thích đâu – Hần ta kể môi sau tai cô thì thầm.

Bảo Phương tức giận, cô mím môi hậm hực bước đi, hần mỉm cười hài lòng đi phía sau cô. Bảo Phương bây giờ mới nhận thấy Lăng Phong nói cực kỳ đúng, cảnh sát và sát thủ, trình độ khác xa nhau một trời một vực, dù là một cảnh sát giỏi thế nào đi chăng nữa thì khó lòng chiến thắng được một tên sát thủ chuyên nghiệp. Mà thứ khác biệt để tạo nên chiến thắng chính là sự tàn nhẫn.

Đúng là chỉ có thật sự tàn nhẫn thì mới có thể ra tay không chút suy nghĩ để giành chiến thắng.

Cô và hần ta đi đến chiếc xe màu trắng của hần để ra khỏi nhà để xe, hần ta ra lệnh cho cô ngồi vào vị trí lái:

- Tôi không biết lái xe – Cô bèn lên tiếng từ chối, nếu như ngồi ghế lái thì càng chịu sự uy hiếp của hần ta nhiều hơn mà thôi.

- Ồ, nhiều năm không gặp, em đã học được cách nói dối rồi, dù ở vị trí nào, em cũng không thể thoát được anh đâu – Hần ta nheo mắt nhìn cô cười đáp.

- Tôi lái xe không quen lắm – Cô miễn cưỡng nói khi bị hần lật tẩy.

- Anh vốn không hề sợ chết – hần mỉm cười đáp rồi mở cửa xe để cô bước vào.

Bảo Phương vào trong xe, trừng mắt nhìn hần bức tức rồi bắt đầu lái xa, đi ngang qua mấy người bảo vệ giữ xe. Hần đưa cho cô chiếc thẻ gửi xe, đồng thời tay hần thò vào trong túi áo khoát nơi cô biết hần đặt khẩu súng đã lên nòng.

Bảo Phương bình tĩnh như không có gì mỉm cười đưa tấm thẻ xe cho bảo vệ rồi cùng hần ta lái xe chạy đi ra ngoài. Cô cố tình chạy thật chậm lại, cố gắng tìm cơ hội thoát thân. Cô khẽ đưa mắt nhìn về hai phía mà hai người con trai bỏ đi. Vẫn không thấy bóng dáng họ ở đâu, cô hy vọng họ không sao.

- Bé con, bây giờ em có thể lái xe nhanh lên được rồi, mỗi giây em chậm chạp sẽ được thay bằng một mạng sống nào đó – Hần ta đe dọa.

Bảo Phương mím môi miễn cưỡng đạp chân ga bắt đầu tăng tốc độ lái xe bỏ đi.

Cô chạy ngang qua khách sạn mà Lăng Phong đã bước vào, cũng là lúc cậu vội vàng chạy ra. Chiếc xe chạy xẹt qua, cậu thấy ngay bóng dáng Bảo Phương ngồi trên xe, một con trần động xuất hiện trong lòng Lăng hong, bởi cậu nhì thấy một tên kì lạ cũng ngồi xe với cô. Vậy là cậu đã đoán đúng, hần ta giăng ra nhiều cái bẫy khác nhau chỉ là muốn dụ cậu và Bảo nam đi xa mà thôi. Cậu không còn ý nghĩ lo lắng cho Thực Quyên nữa, mà tính mạng của Bảo Phương lúc này mới là điều tất cả của cậu. Khi cậu chạy đến, chiếc xe đã chạy cách cậu khá xa. Cậu không thể để hần chạy thoát.

Đó là một góc xéo, một tầm bắn xa, Lăng Phong giương súng ngay lập tức. Cậu phải bắn được, bằng mọi giá phải bắn trúng hần. Tiếng súng vang lên.

Rền vang cùng lúc với tiếng còi xe cảnh sát đang ào vào bãi đỗ xe. Tiếng thắng xe gấp gấp đầy hoảng hốt khi mà tiếng súng nổ ra khiến tất cả mọi người đều sợ hãi.

Bảo Phương nghe thấy tiếng súng, sau đó là tiếng vỡ của cửa chiếc kính của ghế sau. Viên đạn bay theo góc chéo xuyên ngay bên góc của chiếc kính sau, xuyên thẳng vào bả vai to lớn nhô ra khỏi ghế xe của tên sát thủ. Hắn gầm nhẹ một tiếng.

Bảo Phương biết hắn ta đã trúng đạn. Cô lập tức đạp thắng xe thật nhanh, khiến cả người tên này không kịp phòng bị gì cả đạp mạnh về phía trước. Rồi lần nữa dội ngược ra sa đạp vào thành ghế, hắn hét lên một tiếng, mặt hắn ta nhăn nhó đầy đau đớn, Bảo Phương có thể thấy vết máu của hắn bắn trên thành ghế đỏ thẫm.

Lợi dụng lúc hắn ta chưa kịp lấy lại tinh thần, cô lập tức đưa tay khống chế hắn ta. Chiếc còng tay của cô nhanh chóng móc ra khóa tay hắn lại, ngăn cho hắn ta móc súng.

Nhưng thái độ của hắn ta bình thản đến lạ kì khi nhìn thấy vẻ hài lòng của Bảo Phương khi bắt được hắn ta. - Để anh nói cho bé con biết 2 tin một tin vui và một tin buồn. Tin vui là trái bom dưới ghế con gái ông Chung Thành Quốc là trái bom giả, nhưng tin buồn là trái bom thật đang chờ tên vệ sĩ

Bảo Phương sững sốt vô cùng, không một chút suy nghĩ, cô liền đẩy cửa chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Hãy Ở Bên Em (1)

Sau phát súng khiến tất cả mọi người đều hoảng hốt, cảnh sát đã nhanh chóng bao vây lấy Lăng Phong khiến cậu không thể chạy lại xem Bảo Phương và tên kia thế nào, chỉ có thể đứng nhìn chiếc xe dừng lại.

Đang lúc sốt ruột định mặc kệ chạy lại xem sao thì đã thấy Bảo Phương xuống xe chạy ngược lại, cậu vội vàng hét lên gọi:

- Em không sao chứ.

Nhưng Bảo Phương không nhìn cậu, cô cũng không chạy về phía cậu mà chạy về hướng bên kia, nơi Bảo Nam đang ở đó. Linh tính mách bảo có chuyện không lành, cậu liền nhìn các đồng chí cảnh sát đang bao vây quanh mình.

- Có một quả bom trong bãi xe, mau chóng phong tỏa khu vực xung quanh đó. Có một đồng chí cảnh sát cùng người được bảo vệ bên trong xe đặt bom. Chung cư đối diện hình như đã xảy ra chuyện gì đó.

Tiếng gọi của cậu làm các cảnh sát chú ý đến Bảo Phương, họ nhận ra cô nên mới hỏi Lăng Phong: - Anh quen với cô ấy.

- Tôi nổ súng cũng là vì muốn ngăn cản tên sát thủ đang uy hiếp cô ấy – Lăng Phong vội vàng đáp, cậu sốt ruột muốn thoát khỏi sự bao vây để chạy đến chỗ cô – Các anh hãy mau đuổi theo cô ấy đi, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nói xong cậu lách người chạy đuổi theo, mấy người cảnh sát cũng không gây khó dễ nữa, cũng không cản trở cậu nhưng họ chạy sát theo phía sau.

Lăng Phong nhanh chóng đuổi kịp Bảo Phương, hai người đứng trước thềm chung cư, cậu giữ tay cô lại lo lắng hỏi:

- Chuyện gì vậy.

- Trái bom dưới xe là trái bom giả. Trái bom thật sự nằm ở trên đó, Bảo Nam đang ở đó, anh mau thả tay em ra, em phải đi lên đó – Bảo Phương giải thích nhanh rồi vùng tay ra khỏi tay của Lăng Phong.

Nhưng Lăng Phong đã ôm cô giữ chặt:

- Nguy hiểm lắm, em đừng lên.

- Buông em ra, em phải lên đó – Bảo Phương giằng dứ quát lên – Bảo Nam đang ở trên đó, anh trai em đang ở trên đó, mau thả em ra.

Nhưng Lăng Phong càng giữ chặt cô lại mặc cho cô điên cuồng kháng cự lại cậu. Cậu quan sát tình hình rồi nghĩ nhanh:

Chung cư này đang xây dựng dở dang, vì trục trặc gì đó nên đã ngừng xây 3 ngày nay. Vì vậy tên sát thủ mới lợi dụng thời cơ cài đặt bom, để bảo đảm không có người thiệt mạng. Tên này xem ra cũng không muốn gây chú ý lắm. Đặt bom chỉ là muốn cầm chân người đến mà thôi.

- Bảo Nam sẽ không sao đâu, anh ấy biết cách tự lo cho mình mà. ...em bây giờ chạy lên lầu nó phát nổ thì em sẽ phải bỏ mạng oan uổng đó – Lăng Phong bị Bảo Phương cắn vào bả vai để ép cậu buông cô ra nhưng cậu nhăn mày cố gắng chịu đựng cơn đau cũng nhất quyết không để cô chạy lên trên.

- Mặc kệ em, anh bỏ em ra. Em xin anh đó, xin anh đó – Bảo Phương vẫn một mực giãy giụa không ngừng, nhưng thấy Lăng Phong vẫn không chịu buông cô ra, cô khóc òa van xin cậu thả mình ra.

- Bảo Phương nghe anh nói đi, quả bom đến giờ vẫn chưa phát nổ, tức là nó cũng giống như quả bom kia, nghĩa là chị cần Bảo Nam vẫn đứng yên thì sẽ không sao, nếu chúng ta cứ đồng loạt ủa vào, chẳng khác nào kích hoạt cho quả bom nổ. Bây giờ chúng ta phải đợi thôi – Lăng Phong vỗ về cô khuyến can.

Bảo Phương nghe những lời Lăng Phong nói, sự đau khổ đến bóp nghẹn kia mới dịu lại, cô nhìn cậu, ánh mắt cậu toát lên sự chắc chắn khiến cô an tâm.

- Em muốn nói với anh ấy vài lời – Cô khẽ thì thào.

Lăng Phong gật đầu rồi nói lòng tay một chút cùng cô đứng lùi lại bên ngoài, Bảo Phương dùng hết sức hét lên:

- Bảo Nam! Anh có nghe em nói không. Anh thế nào rồi? Anh ráng đợi một chút, mọi người sẽ đến giúp anh. Chẳng có tiếng trả lời, khiến Bảo Phương hoang mang lo lắng. Lăng Phong ở bên cạnh vỗ về:

- Đứng ló, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

- Em không muốn anh ấy xảy ra chuyện gì đâu, em chỉ còn có mỗi anh ấy là người thân thôi...xin anh...xin anh đừng để anh ấy xảy ra chuyện gì hết...- Bảo Phương nắm vạt áo của Lăng Phong, gục đầu vào ngực cậu khóc.

Thục Quyên và Trí Lâm cũng nhanh chóng biết được quả bom trên xe họ là giả nhưng vẫn phải đợi các chuyên gia đến xác nhận rồi mới có thể tin chắc mà bước xuống.

Sự việc lần này quá gây kích động, toàn lực lượng cảnh sát đều ủa đến, người dân cũng bu đông nghẹt, báo chí phóng viên cũng bao vây khắp nơi. Huyền não một góc trời.

Ông Văn Lâm và ông Hoàng Danh, hai cán bộ cấp cao của ngành công an cũng vội vã chạy đến xem xét tình hình. Ra lệnh chỉ huy mọi việc.

Trái bom trên xe của Trí Lâm và Thục Quyên nhanh chóng được nhận định đúng là quả bom giả. Trí Lâm và Thục Quyên thở phào nhẹ nhõm. Cả hai nhìn nhau cười, này giờ tâm trạng cả hai đều căng thẳng vô cùng, đến hít thở mạnh cũng không dám, người cứng cả lên vì ngồi yên bất động, chân tay tê hết nhưng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Thục Quyên được một nữ cảnh sát dìu xuống, cả người cô gần như không cử động được, cô ngồi bịch xuống đất thở dốc. Ông Văn Lâm cũng thở phào nhẹ nhõm khi biết con trai mình không sao. Ông Hoàng Danh vỗ vỗ vai ông Văn Lâm chúc mừng:

- Anh đã có thể bớt lo lắng rồi.

Ông Văn Lâm cười gật đầu.

Một đồng chí chạy đến làm động tác chào nghiêm trang rồi lớn tiếng:

- Báo cáo thủ trưởng, đã sơ tán hết mọi người của những căn hộ chung quanh rồi, chúng ta có thể bắt đầu tiến hành phá vỡ quả bom bên trên.

- Tiến hành đi – Ông Văn Lâm ra lệnh.

Người đó liền nhanh chóng nhận lệnh bỏ đi. Trí Lâm đứng bên cạnh nghe vậy hơi thắc mắc mới tò mò quay đầu hỏi ba mình:

- Còn quả bom nào nữa sao?

- Đúng vậy, còn một quả bom thật sự được đặt ở khu chung cư đang xây dựng dở dang đằng kia. Nghe nói có một người hiện đang mắc kẹt ở đó – Ông Hoàng Danh thay ông Văn Lâm trả lời.

Thục Quyên nghe xong, toàn thân thấy lạnh toát, người chạy về hướng khu chung cư đó chẳng phải là Bảo Nam hay sao, tuy vờ như không thấy nhưng cô vẫn thầm quan sát Bảo Nam. Người bị kẹt với quả bom thật là Bảo Nam. Tim co thắt mạnh, khiến tay chân cứng ngắt của Thục Quyên run lên, cô bật dậy lao người về phía đó.

Cô chẳng thà người bị nổ chết là cô còn hơn, tại sao ông trời lại nhần tâm như thế, cô đã mong muốn gặp mặt cậu lần nữa dù phải đánh đổi bất cứ cái gì. Cuối cùng Bảo Nam cũng đã trở về, cô đã gặp mặt anh ấy, nhưng cái giá phải trả lại quá lớn, cái giá đó là sinh mạng của Bảo Nam.

Cô sai rồi, tất cả đều là lỗi của cô, nếu như cô không vì sự ích kỷ muốn gặp cậu mà nhần tin nhần đó, Bảo Nam sẽ yên ổn bên đó, có lẽ cậu sẽ không trở về và gặp phải sự việc này. Tất cả là lỗi của cô. Thục Quyên không ngừng trách móc bản thân, nước mắt cô nhòe hết gương mặt, cô chạy thật nhanh về phía đó. Phía sau mọi người cũng vội vã đuổi theo.

Khi cô vừa chạy đến, một tiếng nổ vang lên làm cho gạch vỡ văng xuống mặt đất, bụi rơi mù mịt. Tất cả mọi người hét lên sợ hãi. Lăng Phong đã dùng người che cho Bảo Phương khỏi những mảnh gạch vụn vỡ rơi xuống.

Bảo Phương gào lên:

- Không Bảo Nam...- Cô giơ tay đâm vào người Lăng Phong - Anh gạt em...anh gạt em...Bảo Nam...

Thục Quyên chạy đến đã nghe tiếng khóc nức nở của Bảo Phương, cả người cô rùng rợn. Cô đỡ đầu đứng lặng yên nhìn Lăng Phong đang đỡ dành Bảo Phương, cảnh sát đã phong tỏa không cho mọi người đến gần, cô ngước nhìn lên khu nhà chung cư xây dở dang này, đã trở nên hoang tàn hơn sau tiếng nổ, bụi rơi đầy, ánh mắt trở nên ngây dại.

Cô không còn nghe tiếng động xung quanh được nữa, hai tai của cô bị tiếng nổ vừa rồi làm cho ù đi. Tim cô cũng vỡ tung ra theo tiếng nổ. Nước mắt không thể rơi được nữa.

Mọi người dáo dạt ủa vào bên trong xem xét hiện trường sau vụ nổ, họ va vào cô, nhưng cô lại không có cảm giác gì hết, cô cứ đứng chết lặng nơi đó. Trời đất quay cuồng, cô từ từ ngã xuống đất.

Khi Thục Quyên tỉnh lại, trước mắt cô là một màn tối đen như mực. Nhưng cô nhận ra được mùi thuốc sát trùng của bệnh viện, cô biết mình đang nằm trong bệnh viện. Cô nghe tiếng khóc của Bảo Phương, có lẽ trên thế gian này giờ đây chỉ có cô mới hiểu được nỗi đau của Bảo Phương, cả hai người cùng mất đi người thân yêu nhất. Bảo Nam đã chết rồi, nhưng chắc cậu không muốn thấy Bảo Phương đau lòng vì cậu, có lẽ chỉ có cô mới an ủi được Bảo Phương lúc này, cô mệt mỏi khẽ gọi:

- Bảo Phương .

Cô giơ tay lên, muốn tìm kiếm Bảo Phương trong đêm tối. Bảo Phương nghe tiếng cô gọi ngừng đầu lên rồi bước đến nắm tay cô.

- Mình đây....

- Sao lại không mở đèn lên – Thục Quyên khẽ kháng hỏi.

Bảo Phương giật mình quơ tay trước đôi mắt đang mở của Thục Quyên, kinh hoàng khi thấy đôi mắt vẫn đang mở kia không có một chút chuyển động nào.

- Phương sao vậy, sao không nói gì – Thục Quyên thấy tự nhiên Bảo Phương im lặng thì lên tiếng hỏi.

- Thục Quyên... mình có mở đèn – Bảo Phương run run trả lời Thục Quyên rồi quay sang một người khác cũng có mặt trong phòng kêu lên – Mau gọi bác sĩ đến đây.

Thục Quyên nghe Bảo Phương đáp thì trấn động, cô quơ tay trước mắt mình, cô mở to hết sức, nhưng trước mắt cô chỉ là một màu đen.

- Đây là hiện tượng bị mù tạm thời – Bác sĩ khám mắt cho Thục Quyên xong thì đưa ra chẩn đoán – Là do thần kinh bị chấn động mạnh tác động lên dây thần kinh thị giác làm mù mắt. Cần phải nghỉ ngơi và chăm sóc tốt nếu không thì có thể trở thành mù lòa thật.

Bảo Phương nghe xong cũng nhẹ nhõm, cô ngồi nhìn bác sĩ đắp thuốc và băng mắt cho Thục Quyên. Lúc mọi người đi lên thì chỉ thấy một đồng gạch nằm rơi rải, nhưng tuyệt nhiên không thấy một cái xác nào cả, điều này làm Bảo Phương mừng rỡ vô cùng. Bảo Nam không biết đã biến đi đâu mất rồi, nhưng không sao, chỉ cần Bảo Nam bình an, anh trai của cô không có chết, cô cũng xem như đã cất được tảng đá trong lòng mình.

Cho nên dù mọi người khuyên cô về nhà nghỉ ngơi, cô cũng đều từ chối, vì cô lo lắng cho Thục Quyên nên quyết ở lại bên cạnh Thục Quyên. Cô nắm tay Thục Quyên mừng rỡ nói:

- Mắt của Quyên sẽ không sao, chỉ cần tịnh dưỡng nghỉ ngơi tốt thôi.

- Mình không sao, đừng lo lắng cho mình, mình muốn về nhà – Thục Quyên bèn nói.

- Nhưng mà mắt bạn ... - Bảo Phương ngập ngừng

- Mình sẽ đến khám thường xuyên, mình muốn về nhà hơn – Thục Quyên kiên quyết nói.

Về nhà, không cần mở đèn, cô nằm trên giường, đưa tay sờ vào đôi mắt được quấn băng của mình. Rồi lại đưa tay đặt lên ngực mình, cô vẫn cảm nhận được nhịp đập của trái tim mình, nhưng lại không còn cảm giác ấm áp của nó nữa mà chỉ cảm thấy một cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Dù bác sĩ đã dặn cô không được khóc nữa sẽ ảnh hưởng đến mắt của mình, nhưng cô không thể nào ngăn chặn được tiếng nấc của bản thân, không ngăn được cảm giác đau lòng khôn xiết này. Ba cô vừa mất, người con trai cô yêu nhất của ra đi. Cô không dám hỏi Bảo Phương về bảo Nam, cô sợ nhắc tới Bảo Nam sẽ khiến Bảo Phương đau lòng, nên chỉ có thể dồn nén nỗi đau này vào lòng mà thôi.

Trong đêm tối, giữa không gian yên tĩnh, tiếng khóc của cô khiến cho xung quanh càng âm đạm hơn. Đột nhiên một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào má cô.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Hãy Ở Bên Em (2)

Ông trời thường rất công bằng, lấy cái này đi sẽ trả lại cái khác. Đó là lí do những người mù đặc biệt thánh tai, dù tiếng động rất khẽ họ vẫn có thể nghe thấy.

Thục Quyên nằm im lặng trên giường của mình, không gian vô cùng yên tĩnh, nhưng tiếng mở cửa rất khẽ, bình thường khi người giúp việc mở ra đi vào cô cũng không hay, vậy mà bây giờ cô lại nghe rất rõ. Là ai đã bước vào, đứng rất gần bên giường của cô sao lại không lên tiếng.

Là Bảo Phụng hay là ai khác... cũng có thể là tên sát thủ do ông Kiến Quốc phái đến giết cô. Là ai cũng được, cô không còn quan tâm nữa, sự sống đối với cô hiện giờ hoàn toàn vô nghĩa.

Thục Quyên buông xuôi người, tiếng khóc đau đớn vẫn không ngừng chảy ra. Bàn tay ấm nóng chạm vào má cô, vuốt ve những giọt nước mắt đã làm ướt đầm cả cái vải quần quanh mắt cô, chảy dài trên gương mặt cô.

Thục Quyên như bị chấn động, là cô quá đau thương, quá nhung nhớ nên sinh ra ảo giác hay sao. Cô nhận ra cái bàn tay vuốt ve trên gương mặt cô này, cô luôn luôn khao khát lần nữa lại được sự vuốt ve như thế. Cô vội vã giờ tay vợ quào chụp lấy bàn tay đó.

Bảo Nam không rút tay lại, cứ để mặc cô nắm chặt tay mình, vuốt ve tay mình, luồn những ngón tay thon nhỏ của cô vào trong bàn tay to lớn của cậu, để cô cảm nhận sự tồn tại của cậu.

Bàn tay Thục Quyên lần lần theo cánh tay lên cao chạm vào gương mặt cậu, cậu có thể nhận thấy ngón tay run run lạnh toát của cô chạm vào mặt cậu, Bảo Nam phối hợp cúi người xuống một chút để cô dễ dàng chạm vào mặt mình.

Đó là sự xúc động dâng trào không gì có thể diễn tả trong lòng của Thục Quyên, Bảo Nam còn sống...

Cô bèn buông lỏng tay xuống, kìm nén tiếng nức, từ từ xoay người ngược lại hướng của cậu. Cô im lặng, không nói thêm câu nào nữa, căn phòng vốn có tiếng nức của cô giờ đã không còn, càng trở nên tĩnh mịch hơn bao giờ hết.

Thục Quyên cảm thấy sau lưng mình là một hơi thở nóng ấm đang sát vào người cô. Bảo Nam đã nằm xuống ôm chặt lấy cô, vòng tay của cậu rất ấm ôm lấy cô, làm xoa dịu nỗi đau trong lòng cô.

- Xin lỗi anh đã về trễ.

Lời vừa thốt ra đã xóa bỏ sự tuyệt vọng và đau khổ trong lòng cô, Thục Quyên xoay người lại cô đối diện với cậu, bảo Nam vẫn ôm lấy cô trong vòng tay mình.

- Em đã tưởng anh chết, em đã tưởng anh đã chết – Cô khóc nức nghẹn lên, đưa tay dấm vào ngực của Bảo Nam – Em đã nghĩ anh không cần em. Anh có biết không ba em đã mất rồi, bây giờ chỉ còn một mình em trên thế gian này. Anh có biết em đã sợ hãi thế nào không? Có biết em đau khổ thế nào không? Có biết em nhớ anh đến thế nào không?

- Anh biết... anh xin lỗi... đừng khóc nữa, nếu không sẽ ảnh hưởng đến mắt – Bảo Nam siết chặt cô, vội vàng xoa dịu nỗi đau trong lòng cô.

- Không cần... em chẳng thà mù mất cả đời này, còn hơn là sáng mắt mà cả anh cũng rời bỏ em....- Thục Quyên lắc đầu khóc lóc nói.

- Đừng nói những câu ngốc nghếch này – Bảo Nam trầm giọng bảo – Chẳng lẽ em muốn tương lai sống mãi trong mù lòa sao.

- Em chẳng thà là người mù. Em ước gì mình vốn là một người mù, như vậy sẽ không gặp anh, sẽ không yêu anh. Sẽ không đau khổ đến phát điên khi bị anh bỏ rơi. Em đau lắm anh có biết không? Anh thật là tàn nhẫn – Cô nức nở khóc khiến cho lòng cậu đau nhói. Tay cô dấm mạnh vào vai Bảo Nam, cậu để yên cho đánh, chỉ muốn cô có thể bỏ đi nỗi đau trong lòng.

Bảo Nam kéo Thục Quyên sát vào lòng cậu, để cảm cậu tùy vào đầu cô, nhìn thân thể bé nhỏ không ngừng run trong lòng mình, tìm cậu như ai cứu từng nhát dao. Nỗi chua xót dâng trào trong lòng, làm sao có thể xoa dịu nỗi đau này của cô, vết thương này là do cậu tạo ra.

- Thật ra anh đã đấu tranh quyết liệt với chính bản thân mình. Anh nói với bản thân, em là một cô gái đơn thuần, có cuộc sống bình thường không vương bận. Còn anh là một kẻ rất phức tạp, rầy đây mai đó, thậm chí là nguy hiểm vô cùng nên anh không muốn em lạc vào. Người như anh nên tránh càng xa càng tốt.

- Vậy anh đến đây làm gì, anh mau đi đi – Thục Quyên tức giận đẩy Bảo Nam ra xa.

- Nhưng mà anh rất nhớ em....- Giọng Bảo Nam trầm trầm khẽ khàng bộc lộ sự dịu dàng và thương cảm.

Cô xúc động khóc òa, thôi không kháng cự nữa, lẳng lặng tựa người vào lòng cậu.

- Anh rất sợ em rời xa anh, sợ sau này sẽ không ai nói với anh:” Em rất lo lắng cho anh” Khi ôm em trong vòng tay, anh không còn thấy mệt mỏi, được nhìn thấy đôi mắt yêu thương của em, anh thấy mình không còn cô đơn nữa.

Thục Quyên đưa tay kéo dải băng mắt ra, Bảo Nam kinh hãi kêu lên:

- Em làm gì vậy?

- Em muốn được nhìn thấy anh – Cô trả lời.

- Anh nghe nói mắt của em ... - Bảo Nam ngáp ngừng, cậu đau đón nhìn vào đôi mắt của cô trông đêm tối, cậu đưa tay vuốt ve đôi mắt lấp lánh như vì sao của cô.

- Mở đèn en đi anh – Cô khẽ yêu cầu.

Bảo Nam với tay bật chiếc đèn ngủ ngay đầu giường. Ánh sáng đèn dịu nhẹ lan tỏa khắp căn phòng, ánh sáng bắt chột khiến đôi mắt trong tối của Bảo Nam phải chớp chớp mấy cái, nhưng Thực Quyên phải nhắm nghiền hai mắt lại, vẻ mặt khó chịu hiện ra khiến Bảo Nam hốt hoảng:

- Chối mắt à .

Cậu định với tay lần nữa tắt đèn đi, nhưng Thực Quyên đã giữ tay cậu lại bảo.

- Đứng... một chút nữa sẽ quen thôi, em muốn được nhìn thấy anh. Em muốn xem anh thế nào, có bị thương hay không? Khi trái bom nổ, tim em cũng muốn nổ tung theo . Em thật sự rất sợ.

Cả người cô run lên trong vòng tay của Bảo Nam, cậu siết chặt cô hơn, đem hơi ấm trong người truyền sang cho cô.

- Anh đã không sao rồi. Lúc trái bom nổ, anh đạp kịp bay người qua một bên tránh. Tuy có bị gạch đá văng trúng người đau đớn, nhưng anh không sao. Vì anh không muốn bị chú ý nhất là có phóng viên đây rầy nên nhảy xuống tường nhà bên cạnh bỏ đi – Cậu khẽ khàng giải thích.

- Vậy sao anh còn lén lút đến đây, anh chắc chắn là có bị thương – thực Quyên sợ hãi đưa tay sờ nắn khắp người Bảo Nam, cô chạm vào vạch băng quấn trên tay cậu, chạm vào vết thương trên vai khiến Bảo Nam nhăn mặt khẽ rên một tiếng, cô không hỏi đau lòng.

Bảo Nam nắm tay cô giữ lại, nhìn cô vì cậu đau lòng khóc, Bảo Nam thở dài vuốt nước mắt cô lần nữa bảo:

- Anh lại làm em khóc nữa rồi.

- Em không khóc - Cô gạt nước mắt đi âm ức đáp.

- Được rồi, em không khóc – Cậu khẽ cười nhìn gương mặt phụng phịu của cô khẽ cười, môi cậu lướt nhẹ qua vành tai cô rồi dừng lại trên đôi mắt mở to nhưng trong veo không chứa một hình ảnh nào, cậu hôn vào giọt nước mắt đang đọng lại trên gương mặt cô.

Môi cậu tiếp tục lướt nhẹ xuống và dừng lại trên đôi môi mềm mại của cô, cách tiếp xúc này khiến gương mặt Thực Quyên đỏ bừng. Cô đưa tay vuốt ve gương mặt Bảo Nam, cảm nhận nụ hôn của cậu càng lúc càng mặn nồng, cậu ngậm lấy vành môi cô rồi vào sâu bên trong.

Đây không phải là lần đầu Bảo Nam ôm cô, những vòng tay lần trước đều dịu dàng và vô hại, chỉ làm cô đắm chìm trong mê mẩn và hạnh phúc. Nhưng lần này, lần đầu tiên cô cảm nhận được dục vọng không chút kiềm chế của Bảo Nam.

- Anh rất sợ, anh sợ em xảy ra chuyện, sợ anh mãi mãi không còn gặp được em nữa. Trước khi trái bom nổ, anh đã rất hối hận, hối hận vì chưa kịp nói với em một điều: Thực Quyên, anh yêu em.

Lời thì thầm vừa thốt ra của Bảo nam còn hơn cả nụ hôn và những cái vuốt ve của cậu, nó như một cơn bão vô hình ập đến nhấn chìm cô. Đó là cái cảm giác vui sướng và ngập tràn hạnh phúc, cô đã đợi để nghe được lời này biết bao nhiêu lâu.

(Trẻ con.....hãy nhảy cóc một đoạn đi, đầu óc trở nên đen tối là chị không chịu trách nhiệm nha) Trước đây mặc dù là cô tự nguyện như đầu là Bảo nam chủ động quấn lấy cô, còn hôm nay, phút giây này, cô thật sự muốn có cậu. Cô đưa tay vòng tay lấy cổ cậu, kéo cậu sát vào cô hơn nữa, sau đó trở người nằm trên nười Bảo Nam, hôn lên môi cậu, chiếc lưỡi nhỏ mưu đồ chui vào môi cậu, lướt nhẹ vào mấy chiếc răng đều tăm tắp kia ruồi cuốn thẳng vào bên trong khoang miệng cậu

Bảo nam cũng khẽ khàng đáp lại nụ hôn của cô, tay cậu giữ lấy gáy cô để nụ hôn của cô càng sâu hơn. Bàn tay cô bắt đầu di chuyển xuống những khuy áo của cậu lần mò từng nút một. Đôi môi mềm mại của cô hôn lên cổ rồi lướt nhẹ qua vai cậu, trượt xuống lồng ngực. Thực Quyên có chút thẹn thùng.

Thật ra dù là cô ở thế chủ động nhưng kinh nghiệm của cô rất ít, đành phải trả quyền thế chủ động Bảo Nam, cô thích tận hưởng niềm hân hoan của cơ thể, đắm chìm trong sự yêu thương vô bờ của Bảo Nam.

Mái tóc dài của thực Quyên xõa dài rũ xuống vòm ngực vạm vỡ, quét qua cơ bắp săn chắc của Bảo nam, cảm giác mon trón kích thích từng thớ thịt cùng với nụ hôn táo bạo của Thực Quyên , cô thể Bảo Nam như bị đốt cháy. Lần đầu tiên cậu cảm thấy cậu cần phải kiềm chế bản thân mới có thể kiềm nén từng run động của cơ thể.

Hai cơ thể hòa hợp vào nhau bắt đầu một vũ điệu không ngừng, họ vuốt ve từng đường cong cơ thể của nhau hòa quyện hơi thở hỗn hển vào trong không gian yên lặng xung quanh.

Đối với thực Quyên cảm giác khoái lạc của cô thể không thể nhấn chìm cô, điều cô xem trọng là cái cảm giác thân mật khi hai cơ thể hòa nguyên vào nhau, duy chỉ lúc đó cô mới có cảm giác mình thật sự có được tình yêu của Bảo Nam.

Sự thăng hoa đó dù có hòa quyện thân mật đến mấy, có lượn lờ siết chặt đến đâu thì cũng có lúc kết thúc.

- Hãy ở bên em – Thực Quyên mệt mỏi thều thào.

- Ngủ đi – Bảo Nam không trả lời câu hỏi của Thực Quyên nhưng cậu dùng hành động luồn những ngón tay vào bàn tay cô siết chặt như một lời khẳng định.

Khi cô đã mất nguyên và ngủ thật sâu trong lòng cậu, Bảo Nam mới khẽ vượt má cô, trước đây, cậu luôn là người ngủ sâu, Thực Quyên thường không ngủ được, bởi vì cô sợ khi mở mắt ra đã không còn nhìn thấy được Bảo Nam, nhưng cô chưa từng mở miệng cầu xin cậu ở lại. Có lẽ cô đã thật sự cô đơn đến nỗi phải mở miệng cầu xin.

Tương lai của cậu là một màu đen tối, cô nếu theo cậu sẽ mãi mãi không thấy ánh sáng. Một cô gái như cô vì sao lại chấp nhận theo một người như cậu. Chỉ có thể dùng một chữ để lý giải: "Chính là yêu"

Suốt cả tháng kể từ lúc ba cô bị ám sát, Thực Quyên thường thấy khó ngủ, giấc ngủ hay chập chờn. Đến khi ba cô mất, cô trở thành người thừa kế, âm mưu ám sát vẫn đeo đẳng khiến cô càng mất ngủ. Hôm nay mới là lần đầu tiên cô ngủ ngon giấc đến thế.

Tiếng gõ cửa bên ngoài làm cô thức giấc. Thực Quyên hoảng hốt mở tay sang bên cạnh, chiếc giường lạnh tanh không một bóng người khiến cô hụt hẫng vô cùng. Cô chán chường ngồi dậy tìm quần áo mặc vào, mới phát hiện quần áo vẫn trên người cô. Thực Quyên nghi ngờ có lẽ đêm qua chỉ là một giấc mộng xuân của cô mà thôi, cô thở dài nói:

- Vào đi.

Bảo Phương bước vào, tâm trạng có vẻ nhẹ nhõm hơn hôm qua, cô nhìn Thực Quyên nói:

- Đã khỏe hơn chưa.

Thực Quyên khẽ gật đầu, trong lòng buồn bã vô cùng.

- Sao lại tháo băng mắt ra – Bảo Phương nhìn gương mặt thần thờ của thực Quyên khẽ trách.

- Mình đeo không quen lắm, thấy hơi khó chịu nên mới tháo ra - Thực Quyên cười ngược đáp.

- Thật là...mình điu bạn xuống ăn sáng, lát nữa chúng ta đi bệnh viện băng lại mắt cho bạn – Bảo Phương đành nói.

- Mình không muốn ăn, mình thấy rất mệt, mình muốn nghỉ thêm một chút – Thực Quyên lắc đầu đáp rồi từ từ ngã người nằm xuống.

- Được rồi, vậy Quyên nằm nghỉ đi, mình đặt điện thoại kế bên gối. Chỉ cần bấm số 1 thì gọi được mình – Bảo Phương đặt điện thoại lên gối Thực Quyên dặn dò – Bạn mò được phím số 1 chứ?

- Mình mò được – Thực Quyên đáp, cô nằm quay lưng về phía Bảo Phương.

Bảo Phương thấy Thực Quyên có vẻ mệt mỏi nên cũng không làm phiền nữa, đối với một cô gái hiền lành yếu đuối như Thực Quyên, những sự cố dồn dập ập đến đúng là quá sức chịu đựng.

- Bảo Phương...- Thực Quyên đột nhiên lên tiếng gọi – Bảo Nam...anh ấy

- Không sao....không tìm được xác anh ấy – Bảo Phương khẽ đáp, trong giọng nói không giấu được niềm vui.

- Vậy à ...

Bất luận đêm qua là một giấc mơ đi chăng nữa thì chỉ cần anh còn sống là được rồi. Cô khẽ chớp mắt rũ giọt nước mắt chực trào xuống.

Tiếng điện thoại di động của cô bỗng vang lên, cô chưa kịp trả lời thì:

- Là anh...

Trái tim cô liên đập rộn ràng.... - Thấy em ngủ ngon nên anh không nỡ đánh thức. Để tránh mọi người đến nên anh phải ra đi....- Ngừng một lát Bảo Nam mới nói tiếp – Em hãy nhớ giữ gìn bản thân mình, đừng có khóc nữa...nếu không mắt em sẽ trở nên xấu đi đó. ..Đừng nói với Bảo Phương về anh.

Cô im lặng nghe cậu dặn dò không lên tiếng.

-Nếu có thể ...anh lại đến bên em.

Nói xong Bảo Nam cúp máy, Thực Quyên cầm điện thoại thần thờ. Đêm qua không phải là một giấc mơ, Bảo Nam thật sự đã đến bên cô, anh đã nói

yêu cô, anh còn nói anh sẽ lại đến bên cô...Thục Quyên khẽ cười hạnh phúc.

- Đã vất vả rồi, con và Trí Lâm hãy về nhà nghỉ ngơi đi – Ông Trí Lâm nhẹ giọng bảo hai người.

- Con cũng mệt nhiều rồi, cũng đã khóc một trận, còn phải bảo vệ Thục Quyên, giờ về nhà nghỉ ngơi một chút đi – Di Lương vỗ vai Thục Quyên bảo.

Ông Hoàng Danh – chồng di Lương cũng bảo:

- Nghe nói...người đó là Bảo Nam đúng không?

Bảo Phương gật đầu. Ông Hoàng Danh cũng thờ dãi:

- Trước đây chú dạy nó trong trường cảnh sát. Thành bé là một đứa thông minh, chú rất thích tài bắn súng của nó...thằng bé có thiên chất của cha cháu...đáng tiếc là...cũng may là lần này thằng bé không sao. Nói xong ông Hoàng Danh thờ dãi một hơi lắc đầu khoát tay vợ quay đi.

- Bảo Phương, con về trước đi, chú bàn chút chuyện với Trí Lâm đã – Ông Văn Lâm đột nhiên lên tiếng bảo.

Cô gật đầu đi ra về. Chào hỏi bàn bạc với mấy đồng nghiệp vài câu rồi ra về. Vừa bước ra khỏi cửa, định gọi taxi về nhà thì thấy một chiếc xe quen thuộc ở đó. Thấy cô đi ra, Lăng Phong bước xuống xe, cậu đến trước mặt cô hỏi:

- Tại sao không nhận điện thoại của anh?

- Không thích thì không nhận – Cô làm mặt lạnh đáp rồi bước qua cậu bỏ đi.

- Lên xe đi...- Lăng Phong ra lệnh.

- Tại sao tôi phải lên xe của anh. Anh nghĩ anh là ai – Bảo Phương trừng mắt hỏi lại

- Nếu em muốn có sự lôi lôi kéo kéo trước cửa cảnh sát thì anh sẵn lòng – Lăng Phong nhướn mày nhìn cô thách thức.

Bảo Phương tức giận trợn mắt nhìn cậu, sau đó đành mở cửa đi vào bên trong xe, cô đóng sầm cửa lại đầy tức tối. Lăng Phong khẽ cười nhìn thái độ bất phục tùng của cô. Lại giận rồi...lại phải tốn công dỗ dành. Cậu ngồi vào vị trí ghế lái, lái xe bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Hãy Ở Bên Em (3)

Xe vừa chạy được một đoạn ra khỏi cửa cảnh sát thì Bảo Phương đã ra lệnh: - Dừng xe.

Lăng Phong lập tức dừng xe lại. Bảo Phương liền mở cửa định bỏ ra ngoài thì Lăng Phong đã nhanh tay bấm nút khóa cửa. Bảo Phương không tài nào mở cửa xe được, cô tức tối quay đầu nhìn Lăng Phong nói:

- Mở cửa.

Lăng Phong làm như không thấy không nghe tiếng cô, hai tay thoải mái đặt lên trên đầu, mắt chăm chú nhìn phía trước. Bảo Phương thấy vậy không thêm nói thêm nữa, cô nhào người qua bên cậu đưa tay muốn nhấn nút mở cửa thì bị Lăng Phong ôm lấy.

Quá bất ngờ vì cái ôm này, Bảo Phương khụy tay ngã luôn vào lòng của Lăng Phong, cậu nhìn cô đang trừng mắt tức giận, gương mặt có chút đỏ vì cảm giác tiếp xúc này thì cười khùng khục trên:

- Anh cũng thích cảm giác thế này lắm, nhưng tiếc là đèn chuyển sang màu xanh rồi, nếu chúng ta không chạy, xe phía sau sẽ bóp còi inh ỏi đó.

Bảo Phương mới quay đầu nhìn lại, phát hiện họ đang dừng trước một ngã tư đèn xanh đèn đỏ, đèn cũng vừa chuyển sang xanh bắt đầu chạy (Truyện từ: truyệnnganplus). Hóa ra Lăng Phong dừng xe lại là vì đèn xanh đèn đỏ. Cô hậm hực thoát khỏi người Lăng Phong, cậu cũng buông tay ra, cười giả vờ tiếc rẻ nói:

- Anh chẳng muốn buông tay chút nào, cảm giác ôm em trong lòng rất là thoải mái. Hay là cứ mặt kệ những người ở phía sau đi, chúng ta tiếp tục.

Bảo Phương biết là Lăng Phong cố tình trên mình, cô trừng mắt nhìn cậu rồi ngoa ngoãn ngồi yên, không cố chấp xuống xe nữa. Bởi vì cô biết, nếu bây giờ mà lại nhào sang đó thì cũng chẳng được gì chỉ tổ thiệt thòi mà thôi.

Lăng Phong thấy cô ngồi im thì khẽ cười lái xe đi.

Cậu dùng xe trên một con đường vắng, cũng không mở cửa xe, chỉ đưa tay mở máy nghe nhạc, một giai điệu êm đềm vang lên. Bảo Phương từng nghe bài này rồi, nhưng cô lại chẳng nhớ nổi tên.

Bài hát vang lên một lúc, cả hai ngồi im lặng không ai lên tiếng một câu nào hết, Bảo Phương cũng thôi ý định xuống xe mãi cho đến khi bài hát gần kết thúc, Lăng Phong mới quay đầu hỏi:

- Vẫn còn giận sao.

Bảo Phương không trả lời, cô quay mặt ra phía cửa.

- Anh là lo lắng cho em.

- Ai mượn anh lo lắng – Cô gắt lên.

Lăng Phong nhào người qua bên cô, đưa tay nắm nhẹ lấy cái cằm cô định xoay mặt cô lại, nhưng cô ngang bước xoay mặt thoát khỏi tay cậu. Lăng Phong lại giữ cằm cô xoay lại lần nữa, lần này cậu giữ chặt, không cho cô thoát.

Bảo Phương miễn cưỡng phải đối diện với Lăng Phong.

- Em có biết không? Trên đời này sẽ không có ai yêu em được nhiều như anh đâu - Giọng nói của Lăng Phong nhẹ nhàng tới nỗi khiến tim Bảo Phương thổn thức.

Môi cậu chạm vào môi cô, cảm giác ấm mềm khiến Bảo Phương mạnh một hơi hít vào, tim đập không thôi.

- Anh đã từng nói, dù có trả giá thế nào cũng phải bảo vệ em. Lúc anh phát giác mình bị lừa, trong lòng anh như có lửa đốt hết tim gan, vì lo sợ. Anh lo sợ em sẽ có chuyện, chạy như điên ra ngoài phát hiện em và tên sát thủ đang cùng nhau ngồi trên xe, hấn uy hiếp em. Cả người anh run lên. Anh giương súng bắn hấn ta mà tay run cả lên. Em cũng biết, người cầm súng kỵ nhất là run tay, nhưng lúc đó lòng anh rất bồn chồn. Anh rất sợ với tốc độ đó, khoảng cách đó, mình sẽ bắn hụt. Nhưng anh buộc mình phải bắn chính xác, nếu không em sẽ bị hấn đưa đi mất. Hấn là một sát thủ tàn nhẫn, sẽ không để em sống sót trở về đâu. Và nếu em có chuyện gì xảy ra, anh sẽ hận bản thân mình đến chết vì không bảo vệ được em – Giọng cậu có chút run khi kể lại cái phút giây hoảng loạn đó.

Bảo Phương nhìn hai mắt của Lăng Phong, đó là một vực tình cảm sâu hun hút không hề thấy đáy. Nỗi lòng của Lăng Phong đã kiềm nén và ảm đạm lâu lắm rồi, cuối cùng cũng nói ra.

- Anh biết em rất lo lắng cho Bảo Nam. Nhưng mà để em vào đó, trái bom phát nổ, cho nên anh chẳng thà để em giận anh còn hơn để em có chút thương tích nào.

Bảo Phương cụp mắt xuống, không phải là cô không hiểu, nhưng Bảo Nam là anh trai của cô, dù có thế nào, cô cũng muốn được nhìn thấy anh mình, còn hơn phải đoán mò đoán non và phập phồng lo sợ. Lúc trái bom phát nổ cô kinh hãi đến nỗi run rẩy tay chân, cứ nghĩ Bảo Nam đã chết mà không ngừng khóc. Khi biết Bảo Nam còn sống, cô vui lắm, nhưng lại lo lắng, trái bom nổ ra, dù thoát chết, nhưng chắc chắn cũng sẽ bị thương. Mà anh thì không biết ở đâu mà đi tìm, cho nên mới xin ra giận dỗi như vậy.

- Còn giận không? – Lăng Phong nâng mặt cô lên hỏi khẽ.

Cô lắc đầu, mặt hơi hồng hồng vì đã trẻ con như thế. Lăng Phong khẽ cười, cúi đầu hôn lên môi cô. Những cái hôn vụn vờn điểm trên mặt Bảo Phương khiến cô run rẩy.

Dần dà, nụ hôn của Lăng Phong từ mon man liền trở nên nồng nóng, cắn khê lên môi của Bảo Phương rồi xâm chiếm vòng miệng của cô. Bảo Phương chỉ có thể dựa sát vào thành ghế để không đỡ người xuống. Dây dưa mãi, cậu mới luyến tiếc rời Bảo Phương ra trở về ghế lái của mình:

- Đi thôi, anh đưa em gặp Bảo Nam.

Bảo Phương theo Lăng Phong bước vào trong ngôi biệt thự màu xanh, bài cách rất đẹp, nhưng vẫn mang kiến trúc cổ kính. Bước chân hơi run, cảm giác vui mừng đến nỗi hiện cả trên nét mặt của mình. Sao cô lại quên mất chuyện này, Bảo Nam vốn là vệ sĩ của Andy, dù có thế nào đi chăng nữa, cậu cũng sẽ quay lại bên cô ấy tiếp tục nhiệm vụ của mình.

Cô lén lút nhìn Lăng Phong. Cậu dừng lại nhìn cô một cái rồi đưa tay vuốt chóp mũi cô cười:

- Đáng lý dẫn em đi gặp Bảo Nam sớm hơn, nhưng vì có người nổi giận, không chịu nghe điện thoại, anh bắt buộc phải đến sở cảnh sát chờ cả buổi. Có biết công ty anh còn biết bao nhiêu việc hay không, có biết anh đã bỏ dở biết bao nhiêu thời gian hay không. Tồn thất bao nhiêu hay không.

Bảo Phương nghe xong thì xấu hổ cúi đầu hời hợt.

- Bỏ đi, ai bảo người đó là em làm chi – Lăng Phong thờ dãi nói.

Bảo Phương nghe vậy thì cười, nhón chân hôn cậu một cái, nhưng bị cậu bắt giữ. Lăng Phong nheo mắt cười nhìn gương mặt đáng yêu của Bảo Phương hỏi:

- Có biết hậu quả hôn trộm là thế nào không?

Cô đỏ bừng mặt trừng mắt nhìn cậu nhưng Lăng Phong đã kéo cô lại, tiếp tục hôn cô một nụ hôn thật sâu đến mức cô đứng không vững. Phải dựa vào cậu mà đi vào bên trong.

Vào bên trong, Lăng Phong buông Bảo Phương ra, sửa lại áo quần chỉnh tề rồi bước nhanh vào phòng khách. Cửa vừa mở, Cả hai đã nhìn thấy Bảo Nam đứng trước mặt mình, Andy đang ngồi thưởng thức trà bên bàn, thấy Lăng Phong vào thì đứng bật dậy vui vẻ gọi:

- Mar....anh về rồi....

Cô sà vào lòng Lăng Phong nũng nịu:

- Người ta nhớ anh quá đi hà. Mấy hôm nay anh bận lắm sao.

Bảo Phương ở phía sau, nhìn Lăng Phong và Andy có chút buồn. Dù Lăng Phong đã nói hãy tin tưởng cậu, nhưng cô vẫn không hiểu mối quan hệ giữa cậu và Andy là thế nào. Cô ta giống như tình nhân nhỏ bé cần được yêu thương che chở.

Andy thấy Bảo Phương nhìn mình thì cười chào hỏi:

- Sao cô lại ở đây.

- Vì sự việc lần trước, cô ấy đến đây tìm chúng ta để viết báo cáo. Anh thấy em hãy cho anh bạn vệ sĩ này thay em báo cáo tình hình lúc đó đi. Chúng ta lên nhà trên đi, cứ để họ ở dưới này làm việc – Lăng Phong lập tức đáp thay Bảo Phương.

Nói xong cậu kéo Andy đi lên trên. Chỉ còn lại Bảo Phương và Bảo Nam ở dưới, chờ hai người đó khuất bóng, Bảo Phương ngay lập tức chạy đến ôm chầm anh trai mình gọi khẽ:

- Anh....

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Hãy Ở Bên Em (4)

Bảo Nam vội đẩy Bảo Phương ra, nắm tay cô kéo đi theo mình.

- Chúng ta ra ngoài nói.

Bảo Phương khó hiểu đi theo Bảo Nam. Rõ ràng Lăng Phong cố tình lôi kéo Andy đi lên trên để cô và cậu có thể nói chuyện thoải mái, tại sao Bảo Nam lại còn kêu cô đi ra ngoài. Là vì anh muốn cẩn thận hay là vì điều gì, không thể nào Bảo Nam không nhận ra dụng ý của Lăng Phong được, cậu là người rất tinh ý.

Bảo Nam kéo Bảo Phương ra phía sân bên hông của ngôi biệt thự mới đứng lại. Bảo Phương ngơ ngác nhìn hành động hơi lạ của Bảo Nam.

- Anh...- Cô gọi khẽ lần nữa.

Bảo Nam quay người lại, cậu nhìn đứa em gái nhỏ giờ đây đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp và giỏi giang, đưa tay vuốt tóc đen dài đang để xõa của Bảo Phương, lát sau cậu mới nói:

- Xin lỗi vì đã bỏ em một mình.

Bảo Phương đứng im tận hưởng cảm giác thân quen của anh trai mình, sau đó mới nói:

- Em không sao, em có chú Lâm và mọi người chăm sóc, anh mới phải lo đó, anh ốm đi rất nhiều – Cô nhìn kỹ Bảo Nam từ trên xuống dưới, Bảo Nam thật sự ra dáng đàn ông, da sạm hơn, thân hình cao nhưng gầy gò hơn, mắt sâu và lạnh lùng hơn, đến cả cách nói chuyện cũng không còn cảm giác ảm áp như trước đây nữa. Cô thật sự đau lòng vì anh trai mình, cô biết mấy năm nay Bảo Nam sống rất vất vả.

- Anh sống rất tốt - Bảo Nam trầm giọng đáp.

- Anh....nói cho em biết, những năm qua, anh đã điều tra ra được gì chưa? – Bảo Phương nhìn anh trai dò hỏi.

Bảo Nam không muốn Bảo Phương dấn vào chuyện này, cậu muốn cô có một cuộc sống bình thường như bao người con gái khác. Nhưng cậu biết, nếu

bây giờ nói dối là chưa điều tra được gì thì chắc chắn cô sẽ dùng mọi cách bắt cậu quay trở về nhà, nhưng nếu nói ra những gì mình điều tra được, cô chắc chắn sẽ liệu lĩnh tìm hiểu.

- Anh ...- Bảo Phương khẽ gọi khi thấy Bảo Nam đứng ngây người ra đó.

- À ...anh điều tra ra một số chuyện – Bảo Nam định thần lại vô thức đáp.

- Là chuyện gì ? – Bảo Phương hỏi hóp hóp dồn, cô siết lấy tay áo của Bảo nam chờ đợi câu trả lời mà cô luôn muốn tìm kiếm.

- Hứa với anh không được liệu lĩnh, khi em muốn hành động điều gì thì cũng phải bàn bạc với anh trước – Bảo Nam nhìn cô nghiêm khắc bảo.

Bảo Phương nôn nóng muốn biết câu trả lời là gì nên không ngần ngại gật đầu.

- Anh điều tra được cây súng mà bắn ba chính là loại súng có tên là K 3265 với tầm bắn chính xác cao, bọn chúng chỉ sản xuất với số lượng có hạn. Việt Nam chúng ta có tất cả là 23 cây. 23 cây đều thuộc các vị lãnh đạo cao cấp. Lúc trước, anh đã điều tra và biết, trong nội bộ của chúng ta có nội gián, chính người đó là người đã bắn ba. Chỉ có thể là người trong nội bộ mới khiến ba mất cảnh giác và bị bắn chết như thế, cho nên ...- Bảo Nam ngần ngại nói.

- Ý anh là, người bắn chết ba mình có thể là người rất quen thuộc – Bảo Phương chấn động hỏi.

- Uhm ...- Bảo Nam gật đầu.

- Anh điều tra ra được ai chưa? – Bảo Phương phần nộ hỏi.

- Vẫn chưa ...nhưng anh biết có hai người được cấp phát loại súng này.

- Là ai?

- Một người là thầy giáo dạy anh ở trường cảnh sát Lưu Hoàng Danh, người còn lại chính là chú Lâm – Bảo nam chậm rãi đáp.

- Ý anh là ...- Bảo Phương tròn mắt nhìn Bảo nam đầy sững sốt, tìm cô co thất dử dội vì phát hiện ra sự thật này – Chú Lâm rất có thể là người đã giết ba chúng ta sao, lúc đó, chú ấy có mặt cùng với chúng ta.

- Anh không biết có phải chú ấy hay không, nhưng anh nghĩ là chú ấy. Tuy chú ấy và anh có một khoảng không bên cạnh nhau, nhưng khoảng thời gian đó anh e là không đủ để sát hại ba chúng ta.

- Biết đâu do tinh thần căng thẳng, anh mới cảm thấy khoảng thời gian đó ngắn. Nếu không tại sao chú ấy lại giấu chúng ta sự thật về cái chết của ba – Bảo Phương nhớ lại khoảng thời gian cô và Lăng Phong bị nhốt trong cái hộp, đó là khoảng thời gian dài vô tận, cô không ngừng cầu xin cho có người tìm thấy và giải cứu cho họ.

- Cũng có thể là như vậy – Bảo Nam gật đầu.

Sau đó, cậu ngừng đầu nhìn Bảo Phương nghiêm khắc cảnh cáo:

- Em không được liệu lĩnh, cứ xem như chưa biết gì. Nếu anh thấy cần, sẽ phối hợp cùng em. Nghe lời anh được không?

Bảo Phương nín thở nhìn đôi mắt lo lắng của Bảo Nam, cô quyết định gật đầu cho cậu an lòng.

- Còn nữa, tránh xa Lăng Phong ra – Bảo Nam nhìn cô khuyên.

- Anh ấy là manh mối duy nhất để truy ra hung thủ giết ba mình – Bảo Phương bèn đáp.

- Bảo phương - Bảo Nam rít nhẹ - Em có biết là không được liệu lĩnh một mình như vậy hay không, nếu em có bề gì, anh làm sao ăn nói với ba mẹ được đây. Nghe lời anh, tránh xa cậu ta a.

- Anh ấy không làm hại em, biết bao nhiêu lần anh ấy cứu em thoát hiểm – Bảo Phương bèn kể ra.

- Nhưng bên cạnh cậu ta đầy rẫy nguy hiểm, với lại chắc gì cậu ta thật lòng với em. Nếu cậu ấy thật lòng với em, thì Andy là như thế nào. Em có biết cô ta là ai hay không ? – Bảo nam bèn gặng hỏi.

Bảo Phương cúi đầu, không dám đối mặt với chất vấn của Bảo nam. Cô quả thật không biết mối quan hệ giữa Lăng Phong và Andy là như thế nào. Cô chỉ là tin vào lời của cậu, cô chọn lựa tin tưởng mà không nghi ngờ.

- Em đừng nghĩ cô ấy không biết sự thân mật giữa em và cậu ta. Chính cô ấy bảo anh dẫn em ra đây để chứng kiến cảnh cậu ta và cô ấy âu yếm bên nhau. Mục đích của cô ta quá rõ ràng – Bảo Nam vừa nói vừa chỉ tay lên phía tầng trên, nơi có một cái cửa sổ đã mở, bên trong là hình ảnh hai con người đang quấn quýt lấy nhau.

Cả người cô cảm thấy hệt hẫng vô cùng, như người vừa bước hụt chân xuống vực thẳm. Cảm giác như ai đó xát muối vào tim, chua xót vô hạn. Đôi bàn

tay vừa nẩy đã ôm lấy cô, đôi môi vừa nẩy đã nói những lời ngọt ngào đầy cảm động đang hôn một cô gái khác.

Dù có bao nhiêu tin tưởng, dù có bao nhiêu yêu thương, khoảnh khắc này cũng đều đã xóa bỏ hết những thứ trong lòng cô.

- Bảo Phương nghe lời anh, cô ta không đơn giản thế đâu. Tuy hiện giờ cô ấy chỉ là người bình thường, nhưng nếu em càng ở bên cạnh cậu ta, cô ta rất có thể sẽ đối phó với em. Hôm nay bảo anh cố dỗ em, đưa em ra đây chứng kiến cảnh tượng của họ, ngày mai không ai biết cô ta sẽ làm gì – Bảo Nam nắm lấy hai bên cánh tay Bảo Phương ra sức khuyên nhủ.

- Em biết rồi, anh yên tâm đi – Bảo Phương cúi đầu buồn bã đáp, giọng cô có phần lạc đi đôi chút.

Bảo Nam không đánh lòng nhìn đứa em gái buồn bã, cậu giơ tay ôm lấy Bảo Phương:

- Đừng buồn nữa. Mọi chuyện rồi sẽ qua.

Bảo Phương nhẹ nhàng gạt đầu rồi đi vào bên trong.

- Xem ra, cô nàng cảnh sát này và anh chàng vệ sĩ của em cũng hợp nhau quá đó – Andy từ trên nhìn xuống thấy cảnh tượng Bảo Nam ôm lấy Bảo Phương vỗ về, cô ta cười cổ tình kéo Lăng Phong nhìn thấy cảnh đó.

Lăng phong đưa tay với lấy khăn giấy chùi miệng ình nhìn Andy nói:

- Mặc kệ chuyện của họ. Anh đã nói đừng tùy tiện hôn anh, anh không thích con gái quá chủ động .

Thấy Lăng Phong có chút giận, Andy bèn cười hời hợt nói:

- Chỉ vì hôm nay anh quá đẹp trai khiến em không cầm lòng được.

Nói xong cô ta tiến sát vào Lăng Phong, nở nụ cười gợi cảm nói:

- Mar! Anh biết là em yêu anh mà. Em tình nguyện hiến dâng cho anh.

Vừa nói, tay cô ta vừa kéo chiếc khóa phía sau váy xuống, cả thân hình gợi cảm của cô ta hiện ra trước mặt Lăng Phong. Nhưng cậu đã cúi người xuống kéo chiếc váy lên rồi bước ra sau lưng giúp cô ta kéo lại khóa. Sau đó cậu xoay người cô ta lại, hôn lên môi cô ta một nụ hôn rất sâu.

- Bây giờ không phải là lúc, bên dưới nhà còn có người, chúng ta là chủ, không thể để khách chờ quá lâu được.

Nói xong, cậu ôm lấy eo của Andy xuống bên dưới.

Nụ hôn vừa rồi của cậu khiến Andy hài lòng. Cô cười tươi bước đi.

- Hai người nói chuyện xong rồi chứ ? – Lăng Phong nhìn Bảo Phương hỏi.

Cô gạt đầu rồi nói:

- Chúng tôi đã nói chuyện xong rồi, tôi về đây.

Cô quay lưng bỏ đi thì Lăng Phong đã lên tiếng nói:

- Để anh đưa em về.

- Không cần, chúng ta cũng không thân thiết lắm, hơn nữa bạn gái anh ở đây, anh không thể bỏ cô ấy mà đi. Tôi tự bắt taxi về là được rồi – Bảo Phương làm mặt lạnh từ chối.

- Hay là để tôi bảo vệ sĩ của tôi đưa cô về - Andy có nhã ý giúp.

- Không cần đâu, tôi có thể tự lo cho mình được,

Nói xong cô dứt khoát ra đi không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Truy Tìm (1)

Về đến nhà Bảo Phương, Bảo Phương gặp ngay Trí Lâm. Cậu đứng dựa người vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, cậu nhìn Bảo Phương bằng ánh mắt dò xét:

- Em và Mar là thế nào?

- À? – Bảo Phương nhất thời không nghĩ đến nên hỏi.

- Lãng Phong!

- Vậy anh muốn em và anh ta có quan hệ gì? - Bảo Phương tránh né câu hỏi của Trí Lâm bằng cách hỏi ngược lại cậu.

Quả nhiên Trí Lâm hơi bối rối trước câu hỏi của cô, cậu hắng giọng rồi mới nói:

- Lúc chiều anh thấy em lên xe của ậu ấy. Anh không phải là cấm em quan hệ nhưng mà cậu ta thì ...ba đã nói với anh về cậu ta. Anh chỉ sợ

Nhìn Trí Lâm áp úng nói, Bảo Phương cũng biết, việc Lãng Phong đang bị tình nghi là buôn lậu và vật trái phép sẽ ảnh hưởng rất lớn đến công việc của cô ở ngành (Truyen tinh từ: truyennganplus). Dính líu đến tội phạm dễ dàng bị sa thải ngay lập tức.

Cô không muốn Trí Lâm chất vấn thêm nên đành đáp:

- Anh ấy đưa em đi gặp Bảo Nam. Anh cũng biết, Bảo Nam hiện giờ là vệ sĩ cho bạn gái anh ấy.

Cô nghe Trí Lâm thở nhẹ một hơi rồi gật đầu hỏi:

- Bảo Nam, anh ấy sao rồi, có bị thương hay không?

- Anh ấy không sao, lúc nãy là anh ấy đưa em trở về - Cô khẽ đáp.

- Vậy à, thật là tốt.

- Em mệt rồi, em vào ngủ trước đây

- Ừ, ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

Bảo Phương vào phòng đóng cửa lại ngã nhào lên giường mệt mỏi nhắm mắt lại. Lúc cô khăng khăng đòi tự mình đi taxi về thì Lãng Phong đã bước lên trước cô nói, giọng có chút lạnh lùng khô khốc.

- Anh đưa em đến đây, anh có nhiệm vụ đưa em an toàn trở về.

Thấy điệu bộ cố chấp của Lãng Phong, cô ngoái nhìn lại Andy tuy không có biểu hiện gì hết, nhưng qua mấy lời của Bảo Nam, cô biết cô ấy đã có sự đề phòng cô rồi. Cô bèn mỉm cười nhìn Andy đáp:

- Vậy cứ để vệ sĩ của Andy đưa em về đi, dù sao em và anh ta cũng có chút quen biết. Anh không nên vì một người bạn bình thường như em mà để bạn gái mình một mình như thế.

Sắc mặt Andy dường như có ý cười, Lãng Phong thấy vậy bèn gật đầu:

- Cũng được.

Bảo Phương theo Bảo Nam lên xe, Andy còn khoát tay Lãng Phong ra lệnh cho Bảo nam:

- Nick, anh phải đưa Bảo Phương về đến nhà an toàn biết chưa.

Bảo Nam không đáp, cậu trầm mặt gật đầu. Rồi nhanh chóng lái xe theo sau. Qua kính chiếu hậu, Bảo Phương thấy Andy và Lãng Phong khoát tay nhau đi vào bên trong, đầu cô ấy ngã vào vai cậu trong vô cùng than mệt.

- Đêm nay họ sẽ lại đây, ngày mai anh mới đến đón cô ấy. Đó là lệnh. Sắp xếp để anh chở em về cũng là vì chuyện này.

- Làm sao cô ấy biết em sẽ đến mà sắp đặt mọi chuyện trước chứ? – Bảo Phương thắc mắc hỏi.

- Em nghĩ cô ấy là cô gái đơn giản hay sao? Em nghĩ anh dễ dàng chấp nhận làm vệ sĩ của cô ấy sao? – Bảo nam đặt câu hỏi ngược lại cô.

Bảo Phương cảm thấy khóc thở vô cùng. Andy không đơn giản, cô ấy ở bên cạnh Lãng Phong, nếu như cô ta trở mặt, Lãng Phong nhất định sẽ gặp bất trắc, đó là lí do vì sao cậu luôn chiều lòng cô ta. Một chút tức tối và hờn ghen trong cô bay đi, để lại nỗi lo lắng và sự sợ hãi.

- Không cần lo cho cậu ta, nếu cậu ta chấp nhận để cô ta bên cạnh, tức là có sự đề phòng rồi. Cô ấy chỉ là một chút trở ngại nhỏ mà thôi, chứ hoàn toàn

không phải vật cản của cậu ấy.

Bảo nam như đoán được tâm sự của Bảo Phương bèn trấn an, cô nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm. Cô biết Lăng Phong có khả năng phán đoán rất tốt và nhìn thấu mọi việc một cách thỏa đáng, nhưng trong lòng vẫn có chút gì đó lo lắng. Có thể vì cô là con gái nên nhạy cảm hơn.

Bảo nam thấy Bảo Phương lo lắng quan tâm Lăng Phong thì hơi nhú mồm.

- Anh đã bảo....

Bảo Phương vội vàng tránh sang chuyện khác.

- Làm sao anh thoát được, lúc đó trái bom....

- Khi anh vào đến đó, anh đã tính toán tầm bắn của ngôi nhà này, chỉ có thể là từ lầu 2 của căn hộ chung cư xây dở dang này. Chỉ có hai căn hộ đối mặt với bãi gửi xe đó, cả hai căn đều khép cửa kín mít. Khi anh mở cửa căn đầu tiên thì khi anh xoay nắm cửa, cảm thấy nắm cửa có chút cứng, anh phát hiện cánh cửa đó được đặt thêm chốt đẩy nếu buồn tay nó sẽ tự động mở ra. Sau đó anh thấy một cái gì đó lấp lánh, rất mỏng. ..anh hiểu ngay ra vấn đề. Sợi dây đó nối với một quả bom, chỉ cần dùng quá mức cho phép nó sẽ lập tức nổ, nhưng vì anh xoay nhẹ cánh cửa đã kích hoạt nó cho nên đành đứng im giữ cửa như vậy rồi từ từ tìm cách hoặc chờ mọi người đến cứu. Nhưng thời gian càng qua lâu, lại nghe tiếng ồn ào bên dưới, anh nghĩ không phải là cách tốt nhất nên đưa mắt tìm xung quanh, anh thấy bên kia là một nóc nhà. Cho nên quyết định nhảy qua bên đó trốn tránh.

- Như thế nào – Bảo Phương căng thẳng hỏi.

- Anh dùng một chiếc giày chặn bên kia cửa. Sau đó anh dùng hai sợi dây giày nối chúng lại với nhau rồi cột vào nắm cửa, từ từ thả dây bước thụt lùi, cho đến khi hết đầu dây, anh cũng đã vào được một góc trong căn nhà đối diện cho nên anh bắt đầu buồn tay và lao nhanh qua phần chưa xây xong nhảy sang nóc nhà đối diện. Lúc đó quả bom phát nổ, anh bị gạch văng vào người rất mạnh, toàn thân ê ẩm nhưng vẫn phải cố gắng chạy đi trước khi mọi người ập đến.

Bảo Phương cảm thấy thương anh vô cùng, cô nhìn anh bằng ánh mắt ngập tràn sự xót xa nói:

- Anh, về nhà đi anh, trở về nhà chúng ta ở. Em vẫn thương về nhà quét dọn và thấp nhang cho ba mẹ. Chỉ cần hai anh em ta cùng đồng lòng, em tin chúng ta có thể tìm ra chân tướng sự thật. Dù có hơi chậm, nhưng còn hơn phải mạo hiểm tính mạng của anh như vậy. Ba mẹ cũng không muốn anh phải liều lĩnh để rồi mất đi sinh mạng.

- Anh biết, nhưng anh đã bỏ ra 6 năm dài để đột nhập vào trong bọn chúng, chỉ cần thêm một ít thời gian nữa thôi là anh có thể tiếp cận được những điều anh muốn điều tra. Không thể ngay lúc này mà buông tay như vậy. - Nhưng mà...

- Đừng lo- Bảo Nam nắm lấy bàn tay lạnh toát vì lo lắng của Bảo Phương trấn an – Anh sẽ không để bản thân có chuyện gì đâu. Anh sẽ không bỏ rơi một mình em trên đời này.

- Anh- Bảo Phương ngã đầu vào vai anh trai, Bảo nam đưa một tay vuốt tóc em gái. Lâu lắm rồi hai người không được ở bên nhau thế này.

Tiếng điện thoại của Bảo Phương vang lên đột ngột, không cần xem cô cũng biết là Lăng Phong. Trước khi cô xuống xe, Bảo Nam vẫn còn cố căn dặn cô không được qua lại với Lăng Phong nữa, vì muốn Bảo Nam yên tâm nên cô đã hứa. Đôi khi cô thật sự không muốn dính dáng gì đến Lăng Phong, nhưng cô càng muốn rồi đi thì càng bị dính lấy. Lúc này cô lại lo lắng cho Lăng Phong khi đang ở bên cạnh Andy.

Chần chừ do dự một lúc, cô vẫn béc mách.

- Xuống nhà đi, anh ở bên ngoài chờ em.

Cô đứng bật dậy nhìn ra phía cửa, dưới ánh đèn mờ, cô thấy dáng Lăng Phong đang dựa vào thành xe, hai tay đút túi trông thật cô đơn. Mắt cậu ngẩng cao nhìn lên phòng của cô chạm vào mắt cô, người cậu có chút cục cựa, ánh mắt vẫn không rời khỏi cô.

Bảo Phương thở dài kéo rèm lại, mở cửa bước ra ngoài. Cũng may xưa nay, mọi người trong nhà thường có thói quen ở trong phòng mình, nên khi cô đi ra không bị phát hiện. Cô chậm chậm bước ra bên ngoài, chỉ mới hơn tám giờ tối, nhưng bên ngoài gió lạnh, khiến cô run mình một cái.

Lăng Phong thấy cô bước ra vẫn là bộ dạng lúc đầu, không có thêm chút áo khoác nào, vội vàng cởi áo khoác ra bước đến choàng cho cô rồi nhanh chóng kéo cô vào bên trong xe cho ấm.

Bảo Phương nhìn lên nhà, sát phòng cô là phòng của Trí Lâm, cô sợ Trí Lâm nhìn ra sẽ thấy hai người nên giục Lăng Phong:

- Chúng ta đi chỗ khác nói chuyện.

Lăng Phong nhún vai lái xe đi chỗ khác ngay lập tức.

- Về nhà anh đi.

- Không về nhà em đi.

Bảo Phương dùng chìa khóa vẫn mang theo người mở cửa nhà mình. Cả tháng nay bận rộn, cô vẫn chưa về nhà dọn dẹp, tuy vậy, nhà cửa vẫn gọn gàng sạch sẽ, cô đoán thám Hà đã đến dọn dẹp thay cô.

- Anh ngồi đi, em đi lấy nước.

Nhưng Lăng Phong không để cô đi, cậu ôm chặt lấy cô, sau đó xoay người cô lại, mãnh liệt hôn cô. Lưỡi cậu lướt qua vành môi cô, đi nhanh vào trong cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ nhắn của cô quấn lấy không rời.

Bảo Phương bất ngờ, không kịp phòng bị, bị cậu hôn đến sưng cằm thêm phần quyến rũ, đôi mắt long lanh mờ màng nhìn cậu ngây dại, cô khẽ kháng hỏi:

- Sao em không hỏi?

Hai má cô hồng hồng, đôi môi bị cậu hôn đến sưng cằm thêm phần quyến rũ, đôi mắt long lanh mờ màng nhìn cậu ngây dại, cô khẽ kháng hỏi:

- Có chuyện cần giải thích sao?

Lăng Phong không trả lời, cậu siết chặt cô hơn, lần này hôn cô còn mãnh liệt hơn lần trước.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Truy Tìm (2)

Lăng Phong không ngừng thay đổi góc độ, như muốn điên cuồng chiếm đoạt. Ngón tay Lăng Phong không rõ từ bao giờ đã vòng ra sau đầu Bảo Phương. Luồn vào trong những sợi tóc mảnh suông mềm của cô, đẩy đầu cô sát lại gần cậu hơn, thấp thoáng có tiếp xúc bao nhiêu vẫn thấy chưa đủ chắc chắn. Toàn bộ sức lực của cô bị cậu chiếm đoạt. Trí tim Bảo Phương run lên lay lẩy, cô đưa tay vòng qua cổ Lăng Phong, cố giữ cho bản thân không bị khuy xuống. Hành động đó của cô đối với Lăng Phong giống như một sự gọi ý nhằm, nụ hôn của Lăng Phong càng trở nên cuồng nhiệt hơn. Lượng không khí trong người Bảo Phương gần như biến mất. Ngay lúc cô gần như ngưng thở Lăng Phong mới chịu buông cô ra. Trán cậu tựa vào trán cô, luyến tiếc hôn lên môi cô chậm chậm và nhẹ nhàng. Bảo Phương được Lăng Phong buông thả thì vội vàng hít thở không khí lấy lại sức lực, cô thở hắt ra gấp gáp, bờ ngực phập phồng, ánh mắt hỗn loạn, mặt đỏ hồng khiến Lăng Phong phì cười: - Em đứng là ngốc mà. Có thể thở bằng mũi mà. Bảo Phương đã lấy lại sức lực nhưng cũng phải nhờ Lăng Phong choàng tay ôm lấy cô giữ lại, nghe cậu nói cô tức giận đánh vào ngực của cậu một cái mắng: - Là ai khiến đầu óc em hỗn loạn không còn khả năng suy nghĩ hả. Lăng Phong cười phá lên hôn lên môi cô một cái rồi bế bổng cô đến bên ghế sofa ngồi. Vừa ngồi xuống ghế, cô khẽ bảo: - Em đói bụng. - Anh cũng đói – Cậu vuốt mũi cô đáp – Vốn dĩ đưa em đến gặp Bảo Nam rồi đưa em về, chúng ta sẽ ghé đầu đó ăn luôn thể. Nhưng có người nào đó ghen nên giận dỗi ra về một mình khiến anh cũng chẳng còn tâm trí ngồi thưởng thức một bữa đầy sơn hào hải vị đành phải nói dối rồi chạy đến tìm em. - Ai nói em ghen chứ? Việc gì em phải ghen – Bảo Phương bị Lăng Phong nói trúng tim đen của mình thì xấu hổ vội vàng chối. - Thật không? – Lăng Phong nghiêng đầu nhìn cô cười đầy gian xảo hỏi. Động tác này khiến gương mặt cậu đầy sự quyến rũ khiến tim Bảo Phương đập không ngừng, cô cong môi đáp: - Tất nhiên là thật. Lăng Phong cười nhìn cô một cách mờ ám, tiến sát vào cô cắn nhẹ vành tai cô rồi thì thầm bên tai cô hỏi: - Em sẽ không ngại anh làm như thế với người con gái khác chứ? - Liên quan gì đến em – Cô ương bướng đáp. Lăng Phong càng cười lớn đầy mờ ám, ánh mắt cậu trở nên mờ đục nhìn cô, khiến Bảo Phương co người run lên, cậu đưa tay kéo cô ngồi lên đùi cậu, cả người ngã vào lòng cậu: - Vậy nếu anh làm thế này thì sao. Nói rồi môi cậu khẽ ngậm chặt lấy môi cô, đầu lưỡi trơn mềm vờn nhẹ bên hai cánh môi hồng đầy khiêu khích làm Bảo Phương rên nhẹ một tiếng đầy xấu hổ, nhưng không làm sao thoát được cảm giác nóng bỏng này. Toàn thân cô nóng bừng lên khi cậu hôn lên xương quai xanh của cô, cắn nhẹ một mảng da thịt mịn màng của cô, để lại một dấu hôn đỏ hồng trên làn da trắng của cô. Bảo Phương phải thừa nhận cái cảm giác kích thích lần đầu tiên này khiến tim cô đập mạnh đến nỗi muốn nổ tung lên. Mỗi nụ hôn chạm vào da thịt khiến nơi đó nóng bừng như phòng lửa thù đốt mọi thứ lí trí ương ngạnh của cô khiến cô không chịu nổi đành phải phát cờ trắng đầu hàng. - Được rồi, em thừa nhận là mình có nỗi ghen được chưa – Cô nói giọng khe khẽ rên rỉ. Lăng Phong cười khùng khùng nhìn gương mặt đỏ ửng của cô rồi dừng lại. Kỳ thực nếu cứ tiếp tục, cậu sợ chính bản thân mình cũng không kiềm chế nổi nữa. Cô không biết về mặt của cô lúc này thật chẳng khác nào muốn mời gọi kẻ khác phạm tội. (Cuối cùng cũng kết thúc, mình viết mà run tay muốn chết, không viết thì không dc, mà viết rồi thì cảm thấy đầu mình càng lúc càng đen , haiz) Bảo Phương ngồi dựa vào lòng Lăng Phong, cả thân người của cô trở nên nhỏ bé rúc vào lòng cậu. Tay cậu siết chặt lấy cô, như đang gìn giữ một báu vật. Cô rất muốn hỏi mối quan hệ giữa cậu và Andy là như thế nào. Cô ấy là ai mà cậu phải mạo hiểm ở bên cạnh, nhưng cô chọn lựa tin tưởng và chờ đợi cho nên im lặng không hỏi. - Xin lỗi! – Lăng Phong đột nhiên lên tiếng nói, tay cậu luồn vào vuốt ve tóc của cô. - Sao lại xin lỗi – Bảo Phương ngẩng đầu nhìn gương mặt cậu. - Là Andy chạy đến hôn anh trước, cô ấy là muốn diễn cho em xem, nên anh mới phối hợp diễn với cô ấy – Cuối cùng Lăng Phong cũng lên tiếng chính thức. - Anh biết - Ừm – Lăng Phong khàn giọng đáp. - Vậy sao anh còn đến tìm em làm gì, anh không sợ cô ấy nghi ngờ sao? – Bảo Phương ngây người hỏi, trong lòng không khỏi lo sợ Andy nổi giận mà làm chuyện bất lợi cho cậu. - Đừng lo – Lăng Phong cười, đưa tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, mắt nhìn cô âu yếm nói – Sự nổi giận của cô ấy trong lòng anh không bằng một phần 10 sự nổi giận của em. Bảo Phương thật sự bị cậu nói này làm cho run động. Cô đưa tay siết chặt Lăng Phong hơn nữa. - Nhưng mà ... - Cô vẫn không thôi lo lắng. - Yên tâm đi, anh biết cách đối phó với cô ấy, nếu không anh đã chẳng để quả bom nổ chậm bên người mình như thế. Nghe những lời Lăng Phong khẳng định, Bảo Phương gạt đầu thấy lòng nhẹ nhõm. - Reng ... reng ... reneeeeeeeeeee Tiếng chuông cửa phá tan những giây phút ngọt ngào của hai người. Bảo Phương chau mày nói: - Là nhĩ. Là ai mà lại nhấn chuông cửa nhà em như thế. Lâu rồi em không còn qua lại với ai ở đây hết. Không lẽ là Trí Lâm, nhưng cô nhìn điện thoại của mình, không có cuộc gọi nhớ nào cả. - Để anh ra mở cửa – Lăng Phong đặt cô xuống ghế đứng dậy nói rồi ra mở cửa. Người bên ngoài là Jay, trên tay còn xách theo mấy cái túi, vừa thấy người mở cửa là Lăng Phong, Jay không ngần ngại mừng ngay lập tức: - Đồ khốn nhà ông, Bảo tôi đến biệt thự đón, nói dối Andy là có việc gấp rồi thấy tôi xuống đường bắt tôi đón taxi về nhà. Còn dám nhắn tin bảo tôi mua thức ăn đem đến đây cho cậu. Cậu xem tôi là gì hả, cu li của cậu chắc. Đừng có mà bóc lột tình bạn quá sức nhá, nếu không thì tôi đoạn tuyệt quan hệ với cậu luôn. Để xem cậu lấy ai mà sai bảo. - Được rồi, đưa đồ đây rồi về đi. Ở đó mà lái nhai như bà tám, cậu có cần mình mua tặng cho cậu một con vịt hay không? – Lăng

Phong cười như không cười nhìn Jay chăm chích. - Này, cậu đúng là đồ khốn. Mình còn tưởng cậu muốn cùng mình uống rượu nên mua cả rượu theo đây này. Cậu có lương tâm hay không mà lại đuổi mình đi về hả - Jay tức tối mắng. Cậu quyết định xông bừa vào nhà, nhưng vừa xoay người đã thấy Bảo Phương ngồi trên ghế nhìn ra. Jay nhìn Bảo Phương vài giây rồi quay sang đưa đồ cho Lăng Phong cười gian xảo nói: - Hóa ra là như vậy. Thảo nào cậu lại gấp gấp đến thế... thì ra là đang vội. Được rồi, ăn nhiều vào, bổ sung đầy đủ năng lượng mới chiến đấu được. Bảo Phương nghe Jay nói, lại nhận ra ánh mắt cậu nhìn cô khác lạ, cô vội cúi đầu thì phát hiện một cái nút áo của mình đã bị Lăng Phong mở ra lúc nào không hay, trên người lại hiện rõ mấy dấu hôn lúc nãy. Cô xấu hổ vội vàng cài nút áo lại. Lăng Phong thấy vậy giật lấy mấy cái túi trên tay của Jay rồi mắng: - Cậu cút được rồi đó. - Được... được... mình lập tức biến đi đây, cứ tiếp tục đi... haha.... - Jay cười khoái trá trêu chọc, làm cho mặt Bảo Phương đỏ bừng lên. Lăng Phong đóng sầm cửa lại khi Jay ra về. Cậu xách túi vào nói: - Anh đoán em cũng chưa ăn gì nên nhờ cậu ấy mua giúp một ít thức ăn đem đến. Bảo Phương gật đầu đứng dậy nói: - Để em xuống bếp lấy bát đĩa. Hai người cùng ngồi ăn nhưng về mặt Bảo Phương có chút bần thần suy nghĩ, thấy vậy Lăng Phong bèn hỏi: - Sao vậy, thức ăn không ngon à? Cô lắc đầu, rồi thờ dãi, lườm mắt nhìn cậu mắng: - Tất cả tại anh hết đó, nói xem bây giờ làm sao em về nhà đây. Cô vừa nói vừa cúi đầu nhìn mấy dấu hôn trên cổ mình về mặt đầy khổ sở, mấy dấu hôn hiện rõ thế này, nếu cô về nhà bị bắt gặp thì xấu hổ chết mất. - Lát anh giải quyết giúp em, ăn nhanh đi kéo nguội sẽ không ngon đâu - Lăng Phong cười nói. Bảo Phương tưởng thật nên ngoan ngoãn ngồi ăn một cách vui vẻ. Sau đó rửa chén sạch sẽ thì gần 10 giờ rồi nên cô bèn nói với Lăng Phong: - Trễ rồi, em còn phải về. - Em định về với bộ dạng đó à? - Lăng Phong ngược mắt nhìn cô hỏi. - Anh bảo giúp em mà, chúng ta ghé chỗ nào đó, mua áo khoát đi. - Trễ vậy rồi, em nghĩ còn tiệm nào mở cửa bán áo cho em sao - Lăng Phong ngả người xuống ghế sofa trầm giọng nhìn cô cười hỏi. Bảo Phương chau mày nhìn về bình thần của cậu biết mình bị lừa, cô dạn chân mắng: - Anh gạt em - Anh đâu có gạt em, anh nói là sẽ giúp em, nhưng đâu nói là sẽ giúp em thế nào đâu - Lăng Phong cười làm như vô tội đáp: - Vậy anh định giải quyết thế nào - Cô nhìn Lăng Phong nghi ngờ hỏi. Lăng Phong nhòm người một chút giờ tay nắm tay cô kéo vào lòng cậu. - Đêm nay đừng về nhà, ở lại đây đi - Lăng Phong khẽ vuốt tóc cô bảo. - Anh xấu xa... - Bảo Phương vùng ra khỏi tay của Lăng Phong lườm cậu một cái mắng. - Em nghĩ nếu anh muốn thì lúc này dễ dàng buông tha cho em vậy sao - Lăng Phong vuốt mũi cô cười trêu chọc sau đó mới trầm giọng nói - Anh chỉ muốn được ở bên cạnh em thêm chút nữa mà thôi. - Sao vậy - Nghe giọng Lăng Phong có chút khác lạ, Bảo Phương bèn hỏi. - Ngày mai anh phải trở về bên đó ít ngày để giải quyết một số công việc. Có liên quan đến Thực Quyên. - Có chuyện gì? - Bảo Phương vội vã hỏi. - Cũng không có gì, em cũng biết là anh cùng ba Thực Quyên có quan hệ làm ăn mà. Lần này ông ấy chết, tất cả tài sản của ông ấy đều thuộc về Thực Quyên, em trai ông ấy không được hưởng một xu nào cả. Nhưng vì ông ta cũng là một cổ đông lớn cho nên tiếng nói của ông ta rất quan trọng, nhất là khi Thực Quyên vẫn chỉ là một cô bé con chưa hiểu chuyện. Chắc chắn hẳn sẽ nhận cơ hội này mà ép cô ấy phải thôi lui. Bảo Phương cắn chặt môi chau mày lo lắng cho Thực Quyên, cô biết tuy Thực Quyên từ trước đến nay học quản trị kinh doanh nhưng đề đương đầu với những áp lực đó quả là gian nan vô cùng. Lăng Phong đưa tay vuốt ve đôi môi bị cô cắn chặt, khiến cô buồn lòng hang rang rồi lại vuốt đôi trán đang nhăn lại của cô trấn an: - Đừng lo, anh đã hứa với em sẽ giúp Thực Quyên, anh nhất định sẽ thực hiện được. Bảo Phương nghe từ miệng lời hứa của Lăng Phong thì nhẹ nhõm vô cùng, cô ngả đầu vào long ngực cậu, cả hai nằm dài bên cạnh nhau trên sofa tận hưởng phúc giây bình yên và hạnh phúc lúc này. Quên đi gánh nặng trả thù, quên đi gánh nặng tìm ra hung thủ, quên đi những thủ đoạn lọc lừa. Bảo Phương đôi mắt sụp xuống nhớ lại lúc chia tay với Bảo Nam: - Lăng Phong đã nói sẽ giúp em tìm ra hung thủ, anh hãy trở về đi, chúng ta cùng chờ đợi được không? - Chờ đợi! Bao nhiêu lâu? 1 năm, 5 năm, hay 10 năm.... Liệu cậu ta có thật sự nói cho em biết hay không? Em phải biết, những kẻ trên thương trường luôn luôn là những kẻ không đáng tin, bởi vì họ lúc nào cũng dung thủ đoạn lường gạt *** hại nhau. Những kẻ buôn bán phi pháp của hắn ta càng không thể tin tưởng. - Nhưng nếu anh ấy không gạt em thì sao? - Bảo Phương ngắt lời Bảo Nam. - Bảo Phương, hơn 6 năm rồi anh chưa từng đến viếng mộ ba mẹ, em có biết vì sao không? Bởi vì trước khi đi, anh đã đến trước mặt ba mẹ mà hứa rằng nhất định phải tìm được hung thủ mới trở về gặp ba mẹ. Em có biết trong 6 năm qua, anh đã trải qua bao nhiêu lần thập tử nhất sinh hay không? Anh đang tiến đến gần mục tiêu, cho nên anh không thể bỏ lỡ. Còn cậu ta, có thể cậu ta yêu em thật lòng, sẵn sàng làm mọi thứ vì em. Nhưng đó là khi không động chạm đến lợi ích của cậu ta. Một khi đã động chạm đến lợi ích của cậu ta, cậu ta nhất định sẽ vứt bỏ em. Những lời của Bảo Nam văng vẳng bên tai của Bảo Phương. Cô khẽ nhắm mắt gọi: - Phong... - Chuyện gì? - Phong... - Hà... - Phong... - Uhm... - Phong... Dù cô gọi bao nhiêu lần đi chăng nữa, cậu đều không thấy phen mà vẫn trả lời cô, kèm theo những cái vuốt tóc âu yếm. Cuối cùng Bảo Phương nói khẽ: - Em yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Truy Tìm (3)

Khi Bảo Phương thức dậy, đã không thấy Lăng Phong ở đâu cả, chỉ có một tờ giấy tin nhắn trên bàn, chỉ có hai chữ duy nhất “Cẩn thận”, nhưng trong lòng Bảo Phương lại có cảm giác hạnh phúc vô cùng.

Cô vợ lấy điện thoại gọi cho Thực Quyên để hỏi han tình hình, nhưng điện thoại Thực Quyên không có tín hiệu gì hết. Cô thờ dãi một tiếng, có lẽ Thực Quyên đã bay đi qua bên đó cùng Lăng Phong rồi.

Vệ sinh xong, ra ngoài cô mới thấy Lăng Phong đã cẩn thận mua sẵn đồ ăn sáng cho cô để trên bàn, thức ăn vẫn còn nóng, cô đoán Lăng Phong cũng vừa đi ra không bao lâu, khẽ mỉm cười rồi ngồi xuống ăn ngon lành.

Khi cô đi ra ngoài thì chạm ngay Trí Lâm, cô hơi giật mình, nhưng rồi nhìn cậu ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh lại đến đây.

- Anh đến đón em đi làm, sẵn tiện mua cho em chút đồ ăn. Anh thấy tối qua em không ăn gì mà về đây, nên sợ em đói bụng - Trí Lâm trầm giọng đáp, ánh mắt cậu nhìn cô đầy phức tạp.

Tối qua cô mệt mỏi về giường nằm vẫn chưa kịp ăn cơm nước thì cùng Lăng Phong ra ngoài, sau đó thì gọi điện cho Trí Lâm bảo rằng mình về lại nhà cũ (Truyện tình từ: truyệnnganplus), cho nên Trí Lâm lo lắng cô không chịu ăn gì nên mới mua sẵn cho cô.

- Em vừa ăn sáng xong – Cô ái ngại trước lòng tốt của Trí Lâm nên đáp.

- Không sao, cứ đem đến cho mọi người, ai chưa ăn thì ăn – Trí Lâm đáp, ánh mắt nhìn cô một cách kỳ lạ. Bảo Phương bị cái nhìn đó làm bối rối, cô bèn hỏi Trí Lâm

- Có chuyện gì sao?

- Khi anh đến đây thì gặp Mar đi ra- Im lặng một lát, Trí Lâm bèn hỏi – Tối qua em cùng cậu ấy qua đêm ở đây?

- Không phải như anh nghĩ đâu – Bảo Phương vội giải thích – Tụi em chỉ đến đây nói chuyện thôi.

- Hai người nói chuyện gì? – Trí Lâm tỏ vẻ không tin hỏi lại.

- Là chuyện gì, em nghĩ không nhất định phải nói cho anh biết – Bảo Phương làm mặt lạnh đáp.

- Bảo Phương, chắc em biết, ba đã nói cho em hay, anh ta là người đang bị tình nghi là buôn bán phi pháp, không chỉ ở Việt Nam mà còn ở nước ngoài, cảnh sát quốc tế không ngừng điều tra chứng cứ phạm tội của anh ta. Bản thân là một cảnh sát, em biết rõ quan hệ mật thiết với tội phạm sẽ dẫn đến hậu quả gì mà – Trí Lâm lên tiếng nhắc nhở, ánh mắt cậu vừa lo lắng, vừa giận dữ.

Bảo Phương không thể đáp trả được điều gì, cô chỉ biết cuối đầu im lặng. Trí Lâm nhìn cô thờ dài nói:

- Chia tay anh ta đi.

- Em

- nếu em không chịu chia tay với cậu ấy, anh sẽ báo cáo chuyện này lên trên – Trí Lâm buông tiếng đe dọa. - Em biết anh sẽ không làm như vậy đâu – Bảo Phương nhìn Trí Lâm đặt hết niềm tin đáp.

Trí Lâm khẽ nhắm mắt rồi thở dài một hơi, cuối cùng cậu nhìn Bảo Phương buồn bã nói:

- Em nói đúng, anh sẽ không nói. Nhưng anh không bảo đảm sau này sẽ không. Bảo Phương, em còn trẻ lắm, lại là con gái, rất dễ bị lường gạt. Anh chứng kiến em phấn đấu nỗ lực thế nào để trở thành một người cảnh sát tốt, cho nên anh không muốn em vì chuyện này mà hủy đi tương lai của mình. Nghe kỹ lời anh, hãy nghĩ đến việc vì sao em lại chọn ngành cảnh sát, trong khi trước đây em vô cùng căm hận nó.

Trí Lâm nói xong rồi bỏ đi, để Bảo Phương ở lại một mình. Cô nhìn theo bóng dáng bỏ đi của Trí Lâm, lời của cậu, lời của Bảo Nam vang lên trong đầu cô:

“Hãy nghĩ đến việc vì sao em lại chọn ngành cảnh sát, trong khi trước đây em vô cùng căm hận nó.”

“Đã hơn 6 năm nay anh không hề thấp nhang cho ba mẹ, vì anh đã thề, nhất định phải tìm ra hung thủ ...” Lí tưởng của cô, mục tiêu của côvì nó, cô chọn con đường này. Vì nó mà khoảng cách giữa cô và Lăng Phong kéo dài raGiữa tình yêu và tìm ra sự thậtcô chỉ có thể chọn 1.

Bảo Phương đứng đó, lặng lẽ đón nhận nỗi đau dày vò, lí trí và tình cảm đấu tranh với nhau kịch liệt. Là tiếp tục yêu, tin tưởng và chờ đợi hay là gạt bỏ tình cảm đi theo lí trí, tự mình điều tra ra sự thật.

Bảo Phương cũng không biết nên làm thế nào? Là đối mặt hay là lẩn trốn.

Ngay lúc đó, cô nhận được tin nhắn của Bảo Nam: “ Anh cùng Andy ra nước ngoài, đừng lo lắng cho anh” Andy, cô gái này có gì đó, khiến Bảo Nam phải chấp nhận làm vệ sĩ, Lăng Phong phải để cô ta bên cạnh. Nhưng so với Bảo Nam, Lăng Phong có một đám người đằng sau chống lưng, lại thấy Andy không chỉ đơn giản ở bên cạnh giám sát Lăng Phong mà cô ta thật sự thích cậu. Lăng Phong chắc chắn sẽ không sao. Còn Bảo Nam thì khác, cậu một thân một mình, mạo hiểm điều tra, nếu chẳng may sơ suất, có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Bảo Phương không muốn anh trai mình xảy ra chuyện gì, cô không muốn mất Bảo nam. Do đó cách duy nhất để đưa Bảo Nam trở về nhà là mau chóng tìm cho ra hung thủ.

Manh mối điều tra chính là người sở hữu một trong 23 cây súng được phát cho các cán bộ cảnh sát. Chính kẻ đó là người giết ba cô.

Cô sẽ bắt đầu từ hai người mà mình biết trước: Ông Văn Lâm và ông Hoàng Danh.

Nghĩ là làm, khi Bảo Phương trở về nhà, cô lợi dụng lúc nửa đêm, cả nhà ngủ say. Lén lút đi vào phòng sách của nhà ông Văn Lâm, ngày trước căn phòng này được dùng để cho ba anh em cô, Bảo Nam và Trí Lâm học bài. Sau này, căn phòng trở thành phòng sách riêng của ông Văn Lâm để những giấy tờ quan trọng. Ngay cả thím Hà cũng rất ít bước vào đây, chỉ những lúc dọn dẹp mới vào, còn bình thường căn phòng luôn khóa trái.

Bình thường thím Hà hay làm nhiều khâu chìa khóa để dự phòng, mà chùm chìa khóa đó, thím cất kỹ trong cái hộp đựng ở kệ bếp. Bảo Phương nhẹ nhàng lôi chùm chìa khóa đó ra, trong bóng tối, cô lần mò từng chiếc chìa tra vào ổ khóa. Vừa làm vừa dỏng tai nghe ngóng động tĩnh bên trên lầu.

Cô thử rất nhiều chiếc, cho đến khi còn lại ba chiếc chìa khóa, sự lo lắng căng thẳng khiến cô đổ mồ hôi sắp sửa bị thay thế bằng sự thất vọng thì chiếc chìa thứ ba được đút vào một cách trơn tru. Bảo Phương mừng rỡ vô cùng, đưa tay gạt mở ổ khóa trên trán rồi thở phào nhẹ nhõm mở cửa thật nhẹ để vào bên trong.

Chưa bao giờ cô lại có hành động như kẻ trộm thế này, vừa cảm thấy có lỗi với gia đình ông Văn Lâm vì xưa nay họ đều xem cô như con cái trong nhà. Vừa sợ hãi một khi phát hiện ra có lẽ tình cảm gần gũi kia sẽ bị sút mẻ, đặc biệt là cô không mong, ông Văn Lâm là thủ phạm giết ba cô, bản đứng ngành cảnh sát.

Nhưng mà, cô cần phải điều tra ra sự thật mà bấy lâu nay hằng mong muốn. Cho nên cô dứt khoát đẩy cửa bước vào bên trong rồi nhẹ nhàng khép cửa lại. Trong phòng nhanh chóng tạo thành một màn tối hơn mực, trước mắt cô là một màn đêm, dù không ít lần bước vào đây, nhưng Bảo Phương vẫn không tài nào xác định được vị trí của từng đồ vật. Cô mò tay vào túi quần, lôi ra một cây đèn pin nhỏ dài bằng lòng bàn tay của các bác sĩ thường dùng để soi mắt của bệnh nhân. Từ ánh sáng yếu ớt đó, cô lần mò đi đến kết sắt, nơi ông Văn Lâm cất giữ những vật quan trọng.

Một lần vô tình cô nghe Trí Lâm nói rằng, ba cậu dùng ngày tháng năm sinh của ba Bảo Phương làm mã khóa. Bảo Phương hít thở sâu, cố gắng quay số ngày sinh của ba mình.

- Cách ...

Tiếng mã khóa kết sắt mở ra, ánh mắt Bảo Phương căng ra vì hồi hộp, cô từ từ kéo chiếc kết ra. Trong đó có khá nhiều giấy tờ quan trọng và một cái hộp gỗ. Không nghĩ ngợi gì hết, Bảo Phương nhấc cái hộp ra khỏi cái kết sắt đặt xuống nền nhà, cô đưa cây đèn lên miệng ngậm chặt, chia ánh sáng của đèn về phía cái hộp. Cô hít sâu một cái hộp ra, bên trong là khẩu súng cùng một dãy đạn, không thiếu một viên nào.

Bảo Phương thở hắt ra đầy nhẹ nhõm. Bạc đạn không thiếu viên nào nghĩa là, người bắn ba cô không phải là ông Văn Lâm, ông không hề sử dụng cây súng này nghĩa là người giết ba cô không phải là ông ấy. Tâm trạng vui mừng như vừa trúng được một tảng đá đè nặng trong lòng.

Bảo Phương lục tìm thêm một chút manh mối về danh sách người giữ khẩu súng loại này, nhưng chỉ toàn là giấy tờ mật thiết, cô cũng không dám nhìn nội dung những giấy tờ đó vội vàng trả chúng vào vị trí cũ, rồi đóng cửa kết sắt lại, nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhưng khi cô mở cửa bước ra ngoài, tưởng rằng mọi chuyện xong xuôi, êm đẹp thì cô lại phát hiện một bóng người ẩn hiện tựa người vào vách tường gần cánh cửa.

Bảo Phương chết lặng, tay nắm trên nắm cửa để nguyên vị trí trên đó. Cô cúi đầu, không dám nhìn thẳng người đó chút nào.

Tay cô bị kéo mạnh, rồi cả người nữa đi nữa chạy theo bước chân nhanh của người đó. Tay cô bị siết chặt đến đau rất nhưng cô không dám mở miệng lên tiếng than phiền, cô biết lúc này người đó đang cực kì tức giận. Cô bị kéo thẳng đi lên sân thượng.

Tiếng khóa cửa khiến tim cô như rơi xuống đáy 12 tầng địa ngục.

- Tại sao em làm vậy ? – Giọng người đó gắt lên hỏi đầy tức giận.

- Em ... - Bảo Phương nghẹn lời không biết nên nói thế nào về hành động của mình, cô cúi đầu không dám đối mặt với ánh mắt chất vấn đầy giận dữ đó.

- Là hần ta kêu em làm như vậy đúng không? Hần ta muốn tìm hiểu bí mật gì đúng không? Hần sợ tội trạng của mình bị phanh phui ra nên sai em đi ăn cắp tài liệu mật đúng không, hần muốn biết chúng ta nắm được điểm yếu gì của hần để dễ bề xóa sạch nó đi đúng không? – Giọng nói phẫn nộ tuôn trào.

- Bóp

Bảo Phương gian tay tát mạnh vào mặt người đó trong sự tức giận, người đó kinh ngạc tròn mắt nhìn cô, sừng sốt tột độ, đồng thời ánh mắt thể hiện sự đau lòng không siết trước cái tát tai này.

Sau cái tát, Bảo Phương thấy hối hận vô cùng, bàn tay của cô vẫn đặt trên không, những ngón tay run lên, chính cô cũng kinh ngạc vì hành động vừa rồi của mình. Có lẽ cô đã quá tức giận vì bị Trí Lâm nghi ngờ, nói những điều xúc phạm lòng tự trọng của bản thân cô.

Trong ánh mắt đau buồn và oán trách, Bảo Phương đau khổ nói:

- Trí Lâm...em xin lỗi. Em ...

- Anh thật thất vọng vì em - Trí Lâm sau giây phút ngỡ ngàng, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại nhìn Bảo Phương bày tỏ sự chán chường nói.

- Trí Lâm, anh nghe em nói đi có được không? – Bảo Phương khổ sở van nài.

- Em muốn nói gì? Em muốn nói em bị tình cảm làm cho mê muội, đánh mất hết lí trí. Nghe lời dụ dỗ của hần ta mà nửa đêm nửa hôm lén vào phòng ba anh tìm tài liệu. Anh còn nhớ, anh từng nói với em là ba anh đã lấy ngày sinh của ba em làm mã mở khóa để kỷ niệm. Nhưng xem ra anh đúng là đồ ngốc mà, công răn cần gà nhà – Trí Lâm phá ra cười khổ.

- Anh nghĩ em là người như vậy sao ? – Bảo Phương nhìn Trí Lâm với ánh mắt buồn bã hỏi - Anh cho em là loại người vì tình mà có thể đánh mất lí trí, tiết lộ điều tra của cảnh sát ra bên ngoài hay sao.

- Anh thật sự không tin, cũng không mong em là người như vậy – trí Lâm thở dài khi nhìn thấy giọng nói buồn bã có phần lạc đi của Bảo Phương – Nhưng mà vì sao em lại lén lút vào phòng làm việc của ba anh, còn mở khóa kết sắt của ông ấy.

Đến nước này, Bảo Phương đành nói ra tất cả. Cô ho khan một tiếng rồi bắt đầu kể.

- Bảo Nam đã nói như vậy ư?
- Uhm- Cô liền gật đầu.
- Anh ấy còn điều tra được gì nữa hay không?
- Anh ấy chỉ biết ba anh và chú Danh đang giữ 2 khẩu súng, còn những người còn lại, cần phải điều tra mới biết – Bảo Phương khẽ đáp.
- Em nghi ngờ ba anh? – Trí Lâm chau mày hỏi.
- Bất cứ người nào giữ khẩu súng đó, em đều nghi ngờ họ. Chú Lâm cũng không ngoại lệ. Nhưng em thấy số đạn chú Lâm vẫn còn y nguyên chưa mất một viên nào, cho nên chú ấy không phải là kẻ đó.
- Bảo Phương, em có nghĩ đến việc. Bảo Nam đã biết chuyện ba em bị chết bởi đạn của loại súng đó, thì chắc chắn ba anh và mọi người cũng biết. Nếu đã vậy, họ chắc chắn sẽ điều tra ra hung thủ, không lí nào đáp án vẫn xa vời như vậy – Trí Lâm đưa ra giả thuyết – Cho nên chưa chắc người trong chúng ta là nội gián bắn ba em.
- Bảo Nam nghi ngờ rằng, đằng sau vụ án của ba em, có liên quan đến một vụ giao dịch phi pháp có quy mô lớn mà các cấp lãnh đạo cũng nhúng tay tham dự vào việc này. Cho nên một khi điều tra ra sẽ làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến bộ máy chính trị của chúng ta. Vì vậy vụ việc bị chìm xuống, cái chết của ba em được cho là của bọn tội phạm gây ra. Cho nên bây giờ chỉ có thể âm thầm điều tra mà thôi.
- Rất là nguy hiểm, nếu em và Bảo Nam cứ liều lĩnh như vậy, chắc chắn sẽ mất mạng.
- Không còn cách nào khác, dù phải mạo hiểm thì em và Bảo Nam cũng muốn điều tra cho ra sự thật – Bảo Phương kiên định đáp.
- Kể cả việc ở bên cạnh Lăng Phong bất chấp việc có thể bị tình nghi có giao dịch với tội phạm hay sao?
- Đúng vậy, bởi vì anh ấy là manh mối duy nhất em có.

Trí Lâm sững sờ nhìn Bảo Phương một lúc, môi khẽ run run nói:

- Nếu như anh giúp em tìm ra 21 người còn lại được thì sao .
- Thật sao? – Bảo Phương mừng rỡ reo lên hỏi.
- Nhưng anh có điều kiện – Trí Lâm gần từng chữ nói - “Tránh xa cậu ta ra”

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Truy Tìm (4)

- Reng ...
- Di Dung vội vàng tắt bếp đi ra mở cửa. Nhìn thấy hai người trước cửa nhà mình, di Dung vui vẻ cười hỏi:
- Ngọn gió nào thổi hai đứa đến nhà cô vậy.
- Tuy con đi bắt một tên tội phạm tàng trữ vũ khí trái phép gần đây nên sẵn tiện ghé thăm cô chú luôn - Trí Lâm nhanh miệng cười trả lời.
- Vừa đúng lúc, cô nấu com xong, hai đứa ở lại ăn com luôn đi – Di Dung gật đầu mở rộng cửa cho hai người bước vào.
- Dạ, con nghe mẹ vẫn thường khen cô nấu ăn rất ngon ạ, con không khách sáo đâu, hôm nay quyết ăn chực nhà cô một bữa – Trí Lâm cười tỉnh nghịch đáp.
- Cái thằng, miệng lưỡi ngọt như đường, chắc là nhiều cô theo lắm nhì - Di Dung được khen cười tit mắt nhưng vẫn không quên mắng yêu Trí Lâm một câu.
- Dạ, đúng đó cô. Hiện nay có một chị bác sĩ rất xinh đang theo đuổi anh ấy – Bảo Phương cười phụ họa lời di Dung.

Trí Lâm nghe nhắc đến Linh thì khoe miệng giật giật, toàn thân nổi da gà, mắt tối sầm sì, dù biết Bảo Phương nói đùa, nhưng cậu không khỏi sợ hãi trước cô bác sĩ bá mồm dai như đĩa xôi, nhất quyết bắt cậu phải tiêm chích thuốc đúng giờ. Cậu chưa từng gặp ai phiền như cô ta.

Di Dung nhìn về mặt nhăn nhó khổ sở của Trí Lâm thì không nhịn được mà cười lớn, vỗ vai Trí Lâm an ủi.

Hai người theo Di Dung vào trong nhà, ngồi trò chuyện một chút, Bảo Phương liền chuyển qua chủ đề về tội phạm:

- Tên này là người miền Trung, đến đây thuê nhà trọ sống, nhưng không hiểu hắn ta làm sao có nhiều tiền đến thế. Chủ nhà trọ thấy hắn ta cứ lén lút thật thò dãn nhiều cô gái đến rồi lại dãn đi, mới báo công an. Chúng cháu liền điều tra ngay, phát hiện hắn ta làm môi giới dãn gái qua biên giới, liền bao quay bắt quả tang, hắn ta liền chạy trốn, trên tay cầm theo súng. Vì vậy tụi cháu cũng khá vất vả mới bắt được hắn mà không làm tổn thương đến ai.

Di Dung chăm chú nghe Bảo Phương kể, khẽ gật đầu mừng rỡ nhìn hai người:

- Tụi con vất vả quá rồi.

- Cô... khi tụi con khám xét chỗ ở của hắn ta, phát hiện hắn ta tàng trữ rất nhiều loại súng – Bảo Phương hào hứng kể tiếp - Theo điều tra, hắn ta từng là vận động viên bắn súng của khu vực, nhưng không hiểu vì sao lại từ bỏ và lao vào con đường phạm tội này. Nhưng hình như hắn ta vẫn còn luyện tập môn thể thao này lắm nên mới tàng trữ nhiều loại súng đến như thế. Có CAR-15 A2, HITMAN Codename 47, Pistol, MP- 53A ...nhưng hình như hắn ta có hứng thú đặc biệt là khẩu K365. Cháu thấy hắn ta sưu tập rất nhiều hình của khẩu súng này. Chắc chắn nó là khẩu súng rất đặc biệt – Bảo Phương bắt đầu khơi mào để moi thông tin.

- Thật ra, ba con có một khẩu như vậy, nhưng mà tụi con chẳng có dịp nhìn gì hết, thật là tiếc quá đi mất. Cô cũng biết tính cố chấp và bảo thủ của ba con rồi, không đời nào ông chịu để tụi con đụng tay vào – Trí Lâm giả vờ chán nản than.

- Con cũng muốn nhìn thử xem khẩu súng ấy thế nào? – Bảo Phương cũng tò mò về luyện tập.

Di Dung nhìn hai người họ chau mày một cái rồi mỉm cười thăm. Di không nói gì chờ xem hai đứa nhóc này diễn trò .

- Con nghe nói, loại súng đó được phát cho các đồng chí cấp lãnh đạo năm đó. Ba con và chú Lâm đều có, không biết chú Danh có không cô? – Bảo Phương cuối cùng cũng lên tiếng hỏi.

Bảo Phương chỉ đoán đại như vậy, cô nghĩ là, nếu những người khác được phát, chắc chắn ba cô vốn là lãnh đạo của họ, nhất định sẽ có một cây, chỉ có điều, sau khi ba cô mất, cô không biết khẩu súng đó của ba cô đang ở đâu, được thu về hay bị lấy mất.

Nghe Bảo Phương nhắc đến ông Hoàng Thiên, Di Dung không khỏi chạnh lòng, di vẫn luôn coi ông như một người anh trai.

- Con vẫn còn nhớ ba con có cây súng này à.

Nghe Di Dung hỏi như vậy, Bảo Phương đoán nhận định của mình không lầm, ba cô cũng có một cây, nhưng cây súng đó hiện đang ở đâu. Cô liền gật đầu xác nhận.

- Đúng là chú Danh cũng được phát một khẩu K365. Nhưng loại súng này chỉ được phát để làm kỷ niệm mà thôi, không được phép sử dụng. Phần đạn phải luôn đầy đủ, không thể để thiếu một viên nào. Cứ cách vài năm, người ta lại kiểm tra nghiêm ngặt một lần.

Di Dung buồn bã nói với hai người một lúc rồi ngẩng đầu nhìn hai người họ trách nhẹ:

- Hai đứa con, hôm nay đến đây không phải là muốn xem khẩu K365 này đó chứ.

Bị Di Dung nói trúng, hai người ngẩng người nhìn nhau, Di Dung khẽ cười lắc đầu bảo:

- Di không biết chú các con để súng ở đâu, nhưng lát nữa chú ấy về, di bảo chú ấy lấy súng ra cho tụi con xem.

Bảo Phương và Trí Lâm đồng loạt đưa mắt nhìn nhau rồi cười đáp với Di Dung:

- Nếu được như vậy thì tốt quá.

Bọn họ trò chuyện thêm chút nữa thì ông Hoàng Danh về. Bảo Phương và Trí Lâm không nhắc đến chuyện cây súng, chỉ nói chuyện công việc rồi kể về khoảng thời gian mà đi học ở trường cảnh sát.

- Tiếc là chú đã chuyển đi trước khi tụi con nhập học, nếu không đã làm thấy của tụi con rồi – Ông Hoàng Danh nói giọng tiếc rẻ, nhưng sau đó ông hớn hờ nói – Nếu hai đứa muốn hỏi gì, có thể đến tìm chú để hỏi.

- Haha...chú nói vậy thì tụi con không khách sáo, chỉ sợ là chú lại bảo tụi con là phiền phức mà thôi – Trí Lâm bèn cười lớn phản kích nói.

- Haha...lâu rồi không bị học viên làm phiền, chú cũng thấy nhớ - Ông Hoàng Danh hào sảng đáp.

- Ông thật là, chẳng phải năm nào cũng có học sinh đến tìm ông để nghe ông câu nhậu hay sao – Di Dung nhẹ nhàng trách.

Ông Hoàng Danh nhìn vợ cười hối lỗi. Bảo Phương trông hai vợ chồng họ vô cùng hạnh phúc, cô cảm thấy rất ngưỡng mộ.

Sau khi ăn cơm xong, Bảo Phương và Trí Lâm nhìn nhau, hai người không ai dám mở miệng hỏi ông Hoàng Danh về khẩu súng. Bởi vì họ sợ, việc này đến tai ông Văn Lâm. Sở dĩ họ có thể nói với dì Dung là bởi vì dì rất dễ chịu, cũng rất hiểu ý người, còn ông Hoàng Danh, họ không tiếp xúc nhiều, nên không rõ tính tình của ông. Nhìn thấy ông bận quân phục vô cùng nghiêm trang, đầy vẻ uy phong của một nhà lãnh đạo, chỉ sợ vừa mở miệng ra sẽ khiến ông phật lòng. Vì xét cho cùng, khẩu súng đó thuộc về quân đội, mà thuộc về quân đội là phải chấp hành quân kỷ. Một người lãnh đạo như ông Hoàng Danh thì quân kỷ càng cao.

Họ thất vọng định đứng lên chào từ biệt ra về thì dì Dung nhìn chồng nói:

- Mấy đứa nhỏ rất hứng thú với bộ sưu tập súng của anh. Anh cho bọn nhỏ vào xem một chút đi.

Trước ánh mắt mong đợi của hai người họ, ông Hoàng Danh nhanh chóng nhận lời, dẫn họ vào phòng của mình còn vui vẻ hướng dẫn cho họ nghe từng loại súng và chức năng của nó. Bảo Phương và Trí Lâm nín thở nghe ông nói. Lát sau, Trí Lâm nóng ruột bèn lên tiếng hỏi:

- Tại sao không thấy khẩu K365 vậy hả chú?

Ông Hoàng Danh có chút bất ngờ khi nghe Trí Lâm hỏi, sắc mặt ông sầm lại nhưng nhanh chóng giãn ra nhìn hai người hỏi:

- Hai đứa cũng biết về khẩu súng này à?

- Dạ, tụi cháu chỉ mới vừa nghe nói đến khẩu súng này hôm nay, chứ chưa được nhìn thấy nó. Nghe nói bác Lâm và bác cũng có một cây, nhưng tụi cháu chưa có dịp nhìn thấy. Hôm nay vô tình ghé đây chơi nên muốn tìm hiểu thêm về loại súng này – Bảo Phương biết Trí Lâm nóng vội quá nên vội đỡ lời cho cậu.

- Uhm, chú cũng có một khẩu, cất ở đằng kia – Ông Hoàng Danh tươi cười khi hiểu ra rồi gạt đầu chỉ về hướng chiếc tủ sắt bên góc tường.

Cả hai nóng lòng đưa mắt nhìn về phía chiếc tủ đó, tìm đập thỉnh thịch, cảm giác hồi hộp mong chờ đến vô tận. Cuối cùng ông Hoàng Danh cũng cầm cây súng ra cho họ xem.

Cả hai giả vờ ngắm soi hỏi han về khẩu súng, nhưng mắt hướng về dây đạn bên cạnh. Đạn còn nguyên, không thiếu một viên nào cả. Coi như là loại bỏ thêm một đối tượng nữa.

Khi Bảo Phương trở về phòng của mình, cả ngày mệt mỏi, cô ngã người xuống giường nhắm mắt muốn ngủ một giấc. Tư duy của cô gần như vừa chạm xuống gối là đã miệt mài theo giấc ngủ trầm.

Nhưng đột nhiên có luồng hơi thổi ấm phả lên mặt, lên cổ cô gây khó chịu. Láng máng, dường như bàn vành tai có gì đó khẽ lướt qua. Đôi mắt nhắm nghiền của cô khẽ cau lại đầy khó chịu, định giờ tay gạt thứ khó chịu đó qua một bên thì bất ngờ cảm thấy cổ tay bị túm lấy.

Như một tia chớp quét qua trong đầu, thần trí đang mệt mỏi của Bảo Phương tỉnh táo lại ngay lập tức. Cô biết mình không phải đang mơ.

Nhưng người trong phòng cô là ai?

Không phải là Trí Lâm....loại cảm giác khiến người ta thấy lạnh này, chắc chắn không phải là anh ấy.

Tìm cô đập thỉnh thịch, cả người gần như bất động, cô không dám thở mạnh, cố làm như không có gì, tiếp tục ngủ. Cô chéo miệng, đưa tay lên quơ đi chỗ làm mình ngứa khó chịu, rồi xoay lưng lại ngủ.

Đối phương thấy cô như vậy liền từ từ thả tay cô ra để cô ngủ dễ dàng hơn. Bảo Phương cảm thấy những ngón tay đang từ từ luồn vào trong mái tóc đen nhánh của cô vuốt nhẹ từ từ. Di từ từ theo mạch máu chảy lướt xuống bên cái cổ thon thả của cô, chạm vào chiếc áo ngủ của cô, rồi di dọc theo khoảng da gần cổ cô. Khoảng khắc ấy, người Bảo Phương cảm thấy cứng đờ lên, một cảm giác tức giận bùng nổ. Nếu không có cái cảm giác lạnh người đáng sợ kia, và không biết kẻ to gan dám mò vào nhà cô mang theo mùi vị chết chóc kia thì cô đã bật dậy cho hắn ta mấy cú đấm thâm khốc rồi.

Cuối cùng bàn tay kia bắt đầu lần theo cổ áo ngủ của cô bắt đầu đi vào, Bảo Phương không nhìn được nữa, cô ngồi vùnh dậy, chớp lấy tay đang lẩn mò trong áo ngủ của mình của tên kia. Sau đó làm một động tác lật người mạnh mẽ, hông vật ngã đối phương, nhưng không ngờ tên kia đã nhanh nhẹn né tránh.

- Haha, anh còn tưởng em tiếp tục giả vờ ngủ chứ.

Bảo Phương ngậy người nghe giọng nói có phần quen thuộc đó, cô nâng tầm mắt nhìn về tên kia. Bất gặp gương mặt có chút xa lạ, mà cái tên có gương mặt này đang nằm dài phía bên kia giường của cô, thích thú chống cằm nhìn cô.

Bảo Phương chết lặng nhìn nụ cười trên khóe miệng hắn ta

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Truy Tìm (5)

Gió đêm se se lạnh, tung lên dải rèm mềm mại, giữa thênh thang màn đêm mờ hồ có thể nhìn thấy được những ngôi sao nhỏ đang nhấp nháy bên ngoài cửa sổ.

- Người- Bảo Phương ghiền rằng trông mặt nhìn cái tên kia. Tìm cô bất thần trong một giây ngừng đập, cô không thể ngờ tên này lại dám to gan đột nhập vào đây. Trước mặt cô không ai khác chính là tên áo xanh mà cô đã gặp và vừa chạm trán hấn trong vụ nổ bom vừa rồi.

- Demos....mọi người trong thế giới ngầm đều gọi anh bằng cái tên này bé cưng à – Hấn nhìn Bảo Phương chậm rãi nói ra tên mình.

“Demos” – Hung thần ...ác quỷ- Bảo Phương vừa kinh ngạc vừa thấy sợ hãi.

Tâm tình tên này bình thản vô cùng, hấn nheo mắt nhìn sự kinh ngạc của Bảo Phương một cách thích thú. - Người vào từ khi nào – Bảo Phương cố trấn tĩnh lại hỏi hấn ta.

- Vào từ khi nào tađể xem- Hấn đưa tay chống cằm ra chịu suy nghĩ, rồi nhìn cô, khoe môi nhếch lên cao, ánh mắt giễu cợt đầy đáng ghét – Từ trước lúc em bước vào phòng, sau đó anh nhìn thấy em từ từ rời- Hấn vừa nói vừa nhìn vào thân hình đang mặc chiếc váy ngủ của Bảo Phương.

- Người ...tên khốn- Bảo Phương không thể kiềm chế được bình tĩnh, cô tức giận nhìn hấn ta, chỉ muốn xé xác tên khốn này ra cho hả giận.

- Thật ra anh cũng chẳng thấy được gì nhiều đâucùng lắm là- Hấn ta cố ý ngắt ngừng câu nói của mình trêu chọc Bảo Phương.

Bảo Phương nhìn về mặt giễu cợt đầy đáng ghét của hấn ta, cô không thể kiềm chế được nữa, xông đến đánh hấn ta. Devil dễ dàng nắm lấy cánh tay đang vươn tới của Bảo Phương, cô liền xoay người tránh thoát cánh tay giữ lấy của hấn một cách nhanh chóng. Sau đó cô tung một đấm vào ngay bụng hấn ta.

Demos vì vẫn đang ở tư thế nắm chưa kịp xoay chuyển nên dính nguyên nắm đấm của Bảo Phương. Một tiếng hự vang lên, hấn ta cau mày một chút, nhưng vẫn kịp thoát ra được cú bẻ ngoặt tay của Bảo Phương. Thấy vậy Bảo Phương vội vã lùi ra sau mấy bước, cô thở hồng hộc, đứng cách xa hấn để phòng.

- Thật không ngờ, lâu rồi không gặp, em tiến bộ nhanh đến thế. Xem chút nữa tôi đã không thể làm đối thủ của em được nữa rồi – Demos cười cười nhìn Bảo Phương nhanh chóng lấy lại sắc mặt giễu cợt của mình.

Bảo Phương biết sức mình không thể đấu lại hấn ta, cô không nghĩ đến chuyện sẽ cùng hấn ta đấu tay đôi nữa, ánh mắt liếc nhanh về khẩu súng được giấu dưới gối của mình.

Cô giả vờ lao về hấn tấn công, hấn ta vội vàng né tránh, rồi ôm lấy cô vật ngã xuống giường, nhanh chóng đè chặt lấy thân hình cô đang dán dưới giường. Hấn nhanh chóng hỏi lên môi cô một cái đầy khoái chí.

Bảo Phương tức giận vô cùng, cô cong chân lên định cho hấn ta một cước nhưng hấn ta nhanh chóng biết được, bắt lấy chân cô, chiếc váy ngủ bị trượt lên cao để lộ bắp chân trắng nõn thon thả của cô. Ánh mắt hấn ta liền trượt ngay đến nơi đó, cô vội vàng vùng ra, tay nhanh chóng chụp lấy khẩu súng chìa thẳng vào thái dương của hấn ta.

Nhưng mà mặt Demos không có lấy một chút xú gì sợ hãi, ngược lại đẩy mặt hấn ta có chút suy tư. - Thân hình của em đúng là khiến người ta dễ dàng ngã quỵ.

- Im miệng

- Muốn anh im miệng thì phải dùng môi của em mà làm nó im lặng – Ngón tay của Demos gõ nhịp nhịp trên nòng súng của Bảo Phương, hấn nhếch môi lên nhìn cô không chút e sợ bảo – Bộ không ai dạy em rằng, khi bắn thì nòng súng phải cách mục tiêu ít nhất 1 cm ư? Bằng không thân súng dễ bị nổ lắm đó, làm bị thương cánh tay mềm mại của em, anh sẽ đau lòng lắm.

Nhanh như chớp, ngón tay của Demos đã luồn vào lòng bàn tay của Bảo Phương, đầu hấn ta thỉnh thoảng lệch khỏi nòng súng. Nhưng hấn không ngờ là khẩu súng vừa rơi khỏi bàn tay phải của Bảo Phương đã nhanh chóng chuyển sang tay kia của cô, tiếp tục chìa về phía hấn ta.

Vẫn không có chút lo sợ nào cả, hấn ta còn bình thản cho tay vào túi rút ra một liều thuốc bắt đầu châm lửa, chậm rãi tận hưởng hương vị thuốc.

Bảo Phương vẫn chìa súng vào hấn ta, cô không dám chớp mắt lấy một giây, bởi vì cô biết, chỉ cần một giây ngắn ngủi cũng đủ để hấn ta phản kích lại cô.

- Dù em là cảnh sát, nhưng cũng không thể tùy tiện nổ súng được. Em làm vậy chỉ càng làm cho mọi chuyện phức tạp thêm thôi.

Nói xong hấn ta búng liều thuốc đang hút dở về phía Bảo Phương, cô lách người tránh né, ngay giây phút này, hấn ta vươn tay đến chụp lấy tay cầm súng của cô, nhanh chóng khống chế cô. Một tay nắm tay cầm súng của cô không chế khiến khẩu súng rơi cái cạch xuống đất, một tay đưa tay lên bóp ngay cẳng cổ của cô. Hấn ta lắc đầu cười cười bảo:

- Chỉ cần anh bóp mạnh một cái, cái cẳng cổ xinh đẹp này lập tức bị gãy lìa.

Vừa nói xong hắn ta đưa mũi tới gần hít một hơi thường thức mùi hương tỏa ra từ cơ thể cô.

Toàn thân Bảo Phương bị một cơn ớn lạnh đến buồn nôn.

Demos liền hôn nhẹ vào cổ cô rồi từ từ di chuyển xuống xương quai xanh của cô. Bảo Phương tức giận đến rung người.

Bình tĩnh... bình tĩnh....

Bảo Phương tự nhắc nhở mình như vậy. Cô cần bình tĩnh để tìm cách thoát khỏi sự khống chế của hắn ta. “Con người thường tự đưa mình đi vào sự hỗn loạn, càng hỗn loạn thì càng bế tắc” – Giọng Lăng Phong vang lên trong đầu cô.

“Nếu như em bị anh khống chế, chỉ biết tìm cách đẩy mà không biết chặn tay anh lại. Cũng giống như khi anh gươm dao lên chém về phía em, em chỉ biết gươm dao lên chống đỡ mà không biết lách thân phản lại cho anh một dao”

Bảo Phương bèn dùng bàn tay không bị khống chế của mình, dùng ngón cái luồn vào trong bàn tay đang bóp cổ của cô, nhanh chóng chụp lấy ngón tay cái của Demos bẻ ngoặt ra sau khiến hắn ta đau đớn rên lên một tiếng. Bảo Phương nhanh chóng thoát khỏi sự khống chế của Demos.

Nhưng đối phương không phải là kẻ đơn giản, hắn ta nhanh chóng nắm lấy tay cô định tiếp tục khống chế, nhưng Bảo Phương đã thuận thế vùng tay bẻ ngoặt tay hắn ra sau.

Demos định đẩy tay cô ra thì bên tay kia, cô đã bầu tới xương sống của hắn.

Trông một giây đó, Demos tựa như bị điện giật, xoay người tránh khỏi.

Bảo Phương luồn lộn một vòng chớp lấy khẩu súng lần nữa chìa về hướng hắn, lần này cô không chút do dự lên nòng súng. Cả người cô thờ dốc.

Đây là lần đầu tiên Demos có biểu cảm khác ngoài vẻ lười biếng và giễu cợt, ánh mắt hết như một lưỡi dao, đáng sợ đến nỗi Bảo Phương đã nghĩ rằng, ánh mắt cũng có thể giết người.

- Thật đáng sợ. Em muốn bóp nát cột sống anh sao? Đốt xương cổ thứ sáu và thứ bảy của con người ta là chỗ dễ dàng bị bẻ gãy nhất sau xương ngón tay. Thật may mắn là động tác của em chưa đủ mạnh, lực tay chưa đủ mạnh – Hắn nhếch miệng nói, sau đó ánh mắt giễu cợt của hắn lại lần nữa xuất hiện – Hay là em không nỡ xuống tay với anh

Bảo Phương không nói gì, nâng tầm súng lên cao ngang đầu hắn ta

- Em thật là nhẫn tâm mà. Uống công người ta có lòng tốt đến đây nhắc nhở cho em – Hắn ta thở dài than. Bảo Phương nhú mồm, ánh mắt cô nhìn hắn ta dò xét.

- Lần trước món quà anh tặng em ở bãi đậu xe em còn nhớ không?

Thấy ánh mắt đăm chiêu của Bảo Phương, hắn bèn nói tiếp:

- Em nói xem, mục tiêu của bọn chúng là ai?

- Là Thực Quyền – Bảo Phương khó hiểu đáp.

- Sai, mục tiêu chính là em.

- Tại sao? – Bảo Phương kinh ngạc hỏi lại.

- Haha... cô bạn em vì muốn bảo toàn mạng sống đã để lại di chúc cho em không phải sao?

Bảo Phương nhớ lại, đích thực Thực Quyền đã để lại di chúc giao quyền thừa kế cho cô, bởi vì cô ấy không muốn chú của cô ấy – Ông Kiến Quốc lấy được tài sản.

- Nhưng chính vì vậy, mục tiêu đã chuyển hướng sang bên em. Chỉ cần em chết, tờ di chúc kia không còn giá trị nữa, chỉ cần tiêu diệt bạn của em xong, gia tài sẽ lại rơi vào tay hắn – Hắn ta chậm rãi nói tiếp – Em nghĩ bọn anh dễ dàng để mục tiêu bị trượt như thế sao? Bây giờ nhiều như thế, chỉ là muốn trêu chọc em thôi. Phải nói là em may mắn khi người mà bọn chúng tìm đến là anh. Anh vì em mà bỏ qua số tiền lớn như thế, vậy mà em lại chìa súng vào anh. Thật là đau lòng quá đi mất.

Hắn nhìn về mặt có chút dụ lại của Bảo Phương bèn nói tiếp:

- Hôm nay anh cố tình đến đây thông báo cho em vì lo lắng em bị hại, em chẳng hiểu tâm lòng của anh chút nào sao.

Bảo Phương đột nhiên cảm thấy trước mặt mờ đi.

- Phát tác rồi sao – Demos lên tiếng nói, rồi từ từ bước về phía cô.

Bảo Phuong vẫn siết chặt súng trong tay, nhưng cảm giác choáng váng càng lúc càng thêm nặng, cơ thể cô như không còn sức, chao đảo ngã xuống. Cây súng cũng rớt ra khỏi tay lên rơi cách xa vài mét cách xuống sàn nhà.

Demos nhẹ nhàng đưa tay đỡ lấy cô rồi bế bổng cô lên giường. Hắn cúi người xuống hôn lên môi của cô. Rồi chậm rãi đứng dậy.

- Ngủ ngon, bé cưng.

Nói rồi hắn mở cửa bước ra, chậm rãi khép cửa lại ra ngoài.

Tối khi thuốc tan ra, Bảo Phuong mới giật mình tỉnh lại, nỗi hoảng sợ còn đọng lại khiến cô rung mình. Tên đó thật là đáng sợ. Nếu như hắn ta có ý định xấu, cô chắc chắn sẽ bị nhân chìm tức khắc. Tim cô đập rất mạnh một cách hoảng loạn.

Cô run rẩy tìm điện thoại bấm số gọi. Điện thoại nhanh chóng bắt máy. Giọng nói dịu dàng bên kia vang lên mới làm tim Bảo Phuong ổn định lại.

- Sao vậy, giờ này còn sớm mà – Lăng Phong đưa tay nhìn đồng hồ hỏi.

Bảo Phuong muốn kể cho Lăng Phong nghe hết mọi chuyện đáng sợ trong lòng mình, nhưng cuối cùng cô lại dừng lại:

- Không có gì....

Ngừng một lúc cô nói:

- Phong, em nhớ anh.

Lời nói ra khiến trái tim của người bên kia không ngừng đập mạnh, cậu trầm giọng nói:

- Chờ anh hai ngày nữa, anh sẽ về.

- Uhm....

- Mau ngủ tiếp đi, phải biết giữ gìn sức khỏe. Nếu em mà bị bệnh, khi anh về, nhất định sẽ đánh đòn em Bảo Phuong phì cười lên trước câu nói đùa của Lăng Phong, tâm trạng bất an lo lắng cuối cùng đã biến mất.

- Hát em nghe đi – Cô đột nhiên muốn nghe nhõng nhẽo yêu cầu.

Lăng Phong khẽ cười rồi nhẹ nhàng hát một bản nhạc.

Bảo Phuong nằm xuống nghe Lăng Phong hát. Sau đó từ từ chìm vào trong giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Truy Tìm (6)

Bọn tội phạm cực kì ngoan cố, bằng mọi cách chạy thoát chứ nhất định không chịu đứng yên đầu hàng. Nhưng sự ngoan cố của chúng cuối cùng vẫn bị các chiến sĩ công an khuất phục, tóm gọn tất cả. Lần hành động này có thể xem là thành công mỹ mãn. Mọi người chuẩn bị thu quân ra về, đem bọn tội phạm này về xét xử. Trí Lâm xoẹt qua một giây, từ từ tiến về một cái sọt rác ở gần đó, tay cậu cầm chắc cây súng. Cái sọt rác lớn đột nhiên tung cao về phía cậu, khiến cậu chới với lùi lại sau mấy bước. Tên tội phạm ẩn mình trốn ở đây từ đầu tới đuôi biết mình bị Trí Lâm phát hiện bèn tung sọt rác về phía cậu nhân cơ hội đó chạy trốn. Trí Lâm vội vàng đuổi theo bắt hắn ta. Trên quãng đường chạy trốn, hắn ta xô đẩy mọi thứ trên đường về phía Trí Lâm hòng ngăn cản bước chân của cậu. Hắn ta đã thành công bỏ Trí Lâm một đoạn xa, chạy xuống được gần còn thuyền neo nơi đó. Hắn ta khởi động máy chuẩn bị chạy đi. Trí Lâm thấy tên tội phạm này, hắn chính là tên đầu xỏ trong chuyện giao dịch hàng cấm này, trên tay hắn có lẽ là vali chứa thuốc phiện. Cho nên cậu tuyệt đối không thể để hắn ta trốn thoát. Liệu mình đạp lên thành ngăn cách nhảy xuống con thuyền chụp lấy tên tội phạm, hai bên giằng co, súng của cậu bị đánh rơi, tên này liền móc con dao ra tấn công cậu. Hắn ta cũng thuộc dạng ghê gớm vô cùng, cả hai giằng co, Trí Lâm cắn răng chịu bị hắn ta chém nhiều nhất mới có thể bắt được hắn. Cậu quả thật là liều mạng. Mọi người đến tiếp ứng không khỏi hoảng sợ và lo lắng. - Tôi nói cậu, sao cậu cứ không chịu nghe, để bản thân bị thương hoại thể này. Dù cậu là cảnh sát, nhưng không có nghĩa là lấy sinh mạng mình ra mạo hiểm – Zuzu Linh vừa sát trùng băng bó cho Trí Lâm vừa cầu nhàu – Nếu để lần sau tôi thấy cậu bị thương vào đây, tôi sẽ nghĩ cậu có ý gì với tôi Trí Lâm nghe Linh cầu nhàu đến choáng cả đầu, thở dài không thôi, đến khi Linh đi rồi, cậu mới thở phào nhẹ nhõm. (Truyện tình từ: truyệnnganplus) Bảo Phuong bước đến nhìn Trí Lâm lo lắng, thấy cậu hoàn toàn không bị thương gì nghiêm trọng mới nhẹ nhõm. Cô cau mày nhìn cậu trách: - Anh là đội trưởng, anh biết rõ là cảnh sát đường thủy đang bao bọc xung quanh, tên đó có chạy cũng không thoát, sau lại phải liều mạng đánh nhau với hắn ta như vậy chứ. - Haha, đáng mà.... - Trí Lâm cười lớn trấn an cô. - Em thật là không hiểu anh, vì sao phải liều mạng như thế chứ? – Bảo Phuong lắc đầu nhìn nụ cười của Trí Lâm khó hiểu. - Bởi vì, đội trưởng đã nói với anh, nếu như lần nhiệm vụ này anh có thể dẫn dắt đội thành công, cấp trên sẽ thăng chức cho anh – Trí Lâm bèn giải thích. Lời Trí Lâm làm Bảo Phuong cảm thấy mơ hồ thêm. Trí Lâm không phải loại người đam mê quyền lợi, không lí nào dùng sinh mạng của mình

đánh đổi những thứ kia. - Em không tin anh vì chuyện thăng chức mà liều mạng như thế - Bảo Phuong lắc đầu đáp rồi đặt nghi vấn – Anh đang giấu em chuyện gì đúng không? Trí Lâm biết không giấu được Bảo Phuong, cuối cùng cũng nói rõ: - Anh điều tra được rằng, sắp tới sẽ có buổi kiểm tra súng của các cấp lãnh đạo. Nếu như anh có thể thăng chức lần này, anh sẽ nằm trong đội kiểm tra, như vậy thì tên của 20 người còn lại sẽ ra ngay thôi. Chúng ta có thể nhân cơ hội này xem xét ai là kẻ thiếu đi một viên đạn. Người đó nhất định là kẻ đã bắn ba của em - Không dễ như vậy đâu. Lâu lâu người ta lại khám xét súng, bao nhiêu năm qua rồi, không lí nào họ không bị điều tra tới – Bảo Phuong lắc đầu cho rằng chuyện này là điều không thể. - Bảo Phuong, trước giờ người ta dùng người của mình để che dấu, lần này anh sẽ kiểm tra. Nếu như vẫn không kiểm tra ra, ít ra chúng ta cũng có tên của những người đó. - Trí Lâm! Anh nói đúng. .em nghi ngờ. Khẩu súng bắn ba em chính là khẩu súng thuộc quyền sở hữu của ba em. Bọn khốn đó, dùng chính súng của ông để bắn ông rồi dấu nó đi, vậy thì cho dù kiểm tra bao nhiêu lần đi chăng nữa thì cũng không thể truy ra hung thủ được. Nhưng nếu chúng ta có trong tay danh sách, chúng ta cứ điều tra từ từ - Bảo Phuong gật đầu, cuối cùng cô vẫn nói lên suy nghĩ mấy ngày trời của mình, chỉ có điều cô không nói là ông Văn Lâm chính là mục tiêu tình nghi số một của cô, bởi vì ông là bạn thân với ba cô, người mà ba cô không nghi ngờ, người mà ba cô có thể yên tâm giao súng của mình cho hẳn. - Bảo Phuong! Em phải giữ đúng lời hứa, nhất định phải tránh xa hẳn ta ra nếu anh lấy được danh sách những người đó – Trí Lâm nắm lấy tay cô nhất quyết yêu cầu. Bảo Phuong sững người nhìn Trí Lâm. Thì ra , cậu liều mạng như vậy, cũng vì muốn cô tránh xa Lăng Phong ra mà thôi. Bảo Phuong cần mỗi thờ dài, vẫn dùng câu nói lần trước đã trả lời Trí Lâm : - Khi nào anh lấy được hăng nói. Trí Lâm thờ dài buông tay cô ra, mắt nhắm lại. Bảo Phuong cảm thấy đau lòng vô cùng, cậu vì bảo vệ cho cô không bị tai tiếng mà liều cả mạng để cùng cô làm vụ gia dịch này. Còn cô, cô lại không nỡ rời xa Lăng Phong. Cô thừa nhận mình yêu Lăng Phong đến nỗi không muốn rời xa cậu chút nào. Thím Hà bước vào hầm hầm nắn nắn Trí Lâm: - Hết cha rồi tới con. Suốt ngày làm mẹ phải lo lắng . Con mới vừa bị thương chưa lành hẳn, giờ lại tiếp tục bị thương nữa. Con thật muốn mẹ tức chết mới vừa lòng phải không? - Mẹ ... - Trí Lâm khổ sở kêu nhỏ - Chỉ là trầy da chút thôi mà mẹ. - Da thịt trên người con là mẹ ban cho, con tự làm mình bị thương, tức là làm mẹ bị thương, con nhẫn tâm vậy sao ? – Thím Hà mắt rưng rưng trách. - Con biết rồi, lần sau con sẽ cẩn thận hơn – Trí Lâm thấy mẹ sắp khóc bèn nhấn nhá hứa cho mẹ yên lòng. - Được rồi, con nằm nghỉ đi, mẹ cùng Bảo Phuong đi mua đồ, rồi giờ com vô đây cho con ăn – Thím Hà thờ dài một cái đáp. Nói rồi thím Hà kéo Bảo Phuong đi. Cô dặn dò Trí Lâm: - Anh nằm nghỉ đi. Đừng suy nghĩ nhiều nữa. Ra khỏi bệnh viện, Bảo Phuong đi chậm bên cạnh thím Hà, cô nhìn về mặt trầm ngâm của thím Hà bèn hỏi: - Thím có tình kéo con ra đây, chắc là có chuyện muốn nói với con phải không ạ. Thím Hà khựng lại, sau đó nhìn cô nói: - Thím cháu mình tìm một quả nước nói chuyện đi. Cả hai người ngồi đối diện nhau trong quán nước, không ai mở miệng trước cho đến khi nữ nhân viên đem nước ra cho họ. Cuối cùng thím Hà cũng lên tiếng trước: - Thím từ trước đến giờ vẫn xem con như con gái của thím. - Con biết, con cũng yêu quý thím như mẹ của con – Bảo Phuong cũng thành thật đáp. - Bảo Phuong, chắc con biết Trí Lâm nó thích con từ nhỏ đến giờ phải không? – Thím Hà thẳng thắn hỏi. Bảo Phuong không ngờ thím Hà lại đặt câu hỏi này với cô, cô nhìn thím Hà bối rối, cuối cùng gật đầu: - Dạ, con biết. Thím Hà mỉm cười nắm lấy tay của Bảo Phuong: - Chú và thím từ trước đến giờ vẫn mong cháu có thể mãi mãi ở lại nhà này. Bảo Phuong ngẩng đầu nhìn thím Hà, ánh mắt cô đầy sự cảm kích trước tình cảm và sự quan tâm chăm sóc của thím. Nhưng dù hiểu tình cảm của Trí Lâm đối với mình, nhưng trước và sau, cô đều coi cậu như một người anh trai không hơn không kém. - Từ khi biết tâm ý của Trí Lâm với cháu, bác vẫn luôn mong mỗi con có thể trở thành con dâu của nhà bác. Có lẽ bác nói như vậy hơi sở sàng, nhưng bác mong con hiểu tấm lòng người mẹ luôn mong muốn con mình hạnh phúc. Còn nhớ khi con không thể nói chuyện, Trí Lâm tìm mọi cách để làm con vui. Nó lặn lội đạp xe gần cây số để đến nơi dạy học ngôn ngữ bằng tay hỏi thăm cách học cho con. Nó thường ngồi đọc truyện cho con nghe, dù rằng đến tối cổ họng bị khô ho cả đêm, nhưng ngày nào nó cũng cố gắng ngồi đọc hết truyện này đến truyện kia cho con. Khi Bảo Nam bỏ nhà ra đi, sợ con đau lòng, nó liền dẫn con đi học võ. Chỉ có nó chịu luyện tập với con, con có biết nó thường lén lút về nhà dùng rượu thuốc xoa vết thương hay không ? Còn rất nhiều chuyện ... lúc hai đứa học đại học, con đi trại huấn luyện, nó lặn lội chạy xe đến chỉ để đem cho con nền gối mà con hay dùng, vì sợ con khó ngủ Thím Hà nhắc lại từng kỷ niệm, từng hành động ân cần của Trí Lâm, nhằm tác động mạnh vào tâm lí của Bảo Phuong. Bảo Phuong cắn chặt răng , tay bấu chặt lại, mặt cúi gằm xuống. Cô hiểu lí do thím Hà nhắc lại những chuyện đó. - Lúc hai đứa nói chuyện, bác đã nghe thấy hết tất cả. Trí Lâm vì yêu con mà bất chấp tính mạng của mình, còn con thì sao, con có thể chấp nhận nó hay không? Có thể hay không? Quả thật thím Hà đã đặt cho cô một câu hỏi cực kì khó. - Bảo Phuong, thím hy vọng con có thể giúp thím chăm sóc Trí Lâm và ở bên cạnh nó.

Bảo Phuong không biết trả lời thế nào với thím Hà, nếu từ chối, cô sợ tình cảm mà cô nợ họ càng khó trả, nhưng nếu như nhận lời. ...đó chỉ là sự đau khổ không chỉ riêng cô. Lấy lí do công việc, Bảo Phuong rời đi, cô trở về nhà mình, chờ đợi. Hôm nay theo lời hứa Lăng Phong trở về. Có lẽ Thục Quyên cũng trở về. Cô rất lo lắng cho Thục Quyên, từ hôm biết được mình là mục tiêu tiếp theo Thục Quyên, cô cũng cảm thấy sợ hãi, cũng cảm thấy bản thân may mắn. Nếu như trước đó, cô và Demos chưa từng gặp nhau thì chắc chắn cô đã chết dưới tay hắn rồi. Nếu như lần này tên Kiên Quốc lại tìm một sát thủ nào khác của HK đến tìm cô, liệu cô có may mắn tránh thoát như lần này không? Đột nhiên cảm thấy sự lo lắng trước đây của Lăng Phong là hoàn toàn hợp lí. Cô cần phải học cách sinh tồn nhiều hơn nữa. Bảo Phuong bang khuâng không biết có nên nói với Lăng Phong chuyện mà Demos đã nói với mình hay không nữa. Nếu như cô nói ra, cô sợ Lăng Phong sẽ lo lắng, tìm cách bảo vệ cô, ở bên cạnh cô, nói không chừng sẽ vì cô mà gặp nguy hiểm. Điều đáng nói hơn nữa là, khoảng cách giữa cô và Lăng Phong vốn dĩ không thể nào rút ngắn lại. Cô là cảnh sát, còn cậu lại là kẻ bị tình nghi. Nếu như thường xuyên xuất hiện bên cạnh nhau, đúng như Trí Lâm nói, cô khó mà không bị khai trừ ra khỏi ngành, không tránh khỏi nghi ngờ. Và cô cũng rất lo lắng cho Bảo Nam, cô muốn mau chóng tìm cho ra tên hung thủ. Nhưng nếu chỉ dựa vào lời hứa của Lăng Phong mà chờ đợi, với tính cô chấp của Bảo Nam, thời gian sẽ kéo dài, Bảo Nam càng nguy hiểm hơn. Cô không muốn, vậy thì chỉ có thể dựa vào sức mình tìm ra tên hung thủ, mà cách duy nhất là phải tuân theo lời hứa với trí Lâm. Trong lúc Bảo Phuong đang rối trí thì tiếng điện thoại vang lên: - Bảo Phuong! Bạn hãy mở mạng lên đi – Giọng Thục Quyên có chút e dè nói. Bảo Phuong lập tức làm theo, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, trong giọng nói của Thục Quyên có chút kỳ lạ. Thục Quyên đã gửi cho cô một số hình ảnh và tin tức. Đó là những tấm hình bị chụp lén. Trong mấy tấm hình đó, Lăng Phong cùng Andy đang ân ái trên giường. Trái tim của Bảo Phuong cảm thấy đau nhói vô cùng, cô chờ người nhìn những tấm hình đó. - Không phải là hình ghép, mình đã xác minh rồi – Thục Quyên thờ dài nói – Bảo Phuong, mình biết bạn thích Lăng Phong, nhưng mà anh ấy Ngay lúc đó, điện thoại của Bảo Phuong reo lên, đánh thức sự ngây người của cô.là điện thoại của Lăng Phong.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62: Truy Lùng (1)

Bảo Phuong né tránh điện thoại của Lăng Phong, cô nghĩ Lăng Phong nhất định sẽ đến tìm mình ở đây, cho nên cô quyết định rời khỏi nhà mình. Cô

quyết định đi dạo một vòng trở về nhà Trí Lâm.

Đi được một lúc thì phía sau của cô có tiếng kèn vang lên, Bảo Phương ngoảnh đầu lại nhìn bắt gặp một gương mặt cười tươi ẩn dưới đôi mắt kính màu đen. Chẳng ai khác chính là anh chàng thiết kế thời trang Ken. - Hi...tôi cứ ngỡ là mình nhầm, hóa ra chính là em.

Bảo Phương không đáp, nói chung cô chẳng có thiện cảm gì đối với anh chàng thiết kế này cả, cô không thèm giữ phép lịch sự cứ thế quay lưng bước đi. Ken liền lái xe chạy chậm theo cô nói:

- Anh thật sự rất muốn em làm người mẫu cho bộ trang phục tối của anh đó, thân hình em quả thật rất thích hợp.

Nói xong, ánh mắt hắn ta lại dán trên người cô, Bảo Phương không khỏi rung mình một cái, cô lạnh lùng từ chối hắn ta:

- Tôi nghĩ Andy thích hợp làm người mẫu cho anh hơn tôi nhiều.

- Cô ấy hiện giờ không có ở đây, em biết điều này mà – Ken nheo mắt nhìn Bảo Phương cười cợt, hắn ta dường như biết rõ mối quan hệ giữa bọn họ.

Bảo Phương thoáng trầm mặt, cô cảm thấy Ken không đơn giản là một nhà thiết kế, ở cậu ta luôn tỏa ra một cảm giác khá lạnh rất đáng sợ. Hắn đưa ra một câu nói mập mờ khiến người ta phải đoán và e sợ.

- Nếu em không thích việc làm người mẫu, vậy thì có thể cùng anh ăn một bữa com được không? – Hắn nói giọng bình thản vô cùng, nhưng trong giọng lại khiến người ta không thể từ chối.

Ánh mắt hắn giấu bên dưới cặp kính đen khiến cho người ta khó dò xét ra con người hắn ta.

- Được – Bảo Phương nhìn hắn đắm đắm rồi mở miệng.

Ken liền nhếch miệng cười vui vẻ rồi dừng xe lại. Lịch sự bước ra ngoài mở cửa cho Bảo Phương ngồi vào. Hắn đưa tay về phía cô, cả người áp sát, hơi thở nóng của hắn phả gần bên cạnh khiến Bảo Phương thấy khó chịu, cô cau mày hỏi:

- Anh định làm gì?

- Chỉ muốn giúp em cài lại dây an toàn thôi – Hắn nhướn mi đáp.

- Cảm ơn, tôi có thể tự làm – Bảo Phương nhích người né tránh bàn tay của hắn, lạnh đạm bảo.

Ken nhún người rồi đứng thẳng lưng từ từ bước lại chỗ ngồi của mình. Đóng cửa lại hắn quay sang Bảo Phương khẽ mỉm cười hỏi:

- Em muốn ăn gì nào?

- Tùy anh?

- Được.

Ken gạt đầu rồi lái xe phóng đi.

Bảo Phương không quan tâm Ken đưa mình đi đâu, trong lòng cô cứ xuất hiện những tấm hình đó, cảm giác đau đớn truyền đến khiến cô khó chịu vô cùng.

Trong xe, Ken bật nhạc nhẹ nhàng khiến cô cảm thấy rất thoải mái. Không hiểu từ lúc nào, Bảo Phương đã chìm vào giấc ngủ.

Khi Bảo Phương thức dậy đã thấy mình nằm trên giường êm ái, cô hoảng hồn ngồi bật dậy nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh.

- Dậy rồi sao – Một giọng nói vang lên khiến cô giật mình quay lại.

Ken đang khoát trên người một cái tạp dề, tay vẫn còn cầm cái sạn nấu ăn đang cười hỏi cô. Mặt Bảo Phương đỏ bừng lên xấu hổ, không ngờ cô lại ngủ quên mất. Cô hất tằm chắn ra rồi leo nhanh xuống giường nhìn Ken hỏi:

- Là anh bế tôi lên đây sao?

Ken gạt đầu.

- Đây là đâu?

- Là nhà của anh – Ken cười cười đáp.

Bảo Phương nhìn đồng hồ, đã hơn 7 giờ tối rồi, cô liền nói:

- Trễ quá rồi, tôi phải về nhà.

- Ăn cơm xong hãy về, anh đã vì em mà nấu nướng cả buổi, em nữa nào bỏ về như vậy sao – Ken nói giọng hờn mát.

Bảo Phương thấy vậy nên đành ở lại thêm một lúc nữa.

Bữa cơm cũng khá thú vị, Ken không ăn nhiều, chỉ ngồi nhìn cô ăn rồi kể cô nghe mấy chuyện vòng quanh biểu diễn của mình. Một người còn trẻ như anh ta mà có được thành tựu như thế rất đáng nể.

- Chị gái anh đâu? – Bảo Phương đột nhiên hỏi.

- Linh không ở cùng anh, chị ấy làm công tác tình nguyện, lần này là đến Việt Nam, có lẽ sẽ lại bay đi đến nước khác – Ken đáp.

- Còn anh, tại sao lần này lại đến Việt Nam, anh định tổ chức buổi trình diễn ở đây à.

- Đúng thếNếu có hứng thú, mời em đến xem buổi trình diễn của anh, anh sẽ rất vinh hạnh.

- Khi nào?

- Khoảng tuần sau.

- Được, nếu lúc đó rảnh rồi, tôi nhất định sẽ tới – Bảo Phương gật đầu nói.

Ken cười cười nâng lên ly rượu mời cô rồi uống cạn.

Cú điện thoại đó là cú điện thoại cuối cùng Lăng Phong gọi cho Bảo Phương. Cũng không hề có bất cứ tin nhắn nào.

Những ngày sau đó, cũng không hề thấy Lăng Phong xuất hiện.

Ngược lại tần số phủ sóng của Ken trước mặt Bảo Phương gần như thường ngày, mặc dù Bảo Phương từ chối rất nhiều lần, nhưng hẳn ta kiên trì đợi đúng giờ Bảo Phương ra về, khiến cô không thể từ chối.

Cuối cùng Trí Lâm phải đứng ra mặc cho cô mới có thể từ chối được Ken. Bảo Phương vừa thở phào nhẹ nhõm được ít hôm thì hôm sau đã thấy Ken đi cùng với Linh. Trí Lâm vừa thấy Linh đã xanh mặt mày, ác cảm của cậu với Linh không thể nào phai.

- Hai người định đi đâu? Có rảnh ăn tối cùng với chúng tôi không? – Linh cười cười bước xuống xe hỏi Bảo Phương và Trí Lâm.

- Bọn này có việc bận cần phải giải quyết không thể đi ăn cùng hai người được, xin phép đi trước – Trí Lâm thở dài một cái rồi từ chối lời mời của Linh.

- Tiếc nhì - Ken tỏ ra luyến tiếc - Nhưng mà hy vọng hai người sẽ tham dự buổi trình diễn của tôi. Chắc là em không quên lời hứa chứ hả.

- Tất nhiên, nếu anh đã mời thì em nhất định sẽ tham dự - Bảo Phương lịch sự đáp.

- Ok, vậy anh sẽ gửi giấy mời cho em – Ken gật đầu mỉm cười nói.

Bảo Phương gật đầu rồi tạm biệt Ken cùng Linh, cả hai lên xe Trí Lâm rồi chạy đi.

- Cậu em thật sự thích cô bé rồi sao – Linh vuốt vuốt ngón tay nhìn theo bóng dáng của hai người đó.

- Cô ấy thật thú vịcàng ngày càng thú vị. Em nghĩ, chỉ cần ở bên cô ấy, sẽ được dịp chứng kiến nhiều sự việc thú vị hơn nữa – Ken không giấu sự hứng thú của mình với Bảo Phương trước mặt Linh.

Linh nghe xong thì lờm cậu một cái:

- Cậu dám làm chị đây hự tiền thưởng, lần này mau bù lại đi, thời gian chúng ta không còn dài đâu, visa hết hạn thì phải đi ngay lập tức.

- Yên tâm đi, việc thù vị sẽ nhanh chóng xảy ra thôi, chúng ta không cần chờ đợi lâu đâu.

- Đi thôi

- Thế nào, anh đã có danh sách của hai mươi người kia chưa? Buổi lục soát như thế nào rồi? – Bảo Phương không kiềm nén được liền hỏi dồn.

- Về nhà đi, anh sẽ cho em xem – Trí Lâm mỉm cười nhìn cô đáp.

Bảo Phương gật đầu, lòng cô cảm thấy hồi hộp vô cùng, cuối cùng cô đã tiến thêm một bước đến gần hung thủ sát hại ba cô. Chỉ cần thêm ít thời gian nữa thôi, sự thật sẽ được phơi bày, bóng tối tội ác sẽ dần được hé lộ.

Cả hai ngồi trước màn hình rất lâu, nghiên cứu tỉ mỉ từng nhân vật có tên trong bản danh sách. Đối tượng khoanh vùng lại chỉ còn có 5 người.

- Làm sao anh có được tài liệu này ? – Bảo Phương kinh ngạc nhìn số tài liệu mà Trí Lâm có được, cái này gần như được xem là cơ mật quốc gia.
- Anh lên lút đột nhập vào hệ thống lấy ra – Trí Lâm nói nhỏ.
- Anh điên rồi, nếu như bị phát hiện thì sao? Anh chẳng những bị đuổi ra khỏi ngành, mà còn có thể bị bắt đi tù – Bảo Phương mặt mày tái mét nhìn Trí Lâm.
- Không sao, anh rất cẩn thận, không ai biết được đâu, dù họ có điều tra cỡ nào, cũng chẳng thể điều tra ra anh đâu – Trí Lâm tự tin nói.

Bảo Phương ghi hoặc nhìn Trí Lâm, nhưng ánh mắt cậu đầy cương nghị tự tin, Bảo Phương mím môi nghĩ ngợi một lát, cuối cùng thờ dãi nói khẽ:

- Cảm ơn anh Trí Lâm
- Không cần cảm ơn, anh chỉ muốn giúp em một chút thôi. Anh là con trai, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa cũng vẫn tốt hơn than con gái như em – Trí Lâm cười hiền từ đáp.

Bảo Phương cắn nhẹ môi ngăn tiếng khóc của mình, cô thật sự cảm động trước hành động của Trí Lâm. Cậu biết cô một khi có manh mối, sẽ bất chấp lao vào nguy hiểm, cho nên cậu mới chọn cách thay cô làm những điều đó. Liệu cả mạng sống, bất chấp việc quy phạm pháp luật vì cô.

Nhưng dù kiềm nén, cô cũng không thể ngăn được giọt nước mắt của bản thân rơi xuống. Dù Trí Lâm không nói ra, nhưng cô hiểu rõ tình cảm của cậu dành cho mình. Cậu chọn cách bên cô trong âm thầm.

Những lời thím Hà vang vọng bên tai Bảo Phương.

Những tấm hình Thực Quyên đã gửi, lời hứa hẹn xa vời của Lăng Phong, sự an nguy của Bảo Nam. Tất cả lần lượt ập đến.

Trí Lâm nhìn gương mặt ngây dại rơi nước mắt của Bảo Phương, trong lòng run lên một trận, không cảm lòng được (Truyen tinh từ: truyennganplus), cậu đưa tay lên vuốt nước mắt cho cô, rồi đột nhiên hôn lên môi cô.

Bảo Phương nhất thời sững người, muốn đẩy Trí Lâm ra, nhưng cuối cùng lại đứng im để cho cậu hôn mình. Bảo Phương khẽ nhắm mắt, có lẽ người thích hợp với cô là Trí Lâm. Cô và cậu là hai người cùng thế giới.

- Đối tượng đầu tiên chính là ông ta – Trí Lâm chỉ tay vào một người trong danh sách.

Bảo Phương nhìn một chút, rồi nói:

- Có lẽ em có thể tiếp cận được ông ta.
- Em làm sao biết ông ta – Trí Lâm ngạc nhiên nhìn Bảo Phương hỏi.
- Em quen với con trai ông ấy.
- Anh điều tra được, ông ấy sẽ cùng vợ tham gia show thời trang tuần tới này.
- Chính là show trình diễn đó? – Bảo Phương run run nói.
- Chính xác, chúng ta thật là may mắn – Trí Lâm gật đầu đáp.

Cả hai người ngay sau đó, cùng ăn bận thật đẹp để tham dự show trình diễn của Ken. Có lẽ do bận rộn, mà cả hai vẫn chưa có dịp gặp Ken, nhưng lại gặp được một người.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Truy Lùng (2)

- Hi, hai người cũng đến đây xem trình diễn à ? – Jay từ xa bước đến vui vẻ chào hai người bạn họ.

Hôm nay Jay ăn bận hết sức phong độ, áo vest xám được may đo rất chuẩn, quần áo không một nếp nhăn, rất ra dáng một nhân viên gương mẫu. Từ trước đến nay, Bảo Phương luôn thấy Lăng Phong điềm đạm, còn Jay lúc nào cũng như một kẻ long bông. Không ngờ hôm nay lại chứng kiến một Jay rất khác lạ, điềm đạm, ung dung. Cứ như người trước đây và người trước mặt Bảo Phương là hai người.

- Xin chào – Trí Lâm cũng lịch sự chào lại.

Bảo Phương chỉ mỉm cười nhẹ chào Jay. Sau đó cô đưa mắt ngó sau lưng cậu tìm kiếm ai đó. Jay biết Bảo Phương tìm ai, bèn thở dài một cái bất đắc dĩ nói:

- Đằng kia kia.

Bảo Phương và Trí Lâm nhìn về sau của Jay thì cùng phì cười, anh chàng này rõ ràng không phải loại người yếu đuối không dứt khoát, vậy mà bị trói chân bởi cô nàng Sophia kia. Xem ra có tình cảm với cô nàng nhưng lại có tật thích bay nhảy tự do, cho nên mới có vẻ mặt sầu khổ thế. Bảo Phương liếc nhìn thấy mục tiêu của cả hai ngồi kế bên Sophia, cả hai bèn cùng nhau sai bước đến gần và hỏi Sophia.

- Xin chào. Đã lâu không gặp.

Sophia nhìn thấy họ thì vui vẻ đứng dậy kéo Bảo Phương ngồi gần mình.

- Không ngờ hai người cũng đến đây. Mình không nghĩ bạn cũng thích thời trang – Sophia nhìn Bảo Phương vẻ ngạc nhiên thích thú.

- Con gái mà, ai chẳng ham làm đẹp – Bảo Phương cười cười đáp rồi ngồi xuống ghế bên cạnh.

Cô đưa mắt nhìn về hai người phía bên kia Sophia gật đầu lịch sự chào họ, hai người cũng đang nhìn cô, thấy vậy cũng lịch sự chào lại. Sophia liếc mắt thấy vậy bèn cặp tay Bảo Phương giới thiệu:

- Đây là ba mẹ của Jay....còn đây là Bảo Phương và Trí Lâm, hai người là bạn tốt của anh Jay – Cô quay sang ba mẹ của Jay giới thiệu.

- Chào bác ạ, thật bất ngờ khi biết ngài bộ trưởng lại là ba của Jay – Bảo Phương làm ra vẻ bất ngờ mỉm cười đáp.

- Haha, chắc là thằng con trai của bác khiến các cháu phiền não lắm đúng không - Ba của Jay vô cùng vui vẻ đáp, lời.

- Không đâu ạ, Jay là một người bạn rất tốt, làm việc rất nghiêm túc, cháu nghĩ là do bác dạy dỗ tốt – Bảo Phương cười khen ngợi.

- Haha, cô bé này rất biết cách nói chuyện – Ông cười sảng khoái khi được khen.

Sophia ngồi kế bên cũng cười, người phụ nữ ăn bận sang trọng hiền hòa nhìn họ chỉ cười, Bảo Phương đoán người đó là mẹ của Jay. Cô mỉm cười nhẹ với bà, cố tạo ấn tượng tốt.

- Trong ngành của cháu, không ai không biết bác là nhà chính trị tài giỏi – Trí Lâm cũng chen vào khen ngợi.

- Ô, hóa ra hai cháu là – Ông ngạc nhiên nhìn hai người.

- Họ chính là hai cảnh sát trẻ tài giỏi có mặt trong vụ đánh bom lần trước đó bác – Sophia nhanh nhẩu chen lời.

- Ô, hóa ra là hai cháu – Ông lần nữa ngạc nhiên.

- Bác đừng nghe Sophia, cô ấy quá lời đó thôi – Bảo Phương mỉm cười, lắc đầu với Sophia.

- Tụi cháu rất mong có dịp được theo bên cạnh bảo vệ và học hỏi nhiều ở bác – Trí Lâm bỗng nhiên đề nghị.

- Được, có dịp nào đó, bác mời hai cháu đến nhà bác chơi – Ông gật đầu, hào sảng mời.

- Cảm ơn bác – Trí Lâm cười đáp, ánh mắt cậu đã qua Bảo Phương rồi và như vô tình nói – Bác biết ba của Bảo Phương là ai không? Bác ấy chính là Hoàng thiên, trước đây là trung tá của sở chúng cháu, mặc dù bác ấy đã mất từ lâu, nhưng bây giờ mọi người vẫn tôn kính bác ấy vô cùng.

- Thật là bất ngờ, trước đây bác và ba cô bé cũng nhiều lần gặp nhau, ông ấy là một cảnh sát tài giỏi và gan dạ. Chiến công săn bắt tội phạm dày đặc, là anh hùng trong ngành. Thật tiếc là ông ấy lại mất sớm. Lúc bác hay tin, bác lại đang ở nước ngoài nên không thể viếng tang được, thật là một niềm hối tiếc – Ba Jay đáp với giọng rầu rầu, trong mắt ông ngoài ý niệm buồn bã chứ không hề có chút che giấu hay giận mình nào.

Trí Lâm và Bảo Phương đưa mắt nhìn nhau thờ dài.

Jay từ xa nhìn hai người họ với ánh mắt đăm chiêu suy nghĩ, cậu rút điện thoại ra gọi:

- Đến đây nhanh đi, nếu không mất vợ bây giờ.

Sau đó cười một tràng dài khi nghe người bên kia đáp.

Buổi trình diễn cuối cùng cũng bắt đầu.

Lần lượt những người mẫu bước ra biểu diễn dưới ánh đèn màu sắc của sàn T. Bảo Phương không hứng thú với thời trang, đây cũng là lần đầu tiên cô tham gia một show trình diễn thế này. Nhưng cô vẫn cảm nhận thấy những thiết kế này thì đơn giản, nhưng lại rất đẹp. Không cần phải điểm hoa văn quá nhiều vẫn tôn lên được vẻ đẹp thể hình của phụ nữ. Xem ra, tay nghề của anh chàng Ken này cũng không phải là thấp. Buổi trình diễn có thể nói là rất

thành công, những ánh đèn, những tiếng vỗ tay vang lên khắp phòng khi Ken lịch lãm bước ra với bộ vest màu trắng, nhưng vẫn là đôi kính đen che kín mắt. Thật khó để biết anh ta nghĩ gì ?

Nhưng điều bất ngờ là, người mà cậu ta khoát tay lại chính là Andy. Cô diện một chiếc váy xanh vô cùng đẹp và trang nhã, toát lên vẻ đẹp quyến rũ chết người, xứng đáng là một siêu mẫu.

Bảo Phương giật mình, cô quay đầu ngó dáo dạt tìm kiếm Bảo nam và Lăng Phong. Cuối cùng cô thấy Bảo Nam đang đứng im ở một góc quan sát, tay cầm ly rượu lắc nhẹ.

Nhưng không hề thấy bóng dáng Lăng Phong đâu. Cô nhẹ nhàng lấy điện thoại ra nhắn tin cho Bảo Nam:” Em chờ anh ở nhà chúng ta” - Cảm ơn các vị rất nhiều khi bỏ thời gian ham dự buổi trình diễn của chúng tôi. Sau khi kết thúc buổi trình diễn, xin mời các vị lên tầng trên để dự tiệc – Giọng của một người MC vang lên. Tất cả mọi người lục tục đứng dậy đi lên lầu chuẩn bị dự tiệc. Bảo Phương và Trí Lâm mục đích đến đây là để tham dò ba của Jay, xem phản ứng của ông ta trước cái tin Bảo Phương chính là con gái của ông Hoàng thiên, việc nhắc đến ông Hoàng Thiên để xem biểu hiện của người đó thế nào mà từ đó xác định tên hung thủ.

Là cảnh sát, đầu trí với nhiều loại tội phạm, cho nên họ dễ dàng dò xét biểu hiện của những tên tội phạm đó qua ánh mắt và nét mặt cùng cử chỉ. Nhưng ba của Jay lại có biểu hiện đồng nhất, không có chút gì khác lạ. Họ có thể nhanh chóng loại bỏ ông ra khỏi mục tiêu.

Nhưng cũng không loại trừ khả năng, ông ta là loại người nham hiểm, biết che dấu nét mặt của mình, nhất là việc ông ta là chính trị gia nổi tiếng như thế.

Cả hai người định rút lui ra về, nhưng không ngờ lại gặp Ken và Linh níu lại.

- Sao về sớm vậy, không lên tham dự tiệc cùng mọi người sao? Thật là không chút nể mặt gì cả - Linh lườm trí Lâm bảo.

- Anh ấy chỉ định đưa em ra ngoài cho thoáng một chút thôi, em không quen tham dự những chỗ thế này. Ánh đèn màu làm em có chút khó chịu – Bảo Phương đáp lời thay Trí Lâm.

- Vậy để anh đưa em đi. Cứ để Linh đưa Trí Lâm lên lầu chút đi. Dù sao bọn anh cũng là chủ nhà, không thể tiếp đón 2 người sơ sài như thế được – Ken mỉm cười đề nghị, khéo mời cậu ta nhếch lên một chút hứng thú.

- Cũng được, vậy thì nhờ anh – Bảo Phương liền đáp ngay.

Trí Lâm tròn mắt nhìn Bảo Phương trách móc, cô khẽ cười nhún vai lắc đầu. Trí Lâm đau khổ đi theo Linh, cô bắt đầu tra tấn cậu bằng một loạt câu hỏi về vết thương lần trước của cậu, chỉ thiếu một chút nữa là đòi xem xét hết thân thể cậu mà thôi.

Bảo Phương cười nhìn theo vẻ khổ sở của Trí Lâm mà nói:

- Chị của anh đúng là một bác sĩ tận tâm.

- Đôi khi quá tận tâm lại là vấn đề phiền não đấy chứ. Đi nào, anh đưa em ra ngoài hít thở một chút – Ken kéo tay Bảo Phương đưa cô đến một nơi yên tĩnh ngắm cảnh đêm.

- Thế nào – Ken đứng phía sau lưng của Bảo Phương phả ra một hơi nóng phả sau gáy cô hỏi.

Thân hình cậu ta có chút tiến sát lại người cô. Bảo Phương khựng lại một chút nhưng ngay sau đó cô quay người lại, tựa sát người vào lan can, cách xa Ken, mặt đối mặt nhìn Ken nói:

- Rất đẹp.

- Nhưng không đẹp bằng em – Ken bèn đáp, miệng tủm tỉm cười nhìn cô, nhưng Bảo Phương lại không nhìn thấy được ánh mắt của cậu ta lúc này.

- Tại sao anh lại thích đeo kính, anh muốn che giấu điều gì sao – Cô tìm cách nói chuyện.

- Để không ai biết anh đang nghĩ gì – Ken không hề che dấu thẳng thắn đáp.

- Anh có chuyện cần che giấu sao ?

- Bất cứ ai cũng có chuyện bí mật không muốn cho người khác biết – Ken đáp rồi đưa tay vuốt lấy mái tóc đen của Bảo Phương nhẹ nhàng hôn lên đó rồi nói tiếp – Ngoại trừ người mình thích.

- Biểu hiện này, có được xem là em may mắn không? – Bảo Phương nhìn sâu lại mắt của Ken đáp, cô cố tình đóng đưa đôi mắt long lanh của mình nhìn Ken.

Ken quả nhiên bị sự rung động của bản thân, cậu hít thở thật sâu cố kiềm nén nói:

- Em đúng là biết cách khuyến người ta kích động.

- Quá khen – Bảo Phương cười nhạt đáp.

- Được, em muốn hỏi gì thì hỏi đi – Ken thở dài nói.

- Chỉ là muốn anh giúp đỡ một chút thôi – Bảo Phương chỉnh lại giúp Ken chiếc cà vạt cười nói.

- Chuyện gì?

Bảo Phương kể tai Ken nói nhỏ, rồi khẽ cười, nụ cười của cô khiến cho người đứng đằng xa phải nắm tay lại siết chặt kìm nén cơn giận.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Truy Lùng (3)

Muốn anh giúp đỡ cũng được, nhưng em sẽ trả công giúp đỡ của anh thế nào? – Ken vòng hai tay vịn vào lan can đem Bảo Phương bao lại, cậu cười gian hời.

- Vậy anh đang làm giao dịch với tôi à – Bảo Phương không chút áy náy, bình thần nhìn Ken hỏi lại nhưng trong lòng cô lại run lên bởi cảm giác lạnh toát tỏa ra từ Ken.

- Cứ xem là vậy đi – Ken nhún vai đáp.

- Thật đáng tiếc, tôi không bao giờ giao dịch với người mà tôi không biết họ suy nghĩ gì – Bảo Phương cười khì đáp - Vậy thì xem như không có cuộc giao dịch này đi.

Nói rồi cô hất tay Ken định bước đi, Ken không có ý định ngăn cản, câu quay người dựa lưng vào lan can, nói:

- Vậy em có muốn tự tay mình kiểm chứng xem mức độ của người mà mình muốn giao dịch hay không? Bảo Phương khựng lại, cổ khẽ cười quay người lại đáp:

- Được.

Nói rồi cô bước nhẹ nhàng đến bên cạnh Ken, ngao nghể đứng trước mặt Ken. Ken liền đưa tay kéo sát cô vào người mình một cách chêu đùa (Truyện tình từ: truyenganplus), Bảo Phương không phản kháng. Cô để mặc bàn tay Ken vuốt theo mái tóc của mình. Cô đưa tay lên tháo gờ cặp kính của Ken, đây chính là mục đích cho việc chịu đựng sự áp sát của Ken từ nãy đến giờ của cô. Tim cô đập liên tục không ngừng, bàn tay kia của cô cong lại chuẩn bị, chỉ cần xác định được là hấn ta thì cô nhất định bắt được hấn ta ngay.

Nhưng khi Bảo Phương tháo gờ cặp mắt kính ra, phía dưới cặp kính đó là một đôi mắt màu xanh chứ không phải là đôi mắt màu hổ phách mà cô e sợ. Gương mặt cô động lại chút thất vọng, cô mím môi kéo bàn tay đang đặt trên lưng của mình xuống rồi đặt trả chiếc kính lại.

- Sao hả, em thấy anh có đủ thành ý để cùng em hợp tác không? – Ken cười hỏi cô.

- Tôi chợt nghĩ lại rồi, tôi nghĩ mình không có đủ tiền để trả cho anh bộ quần áo đó. Tôi sẽ tìm món quà khác thích hợp hơn để tặng bà ấy – Bảo Phương liền tìm cách từ chối.

- Nếu em thích, anh có thể tặng cho em hết toàn bộ bộ sưu tập này, bù lại đòi lấy một bữa cơm, em thấy thế nào?

- Cảm ơn, tôi không hứng thú - Bảo Phương dứt khoát từ chối rồi bỏ đi.

Ken vẫn dựa lưng vào tường nhìn theo bóng cô khẽ cười, sau đó cậu đưa tay vuốt lên vết thương trên tay mình.

- Mèo nhỏ nhận ra móng vuốt của mình rồi sao.

Bảo Phương quyết định đi toilet để rửa mặt, khi Ken chạm vào người cô, cảm thấy thật buồn nôn. Hôm trước, cô vô tình phát hiện ra một dấu hiệu, vì muốn chứng thực hấn ta có phải là người đó hay không, cô đã chịu đựng sự va chạm của hấn. Nhưng hóa ra sự nghi ngờ của cô đều hóa thành tro bụi cả còn để Ken thừa cơ lợi dụng. Không ngờ vừa bước được mấy bước đã gặp Lăng Phong và Andy đang đi tới.

- Xin chào, không ngờ Bảo Phương cũng đến đây xem – Andy thấy cô bèn siết chặt tay Lăng Phong đứng lại chào.

- Là Ken có nhã ý mời đến xem buổi trình diễn của anh ấy, cho nên cũng đi xem để mở rộng tầm mắt một tí – Bảo Phương trả lời Andy mà không hề nhìn Lăng Phong một cái.

- Thấy thế nào? – Lăng Phong trầm giọng nhìn cô hỏi.

Bảo Phương gờ mới người mới nhìn cậu, nhưng nhanh chóng đưa mắt sang hướng khác, cô đáp: - Tuyệt lắm.

Sau đó cô quay sang nhìn Andy nói:

- Hai người cứ tự nhiên đi, tôi muốn đi toilet một chút.

Cô bước đi thẳng về phía toilet, đi ngang qua Bảo Nam, cô đưa mắt nhìn cậu ra hiệu, cậu khẽ gật đầu, Bảo Phương tiếp tục đi về phía toilet.

Bảo Phương liên tục vỗ nước vào mặt mình, cô vừa muốn rửa đi những vết va chạm bởi bàn tay của ken trên gương mặt mình, cũng vừa muốn xóa đi những hình ảnh mà Thực Quyền đã cho cô xem. Bảo Phương đã cố xua đi, đã cố tự nhủ rằng sẽ cắt đứt mối quan hệ với Lăng Phong, vì Bảo Nam, vì Trí Lâm. Nhưng khi thấy Andy xuất hiện, cô phải thừa nhận là cô rất muốn nhìn thấy Lăng Phong, mắt cô không ngừng tìm kiếm bóng hình cậu.

Khi thấy Lăng Phong cùng Andy tay trong tay, cô thật sự đau đớn, cảm thấy trong lòng bức rứt khó chịu vô cùng, một mùi vị chua chát trào dâng lên. Cô thừa nhận bản thân mình đã ghen, cô ghen tỵ với Andy. Cô ấy có thể ở bên cạnh Lăng Phong mọi lúc mọi nơi. Còn cô giống như là người tình bí mật trong bóng tối của cậu. Khoảng cách giữa hai người là không thể vượt qua, bởi chính giữa là hố sâu thăm thẳm.

Cô không muốn ở lại thêm chút nào nữa, cô quyết định ra về trước. Cô bước đến thang máy bấm nút xuống tầng, bên cạnh cô là một người đàn ông mặc vest đen. Khi thang máy mở ra, người đàn ông nhìn cô lên tiếng.

Đã lâu không gặp – Giọng người đàn ông ôn tồn vang lên – Cô vẫn muốn tìm hiểu cái chết của ba mình chứ.

Bảo Phương giật mình quay đầu nhìn người đàn ông đó, gương mặt ông ta có một vết sẹo dài phía trán, mái tóc ông ta có chút bạc hơn. Nhưng cô không thể lẫn với người khác được, người này có ra tro cô cũng nhận ra, cô đã hạnh phúc được ông ta tặng cho một phát súng, cho nên không bao giờ có thể quên ông ta.

Nhưng trước khi Bảo Phương trấn tĩnh lại, ông ta đã bước vào thang máy và bấm nút chạy đi. Bảo Phương nhìn theo cánh cửa khép lại, nụ cười đắc ý trên môi ông ta nhìn về phía cô nhếch lên.

Bảo Phương vội vã bấm nút ngưng thang máy nhưng đã muộn. Không do dự thêm nữa, cô chạy đến cầu thang thoát hiểm vội vã đuối teo. Chiếc giày cao gót trở nên vướng víu vô cùng, Bảo Phương tháo ra khỏi chân mặc kệ nó lăn lông lốc. Cô vén cao chiếc váy vướng víu dưới chân mình, quyết tâm đuối theo ông ta cho bằng được.

Khi cô đuối kịp đến nơi, thang máy đã mở ra không còn một bóng người, Bảo Phương hoảng hốt quay đầu tìm kiếm, cô thấy ông ta đang đứng trước cửa quay đầu nhìn cô cười.

Ông ta có tình... có tính dụ cô đuối theo ông ta. Trong lòng Bảo Phương xuất hiện sự e sợ. Nhưng ông ta lại tiếp tục quay lưng đi tiếp, là dụ dỗ... Bảo Phương biết như vậy, nhưng cô mặc kệ. Bởi vì so với Lăng Phong, ông ta là người rõ ràng nhất về cái chết của ba cô. Mặc kệ ông ta đang có mục đích gì, Bảo Phương cũng muốn tìm cho ra sự thật. Cô quyết định đuối theo ông ta ra ngoài bãi xe.

Bên ngoài đã có xe chờ mở cửa sẵn, ông ta đến bên xe rồi đứng lại chờ Bảo Phương. Khi cô chạy đến, cô nhìn ông ta thờ dốt, ông ta nhìn cô với ánh mắt thỏa mãn vì cô đã ngoan ngoãn đi theo ông ta ra đây.

Bàn tay để trong áo của ông ta từ nãy giờ liền chuyển động ra khỏi túi kèm theo một khẩu súng chĩa về phía cô rồi bảo:

- Lên xe đi.

Trí Lâm vì trốn Linh nên bỏ đi xuống tầng dưới, cậu đang ngồi chờ Bảo Phương thăm dò Ken xong rồi cùng về. Không ngờ lại thấy Bảo Phương chạy thực mạng xuống rồi chạy ào ra bên ngoài nên vội vàng đuối theo. Khi cậu định lên tiếng gọi cô thì thấy một gã đàn ông chĩa súng vào cô rồi bắt cô lên xe. Trí Lâm muốn đuối theo nhưng chiếc xe đã lăn bánh bỏ xa cậu. Trong lòng Trí Lâm như có lửa, cậu vội vàng đưa tay lấy điện thoại để gọi người đến nhưng phát hiện điện thoại của mình để trong túi xách của Bảo Phương và được giữ ở quầy giữ.

Trí Lâm bèn quay lại quầy tiếp tân lấy đồ. Vừa lúc đó thấy Lăng Phong, Andy, Bảo Nam, Jay và Sophia đi xuống. Cậu vội vã chạy đến nói:

- Bảo Phương bị bắt đi rồi.

Bị bắt? Ai bắt? Bảo Nam hoảng hốt hỏi.

- Không rõ, chỉ biết người đàn ông đó có một vết sẹo dài trên trán – Trí Lâm kể lại những gì mình thấy về người đàn ông đã chĩa súng về phía Bảo Phương. Tuy lúc đó ở xa, không nhìn rõ mặt nhưng cậu nhìn rõ được vết sẹo dài trên mặt ông ta. Lăng Phong và Jay không hẹn cùng quay đầu nhìn nhau, sau đó lập tức cả hai chạy vụt đi.

Vừa đi cậu vừa kéo caravat xuống khỏi cổ áo của mình cho thoải mái, bước lên xe, cậu lập tức ra lệnh cho Jay:

- Mở máy lên đi, tìm tín hiệu của cô ấy.

Lăng Phong lập tức ngồi vào xe, lòng cậu như có lửa đốt, nhưng cậu vẫn nhớ rõ lúc nãy có thấy Bảo Phương đeo chiếc vòng ngọc lục, cho nên cậu cảm thấy tảng đá trong lòng nhẹ bớt. Lúc trước, khi sửa lại chiếc vòng bị vỡ, cậu âm thầm gắn vào đó máy phát tín hiệu, bởi vì cậu lo lắng cho sự an toàn của

cô, nhất là khi cô lại là một nữ cảnh sát liều mạng. Lần này, chiếc máy có thể nói là hữu ích vô cùng.

Jay cũng lôi một chiếc laptop từ trong vali lên xe, mở máy bắt đầu dò tín hiệu của Bảo Phương. - Bắt được rồi – Jay vui mừng reo lên, sau đó cậu định vị tọa độ rồi nhanh chóng xác định đường đi, Lăng Phong bèn theo hướng chỉ của Jay lái xe thật nhanh đuổi theo.

Chiếc xe đưa Bảo Phương đến một nơi vắng vẻ rồi dừng lại.

- Có nhận ra nơi này không?

Bảo Phương đang suy nghĩ, tìm cách làm sao để hấn ta nói ra sự thật, vừa tìm cách rút lui an toàn. Cô đột nhiên nghĩ đến Lăng Phong, những lúc cô gặp nguy hiểm đều có cậu ở bên cạnh giúp đỡ, bất giác siết chặt chiếc vòng trên tay. Nghe ông ta nói, cô mới giật mình nhìn ra bên ngoài. Lòng cô chết sững khi nhìn thấy nơi này.

Ông ta liếc nhìn chiếc vòng trên tay Bảo Phương rồi nhếch môi cười đẩy cửa bước xuống xe.

Bảo Phương chết lặng. Nơi này, rất lâu rồi cô chưa bước đến đây, dù đi ngang qua đây hàng ngàn lần, cô vẫn không đủ can đảm bước đến nơi này. Vậy mà lần nữa đối mặt với nó.

- Ra đây đi – Ông ta đi vòng lại mở cửa cho cô.

Bảo Phương mở to mắt nhìn ông ta một cái rồi hít sâu bước xuống dưới. Đôi chân trần của cô chạm xuống nền đất ẩm ướt, tạo một cảm giác rợn người.

Bóng tối hôm nay cũng giống như lần đó, mờ ảo và đáng sợ.

Gio thổi lạnh leo qua từng kẽ tóc của cô, khiến cả người Bảo Phương run lên, cô đưa tay ôm lấy vai trần của mình. Là ảo giác hay là sự thật, tại sao xung quanh lại có mùi máu tanh gòm, tiếng súng nổ ầm ỉ, cô trượt tay lên trên đầu bịt kín hai lỗ tai lại để không còn nghe thấy âm thanh đáng sợ đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Truy Lùng (4)

Tiếng thảng xe vang vọng một góc con hẻm nhỏ, xé toạt màn đêm u tối ra. Tiếp sau đó là tiếng mở cửa vội vã rồi đóng sầm cửa lại từ hai bên một chiếc xe hơi sang trọng.

Hai người đàn ông cao lớn nhanh chóng rời ra khỏi xe đi về phía nhau, mắt cùng nhìn vào một điểm hiển thị trên màn hình vi tính, sau đó đóng nó lại, quay vào trong xe.

- Cậu đi bên này đi, mình đi bên kia – Lăng Phong trầm giọng nói, sắc mặt cậu tái xanh, tay siết chặt lại có chút run rẩy.

- Uhm... có gì gọi điện – Jay nhanh chóng gạt đầu rồi đi về hướng đã định.

Lăng Phong không chần chờ đi về hướng ngược lại. Cả hai người đều không có đem theo súng, đành phải cẩn thận hành động, nhưng trong lòng bất an vô cùng, cho nên bước chân có phần vội vã.

Vừa đi, Lăng Phong vừa phát giác nơi này có phần quen thuộc, nhưng cậu lại không nhớ đây là nơi nào. Đầu óc buộc phải tập trung lắng nghe động tĩnh xung quanh, mắt cậu mở to điều tiết giữa bóng tối để tìm kiếm Bảo Phương và bọn bắt cóc.

Trí Lâm nói hấn ta chĩa súng vào Bảo Phương, gương mặt hấn có vết sẹo dài. Chính là hấn... hấn đã trở lại, hấn dùng Bảo Phương để uy hiếp cậu. Lăng Phong siết chặt tay lại, cả người run run tức giận, cậu hận tại sao lúc đó mình lại mềm lòng mà thả hấn ta đi. Nếu như hấn ta gây thương tổn cho Bảo Phương, cậu nhất định sẽ giết chết hấn mà không chút đắn đo.

Khi cậu bước đến một khúc ngoặt lập tức thấy ngay hai bóng người dưới ánh sáng mờ của đèn phía bên kia hắt qua. Cậu nhìn rõ cô gái đứng đó chính là Bảo Phương, chiếc váy trên người cô bị rách và nhuộm bẩn, mái tóc dài mượt của cô đã bị rối, một tay cô ôm lấy bắp tay kia của mình. Đường như có máu tuôn ra từ đó, chảy vào các ngón tay đang bịt vết thương lại, gương mặt của cô vì đêm tối nên không hiện rõ, nhưng cái cau mày cho biết cô đang bị vết thương làm đau đớn.

Người đàn ông đang đứng bên cạnh cô, hấn ta quay lưng về phía cậu, tay vẫn lăm lăm con dao, cả hai người đều nhìn nhau chằm chằm. Lăng Phong bỗng thấy một ngọn lửa bùng cháy trong lòng mình, xót xa vô hạn. Cậu vội vã chạy nhanh về phía trước, vừa đến nơi đã nhanh chóng ra đòn khiến gã đàn ông này ngã vật xuống đất, con dao trên tay hấn ta nhanh chóng bị cậu tước đoạt.

Cậu giơ cao con dao lên, tức giận bùng nổ, chỉ muốn đâm nhanh một nhát giết chết hấn ta mà thôi. Nhưng khi con dao còn tí nữa là chạm vào vạt áo của ông ta thì tay cậu bị Bảo Phương chụp lại.

- Phong, anh hiểu lầm rồi – Bảo Phương nói trong hơi thở hỗn loạn vì hoảng sợ của mình, nếu như cô không nhanh tay ngăn chặn lại mũi dao trên tay Lăng Phong thì bây giờ hậu quả xảy ra vô cùng nghiêm trọng.

Lăng Phong nhìn Bảo Phương rồi nhìn gã đàn ông đang bị cậu khống chế nằm sấp dưới mặt đất, dưới ánh sáng mờ ảo, gương mặt ông ta từ từ hiện ra rõ hơn. Không phải hấn ta, đây là một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Bảo Phương kéo Lăng Phong đứng dậy, cô rút con dao khỏi tay cậu rồi nhìn người đàn ông kia từ từ đứng lên với vẻ mặt bình thản, không giận dữ, nhưng trong lòng cô thấy áy náy vô cùng, bèn ríu rít tay Lăng Phong xin lỗi:

- Con xin lỗi chú, do anh ấy hiểu lầm nên mới thế.

- Được rồi, không sao đâu, chú hiểu mà – Người đàn ông mỉm cười hiền lành đáp, tay phất bụi trên quần áo – Cậu ấy vì quá lo cho cháu, ai gặp cảnh này đều như vậy cả, chú rất hiểu.

- Con cảm ơn chú – Bảo Phương cúi đầu hối lỗi.

Lăng Phong nhìn Bảo Phương và người đàn ông đó đối đáp với nhau, cậu hiểu là hai người quen nhau, cũng biết ông ta không phải là kẻ bất cớ, vì trên mặt ông ta không có vết sẹo nào cả. Biểu tình cậu phức tạp vô cùng, đành im lặng nghe hai người đó đối thoại với nhau.

- Được rồi, cháu đừng lo cho chú, mà lo cho bản thân mình đi, khắp người đều bị thương cả - Người đàn ông gạt đầu rồi ra lệnh với cô – Chú về đây, kéo cô hai đứa trông.

- Cháu biết rồi, hôm nay rất cảm ơn chú cứu cháu thoát khỏi tay bọn chúng – Bảo Phương khẽ gật đầu đáp.

Jay cũng từ xa chạy đến bên cạnh họ, nhìn Bảo Phương lo lắng hỏi:

- Cậu không sao chứ?

Bảo Phương lắc đầu trấn an Jay, người đàn ông cũng gạt đầu chào họ rồi ra về, trước khi về, ánh mắt ông quét qua Bảo Phương, cô cũng nhìn lại ông, hai người cùng nhìn nhau trao đổi một thông điệp mật. Rồi ông ta mới quay lưng bước thẳng đi.

Bảo Phương quay người sang định hỏi Lăng Phong vì sao biết cô ở đây mà đến, thì đã thấy một chiếc áo khoát khoát qua người mình rồi một vòng tay ôm chặt lấy cô, kéo cô nằm gọn trong lòng ngực mình. Cầm cậu đặt trên đầu cô, mắt nhắm nghiền lại không nói gì.

- Phong – Cô khẽ cất giọng gọi.

Nhưng chỉ nhận được cái siết tay rất chặt của cậu, đành im lặng dựa vào lòng cậu, cô nghe rõ tiếng tim đập mạnh vì lo lắng và hồng sợ của Lăng Phong. Bảo Phương khẽ thở dài, một Lăng Phong luôn bình tĩnh, luôn suy nghĩ thấu đáo, nhưng lúc nào cũng vì cô mà thay đổi.

Sự lạnh lẽo, nỗi đau đớn từ 2 từ tan ra, từ từ dịu lại, Bảo Phương mệt mỏi dựa vào vòng tay ấm áp kia, một vòng tay lúc nào cũng khiến cô cảm thấy an tâm vô cùng. Cô cũng khẽ nhắm đôi mắt lại, tận hưởng giây phút bình yên này.

Jay nhìn thấy hai người cứ ôm nhau đứng yên như vậy thì nhún vai, một mình quay lại xe trước.

Lát sau cậu đang ngồi nghịch điện thoại thì thấy Lăng Phong bế Bảo Phương đi ra, cậu thở dài nài nỉ cho cái số kiếp làm cu li của mình, đành nhào người mở cửa xe cho họ mà thôi.

Ngồi vào xe, Bảo Phương muốn xuống ghé ngồi, nhưng Lăng Phong không cho cô đi, tay cậu giữ chặt lấy cô, giọng khẽ ra lệnh:

- Ngồi yên.

Bảo Phương đành cúi đầu ngoan ngoãn ngồi yên trong lòng cậu. Lăng Phong ôm lấy cô rồi nhìn Jay ra lệnh:

- Đến biệt thự đi.

Jay không phản kháng, cậu cứ thế lái xe đi thẳng đến biệt thự. Ngồi ở ghế sau, Lăng Phong tháo chiếc cà vạt của mình ra, quần quanh vết thương vẫn còn chảy máu của Bảo Phương. Rồi dịu dàng ôm cô vào lòng. Nhìn thấy cô bình an, trái tim đầy hoảng hốt của cậu mới bình lặng lại, nếu cô mà xảy ra chuyện gì, cậu không biết bản thân sẽ ra sao.

Xe chạy đến biệt thự, Lăng Phong bế Bảo Phương đi thẳng vào bên trong, người gác cổng cứ chạy theo mở cửa cho họ, Jay thở dài lần nữa lái xe về, trên đường về cậu gọi điện thoại cho Sophia: - Em yêu, pha nước nóng ở nhà đợi anh.

Nhìn thấy hai kẻ kia như vậy, cậu cũng muốn tận hưởng cảm giác ấm áp.

- Á- Bảo Phương nhăn mặt rên nhẹ một tiếng khi Lăng Phong giúp cô băng bó vết thương sau khi cô tắm xong.

Lăng Phong có chút xót xa, cúi đầu thổi nhẹ vết thương cho cô đỡ đau. Bảo Phương khẽ liếc nhìn vẻ mặt ân cần của Lăng Phong nhưng dường như trong

lòng cậu có gì đó. Suốt quãng đường về, cậu không nói gì, vào trong biệt thự lại càng không?

- Phong – Bảo Phương e dè gọi khê - Anh sao vậy.

Cậu nhìn cô, chiếc áo sơ mi màu trắng của cậu được cô mặc sau khi tắm, mái tóc xõa sau lưng tăng phần gợi cảm vô cùng, ánh mắt e dè đầy quyết rũ. Lăng Phong chồm người đến ôm chầm lấy cô bày tỏ sự hờn ghen của mình lúc này, cậu cuống quýt gặm lấy đôi môi cô chà sát mạnh, điên cuồng xông thẳng vào khoang miệng cô, như muốn cướp lấy tất cả không khí tồn tại trong đó.

Bảo Phương bất ngờ không có sự chuẩn bị nên toàn thân mềm ra vô thức dựa vào lòng cậu. Tay tự động vòng lên cổ cậu đón nhận từng nụ hôn mãnh liệt kia.

Khi nhìn thấy cô thân mật bên Ken, Lăng Phong chỉ hận không thể kéo cô vào lòng mà trừng phạt, nhưng khi hay tin cô bị bắt, sự hoảng sợ khi mất cô thay thế cho hờn ghen kia, mắt cô mới là điều đáng sợ nhất.

Tay cậu luồn vào kẽ tóc cô giữ chặt gáy cô lại, để cô sát gần cậu hơn, như muốn hòa làm một với cô, như vậy thì cô mãi mãi bên cậu, không còn nỗi sợ hãi khi cô biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Truy Lùng (5)

Tiếng điện thoại vang lên xen ngang vào bầu không khí đang nóng dần lên.

Tiếng điện thoại này rất khác với tiếng điện thoại làm nhạc chuông của Lăng Phong. Cậu từng nói, tiếng nhạc để anh phân biệt người gọi, cậu đã cài một bài nhạc cho riêng cô, cho nên chỉ cần cô gọi điện, cậu sẽ lập tức nhận máy.

Lăng Phong hơi nhíu mày, lướt tiéc rồi khỏi Bảo Phương, cậu khan giọng nói bên tai cô rất khê:

- Chờ anh một chút.

Xong thì đứng dậy ngay lập tức, nhấc điện thoại lên đi cách cô một đoạn nghe máy. Đầu dây bên kia nói gì đó (Truyện tình từ: truyệnnganplus), Lăng Phong quay lại nhìn Bảo Phương, trong mắt cậu hiện ra một tia phức tạp. Bảo Phương đã lấy lại sức và ngồi ngay ngắn lại sau nụ hôn cuồng nhiệt kia, khi Lăng Phong quay lại nhìn cô, cô khê mỉm cười với cậu.

Lăng Phong cũng cười, rồi bước đến hôn cô một cái thật nhẹ rồi bảo:

- Anh giải quyết công chuyện một chút.

Bảo Phương gật đầu rồi ngoan ngoãn với lấy một tờ báo dưới kệ bàn lật ra xem, Lăng Phong thấy yên tâm nên sải chân thật nhanh đi về phòng làm việc của mình.

Lăng Phong bỏ đi, gương mặt tươi cười bình thản đọc báo của Bảo Phương đột nhiên sầm lại, nụ cười ngưng đọng trở thành cái mím môi, ánh mắt thoảng sầm lại chất chứa sự đau đớn. Tờ báo trong tay cô bị siết chặt, cả người run run. Từng lời từng lời nói vừa xảy ra chạy xuyên qua đầu cô:

- Hấn ta không nói với cô sao...

.....

- Nếu như hấn ta nói cho cô biết thì phản ứng của cô sẽ thế nào?

.....

- Nếu cô không tin có thể thử hỏi hấn.

.....

- Chỉ có tôi mới có thể giúp cô dụ hấn ra mà thôi.

.....

- Chỉ có cháu mới làm được.....

.....

- Nếu cháu đồng ý, chuyện của cháu, chú sẽ giúp cháu tìm ra. Ngay cả chuyện anh trai cháu

.....

Bảo Phương dựa người vào thành ghế để tìm điểm tựa cho cái thân thể đang run lên của mình.

- Cho anh một ít thời gian.anh sẽ giúp em trả thùhắn ta không phải là người dễ đối phórất là nguy hiểm

Nếu như cô có thể cho cậu thêm ít thời gian, Lăng Phong sẽ làm thật sự giữ lời hứa với cô không? Đang suy nghĩ Bảo Phương không hay Lăng Phong đã trở lại , giọng cậu trầm nhỏ nhưng lại khiến cô giật mình:

- Đang suy nghĩ gì vậy?

- Có chút chuyện – Cô vội trả lời, nhưng mắt không nhìn cậu.

Lăng Phong bèn ngồi xuống bên cạnh Bảo Phương, ánh mắt hoài nghi hỏi cô:

- Là chuyện gì?

Bảo Phương không đáp, cô chỉ nhào người lại ôm trằm lấy Lăng Phong, cô vùi mặt mình vào hóm cổ của cậu, cô khẽ nhắm mắt lại cảm nhận mùi hương trên người cậu, thân người vẫn còn run. Lăng Phong ngạc nhiên vô cùng, cậu cảm thấy cả thân thể nhỏ bé trong lòng mình đang run lên. Trong lòng bỗng nhói đau, chưa bao giờ lại thấy Bảo Phương có biểu hiện như thế này. Cậu đưa tay ôm chặt lấy cô, siết chặt cô vào lòng mình, rồi hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Bảo Phương lắc đầu, mái tóc cô dụi dụi vào lòng ngực cậu, tay càng siết chặt lấy cậu hơn. Lăng Phong càng cảm thấy khó chịu và lo lắng. Nhưng cậu biết tính Bảo Phương cho nên chỉ có thể im lặng ôm chặt lấy cô, cố dung hơi ấm của mình xua đi nỗi sợ hãi trong lòng.

Mãi lúc sau, Bảo Phương mới lên tiếng:

- Phong!

- Anh ở đây.

Bảo Phương khẽ cười, trong lòng cảm thấy rất ấm áp. Cô cảm thấy ấm áp không phải là do hơi ấm tỏa ra từ thân người cậu, mà từ lời nói của cậu :” Anh ở đây”. Cậu luôn ở nơi cô cần, chỉ cần cô có chuyện thì cậu lập tức xuất hiện.

- Nói cho em biết một chuyện cười, em muốn nghe không? – Lăng Phong đột nhiên mở miệng hỏi .

- Muốn – Cô đáp nhẹ.

- Có một tên gốc, hắn ta rất yêu một cô gái. Nhưng có một vài lí do, hắn ta buộc phải ở bên cạnh một cô gái khác. Hắn cho rằng cô gái đó sẽ hiểu, sẽ thông cảm cho hắn. và cô gái đó hành động đúng như suy nghĩ của hắn, cô không hề hỏi hắn ta , chỉ im lặng nhìn hắn tay trong tay với người khác. Cho đến một ngày, hắn nhìn thấy cô gái đó bên cạnh người con trai khác. Dù hắn tin tưởng cô gái ấy, nhưng trong lòng hắn ta vẫn xuất hiện một ngọn lửa giận dữ. hắn đã nổi ghen, thật sự là nổi ghen.

Hắn thật muốn chạy đến kéo cô gái ấy về phía mình, ôm cô vào lòng và nói cho tất cả mọi người biết, cô là của hắn. Nhưng sau đó, hắn nhận ra một điều, khi hắn bên cạnh cô gái khác, thì người con gái hắn yêu lại âm thầm buồn bã và đau khổ. Hắn biết mình có lỗi với người con gái hắn yêu rất nhiều. Bảo Phương nghe xong thì nhồm dậy thoát ra khỏi lòng ngực của Lăng Phong nhìn cậu cười khúc khích :

- Em công nhận tên đó gốc thật.

- Nếu em là cô gái đó, em có tha thứ cho tên gốc đó không? – Lăng Phong cười như không cười hỏi.

- Đầu tiên là phải phạt hắn ta trước – Bảo Phương tóa vẻ ngẫm nghĩ rồi đáp.

- Phạt...phạt như thế nào

- Phạt tên gốc đó đi nấu ăn, bởi vì hiện giờ em đang rất đói – Bảo Phương chìa tay vào lòng ngực Lăng Phong nũng nịu nói.

Lăng Phong nhìn cô không chớp mắt, Bảo Phương hơi xấu hổ, bối rối giải thích:

- Cả tối em chưa ăn gì hết.

- Anh muốn thỏa hiệp một chút - Lăng Phong tăng hăng một chút rồi nói.

Lần này đến lượt Bảo Phương nhìn cậu không chớp mắt.

- Anh không biết nấu ăn, chúng ta đi ăn bên ngoài đi.

Bảo Phương mở mắt khi người bên cạnh đã thở đều đặn. Cô xoay người ngắm nhìn gương mặt đang ngủ của Lăng Phong. Gương mặt khi ngủ vẫn rất có thần.

Bảo Phương đưa tay lên vuốt nhẹ đôi chân mày rậm của Lăng Phong, rồi từ từ rê ngón tay di chuyển dọc song mũi, sau đó là rơi xuống đôi môi cong gợi cảm của cậu. Về một vòng theo vành môi rồi luyến tiếc rồi đi.

Nhưng khi tay cô muốn rời đi thì bị Lăng Phong giữ lại. Cậu khẽ mở mắt nhìn cô, vẫn để ngón ngón tay cô trên môi mình hôn nhẹ rồi nhìn cô lo lắng hỏi:

- Không ngủ được à.

Bảo Phương không trả lời, ánh mắt Lăng Phong quét từ gương mặt cô đến vết thương trên tay cảm thấy đau lòng vô cùng. Bàn tay đang nắm lấy tay cô của cậu di dời tay cô đến trước ngực trái của cậu, áp chặt tay cô vào đó, khiến cô cảm nhận được nhịp tim đập mạnh của mình, cậu khàn giọng nói: - Khi em bị thương thì nơi này của anh lại rất đau. Anh chỉ hận là không thể bỏ em vào người anh, để em hòa hợp cùng anh làm một, để anh có thể bảo vệ em bất cứ lúc nào.

Ngừng một lát, Lăng Phong nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô rồi hôn nhẹ lên đó yêu cầu.

- Nói cho anh biết chuyện gì xảy ra.

- Anh có nghe cái tên Demons không?

- Sao em lại biết cái tên này?

Lăng Phong giật mình sau câu hỏi của Bảo Phương. Demons là cái tên mà người trong giới đều nghe qua, cũng giống như cái tên HK vậy. Nhưng những người biết đến hắn ta đều không nhiều, bởi vì hầu như những kẻ biết tên hắn ta đều là người chết. Nghĩa là hắn chỉ nói tên của mình trước giây phút giết họ mà thôi, căn bản khó ai biết được tên hắn ta và diện mạo hắn để nói ra bên ngoài.

Tuy vậy, vì hắn là sát thủ, nên những người tìm hắn để nhờ vả ám sát cũng khá nhiều, cho nên cái tên của hắn cũng được truyền tụng khắp nơi. Nhưng chỉ là truyền tụng với người trong giới của họ, cảnh sát có nghe tên cũng không dám xác định là đúng hay sai và chỉ đối với các băng đảng ở nước ngoài. Cho nên Việt Nam đối với cái tên này hoàn toàn có thể nói là không biết.

Vì việc hắn ta tiếp cận Bảo Phương nên cậu mới đi điều tra về hắn, hôm nay lại nghe Bảo Phương nói ra cái tên này, cậu đã biết người mà cô hỏi chính là hắn. Điều cậu ngạc nhiên là, hắn lại nói tên của mình cho Bảo Phương nghe. Mục đích của hắn là gì?

Nhìn sắc mặt đầy nghiêm trọng của Lăng Phong, Bảo Phương biết tên Demons này là dạng người đáng sợ biết bao nhiêu. Cô bèn kể lại mọi việc và việc Thực Quyền đã đề đi chúc lại toàn bộ tài sản cho cô nếu chẳng may cô ấy bị giết chết. Và cô trở thành mục tiêu truy sát của tên Kiến Quốc.

- Hôm nay, hắn cho người bắt cóc em, nhưng nhờ chú Danh cứu em nếu không có lẽ em đã mất mạng từ lâu rồi – Bảo Phương biết cú điện thoại lúc này của Lăng Phong chính là của Jay. Chắc chắn Lăng Phong đã lập tức bảo Jay đi điều tra sự việc xảy ra với cô hôm nay.

Cho nên cô quyết định tung ra chiêu này để lừa cậu, cô sẽ không để cho Lăng Phong biết người đàn ông bắt cóc cô đã nói những gì với cô. Có như vậy, cô mới có thể thực hiện được kế hoạch của mình. - Đừng lo, anh nhất định sẽ loại bỏ hắn ta, không để hắn làm hại em – Lăng phong tức giận nói, trong lòng cậu nổi lên sự phẫn nộ chưa từng có.

Bảo Phương thấy tim mình quặng lên cô vui mặt vào lòng ngực cậu, lặng lẽ rơi nước mắt: - Xin lỗi anh.

Cám ơn mọi người đã luôn ủng hộ và động viên mình rất nhiều.

PS: Mình nói vì mình tức giận trước việc quá đáng của tên kia, chứ không phải là để mọi người bình chọn cho mình đâu. KHỔ KHỔ

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Truy Lùng (6)

Khi Bảo Phương thức dậy, cô đi vệ sinh rồi thay quần áo, vì cô từng đến đây, nên Lăng Phong đã chuẩn bị mọi thứ đồ dùng cá nhân cho cô. Khi cô đi xuống lầu đã thấy Jay có mặt ở đó rồi, cậu cùng Lăng Phong ngồi đối mặt nhau dưới sofa. Hai người họ hình như đang bàn chuyện gì đó rất bí mật, thấy cô xuống thì im lặng không nói tiếp.

Lăng Phong đứng dậy nhìn cô mỉm cười nhẹ nhàng hỏi:

- Dậy rồi sao, đã đói chưa, anh sai người chuẩn bị.

- Uhm. ...- Bảo Phương gật đầu, có chút ngại ngùng khi thấy Jay, nhưng sau đó lại lên tiếng hỏi – Hai người đang bàn chuyện gì vậy?

Cô cố tình nhìn thẳng Jay hỏi, nhưng Lăng Phong đã nhanh chóng thay Jay trả lời:

- Bọn anh đang tìm tông tích của Demons. Hẳn ta có lẽ biết khá nhiều chuyện, cần nắm rõ chủ mưu phía sau, tìm hiểu chúng đã thuê ai ám sát em, chúng ta mới có thể đề phòng được.

- Vậy sao, chẳng phải chủ mưu là ông Kiến Quốc hay sao? – Bảo Phương khó hiểu hỏi.

- Kẻ chủ mưu bọn anh nói, chính là người đã tìm bọn sát thủ để thuê, còn tên Kiến Quốc, hẳn ta là người thao túng cho bọn chúng làm như vậy – Lăng Phong từ từ giải thích cho Bảo Phương hiểu.

- Vậy đã có kế hoạch gì chưa? Bảo Thực Quyên nhường toàn bộ tài sản cho hội cứu trợ à?

- Đây là cách tốt nhất, nhưng tên Kiến Quốc nhất định sẽ không chấp nhận như vậy, hẳn ta sẽ tác động đến những cổ đông khác gây sức ép cho Thực Quyên. Cô cũng biết, Thực Quyên chỉ mới bắt đầu tiếp nhận công việc, sức ép mỗi ngày một tăng, nếu cứ như thế tinh thần cô ấy sẽ ngày càng suy sụp. Hẳn ta sẽ nhân cơ hội này đá Thực Quyên ra khỏi hội đồng quản trị, cô ấy sẽ trở thành bù nhìn, thì lúc đó mạng sống của cô ấy không còn quan trọng nữa, chúng sẽ không tìm cách giết cô ấy mà giống như giam lỏng cô ấy lại cho đến khi chết – Jay điềm tĩnh giải đáp.

Những lời Jay nói khiến Bảo Phương kinh hoàng tốt độ, thủ đoạn của bọn chúng thật vô cùng tàn độc. Bọn chúng làm vậy thì so với việc được sống, cái chết là sự giải thoát. Lòng Bảo Phương dâng lên ngọn lửa đầy căm hận.

- Cho nên, di chúc toàn bộ tài sản cho em là cách tốt nhất của Thực Quyên có thể làm, cô ấy chắc chắn đã dự trù đến tình huống này rồi. Cô ấy biết việc giao hết tài sản cho em sẽ gây nguy hiểm cho em, nhưng có lẽ đây là cách tốt nhất, cô ấy cũng phải bắt đắ dĩ mới làm thế. Thực Quyên cũng là một cô gái thông minh, nếu như cô ấy chết, tài sản sẽ nằm trong tay em chứ không phải bọn chúng, nhưng nếu em chết, phần di chúc thứ hai của cô ấy mới chuyển cho hội bảo trợ - Lăng Phong tiếp tục giải thích.

Tuy Bảo Phương không học ngành kinh tế, nhưng mấy vụ việc thế này cô cũng có thể hiểu. Cách Thực Quyên làm là sự lựa chọn khôn ngoan nhất lúc này.

- Vậy có manh mối gì của Demons chưa? – Cô nhìn hai người họ dò hỏi.

Lăng Phong lắc đầu còn Jay thì nhún vai, Bảo Phương thờ dài chán nản.

- Nếu muốn tìm hẳn thì chỉ có cách... – Jay chợt buông tiếng nhưng bị ánh mắt Lăng Phong chặn lại đành ngậm miệng.

- Cách gì? – Bảo Phương nhìn thấy hai người như vậy thì sốt ruột hỏi dồn.

- Đợi bọn anh nghĩ thấu đáo sẽ nói em nghe – Lăng Phong ảo não đáp.

Bảo Phương cắn môi, cô rất hiểu Lăng Phong đang lo lắng gì, cho nên cô quyết định nói:

- Cứ dùng em làm mồi như hẳn ta đi.

- Không được – Lăng Phong dứt khoát từ chối.

- Tại sao? Chẳng phải anh nói hẳn ta rất khó dò ra tung tích à. Vậy thì cứ để hẳn ta tiếp cận em, chúng ta có thể giăng lưới bắt hẳn – Bảo Phương tức giận tròn mắt nhìn Lăng Phong, cô nhất định sẽ không nhượng bộ việc này, cô còn những việc quan trọng cần phải làm, không thể vừa làm vừa lo canh chừng bọn sát thủ đến giết mình được, chẳng thà đánh liều một phen. Huống hồ Demons không hề có ý định gây hại cho cô, hẳn chỉ đơn thuần muốn tiếp cận cô mà thôi – Cứ quyết định như vậy đi.

- Em hiểu hẳn ta được bao nhiêu. Hẳn không phải là loại người chúng ta dễ chọc vào, dù hẳn không thuộc tổ chức HK nhưng hẳn ta không hoạt động đơn độc, hẳn ta có thể còn rất nhiều đồng bọn. Bọn chúng lại có cuộc sống hai mặt, bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp cận chúng ta và tiêu diệt trong chớp mắt, dù hẳn có thương tiếc em đi chăng nữa nhưng đồng bọn của chúng thì không, em có hiểu không? – Lăng Phong cũng giận dữ quát lên.

Bảo Phương ngây người, chưa bao giờ cô thấy Lăng Phong lớn tiếng như vậy. Sắc mặt cậu đỏ bừng, hơi thở nhiều loạn, lồng ngực thở mạnh.

- Được rồi, trước mắt cứ men theo giả thiết Demons là bộ dạng khác của tên Ken kia. Còn Linh, chị gái hẳn ta có thể là 1 trong bọn chúng, cũng có thể là một người vô can. Bọn chúng rất cảnh giác, cho nên việc theo dõi điều tra của chúng ta là hết sức thận trọng, cần rất nhiều thời gian. Cho tới lúc điều tra xong, tạm thời đừng hành động gì nữa. Mình phải về nhà chuẩn bị đi làm đây, Bảo Phương cũng cần đi làm, hai người mau ăn sáng rồi lên đường.

Nói rồi Jay quay người bỏ đi, chỉ còn lại hai người bọn họ, không khí bỗng nhiên trở nên ngột ngạt. Bảo Phương biết, Lăng Phong vì lo cho an toàn tính mạng của mình cô nên mới quyết liệt phản đối như vậy. Cô nhìn cậu định mở miệng xin lỗi thì đã bị Lăng Phong kéo vào lòng, đầu cậu đặt lên vai cô, giọng cậu khàn khàn bên tai cô.

- Anh xin lỗi. ...

Cậu im lặng một lúc thờ dài rồi mới bắt đầu nói tiếp.

- Tại sao không hỏi anh những tấm hình đó?

- Những tấm hình gì? – Bảo Phương nhất thời không hiểu Lăng Phong nói gì.

- Đêm qua em đã nói mớ ... Em hỏi anh về những tấm hình nóng với Andy - Lăng Phong khề khàng bảo.

Bảo Phương thấy trần động, cô đã từng nghĩ bản thân không sao, cô sẽ không để ý đến những tấm hình đó. Cũng sẽ không giống những cô gái khác hồn ghen rồi chất vấn ầm ĩ cả lên. Cho nên khi đối mặt với Lăng Phong, cô không hề hé môi lấy một lời. Nhưng hóa ra trong thâm tâm cô lại vô cùng để ý đến nó, để ý đến nỗi ngay cả trong mơ, tiềm thức cô cũng đã lên tiếng hỏi.

- Em. ... - Cô không biết nên nói thế nào, nói mình tin tưởng cậu nên không hỏi, hay nói mình vô cùng để ý và cảm thấy khó chịu vô cùng khi thấy những tấm hình đó. Nên nói cô quá rộng lượng không để ý đến những tấm hình đó, hay là nên nói cô rất hẹp hòi, rất để ý đến những tấm hình đó. - Anh biết là cô ấy cố tình tỏ ra quyến rũ anh, cố tình cho người chụp lại mấy tấm hình đó. Anh không biết mục đích của cô ấy là gì, nhưng anh biết mình không thể để cô ấy nghi ngờ. Cho nên anh phối hợp diễn cùng cô ấy, nhưng chỉ tới đó thôi, anh không biết những tấm hình em thấy như thế nào. Nhưng anh có thể khẳng định, giữa anh và cô ấy không hề xảy ra chuyện đó – Lăng Phong vòng tay siết chặt Bảo Phương hơn nữa vì lo sợ cô sẽ giận dữ không tin những lời biện hộ của cậu mà muốn đẩy cậu ra, cậu thật sự sợ cô sẽ rời xa mình – Người anh yêu là em, người anh muốn ở bên cạnh anh là em.

- Trước một cô gái đầy quyến rũ, tự động dâng hiến như vậy mà anh không có chút rung động, không có chút dục vọng nào hay sao. Em có nên nghi ngờ một chút không? Ví dụ như anh bị chứng bất lực hay anh thích người đồng giới – Nhưng lời khẳng định cùng cái siết chặt của Lăng Phong đã đánh bay hết những hoài nghi trong lòng cô, thật sự run động trước lời nói chân thành của Lăng Phong, Bảo Phương thấy lòng ấm áp vô cùng, hạnh phúc lên lời tận sâu trong tim, cô tin những lời Lăng Phong bày tỏ. Cô cũng vòng tay ôm lấy thân người cứng rắn của cậu, bày tỏ sự khát khao tình yêu của hai người, nhưng lại buông lời trêu đùa.

Lăng Phong nghe Bảo Phương trêu chọc mình như thế, cậu cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Cậu hiểu Bảo Phương tin cậu, tin vào tình yêu của hai người. Sự xúc động trong lòng dần dần dịu xuống, lí trí cũng khôi phục, cậu nheo mắt thả lỏng vòng tay nhìn cô.

- Không cần nghi ngờ, anh sẽ chứng minh cho em thấy, anh là người đàn ông khỏe mạnh hay bị bất lực. Xem thử anh thích người đồng giới đến cỡ nào.

Nói xong, cậu cười lớn, bế bổng Bảo Phương lên, ôm chặt không cho cô vùng thoát.

- Không cần, mau thả em xuống – Bảo Phương hoảng hốt kêu lên – Em đùa thôi mà.

- Em chậm ngời rồi lại muốn bỏ chạy sao, đừng hòng – Lăng Phong ngang ngược đáp.

- Vậy anh mau trả lời em, làm sao anh thoát ra được – Bảo Phương cố tình câu giờ.

- Anh âm thầm nhá máy cho Jay, cậu ấy hiểu chuyện liền gọi lại cho anh ngay, anh liền bảo có chuyện gấp rồi bỏ đi. Trả lời xong rồi. ... - Lăng Phong nhìn cô cười gian nói.

- Không được, em còn phải đi làm – Bảo Phương phản đối ngay.

- Xin nghỉ đi – Lăng Phong nhìn cô dứt khoát nói.

Bảo Phương chẳng thể nói gì được nữa, cô muốn vùng vẫy nhưng chẳng thể nào thoát được đôi tay rắn chắc của Lăng Phong.

Tiếng điện thoại lần nữa vang lên phá tan không khí hạnh phúc của hai người, cả điện thoại của Lăng Phong lẫn điện thoại của Bảo Phương. Cả hai nghe máy xong thì nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tiếp Cận (1)

Ngồi trên xe của Lăng Phong mà Bảo Phương thấy tay chân mình lạnh toát. Cô cố nhìn sang Lăng Phong, cô thấy mặt cậu đang lại hết sức tập trung, chiếc xe lái đi rất nhanh. Đường như phát hiện ra tâm trạng của Bảo Phương, Lăng Phong đưa tay nắm lấy bàn tay đã lạnh toát của cô siết chặt, cố xoa đi cơn lạnh, cậu khàn giọng khẽ nói:

- Đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ được giải quyết ngay. Sẽ không có bất cứ việc gì xảy ra đâu.

Vừa nói, vừa giảm tốc độ xe lại, tạo sự tin tưởng cho Bảo Phương. Dù biết Lăng Phong muốn mình thôi lo lắng, cũng tin tưởng vào năng lực của Lăng Phong nhưng mà Bảo Phương không thể không lo lắng.

Chuyện Jay và Lăng Phong nói lúc sáng, đã khiến cô lo lắng vô cùng. Không ngờ tên khốn đó lại dùng cách này, nếu như không thể thoát được thì... Bảo Phương lắc đầu cố xua đi suy nghĩ vừa thoáng qua của mình.

- Sẽ không đâu, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu – Cô tự trấn an mình, những ngón tay của cô lần lượt đan vào tay của Lăng Phong như nối thành một sợi dây thít chặt giữa hai người.

Khi gần tới, Lăng Phong thả cho Bảo Phương tự đón xe taxi đi, không thể tạo sự chú ý khi cả hai người một người bị tình nghi, một người là cảnh đi cùng nhau đến đó được.

Khi Lăng Phong đi đến đã thấy Thực Quyên đến đó rồi, gương mặt cô tái xanh quay đầu nhìn Lăng Phong mừng rỡ. Đôi mắt hoảng hốt đầy nước mắt nhìn cậu cầu cứu. Lăng Phong vỗ vai Thực Quyên trấn an, rồi quay sang nhìn người chỉ huy hỏi:

- Xin hỏi, đã xảy ra chuyện gì?

- Tôi là đại tá Trần Văn Lâm, cục trưởng cục điều tra tội phạm – Ông Văn Lâm nghiêm giọng nhìn Lăng Phong, ánh mắt đầy cương nghị chính trực – Chúng tôi được báo rằng, đêm qua con tàu chở hàng Crossny này tàng trữ trái phép một tấn ống trụ súng. Số lượng và chủng loại vũ khí rất vừa với số lượng vũ khí hạng nhẹ mà bọn tội phạm Singapo đã vận chuyển bị phát hiện và bắt đầu. Đây là lệnh khám xét – Ông giờ cao tờ lệnh khám xét lên cho Lăng Phong nhìn.

- Chào cục trưởng – Lăng Phong nhẹ gật đầu chào sau đó cậu quay đầu tìm người quản lý của mình tìm hiểu mọi chuyện. Nghe người quản lý báo cáo xong xuôi. Lăng Phong gọi điện thoại ngay lập tức.

- Ống trụ súng – Thực Quyên hoảng hốt kêu lên sau đó day day hai bên thái dương của mình. Cô quả thật không thể hiểu cái mớ này ở đâu nhảy ra nữa. Cô thầm nghĩ chắc chắn tên cáo già Kiến Quốc đã sai người gạt cô lên lút làm rồi, cô nhìn ông Văn Lâm hỏi – Con tàu tên gì hả chú.

Ông Văn Lâm quay sang nhìn Thực Quyên, trong mắt có chút khó xử đáp:

- Gantry

Thực Quyên có phản choáng váng suốt ngã, may mà Lăng Phong đã đỡ được cô. Con tàu Gantry này là do cô tự ký tên xác nhận, bây giờ lục xét lại thấy những bằng chứng tội phạm đó, cô chắc chắn phải chịu trách nhiệm.

Bảo Phương cũng vừa chạy đến, Thực Quyên thấy cô nhưng không đến gần. Hai người họ đều biết, bình thường có thân nhau đến mấy đi chẳng nữa thì tốt nhất bây giờ phải giả vờ ngờ lơ mà thôi.

- Xin lỗi, bây giờ chúng tôi xin mời hai vị về trụ sở lấy lời khai – Trí Lâm đứng trước mặt Lăng Phong và Thực Quyên thấp giọng nói, trong đôi mắt nhìn Thực Quyên có chút xót xa. Ít nhiều gì họ cũng quen biết nhau đã lâu.

Bảo Phương thấy cả Lăng Phong và Thực Quyên đều bị mời đi thì ngạc nhiên bèn đến hỏi một đồng nghiệp:

- Là đối tác của Crossny, anh ta cũng không tránh khỏi là đối tượng bị nghi vấn.

Bảo Phương đứng chết lặng nhìn theo bóng của Thực Quyên và Lăng Phong, cô không biết phải làm sao.

Bọn họ có thể sau 72 tiếng lập án sẽ tiến hành lên án đối với Thực Quyên. Luật sư của Thực Quyên và Lăng Phong nhanh chóng được gọi tới.

Bảo Phương dù là cảnh sát, nhưng cấp hàm nhỏ nên không được trực tiếp tham gia điều tra chất vấn, cô ngồi làm việc mà lòng như lửa đốt. Cô ngồi chờ Trí Lâm suốt cả buổi để hỏi xem tình hình diễn biến ra sao. Nhưng không gặp được cậu, cô đành phải về nhà nằm thao thức suốt đêm.

Không ngờ trời mới qua nửa đêm thì điện thoại của cô vang lên, đầu dây bên kia chính là Andy, cô ấy lo lắng hỏi với giọng tiếng việt không chuẩn lắm nên khó nghe qua điện thoại. Bảo Phương bèn hẹn cô ấy ra ngoài.

Andy nhanh chóng lái xe đến khu nhà của Bảo Phương, Bảo Phương đã chờ cô ấy trước cửa, vừa thấy xe Andy đến, Bảo Phương bèn mở cửa ngồi vào bên trong.

- Chuyện này là sao thế, mình mới đi biểu diễn về thì đã nhận được tin này.

- Chiếc thuyền của Crossny bị nghi ngờ là vận chuyển vũ khí trái phép, Mar là đối tác nên cũng bị tình nghi – Bảo Phương chỉ có thể nói những gì cô biết mà thôi.

- Mình gọi điện cho Mar hoài không được nên đã liên lạc với Jay, anh ấy bảo là anh ấy đang tìm cách sau đó tắt máy luôn – Andy có vẻ sốt ruột khó chịu nói. Bạn biết gì thì nói cho mình nghe với, chỉ một chút thôi cũng được – Andy nói giọng cầu khẩn.

- Mình cũng không rõ lắm, lúc mình ra về, họ vẫn còn ở trong phòng thẩm vấn – Bảo Phương cũng chỉ có thể lắc đầu nói.

Andy nghe vậy liền thở dài. Bảo Phương biết cô ấy lo lắng cho Lăng Phong mới đêm khuya chạy đến tìm cô hy vọng mọi được chút tin tức gì đó của Lăng Phong. Ai ngờ cô cũng hoàn toàn không biết gì nên Andy thất vọng thấy rõ.

Ngay sau đó có tin nhắn của Trí Lâm nói là Thực Quyên đã được tạm thời thả ra. Bảo Phương thấy vậy thì vui mừng vô cùng.

Nhưng sau đó Andy lại bất an than thở:

- Amy đã được thả ra rồi, vậy thì tại sao Mar chưa được thả ra chứ?

Nghe Andy nói, Bảo Phương cũng giật mình, nếu đúng như Lăng Phong được thả ra, thế nào cậu cũng gọi điện hay nhắn tin cho cô biết. cậu biết rõ cô lo lắng thế nào mà.

- Chắc là Amy được thăm vấn sớm hơn Mar, cho nên mới được thả ra sớm – Nhìn vẻ mặt lo lắng đến nỗi trắng bệch của Andy, bảo Phương bèn buông lời an ủi, đồng thời cũng là để tự trấn an mình – Không chừng vài tiếng sau, Mar được thả về và bạn lại có thể gặp anh ấy.

Tuy vẫn còn lo lắng vô cùng, nhưng mấy lời của Bảo Phương khiến Andy an tâm hơn. Cô nhìn Bảo Phương đầy cảm kích, Bảo Phương cười nhẹ trấn an cô. Bảo Phương thấy Andy thở phào nhẹ nhõm. Hai người vội vã chạy đến nhà Thực Quyên chờ cô ấy trở về. Vừa tiếng sau, tài xế của thực Quyên đã trở về. Thực Quyên vừa thấy Bảo Phương đang đứng đợi mình thì chạy đến ôm chầm cô khóc.

Tin tức Thực Quyên mang về khiến người ta thất kinh lên, ngay cả Thực Quyên cũng không thể tin được. Nguyên do cho việc cô được thả về chính là Lăng Phong đã thừa nhận số hàng đó là của mình. Vận tải tàu biển Crossny vì có hợp tác với vận tải Russ thuộc công ty mình nên đã thuê thuê con tàu chở hàng đó, còn số vũ khí đang bị niêm phong là hàng hóa của Russ (đừng hỏi tại sao tên tiếng anh của các nhân vật cũng như công ty ngắn gọn, đơn giản vì mình lười ^^, tên dài gõ mệt, mỏi tay) - Oh my god, Anh ấy nghĩ gì vậy hả, không phải là phát rõ rồi đây chứ - Andy ôm đầu kêu lên rồi đi đi lại lại như con lồi choi trong phòng khách nhà thực Quyên – Sao lại thừa nhận số hàng đó là của russ chứ.

Thực Quyên lặng lẽ ngồi phòng khách, sau đó mới nói tiếp: Sau khi cô rời khỏi phòng tạm giam, còn được thông báo thêm là không được rời khỏi thành phố, những nghi ngờ về cô vẫn chưa toàn toàn được tháo bỏ.

Trong lúc ba người con gái còn âu sầu thì Jay đã gọi điện cho Bảo Phương, cô nhìn điện thoại thì mừng rỡ vô cùng nhưng có Andy ở đây nên đành giấu niềm vui của mình vào trong lòng. Cô đứng dậy nói với hai người kia:

- Mình ra ngoài nghe điện thoại một lát.

Xong rồi, cô bước thật nhanh ra bên ngoài nhận điện của Jay. Vừa mở máy cô lập tức hỏi:

- Lăng Phong sao rồi?

- Yên tâm đi, sẽ không sao đâu, cậu ấy sợ Bảo Phương lo lắng nên bảo mình gọi cho Bảo Phương yên tâm – Giọng của Jay bình thản không có chút lo lắng đáp.

Sau khi hỏi thêm vài câu rồi nhắc Jay gọi điện cho Andy để cô ta yên tâm rồi tuyến Andy ra về. Trước khi ra về Andy mong thực Quyên tha lỗi cho cô vì những lời nói ban đầu, chẳng qua cô quá lo lắng cho Mar chứ không phải cố ý muốn thực Quyên chịu tội. Và cô cũng mong mọi chuyện sớm kết thúc.

Đợi cho Andy ra về, thực Quyên mới quay sang Bảo Phương :

- Bạn biết không? Số hàng lần này đúng là của lăng Phong, nhưng lúc mình ký nhận số hàng này không hề có số vũ khí đó. Là do một người cấp dưới trung thành rất đáng tin của ba mình kiểm tra hết sức cẩn thận, nên mình có thể khẳng định số hàng hóa đó không hề lên thuyền, do vậy số vũ khí không thể tồn tại được. Nhưng Lăng Phong lại nhận nó thuộc về mình. Rõ ràng anh ấy cố ý bảo vệ mình. Từ lúc ba mình chết cho đến bây giờ, đều là Lăng Phong giúp mình xử lý mọi chuyện khiến các cổ động không dám có ý kiến gì đối với việc thừa kế của mình. Đã vậy, những mối làm ăn an toàn, anh ấy đều chuyển giao cho mình.

Ngừng một lát, thực Quyên nói tiếp:

- Con tàu Gantry có một khoang chứa bí mật, khoan chứa bí mật ngay cả người làm thân tín cũng không biết, cho nên mình dám chắc, Lăng Phong không thể nào biết được sự hiện diện của nó. Cho nên có thể nói, con tàu này được tên Kiến Quốc dùng để vận chuyển vũ khí, hẳn ta dám qua mặt ba mình mà vận chuyển vũ khí, hẳn này có lẽ hẳn ta cố tình báo cảnh sát để họ đến điều tra mình. Nếu không có Lăng Phong giúp mình, thì có lẽ kế hoạch của hẳn đã thành công rồi.

- Đừng nghĩ nhiều nữa, có thể trở về là tốt lắm rồi. Mình tin Lăng Phong không làm điều gì mà anh ta không nắm chắc phần thắng đâu. Anh ấy thừa nhận số hàng đó là của anh ấy, chắc hẳn đã cùng Jay nghĩ ra biện pháp thoát thân rồi. Hiện giờ Jay đang lo việc bên ngoài, cậu ấy là người trong hoạt động trong bộ máy nhà nước, chắc hẳn sẽ có nhiều mối quan hệ quen biết giúp đỡ được Lăng Phong – Bảo Phương giang tay ôm lấy Thực Quyên an ủi, nhưng cô biết mình không thể nào an ủi được chính mình, không thôi lo lắng cho Lăng Phong.

Ngay tại thời khắc Jay gọi điện cho Bảo Phương thì trong phòng điều tra, Lăng Phong được đích thân ông Hoàng Danh thẩm vấn. Có thể cho thấy vụ án buôn lậu vũ khí trái phép lần này đặc biệt nghiêm trọng.

- Cậu thừa nhận số hàng này là của cậu nhưng không thừa nhận số vũ khí nói trên là của cậu? – Ông Hoàng Danh ném xấp tài liệu về chủng loại và số

lượng vũ khí đến trước mặt Lăng Phong.

- Đúng thế - Lăng Phong không thèm liếc qua số giấy tờ trước mặt, bình thản trả lời.

- Chúng tôi đã cho điều tra công ty nhận số hàng này, đó là một công ty ma, tôi không tin trước khi cậu chấp nhận cuộc giao dịch này mà không tìm hiểu rõ bên nhận hàng liệu có tồn tại hay không? Khuôn mặt Lăng Phong dưới ánh sáng đèn nhìn vấp ông Hoàng Danh, đáng vẻ bình thản và lạnh lùng đến đáng sợ. Cậu đáp trả lời ông Hoàng Danh:

- Sao không thử nói một cách khác. Thời điểm mà các vị phát hiện ra hàng hóa có vấn đề, thay vì chạy đến chụp mũ tội danh lên đầu chúng tôi, nếu các người chạy đi tìm hiểu kẻ sở hữu công ty ma đó là ai, có khi các người đã có đủ thời gian để bắt được bọn tội phạm đó rồi.

Ông Hoàng Danh nhìn biểu tình bình thản của Lăng Phong mà ngầy ngời. Trí thông minh, sự điềm tĩnh cho thấy bản lĩnh của chàng trai trước mặt ông rất cao, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm. Ông bất giác có suy nghĩ rằng, cho dù vụ án lần này không liên quan gì đến cậu, nhưng chắc chắn chuyện làm ăn của cậu không hoàn toàn sạch sẽ.

Điều đáng sợ nhất là, luật sư của cậu đến từ đầu đến giờ lại không hề hé răng lấy nửa lời một cách kì lạ. Theo những tình huống bình thường mà ông gặp, các luật sư sẽ ra sức biện hộ cho thân chủ mình hay là nhắc nhở họ. "Không cần thiết phải trả lời vấn đề này."

Lăng Phong nhìn theo biểu tình trong đôi mắt của ông Hoàng Danh, cậu ngã lưng vào thành ghế, trên môi hiện ra ý cười đáng sợ giống như đã tạo ra một lưới nhện quăng bắt chỉ chờ con mồi sa vào, điều này làm ông Hoàng Danh e ngại.

- Ông cảm thấy công ty chúng tôi có vấn đề à? Vậy thì tôi sẽ sai kế toán của công ty sửa sang lại tất cả ghi chép tài vụ của công ty từ khi tiến nhập Việt Nam, cũng rất hoan ghênh cảnh sát các vị ghé thăm kiểm kê thu nhập của chúng tôi. Hy vọng mọi người có thể tìm ra được chỗ nào đó gọi là không hợp pháp. Cũng xin tốt bụng nhắc nhở ông, nếu ông không tìm ra được công ty ma đó thì phải tuyên bố tôi vô tội ngay lập tức.

Ông Hoàng Danh giận dữ đập bàn đứng lên nói:

- Được thôi, tôi cũng muốn xem thử công ty cậu trong sạch đến mức độ nào.

Nói xong ông quay người tức giận bỏ đi, Lăng Phong nhìn theo bóng ông nhếch miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Tiếp Cận (2)

- Hỏi được gì không? - Ông Văn Lâm nhìn ông Hoàng Danh hỏi. (Muốn hỏi ông thấy kinh tế thế nào, nhưng sợ ông bảo: Em rảnh thì thầy cho làm báo cáo thì tiêu, nên đành bỏ qua giai đoạn này, hôm bữa hỏi hôm được có tí bí kíp TT_TT)

- Không được gì cả, cậu ta rất bình tĩnh, trả lời rất rành rọt - Ông Hoàng Danh lắc đầu trả lời rồi bổ sung thêm - Thậm chí luật sư của cậu ta cũng không cần lên tiếng biện hộ thay.

Ông Hoàng Danh vừa đáp vừa đưa cho ông Văn Lâm xấp tài liệu vừa thu thập được.

Ông Văn Lâm khá bất ngờ khi nghe thông tin này, vẻ mặt y như lúc ông Hoàng Danh hỏi cung Lăng Phong. Ông đọc sơ qua số tài liệu rồi gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn suy ngẫm một lúc, rồi lập tức ra lệnh:

- Phái người điều tra tình hình kinh tế của cậu ta ngay lập tức.

Ông Hoàng Danh gật đầu rồi lui ra ngoài với hy vọng có thể điều tra ra chút gì đó từ những sổ sách của công ty Lăng Phong. Nhưng trong thâm tâm ông cảm thấy mơ hồ rằng chàng trai trẻ này là một vùng đất cấm không thể xâm phạm, tất cả mọi nỗ lực của ông ấy và mọi điều đều chỉ có thể dừng lại tại đây mà thôi.

Bảo Phương được gọi đến phòng điều tra số 2, cô cứ nghĩ là đến để lấy khẩu cung tên tội phạm mới bị bắt vào, bởi vì đã quá giờ tan sở rồi. Không ngờ khi vừa mở cửa thì phát hiện bên trong chẳng có ai ngoài Lăng Phong. Cậu ngồi trên ghế, đáng ngồi thẳng hơi dựa vào ghế, mắt nhắm nghiền lại. Hai chân mày có chút cau lại nhưng nét mặt vẫn bình thản, quần áo và tóc tai vẫn thẳng thớm như bình thường không có chút gì gọi là têu tụy khi bị giam giữ hơn 24 giờ đồng hồ.

Nổi xúc động trào dâng trong lòng cô, đã hai ngày nay, cô lo lắng vô cùng, nhưng lại không dám đi điều dò hỏi. Từ trước đến giờ cô là người rất ít buồn chuyện, cho nên không thể bày tỏ sự quan tâm của mình đối với kẻ tình nghi đặc biệt này.

Nhưng tại sao lại gọi cô đến đây, tại sao không có người nào canh giữ ở đây. Chắc chắn đây là một cái bẫy gì đó. Bảo Phương nghĩ như vậy nên cố gắng nén cảm xúc lại, đóng cửa bước đến kéo ghế ngồi. Cô như ngừng thở rồi chân bước tới vô vàn căng thẳng. Thậm chí cánh tay kéo ghế của cô run

lên bàn bật. Cô ngồi xuống ghế đối diện với ánh mắt thoáng hé mở của Lăng Phong, hai tay đặt lên bàn lồng vào nhau siết chặt.

Tiếng kéo ghế khiến Lăng Phong mở mắt ra, đối diện với cậu là gương mặt của Bảo Phương, gương mặt có chút xanh xao, đôi mắt hơi trũng sâu, đôi môi cũng tái nhợt. Đối với người bị nhốt hơn 2 ngày như cậu, xem ra cô đã lo lắng rất nhiều. Lòng xót xa vô cùng, muốn vươn tay vuốt ve gương mặt của cô, cảm nhận hơi ấm của cô đến nỗi muốn bùng nổ. Nhưng cậu biết, để cho cô vào đây mà không có ai khác, chắc chắn là có đặt camera theo dõi, mà cô thì không thể tùy tiện tiếp xúc với tội phạm như cậu được, càng không thể đến thăm cậu. Cho nên dù lòng khát khao được chạm vào cô biết bao nhiêu vẫn phải dằn lại.

- Tại sao anh lại thừa nhận số hàng hóa đó là của anh? – Giọng cô lạc đi, có chút run run, đôi mắt đã bắt đầu đỏ hoe. Đặt câu hỏi với Lăng Phong nhưng cô biết rõ đáp án chính là vì lời hứa bảo vệ Thực Quyền với cô.

Bảo Phương rất muốn phủ nhận đáp án trong lòng mình, bởi vì trước tấm chân tình mà Lăng Phong dành cho mình, cô mãi mãi không bao giờ có thể trả, thậm chí sẽ còn làm tổn thương Lăng Phong nhiều hơn nữa, vậy mà....

Tư thế ngồi ngay ngắn hơi dựa vào lưng ghế của Lăng Phong hơi nhòm dậy chồm về phía trước, một tay đặt trên bàn, ánh mắt nhìn Bảo Phương không rời, sau đó mở miệng nói:

- Đột nhiên anh thèm ăn món cá viên chiên bên lề đường mà em đã dẫn đi ăn quá.

Bảo Phương chớp chớp mắt nhìn Lăng Phong.

- Anh nhớ lúc đó, anh đã chấm thử vào nước chấm của em, khá cay cộng với cái nóng khiến anh suốt xoa liên tục – cậu khẽ cười, ánh mắt nhìn cô lấp lánh như nhớ lại rất rõ hình ảnh lúc đó của hai người – Em đã nghiêng người thổi giúp anh. Lúc đó anh thấy món đó ăn rất ngon. Anh rất muốn đến đó lần nữa.

Bảo Phương hơi ngỡ ngàng, những chuyện này đã lâu như thế rồi, cô cũng đã quên mất, vậy mà Lăng Phong còn nhớ rõ, thậm chí nhớ cả từng cử chỉ của họ lúc đó. Cô khẽ giọng nói:

- Đó chỉ là một quả ăn lề đường mà thôi, còn khá nhiều chỗ ngon hơn và hợp vệ sinh hơn. Bây giờ anh có đến đó thì chưa chắc là vẫn còn đúng hương vị khi xưa, hà tất phải nhớ hải hương vị đó.

- Hương vị có thể thay đổi, nhưng tâm tình của người ăn là không đổi. Dù cho món ăn có không ngon đi chăng nữa, thì chỉ cần được cùng ăn bên cạnh người có ý nghĩa với mình thì đều đặc biệt ngon.

- Anh sẽ không sao chứ? – Bảo Phương xúc động mạnh trước lời nói đầy cảm động của Lăng Phong, giọng cô vỡ òa lo lắng hỏi.

- Đương nhiên là không sao rồi? - Lăng Phong gật đầu khẳng định.

Bảo Phương thấy ánh mắt tự tin của Lăng Phong mới thấy nhẹ nhõm, cô không nói thêm gì nữa bèn đứng dậy bước ra ngoài. Lăng Phong cũng không ngăn cản.

Bảo Phương vừa ra ngoài đã gặp ông Hoàng Danh và hai đồng nghiệp khác, họ nhìn cô rồi lên tiếng hỏi:

- Sao cháu không bảo anh ta khia ra.

- Bảo Phương quay ngoắt lại mặt đánh lại nhìn ông Hoàng Danh hỏi:

- Chú bảo cháu hỏi cái gì. Chú nghĩ anh ta sẽ nói gì với cháu?

Ông Hoàng Danh đắm chiều nhìn Bảo Phương nhưng cô cũng nhìn đáp trả mà không hề né tránh. Cuối cùng ông ta nói:

- Được rồi, cháu đi làm việc tiếp đi.

Bảo Phương lập tức quay mặt bước đi.

Ông Văn Danh nhìn theo cô rồi tức giận quay đầu đi về hướng phòng điều tra số 2 hỏi cung Lăng Phong lần nữa. Hôm nay là ngày cuối cùng giam giữ Lăng Phong, vậy mà những báo cáo trên tay ông ta là những báo cáo điều tra về công ty của Lăng Phong đều cho thấy một sự phụ định ý kiến của ông.

Có thể nói, những nguồn lợi thu nhập có được của công ty Lăng Phong đều xuất phát từ những người lợi thu nhập hợp pháp. Điều này làm cho ông không khỏi hốt hoảng vô cùng. Cho dù là một công ty làm ăn đoàng hoàng đến thế nào đi chăng nữa cũng sẽ có những khuất tất dù ít dù nhiều như chênh lệch chút định trong việc nộp thuế chẳng hạn, nhưng ở đây một vấn đề nhỏ cũng không hề xảy ra mới khiến người ta không thể tin được.

- Chẳng lẽ mình lại phải tha người như vậy hay sao? – Ông hoàng Danh tự nói với bản thân.

Ông Hoàng Danh đi thẳng vào phòng, quăng mớ báo cáo trên mặt bàn, đập bàn mắt bình tĩnh hỏi:

- Cậu đã làm cách nào? Sổ sách kế toán của công ty cậu đều rất sạch sẽ, chuyện này vốn là điều không thể xảy ra.

Lăng Phong chỉ khẽ cười rồi nói:

- Ông còn lại 4 tiếng đồng hồ nữa nếu muốn điều tra bằng có tội phạm của tôi. Và nếu như ông muốn biết thì tôi xin nói rõ, ở nước nào tôi cũng có thể phạm tội, nhưng ở Việt Nam thì tôi muốn mình trong sạch, thậm chí không cho phép mình có một vết bẩn nào dấy đến mình.

Ông Hoàng Danh chờ người nghe câu trả lời của Lăng Phong, ở nước nào cũng có thể phạm tội, chỉ ở Việt Nam thì không thể. Xém chút nữa ông đã buộc miệng hỏi tại sao rồi. Nhưng cũng may ông chặn lại kịp, ông chau mày nhìn Lăng Phong cuối cùng tức giận cầm sổ báo cáo bỏ đi.

Bảo Phương ra đến cửa chuẩn bị về nhà thì thấy Jay từ từ bước vào, theo sau là ông bộ trưởng bộ ngoại giao ba của cậu. tất nhiên theo sau họ còn có một đoàn người vô cùng hùng hậu kéo vào bên trong trụ sở cảnh sát. Bảo Phương đưa mắt nhìn Jay, cậu khẽ cười rồi lướt qua cô bước đi, đoàn người kéo thẳng vào bên trong mà không có một sự cản trở nào?

Bảo Phương thấy Jay đi vào, tim cô đập liên hồi, lòng nhen lên một tia hy vọng. Cô muốn quay trở lại bên trong nghe ngóng tình hình thế nào, thì Jay đã nhấn tin cho cô.

- Đến biệt thự đợi cậu ấy .

Bảo Phương mừng rỡ vội vã quay người rời đi, cô muốn chạy ngay đến biệt thự chờ đợi, nhưng nghĩ đến việc làm thủ tục mất khá nhiều thời gian, cho nên cô chạy đến thông báo cho Thực Quyên biết trước. Mấy ngày qua Thực Quyên cũng không ngừng lo lắng hỏi han và điều tra về người đã lên đưa hàng lên con tàu Crossny.

Cô vừa đến nơi, đã thấy Thực Quyên đứng ở cánh cửa xe, bầu chật nói gì đó với người trong xe, nước mắt Thực Quyên rơi đầy nét mặt. Người đó đưa tay lau nước mắt cho Thực Quyên nhưng sau đó dùng tay đẩy mạnh cô lùi ra phía sau mấy bước, nhanh chóng lái xe bỏ đi. Thực Quyên đứng nhìn theo bóng chiếc xe đau đớn rồi ngồi gục xuống đất.

Bảo Phương thấy vậy vội vã lao xuống xe, chạy đến bên Thực Quyên, ôm lấy vai cô hốt hoảng hỏi: - Đã xảy ra chuyện gì vậy.

Thực Quyên không đáp lời cô, chỉ đưa tay lau nước mắt rồi đứng dậy. Bảo Phương nhìn Thực Quyên cần môi rồi hỏi:

- Bạn và anh Bảo Nam đã xảy ra chuyện gì, hai người

Tuy còn cách hai người này khá xa, cũng không hề nhìn thấy mặt của người đàn ông đó, nhưng dù có thế nào cô cũng nhận ra được anh trai mình.

Thực Quyên nghe cô hỏi, cả người đông cứng lại, hai mắt đỏ hoe ngừng khóc, môi run run không biết nên trả lời Bảo Phương thế nào. Cô cần môi quạ mặt đi không dám nhìn Bảo Phương.

- Trả lời mình đi, bạn và Bảo Nam rốt cuộc hai người là như thế nào? – Bảo Phương rất hiểu rõ anh trai mình, nếu như đó không phải người con gái trong lòng mình, thì Bảo Nam sẽ không có những cử chỉ dịu dàng lau nước mắt cho Thực Quyên. Nhưng cô thấy rõ ràng cậu đã đẩy bật Thực Quyên ra một cách lạnh lùng như thế. Thái độ của Bảo Nam khiến người khác cảm thấy kỳ lạ vô cùng.

- Mình với Bảo Nam Thực Quyên ngập ngừng nói.

- Hai người yêu nhau có phải không? – Bảo Phương chợt lên tiếng hỏi những cũng là trả lời dm Thực Quyên.

Thực Quyên khẽ gật đầu.

- Từ bao giờ?

Bảo Phương tròn mắt kinh ngạc, không ngờ hai người bạn họ quen nhau mà cô lại không biết .

- Lúc mình đi du học.

Những lời kể của Thực Quyên khiến Bảo Phương không khỏi bàng hoàng, cô vẫn biết Bảo Nam bên ngoài sống vô cùng vất vả và nguy hiểm, không ngờ rằng cuộc sống lại đáng sợ hơn so với trí tưởng tượng của cô rất nhiều. Càng thấy thương Bảo Nam thì càng lo lắng sợ hãi cho cậu rất nhiều. Nếu như vẫn cứ mãi truy tìm như thế, Bảo Nam chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Cô chỉ còn lại một người thân duy nhất này mà thôi, cô không để Bảo Nam xảy ra chuyện được.

Ngay lúc đó, trên màn hình tivi của một cửa hàng bán đồ điện tử, hình ảnh của Lăng Phong đang bước xuống những bậc cầu thang một cách ung dung (Truyện tình từ: [truyennganplus](http://truyennganplus.com)). Cậu đang bị đám phóng viên bao vây, micro đưa trước mặt cậu mong nhận được sự trả lời... máy chụp hình chớp lên liên tục... ánh sáng lăm lăm ào khu trụ sở cảnh sát. Vậy mà nét mặt Lăng Phong không hề có một tí thay đổi nào, cứ lịch lăm bước vào chiếc xe Jay đang đậu phía trước.

Sau đó chiếc xe lái đi rất nhanh trong sự luyến tiếc của các phóng viên.

Vào trong xe, Lăng Phong đã dùng điện thoại gọi ngay cho Bảo Phương:

- Em đang ở đâu?

- Em đang trên đường đến biệt thự - Cô đáp nhẹ.

- Ở đó đợi anh – Lăng Phong ra lệnh.

- Em sẽ đợi anh.

- Anh rất nhớ em – Lăng Phong đột ngột thốt lên thứ tình cảm mong manh nhất trong lòng cậu. Bảo Phương siết chặt bàn tay vào chiếc điện thoại đi động, mặt điện thoại lạnh lạnh chạm vào mặt cô nhưng trong người lại tuôn chảy một dòng suối ấm.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Tiếp Cận (3)

Thời gian như trôi qua rất chậm, mà cảm xúc trong lòng như song cuộn cuộn dâng, từng đợt, từng đợt đánh vào lòng người thôi thúc. Mong chờ, nhớ nhung và cuồng nhiệt....

Thời gian như trôi người, từng phút từng giây cứ kéo dài thêm nỗi nhớ và sự khao khát hơi ấm của nhau. Căn biệt thự rộng lớn trở nên lạnh lẽo vô cùng với từng khắc giây mong chờ. Bảo Phương ngồi trên ghế sofa một cách bần thần chờ đợi.

Màn hình tivi vẫn mờ, tin tức về Lăng Phong được thả ra đã trở thành một đề tài sôi nổi khiến tất cả các kênh thời sự đều phải nói về nó. Hình của Lăng Phong mặc bộ vest màu xám, tóc trái ngược thẳng tắp, gương mặt nghiêm nghị lạnh lùng trông đầy phong độ bình .

Nếu như Lăng Phong thật sự xảy ra chuyện, nếu như cậu bị bắt thì sao? Cảm giác mất mát dâng trào trong tim như bóp ghẹt lấy tim cô, nhức nhối đau đớn. Nước mắt cô bỗng nhiên rơi xuống, không phải là đau buồn mà là giọt nước mắt hạnh phúc. Cuối cùng Lăng Phong cũng bình an vô sự, cuối cùng cậu cũng được thả ra. Cô thật sự không nấn tâm nhìn thấy cậu phải ngồi tù, nhất là vì lí do giữ trọn lời hứa với cô.

Cuối cùng tiếng xe tháng lại phá vỡ không khí lắng đọng trong nhà, trái tim cô thổn thức, toàn thân như có luồng điện chạy ngang khiến cô run rẩy.

Chiếc xe vừa dừng lại, Lăng Phong không đợi một phút giây nào, cậu trực tiếp mở cửa xe sau khi dặn dò Jay:

- Nói với Andy, mình muốn được nghỉ ngơi, không muốn bắt cứ ai làm phiền.

Sau đó bước chân cậu nhanh chóng tiến vào cửa của căn biệt thự mà không cần biết câu trả lời của Jay. Cánh cửa nhà hiện ở trước mặt nhưng cậu lại hận sao nó lại xa đến thế, chỉ muốn một bước vào ngay trong nhà, nơi có người đang đợi cậu bên trong.

Trái tim bắt đầu đập dồn dập khi cánh cửa được cậu đẩy mạnh ra, gương mặt của người con gái mình yêu hiển hiện trước mặt.

Cậu đã từng đi xa nhưng cái cảm giác xa vắng và sợ hãi này lại không bằng cái cảm giác trong 3 ngày bị tạm giam. Dù cậu tự tin đến đâu đi chăng nữa, nhưng cũng có chút e ngại, chính là cái lỗ như...Lỗ như bọn chúng đã phục kích thêm, lỗ như cậu tính toán sai, lỗ như

Vậy thì cậu sao có thể xứng với cô, làm sao có thể ở bên cô. Bề ngoài tuy bình thản, nhưng trong lòng thì nôn nóng vô cùng. Cảm giác sợ hãi dâng cao vì sợ cô đau lòng, vì sợ cô tổn thương, giống như cảm giác thấy cô bị trúng đạn năm nào mà bản thân bất lực không làm gì được. Hận bản thân mình vô cùng.

Cuối cùng cũng nhìn thấy cô mà không phải em dè, cuối cùng cũng có thể chạm vào cô mà không phải kìm nén.

Bảo Phương đứng dậy, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía cửa, chạm vào đôi mắt đầy da diết yêu thương nồng cháy kia. Lăng Phong bình an, cậu đang đứng trước mặt cô.

(Trẻ nhỏ nhảy cóc nha, ta đây không chịu trách nhiệm)

Không một giây nghỉ ngơi, cô lao nhanh vào vòng tay của cậu siết chặt như muốn hòa làm một, không muốn tách rời. Cảm cô bị Lăng Phong mạnh bạo nâng lên, đặt lên môi cô một nụ hôn khao khát, môi cô bị môi cậu ngậm lấy, hết thấy mọi lời nói bị ngập ngụa trong nụ hôn điên cuồng.

Toàn bộ không gian trong vòng miệng cô bị chiếm đoạt không chút lưu tình, giữa bọn họ chỉ còn lưu lại một ít không khí.

Trái tim Bảo Phương không ngừng run rẩy. Tay cô vòng qua cổ Lăng Phong như một sự bày tỏ và ưng thuận khiến Lăng Phong càng thêm cuồng nhiệt, cướp sạch hết không khí giữa hai người. Cơ thể cô bị ép sát vào thân thể cậu như hòa làm một.

Bảo Phương cảm thấy buồng phổi mình như bị teo tóp lại , gần như không còn thở được nữa thì nụ hôn của Lăng Phong mới rời đi. Nụ hôn cậu lướt nhẹ trên mắt, mũi cô, rồi lướt vòng trên vành tai cô, sau đó trượt dần xuống hóm cổ cô.

Cô gấp gấp thở hổn hển, bờ ngực phập phồng lẫn ánh mắt ngây dại càng làm dâng lên ham muốn trong lòng cậu.

Bảo Phương bị hai bàn tay rắn chắc của Lăng Phong nâng lên cao, người cô kẹp chặt lấy cậu tiếp tục một nụ hôn cuồng nhiệt. Đầu óc quay cuồng, cô không còn biết xung quanh ra sao cho đến khi bản thân bị đặt trên tấm nệm êm ái, ý thức chới chút phục hồi.

Gương mặt cô đỏ bừng, ánh mắt da diết nhìn Lăng Phong đầy mê hoặc.

Suốt mặt cậu lướt qua chop mũi cô, roi xuống hõm cổ, hơi nóng rực phả lên từng mảng, từng mảng da thịt cô, mọi nụ hôn đi qua đều để lại dấu vết không ngừng.

Một cảm giác bùng cháy trong cơ thể cô, khiến đầu óc cô lại trở nên hỗn loạn. Lăng Phong không nói gì, ngón tay nhẹ nhẹ có chút run động gỡ từng nút áo của cô, động tác vốn tao nhã, nhưng lại mang chút dục vọng trở nên vụng về.

Bảo Phương giương mắt nhìn những ngón tay thon gọn sạch sẽ của Lăng Phong từng chút từng chút gỡ những chiếc nút áo trên người mình xuống, có chút sợ hãi cô hít sâu vào sau đó đưa tay giữ tay Lăng Phong lại.

- Anh không muốn chờ đợi – Lăng Phong khựng lại một chút rồi khan giọng nói.

Ánh mắt đông đầy hình ảnh biểu cảm đang lẫn lộn giữa dục vọng và yêu thương của Lăng Phong khiến Bảo Phương đỏ bừng sắc mặt, cô khẽ nhắm mắt ngậm chấp thuận.

Cái cảm giác thân thể hòa làm một khi cậu đi vào trong cô cả nỗi đau thể xác xâm lấn khiến Bảo Phương không kìm nén được mà rơi nước mắt. Yêu và được yêu chính là niềm hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Tình yêu sâu thẳm trong tim xuôi theo dòng nước, không còn rang buộc, không còn khoảng cách, không cần che giấu... giây phút này trở thành vĩnh viễn.

Dưới ánh đèn vàng nhạt, Lăng Phong nhìn thẳng vào mắt Bảo Phương, tay phải chống xuống giường, tay trái dịu dàng mon trón vuốt ve cô thể cô, rồi lần tìm những ngón tay cô đan vào nhau.

Trong lúc si mê, nhìn sâu vào đôi mắt ẩn chứa yêu thương của Lăng Phong, Bảo Phương hoàn toàn quên đi đau đớn.

Hơn 6 năm quen biết, họ chưa hề thân mật như thế, Lăng Phong lúc nào cũng ân cần dịu dàng với cô, nhưng giờ phút này, anh còn dịu dàng hơn. Bảo Phương xúc động đưa tay lướt qua khuôn mặt cậu, chạm vào má đầy mồ hôi cùng mái tóc ướt đầm.

Bảo Phương đã biết, cô yêu Lăng Phong đến nhường nào. Nếu như...nếu như...Nghĩ đến đây, nước mắt cô không cầm được mà rơi xuống không ngừng.

Lăng Phong có chút hoảng hốt, dung tay vuốt ve những giọt nước mắt của Bảo Phương, giọng khan khan bảo:

- Đau lắm sao.

Cô cố gắng dừng lại những giọt nước mắt của mình rồi lắc đầu. Cô mỉm cười một cách yếu ớt bảo: - Em yêu anh.

Lời cô nói như châm ngòi một quả bom nhất là trong tình cảnh này, khiến Lăng Phong hạnh phúc vô cùng, cậu vòng tay ôm lấy cô siết chặt, trao cho cô một nụ hôn cuồng dại, lần nữa muốn cô cùng cậu hòa làm một.

Cho đến lúc cậu phủ phục xuống thân thể cô, cuộn người cô vào một tấm chăn rồi ôm chặt. Cô vui mặt vào trong lòng cậu, mệt mỏi nhắm mắt.

Bên tai dăng dăng lời nói:

- Anh yêu em

Khi Bảo Phương thức dậy, trời đã sáng trưng, nhưng dường như rèm cửa được khép chặt đến độ không có một tia nắng lọt vào. Nếu chiếc đồng hồ không điểm 10 giờ 20, cô chắc chắn nghĩ trời vẫn còn sớm. Thấy người bên cạnh mình để bờ vai trần vạm vỡ, Bảo Phương mới biết đêm qua không phải một giấc mơ mà là một hồi ức vô cùng đẹp.

Cô ngẩng đầu chạm vào ánh mắt của Lăng Phong, mặt cô bỗng đỏ bừng lên, cậu đang nhìn cô say đắm khiến cô xấu hổ, kéo cao chiếc chăn đắp lên vai. Lăng Phong thấy động tác vụng về của cô thì khẽ cười, đưa tay vuốt ve mái tóc đã bị rối của cô.

- Anh thức dậy từ khi nào? – Cô vội vàng tìm chuyện để che dấu sự xấu hổ của mình. - Từ sáng sớm.

- Vậy sao anh không kêu em dậy chứ. Em còn đi làm, cơ quan của em có tổ chức, không thể tùy tiện muốn nghỉ là nghỉ như ông chủ anh đâu – Cô lườm mắt nhìn cậu khẽ trách.

- Anh nhìn em đến quên thời gian – Lăng Phong thú nhận.

Cảm giác ngọt ngào sau câu nói khiến Bảo Phương hạnh phúc vô cùng, cô dựa vào lòng cậu hít thở mùi hương trên người cậu.

Cô không biết động tác này đối với đàn ông mà nói là sự kích thích cao độ.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Tiếp Cận (4)

Bàn tay nhẹ nhàng luồn vào trong tấm chăn đang quấn lấy thân người cô, di chuyển dọc cơ thể cô rồi dừng lại ở trước ngực. Giờ khắc này, không gian yên tĩnh bỗng trở nên ấm áp hơn.

Từ đôi mắt huyền đang khép hờ lờ mờ...rồi đôi má ửng hồng như mời gọi...cậu lần mò dần xuống chiếc cổ thon trắng nõn...và từ từ dịch xuống đôi bầu ngực căng tròn đang phập phồng bởi những đợt thở gấp gáp, tham lam liếm mát hương vị ngọt ngào trên từng thớ thịt mềm mại thơm mát. Dường như chưa đủ, cậu len lỏi vào những điểm nhạy cảm nhất trên cơ thể của cô, kích thích đến từng sợi thần kinh nhỏ bé gây nên trong cô từng đợt sóng khoái cảm mạnh mẽ xâm chiếm khắp tâm hồn, chực trào ra khắp cơ thể.

Nụ hôn nhẹ nhàng từ từ dời xuống, giống như bướm bướm khẽ lướt trên gương mặt cô, dịu dàng quét qua hàng mi đang run rẩy, sống mũi thẳng tắp, rồi sau đó, nhẹ nhàng nâng lên chiếc cằm nhỏ xinh của cô, cùng đôi môi cô khẽ sát vào nhau.

Thân thể Bảo Phương khẽ run lên, trong căn phòng yên tĩnh, cô giống như bị cậu thôi miên, quên mất phản kháng, quên mất phải đẩy cậu ra, lý trí trong đầu cô hoàn toàn trôi dạt tận phương nào. Bảo Phương vốn muốn nghỉ ngơi một chút rồi đến trụ sở, nhưng trước cù êm dịu kia, cô kim lòng không được nhắm đôi mắt lại, hàng mi cong vút khẽ run rẩy, thân thể nóng bỏng mà thơm ngát. Từ lúc đôi môi cậu dời xuống, cô đã quên hết thân phận của hai người, quên hết thấy những người liên quan, lảng lảng ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn, tùy ý để cậu cắn nuốt hương thơm thuộc về riêng cô...

Hơi thở mỗi lúc một gấp gáp, nương theo mùi hương trên thân thể cô, hơi thở của cậu càng lúc càng nóng bỏng, nóng đến mức có thể đem Bảo Phương tan chảy. Thân hình mềm mại trong ngực cậu lại không hề có chút phản kháng khiến toàn thân Lăng Phong bắt đầu khó tự chủ, đôi môi nóng rực ép lên đôi môi mềm mại của cô lại từ từ dời xuống.

Bảo Phương chỉ cảm thấy đầu óc căng trương, lý trí cũng theo cảm giác nóng rát kia mà trở nên mơ hồ. Một nụ hôn nóng bỏng nữa lại đặt lên phần cổ của cô, khiến trong nháy mắt, các tế bào trong cơ thể dường như đều mở ra, sẵn sàng nghênh đón hơi thở đang xâm nhập kia. Mà thân thể cô lúc này, một chút cũng không thể cử động, cũng không muốn động, chỉ muốn hoà tan vào hơi thở nóng rực đó. Cả người cô khẽ run lên.

Nụ hôn đàn ông nóng rực áp xuống đầu vai tròn mịn, da thịt của cô có chút như bị phỏng. Sự run rẩy nhỏ bé của cô như đánh vào chỗ sâu thẳm nhất trong đáy lòng Lăng Phong, ánh mắt thâm thúy nhìn vào khuôn mặt đỏ ửng của cô, đôi môi anh đào hé mở, hơi thở thơm ngát khiến yết hầu cậu bất giác lên xuống.

Đầu lưỡi Lăng Phong dán chặt trên từng tấc da thịt mềm mại, mỗi lần liếm mát đều chấn động tới tận sâu thẳm tâm hồn cô. Bàn tay của cậu như có ma lực, kích thích đến từng sợi dây thần kinh nhỏ bé, khiến cô vừa có cảm giác khổ sở lại vừa vô cùng thoải mái. Bàn tay cậu di chuyển trên khắp đường cong thân thể cô gây nên một đợt sóng trào kích thích khiến cơ thể cô không ngừng rung lên.

Dù đã trải qua một lần, nhưng cảm giác khi cậu đi vào trong cô vẫn khiến cô run rẩy không ngừng. Cảm giác tê dại bật ra tiếng rên rỉ nhỏ.

Cô khẽ mở mắt nhìn người con trai đang chuyển động nhấp nhô trên người mình, từng giọt mồ hôi chạy dài trên mặt, ánh mắt rực cháy nhìn cô đầy yêu thương. Bảo Phương cảm thấy rất mãn nguyện, có được tình cảm của Lăng Phong là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời đầy đau khổ của mình.

Khi Bảo Phương thức dậy đã là sắp tối, toàn thân thấy nhức mỏi, cô lười biếng mở mắt. Hôm nay cô đã nghỉ làm mà không xin phép cũng không gọi điện thoại, chắc Trí Lâm đang rất lo lắng cho cô. Nhưng cô có thể yên tâm là Trí Lâm sẽ giúp cô xin phép. Cô quay lưng tìm kiếm Lăng Phong.

Lăng Phong đã quần áo nghiêm chỉnh ngồi bên laptop làm công việc, những ngón tay thon dài lướt nhanh trên bàn phím. Dáng vẻ nghiêm túc chuyên chú của cậu thật sự rất thu hút, cô nghiêng người nhìn dáng vẻ làm việc của cậu không chớp mắt.

Chốc lát sau, Lăng Phong quay đầu nhìn về phía cô mới phát hiện cô đã tỉnh, liền đóng laptop lại, nhanh chóng đứng dậy bước đến bên cô.

- Dậy rồi sao! – Cậu bước đến hôn nhẹ lên trán cô một cái.

Bảo Phương mỉm cười gật đầu rồi cố sức ngồi dậy, nhưng cả người ê ẩm, toàn thân gần như không còn sức, có chút khó chịu khiến cô nhăn mặt. Lăng Phong thấy vậy liền giúp cô ngồi dậy, rồi tựa lưng cô vào lòng cậu. Cậu vòng tay ôm lấy cô, cảm nhận thân thể mềm mại của cô một cách hạnh phúc. Cậu vói tay lấy ly sữa để sẵn trên bàn đưa cho cô uống. Cả ngày cô vẫn chưa ăn gì, nên nhanh chóng uống cạn ly sữa. Lăng Phong mỉm cười hài lòng nói:

- Em muốn ăn gì?

- Lẩu hải sản – Cô không nghĩ ngợi gì buột miệng nói.

- Được – Cậu khẽ cười nói – Anh gọi người đem tới.

- Em muốn tới nơi ăn hơn. Rất có hương vị - Cô nhõng nhẽo nói.

- Em không sợ người ta bắt gặp sao? – Cậu cười cười nhìn cô nói.

- Chẳng phải có người nhân cơ hội đánh bay luôn vấn đề mình bị tình nghi là phạm tội buôn bán vũ khí trái phép hay sao? – Cô cười trả lời rồi ranh ma hỏi lại – Hay là anh sợ Andy giận.

Lăng Phong bật cười lớn khi nghe cô hỏi. Cậu cầm lấy bàn tay của cô, trên cánh tay chiếc vòng ngọc lục đang phát sáng, sau đó trầm giọng nói:

- Có lẽ cũng nên giải quyết vấn đề của Andy rồi.

- Em thật sự tò mò về cô ấy.

- Mọi chuyện giải quyết xong xuôi, anh sẽ kể em nghe.

- Em đợi anh.

- Vài ngày nữa ba anh chở về đây – Lăng Phong đột nhiên nói.

Bảo Phương ngẩng đầu chớp mắt nhìn cậu, trong mắt có một sự ngạc nhiên vô cùng, chưa bao giờ cô nghe Lăng Phong nói về ba của mình. Lăng Phong thấy sự ngạc nhiên của cô thì cười xòa nói tiếp: - Đã đến lúc đưa em đi gặp ba anh rồi, chủ nhân của chiếc vòng này chỉ có một mình em thôi. Em thấy ngại à.

Bảo Phương không nói. Lăng Phong thấy vậy tưởng rằng cô đối với gia đình cậu vẫn còn e dè nên cụp mắt xuống có chút buồn rồi nói:

- Chuyện này có thể bàn lại sau, đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Bảo Phương liền lắc đầu vòng tay ôm chặt lấy cậu rồi lắc đầu nói:

- Không phải em sợ, chỉ là ...

- Chỉ là sao – Lăng Phong nhìn cô khó hiểu.

Bảo Phương bậm môi ngắt cậu một cái, nũng nịu nói:

- Có cô gái nào khi nghe tới việc ra mắt ba mẹ chồng mà không e sợ chứ.

Lăng Phong ngỡ người nghe cô nói xong thì hạnh phúc ôm chặt cô cười lớn. Bảo Phương cũng cười hạnh phúc vui đầu vào lòng cậu, nhưng ở trong lòng cậu, ánh mắt cô bỗng sầm lại.

“Tôi sẽ giúp cô làm hắn trở về đây”

Cuối cùng hắn ta cũng đã thực hiện kế hoạch rồi. Hắn đã đi bước đầu tiên, bước tiếp theo phải là cô.

Hai người họ cùng đến một nhà hàng nổi, sàn nhà được làm bằng kính trong suốt, có thể thấy được đàn cá bơi lượn dưới chân rất bắt mắt. Không khí về đêm rất mát, lại đầy mùi gió biển, càng khiến không gian xung quanh trở nên thơ mộng lãng mạn, rất thích hợp làm nơi trốn hẹn hò.

Lăng Phong nhẹ nhàng kéo ghế cho cô ngồi, rồi mình tự ngồi đối diện với cô. Cậu giờ menu ra điểm duyệt từng món ăn cười nói với cô:

- Hôm nay anh đi chợ.

Bảo Phương phì cười khi nghe Lăng Phong nói ra ngôn ngữ chỉ có những người bình dân như cô mới thường nói đùa với nhau:

- Cứ tự nhiên.

Lăng Phong liền tiếp tục chú tâm vào menu, sau đó gọi món. Bảo Phương cứ nhìn cậu phì cười, nhưng nụ cười trên mặt cô ngưng đọng lại khi phía xa thấp thoáng một gương mặt. Hắn nhìn về phía cô chăm chú, thấy cô phát hiện ra sự có mặt của hắn bèn hướng về phía cô nhếch môi cười.

- Sao hả, thấy nơi đây quen thuộc hay không – Trong đầu Bảo Phương quay trở về thời khắc cô bị hắn dẫn đi.

Bảo Phương vẫn ôm lấy đầu mình, cố gắng ngăn chặn những âm thanh của tiếng súng nổ, ký ức kinh hoàng tưởng vui lấp lờn nữa tái hiện lại trong đầu cô.

- Chính tại nơi đây, ông ta ra lệnh hạ sát ba cô sau khi ba cô cứu thoát con trai ông ta – Hắn chỉ tay về phía trước, nơi mà thi thể ba cô lạnh giá nằm đó. Bảo Phương kinh hoàng, buông thõng hai tay, ánh mắt ngây dại nhìn hắn. “...con trai ông ta”, “...con trai ông ta...” bốn từ này đánh mạnh vào trong đầu của cô. Chỉ có kẻ ngốc mới không hiểu hắn ta đang ám chỉ đến ai. Tim Bảo Phương như bị ai bóp ghẹt, đâm từng nhát từng nhát dao đến róm máu. Hai chân gần như mềm nhũn, nếu như không phải là người đã chịu quá nhiều đã kích thì chắc chắn hôm nay cô đã gục ngã không thể trụ vững nữa.

- Hiểu rồi chứ? Vì sao mà cậu ta không bao giờ nói cho cô biết ai là kẻ giết hại ba cô.

Tay Bảo Phương diết chặt lại, nhưng lời nói của hắn như đánh mạnh vào tâm lý của cô. Bảo Phương nhớ lại rất nhiều lần cô tha thiết muốn Lăng Phong nói cho mình biết ai là kẻ đã sát hại ba mình, đổi lại chỉ là sự im lặng và lời hứa không biết khi nào sẽ thực hiện.

- Hãy cùng tôi làm một vụ giao dịch, một vụ giao dịch cùng có lợi cho cả hai bên. Những điều cô muốn biết, tôi sẽ nói hết

- Hãy nhớ, thân phận của cháu là một cảnh sát. Trách nhiệm của cháu là loại bỏ những thành phần xấu gây hại cho xã hội – Giọng ông Hoàng Danh vang lên – Cho nên nhiệm vụ lần này, cháu nhất định hoàng thành cho tốt. Bù lại, việc điều tra của cháu, chủ sẽ giúp cháu hoàn thành.

Cả hai người, cả hai giao dịch đều nhắm vào một mục tiêu. Vì công hay vì tư, cô đều không có sự lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tiếp Cận (5)

- Này, em sao vậy – Lăng Phong thấy bảo Phương ngó người nhìn ra phía sau lưng cậu thì quay người nhìn theo, những chẳng phát hiện ra điều gì lạ cả. Cậu quay người lại hươ tay trước mặt cô hỏi.

Bảo Phương giật mình, vội vàng xóa bỏ hết những ký ức lưu trong đầu, rồi lắc đầu nói:

- Em không sao, chỉ hơi mệt một chút thôi.

Sau đó mặt cô có chút ửng hồng, lườm mắt nhìn Lăng Phong trách:

- Còn không phải tại anh à.

Lăng Phong nghe cô nói thì bật cười, đưa tay nắm lấy tay cô nói:

- Chúng ta kết hôn đi.

Bảo Phương giật mình tròn mắt nhìn Lăng Phong kinh ngạc, cô vội vã rút tay lại thật nhanh thoát khỏi bàn tay của Lăng Phong, mắt cô bối rối nhìn nơi khác. Rồi dường như nhận ra phản ứng của mình có phản thái hóa nên cô rụt rè nhìn Lăng Phong nói:

- Không phải là em không muốn, chỉ là...

- Anh hiểu – Lăng Phong nhìn cô mỉm cười rộng lượng – Chờ đến khi anh giải quyết xong công việc, rồi bàn đến chuyện hai chúng ta.

- Thật ra em...

Ngay lúc đó, thức ăn được dọn lên, cắt ngang lời nói của Bảo Phương. Lăng Phong chờ người phục vụ đi khỏi bèn gấp thức ăn cho cô rồi nói:

- Mau ăn đi, không phải là đói rồi hay sao.

Bảo Phương vốn muốn nói với Lăng Phong rằng: Chỉ cần cái chết của ba cô được sáng tỏ, cô có thể từ bỏ mọi thứ mà ở bên cậu. Nhưng thái độ của Lăng Phong rõ ràng là đang lẩn tránh cô, cho nên cô cũng bỏ qua vấn đề này. Nhưng trong lòng cô, nỗi buồn xâm chiếm, đau khổ từng cơn. Cuối cùng cô cũng phải đi đến bước đường này.

Khoảng cách này của họ vốn đã định sẵn. Chỉ còn một con đường mà thôi: Một là cậu hận cô, hai là cô hận cậu. Tiếc là cô lại chọn cách để cậu hận cô.

- Theo tin tức thu được thì hiện nay tên Kiến Quốc đã thành công trong việc vận chuyển một số lượng ma túy cực lớn vào Việt Nam qua đường biển. Chúng được phân chia đều ra thành 10 tụ điểm. Nhưng hiện nay các trinh sát của chúng ta vẫn chưa thể truy ra được đó là 10 tụ điểm nào? – Ông Văn Lâm chấp hai tay ra phía sau đứng nghiêm trang nói đồng loạt trình bày vấn đề đáng lo ngại mà tổ trinh sát vừa thu thập được.

Tất cả mọi người đều ngồi im nghe ông nói.

- Để có thể vận chuyển được số ma túy cực lớn như thế vào Việt Nam mà không hề bị phát hiện, chắc chắn bọn chúng đã mua chuộc nội bộ cảnh sát hải quan để có thể qua mặt họ mà đem hàng vào mà không bị chút cản trở nào. Vấn đề cho thấy rõ tiêu cực của ngành cảnh sát. Tham nhũng hối lộ tràn miên - Ông Hoàng Danh tiếp lời ông Văn Lâm.

- Sẽ có một đợt kiểm tra truy quét những đối tượng đã tham nhũng nhận hối lộ của bọn tội phạm để đưa cái chết trắng vào gây hại cho người Việt Nam

chúng ta. Nhưng tình hình cấp bách trước mắt chính là làm sao truy ra được các tụ điểm chứa hàng quốc cấm của bọn tội phạm này. Ngăn chặn và tiêu hủy số lượng ma túy gây hại cho người dân – Ông Văn Lâm đồng ý nói – Chúng ta cần tiến hành truy quét gắt gao những tụ điểm mờ ám của bọn chúng.

- Đây là bản kế hoạch hành động lần của chúng ta, tôi hy vọng tất cả các tổ viên đều nhiệt tình và hăng hái tham gia đợt truy quét làm sạch bìn tội phạm lần này. Lần ra được manh mối phạm tội của tên Kiến Quốc, chúng ta có thể loại trừ hắn khỏi Việt Nam.

Bảo Phương ngồi im lặng lắng nghe, cuối cùng thì tên cáo già cũng bị phát hiện. Nhưng vẫn chưa có chứng cứ định tội hắn, lần này xem như là cơ hội tốt để loại bỏ hắn. Loại bỏ được hắn, cô và Thực Quyền có thể an tâm mà sống.

- Đang nghĩ gì vậy? – Lăng Phong ôm chèoang lấy Bảo Phương từ phía sau, đặt cằm lên vai cô hỏi.

- Anh có biết chuyện ông Kiến Quốc đang buôn ma túy hay không? – Bảo Phương hơi nghiêng đầu chạm mặt mình vào mặt Lăng Phong hỏi.

- Thật ra, bọn anh không thích buôn cái chết trắng nên không rành lắm về việc hắn ta lấy hàng ở đâu? Nhưng chuyện hắn đã thành công đem được số ma túy đó vào Việt Nam cũng có nghe qua – Nói xong Lăng Phong quay người cô lại, tén lại giúp cô lộn tóc mái rơi nhẹ xuống trán cười nói – Em nghĩ, nếu những tin tức thế này mà cảnh sát các em còn biết thì lẽ nào người trong giới bọn anh lại không hay biết gì sao.

- Nhưng em vẫn cảm thấy có chút gì đó rất lạ. Những tin tức buôn lậu thế này thông thường rất bí mật, bọn chúng không thể nào im hơi lặng tiếng suốt một thời gian dài như vậy cho tới khi vào được Việt nam thì lại để lộ tin tức ra bên ngoài như thế - Bảo phương nhíu mày thắc mắc.

- Không có gì lạ cả đâu. Nội bộ bọn chúng chắc chắn có vấn đề.

- Ý anh là sao? Có người cố ý tuồng thông tin ra ngoài à.

- Điều này quá hiển nhiên

- Nhưng nếu đã như vậy, tại sao không tung ra luôn chỗ cất giấu số ma túy đó chứ.

- Haha...em ngây thơ quá. Em nghĩ tại sao bọn chúng lại tung ra tin đồn đó.

- Là do ăn chia không đồng đều – Bảo phương liền nói ra suy nghĩ của mình

- Cũng có thể là như vậy. Nhưng cũng có thể với mục đích chiếm đoạt – Lăng Phong trầm giọng nói.

- Chiếm đoạt – Bảo Phương bất ngờ kêu lên.

Giờ thì cô đã hiểu ra, hóa ra tên khốn này cũng có khá nhiều kẻ thù. Hèn chi hắn nta muốn mau chóng hất chân thực Quyền ra khỏi công ty để một mình độc chiếm, từ đó mới có đủ khả năng đấu lại với những kẻ đang làm le chiếm đoạt mọi thứ của hắn.

- Hiểu rồi chứ? Mục đích bọn chúng tung ra việc này là để tên Kiến Quốc lo sợ và chấp nhận để bọn chúng nhập cuộc cùng hắn. Từ đó bọn chúng có thể phân chia nhiều hơn.

- Nếu như vậy thì việc điều tra ra chỗ cất giấu ma túy của bọn chúng càng trở nên khó khăn nhiều hơn – bảo phương siết chặt tay tức giận nói.

- Đúng là rất khó nếu như em phải lần lượt điều tra từng chỗ cất giấu, rồi đi lùng bắt. Khi em tìm được một địa điểm và chạy đến bắt giữ, thì đã đánh động đến bọn chúng. Và trong thời gian truy lùng địa điểm thứ 2, bọn chúng có thể vận chuyển số ma túy đi nơi khác, vậy thì việc điều tra của bọn em trở thành công cốc và phải bắt đầu lại từ đầu. Thời gian điều tra càng kéo dài thì càng tạo thời cơ cho bọn chúng reo rắc cái chết trắng đến với mọi người rồi. Đến khi bọn em tìm được, chắc chắn chỉ còn lại những cái vỏ mà thôi

- Vậy chẳng lẽ không có cách nào khác hay sao?

- Có một cách vô cùng đơn giản – Lăng Phong cười nhếch môi nhìn cô , nụ cười tự tin vô cùng, cho thấy bản lĩnh và đầu óc hơn người của cậu.

Một tuần sau, tại một căn biệt thự cao cấp.

Ông Kiến Quốc tức giận quát tháo ầm ĩ trong phòng khách, bọn đàn em đứng xung quanh đều sợ hãi.

- Tụi bây đúng là một lũ vô dụng, một lũ ăn hại . Tại sao chúng bây lại có thể để bọn chúng đốt hết số hàng đó như vậy chứ hả. Tụi bây có biết số hàng đó đáng giá bao nhiêu tiền hay không hả.

- Tụi em biết. Nhưng bọn chúng tấn công mau lẹ quá, bọn em không kịp trở tay cho nên mới...Thật không ngờ, ở Việt Nam lại có một bọn người ghê gớm đến thế này. Bọn chúng thậm chí còn giờ khăn che mặt ra mà không chút sợ hãi bị chúng ta trả thù, mà còn cao giọng cảnh cáo, sẽ lần lượt tiêu hủy hết số ma túy ở những tụ điểm kín khác của chúng ta.

- Có phải bọn chúng cần tiền cho nên mới cố tình uy hiếp chúng ta như thế ? – Lão Kiến Quốc nghi ngại hỏi.

- Chắc là khôn phải đâu. Bởi vì bọn chúng đốt luôn cả số tiền chúng ta vừa thu được, nếu bọn chúng làm vậy vì tiền thì hà cớ gì phải đốt số tiền đó đi –

Tên đàn em liền nói.

- Khốn khiếp! Mau tìm hiểu xem bọn chúng là bọn nào? Nhanh chóng cho người tiêu diệt chúng trước khi chúng đến địa điểm giấu hàng thứ hai của chúng ta – Ông Kiến Quốc ra lệnh, gương mặt ông ta nổi đầy gân xanh vì giận dữ.

Lão ta không ngờ lô hàng này, lão vất vả tìm mọi cách đưa nó vào được trong Việt Nam, an tâm chờ lần lượt xuất hàng rồi thu về một số tiền lớn từ những bọn gốc khi lên con ghien kia. Không ngờ hàng vẫn chưa kịp xuất ra đã gặp trở ngại thế này rồi.

Hắn càng nghĩ càng thấy tức giận, hắn trăm phương ngàn kế, mua chuộc người trong ngành cảnh sát, chỉ cần trong nội bộ có hành động gì thì sẽ lập tức báo cho hắn biết và di dời ngay lập tức số hàng đang cất giấu. Không ngờ bên cảnh sát vẫn chu7a có động tĩnh gì, mà hắn lại bị một bọn giang hồ biết được và đến uy hiếp hắn như vậy.

Không được rồi, hắn ta nhất định phải lấy được toàn bộ tài sản của con bé thực Quyên kia một cách mau chóng rồi xử lý hết số hàng này. Sau đó quay về Hồng Kông hoạt động. Đó là địa bàn của hắn ta, sẽ dễ dàng xử trí hơn, chứ không mờ tịt về bọn khốn kia như hiện giờ.

Nhưng điều trước mắt là phải bảo vệ số hàng đó bằng mọi giá. Nếu không chuyển đi buôn này của hắn trở nên lỗ lã hết. Hắn ta lập tức gọi điện cho đàn em.

- Lập tức tập trung số hàng lại ngay.

- Báo cáo chỉ huy, đã tìm ra địa điểm giấu hàng của bọn chúng rồi à.

- Báo cáo.....

Lần lượt những cú điện thoại báo cáo dồn về cho biết đã tìm được nơi cất giấu hàng của bọn chúng và đang chờ lệnh.

- Bây giờ chúng ta chia người đến phục kích những nơi đó và hốt trọn – Một người lên tiếng nói. Mọi người hào hứng tán đồng, ông Văn Lâm bèn giơ tay lên bảo:

- Bảo tất cả mọi người giữ nguyên vị trí đừng hành động gì cả. Không cần hao phí sức lực như vậy. Cứ tiếp tục theo dõi bọn chúng, chờ đến khi chúng gom hết hàng lại một nơi thì chúng ta sẽ ra quân tóm gọn chọn ổ của bọn chúng.

Kế hoạch tác chiến lại được vạch ra, mọi người tiếp tục nghe theo sự chỉ huy của ông Văn Lâm để chuẩn bị cho một trận chiến mới.

Bảo Phương lấy điện thoại nhắn cho láng Phong, cô chỉ nhắn hai chữ:” cảm ơn”

Một bàn tay đột nhiên vỗ lên vai cô nói:

- Con làm tốt lắm.

Ông Văn Lâm đã bước đến bên cô mỉm cười hài long với biểu hiện xuất sắc gần đây của cô. Bảo Phương chỉ cười nhẹ không đáp lời ông Văn Lâm.

Khi cô ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của ông Hoàng Danh nhìn về phía mình, ông ta gật đầu ra hiệu khen ngợi với cô. Bảo Phương cũng chỉ cười nhẹ.

Kế hoạch của cô lại tiến thêm một bước rồi. Còn bao nhiêu lâu nữa mới hoàn thành được ?

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Tiếp Cận (6)

Chín chiếc xe hàng từ 9 điểm từ từ lảng bảnh dưới sự hộ tống của 3 chiếc xe khác. Bọn chúng không hề gặp trục trặc gì trên đường đi bởi vì chúng có giấy tờ đầy đủ, không lo bị bắt và kiểm tra. Điều này cho thấy nội bộ cảnh sát có người tiếp tay cho bọn chúng phạm tội.

Các trinh sát tiếp tục theo dõi một cách im lặng không để chúng phát giác ra. Cả bọn không ngờ rằng mình đang bị cảnh sát theo dõi nên cứ bình thản lái xe đi đến địa điểm giấu hàng mà chúng cho là tương đối an toàn. Các trinh sát theo dõi bị trấn động vô cùng khi biết được địa điểm mà bọn chúng giấu hàng chính là ngay trong sở cứu hỏa thành phố.

Họ lập tức báo cáo cho ông Văn Lâm hay. Bảo Phương chưa từng thấy ông Văn Lâm nổi giận như thế bao giờ. Ông dùng dưng ra lệnh tất cả mọi người tập hợp lại chuẩn bị phục kích vào hang ổ của bọn chúng ngay khi chúng tập trung tất cả các xe hàng vào bên trong sở cứu hỏa.

Ngay thời điểm các xe hàng vào hết bên trong, được lệnh ông Văn Lâm tất cả các đồng chí trinh sát đồng loạt ập vào, nhanh chóng khống chế bọn chúng, khiến bọn chúng không kịp trở tay, toàn bộ bị bắt không một tên nào chạy thoát.

Chiến tích lần này của lực lượng cảnh sát điều tra phòng chống tội phạm vang dội, tất cả các báo đài đều đưa tin. Ông Văn Lâm đứng ra phát biểu trước báo chí một cách ngắn gọn:

- Chúng tôi vẫn đang tích cực điều tra xem kẻ đứng đằng sau bọn này là ai. Và những kẻ đã tiếp tay cho bọn chúng phạm tội cũng nhất định bị lôi ra ngoài vòng ánh sáng và chịu sự chế tài của pháp luật. Lão Kiến Quốc nhìn màn hình ti vi mà vô cùng phẫn nộ, lão siết chặt cái remote trong tay mình. Tức giận đến rung người, hẳn không ngờ kế hoạch của hắn tưởng chừng như hoàn hảo, hẳn nghĩ rằng đem hàng giấu ở sở cứu hỏa thành phố là cách an toàn nhất, bởi vì bọn tội phạm kia có gan cùng mình đến thế nào cũng không dám chạy vào sở cứu hỏa làm loạn. Cảnh sát thì càng không thể ngờ được chính sở cứu hỏa lại là nơi giấu hàng của hắn. Hắn càng tin chắc điều đó bởi vì hắn đã cài đặt người ở sở cảnh sát, có gì sẽ báo cho hắn hay. Nào ngờ kế hoạch hành động lần này hoàn toàn bí mật, người của hắn hoàn toàn không hay biết chút nào.

Chỉ có một điều may mắn chính là hắn ta luôn luôn có kẻ thế mạng cho mình thoát tội. Cho nên hiện giờ hắn rất an toàn, chỉ cần bây giờ hắn bất động thì cảnh sát đừng hòng điều tra ra được hắn.

Màn hình ngay lúc đó quét qua Bảo Phương, cô đang trả lời một số câu hỏi của báo chí, bởi vì ông Văn Lâm đã bảo kế hoạch lần này là do chính cô vạch ra.

- Thật ra kế hoạch lần này của tôi là do một người bạn gợi ý – Bảo Phương nhã nhặn trả lời.

Sau đó cô từ chối trả lời tên tuổi người bạn đó của mình. Nhưng gương mặt cô khiến lão Kiến Quốc nhìn chăm chăm. Lão không hề xa lạ với Bảo Phương. Cô chính là người thừa kế tài sản của Thực Quyền, cháu gái của gã. Cũng là người mà hắn đã sai người đi ám sát bất thành.

Sự mất mát cộng với ý muốn loại bỏ khiến hắn ta sục sạo căm giận. Hắn nhìn Bảo Phương qua màn hình ti vi ghiến răng tức giận. Lần này hắn ta nhất định phải loại bỏ cô, nhưng trước mắt hắn muốn loại bỏ người ở bên cạnh cô. Kẻ đã giúp cô vạch ra kế hoạch này, hẳn đã nhìn thấy hai người họ bên nhau, vì vậy hắn sẽ lợi dụng cô để đối phó với chương ngại này.

Trong bữa tiệc ăn mừng trước việc đánh tan được cái chết trắng đe dọa mọi người, mọi người vui vẻ chuyện trò hăng say. Trí Lâm và các đồng nghiệp vui vẻ chúc mừng Bảo Phương vì qua việc thành công phá án lần này, cô có thể thăng chức. Một cảnh sát mới ra trường chưa được bao lâu như cô mà có thể thăng chức trong thời gian ngắn như cô thì hiếm có vô cùng. Bảo Phương cũng vui vẻ đáp lại mọi người.

Niềm vui này ập đến bất ngờ, Bảo Phương muốn chia sẻ với Lăng Phong cho nên cô lách người đi ra ngoài gọi điện cho Lăng Phong.

Lăng Phong nhanh chóng bắt máy.

- Cho anh biết một tin vui – Bảo Phương cười hạnh phúc thông báo.

- Em sắp được thăng chức - Lăng Phong cũng cười cười trả lời.

Câu trả lời của cậu làm Bảo Phương thấy hụt hẫng, cô phụng phịu nói:

- Anh không thể tỏ ra tò mò một chút à.

Lăng Phong nghe giọng hờn trách của cô thì phá ra cười rồi nói với giọng nghiêm túc:

- Anh tò mò muốn biết tin vui của em là gì.

Bảo Phương phì cười trước câu nói của Lăng Phong, lúc này trong lòng cô thấy hạnh phúc vô cùng. - Thật ra thì đúng là ...- Cô vừa định nói tiếp thì có người giữ lấy di động của cô từ phía sau, xuống cổ của cô cũng bị bàn tay của người đó bóp mạnh thành linh rồi giữ chặt khiến cô vô phương nhúc nhích.

- A lô! Bảo Phương ...- Tiếng Lăng Phong gọi dồn dập tới khi thấy cô đột nhiên ngừng nói.

Ngón tay của người đó nhẹ nhàng ấn vào nút tắt khiến di động liền bị tắt.

- Bé cưng, không cần phải quay lại – Giọng cười thích chí nói của Demons vang trên đỉnh đầu của Bảo Phương khiến tàn than cô cứng lại.

- Là anh ... - Bảo Phương ghiến răng nhả từng lời, rồi cô dung khủy tay thúc ra đằng sau muốn thoát, nhưng ngón tay của Demons đang bóp chặt ở xương cổ cô lại thêm mạnh bạo hơn khiến cô đau đến nhăn mặt mà không còn sức chống cự.

- Bé cưng, đi theo anh một chút nào!

- Anh nghĩ gì nếu mọi người phát hiện ra tôi không có mặt, họ sẽ nhanh chóng ra đây thôi – Bảo Phương cố gắng tìm cách thoát khỏi hắn ta.

- Haha, tuy là anh không ở Việt nam thường xuyên nhưng cũng hiểu biết chút đỉnh. Những bữa tiệc thế này thường kéo dài đến tận đêm. Thương có những người trốn về giữa chừng, nếu họ không thấy em sẽ chỉ nghĩ rằng em đã trốn về mà thôi – Demons cười phá ra trước sự cố gắng thoát khỏi của Bảo Phương.

- Hoặc là đi theo anh, hoặc là để cho một tiếng nổ vang lên bên trong phòng nơi đang diễn ra tiệc ăn mừng kia – Demons cười cười buông ra lời đe dọa, ngữ điệu của hắn êm dịu, nghe vào tai như lời thỏ thẻ của tình nhân, thế nhưng Bảo Phương lại cảm nhận sâu sắc cảm giác uy hiếp y như con dao sắc

nhọn kẻ sát ngay sau lưng mình.

Bảo Phương siết chặt bàn tay thành nắm đấm tức giận hăm hực để Demons áp sát sau lưng đưa mình đi xuống lầu. Bảo Phương theo Demons đi ra ngoài bãi xe hấn nhấn ạnh cô vào trong ghế ngồi rồi trước khi đóng sập cửa lại thì cúi người xuống buông ra một câu đe dọa.

- Nếu em mở cửa xe bước xuống. Anh bảo đảm một tiếng nổ vang dội từ bên trong.

Đe dọa xong hấn cười cười đóng sầm cửa lại rồi khoán thai vòng qua xe đi vào trong ghế lái. Hấn ngồi vào ghế liếc nhìn Bảo Phương ngồi yên, vẻ mặt cô trừng mắt nhìn hấn đầy tức giận lại càng khiến hấn vui vẻ sáng khoái hơn.

- Rốt cuộc thì anh muốn gì? – Cô bức tức nhìn hấn hỏi. Giọng cô đầy phần nộ và uất nghẹn, nếu có thể, cô thật sự muốn xe nát nụ cười trên khóe môi của hấn.

- Anh chỉ muốn cứ thế này ở bên cạnh em một lúc mà thôi bé cưng à – Ngón tay của Demons nhẹ nhàng lướt qua gò má cô, khóe miệng hấn cong lên cười cợt.

Bảo Phương tức giận hất đầu né tránh bàn tay nham nhở của hấn ta. Chiếc xe nhanh chóng phóng vút đi trong nháy mắt. Bảo Phương bị chở đến một khu vắng vẻ, rồi hấn dẫn cô vào một căn nhà trống im lìm nhanh chóng khóa cửa lại. hấn thích thú nhìn đôi mắt cảnh giác của Bảo Phương rồi nhẹ nhàng xô ngã cô ngồi trên ghế sofa.

- Anh muốn làm gì? – Cô sợ hãi thụt người vào nhìn hấn trừng trừng hỏi.

Demons khoan tay cười ha hả đến nỗi nước mắt chảy cả ra, rồi từ tốn bước đến bên Bảo Phương, hấn khom người xuống, mặt hấn sát mặt cô hỏi với ý trêu chọc:

- Em nói xem, anh nên làm gì với em.

Ngay thời khắc hấn ta khom xuống đã để lộ ra khẩu súng đang giấu trên thắt lưng của hấn. bảo Phương thấy được bèn không chút né tránh xoáy ánh mắt của cô vào ánh mắt của hấn, giây lát nhanh tay đưa tay tới bên khẩu súng rút ra khỏi thắt lưng hấn ta. Đồng thời bỏ tay kia của mình về phía xương sườn của Demons.

Demons nhanh nhẹn nghiêng thân người né tránh, rồi nắm lấy tay cô bẻ ngoặc ra sau đồng thời cướp lại cây súng vừa bị cô rút ra.

- Anh có nên khen em không đây – hấn cười cười nhìn cô nói.

- Tay của anh cũng rất nhanh – Bảo Phương làm như không có gì, sắc mặt không đổi đáp.

- haha, làm nghề như anh mà không nhanh nhẹn thì thật là khó sống, có lẽ chết trăm ngàn lần rồi – Demon nhún vai đáp.

Hấn vừa nói xong, Bảo Phương đã xoay người tung chân đá vào người hấn. hấn lùi lại mấy bước tránh né, nhờ vậy Bảo Phương thoát khỏi kìm kẹp của hấn. Cô vội vàng đứng vững dậy bước thật nhanh tiếp tục tấn công Demons, muốn đánh phủ đầu trước khi hấn ta kịp trấn tĩnh lại.

Nhưng đối với loại người như Demons, chỉ một vài đau đớn nhỏ nhất không thể nào đánh gục được hấn. hấn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh đón nhận và đáp trả đòn tấn công của Bảo Phương. Hấn rõ ràng là muốn chơi đùa với cô nên toàn né tránh, dù những đòn tấn công của Bảo Phương đều là những đòn hiểm và chính xác nhưng vẫn không thể đấu lại với thân hình rắn chắc và phản ứng cực kì nhanh nhẹn của hấn. Sau đó hấn đã nhanh chóng khống chế cô lần nữa:

- Thế nào? Biết rõ là em không thể nào đánh thắng anh mà. Cảnh sát bọn em vẫn chưa đủ khả năng hạ được những sát thủ như bọn anh đâu. Là em thôi...nếu là kẻ khác thì đã chết từ lâu rồi.

Hấn bế bổng cô lên rồi mở cửa một phòng đưa cô vào. Sau đó hấn quăng cô lên giường, bảo Phương vừa nhô mồm dậy thì đã nghe mấy tiếng lách cách rồi phát hiện tay trái của cô đã bị còng vào trong song sắt đầu giường.

- Anh muốn làm gì mau thả tôi ra – bảo Phương la hét điên cuồng, tay cố rì còng sắt mong có thể thoát được.

- Suyt ...Ngoan ngoãn ở đây đợi anh đi. Anh làm xong nhiệm vụ thì sẽ thả em ran gay – Ngón trỏ của Demons đặt lên môi cô.

Nhiệm vụ! Hấn ta muốn giết ai?

Bảo Phương hoảng hốt trở mắt nhìn hấn.

- bé cưng ... - Giọng hấn bỗng trở nên mềm mại hẳn, Demons đưa ngón tay lên vén tóc đã rũ trên gương mặt cô, rồi một đường vuốt ve gương mặt cô, bảo Phương lần nữa quay đầu né tránh, Demons có chút buồn bã nói – Em vẫn chẳng chịu nhìn anh gì hết, anh đau long đến chết mất.

Rồi bàn tay hấn từ từ di chuyển trên da thịt ở cổ cô, Bảo Phương tức giận quay người nhìn hấn, cùng vùng vẫy cố gắng thoát ra.

- Ngoan ngoãn ở đây đi, nếu em mà cứ vùng quẫy như vậy càng gây kích thích trong anh biết bao. Nói không chừng anh không dần long được sẽ làm ra chuyện không nên mất – Demons cười gian nhìn cô khoái chí nói.

Bảo Phương lập tức nằm im không nhúc nhúc, chỉ có ánh mắt nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống. Demons phá ra cười mất cái rồi cúi người hôn lên môi cô một cái rồi đứng dậy bỏ đi.

Lăng Phong nghe tiếng điện thoại bị ngắt giữa chừng thì hoảng hốt, cậu nhấn nút gọi lại nhưng chẳng thể nào gọi được. Linh tính mách bảo chắc chắn Bảo Phương đã xảy ra chuyện, cậu lập tức lao ra xe, vừa đi vừa gọi điện cho Jay. Nhưng dường như Jay bận gì đó mà không bốc máy. Lăng Phong tức giận siết chặt vô lăng lái nhanh đến nhà riêng của Jay, vừa chạy cậu vừa không ngừng gọi điện cho Jay.

Đến khi Jay nhận máy thì Lăng Phong đã mất bình tĩnh gào lên trong điện thoại.

- Mau chóng xác định vị trí của Bảo Phương cho mình.

Jay nghe xong cũng không hỏi thêm gì, chỉ lặng lẽ bật máy lên bắt đầu dò tìm vị trí của Bảo Phương. Nhưng cậu phát hiện ra Bảo Phương đã đi khá xa, vị trí dò tìm khá mập mờ không thể xác định rõ. - Khốn kiếp. Cố gắng xác định vị trí của cô ấy đi.

Lăng Phong tức giận ra lệnh cho Jay thì điện thoại của cậu reo lên, là điện thoại của Bảo Phương. - Em đang ở đâu? - Cậu vội vàng lên tiếng hỏi.

- Là người đang hỏi ta hay là cô ấy - Giọng thích thú của Demons vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tiếp Cận (7)

- Demons - Lăng Phong khẽ run ngón tay cầm điện thoại rồi gầm lên.

- Thật không phải khi cắt ngang cuộc gọi điện thân mật giữa hai người - Demon nằm dài trên ghế ngón tay nghịch cái móc điện thoại của Bảo Phương đứng đung hoi - Không biết một ông chủ như người có rãnh rồi đến chỗ tat ham gia một trò chơi hay không?

Lăng Phong không chút chần chừ do dự đáp:

- Được.

- Rất mau lẹ - Demon cười khúc khích đầy khoái chí nói.

- Người đưa cô ấy đi đâu - Lăng Phong siết chặt tay lái ghiền răng gần giọng hỏi.

- Cứ bình tĩnh, tôi sẽ không làm gì nguy hiểm cho cô ấy đâu, đừng quá lo lắng. Nhưng mà, có làm chuyện gì khác hay không thì ta không dám hứa đâu - Demons cười haha khiêu khích, mấy từ cuối hẳn cố ý kéo dài để cho Lăng Phong nghe thấy.

Quả nhiên khi nghe xong thì sắc mặt Lăng Phong tối sầm giận dữ, cậu không còn chút bình tĩnh nào nữa, hét lên:

- Nói địa chỉ đi.

Demons không để cậu sốt ruột thêm nữa, hẳn lập tức nói ra địa chỉ đang giam giữ cô.

Ngay lúc đó Lăng Phong gọi điện thoại cho Jay rồi nói:

- Không cần dò nữa, mình biết cô ấy ở đâu rồi.

- Được. Mình đến ngay.

- Không cần - Lăng Phong dứt khoát từ chối - Cứ để một mình mình chấm dứt chuyện này đi.

Nói xong cậu tắt máy rồi quay điện thoại xuống phóng xe thật nhanh đến chỗ hẹn.

Đoạn đường cậu đi cũng không quá tối, Lăng Phong phóng thật nhanh, chẳng mấy chốc mọi thứ đều ở sau lưng cậu. Cậu cứ lăm lăm phóng tới con đường trong địa chỉ rồi dừng lại trước căn nhà lâu cũ kĩ.

Cậu nhanh chóng bước xuống xe, tiến thẳng vào bên trong mà không gặp chút trở ngại nào. Nhưng căn nhà gần như chìm trong bóng tối, chỉ có chút ánh đèn vàng mờ nhạt.

Lăng Phong bước từng bước chậm rãi cẩn thận đi lên lầu, chậm rãi cởi áo khoác của mình ra rồi vất luôn lên thành cầu thang, khỏi vướng bận trong lúc đối

phó với Demons.

Demons tắt điện thoại xong, hắn nhìn Bảo Phương chăm chăm khoe môi vênh lên thành một đường cong. Bảo Phương nhìn trừng trừng hắn đầy tức giận, muốn mở miệng nói nhưng lại chẳng thành lời chút nào. Cô căm hận ném ánh mắt nhìn sang người phụ nữ đang nhàn nhạ nhắm nháp ly rượu ngồi kế bên Demons. Demons cũng quay sang nhìn người phụ nữ ấy tuy là hỏi nhưng lại là với giọng tin tưởng.

- Chị chắc sẽ không làm cô ấy cảm suốt đời chứ.

Người phụ nữ ăn bận rất đẹp và sành điệu bĩu môi nhìn Demons khinh thương nói:

- Có bao giờ chú mày thấy chị nói dối chưa hả.

- Haha, đúng là chị không nói dối. Nhưng về tài gạt người em còn thua xa chị - Demons vui vẻ đáp lời. - Yên tâm đi, một tiếng đồng hồ sau, tự động cô sẽ nói lại được thôi – Người phụ nữ đỏ húng ánh mắt về Bảo Phương cười ngạo nghễ nói.

Bảo Phương khi thường cụp mắt quay đi chỗ khác.

- Cô em này đúng là chẳng dễ chịu chút nào cả - Người phụ nữ cười nhạt đứng lên nhìn Demons nói – Có trêu đùa gì thì nhanh lên, người sắp đến rồi.

Nói xong cô ta đứng định bước đi uyển chuyển ra khỏi phòng. Demons bèn đứng dậy bước đến bên giường của Bảo Phương. Hắn đưa tay vuốt má cô. Bảo Phương vừa định dung tay hất bàn tay kia của hắn ra thì toàn thân đã bị đối phương ôm cứng lấy. Chưa kịp phản ứng thì bờ môi đã bị phủ trùm lên. Cô vội nghiêng đầu né tránh, nhưng hắn vẫn tiếp tục ruột theo, Bảo Phương tức giận há miệng cắn mạnh vào vành môi của hắn ta.

Demons bị cắn bắt ngờ đau điếng đành buông cô ra. Ánh mắt bảo Phương như có lửa nhìn trừng trừng hắn ta. Demons đứng dậy không hề tỏ vẻ tức tối gì cả, hắn bình thân dung tay quệt qua môi rồi cười nói với cô:

- Đáng lẽ anh nghĩ nếu em chấp nhận anh, thì anh có thể buông tha cho tên đó. Nhưng xem ra, hắn là trở ngại lớn cho tình cảm của hai ta. Phải tiêu diệt hắn ta thôi.

Bảo Phương nghe xong thì kinh hãi. Cô cố gắng giật giạt tay để thoát khỏi chiếc còng số tám kia. Ngỡ cũng thật là nực cười, là cảnh sát điều tra tội phạm, cô đã quá quen với chiếc còng số tám này, cái mà cô luôn còng vào tay bọn tội phạm, vậy mà không ngờ có ngày nó lại bị còng trên tay cô. Nhìn cô vùng vẫy trong tuyệt vọng, Demons liền nói:

- Thật sự anh cũng chẳng muốn đối phó với hắn ta chút nào cả. Cả bản là ở trên đời này, ngoài hắn ta ra, không ai có khả năng bảo vệ em được cả. Nhưng rất đáng tiếc, đây là nhiệm vụ, anh đành phải tiêu diệt y mà thôi.

Sau câu nói của hắn, tm Bảo Phương ngừng đập, cô biết người hắn nói là ai. Dù cô biết Lăng Phong rất giỏi, khả năng ứng biến của cậu cũng rất nhanh nhạy. Nhưng dù thế nào đi nữa, cậu cũng không phải sát thủ chuyên nghiệp, cậu là một ông chủ lớn, ít khi phải chiến đấu như bọn sát thủ, vậy thì liệu cậu có thể đánh thắng được Demons hay không, kẻ được đồn là sát thủ số 1 hiện nay.

Càng nghĩ, cô càng thấy lạnh toát người, ra sức giật cái còng tay ra khỏi song sắt, vùng quẫy đến nổi tay cô bị trầy xước cả lên đỏ lừng rướm máu. Demons thấy vậy mới nói:

- Đừng phí sức nữa, em sẽ không thoát được đâu, dù em thoát được, anh cũng đã giải quyết hắn ta xong mất rồi – Demons cười hờ hững rồi xoay người bỏ đi, hắn còn cẩn thận đóng cửa lại.

Bảo Phương đóng tai nghe tiếng bước chân của Demons càng ngày càng xa, nhịp tim của cô cũng đập mạnh gần như đi theo từng tiếng nên giầy của Demons.

Cô không muốn Lăng Phong xảy ra chuyện, thật sự không muốn tí nào cả. Cô càng ra sức vùng quẫy, muốn rút tay ra khỏi chiếc còng này, không để ý đến việc nó đang cứa vào da thịt cô đến chảy máu, nhỏ từng giọt xuống giường mà cô vẫn vô phương vùng thoát.

Khi Lăng Phong bước lên căn lầu có ánh đèn sáng, cậu lần chần lo lắng liệu Demons có tập kích bất ngờ hay không? Suy nghĩ đó khiến cậu chần chừ đứng bên ngoài nghe ngóng động tĩnh bên trong. Nhưng sau đó cậu nhếch môi cười nhạt, tự mình cười mình. Cậu và Demons đều trải qua những khóa huấn luyện sinh tử. Cho dù hắn có tấn công cậu, thì cơ hội thắng được cậu cũng chỉ có 50% mà thôi. Hắn cũng sẽ không dung súng để tập kích cậu, vì nếu làm như vậy, hắn không cần mắc công hện cậu đến đây làm chi.

Khi cậu mở cửa bước vào thì đã thấy Bảo Phương bị buộc ngồi trên một cái ghế, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi khi nhìn thấy cậu. Điều đáng nói là, trên người cô lại đặt hai con rắn màu xanh lục. Dường như chỉ cần một cử động của Bảo Phương sẽ khiến hai con rắn tấn công ngay lập tức. Demon đang ngồi bên cạnh cô vô cùng thích thú khi thấy Lăng Phong đi vào một mình.

- Ta đang nghĩ phải đợi bao nhiêu lâu thì người mới chịu bước chân vào đây – Thấy lăng Phong vào, Demons bèn nhếch môi cười. nói.

Lăng Phong không nói gì chỉ tiến về phía họ.

Thấy Lăng Phong tiến lại gần, Demons cũng đứng bật dậy tác người ra khỏi ghế, đi lên phía trước mấy bước. Cả hai người vừa đối mặt nhau thì ngay lập tức ra đòn

Chương 75: Tiếp Cận (8)

Cả hai cùng lúc đều đưa nắm đấm về phía đối phương rồi cùng lúc né người tránh đòn. Lăng phong vừa né xong thì đã đấm mạnh vào bả vai của Demon, hắn đưa tay đỡ lấy nắm đấm của cậu sau đó nhoáng một cái đã ở phía sau lưng cậu, nhưng ngón tay hắn không cách nào chạm được vào cột sống của Lăng Phong để gây tê liệt cho cậu. Còn Lăng phong ngay khi Demon áp sát sau lưng mình, cậu không để cho hắn thừa cơ hội bẻ gãy đốt sống lưng của mình. Cậu ngã người ra sau, tặc vào lòng Demon, lấy hắn làm điểm tựa vừa chắc cho cơ thể, đồng thời khuyếch tay cậu húc vào ngực Ares khiến hắn phải lùi ra sau mấy bước gặp người xuống. Demon nhìn Lăng Phong cười cười khen gọi:

- Khá lắm anh bạn. Nhưng lần này là đến phiên tôi.

Nói rồi hắn đứng thẳng người dậy lao ngay vào Lăng Phong, chớp nhoáng đã đặt lên cổ của cậu. Lăng Phong cũng không lơ là, ngay thời điểm khủy tay hắn húc vào yết hầu của cậu, Lăng phong hết sức mau lẹ đấm văng khủy tay hắn, tốc độ mau chóng đến nỗi Demons có chút kinh hoàng. Đã lâu rồi hắn không gặp đối thủ ngoan cường như thế. Cuộc chiến có phần bất phân thắng bại, dường như cả hai đều ngang sức ngang tài với nhau.

Muốn trận chiến này kết thúc, chỉ còn cách duy nhất.

Demons nhếch môi, khẩu súng từ đầu xuất hiện trên tay hắn, một khẩu súng lục màu đen đang lòng vòng quanh ngón tay hắn. Tại thời điểm gần ngay tức tắc, cò súng hốt nhiên được bóp, ngay giây phút ấy, Lăng Phong nhẹ nhàng lách người né tránh, viên đạn bắn sượt qua cánh tay cậu, để lại một vết rách và một dòng máu chảy.

Tiếng súng ngay ở phía sau lưng khiến Bảo Phương kinh hoàng. Cô cúi người nhìn hai con rắn trên chân mình, hai mắt bỗng đỏ hoe, muốn cất giọng nói nhưng lại không nói được. Muốn quay người về phía sau lại không thể cử động, vì chỉ sợ một cử động nhỏ của cô, cũng có thể đánh thức hai con rắn đang ngủ yên kia.

Cúi gập nước mắt chực rơi, ý nghĩ tuyệt vọng, thật sự muốn mặc kệ hai con rắn độc chết người kia mà quay về nhìn xem Lăng Phong thế nào, nhưng cô nhìn thấy chiếc vòng ngọc trên tay mình. Trái tim đau đớn bỗng nhiên dịu lại, cô phải tin cậu, nhất định Lăng Phong sẽ không sao. Cô tin ở cậu, chắc chắn cậu không làm chuyện gì mà bản thân không chắc chắn.

Nghĩ đến đây, Bảo Phương cố gắng hít thở trấn tĩnh lại, chỉ cần cô không sao, Lăng Phong sẽ yên lòng, không bị phân tâm mà thất bại.

Lăng Phong không để Demons có dịp nổ phát súng thứ 2, cậu bước vọt lên trước mặt hắn, xoay người chọi khủy tay lên, ngón trỏ của cậu móc sẵn trong cò súng của Demons, súng tuột khỏi tay hắn rơi xuống.

Demon toan dùng tay kia của mình chụp lấy súng thì Lăng Phong liền đưa chân hất văng khẩu súng ra xa, tiếng súng vang lên cái cộp trên sàn nhà, giữa phong gian yên tĩnh khiến nó càng thêm rõ nét. Demons nhếch mép cười, bất thành linh nhảy vọt, khủy tay chọc thẳng về phía đối thủ, cú nhảy của hắn thoạt trông thật nhẹ nhàng, nhưng Lăng Phong lại cảm nhận được một sự ớn lạnh đáng sợ đầy hương vị chết chóc.

Phản xạ duy nhất của hai người họ là né đòn và tấn công. Lăng Phong quyết định kết thúc nhanh cuộc giao chiến này, không muốn để nó kéo dài thêm nữa, cây súng nhỏ luôn mang theo được cậu nhanh chóng rút ra.

Demons cũng không biết tự lúc nào móc ra một cây súng nữa,

Ngay khi 2 khẩu súng đồng thời cùng chia về phía họ, một bàn tay vồ lên cắt đứt sự căng thẳng này giờ của họ.

Tiếng giầy nện trên nền gạch vang lên càng lúc càng gần thu hút ánh mắt của họ. Một cô gái xinh đẹp, mặc chiếc váy giản dị nhưng gọi cảm tiến lại gần chỗ ghế của bà Phương nhón miệng cười với họ nói:

- Đây, các chàng trai thật là thô lỗ, sao trước mặt một cô gái lại bày trò đánh đấm thế chứ hả. Sao không thử dùng cách êm đẹp hơn giải quyết chứ.

Vừa nói, ngón tay cô ta làm một đường phía dưới cằm của Bảo Phương. Sau đó cô ta đưa tay xuống vuốt ve hai con rắn màu xanh đang nằm im như ngủ trên đùi của cô khiến hai con rắn thức dậy. Bảo Phương nhìn hành động của cô ta mà tê cứng cả người. Điều đáng sợ hơn nữa là dường như hai con rắn đó lại rất ngoan ngoãn quấn lấy bàn tay của cô ta. Hai con rắn màu xanh lục mà người ta thường gọi là Diệp Trúc Thanh, là loại rắn độc cắn chết người, không hề gì điều khiển chúng.

Lăng Phong im lặng thăm quan sát cô ta, còn Demon thấy cô ta thì cười cười. Sau đó cả hai người đàn ông cùng lúc thu súng lại, nhưng ánh mắt vẫn nhìn nhau đề phòng.

Cô gái đó lần nữa vỗ tay thu hút sự chú ý của họ nói:

- Được rồi, nào hãy ngồi xuống cùng chơi trò chơi nào.

Nói xong, cô ta đặt hai cón rắn trở lại dưới chân của Bảo phương, toàn thân cô lạnh toát khi thấy hai con rắn uốn ** mấy cái. Cô gái nhìn biểu hiện của Bảo Phương như vậy thì phì cười, quay mặt nhìn hai chàng trai đã ngồi xuống ghế.

- Bắt đầu được chưa? – Cô ta nhìn Lăng Phong dò hỏi.

Cậu liền gật đầu.

- Lấy ra đây – Cô ta ra hiệu cho Demons.

Hắn ta cười cười đứng lên đến một cái bàn kế bên tường, trên bàn có đặt một cái gì đó được phủ bằng một tấm vải.

Demons lấy tay hất tấm vải ra để lộ một cái lồng nhỏ bên trong chứa con vật gì đó màu đen. Bảo Phương cùng Lăng Phong tập trung nhìn vào chiếc lồng (Truyện tình từ: [truyennganplus](#)). Con vật trong chiếc lồng dần hiện rõ hơn, đó là một con vật đầy lông lá, to lớn hơn so với những con vật đồng loại thông thường.

Lăng Phong khẽ nhủ mà nhìn cô gái trước mặt khi Demond đặt cái lồng xuống bàn họ đang ngồi. Cô ta thấy Lăng Phong nhìn mình thì cười là loi với cậu một cái rồi nhồm dậy ngồi thẳng lưng tạo dáng đầy quyền rũ.

- Nếu như chứng minh được, hai người thật sự yêu nhau đến chết, tôi sẽ thả hai người đi.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Tiếp Cận (9)

Như thế nào – Lăng Phong nhếch môi khinh bạc hỏi.

- Dễ thôi. Cả hai người đều rơi vào tay của bọn tôi. Tuy rằng cậu rất giỏi, nhưng khả năng của cậu và Demons gần như ngang nhau. Nếu chiến đấu sống còn, cậu chưa chắc nắm được bàn thắng trong tay – Cô gái nhìn Lăng Phong bằng cặp mắt tươi cười gởi mở - Khả năng sống sót của cả hai gần như bằng không tại thời điểm này. Vậy thì thay vì cả hai người cùng chết, chỉ bằng để một người hy sinh vậy.

Nói xong, cô ta liếc nhìn sắc mặt của hai người bọn họ, trong khi Demons thì ním môi cười. Bị ánh mắt hắt lên cảnh cáo của cô gái bèn nín thinh, nhún vai tỏ vẻ đành chịu.

- Thế nào – Cô gái nhìn hai người họ hỏi.

Không ai trong hai người bọn họ trả lời, gương mặt đồng thời đanh lại, mắt họ chẳng nhìn nhau. Dường như lúc nào hai người hoàn toàn xa lạ.

- Ai thử trước – Cô gái ním cười đầy ngụ ý lên tiếng hỏi.

- Tôi.

Bảo Phương lên tiếng ngay lập tức. Dường như bọn họ đã tính toán rất chính xác thời gian mà cô có thể nói lại được

Lúc này cô mới ngẩng đầu nhìn Lăng Phong với ánh mắt cương quyết, nếu có một người phải hy sinh, vậy thì cứ để cô. Hai đôi mắt chạm vào nhau, sợi dây tình ái yêu thương dang tràn.

Lăng Phong nhìn vẻ cương quyết của cô không nói gì thêm, khẽ nhắm hờ đôi mắt lại.

- Tốt! Chúng ta bắt đầu thôi.

- Đây là thử thách của cô – Cô gái đẩy chiếc lồng về phía Bảo Phương.

Bảo Phương nhìn chiếc lồng, hiện rõ trong lồng là một cao nhện màu đen, trên lưng có vết đỏ. Cô dễ dàng nhận ra loài nhện này có tên là góa phụ đen, với nét nhận biết đặc trưng là hình giống chiếc đồng hồ cát hay hình cái chuông trên bụng. Đây là một trong những loài nhện độc nhất thế giới. Nọc độc của chúng có tính oxi hóa rất mạnh nên thường gây ra những vùng lở loét nặng cho những nạn nhân bị cắn. Cũng giống như nhiều loài nhện khác, loài nhện này sau khi giao phối con cái thường ăn thịt cả con đực để bổ sung dinh dưỡng, chuẩn bị cho quá trình sinh nở.

Nhưng loài nhện góa phụ đen thường được tìm thấy tại những khu vực phía Tây của Bắc Mỹ. Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Cô gái này quả thật còn đáng sợ hơn cả Demons, nhìn cái cách cô ta vuốt ve hai con rắn lục mà không chút e dè sợ sệt nào cả, cho thấy cô ta am hiểu về các chất độc một cách thành thạo.

Cô ta đang tìm cách thử cô và Lăng Phong. Nếu muốn giết hai người thì cần gì phải rườm rà như thế. Chắc chắn cô ta chỉ muốn hù dọa làm cho cô và Lăng Phong sợ hãi mà thôi.

Nếu như cô ta thật sự hù dọa thì chắc là có cách giải độc của con nhện này. Nhưng nếu lỡ như sơ suất, cứu chữa chậm trễ thì cô sẽ chết ngay lập tức. Không phải cô sợ chết, nếu cô chết mà đổi lại Lăng Phong bình an, cô cũng chấp nhận đánh đổi. Chỉ có điều, cô chưa muốn chết vào thời điểm này. Khi mà cô đang tiếp cận gần với sự thật mà bao nhiêu lâu nay tìm kiếm.

Nhưng cô cứ thử đánh cá một phen xem sao.

- Bỏ tay cô vào đó trong vòng 5 phút, nếu cô hoàn thành, tôi sẽ cậu ấy ra đi – Cô gái nói xong nhìn Lăng Phong cười – Cậu sẽ không có cơ hội báo thù cho cô ấy đâu, bởi vì chúng tôi hoàn thành xong nhiệm vụ sẽ bỏ đi ngay.

Nói xong họ giải thoát hai bàn tay của Bảo Phương, nhưng cô vẫn không dám nhúc nhích thân người vì hai con rắn dưới thân.

Không có cơ hội lựa chọn, Bảo Phương nhìn Lăng Phong với ánh mắt chan chứa tình cảm, đồng thời ẩn chứa sự chia lìa. Nét mặt cô tái nhợt khi nhìn thấy cái chân lòi ra đầy long lá của con nhện, bàn tay sờ vào nắp hộp.

Cô cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi của bản thân mình, hóa ra cô vẫn nghĩ bản thân rất mạnh mẽ, nhưng giờ phút đối mặt với sinh tử lại thấy mình nhút nhát sợ chết.

Tay cô run rẩy từng con phải làm ba lần mới mở được khóa cái nắp hộp. Cô đang chuẩn bị bật nắp hộp ra thì Demons đã đưa tay ra chặn lại, hần cười cười nói:

- Bé cưng, anh không đành lòng đứng nhìn em chết thảm đâu. Cho nên hãy để anh bạn đây thay thế đi.

Bảo Phương định lên tiếng phản đối thì Lăng phong đã lên tiếng:

- Tôi rất mong chờ.

Bảo Phương giật mình quay đầu nhìn Lăng Phong lắc đầu. Nhưng Lăng Phong đã mỉm cười nhìn cô trấn an.

Demons bèn lần nữa đến bên chiếc bàn dọc tường mang tới mới cái mâm được phủ khăn. Hắn đặt cái mâm xuống sàn rồi lật cái khăn lên, bên dưới cái khăn là một khẩu súng.

- Cậu biết rõ loại súng lục này chứ? – Demon nheo mắt nhìn Lăng Phong hỏi.

- Biết – Lăng Phong tự tin đáp, sau đó cậu kể ra một loạt hiểu biết của mình về loại súng này từ chiều dài, cân nặng, loại đạn, đường súng. ...

- Không hổ là con ông trùm ngành vận chuyển và buôn bán vũ khí – Cô gái nghe Lăng Phong nói bèn vỗ tay khen gọi.

Tuy biết Lăng Phong có dính líu đến pháp luật, nhưng cô cũng không rõ ba cậu làm việc gì. Giờ cô mới biết là buôn bán vũ khí. Hèn chi số vũ khí lần trước ở trên tàu của Thục Quyên, Lăng Phong lại nhận hết về mình mà ko hề bị gñhi ngờ.

- Nói luật chơi đi – Lăng Phong giục.

- Rất đơn giản, ở đây có 6 lỗ, nhưng chỉ duy nhất một viên đạn – Demons nói xong chìa cho Lăng Phong coi, rồi xoay ổ đạn một vòng - Vậy là ngay cả tôi cũng không biết viên đạn nằm ở đâu cả. Luật chơi là, nếu như cậu may mắn có thể bắn ba phát súng vào mình mà không sao, tôi sẽ lập tức thả hai người ra. Còn nếu như cậu xui xẻo bắn trúng súng có đạn thì, tôi không bảo đảm bé cưng được thả ra đâu. Tôi muốn cô ấy là người của tôi mãi mãi.

Vừa nói, hần vừa dùng tay vuốt ve má của bảo Phương. Bảo Phương hất tay hần ra khỏi mặt mình. - Bắt đầu thôi – Lăng Phong siết chặt hai tay lại kiềm nén cơn giận của mình nói.

Bảo Phương kinh sợ nhìn Lăng Phong lắc đầu:

- Đừng làm như thế. Đừng ngu ngốc như vậy.

- Vì em làm chuyện gì cũng rất xứng đáng – Lăng Phong trầm giọng nhìn cô chân thành nói.

Bảo Phương bị tình yêu của Lăng Phong dành cho mình cảm động vô cùng. Ngay thời khắc Lăng Phong nhắc cây súng lên lên chìa vào đầu mình, nước mắt cô lăn dài trên má.

Thời gian như lắng đọng lại, mọi người gần như chìm trong sự im lặng, nhưng là với hai tâm trạng khác nhau. Bảo Phương là với tâm trạng đau đớn sợ hãi và tuyệt vọng. Còn cô gái kia và Demons là tâm trạng thích thú và thỏa mãn. Chỉ có Lăng Phong là sắc mặt không đổi.

- Tách. ...

- Bụp

Phát súng thứ nhất không có gì xảy ra.

Bảo Phương thở nhẹ một cái, hơi thở cô dồn dập, tim co thắt liên hồi, quả thật toàn bộ thần kinh thị giác của cô đều đập trung vào đôi mắt, nhìn Lăng Phong chuẩn bị phát súng thứ 2. - tách

- Bụp ...

Phát súng thứ 2 cũng chẳng có gì xảy ra. Bảo Phương lần nữa mừng thầm. Chỉ còn một phát súng nữa thôi, cô nhắm mắt hy vọng phát súng thứ ba cũng không có gì xảy ra.

Nhưng khi cô vừa nhắm mắt lại, Lăng phong đã chuyển hướm khẩu súng về phía ngực mình.

Một anh thanh xé gió bay ra ngoài, Lăng Phong lao đảo lùi lại mấy bước, máu bắt đầu loang ra trước ngực.

Tiếng súng lần này rất khác với hai lần kia, khiến Bảo Phương hoảng hốt mở mắt ra, cô thấy lăng Phong gục xuống, máu thấm qua áo .

- Lăng Phong, anh không sao chứ?

- Đừng lo, cậu ta không sao đâu – Demons lên tiếng rồi thở dài – Dù rất tiếc, nhưng anh cũng phải xa cung thôi bé cưng à. Hy vọng em sống tốt nha. Bọn anh đi đây.

- Cô bé, là muốn hù em cho vui thôi. Cái cảm giác nhìn thấy gười khác sợ hãi van cầu mình thật là hứng thú, nhưng em và cậu ta chả thú vị chút nào cả. Haiz.

- Chúng ta thua rồi, đi thôi – Demons nhìn bà chị buồn buồn nói.

Đội hai người kia đi, Bảo Phương mới ra sức gọi:

- Lăng Phong.

Nghe tiếng gọi, Lăng Phong từ từ ngồi dậy, Bảo Phương mừng rỡ hỏi.

- Anh không sao, ổn rồi.

- Nhưng viên đạn đã bắn vào anh, máu vẫn đang chảy – Bảo Phương không yên tâm nói.

Lăng Phong cười nói:

- Viên đạn không có đầu nên không thể làm anh trọng thương được đâu.

Nói xong cậu đứng dậy về phía cô, dùng tay bắt lấy con rắn ra khỏi người cô:

- Nó sẽ cắn anh đó, nó rất độc.

- Yên tâm đi, đây là loại rắn Thúi Thanh Xà, chứ không phải Trúc Diệp Thanh . Loại Thúi Thanh xà này có hình dạng giống Trúc Diệp Thanh nhưng hiền lành hơn và không có độc.

- Anh nhìn thấy sao không nói cho em biết – Bảo Phương trách cứ vì sự sợ hãi của cô vẫn còn khiến tim đập mạnh.

- Họ muốn diễn kịch, anh diễn cho họ xem. Haha ...

Lăng Phong vừa nói vừa cười trối cho cô, bảo Phương liền ôm chầm lấy cậu khẽ nói:

- Sau này đừng làm bất cứ việc gì cho em nữa. Em không muốn anh phải mạo hiểm hy sinh mạng sống của anh vì em .

- Đừng lo, ngay từ đầu anh đã biết đây là một vở kịch rồi. Con nhện độc trong đó đã chết lâu rồi, nó bị lật ngửa lên, cho nên anh xác định nó đã chết, họ đem nó về đây chỉ mục đích hù dọa mà thôi. Có lẽ họ phát hiện ra chuyện đó nên mới ngăn em mở nắp hộp ra.

Nghe những lời, Lăng Phong nói, bảo Phương thấy rất đúng, lúc nhìn thấy con nhện, cô mãi run sợ và lo lắng nên không chú ý kỹ con nhện đã bị phơi bụng như thế.

- Mặc kệ là anh biết trước hay không, Nhưng từ nay đừng vì em mà làm nhiều chuyện như vậy. Em không xứng.

- Vậy thì em cứ lấy thân báo đáp anh đi. Kết hôn cùng anh thì dù anh có làm gì cho em cũng xứng đáng mà – Lăng Phong cười cười ôm Bảo Phương vào lòng giữ chặt.

Vừa ra ngoài vào trong xe, cô gái đã đội bộ tóc giả , khoác áo blouse vào mình, đeo thêm cặp mắt kính màu nâu hiện nguyên hình là cô bác sĩ ZuZu

Linh, còn Demons cũng lột miếng mặt nạ ra, hiện nguyên hình là anh chàng thiết kế thời trang nổi tiếng. - Từ chối nhiệm vụ để chơi trò chơi này kể ra cũng đáng. Hai người này xem ra cũng rất yêu nhau, nhất là anh chàng đó - Zuzu Linh cười cười nói. - Haiz, chị có nghĩ xem thử, anh chàng đó đã biết cái tây của chị em mình rồi hay không. Về mặt hân hạ bình tĩnh vô cùng - Ken nhìn chị mình hỏi. _ Mặc kệ cậu ta biết hay không, trò chơi đã kết thúc, chúng ta cũng sớm đi khỏi đây thôi. Hai người nói xong, chiếc xe đột nhiên vọt đi mất

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Tiếp Cận (10)

Một loạt những viên chức cấp cao đều bị ám sát hụt, những đường đạn đều bay sượt qua vai của họ, khiến họ bị thương nhẹ. Điều này đã làm rộ lên âm ỉ khắp các mặt báo và truyền hình. Người dân cũng trở nên hoang mang vì từ trước đến giờ Việt Nam chưa hề xảy ra tình trạng này.

Nội bộ ngành bỗng trở nên hỗn loạn bởi sức ép từ nhiều phía đòi hỏi tìm cho ra nguyên nhân. Sức ép từ các cấp chỉ huy đưa xuống, từ báo chí, từ dư luận. Mọi người lại vất vả lao vào công cuộc điều tra.

Vì những nạn nhân đều toàn quan chức cấp cao của nhà nước, và những cuộc ám sát dường như chỉ nhằm mục đích đe dọa (Truyện tình từ: [truyennganplus](http://truyennganplus.com)). Mọi nghi ngại càng gia tăng, nhất là đang trong tình hình thế giới căng thẳng có thể nổ ra chiến tranh bất cứ lúc nào? Và hành động lần này có thể xem là sự khiêu khích của các phần tử khủng bố đối với Việt Nam.

Sau khi định được vị trí của người bắn trong cuộc ám sát bất thành vừa xảy ra, Bảo Phương cùng mọi người đi đến đó truy tìm dấu vết.

Trên mái nhà cũ đối diện đã bị bỏ hoang từ lâu, mọc đầy rêu xanh bám trên tường. Bảo Phương vô tình nhìn trên đám rêu xanh ấy một dấu vết bị in lại trên rêu. Dù dấu vết đó không rõ ràng cho lắm, nhưng Bảo Phương cũng nhận ra được dấu vết quen thuộc đó. Cả người cô bị chấn động mạnh, hô hấp trở nên rối loạn, tim đập mạnh, sắc mặt tái xanh.

- Em không sao chứ? - Trí Lâm lo lắng nhìn cô hỏi, mấy ngày nay họ đều bận rộn với các vụ án này nên gần như thức trắng.

- Em không sao - Bảo Phương vội vã lắc đầu.

- Có chuyện này, anh muốn nói với em - Trí Lâm nói nhỏ bên tai cô.

Bảo Phương liền đi theo Trí Lâm đến một góc vắng, Trí Lâm cẩn thận ngó xung quanh không có người thì mới thì thầm nói:

- Em có để ý không? Nhưng người bị hại đều là những người có tên trong danh sách đó.

Bảo Phương giật mình hoảng hốt khi nghe Trí Lâm nói ra phát hiện của cậu, cô lập tức điềm lại từng cái tên một, quả nhiên đều là những cái tên có trong danh sách truy lùng của cô.

Vì lý do gì? Là sự trùng hợp hay là âm mưu? Vậy thì ai là người đã thực hiện? Không lẽ là

- Bảo Phương - Trí Lâm hơ hơ tay trước mặt cô khi thấy cô ngây người mất hồn.

- Anh, ngoài em ra, anh có tiết lộ bản danh sách đó cho ai nữa hay không?

- Không. Em cũng biết, bản danh sách này không phải ai cũng có thể tiếp cận được. Nếu tiết lộ lung tung sẽ bị kỷ luật nặng, làm sao anh dám tiết lộ chứ
- Trí Lâm vội lắc đầu - Có phải em nghi ngờ gì hay không?

- Em chỉ hỏi vậy thôi - Cô lắc đầu phủ nhận, trước khi kiểm tra kỹ càng thì dù là trí Lâm cô cũng không thể tiết lộ phát hiện vừa rồi của mình được.

- Sao cũng được, em nhất định phải cẩn thận. Biết đâu em mới chính là mục tiêu thực thụ của hắn ta - trí Lâm khẽ nhắc nhở.

Sau khi kiểm tra xong, Bảo Phương bảo Trí Lâm về trước, còn bản thân đi giải quyết một chuyện.

- Thực Quyên, mình muốn nói chuyện với bạn - Cô gọi ngay cho Thực Quyên khi Trí Lâm vừa rời đi.

Đó là một căn nhà vắng vẻ ở khu dành cho người giàu. Nơi đây được giữ gìn an ninh rất tốt, hầu như chỉ có những người định cư ở đây mới thường xuyên ra vào, bình thường khu này rất yên tĩnh.

Bảo Nam nhận được tin nhắn của Thực Quyên nói rằng có chuyện quan trọng cần bàn với cậu, cậu liền lập tức tới đây. Chỗ này là nơi hai người thường xuyên hẹn nhau.

Bảo Nam mở cửa bước vào, bên trong vắng vẻ điêu hiu không bóng người. Bảo Nam cảm giác có chút kì lạ, bình thường Thực Quyên đều ngồi trên ghế

đội cậu đến, nhưng hôm nay lại không hề thấy bóng dáng cô ở đâu cả. Trục giác mạch bảo sắp có chuyện không hay xảy ra.

Bảo Nam liền cảnh giác đặt tay bên eo, nơi cậu giấu khẩu súng nhỏ của mình trong thắt lưng, gọi khẽ: - Thực Quyên...

Đáp lời cậu là tiếng bước chân dồn dập gấp gáp.

Bảo Nam vừa ngẩng đầu lên đã chạm ngay gương mặt với ánh mắt mừng rỡ đầy xúc động của Bảo Phương. Cậu rời tay khỏi cây súng, giang hai tay về phía trước đón lấy đứa em gái thân thương vào trong lòng mình.

Không gì có thể thay thế được tình cảm cậu dành cho đứa em gái duy nhất này. - Anh! - Bảo Phương ôm chặt Bảo Nam.

Bảo Nam cũng ôm chặt lấy em gái, cậu cũng không muốn chất vấn lí do em gái có mặt ở nơi này.

Lát sau, Bảo Phương nhìn Bảo Nam khẩn cầu:

- Anh, hãy trở về đi có được không?

- Anh sống rất tốt, đừng lo lắng cho anh - Bảo Nam tưởng cô lo lắng cho cuộc sống của mình gặp nguy hiểm bèn trấn an.

- Em anh sống tốt, vậy tại sao lại trở thành sát thủ như thế, anh có biết nếu bọn họ tìm ra anh, anh nhất định bị tử hình - Bảo Phương liền chất vấn cậu.

Bảo Nam giật mình kinh ngạc, cậu buông Bảo Phương ra nhìn chăm chăm vào cô, nhúm mày nói:

- Sao em biết người đó là anh?

- Vật này - Bảo Phương chìa tay ra trước mặt của Bảo Nam một sợi dây truyền

Sợi dây truyền đang đưa trước mặt Bảo Nam rồi dừng hẳn lại. Bảo Nam sầm mặt bất giác đưa tay lên cổ mình chạm nhẹ vào sợi dây truyền trên cổ cậu. Đây là sợi dây truyền mà ba mẹ họ đã tặng cho hai anh em, mỗi người giữ một sợi dây. Mặt dây truyền có hình dáng vô cùng đặc biệt.

- Nó vô tình in vào đám râu trên tường.

Bảo Nam giật mình, không ngờ có lúc cậu thiếu sót đến như vậy.

- Tại sao? Tại sao anh lại làm như vậy chứ? - Bảo Phương giận dữ hỏi.

- Anh chỉ là muốn tìm cho ra kẻ giết hại ba chúng ta mà thôi? - Bảo Nam quay người né tránh rồi trầm giọng đáp.

- Nhưng làm như vậy là phạm tội anh có biết không?

- Không còn cách nào khác! - Bảo Nam thờ dãi, trong ánh mắt cậu ẩn chứa sự bất đắc dĩ - Anh chỉ làm họ bị thương mà thôi.

- Làm sao anh biết những người đó? Sao anh có được danh sách đó? - Bảo Phương tiếp tục truy hỏi. - Làm sao anh có cũng được, em đừng quan tâm.

- Anh là người có lý tưởng mà, lý tưởng của anh là giữ gìn trật tự cho đất nước mà, vì sao lại làm như thế chứ. Những người khác đều vô tội cả mà - Cô đau khổ nói.

- Anh biết, có một số người vô tội. Nhưng không còn cách nào khác cả. Nếu không làm như vậy, chúng ta sẽ rất khó lòng tìm ra kẻ đã bắn chết ba chúng ta.

- Nếu như em có thể tìm ra kẻ đó sớm hơn thì sao? Anh hãy trở về đi, hãy giao việc này lại cho em đi. Anh có biết anh làm như vậy rất là nguy hiểm hay không? Một khi điều tra ra, anh chắc chắn sẽ bị truy nã, lỡ như anh xảy ra chuyện thì sao.

- Anh biết, cho nên anh cần phải điều tra càng sớm càng tốt, trước khi cảnh sát phát hiện ra anh. Em cứ mặc kệ anh đi.

- Sao em có thể mặc kệ anh được chứ, chúng ta là anh em mà - Cô khóc nức nở - Hãy giao việc điều tra này cho em.

- Không được, kế hoạch này anh đã đi nửa đoạn đường rồi, không thể quay đầu lại được nữa - Bảo Nam kiên quyết nói - Em cứ việc điều tra theo cách của em, còn anh sẽ điều tra theo cách của anh. Nói xong, Bảo Nam quay người bỏ đi, để lại Bảo Phương với tiếng gọi xé lòng.

Không được, dù không muốn. Cô thật lòng không muốn lợi dụng mối quan hệ tình cảm giữa mình với Lăng Phong, không muốn làm tổn thương cậu, nhưng vì Bảo Nam, cô đành làm tổn thương Lăng Phong mà thôi. Cô không thể để anh trai mình tiếp tục sai phạm, tiếp tục sa vào nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tiếp Cận (11)

Sao lại phải ăn bận thế này – Bảo Phuong ngơ ngác nhìn Lăng Phong khi cậu dẫn con đến một tiệm thời trang cao cấp mua quần áo.

- Không cần phải mặc cầu kì đâu, em đừng lo – Lăng Phong cười đáp rồi đẩy cô vào trong khu vực thay đồ.

Bảo Phuong đành miễn cưỡng thay đồ rồi bước ra cho Lăng Phong nhìn ngắm.

- Được lắm. Đi thôi.

Nói xong cậu lại kéo cô ra xe, tài xế đã đứng đợi mở cửa sẵn cho hai người bước vào rồi nhanh chóng lái xe chạy đi.

- Nhưng mà chúng ta đi đâu – Bảo Phuong cau mày nhìn Lăng Phong đầy thắc mắc.

- Đến nơi em sẽ biết – Lăng phong mỉm cười bí hiểm nắm lấy tay cô kéo lại gần mình đáp.

Bảo Phuong cắn môi ngẫm nghĩ rồi ngẩng đầu hỏi cậu: - Không phải chúng ta đến gặp ba anh đó chứ?

- Ừm... - Lăng Phong ừ khẽ trong miệng không đáp.

Bảo Phuong hoảng hốt đẩy cậu ra, tức giận nói:

- chuyện như vậy mà anh còn bảo đến nơi sẽ biết à.

Lăng phong cười khùng khục nhìn vẻ tức giận của cô trên:

- Em mà cũng sợ cảnh đi gặp ba mẹ chồng à.

- Đáng ghét, ai thêm làm vợ anh chứ - Cô dùng tay đấm vào lồng ngực của Lăng Phong mắng.

Cậu phá ra cười nhìn gương mặt đỏ bừng của cô rồi nắm lấy tay cô kéo vào lòng mình khàn giọng nói:

- Em không biết là khi nghe thấy Demons nói hần đã bắt em, anh sợ hãi thế nào đâu. Một kẻ như hần ta rất máu lạnh, xem việc giết người như một trò chơi dẫm máu mà thôi. Thử hần ghét, hần sẽ triệt tay trừ bỏ, thử hần thích, hần không từ mọi thủ đoạn để có được. Hần liên tiếp hết lần này đến lần khác tiếp cận đùa giỡn với em là vì hần bị em thu hút. Anh sợ rằng lần này hần bắt em để chiếm giữ cho riêng mình.

Bảo Phuong hiểu điều Lăng Phong lo sợ, cậu sợ Demons sẽ làm tổn thương cô, cũng giống như nỗi sợ của cô khi chứng kiến Demons ra những đòn chết người với Lăng Phong.

Cô nép vào lòng Lăng Phong mà đôi mắt đỏ hoe. Mục đích của cô đã đạt được rồi, nhưng trong lòng càng thấy đau khổ nhiều hơn. Dù là Lăng Phong tự dẫn cô đến gặp ba cậu đi chăng nữa nhưng cũng chính là do cô gợi ý. Cô lợi dụng Lăng Phong để có thể gặp được ba cậu, cô muốn tiếp cận ông ta, tra ra những bằng chứng phạm tội của ông ấy, bắt giữ ông ấy. Đồng thời tìm hiểu xem ông ta có phải là người ra lệnh bắn chết ba cô hay không?

Dù thế nào đi chăng nữa, cô cũng đã lợi dụng tình cảm của Lăng Phong, nếu như có một ngày cô điều tra ra những bằng chứng đó. Với cương vị một cảnh sát, cô nhất định phải bắt giữ ông ta. Nhưng Lăng phong sẽ bị tổn thương nghiêm trọng.

Cô ôm siết chặt lấy Lăng Phong, vùi đầu vào lòng cậu, nghĩ đến nét mặt đau đớn của Lăng Phong khi biết cô lợi dụng mình. Bảo Phuong buộc miệng nói:

- Xin lỗi.

Chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại trước một nhà hàng sang trọng. Không khí cũng khá giống như mấy năm trước, khi mà ông ta bị ám sát và cô là người đã đỡ cho Lăng Phong viên đạn đó.

Hai bên nhà hàng có hai hàng vệ sĩ mặt đồ đen đứng nghiêm trang, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng đôi mắt thì đảo xung quanh đầy cảnh giác.

Vừa thấy hai người bọn họ bước vào, cả hai bên hàng đều cúi đầu chào họ. Lăng Phong dường như quá quen với những chuyện này, cậu bước đi như không có gì xảy ra. Còn Bảo phuong có đôi chút lúng túng, nhưng Lăng Phong đã siết chặt tay cô giúp cô trấn tĩnh.

Cuối cùng họ được dẫn vào căn phòng sang trọng nhất ở đó. Trước cửa cũng có ba tên vệ sĩ đứng làm nhiệm vụ. cả nhà hàng này dường như đã được bao trọn, ngoài nhân viên ra thì chỉ thấy bóng của vệ sĩ mà thôi. Cánh cửa được mở ra.

Bảo Phuong cảm thấy hồi hộp vô cùng, cô cuối cùng cũng gặp được ông ta.

“Tôi sẽ khiến hần ta trở về ...rắn đã ra khỏi hang ...chỉ cần cô hành động theo kế hoạch, cô có thể trả thù được cho ba của mình”

“Cháu là cảnh sát, nhiệm vụ của cảnh sát là điều tra ra tội phạm và giao cho pháp luật trừng trị... Hãy nghĩ đến cái chết của ba cháu, hãy nghĩ đến anh trai của cháu...đó là động lực cho cháu hành động.” – Đừng hồi hộp – Lăng Phong cảm thấy bàn tay cô trở nên lạnh toát bèn siết chặt nói.

Trước mặt họ, là một người đàn ông trung niên, có một vẻ lịch lãm đang ngồi, ở ông tỏ ra một sự uy nghiêm.

- Hai đứa đến rồi sao. Ngồi đi – Giọng ông ta ôn tồn nói.

Bảo Phương nghiêng người cúi đầu rồi ngồi vào chiếc ghế Lăng Phong đã kéo giúp mình. Cô vừa ngồi xuống, ba của Lăng Phong liền nói ngay:

- Vẫn mong có dịp được gặp cháu để nói cảm ơn.

Bảo Phương có chút kinh ngạc nhìn ông, vì sao ông lại cảm ơn cô? Cô quay mặt nhìn Lăng Phong dò hỏi, nhưng cậu chỉ khẽ mỉm cười.

- Cảm ơn cháu vì đã cứu mạng con trai bác – Không để cô thắc mắc lâu, ông đã giải thích – Đứa con trai của bác luôn nhớ về cháu, lần này trở về đây cũng là vì cháu.

- Thật ra cháu làm vậy là có mục đích cả - Cô bèn đáp lời của ông.

- Ồ...cháu có tiện nói mục đích của mình ra hay không? – Ông nhìn cô với ánh mắt tò mò ngạc nhiên, cùng sự thích thú.

- Vì cháu biết sau này anh ấy sẽ dùng cả mạng sống của mình để bảo vệ cháu. Cho nên cháu liều lĩnh một phen để thu lợi sau này. Việt Nam cháu có câu:” Thả sợi dây dài câu cá lớn” là như vậy đấy bác à – Cô liếc nhìn Lăng Phong tìm tìm cười đáp.

Ba Lăng Phong phá ra cười lớn, rồi vỗ vai cô nói:

- Cháu gái, cháu thật thú vị.

- Bác cũng là người hào sảng – Cô bèn khen đáp lại.

Ba Lăng Phong gật đầu, nhìn Lăng Phong khen gọi:

- Con tìm được cô bạn gái khá lắm.

Lăng Phong chỉ nhìn cô cười, khẽ nắm lấy bàn tay cô thật nhẹ.

- Cháu làm nghề gì?

Bảo Phương hơi hoảng khi ông hỏi về nghề nghiệp của cô, cô liền liếc nhìn Lăng Phong, thấy sắc mặt cậu vẫn bình thản gấp thức ăn bỏ vào chén cô. Bảo Phương bèn thẳng thắn đáp:

- Thừa bác, cháu là cảnh sát ạ.

- Ồ... - Ông ta reo lên như nghe được một điều thú vị - Đó là một nghề rất cao quý.

Sau đó ông ta nói rất nhiều về những người cảnh sát nổi tiếng về những chiến công của họ trước một cách đầy tự hào như thể ông ấy chẳng phải là ông trùm mafia của ngành buôn bán vũ khí.

- Vậy bác vận chuyển vũ khí bán cho những nước nào ạ? – Bảo Phương ngạo mạn hỏi ông.

- Cháu cũng có hứng thú với chuyện này à – Ông tròn mắt nhìn cô.

- Chỉ là tò mò thôi ạ .

- Rất nhiều nước. Nhưng chúng ta thu lợi nhiều nhất từ những nước có chiến tranh. Mỹ, Ý và một vài nước luôn nguồn lời lâu dài của những người buôn bán vũ khí như chúng ta....

Sau đó ông kể một hồi dài về chuyện làm ăn của bang hội mình cho Bảo Phương, tuy đây chẳng là những chuyện quan trọng hay bí mật gì nhưng Bảo Phương cũng lắng nghe rất chăm chú. Cả hai người trông giống như cuộc nói chuyện giữa cha chồng và con dâu sắp cưới, ngoài ra chẳng có thêm một mối quan hệ nào khác.

Hai người, một là người buôn bán vũ khí, một người là cảnh sát nói chuyện khá ăn ý với nhau, nhưng đề tài xoay quanh những cây súng tối tân được sản xuất hiện nay. Có tầm bắn thế nào, vận tốc ra sao, cách sử dụng ra sao ...

- Chú của cháu cũng là một người thu thập vũ khí, nhưng chắc là không thể nào bằng bác được – Cô nói với giọng đầy ngưỡng mộ.

- Nếu cháu thích, có thể đến tham quan những khẩu súng mà ta thu thập ở đây. Thế nào? – Ông bèn vui vẻ đề nghị.

- Cháu có thể thật sao? – Bảo Phương tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn ông hỏi.

- Tất nhiên là có thể rồi.

- Cháu cảm ơn bác ạ.

- Khi nào cháu đến để bác có thể đón chào cháu đây?

- Cái đó còn tùy ở anh Phong ạ.

Ba Lăng Phong liền quay đầu nhìn cậu lúc này đang nghịch chiếc điện thoại đi động của mình.

- Khi nào con rảnh, chờ cô bé này đến chỗ ba, ba sẽ giới thiệu vài loại súng mới của chúng ta.

- Haiz , cuối cùng con đã không trở thành người thừa rồi – Lăng phong nói giọng giận dỗi.

Bảo Phương và ba cậu cùng nhìn nhau rồi bật cười lớn. Hóa ra hai người bọn họ mãi lo nói chuyện cùng nhau mà quên mất sự hiện diện của Lăng Phong.

- Con xem , con trai bác thật chẳng khôn lớn tí nào.

Bảo Phương cười cười ngất nghé vào cánh tay của Lăng Phong một cái.

Ba người sau đó tiếp tục trò chuyện rất vui vẻ.

Đến tối Lăng Phong đưa cô về nhà, cậu nhìn cô nói:

- Ba anh rất thích em.

- Em cũng thấy vậy, chỉ có điều...

- Sao?

- Em cảm thấy bác ấy sẽ chấp nhận tất cả các cô gái mà anh chọn.

- Đó là ông tin vào sự chọn lựa của anh. Đúng là có rất nhiều cô gái cho anh chọn lựa, nhưng cô gái anh chọn duy nhất chính là em – Lăng Phong nhìn cô nghiêm túc đáp.

Bảo Phương cảm thấy rất hạnh phúc trước lời thổ lộ này, cô ngả đầu vào vai Lăng Phong nói:

- Anh cũng là người đàn ông duy nhất em chọn.

- Hãy tặng cho ông ta vật này.

- Ông ấy nhìn bề ngoài là một người sáng khoái, nhưng thật ra lại là một người rất kín kẽ. Cả một buổi nói chuyện, ông ta dường như tiết lộ rất nhiều chuyện không giấu giếm. Nhưng chẳng tìm đâu ra được một đầu mối nào. Một người cẩn thận như vậy, chắc chắn sẽ cho kiểm tra chiếc đồng hồ này thôi. Nếu như vậy, kế hoạch nhanh chóng bị phanh phui ngay – Bảo Phương bèn phản đối.

- Yên tâm. Chiếc đồng hồ này hoàn toàn không có vấn đề nào cả.

- Vậy ...- Cô ngạc nhiên nhìn chiếc đồng hồ Thụy Sĩ sang trọng đắt tiền nằm trong chiếc hộp gấm màu xanh lá đậm đầy sang trọng kia. Cô hoàn toàn không hiểu, nếu chiếc đồng hồ này không có giá trị điều tra gì vì sao lại bắt cô đem tặng.

- Thứ mà ông ta tưởng rằng vô dụng kia, lại chính là thứ hữu dụng cho chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Tiếp Cận (12)

Bảo Phương nhìn chiếc hộp trong tay mình rất lâu sau . Từ khi trở về đến nay, cô vẫn luôn do dự có nên tặng vật này cho ba Lăng Phong hay không?

Ông ta không chịu nói rõ cho cô biết, cô chỉ có thể tự mình phán đoán rằng thiết bị bên trong là một thiết bị nghe lén, nhưng liệu nó có tác dụng hay không? Thông thường người ta sẽ nghi ngờ chiếc đồng hồ có gắn thiết bị theo dõi hoặc máy nghe lén và điều tra nó vì nó là vật mang theo trên người,

nhưng sẽ chẳng ai nghĩ đến việc sẽ điều tra một thứ mà mình chẳng bao giờ mang theo là chiếc hộp đựng đồng hồ.

Cũng chẳng ai đem bỏ chiếc hộp đi vì còn sử dụng vào việc đựng đồng hồ khi mình không đeo nó nữa. Vấn đề là gần thiết bị nghe lén vào nó thì khó có thể nghe được những đối thoại ở xa.

Một người như ông ta không thể lại không hiểu điều này, nhưng tại sao ông ta lại đưa nó cho cô? Bên trong đó là vật gì? Liệu ông ta có ý đồ gì không hay chỉ đơn thuần vì điều tra cho ra bằng chứng phạm tội mà bất chấp hậu quả.

Cô có nên tặng nó hay không?

Trong lòng cô lại có một linh tính xấu, một cảm giác bất an vô cùng. Dường như sắp xảy ra điều gì khủng khiếp. Cô vội vội đem cất chiếc hộp vào trong túi giấy.

Điện thoại của cô bỗng reng lên, Bảo Phụng lập tức bốc máy, bên kia là giọng nói hoảng sợ của Thục Quyên truyền đến:

- Bảo Phụng! Mình phải làm sao đây.....Bảo nam, anh ấy....

- Thục Quyên, chuyện gì đã xảy ra....- Bảo Phụng cảm thấy lòng như lửa đốt khi Thục Quyên ngừng nói mà bật khóc.

Đợi một lúc lâu, tiếng nấc của Thục Quyên mới dịu lại, cô cố gắng nén nỗi sợ hãi xuống, lấy lại sự bình tĩnh cố gắng nói rành rọt:

- Mình và Bảo nam đang ở căn nhà ngoài ô. Bảo nam đã bị trúng đạn, máu ra nhiều lắm, nhưng anh ấy lại không cho mình đưa đi bệnh viện, còn dặn mình không được nói với ai. Tay mình run lắm, mình sợ lắm, mình không thể giúp anh ấy phẫu thuật lấy viên đạn ra....mình thật là vô dụng, huhu....

Bảo Phụng nghe xong, cả người chết lặng, toàn thân run lên từng chập chiếc điện thoại trên tay cô rơi thom xuống đất. Cô vội vã ngồi thụp xuống chụp lại chiếc điện thoại. Cô cố gắng giữ chặt chiếc điện thoại trong tay, giọng có chút run run nói với Thục Quyên.

- Thục Quyên, nghe mình nói. Chỗ bạn có những vật dụng gì rồi.

- Mình đã bảo bác sĩ riêng của mình đem đến hết rồi. Mọi thứ gần như đầy đủ hết, chỉ cần mổ lấy viên đạn ra mà thôi. Nhưng mà tay mình run quá, mình sợ sẽ rạch sai mất thôi.

- Được rồi, bạn chờ ở đó, cố gắng đừng để cho vết thương của anh ấy bị nhiễm trùng, đã xịt thuốc cầm máu chưa?

- Rồi, máu đã tạm thời ngừng chảy rồi, nhưng mặt anh ấy xanh lắm, cũng may anh ấy đã tự cầm máu cho mình rồi nếu không đi quãng đường xa như vậy mình e bây giờ anh ấy đã – Thục Quyên lại khóc nức lên.

- Mình đến ngay. Bạn đừng lo, Bảo nam nhất định sẽ không sao đâu – Cô vội vàng an ủi Thục Quyên sau đó phóng ra khỏi phòng ngay lập tức, cô cứ thế lao ra ngoài lên xe chạy đi mặc kệ tiếng gọi của Trí Lâm và ánh mắt kinh ngạc của ông Văn Lâm.

Lần đầu tiên trong cuộc đời cô lại phóng xe nhanh đến thế, nhưng dường như cô thấy vẫn quá chậm, giống như cứ mỗi một phút giây cô đến chậm, thì sinh mạng của Bảo Nam càng lúc càng vượt khỏi tầm tay.

Thời gian dường như trôi qua quá chậm, nỗi đau đớn của Bảo Nam vì vậy mà càng kéo dài. Ngọn lửa bùng cháy trong cô càng khiến trái tim cô hóa thành tro bụi.

Cô chỉ còn một người thân duy nhất mà thôi, cô tuyệt đối không để mất Bảo Nam, tuyệt đối không để mất Bảo Nam. Tay cô lên ga thêm chút nữa, bất chấp tiếng gió đang thét gào dẫn xé bên tai như đang cảnh cáo sự nguy hiểm có thể ập đến bất cứ lúc nào. Nhưng Bảo Phụng mặc kệ, nếu như cô đến chậm dù chỉ một phút thôi, Bảo Nam có mệnh hệ nào, cô sẽ cầm hận bản thân mình đến chết. Tiếng thắng xe của cô làm náo động cả một góc trời, Thục Quyên đang ở trong nhà nghe thấy vội vã chạy ra mở cửa. Cả hai nhìn nhau, bốn mắt đỏ hoe nhìn nhau, mặt ai cũng trắng bệch. Tính Thục Quyên yếu đuối chắc chắn là đã khóc rất nhiều.

Bảo Phụng không thể chậm trễ hơn được nữa, cô chạy nhanh vào nhìn Bảo Nam.

Cậu đã được Thục Quyên đặt nằm ngay ngắn trên giường, để hở phần vai bị thương, máu của cậu đỏ thấm dây đỏ cả tấm pra trắng. Bảo Nam nằm bất động, đôi mắt nhắm nghiền, gương mặt tái xanh vì mất máu.

Phần vai trần của cậu để lại một vết nạn khá sâu, nhưng đã được Thục Quyên lau chùi khử trùng sạch sẽ.

- Dụng cụ đã được khử trùng hết chưa? – Cô liếm môi hỏi.

- Rồi – Thục Quyên đáp khẽ.

- Được mình sẽ mổ cho anh ấy? – Bảo Phụng gật đầu quả quyết nói.

Cô nhanh chóng khử trùng đôi tay của mình. Đeo bao tay vào, bàn tay cô bỗng run run, cô hít thở thật sâu, cố hết sức tỉnh táo. Sinh mạng của Bảo Nam đang nằm trong tay cô, cô không cho phép bản thân có bất kỳ sơ suất nào cả.

Bảo Phương nhắm mắt, tự nhủ với bản thân:” Mình sẽ làm được, sẽ làm được...”

Cô nắm chặt con dao mổ trong tay, dung bình xịt khử trùng xịt vào vết thương của Bảo Nam và trong không khí một lượt, sau đó đặt con dao mổ lên miệng vết đạn rạch một đường nhẹ nhàng. Con dao phẫu thuật vô cùng sắc bén, chỉ vừa chạm vào đã để lại một đường dài sâu hăm trên vai Bảo Nam. Máu từ đó chảy ra.

Thục Quyên nhìn vết máu chảy dài trên người Bảo Nam thì đau đớn cắn chặt môi kiềm nén tiếng khóc, cô không muốn làm phiền Bảo Phương, không muốn làm tâm trí của cô ấy rối loạn thêm. Cô quay mặt nhìn đi nơi khác, nước mắt rơi tràn gương mặt.

Bảo Phương dùng băng gạc lau đi vết máu sau đó xịt thuốc cầm máu, tiếp tục công việc của mình. Cô dung kẹp gấp đầu đạn ra khỏi vai Bảo Nam. Tiếng đồ vật rơi xuống cái keng khiến Thục Quyên ngoảnh đầu nhìn lại, cô thấy đầu đạn đã được gấp ra thì thở phào nhẹ nhõm. Cô dung khăn giúp Bảo Phương lau mồ hôi trán mồ hôi rơi xuống trúng miệng vết thương.

Bảo Phương tiếp tục dùng kim may lại vết thương cho Bảo Nam, khử trùng lần nữa rồi dán băng gạc lên bịt kín vết thương lại để tránh nhiễm trùng.

Tháo bao tay ra khỏi tay mình, Bảo Phương mới thở phào một cái, cô gần như nín thở trong quá trình phẫu thuật. Đưa tay vệt lấy mồ hôi trên trán mình. Sau đó ngã người ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. - Sao rồi – Thục Quyên lo lắng hỏi.

- Mình không biết – Bảo Phương lắc đầu – Đây là lần đầu tiên mình làm phẫu thuật, trước đây chỉ được nghe giảng và học cách xử lý vết thương mà thôi.

- Vậy giờ làm sao, liệu Bảo Nam có xảy ra chuyện gì hay không? – Thục Quyên sợ hãi kêu lên.

- Cũng may Bảo Nam đã tự cầm máu cho bản thân nếu không e rằng... Tình hình hiện tại chúng ta chỉ có thể ngồi theo dõi mà thôi. Cố gắng đừng để anh ấy sốt, nếu anh ấy sốt nghĩa là vết thương bị nhiễm trùng, phải lập tức đưa anh ấy đến bệnh viện.

Thục Quyên nghe cô nói chỉ có thể lặng lẽ gặt đầu, ngồi xuống ghế cùng nhau chờ đợi.

Cả một đêm chờ đợi dài đằng đẵng, thời gian như siết chặt hơi thở của họ, họ cứ thế ngồi đó im lặng chờ đợi trong lo âu.

Hai tay Bảo Phương siết chặt lại. Nếu như, nếu như không vì điều tra cái chết của ba cô, Bảo Nam sẽ không gặp phải cảnh này, không phải đối diện với thân chết.

Dù có lỗi với Lăng Phong, dù phải phụ bạc cậu, dù bị cậu oán trách cô cũng chấp nhận. Nhất định cô phải tìm cho ra kẻ đó, để Bảo nam có thể an tâm mà trở về bên cạnh cô, sống cuộc sống bình an hằng mong ước.

Cô không thể do dự thêm được nữa, cô nhất định phải đưa chiếc hộp đồng hồ cho ba Lăng Phong.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Tiếp Cận (13)

Bảo Phương cầm chặt chiếc hộp màu xanh đựng đồng hồ kia ngồi lên xe theo Lăng Phong đi đến gặp ba cậu. Cô thấy bàn tay cầm chiếc hộp trở nên lạnh ngắt, đưa mắt nhìn sang Lăng Phong.

- Sao vậy – Lăng Phong phát hiện thấy ánh nhìn của cô thì quay lại khẽ cười hỏi, bàn tay cậu nắm lấy bàn tay cô thì phát hiện nó lạnh ngắt thì hốt hoảng – Tay em lạnh quá.

- Có lẽ nhiệt độ trong xe hơi thấp – Cô ngượng đáp.

Tài xế lái xe nghe thấy hiệu ý tự động tăng nhiệt độ lên, Lăng Phong kéo Bảo Phương dựa vào người mình. Cô dựa vào người Lăng Phong mà tìm quên thất lại, rồi đây phút giây ám áp này bị chính ta cô phủ lên một tầng băng giá lạnh lẽo. Nhưng cô không thể mềm lòng được, không thể, dù cô có thể bỏ qua người hại chết ba cô, nhưng cô không thể để Bảo Nam tiếp tục lao đầu vào nguy hiểm nữa, siết chặt chiếc hộp trong tay mình, cô rũ bỏ do dự của bản thân.

Vẫn như lần đầu gặp mặt, ba Lăng Phong đón tiếp cô với thái độ hết sức thân thiện.

- Cuối cùng đã được cháu đồng ý gặp mặt lần nữa .

- Con chào bác. Đây là chút quà bày tỏ tình cảm của cháu. Lần trước vội vã quá cháu vẫn chưa kịp mua quà tặng bác.

- Con đúng là bày vẽ quá – Ông cười khá khà đón nhận món quà trong tay cô.

- Người Việt Nam là vậy đó bác – Cô cười đưa món quà cho ông – Chỉ là một chút quà mọn mà thôi. - Chủ yếu là tấm lòng mà...- Ông vui vẻ đáp rồi nhìn cô nói khẽ - Bác có thể mở ra xem món quà bên trong là gì không?

- Dạ được ạ - Bảo Phương gạt đầu.

Ba Lăng Phong lập tức mở món quà ra ngay trước mặt mọi người, ông reo lên đầy thích thú:

- Ô, cháu có mắt thẩm mĩ lắm, bác rất thích – Ông cười nói rồi tháo ngay chiếc đồng hồ của mình xuống, đeo chiếc đồng hồ của cô vào tay của mình.

Trong lòng Bảo Phương cảm thấy nhói lên từng hồi. Sao ông đối với cô không có chút nghi ngờ nào như thế, khiến lòng cô càng thêm cắn rứt.

Như lời đã hứa, ông ấy dẫn cô đi xem các loại súng mà ông thu thập được ở Việt Nam. - Khẩu này tuy tốc độ bắn khá nhanh, nhưng so với những khẩu hồi nãy vẫn có khuyết điểm đó là điểm nhắm bắn – Ông ngồi nói một mạch cho cô nghe về từng loại súng và công dụng nó.

- Còn đây là khẩu súng mới nhất mà bác vừa sản xuất, vẫn còn trong giai đoạn thử nghiệm chưa tung ra thị trường – Ông đưa cho cô một cây súng.

- Có muốn bắn thử hay không? – Ông đột nhiên quay sang Bảo Phương hỏi.

Cô do dự một lúc rồi gạt đầu.

Họ di chuyển đến một nơi khá rộng, có bia bắn giống như một trường bắn. Lăng Phong chọn lấy một cây súng, cậu bước đến vạch biên ngang đối diện với bia bắn, giờ tay lên và... .

Viên đạn bay nhanh với vận tốc kinh hồn găm vào bia bắn. Chuẩn xác vô cùng... .

- Tuyệt lắm – Ba cậu vỗ tay khen ngợi con trai.

- Thử đi – Lăng Phong đưa cây súng cho Bảo Phương, cô đón lấy nó định đưa lên cao nhắm bắn. Cây súng bạc bị ánh đèn hắt vào phản quang quét qua mặt Bảo Phương.

Cô dừng người, nhìn chăm chăm vào cây súng không chớp mắt, cây súng này cô đã từng thấy qua. Nhưng đây là hàng mới sản xuất, chưa tung ra thị trường, làm gì cô có thể thấy được. Nhưng cô đã thấy nó, cô vẫn còn ấn tượng với dấu ấn in trên hình, rất đặc biệt. Làm sao có chuyện như vậy được? Chỉ có một nguyên nhân để lí giải cho chuyện này. Người sở hữu cây súng mà cô thấy chính là tay trong của bọn tội phạm trong ngành. Chỉ như vậy hẳn mới có một khẩu súng mà chưa ai có cả.

Nhưng cô không tài nào nhớ được người giữ khẩu súng đó là ai. Là ông Hoàng Danh hay ông Văn Lâm. Ai mới là kẻ phản bội. Lòng cô vừa hận vừa thất vọng, cả hai người đều là người mà cô kính trọng, nhưng đồng thời là kẻ tiếp tay cho tội ác.

- Sao vậy? – Lăng Phong thấy cô đứng yên thì tiến lại hỏi.

- Khẩu súng này có phải là bản sao của K365 hay không? – Cô quay lưng lại với ánh mắt hoang dại hỏi Lăng Phong.

- Phải – Cậu gạt đầu xác nhận.

- Có phải các người đang giữ một khẩu K365 đúng hay không? Là khẩu bị mất tích sau khi bắn ra một phát đạn chết người, người đó chính là một cảnh sát – Cô ghiền răng nói từng chữ.

- Ý em là sao? – Lăng Phong nghiêm mặt hỏi.

- Kẻ giết ba em là ai? Có phải là ông ta hay không? – Cô chìa khẩu súng về phía ba Lăng Phong.

Ông ấy bình thản khi cô chìa súng về phía mình, sắc mặt không hề thay đổi cho thấy ông ấy là một người có bản lĩnh và lòng tin cao độ.

- Nếu anh nói không phải thì sao?

- Vậy thì tại sao trước đây anh không nói ra kẻ đó.

- Nếu anh nói ra, em sẽ làm gì? Đi tìm người đó sao, em có biết mình sẽ đối đầu với ai hay không? Bảo Phương nheo mắt nghe Lăng Phong nói, quả thật dù biết người đó là ai, cũng khó lòng giải quyết được, bởi thứ duy nhất có thể khiến hắn khuất phục là bằng chứng, nhưng cô thì chẳng có gì trong tay cả.

- Bảo Phương, cháu nghe bác nói. Bác biết cháu hiểu lầm bác là người đã giết ba cháu. Nhưng bác có thể thề, bác không phải là người giết ba cháu. Ông ấy là người đã cứu con trai bác, bác sẽ không làm như vậy đối với ân nhân của mình. Huống hồ lúc ấy bác đang thực hiện một vụ buôn bán bên nước ngoài, không có mặt ở Việt Nam. Bọn đối thủ vì thế muốn truy sát Lăng Phong để buộc bác hủy giao dịch đó.

Ông im lặng quan sát vẻ mặt của Bảo Phương rồi mới nói tiếp

- Cháu đã nghe ai nói bác là hung thủ.

Bảo Phuong sững sờ khi nghe ông nói. Cô quá thật quá mù mờ đi tin vào lời nói của những kẻ kia. Cuối cùng cô nói:

- Chú Minh.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Tiếp Cận (14)

Quả nhiên là ông ta – Lăng Phong tức giận thốt lên – Đáng lý ra năm xưa không nên tha mạng cho ông ta.

- Đó là lý do những người như chúng ta tuyệt đối không được để tình cảm xen vào – Ba Lăng Phong giọng lạnh như dao nói.

- Ông ta là người đã đưa em đi lúc đó đúng không? – Lăng Phong quay lại nhìn cô hỏi.

Bảo Phuong gật đầu.

- Mục đích của ông ta chắc chắn là muốn cho hai đứa trở mặt với nhau – Ba Lăng Phong suy xét – Xem ra con thắng cuộc rồi.

- Hai người đánh cược chuyện gì? – Bảo Phuong ngạc nhiên nhìn hai người họ, cả hai đều mang vẻ bí ẩn.

- Đánh cược xem, khi nào em mới nói ra việc mình đang nghi ngờ - Lăng Phong nghiêm túc trả lời, ánh mắt cậu nhìn Bảo Phuong có chút gì đó buồn bã, xen lẫn chút thất vọng.

Cô cúi mặt lẩn tránh ánh mắt của Lăng Phong, nhưng sau đó mở miệng chất vấn:

- Vậy khẩu súng này thực ra không phải bản sao của K365 đúng không? – Vậy thì có lẽ cô đã bị ám ảnh cho nên lầm tưởng mình đã nhìn thấy nó, và những người cô đang nghi ngờ kia là một sự sai lầm. - Đúng. Nó không phải là bản sao của K365. Mà nó là bản hoàn chỉnh của K365 – Ba Lăng Phong đáp rồi ông bắt đầu giải thích – K365 được thiết kế để làm súng chuyên dụng cho lực lượng cảnh sát Việt Nam, do các nhà lãnh đạo đặc lâm (Truyện tình từ: [truyenganplus](http://truyenganplus.com)). Nhưng sau đó, vì một nguyên nhân nào đó, bọn họ hủy bỏ. Nhưng những cây súng được gửi đến để làm kiểm định được giữ lại và tặng cho các cấp lãnh đạo. Ba con cũng là một người trong số đó. Vì bản thiết kế này, Lăng Phong mới bị truy sát. Bởi chúng muốn bác phải hủy bỏ giao dịch của mình với bản thiết kế 365 này. Và bác đã thật sự hủy bỏ giao dịch đó. K365 từ đó biến mất. Còn khẩu súng này, chính là bản thiết kế hoàn chỉnh hơn và cách tân hơn của 365.

- Mục đích của hai người là muốn tôi tự nói ra nghi ngờ trong lòng mình, vậy làm sao hai người biết được rằng tôi đang nghi ngờ.

- Là em tự nói.

- Em. ...- Cô kinh ngạc há miệng kêu lên.

- Trong mơ – Lăng Phong không để cô kinh ngạc quá lâu – Em đã khóc hỏi tại sao ba anh lại là người hại chết ba em.

Bảo Phuong cảm thấy ruột gan như đảo lộn, mặt tái xanh. Cô cứ nghĩ bản thân có thể kiềm chế được, nhưng hóa ra tiềm thức của cô vẫn mang một nỗi oán hận sâu sắc như thế.

- Anh biết điều này bao lâu rồi?

- Từ buổi đầu tiên của hai chúng ta.

Bảo Phuong kinh hoàng, cô thật không ngờ Lăng Phong lại biết từ lúc đó, vậy mà cậu lại im lặng không nói, cũng không chất vấn, đặc biệt cũng không giải thích.

- Tại sao anh lại im lặng.

- Tại sao em lại nôn nóng muốn gặp ba anh? Vì để khẳng định được sự thật mà chú Minh đã nói. Em muốn trả thù cho cái chết của ba mình, em muốn giết ba anh – Lăng Phong chất vấn cô với ánh mắt đau buồn.

- Không phải. ...- Cô hét lên, cố gắng xóa đi ánh mắt đau đớn kia – Đúng vậy, em rất muốn tìm ra hung thủ giết ba em, muốn đòi lại một sự công bằng cho ba em. Nhưng em không hề nghĩ đến việc bắt ông ấy đền bằng mạng sống. Hơn nữa, tất cả những việc em làm đều là vì Bảo Nam.

- Vì Bảo Nam? – Lăng Phong nhún mày hỏi cô.

- Đúng vậy, tất cả là vì Bảo Nam, anh trai em. Anh biết mà, Bảo Nam anh ấy vì điều tra cái chết của ba em, bắt chấp mọi thứ nguy hiểm, đánh đổi nhiều thứ để gia nhập HK, trở thành sát thủ do chúng sai khiến. Lần này anh ấy lại liều lĩnh đi ám sát những người có trong danh sách nắm giữ khẩu K365 kia.

Nếu một mai, chẳng may anh ấy bị bắt, họ nhất định sẽ không tha cho anh ấy. Em chỉ có một người anh này. Em sẽ không để anh ấy xảy ra chuyện gì nữa.

- Bảo Nam sẽ không bị cảnh sát gây khó dễ đâu – Lăng Phong nhìn cô khẳng định.

- Sao anh dám chắc điều đó chứ? – Bảo Phương giận dữ nói.

- Bởi vì thực chất anh ấy là cảnh sát.

- Anh nói cái gì? – Bảo Phương như không tin vào tai mình.

- Anh nói, thực chất Bảo Nam là cảnh sát nằm vùng. Anh ấy được cài để thâm nhập hoạt động của bọn tội phạm.

Bảo Phương giật lùi về sau mấy bước cả người chao đảo. Nếu lời Lăng Phong nói là đúng thì...

- Anh ấy còn chưa ra trường thì làm sao....anh ấy còn trẻ, chỉ mới có 20 tuổi thì làm sao...- Cô nói không thành lời.

- Nhưng anh ấy có đủ khả năng - Lăng Phong bình tĩnh đáp.

Bảo Phương cảm thấy cả người dường như bị rút hết sức lực, Lời Lăng Phong nói khiến cô thấy khó thở vô cùng. Bảo Nam là người thông minh cũng gan dạ lại trầm lặng, nếu đi làm nhiệm vụ bí mật thì cậu ấy hoàn toàn thích hợp.

- Sao anh lại biết điều này.

- Rất dễ nhận ra điều này. Nếu anh ấy đã gia nhập HK, chắc chắn sẽ bị chúng dùng điều kiện trói buộc và mệnh lệnh duy nhất chính là giết người thay chúng. Nếu Bảo Nam đã quen giết người ở nước ngoài thì dù là ở Việt Nam cũng sẽ không ngoại lệ. Nhưng những đối tượng anh ấy ám sát đều không chết, chỉ bị thương ở chân tay, bả vai.... Điều này thật sự là quá đối buồn cười đối với một sát thủ chuyên nghiệp như anh ấy, đặc biệt là người do HK tuyển chọn – Lăng Phong nhìn cô đưa ra câu khẳng định của mình – Lí do duy nhất là anh ấy chính là cảnh sát.

- Anh ấy làm vậy là vì mục đích muốn truy tìm ra người giết ba em mà thôi.

- Em nghĩ người như Bảo Nam sẽ hành động ấu trĩ như vậy hay sao. Chắc chắn anh ấy làm vậy là có nguyên do.

Bảo Phương siết chặt tay mình, cố kìm nén sự tức giận đang bùng cháy. Tại sao lại có chuyện như vậy chứ? Tại sao có thể kêu một người mới vừa 20 tuổi đi vào con đường nguy hiểm đến thế. Nghĩ đến hình ảnh Bảo Nam còn đang vật vờ sau con phẫu thuật, lòng Bảo Phương đau đớn. Nếu như chẳng may nhiệm vụ bị phát hiện thì tính mạng của anh ấy càng nguy hiểm hơn.

Là ai? Ai đã giao nhiệm vụ này cho anh ấy. Cô phải tìm hiểu rõ kẻ đó là ai, cô phải bắt hẩn kết thúc hành động bí mật của Bảo Nam, để cậu trở về bên cô một cách bình an mới được.

Khẩu súng trên tay cô rơi xuống, cô quay lưng chạy băng qua hai người bọn họ ra ngoài. Cô muốn trở về nhà hỏi rõ ông Văn Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Tiếp Cận (15)

Ông Văn Lâm bị áp lực phải điều tra cho ra kẻ đã áp sát những quan chức cấp cao trong chính phủ. Hành động lần này được suy xét là do bọn ***** nước ngoài làm. Nhưng hiện nay, vẫn chưa có một chút tin tức cùng manh mối gì về bọn chúng. Dù đã kịp thời phát hiện và ngăn chặn tội ác của tên sát thủ, hẩn cũng bị bắn một phát đạn, nhưng đã để hẩn ta trốn thoát được. Gánh nặng càng ngày càng đè nặng khiến ông và các đồng sự chịu không ít áp lực.

Ông Văn Lâm mất ăn mất ngủ ra lệnh truy tìm cho bằng được tên sát thủ. Ông già đi trông thấy, người cũng gầy rạc. Trí Lâm thấy ba như vậy thì đau lòng lắm, muốn san sẻ nỗi lo âu này cùng ba mình, cho nên hai cha con cùng nhau ngồi bàn về mục tiêu kế tiếp mà tên sát thủ nhắm đến. Cuối cùng cậu quyết định nói ra bảng danh sách đó

- Cái gì – Ông Văn Lâm đập bàn đứng bật dậy.

- Con xin lỗi, là do con và Bảo Phương tự ý điều tra ra – Trí Lâm cúi đầu trước sự giận dữ của ba mình - Ai là người đã biết được bảng danh sách này?

- Ngoài con và Bảo Phương cùng những người kiểm tra súng ra thì không còn ai biết nữa – Trí Lâm vội nói.

Ông Văn Lâm liền trầm mặt lại từ từ ngồi xuống suy nghĩ. Trí Lâm thấy ba mình đã dịu lại liền nói:

- Lúc đầu con nghi ngờ người đó là anh Bảo Nam. Nhưng Bảo Phương lại hỏi con có nói với anh Bảo Nam bằng danh sách hay không? Con không nói, Bảo Phương cũng không nói. Cho nên Bảo Nam không thể là người gây ra những chuyện này được.

- Ủm, ba biết Bảo Nam không làm như vậy đâu – Ông Văn Lâm gật đầu xác định. - Vì sao chú có thể khẳng định điều này chứ - Bảo Phương từ đâu xông vào hét lên.

Trí Lâm giật mình quay đầu nhìn Bảo Phương, ánh mắt cô tóe lên sự giận dữ kinh hồn. Cậu chưa bao giờ thấy Bảo Phương lại giận dữ đến như vậy, càng không nghĩ cô sẽ to tiếng trước mặt ba mình. Chỉ có ông Văn Lâm sắc mặt không đổi ngược nhìn Bảo Phương. Cô hừ mũi cười:

- Chú biết là bởi vì chú đã sai anh ấy đi làm đặc vụ có đúng không? Chú luôn miệng nói sẽ chăm sóc cho hai anh em cháu, vậy mà chú lại đẩy anh ấy vào con đường nguy hiểm như thế.

- Là do Bảo Nam tự đề xuất yêu cầu – Ông Trí Lâm biết sự thật cuối cùng đã lộ ra rồi nên quyết định nói rõ hết mọi chuyện.

Bảo Phương kinh ngạc nhìn ông Văn Lâm nhưng sau đó cô lắc đầu không tin hỏi:

- Lẽ nào anh ấy lại tự nghĩ ra yêu cầu này được chứ?

- Là sự thật – Giọng ông Văn Lâm khàn đặc khi nghĩ lại quá khứ lần nữa, cái quá khứ đã khiến ông dẫn vật cản rút lương tâm rất nhiều – Đêm đó là ngày giỗ của ba con. Chú đang ở trong phòng nhìn lại hồ sơ vụ án của ba con lần nữa, bởi vì chú chưa từng nguôi ý định tìm cho ra kẻ đã giết ba của con.

Bảo Phương và Trí Lâm đều nhìn ông Văn Lâm không chớp mắt, im lặng nghe ông kể lại toàn bộ sự việc.

Ông Văn Lâm đang ngồi xem xét lại toàn bộ chi tiết lần nữa, đặc biệt là danh sách những người được tặng khẩu K365 kia. Tìm xem ai là kẻ đáng tình nghi nhất. Ông đã loại trừ nhiều đối tượng ra khỏi danh sách tình nghi của mình, nhưng những người còn lại rất khó điều tra vì chức vụ của họ rất lớn. Một khi công khai điều tra sẽ nổ ra một trận tranh luận cực kì lớn.

Bảo Nam từ trường học trở về đã đến gặp ông ở phòng làm việc.

- Hôm nay con về sớm thế. Chú cứ nghĩ đến chiều con mới về - Ông thấy Bảo Nam thì vội vã dọn dẹp những thứ mình đang xem cất vào để tránh Bảo Nam nhìn thấy mà đau lòng.

Nhưng Bảo Nam không chú ý đến thái độ có chút lúng túng của ông mà lên tiếng hỏi:

- Có phải con đang là đối tượng nhắm đến của HK, tập đoàn sát thủ đến từ Mỹ hay không.

Những thứ trong tay ông Văn Lâm rơi xuống mặt bàn xộc xệch cả lên. Ông vội vàng thu lượm lại cho gọn gàng. Nhưng Bảo Nam đã phát hiện ra những thứ đó, cậu lấy tay chặn lại. Ông Văn Lâm giật mình, cứ tưởng Bảo Nam sẽ lấy những hồ sơ đó và xem xét, nhưng nào ngờ cậu chỉ dùng tay chặn việc ông thu dọn mà thôi.

- Trả lời con đi?

- Con hỏi việc này để làm gì? Yên tâm đi, tuy bọn chúng đặc biệt chú ý đến con, nhưng chỉ cần con ở yên trong trường. Bọn chúng cũng chẳng gan đến mức dám xông vào đó bắt con theo chúng đâu – Ông cứ tưởng Bảo Nam lo lắng bên an ủi.

- Không. Ý con là có phải chỉ cần con để cho bọn chúng đưa con đi thì con sẽ dễ dàng nắm được bằng chứng phạm tội của chúng hay không?- Bảo Nam nghiêm túc hỏi.

Ông Văn Lâm chết điếng trước lời nói của Bảo Nam, ông nghiêm giọng nói:

- Quên chuyện này đi. Con vẫn còn là một sinh viên. Những chuyện như thế này, con vẫn chưa có kinh nghiệm.

- Con có thể - Bảo Nam cương quyết khẳng định.

- Ta đã hứa với ba con sẽ chăm sóc hai anh em con. Nếu lỡ như con có mệnh hệ nào thì...

- Con đã không còn nhỏ nữa. Chú đã không còn nhiệm vụ chăm sóc con nữa và con càng không cần chú chăm sóc – Bảo Nam nhìn ông với đôi mắt rực cháy đầy sự quyết tâm – Cho nên con muốn nhận nhiệm vụ lần này.

Trước sự quyết tâm của Bảo Nam, ông Văn Lâm biết mình khó có thể thay đổi ý định của cậu nhưng người đã để lộ ra bí mật này cho cậu là ai? Bởi vì những tin tức này là do Interpol cung cấp cho họ và nhờ hỗ trợ để bắt giữ bọn tội phạm, đồng thời ngăn chặn hành động tội ác của chúng.

- Ai đã nói cho cháu biết những tin tức này?

- Con tình cờ nghe được thôi, không ai nói cả - Bầm Nam ngừng một lát mới trả lời, cậu không muốn gây rắc rối cho người đã cung cấp thông tin này.
- Bảo Nam, cho dù là con tình nguyện cũng chưa chắc là cấp trên sẽ đồng ý cho con đi. Con phải biết, chúng ta đặt tính mạng và lợi ích của con người lên hàng đầu. Không thể đẩy một đứa trẻ còn thiếu kinh nghiệm như con vào chỗ nguy hiểm được.
- Vậy thì, chỉ cần con rèn luyện đủ kinh nghiệm là có thể nhận nhiệm vụ lần này phải không?
- Bảo Nam đã nói như thế với chú – Ông Văn Lâm dừng lại câu chuyện kể của mình để nói tiếp – Cho nên vì để rèn luyện kinh nghiệm mà thằng bé ít về nhà hơn là do đó. Chú đã nhiều lần khuyên giải nó, nhưng nó một mực lắc đầu từ chối sự khuyên nhủ của chú.

Sau đó ông ngẩng lên nhìn Bảo Phương.

- Chú đã nói với nó:” Nếu con ra đi, Bảo Phương thì sao”. Con biết, nó đã nói gì hay không?

Trước ánh mắt của ông Văn Lâm, bảo Phương lắc đầu. Ông Văn Lâm chậm rãi kể tiếp:

- Nó nói:” Chính là vì con bé, con mới quyết định ra đi. ...Cho đến giờ, Bảo Phương vẫn chưa thể mở miệng nói được là vì tâm lý của nó vẫn còn bị ám ảnh trước cái chết của ba con. Nhưng nếu như có thể tìm ra thủ phạm, con tin trong lòng con bé cũng sẽ có sự yên ổn trong lòng mà thoát khỏi ám ảnh. Có thể có cuộc sống bình thường.”

Bảo Phương thờ ơ gần như không ra hơi. Hóa ra Bảo Nam ra đi không chỉ vì nguyên nhân tìm ra thủ phạm, cũng không phải vì nguyên nhân truy bắt tội phạm, mà là vì cô.

Nước mắt Bảo Phương đột nhiên rơi xuống.

- Cuối cùng, thằng bé cũng đã học được nhiều khả năng ứng biến được đích thân các cảnh sát Interpol rèn luyện. Và khi nó trở về, màn kịch được dựng ra trước mặt con để hợp thức hóa cho sự ra đi của nó mà không cần phải giải thích quá nhiều nguyên nhân. Đặc biệt là đối với HK sau này.

Bảo Phương không còn đủ bình tĩnh để nghe tiếp được nữa.

Cô loạng choạng quay người lại bỏ đi. Ông Văn Lâm bèn đứng dậy quát:

- Con muốn đi đâu?
- Con phải đi ngăn chặn anh ấy. Không thể để anh ấy tiếp tục lao vào chốn nguy hiểm nữa.
- Không được- Bảo Nam đã chọn con đường này rồi. Nếu bây giờ nó bỏ thì bao nhiêu công sức bỏ ra từ mấy năm nay sẽ trở thành con số 0 hết – Ông Văn Lâm bèn ngăn cản
- Vậy thì sao chứ - Bảo Phương ngoảnh mặt lại hét lên – Con mặt kệ cái kế hoạch khôn khiếp đó. Tại sao các người có thể đồng ý cho anh ấy đi chấp hành nhiệm vụ như thế cơ chứ. Đứng mở miệng ra là nói lý tưởng này lý tưởng nọ. Con không cần.

Cô hét lên rồi cương quyết bỏ đi.

- Giữ con bé lại – Ông Văn Lâm hét lên ra lệnh Trí Lâm.

Trí Lâm bắt đầu dĩ phải ngăn cản cô lại.

- Tránh ra – Bảo Phương trừng mắt quát.
- Bảo Phương! Em bình tĩnh đi.

Bảo Phương không thềm nói gì thềm với Trí Lâm, cô ra tay động thủ.

- Em nghĩ, em có thể thắng được anh à – Trí Lâm nhìn cô hỏi.
- Có một điều khác biệt mà em được dạy – Bảo Phương nhìn Trí Lâm nói.

Sau đó cô và Trí Lâm cùng ra đòn, sau vài đòn, Bảo Phương nhếch môi cười một cái nhanh chóng ra tay hạ gục Trí Lâm, cô chặt mạnh vào ức của Trí Lâm khiến cậu ngã vật xuống. Ông Văn Lâm cũng không ngờ Trí Lâm lại bị hạ gục, ông bước nhanh ra khỏi ghế.

Bảo Phương nhìn ông nói:

- Sở dĩ cảnh sát và tội phạm đấu nhau, phần thắng luôn nghiêng về tội phạm là bởi vì tội phạm sẽ không có chút rung động tình cảm nào hết. Còn hạng người như chúng ta yếu đuối không nổi rạt ay. Anh không nỡ làm em đau, cho nên người chiến thắng là em.

Nói xong cô lạnh lùng ra đi.

Cô cần phải quay về chỗ Thực Quyên, nơi có anh trai của cô, người thân duy nhất của cô. Người đã và đang hy sinh vì cô.

Nhưng khi Bảo Phương đếm, Bảo Nam và Thực Quyên không thấy đâu cả. Nhưng căn nhà đã vỡ nát, dường như đã xảy ra một cuộc chiến

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Đâu Là Sự Thật (1)

Bảo Phương phát hoảng khi chứng kiến cảnh kinh hoàng trước mắt. Chuyện gì xảy ra khi cô ra ngoài? Bảo Nam, Thực Quyên, hai người thế nào rồi.

Hoảng hốt, Bảo Phương vội vã bấm số gọi cho Thực Quyên nhưng cô không nghe máy, cũng không hề có cuộc gọi nhỡ nào cho cô cả. Như vậy có nghĩa là hai người họ không chạy thoát.

Nhưng dù muốn chạy thoát cũng là điều không thể với một cô gái hoàn toàn không biết gì và một người đang hôn mê bất tỉnh. Lúc cô đi, Bảo Nam vẫn còn trong tình trạng hôn mê chưa tỉnh lại.

Nhưng với tình trạng này thì xem ra Bảo Nam đã tỉnh lại rồi. Bảo Phương cũng có chút mừng rỡ vì cuối cùng Bảo Nam cũng thoát được từ thân.

Nhưng ai là người bắt họ, nếu là cảnh sát đã điều tra ra được Bảo Nam là hung thủ của mấy vụ ám sát gần đây. Cô sẽ nhận được lệnh điều động, hoặc là căn nhà sẽ bị niêm phong, nhưng dường như không có điều gì xảy ra cả.

Vậy thì chỉ có một khả năng, hai người bọn họ đã bị bọn người khác bắt giữ. Nhưng là bọn người nào? Là ông Kiến Quốc cho người làm hại Thực Quyên, hay là bọn người đã sai Bảo Nam đi làm sát thủ? Mọi manh mối gần như mờ mịt khiến cho Bảo Phương cảm thấy cả người mình như bị rơi vào một vòng xoáy.

Cô chỉ có thể tạm vui mừng là ngoài sự đổ bể ra không hề có vết máu nào cả, cho thấy họ bị bắt đi trong tình trạng an toàn. Nhưng cô lo lắng cho vết thương của Bảo Nam. Dù anh đã tỉnh lại, nhưng chắc chắn sức khỏe còn rất yếu, mà bọn người kia liệu có đối xử tử tế với anh ấy hay không? Lòng Bảo Phương dấy lên một trận lo lắng vô cùng.

Cô quay người rời khỏi chỗ này nhanh chóng. Chỉ có một người có thể giúp cô ngay lúc này mà thôi. Cô chạy thật nhanh đến nhà Lăng Phong, dù phải đánh đổi bất cứ giá nào, cô cũng phải nhờ anh giúp mình tìm ra Bảo Nam và Thực Quyên.

Nhưng khi cô vừa chạy đến nhà Lăng Phong thì một tiếng nổ vang lên đầy kinh hãi. Nhưng tiếng nổ này không giống như một quả bom cực mạnh có thể làm rung chuyển một góc trời. Nó giống như một vụ nổ xảy ra ở một khu thí nghiệm nhỏ.

Tiếng la hét hoảng hốt của mọi người vang lên, tất cả các vệ sĩ đều vội vã chạy vào bên trong xem xét chuyện gì xảy ra. Bảo Phương đứng chết lặng bên ngoài. Đột nhiên cô cảm thấy vụ nổ này diễn ra một cách kì lạ, linh tính mách bảo cô rằng có liên quan đến chiếc hộp đựng đồng hồ mà cô đã tặng.

Chỉ một lát sau, tiếng xe thắng gấp vang lên đầy rung rợn trước cửa nhà, một đám đông ồn ào từ bên trong tông cửa chạy ra. Đám người dường như đang bao vây lấy ai đó, đưa người đó ra xe.

Cánh cửa cổng vì vậy mà gấp gáp mở ra. Bảo Phương không đợi cánh cửa mở rộng, cô chen người chạy vào bên trong. Vừa chạy đến, cô đã biết người được bao vây xung quanh là ai.

Điều cô lo lắng quả nhiên đã xảy ra. Cô đứng bất động nhìn bọn họ đưa ông vào trong xe.

Lăng Phong là người theo vào cùng ông. Cậu khựng lại khi nhìn thấy cô đứng đó, ánh mắt cậu trở nên lạnh lùng vô cùng. Sau đó không một lời, cậu chui vào xe, mau chóng đưa ba mình đi cấp cứu. Chiếc xe lăng bánh thật nhanh chẳng mấy chốc biến mất trên làn đường. Những chiếc xe theo sau cũng dần biến mất theo.

Một tiếng kích vang lên, kéo theo đồng loạt một tiếng kích khác. Hơn 10 khẩu súng đồng loạt lên đạn chĩa về phía cô.

Bảo Phương khẽ nhắm mắt thở dài, quả nhiên điều cô lo sợ đã xảy ra. Chiếc hộp đựng đồng hồ đó không phải là một chiếc hộp để đặt thiết bị nghe lén.

Cô bị giam giữ ở một căn phòng lạnh lẽo trắng toát không có một cánh cửa sổ, tay chân bị khóa xích như tội phạm ở thế kỷ 15. Ngoài ánh sáng đèn ra, cùng tiếng xích kêu, chẳng có gì cả ngoài bốn bức tường sơn màu trắng. Nhưng sự lạnh lẽo ở nơi này không đáng sợ bằng ánh mắt lạnh lẽo của Lăng Phong nhìn cô khi này.

Bảo Phương co người ngồi vào trong góc phòng, gục đầu dưới hai tay mình cảm nhận một nỗi chua xót âm trầm. Lần đầu tiên cô cảm thấy cô đơn và sợ hãi đến thế.

Không biết thời gian trải qua bao nhiêu lâu nữa, chỉ biết rằng thời gian rất dài, rất dài. Gần như là vô tận đối với cô lúc này. Cho đến lúc cô thấy mệt mỏi và ngủ thiếp đi.

Cho đến khi cô cảm thấy một bàn tay mát lạnh chạm vào gương mặt mình, mới mơ màng tỉnh giấc. Cô giật mình mở mắt ra, gương mặt mệt mỏi của Lăng Phong hiện ra trước mặt, chỉ có điều ánh mắt cậu vẫn lạnh lùng như thế. Cô không màn đến ánh mắt của cậu lên tiếng hỏi:

- Bác ấy sao rồi.

- Không sao rồi – Lăng Phong đứng bật dậy quay người đáp.

Bảo Phương cũng đứng bật dậy, cô muốn tìm hiểu rõ nên hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra.

- Anh nghĩ là em đoán ra được – Lăng Phong không nhìn cô, cậu lạnh lùng đáp.

Chưa bao giờ cô thấy thái độ này của Lăng Phong đối với mình, cô dường như không mấy quen, cảm thấy khó thở vô cùng. Cảm thấy mắt mình có chút cay, cô muốn chạm vào cậu nhưng lại không đủ tự tin để chạm vào. Cánh tay giờ lên rồi khựng lại sát bờ vai cậu.

Tiếng xích trên tay cô bị lung lay tạo ra âm thanh, Lăng Phong nghe thấy bèn quay người lại. Hai người mặt đối mặt nhau, Bảo Phương không muốn có sự hiểu lầm nghiêm trọng nào bèn giải thích:

- Anh tin hay không tin cũng được, nhưng em không hề biết gì về bên trong chiếc hộp ấy cả. Em càng không ngờ mọi chuyện lại như thế này....

- Bỏ đi – Lăng Phong ngắt lời cô, sau đó cậu đưa tay vào túi lấy ra chiếc chìa khóa mở xích cho cô

- Có biết căn phòng này vì sao lại sơn màu trắng thế này không? – Lăng Phong đột nhiên lại lên tiếng hỏi.

Bảo Phương lắc đầu tỏ ý không biết.

- Đây là nơi để giam giữ người, nó được sơn màu trắng để người đó dù có hành động nào cũng dễ dàng bị phát hiện, chỉ cần hấn làm gì đó, sẽ làm mất dấu cái bức tường vốn trắng phau kia. Mà màu trắng luôn khiến người ta đặc biệt sợ hãi, có khả năng khống chế tinh thần của mấy tên tội phạm - Im lặng một lát Lăng Phong nói - Lăng Phong Em có thể đi được rồi.

Bảo Phương nhìn Lăng Phong mà đau đớn vô cùng. Nhưng cô còn có thể làm gì được đây, chính tay cô đã tạo ra hoàn cảnh như thế này. Cô đã hại ba của Lăng Phong, nếu như ông ấy thật sự có chuyện xảy ra, cô chắc chắn sẽ ân hận rất nhiều. Cô hiểu cái cảm giác chứng kiến ba mình bị hại là như thế nào, càng đau đớn hơn là khi người rat ay lại chính là người con gái mình yêu thương.

Bảo Phương cắn mạnh môi của mình, cô quyết định quay người bỏ đi.

Dường như đã được thông báo, cô ra đi mà không gặp phải một sự ngăn cản nào cả.

Bảo Phương quyết định, cô phải đi gặp ông ta để làm cho rõ mọi chuyện, thật chất là ông ta đang âm mưu điều gì. Cô không thể để bản thân mình bị lợi dụng được.

Cuối cùng cô đã đứng trước cửa nhà của ông ta. Cô cương quyết đưa tay bấm chuông

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Đâu Là Sự Thật (2)

Người ra mở cửa cho cô là Di Dung, đi nhìn thấy Bảo Phương thì vui mừng nói

- Bảo Phương, con đến chơi à

- Không ạ! Con có chút chuyện cần gặp chú ạ, chú có nhà không cô? – Cô gật đầu chào Di Dung rồi liền hỏi.

- Có đó, chú cũng vừa về. Con vào nhà đi – Di Dung có chút ngạc nhiên nhìn cô rồi đáp, sau đó mở cửa cho cô vào.

Bảo Phương liền bước vào ngay lập tức, Di Dung nhìn thấy vẻ nóng vội của cô thì nghi ngại hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì hả con?

- Dạ cũng không có gì đâu cô. Chỉ là có một số chuyện nội bộ cần báo cáo thôi ạ - Cô không muốn làm kinh động dì Dung nên nói dối.

Dì Dung lại không cùng làm một chỗ với cô nên hoàn toàn không trong nội bộ xảy ra chuyện gì. Dì cũng biết là không tiện hỏi bàn chỉ cô vào trong phòng khách. Ông Hoàng Danh đang ngồi xem tin tức trên ti vi thấy cô bước vào, hai chân mày ông nhíu lại hồi lâu rồi đứng dậy nhìn dì Dung bảo:

- Giúp anh pha một ly cà phê.

Nói xong, ông quay sang Bảo Phương hỏi:

- Con có muốn uống gì hay không?

- Cho con một ly nước lọc là được rồi ạ

Dì Dung khẽ cười rồi gạt đầu đi xuống bếp không làm phiền hai chú cháu bàn công việc nữa. Đợi vợ đi vào bếp xong, ông Hoàng Danh mới đưa mắt nhìn Bảo Phương khẽ nói:

- Chúng ta vào phòng làm việc nói chuyện cho tiện.

Bảo Phương lặng lẽ theo sau lưng ông. Ánh mắt cô nhìn ông đầy nghi ngờ. Ông lừa gạt cô nhằm mục đích gì, chắc chắn không phải mục đích truy tìm bằng chứng tội phạm

Vào đến phòng, ông Hoàng Danh khép kín cửa lại còn tiện tay bấm khóa lại phòng hờ như sợ có người nghe thấy chuyện của hai người bọn họ.

Không để ông Hoàng lên tiếng, Bảo Phương đã chết vắn trước.

- Chú làm như vậy là sao?

- Ý cháu là gì – Ông Hoàng Danh có chút kinh ngạc trước vẻ giận dữ của Bảo Phương

- Mục đích của chú khi đưa cháu cái hộp đồng hồ đó – Bảo Phương ghiền răng hỏi.

- Đã xảy ra chuyện gì? Bọn họ đã phát hiện ra máy nghe lén trong hộp rồi sao – Ông Hoàng Danh kinh ngạc hỏi.

- Máy nghe lén, ý của chú muốn nói, trong chiếc hộp là máy nghe lén chứ không phải vật gì khác à – Bảo Phương chau mày nhìn ông.

- Theo ta được biết thì là như vậy – Ông Hoàng Danh chậm rãi đáp.

- Không phải chú là người mua chiếc hộp đó à ? – Bảo Phương kinh ngạc hỏi.

- Không phải – Ông Hoàng Danh đáp chắc chắn – Người giao chiếc hộp đó cho chú là Văn Lâm. Bảo Phương như bị gián một đòn mạnh vào người, cô run run hỏi lại:

- Là chú ấy sao

- Đúng vậy. Cháu nghĩ chú có thể bắt cháu làm một nhiệm vụ nguy hiểm đến tính mạng của cháu mà không có sự cho phép của cục trưởng à.

Bảo Phương cảm thấy cổ họng mình đắng ghét. Ông Văn Lâm là người đẩy Bảo Nam vào con đường nội gián, giờ đây ông ta lại tiếp tục muốn lợi dụng cô để phục vụ cho mục đích của ông ta.

Cô diết tay kiềm nén cơn tức giận của mình.

- Nói cho chú biết, đã xảy ra chuyện gì? Trong chiếc hộp lẽ nào không phải là máy nghe lén – Ông Hoàng Danh nhìn cô hỏi.

- Nó không phải là máy nghe lén – Bảo Phương hít một hơi thật sâu, cố xua đi ánh mắt lạnh lẽo của Lăng Phong khi đó. Lần đầu tiên cô cảm nhận ở anh một mùi vị chết chóc đầy đáng sợ đến thế. Nếu người đó không phải là cô, nếu đó là một người nào khác. Thì chắc chắn người đó có một mức án thật tàn khốc, phải trả giá đắt cho hành động đã gây ra cho ba Lăng Phong.

- Vậy đó là thứ gì? – Nét mặt ông Hoàng Danh thể hiện sự ngạc nhiên vô cùng.

- Đó là một cái máy kích thích, nó làm cho máy hỗ trợ tim bị rối loạn, đến một mức nào đó, máy trợ tim sẽ bị nổ tung gây nguy hiểm cho người đang sử dụng nó – Bảo Phương mim môi nói lại những gì mà bọn thuộc hạ đã nói với cô – Ông ta đã phải đi cấp cứu vì máy trợ tim nổ tung.

- Vậy cháu có gặp nguy hiểm gì hay không? – Ông Hoàng Danh lo lắng kêu lên – Bọn họ chắc chắn sẽ không để cháu yên đâu.

- Tạm thời ông ta không sao nên cháu cũng bình yên vô sự, còn chưa biết sau này sẽ thế nào? – Bảo Phương cụp mắt buồn bã, cảm thấy lòng đau đốn,

cô đã từng mất ba, nên cô hiểu nỗi lo sợ khi chứng kiến ba mình mất là thế nào. Vậy mà cô lại đẩy người ba mà anh yêu nhất vào con đường chết. - Có phải cháu tưởng chủ là người đã gài thiết bị đó vào trong chiếc hộp hay không?

Bảo Phương gật đầu. Ông Hoàng Danh thở dài một cái rồi nhìn cô nói:

- Chiếc hộp này là ta nhận lệnh từ cấp trên chuyển giao cho cháu mà thôi. Vật ở bên trong được báo cáo là thiết bị nghe lén. Dù chú biết, đưa thiết bị này vào trong chiếc hộp cũng khó mà thu được gì. Nhưng chỉ cần có một tia hy vọng, chúng ta cũng sẽ không bỏ lỡ. Biết đâu trong lúc vô tình hẳn ta nói hớ ra điều gì đó thì sao? Chỉ là không ngờ nó không phải là thiết bị nghe lén. Nhưng người làm vậy có mục đích gì? - Ông Hoàng Danh tự hỏi - Có khi nào giữa bọn họ có mối quan hệ qua lại hay không? - Cháu cũng nghi ngờ như thế - Bảo Phương gật đầu tán thành ý của ông Hoàng Danh.

- Nhưng là ai? Và vì sao lại ra tay như thế? Có phải là có sự uy hiếp nào đó và sự phản kháng hay không - Ông Hoàng Danh nhận định.

Bảo Phương trầm ngâm nghĩ ngợi. Ông Hoàng Danh lần nữa thở dài:

- Cũng tại chú. Biết là nguy hiểm mà vẫn cứ khuyên cháu lao vào.

- Không phải lỗi tại chú. Là cháu tự nguyện - Bảo Phương trấn an ông - Hiện tại cháu muốn xác định xem kẻ nào là người đã đặt thứ đó vào hộp - Bởi vì kẻ đó rất có thể là người đã giết ba cô.

Ông Hoàng Danh cúi đầu, chấp tay lại với nhau, trán tựa lên tay suy nghĩ, lát sau ông ngẩng đầu lên nhìn Bảo Phương như sắp tuyên bố một việc hệ trọng.

- Thật ra có một việc chú giữ lâu lắm ở trong lòng nhưng không nói ra.

Bảo Phương mở to mắt nhìn ông Hoàng Danh, cô nín thở chờ đợi.

Trước ánh mắt của Bảo Phương, ông Hoàng Danh đứng lên, đi đến một cái tủ, trong tủ chất đầy giấy tờ hồ sơ. Trong đó có một hộp gỗ dài có khóa. Ông Hoàng Danh từ từ mở khóa ra, trong đó có một tập hồ sơ đã cũ kỹ. Ông lôi từng thứ ra, trình trọng mở vật bên trong ra trước mặt Bảo Phương. Đường như đây là thứ mà ông không cho ai biết đến.

- Trước khi ba cháu mất, có người từng chụp mấy tấm hình này.

Ông Hoàng Danh lôi một xấp hình trong đó ra đưa cho Bảo Phương xem.

Cô cầm lấy xấp hình ngay lập tức. Chỉ vài giây sau, cô sững sờ đến nỗi những tấm hình đó đều rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Đây Là Sự Thật (3)

Người trong tấm hình đó không phải ai khác mà chính là ông Văn Lâm. Ngoài ra còn có một người nữa, một người mà cô mới gặp gần đây thôi, người mà vừa bị nguy hiểm đến tính mạng.

- Vào khoảng thời gian này, ông ta bắt đầu tìm hiểu thị trường ở Việt Nam. Chủ yếu là chú ý đến những khoáng sản chưa được khai thác của Việt Nam, đặc biệt là sắt thép. Để mọi việc thuận lợi, ông ta tìm người có thể giúp ông ta. Cháu hiểu ý chú muốn nói gì chứ?

Bảo Phương cắn môi không đáp cô ngược mắt nhìn ông Hoàng Danh với đôi mắt muốn nghe tiếp. - Đúng vậy, bọn họ là những kẻ chuyên buôn bán vũ khí. Cho nên cần móc nối nhiều mối quan hệ để thuận tiện trong việc di chuyển (Truyện tình từ: [truyennhanplus](http://truyennhanplus.com)). Chú nghi ngờ, một trong những người mà họ móc nối là chú Lâm của con.

- Ý chú là... - Bảo Phương nghiêng đầu nhìn ông Hoàng Danh.

Ông Hoàng Danh với ánh mắt thâm trầm nhìn cô, rồi đứng dậy bước đến phía cửa nhìn ra bên ngoài, thở dài một tiếng mới nói:

- Chú đã suy nghĩ rất kỹ mọi chuyện. Đường như mọi việc quá trùng hợp, trùng hợp một cách kỳ lạ. Cháu thử nghĩ xem. Trong khi cháu đang nghi ngờ cái chết của ba cháu là do ông ta gây ra. Cái hộp đó lại được chú Lâm của con đưa ra. Là chú Lâm của con muốn giết người diệt khẩu, không muốn để lộ ra quan hệ trước đây của mình với ông ta. Hay là họ đang muốn diễn một tuồng kịch trước mặt cháu, xóa tan hết mọi nghi ngờ.

Sau khi ông Hoàng Danh đưa ra nhận định của mình, Bảo Phương suy nghĩ nửa ngả khụy xuống. Ông Hoàng Danh vội vã đưa tay giữ lấy tay cô:

- Con không sao chứ?

- Không sao – Cô bình tĩnh đáp.

- Chú biết, đây là chuyện rất khó chấp nhận được, nhưng mà...- Ông bỏ dở câu nói của mình bằng một cái thở dài - Chú nghĩ chúng ta phải đối mặt với chuyện này mà thôi.

- Phải! Chúng ta phải đối mặt với chuyện này thôi – Cô đáp hồ hững, sau đó nhìn ông hỏi – Chú có thể giúp cháu điều tra ra tin tức của anh cháu không ạ, anh ấy bỗng nhiên mất tích . Đồi lại, cháu giúp chú lấy đi tính mạng của ông ta.

Vừa nghe tới đây, ông Hoàng Danh mở mắt to nhìn cô cổ chột lưỡng lự, sau đó ông gật đầu: - Được chú hứa với cháu, nhất định sẽ tìm cho ra Bảo Nam

Bảo Phương cáo từ ra về, khi hai người mở cửa, di Dung cũng bê cà phê đi tới. - Cháu phải về sao – Di thất vọng hỏi.

- Dạ phải, đột nhiên ở sở có chuyện. Cháu phải đi ngay – Cô cười đáp rồi từ biệt di Dung ra về. Ra khỏi căn nhà, cô siết chặt tay lại :” cô nhất định phải lấy đi tính mạng, nhưng là tính mạng của ai?” Cô nhếch môi cười khinh bạc một cái rồi cầm lấy điện thoại gọi:

- Anh trai tôi đang ở đâu?

Người ở đầu bên kia có chút ngạc nhiên khi nghe cô hỏi như vậy: - Cô biết.

- Không. Nhưng ông vừa nói cho tôi biết.

- Cô ...- Giọng bên kia tức giận, nhưng sau đó nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh – thế nào, chuyện tôi bảo cô làm, cô đã làm xong chưa?

- Tôi đã hoàn thành rồi. Không tin ông hỏi người của ông đi – Cô hừ mũi nói khiến cho người bên kia phải nheo mắt lại một cách nghi ngờ.

Còn chưa để người bên kia trả lời:

- Đưa tiếp điều kiện của ông đi.

Ông ta phá ra cười trong điện thoại:

- Thật không ngờ cô còn lợi hại hơn cả tôi nữa. Được lắm, chọn cô hợp tác quả thật không sai mà. Vậy thì bây giờ, tôi sẽ đưa ra điều kiện của mình đây.

..... - Xin anh, xin anh! Giúp em chuyện này đi.....- Cô gác máy xong liền gọi điện cho Lăng Phong.

Cuối cùng thì cô cũng đã có thể thông suốt được mọi việc. Ông ta lừa gạt cô lâu như vậy, xem ra đã tính toán hết cả rồi. Vậy thì cô sẽ đánh với ông ta ván bài này vậy.

Bảo Nam tỉnh giấc thấy mình ở một nơi xa lạ, cậu vội mở bừng mắt ra ngồi bật dậy tìm kiếm xung quanh mình. Rồi thở phào nhẹ nhõm khi thấy Thực Quyên đang nằm ngủ mê mang bên cạnh mình. Cô vẫn bình an vô sự.

Bảo Nam cảm thấy toàn thân cậu dường như không còn sức lực , bọn chúng hình như đã tiêm một loại thuốc gì đó vào trong người của cậu, khiến cậu gần như không còn sức lực, lại thêm vết thương vẫn còn chưa khỏi hẳn của mình, Bảo Nam thấy người cậu như rã ra từng khúc một.

Cậu nhớ lại khoảnh khắc mình tỉnh lại từ sau hôn mê. Thực Quyên đã nắm tay cậu lo lắng sợ hãi, điều đó có thể nhận ra qua gương mặt tái xanh của cô cùng với đôi mắt đỏ hoe kia.

Nhìn thấy Bảo Nam tỉnh dậy, Thực Quyên vui mừng khôn xiết, cô vội vã lau nước mắt của mình nói: - Anh tỉnh rồi sao?

Bảo Nam khẽ đưa tay lau nước mắt cho cô:

- Em khóc....- Thật chậm sau đó cậu mới nói tiếp – Xin lỗi.

Thực Quyên áp má mình vào bàn tay cậu, cô khẽ nhắm mắt nói:

- Nếu như em khóc cạn nước mắt mà anh có thể bình an thì em nguyện sẽ khóc cạn hết.

- Khờ quá....- Ngón tay cậu vuốt ve gò má cô trách.

- Anh đói chưa? Em nấu chút cháo cho anh ăn nha – Thực Quyên hạnh phúc nhìn Bảo Nam hỏi.

- Bảo Phương đã biết hết mọi chuyện rồi phải không? – Bảo Nam không trả lời mà trực tiếp hỏi.

- Phải. Là bạn ấy giúp anh lấy viên đạn ra – Thực Quyên gật đầu.

Bảo Nam ngả đầu nằm xuống nhìn lên trên trần thờ dài:

- Xem ra không thể giấu con bé mọi chuyện nữa rồi .

Thục Quyên giúp Bảo Nam ngồi dậy sau đó hâm lại cháo dứt cho Bảo Nam ăn . , từng muỗng, từng muỗng rất cẩn thận, cậu khẽ nói:

- Anh đã khỏe lại rất nhiều rồi, xem ra vết thương sẽ không nhiễm trùng .

Nói xong, cậu định làm vài động tác cho Thục Quyên xem nhưng cô không đồng ý. Vẫn tiếp tục dứt cháo cho cậu ăn . Đang ăn, Bảo nam bỗng hắt đổ chén cháo ôm lấy Thục Quyên ngã người xuống giường, núp dưới cạnh giường, ngay lúc đó cánh cửa phòng bật tung ra.

Một tên lăm lăm cây súng trên tay tiến vào. Bảo Nam lén lút quan sát hắn một cái rồi không đợi hắn tiến đến gần, cậu quăng mạnh cái gối về phía hắn ta khiến hắn ta mất phương hướng phải lao đảo lù lại mấy bước. Cây súng trên tay hắn thì rớt xuống đất,

Bảo Nam ngay lập tức tung người lao đến một cước vào ngay ngực của hắn ta khiến hắn ngã xuống bất tỉnh, cậu vội nhặt lấy. Sau đó dùng hết sức lôi Thục Quyên đang run sợ chạy xuống dưới nhà.

Không ngờ bên dưới cũng đầy nhóc người, một người bị thương như Bảo Nam khó lòng đánh lại bọn chúng chạy thoát thân huống gì còn có Thục Quyên mà bọn chúng chẳng có kẻ nào hiền lành hết. Bọn chúng thấy hai người lập tức bắn súng ngay. Bảo Nam vất vả trốn tránh lại còn mang theo Thục Quyên bên mình, vết thương vẫn còn đau khiến Bảo nam cắn chặt răng không nói gì. Cậu cố thoát ra khỏi bọn chúng.

Nhưng tất cả đều trở nên vô vọng mà thôi, căn nhà đẹp đẽ chẳng mấy chốc trở thành nghĩa địa, cả hai nhanh chóng bị bọn họ bắt giữ.

Điều may mắn nhất là Thục Quyên không sao, cậu cố gắng hết sức lách người sát vào phía cô, khẽ lay nhẹ người cô

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Đây Là Sự Thật (4)

Thục Quyên bị Bảo Nam lay người cũng dần hồi tỉnh, cô cảm thấy sau ót đau nhức, đưa tay sờ phần cổ của mình cô đột nhiên nhớ lại mình và Bảo Nam bị một đám người kéo đến quay bắt. Điều cuối cùng cô nhìn thấy trước khi cô ngất xỉu là vết thương của Bảo Nam bị rách, máu chảy rất nhiều.

Hoảng hốt vội vàng ngồi bật dậy, cô phát hiện mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, sợ hãi cô định hét lên thì một bàn tay bịt kín lấy miệng của cô. Cả người cô kinh hãi, tim đập mạnh, tiếng hét vừa định bật ra khỏi cuốn họng bỗng bị trào ngược trở lại, toàn thân run lên.

- Suyt.....

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai khiến trái tim vừa hoảng loạn của cô lắng dịu lại, Thục Quyên vội quay đầu nhìn lại, cô thấy Bảo Nam đang giơ tay ra hiệu bảo im lặng, vì cậu không muốn đánh động bọn người đang lẩn vờ bên ngoài. Thục Quyên cảm thấy yên tâm vì có Bảo nam bên cạnh và mừng rỡ vì cậu không sao. Cô vội vàng gật đầu tỏ ý hiểu, Bảo Nam mới từ từ hạ tay mình xuống.

Nhưng sau đó cậu đưa tay ôm lấy phần vai bị thương của mình, gương mặt nhăn nhó đầy đau đớn. Thục Quyên hoảng hốt đỡ lấy cậu lo lắng sợ hãi hỏi:

- Anh không sao chứ?

Sắc mặt Bảo Nam tái nhợt, cậu gượng cười nhìn cô lắc đầu tỏ ý mình không sao để Thục Quyên biết mà an tâm hơn. Thục Quyên thấy Bảo Nam như vậy càng đau lòng hơn. Cô quay mặt quang sát xung quanh.

Họ bị nhốt vào trong một cái cabin lớn, ánh sáng duy nhất lọt vào khiến họ có thể thấy được nơi họ bị nhốt là những lỗ hổng rất nhỏ trong cabin mà thôi. Thục Quyên cảm thấy nơi này thật đáng sợ, bất giác rung mình.

Bảo Nam nhẹ nhàng choàng tay ôm lấy cô, vuốt ve trấn an cô:

- Đừng sợ, chúng ta nhất định sẽ thoát ra được.

Thục Quyên dựa vào người Bảo Nam, cảm nhận sự bình an từ người cậu mang lại. Họ từng trải qua nhiều sóng gió nguy hiểm, cô tin rằng dù có thêm bao trở ngại nguy hiểm gì thì họ vẫn nắm chặt tay nhau cùng vượt qua. Cho dù có phải mất mạng, thì ít nhất cô có thể bên cạnh cậu .

- Em không sợ....- Cô đáp, rồi tiếp tục nói – Vì có anh bên cạnh em.

Bảo Nam nhìn cô thật lâu, rồi dịu dàng đặt lên môi cô một nụ hôn. Thục Quyên cũng nhắm mắt khẽ đáp lại. Hoàn cảnh nào cũng được, dù cái gì đang chờ họ ở phía trước cũng được, chỉ cần có Bảo Nam bên cạnh, cô sẽ không còn thấy sợ điều gì nữa. Dù gì, cô cũng đã không còn người thân nào , cũng không còn gì để luyến tiếc.

Lát sau cậu rời cô ra rồi cố gắng ngồi dậy nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Tiếng bước chân và tiếng nói chuyện bên ngoài khá ồn, cậu hiểu mình cần phải nhẫn nại hơn. Nếu cứ thế liều lĩnh ra ngoài, chẳng những cậu mà cả Thực Quyên cũng sẽ gặp nguy hiểm. Hơn nữa, vết thương trên vai gây nhức nhối khiến hoạt động của cậu chậm đi rất nhiều.

Bảo Nam suy tính cặn kẽ về bọn người đã bắt cóc cậu và Thực Quyên. Chúng là ai?

Là do tên khốn Kiến Quốc sai khiến đến để bắt Thực Quyên, ép cô phải trao lại toàn bộ tài sản hay quyền hành điều khiển công ty cho hắn ta. Hay mục đích là nhắm vào cậu.

Bảo Nam siết chặt tay lại, nếu mục đích chính là cậu thì xem ra lần này cậu bị bán trọng thương là do có người cố ý tiết lộ hành tung của cậu rồi.

Nếu thật là ông ta, thì cậu dự đoán đúng rồi. Ông ta thật sự là có mục đích, nhưng mục đích của ông ta là gì? Mọi hy vọng chỉ còn trông chờ ở Bảo Phương, hy vọng cô có thể phát hiện ra vật cậu để lại. Ngay từ phút cậu bị phát hiện địa điểm, cậu đã nghi ngờ ông ta. Cho nên thấy bọn người xông vào, cậu đã để lại cái huy hiệu mà cậu đã lấy được trên người của ông ta.

Người khác có thể không biết, nhưng là Bảo Phương, cô nhất định sẽ biết. Hy vọng cô từ manh mối này có thể truy ra được người bắt cậu và Thực Quyên.

- Nếu lỡ như lời ông ta nói là thật thì sao? – Lăng Phong khẽ nhếch môi, ánh mắt trầm lại hỏi.

- Em không tin lời ông ta nói là thật, là bởi vìem tin anh – Bảo Phương nhìn cậu đáp.

Ánh mắt Lăng Phong nhìn cô đầy ám áp.

- Giữa chúng ta có quá nhiều chuyện xảy ra, em từng cho rằng khoảng cách giữa chúng ta là không thể nào vượt qua được. Nhưng anh đã cho em thấy chuyện của chúng ta là có thể. Vì em mà làm nhiều việc như thế. Cho dù chúng ta không thể ở bên nhau, thì em vẫn tin anh không lừa gạt em.

- Thật ra, sự nghi ngờ của anh không phải là ông ấy. Lúc đầu không muốn em biết là bởi vì anh tôn trọng lý tưởng của em, anh không muốn em bị shock khi biết rằng, chính là người trong ngành đã phản bội. Tuy ba anh từ khi bắt đầu muốn dùng Việt Nam làm nơi khai thác sản xuất của mình mà muốn kết giao với các cấp lãnh đạo trong ngành. Nhưng ông rất ít có mặt ở Việt Nam, mọi chuyện đều giao lại cho chú Minh. Ông ta được coi là thân tín của ba anh ở Việt Nam này. Ông ta là một người rất kín kẽ, cho nên các mối quan hệ xưa nay của ông ta rất khó bị phát hiện. Đến cả việc ông ta cùng mẹ kế của anh vụng trộm, đứa bé vốn cứ tưởng là em trai anh cũng đã lớn anh mới phát hiện ra chuyện này.

- Uhm, cũng may lúc anh thả em ra đã nói tới điều này. Từ lúc đó, khi ông ta nói, em lập tức nghi ngờ. Ông ta giả hoạt thật. Điều em lo lắng nhất là Bảo Nam và Thực Quyên hiện giờ đang lọt vào tay ai. Liệu có phải là ông ta hay không? Hay là ông Kiến Quốc – Nói xong cô thở dài run rẩy, nghĩ đến vết thương trên ai của Bảo Nam.

Lăng Phong xoay người cô lại, ôm chặt lấy cô, áp người cô vào lòng ngực của mình, trấn an nỗi sợ của cô:

- Tin tưởng anh. Anh nhất định sẽ tìm ra Bảo nam và Thực Quyên.

Bảo Phương choàng tay ôm lấy cậu, vùi mặt mình vào lòng ngực cậu, khẽ gật đầu. Cô tin tưởng, hoàn toàn tin tưởng.

Ngày hôm sau, Lăng Phong đến gặp Andy, cô ta chẳng chút nghi ngờ gì hết, vui vẻ choàng tay ôm cổ cậu hôn. Lăng Phong đẩy cô ta ra rồi nói:

- Chúng ta đi thôi.

- Đi đâu cơ – Andy ngờ ngác hỏi.

- Đến nơi em sẽ biết – Lăng Phong dành cho cô ta một ánh mắt thật nồng nàn khiến Andy vui vẻ đi theo.

Lăng Phong đưa cô ta đến một nơi xa xôi, xung quanh tối mịt đáng sợ. Andy khẽ ôm lấy người mình nhìn Lăng Phong hỏi:

- Chúng ta đang đi đâu? Sao lại đến nơi đáng sợ này.

- Ở nơi này rất dễ nói chuyện - Lăng Phong chậm rãi nói.

Ánh mắt cậu nhìn cô ta chăm chú khiến Andy chột dạ.

- Anh... – Cô ta nuốt nước bọt co người lại nhìn Lăng Phong.

Cậu không nói gì thêm chỉ lẳng lặng xuống xe, tựa người vào thành xe, đưa tay hút một điếu thuốc giữa cơn gió lạnh. Andy thấy vậy cũng không nhận được, bước xuống xe hỏi:

- Rốt cuộc anh có lý do gì?

- Bảo Nam đang ở đâu? – Lăng Phong chậm chậm quay người lại nhìn cô ta hỏi

Andy không ngờ Lăng Phong lại biết nên cô ta bị giật mình nhưng vẫn cố gắng nói:

- Anh đang đùa ư? Anh ta là vệ sĩ của em mà. Nhưng anh ta đã bỏ đi đâu thì làm sao em biết được cơ chứ.

- Đừng nói dối nữa. Nếu như không phải là em thì ai lại biết Bảo Nam đang ở đó mà đến bắt. Con gái có bản tính hay phàn nàn, vì sao anh vệ sĩ của em mất tích mà em không lo lắng. Có phải em đã lén lút bỏ máy phát tín hiệu vào người cậu ta hay không? Cho nên xác định rõ vị trí của cậu ta và cho người đến bắt.

Andy bị Lăng Phong nói chúng thì mặt mày xanh xám lại, cô ta sợ hãi thụt lùi lại mấy bước.

- Hai người bọn họ đang ở đâu? – Lăng Phong tiến lại gần cô ta gần giọng hỏi.

- Tôi không biết – Andy yếu ớt đáp.

- Được. Tôi có cách khiến cho cô nhớ ra

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Nhận Ra (1)

Ông Hoàng Danh trở về nhà thì nhìn thấy một chiếc hộp nhỏ đặt trên mặt bàn, đó là một gói bưu phẩm nhưng không hề có tên người gửi. Quá nhiều sự việc xảy ra, ông có lòng đề phòng với mọi thứ vì sự an toàn của bản thân mình. Có chút e dè, ông ta đứng từ xa quan sát gói bưu phẩm kia thật lâu, lắng nghe động tĩnh bên trong gói bưu phẩm. Nhưng dường như chẳng có bất cứ tiếng động nào bên trong cả.

Do dự hồi lâu, ông liền quyết định mở chiếc hộp ra. Chiếc hộp dường như chỉ chứa một vật nhỏ nào đó, ông không dám mạnh tay, chỉ sợ bên trong là một quả bom nổ chậm, chẳng may ông kích thích nó, thì chắc chắn sẽ chết không toàn mạng. Rất nhẹ nhàng, ông dùng dao rọc nhẹ gói bưu phẩm ra. Rồi cẩn thận mở nắp gói bưu phẩm.

Khi nhìn vào cái vật kia, ông ta bàng hoàng sửng sốt vô cùng, còn hơn khi đó là một trái bom nổ chậm nữa. Bởi vì đó là một khẩu K 365.

Ông ta vội vàng cầm khẩu súng này lên xem, bên trong không có viên đạn nào cả. Một cái rùng mình ớn lạnh chạy dọc toàn thân, ông vội vàng mở khóa kết sắt tìm khẩu súng K365 của mình. Khẩu súng màu xám bạc của ông vẫn còn đây, đạn vẫn còn đầy đủ, vậy thì khẩu súng được gửi đến cho ông là của ai? Không lẽ là.....

Ông Văn Lâm trở về nhà trong tâm trạng đầy căng thẳng và mệt mỏi. Đạo gần đây có quá nhiều áp lực đổ lên vai của ông cùng một lúc. Chuyện các cấp lãnh đạo đồng loạt bị ám sát một cách kì lạ và áp lực tìm cho ra tên sát thủ đó. Là âm mưu chính trị hay là do bọn ***** quá khích tạo nên. Chuyện Bảo Nam bị Bảo Phương biết được khiến con bé nổi giận bỏ đi.

Ông ngã người lên ghế dựa đưa tay xoa xoa trán, thím Hà vợ của ông bê vào cho ông một ly nước cam. Thấy vẻ mệt mỏi của chồng, bà nhẹ nhàng vỗ vai ông nói:

- Con bé sẽ hiểu thôi, nó sẽ trở về. Cho nó ít thời gian suy nghĩ đi.

Nghe vợ khuyên, ông gạt đầu bê ly nước cam uống, ánh mắt bỗng chuyển hướng và nhìn thấy một gói bưu phẩm trên góc kệ sát tường. Có chút ngạc nhiên ông hỏi vợ:

- Đó là cái gì vậy?

- À, chiều nay có gói bưu phẩm gửi đến cho anh, em quên nói – Thím Hà chợt nhớ ra bèn đáp rồi đi đến cầm gói bưu phẩm đó đưa cho ông Văn Lâm.

Ông Văn Lâm nhìn gói bưu phẩm không hề có tên người gửi, có chút thắc mắc, ông bèn lấy dao rọc giấy mở gói bưu phẩm kia ra. Sau đó ông chăm chú nhìn vào cái thứ bên trong gói bưu phẩm, giật mình đứng dậy.

- Thế nào, bây giờ có thể nói ra chỗ của Bảo Nam được rồi chứ? – Lăng Phong nhìn Andy ở trong một căn phòng đóng kín lạnh lùng hỏi.

- Em không hiểu anh đang nói gì cả - Andy mím môi cố gắng trấn tĩnh đáp – Cũng chẳng có gì để nói.

- Vậy chúng ta nói chuyện mà em có thể trả lời đi. Tại sao em lại tiếp cận tôi? – Lăng Phong nhếch môi cười nhạt nhìn cô ta đầy uy hiếp.

- Một người đàn ông ưu tú như anh, đương nhiên phụ nữ muốn sở hữu rồi – Andy bình tĩnh đáp.

- Vậy sao – Lăng Phong hừ mũi hỏi – Vậy tại sao lại đặt máy nghe lén trong phòng của tôi, tại sao đặt máy theo dõi vào trong xe của tôi. Mục đích em

tiếp cận tôi chẳng phải là muốn đặt những thứ đó, để có thể theo dõi động tĩnh và công việc của tôi đúng không?

- Haha...anh nói xem, nghề của em là người mẫu, còn nghề của anh là vận chuyển hàng hải. Hai nghề hoàn toàn không liên quan gì đến nhau. Vậy thì vì sao em lại phải theo dõi anh cơ chứ? – Andy cười phá lên đáp.

- Đúng vậy, hai nghề của chúng ta hoàn toàn khác nhau, không có lí nào cô lại làm như thế - Lăng Phong nheo mắt nhìn Andy thâm trầm – Nhưng nếu có người cũng làm cùng ngành nghề vận chuyển này như tôi thì sự cạnh tranh là điều không tránh khỏi, và người đó chính là người đã sai khiến em tiếp cận tôi.

Andy nghe Lăng phong nói, cô biết mình đã bị bại lộ thân phận rồi. Giương mặt cô ta tái xanh, cô ta cắn chặt môi của mình lại, bước thụt lùi. - Hai người họ hiện đang ở đâu.

- Tôi không thể nói được. Chỉ cần cô ấy làm đúng theo lời yêu cầu, họ sẽ thả anh của cô ấy ra ngay – Dù sợ hãi vô cùng nhưng Andy vẫn nhát mực không nói ra.

- Đó là yêu cầu gì? – Lăng Phong lạnh giọng hỏi.

- Tôi không biết. Ông ta chỉ bảo tôi lại một yêu cầu cho chính anh mà thôi.

Ánh mắt sắc nhọn của Lăng Phong chiếu tới Andy khiến cô ta sợ hãi, không đợi cậu hỏi thêm câu nào nữa, cô ta đã nói ra:

- Ông ta muốn anh ngừng giao dịch lô hàng đó.

Ánh mắt của Lăng Phong bỗng trở nên thâm trầm hơn bao giờ hết. Cậu đứng bật dậy, dường như trong suy nghĩ vừa lóe lên một điều gì đó. Cậu mặc kệ Andy với căn phòng kín mít, bước thật nhanh ra ngoài, lập tức gọi điện thoại cho Jay ra lệnh.

- Bảo vệ sĩ không cho bất cứ người nào vào phòng của ba mình.

- Có chuyện gì xảy ra à. Yên tâm đi, bác trai khỏe lắm, bác ấy và Bảo Phương đang nói chuyện với nhau. Lăng Phong nghe xong thì kinh sợ gác máy phóng xe thật nhanh đến bệnh viện. Tay cậu siết chặt lại, cậu hy vọng mình không đến muộn, hy vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Cậu biết đối với Bảo Phương, Bảo Nam vô cùng quan trọng, cô có thể vì Bảo Nam từ bỏ hết mọi nguyên tắc mà mình theo đuổi. Và cái giao dịch giữa cô với chú Minh, chắc chắn là phải dùng cậu hay ba cậu trao đổi. Bọn người này muốn cùng lúc có thể đạt được hai mục tiêu. Một là ngăn chặn được giao dịch gây bất lợi cho chúng, hai là dùng mạng trao đổi mạng.

Cậu hồn hênh chạy thật nhanh vào bên trong phòng bệnh của ba mình, cánh cửa bật tung ra.

Tất cả mọi người đồng loạt quay đầu lại nhìn cậu, Bảo Phương lên tiếng gọi trước tiên:

- Phong! Anh đến rồi sao.

- Con đến rồi sao? – Ba cậu đang ngồi dựa lưng vào tường nhìn cậu. Bảo Phương ngồi bên cạnh ông, em sắc mặt thì dường như hai người vừa nói chuyện gì đó rất hòa hợp.

Mọi thứ vẫn chưa có gì xảy ra, lăng Phong thờ phào nhẹ nhõm. Cậu có gắng lấy vẻ bình tĩnh ngày thường của mình, bước vào mỉm cười với Bảo Phương và ba mình.

- Hai người vừa nói gì với nhau thế?

- Em hỏi, có phải khi bác bắt đầu gia nhập vào Việt Nam, bác đã đến tìm ba em muốn dứt lốt hay không? – Bảo Phương thẳng thắn đáp.

Lăng Phong có chút sững sờ, cậu không ngờ cô lại hỏi thẳng ba cậu như vậy. Còn ba cậu thì phá ra cười nói: - Con bé thật là thẳng tính, vừa đến thăm liền hỏi ngay. Quả thật khi vừa đến, ông ấy là người đầu tiên ba khâm phục. Bởi vì trước khi tìm đến ông ấy, ba đã làm quen được với tất cả những nhà lãnh đạo của các cấp. Cho nên, những người khác trả lời có chút e dè, dù họ từ chối nhưng không hề dùng lời nói dứt khoát và thẳng thắn như ba của Bảo Phương. Chẳng những từ chối mà trước khi đi, ông ấy còn đưa ra một câu cảnh cáo thế này:” Ông vào Việt Nam để làm ăn, tôi rất hoan nghênh, nhưng một khi ông phạm pháp, tôi nhất định sẽ bắt ông.”

- Đúng là tác phong của ba con – Bảo phương cười nhẹ.

Hai người cùng nhau ra về, Bảo Phương dùng khăn lau đi những vệt mồ hôi còn đọng lại trên mặt của Lăng Phong. Cậu nhìn cô thật lâu sau đó nắm lấy tay cô thật chặt. Thật lâu sau, cậu mới lên tiếng:

- Ông ta đưa ra điều kiện với em là phải giết chết ba anh đúng không?

Bảo Phương không chần chừ gật đầu.

- Nếu như không thể nào tìm được Bảo Nam thì sao, liệu em có chấp nhận theo yêu cầu của ông ta hay không?

- Sẽ không – Cô đáp ngay lập tức, sau đó mới chậm chậm nói – Đúng là Bảo Nam đối với em rất quan trọng, nhưng em sẽ không vì vậy mà đánh đổi một mạng người để cứu anh ấy. Đặc biệt ông ấy lại là ba của anh. Lờn Bảo Phương nói khiến Lăng Phong cảm thấy rất hạnh phúc. Điều này có nghĩa là cô đã chấp nhận cậu và ba cậu, dù thân phận hai người có là gì đi chăng nữa.

- Cảm ơn em – Cậu nhìn cô khẽ cười ảm áp nói.

Bảo Phương đưa tay vòng ôm lấy eo cậu, tựa đầu vào lòng cậu nói:

- Thật ra có lẽ vì em tin tưởng ở anh, tin tưởng anh có thể cứu Bảo nam ra.

- Anh nhất định sẽ mang Bảo Nam về bên cạnh em

- Cảm ơn anh.

Tay Lăng Phong siết cô thật chặt, cả hai người giờ đây trong lòng đã không còn vách ngăn nào nữa . Chỉ cần mọi chuyện được giải quyết xong, họ có thể hạnh phúc bên nhau.

- Hừm- Jay đột nhiên bước ra tầng hắng.

Hai người buông nhau ra quay đầu nhìn Jay, mặt Bảo Phương có chút xấu hổ nên đỏ ửng lên.

- Đến lúc rồi, con cáo đang ra khỏi hang – Jay cười khẽ nháy mắt trêu chọc hai người bọn họ nhưng vẫn thông báo.

Ông nhận được khẩu súng K365 thì quyết tâm xem xét lại nơi mà mình đã cất giấu khẩu súng. Vốn ông đã định quăng bỏ nó đi, nhưng vì nó nhắc ông rằng, những ý định của mình vẫn chưa được hoàn thành, nên ông muốn đợi đến khi mình có thể thực hiện những điều mình mong muốn thì mới đem nó bỏ đi.

Thật không ngờ nó lại xuất hiện như thế trước mặt ông. Vậy thì ai là kẻ đã gửi cây súng đó, hẳn ta đã biết chỗ ông cất giấu khẩu súng từ khi nào?

Ông chạy đến mảnh đất trống thuộc quyền sở hữu của mình, ở đó có một cái cây, ông đã chôn chiếc hộp đựng khẩu súng dưới gốc cây đó.

Ông nhanh chóng dùng cuốc cuốc phần đất đã chôn chiếc hộp lên. Chiếc hộp đã bị thời gian bào mòn, nhưng vẫn không hư hại gì cả. Ông vội vã mở chiếc hộp bên trong ra.

Khẩu K365 vẫn còn nằm nguyên trong chiếc hộp. Ông giật mình nhìn lại khẩu súng K365 trên tay mình, vậy thì khẩu súng này là bản sao chép. Vậy thì ai đã gửi ch ông và vì mục đích gì? Chợt ông lơ mơ nhận ra điều gì đó, định đóng chiếc hộp lại rồi rời khỏi nơi này thì

- Quả nhiên là chú.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Nhận Ra (2)

Người đàn ông giật mình quay sang nhìn Bảo Phương, bàn tay cầm cây súng K365 bỗng trở nên lúng túng.

Bảo Phương nhìn ông ta một cách không thể tin được sự thật trước mắt mình.

- Con đã nghĩ không phải là chú, vậy mà....

- Không, Bảo Phương con đừng hiểu lầm – Ông Văn Lâm lung túng siết chặt cây súng trên tay mình nói, khẩu súng này và khẩu súng ông vừa nhận được quả thật là giống y như K365, mà Bảo Phương lại đang điều tra về những người sở hữu loại súng này, rất có thể đang giữ súng của ba cô.

- Hiểu lầm. ..., chú cho là con có thể hiểu lầm hay sao – Bảo Phương phẫn nộ hét lên – Nếu đó là hiểu lầm, vậy cây súng trên tay chú từ đâu mà ra. Nó chắc chắn không phải là của chú.

- Phải! Cây súng này không phải là của chú. Chú cũng chỉ vừa mới đến đây mà thôi, cây súng này là chú nhặt được dưới đất – Ông Văn Lâm vội vã giải thích.

- Chú có nhận ra nó hay không? – Bảo Phương dùng đôi mắt oán trách nhìn ông hỏi.

- Nó là- Ông Văn Lâm nhìn cây súng trong tay mình không khỏi rung mình.

- Dù con chưa bao giờ nhìn thấy, nhưng con chắc nó chính là khẩu K365 thất lạc của ba con – Cô khẳng định chắc nịch khiến ông Văn Lâm tái xanh nhìn cô.

- Con đã hy vọng người giết ba con là chú Danh chứ không phải chú. Vậy mà sự thật cuối cùng đã phơi bày ra trước mắt con như thế này. Tại sao chú lại làm như vậy chứ? Tại sao chú lại bắn chết ba con – Cô gào lên trong sự giận dữ không nguôi.

- Bảo Phương! Con nghe chú nói đi, sự thật không phải là chú. Ba con với chú là anh em đồng sinh ra từ với nhau, lẽ nào chú lại hại chết ba của con.

- Vậy thì tại sao khẩu súng đó lại ở trên tay của chú – Bảo Phương không tin vào lời ông Văn Lâm nói nữa, bởi vì sự thật đã rành rành trước mắt – Tại sao chú lại đến đây?

Ông Văn Lâm muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

- Có phải là bởi vì khẩu súng mà con đã gọi đến cho chú đúng không? Chú hoảng hốt khi thấy nó, chú tưởng rằng có người đã biết bí mật của chú. Để thăm định lại, chú chạy đến nơi đây. Có phải đây là nơi chú cất giấu cây súng của ba con hay không? – Cô phẫn nộ nhìn ông hỏi.

Ông Văn Lâm đôi mắt có chút mệt mỏi.

- Cây súng mà con gửi đến cho chú là một khẩu súng giống y hệt khẩu K365. Nói đúng hơn, nó là bản sao của khẩu K365. Vì vậy chú vừa nhìn thấy nó lập tức rơi vào cái bẫy này ngay – Cô tiếp tục nói, nhưng trong giọng nói đã nghẹn ngào không thôi.

- Bảo Phương, hiện giờ thời gian rất gấp, chú không tiện giải thích cho con nghe. Đợi đến về nhà, chú cháu mình từ từ trò chuyện. Chú sẽ giải thích hết mọi việc cho con nghe – Ông Văn Lâm dường như rất sốt ruột, muốn mau chóng đi khỏi nơi này.

Nhưng Bảo Phương chẳng những không nghe lời ông ta nói mà cô còn đưa tay móc khẩu súng từ sau thắt lưng của mình ra chìa về phía ông Văn Lâm.

- Ngay bây giờ và ngay tại đây, con muốn chú nói rõ ràng về cái chết của ba con - Cô cương quyết biết cho được sự thật – Bao nhiêu năm qua, được chú chăm sóc và yêu thương. Con thật sự vô cùng cảm kích chú, con đã coi chú như ba của con, thương yêu và kính trọng chú vô cùng. Nhưng mà...chẳng thà là chú cứ để anh em con sống mờ mờ như thế còn hay hơn. Vì sao, chú lại nuối lớn tui con rồi đẩy từng đứa một làm vật con cò cho chú lợi dụng cơ chứ. Vì sao, chú lại nhẫn tâm như thế.....- Nước mắt cô rơi xuống mặt, nhỏ xuống mặt đất, chất chứa sự đau đớn khôn tả.

Ông Văn Lâm nghe những lời trách móc của Bảo Phương, nhìn cây súng trên tay cô chìa về phía mình, bỗng giật mình nhận ra điều gì đó.

Tất cả hoàn toàn không phải là một sự trùng hợp.

- Bảo Phương, con tin hay không tin cũng được. Nhưng chú xin lấy danh dự ra thề, chú không hề làm chuyện gì có lỗi với ba của con. Nuôi dưỡng hai anh em con là vì tình anh em với ba của con.

- Nếu là tình anh em, vì sao chú lại không chịu điều tra ra cái chết của ba con? Vì sao lại đẩy Bảo Nam vào con đường nguy hiểm như thế? Vì sao lợi dụng con để hại người? – Bảo Phương ghiền răng nói ra những điều cô cho là bi ối.

Trước những câu hỏi của Bảo Phương, ông Văn Lâm thờ dãi một cái, quyết định giải thích tất cả mọi việc mà bấy lâu nay ông vẫn giữ trong lòng.

- Bảo Phương! Chú biết, lâu nay con vẫn thầm trách chú vì sao không có gắng điều tra ra người đã giết ba con. Nhưng hơn ai hết, chú là người muốn tìm ra kẻ đó. Bởi vì chú đang đứng trên cương vị vừa là cảnh sát vừa là bạn thân nhất của ba con. Nhưng khi ba con mất, có tới hai băng nhóm đầu đá với nhau. Mà cả hai đều đó những thế lực ngầm chống lưng, con muốn công khai điều tra sẽ gặp nhiều trở ngại. Còn âm thầm điều tra, thì rất khó mò ra. Dường như cái chết của ba con là một bài toán đồ khó giải đối với chú. Nhưng chưa bao giờ chú nguôi hy vọng tìm ra sự thật cả. Còn chuyện của Bảo Nam, như chú đã nói trước đây. Là do thằng bé đã nghe được thông tin từ ai đó, rồi nhất quyết đòi đi, chú vì sự an toàn cho thằng bé, đành đồng ý chấp nhận, còn hơn để Bảo Nam liều lĩnh đi một mình như thế. Còn về phần cháu ...

Ông Văn Lâm chau mày nhìn cô thật lâu, mới nói tiếp:

- Chú hoàn toàn không biết gì hết. Chú lợi dụng cháu, là lợi dụng chuyện gì mới được?

Nghe ông Văn Lâm nói, Bảo Phương sững người nhìn ông chăm chú. Biết ông đã nhiều năm, dù rằng cô sống trong trầm lặng, nhưng về tính tình và cử chỉ của ông Văn Lâm, cô biết rất rõ. Ánh mắt của ông khi nhìn cô rất sáng, trong đó chỉ ẩn chứa sự ngạc nhiên kì lạ, chứ không hề có chút giấu giếm gì cả.

Cánh tay cầm súng của cô có chút run run, cuối cùng cô đã có thể xác định mà không có chút nghi ngờ gì cả. Sự phân vân, sợ hãi cùng hy vọng người đó không phải là ông Văn Lâm, cuối cùng cũng đã có đáp án rồi. Quả nhiên, ông ta dùng tâm lý, chuyển hướng nghi ngờ của cô về phía ông Văn Lâm.

- Có phải chú Danh đã nói gì với con hay không?

- Phải. Chú ấy cho con xem hình của chú với ba Lăng Phong, chú ấy nói, hai người đang hợp tác với nhau.

- Quả thật năm xưa, ông ta có đến tìm chú và ba con. Nhưng cả chú và ba con đều dứt khoát từ chối ông ta. Bảo Phương, con hãy tin, lý tưởng của chú và ba con xưa nay đều giống nhau.

Bảo Phương gạt đầu. Cô tin, vì chỉ có những người nói về lí tưởng của mình mới có đôi mắt chân thật như thế.

Bảo Phương đang định buông tay súng của mình thì từ phía sau có người lao đến nắm lấy tay cô hất văng khẩu súng. Hơi thở người đó dồn dập, quát lên:

- Em điên rồi hay sao.

Giọng nói đó là của Trí Lâm, cậu trên đường về nhà, thấy sắc mặt ông Văn Lâm không tốt lên xe chạy đi, lo lắng có chuyện gì nên cậu vội đuổi theo. Vì đi sau nên không biết ông Văn Lâm nên phải mất thời gian đi tìm đến đây, vừa đến đây đã thấy cảnh tượng này.

- Trí lâm – Cả bảo Phương và ông Văn Lâm đều kêu lên.

- Ba, ba không sao chứ? Sao ba lại chạy đến đây một mình thế này – Trí lâm nhìn sang bên ba cậu lo lắng hỏi.

Bảo Phương cũng nhìn ông dò hỏi.

- Là di Dung gọi ba đến đây, nhưng khi ba tìm đến nơi này chỉ thấy khẩu súng này dưới đất mà thôi. Không biết di Dung con ra sao nữa. Ba linh cảm có chuyện gì không hay.

- Thôi chết chú Danh – Bảo Phương giật mình kinh hãi la lên.

Đột nhiên từ xa, một tiếng súng vang lên

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Nhận Ra (3)

Bảo Phương chỉ thấy gương mặt ông Văn Lâm căng thẳng lao đến đẩy mạnh cô và Trí Lâm sang một bên rồi ông ôm lấy ngực kêu khê một tiếng rồi ngã xuống trước mặt cô. Máu từ ngực chảy qua kẽ tay của ông một màu đỏ thẫm.

Bảo Phương hoảng hốt gào lên:

- Chú.....

Trí Lâm nhanh tay rút súng của mình ra bắn trả đối phương trước khi hắn ta kịp nổ tiếng súng thứ hai về phía họ. Hắn ta vội vã tránh né đường đạn về phía mình. Bảo Phương quay đầu nhìn về phía hắn chỉ thấy được cái bóng thoáng qua của hắn, nhưng cô khẳng định kẻ đã nổ súng về phía họ chính là hắn ta – ông Hoàng Danh.

Giữa tiếng súng nổ, Bảo Phương bật dậy lao đến bên ông Văn Lâm, kéo ông vào một góc của container trốn tránh. Tiếng súng nổ trong cuộc đấu súng của Trí Lâm với ông Hoàng Danh vẫn vang lên âm ỉ bên tai họ.

Bảo Phương run rẩy đưa tay giữ chặt miệng vết thương trên ngực ông Văn Lâm, ngăn không cho nó chảy máu tiếp. Nước mắt rơi trên gương mặt cô, cô nghẹn ngào nói:

- Chú hãy ráng lên, con lập tức gọi điện cho xe cấp cứu đến ngay đây.

Nói xong cô bèn lấy điện thoại gọi cho cấp cứu, giọng cô run lên, nói đứt quãng nơi họ đang ở. Ông Văn Lâm nhìn cô thều thào lên tiếng, sắc mặt ông trở nên trắng bệch.

- Chú xin lỗi, là chú đã hại Bảo Nam.

- Chú đừng nói gì hết, hãy giữ sức chờ xe cứu thương tới – Bảo Phương lắc đầu, nước mắt rơi trên mặt cô nghẹn ngào nói, ngăn không cho ông Văn Lâm nói tiếp.

- Không – Ông Văn Lâm chụp lấy tay cô lắc đầu nói – Hãy để chú dung chút dừng cảm cuối cùng này để nói ra hết.

- Chú...- Bảo Phương yếu ớt kêu.

- Năm đó, chú rơi vào tuyệt vọng khi chẳng thể nào tìm ra hung thủ giết ba con. Canh cánh trong lòng, tự trách bản thân bất tài không thể điều tra ra, khi mà lúc nào đứng trước mộ ba con chú cũng tự hứa sẽ điều tra ra tên hung thủ đó cho bằng được. Cho nên...khi Bảo Nam kiên quyết đòi đi, chú cho rằng đó cũng có thể là một tia hy vọng. Tia hy vọng duy nhất trong sự tuyệt vọng của chú. Cho nên, chú đã không quyết liệt ngăn cản thằng bé, để rồi

chính tay mình đẩy thẳng bé vào trong hố sâu của sự nguy hiểm.

- Tụi con không trách chú đâu – Bảo Phương roi nước mắt nói.

- Chú cũng đã từng tự hỏi mình, liệu làm như vậy là đúng hay là sai? Nhưng chú đã luôn tự bào chữa cho lỗi lầm của mình là, nếu chú không đồng ý thì Bảo Nam cũng sẽ ra đi. Là chú ích kỷ, cho nên mới khiến hai anh em con xa cách nhau. Bảo Nam thì sống trong khổ sở. Chú rất hối hận, hối hận, chú có lỗi với hai anh em con, có lỗi với ba của con.

- Không đâu. Con tin anh Bảo Nam cũng không trách chú. Chú nói đúng đó, dù chú có ngăn cản thì với tính cố chấp của mình, Bảo Nam vẫn nhất định sẽ ra đi mà thôi – Bảo Phương muốn xoa dịu sự ân hận của ông Văn Lâm Ba con cũng sẽ không trách chú, đời này, ba con có người bạn như chú là sự may mắn nhất của ông ấy.

- Cảm ơn con, Bảo Phương. Cuối cùng thì hung thủ cũng đã lộ diện ra. Chỉ tiếc rằng chú không thể tận tay bắt hắn ta về quy án – Ông Văn Lâm nói trong sự hối tiếc, nhưng ánh mắt của ông có phần nhẹ nhõm khi đã biết kẻ phản bội ngành, kẻ bán đứng anh em, và là hung thủ sát hại người bạn thân nhất của mình.

- Hãy bắt ông ta, xin cháu thay chú bắt ông ta, để ông ta trả giá cho cái chết của ba cháu. Để chú có thể gặp mặt ba cháu mà không hổ thẹn – Ông siết chặt tay Bảo Phương cầu xin.

- Con hứa với chú, bằng mọi giá. Con sẽ bắt được hắn ta – Bảo Phương gật đầu hứa.

Đôi mắt ông Văn Lâm mệt mỏi khép lại, tay ông vẫn nắm chặt lấy tay Bảo Phương nhưng khóe miệng ông nở một nụ cười mãn nguyện. Cô hoảng sợ thét lên:

- Chú, con xin chú, cố gắng lên. Xe cấp cứu sắp đến rồi...chú đừng nhắm mắt. Chú còn phải chứng kiến kẻ giết ba con bị pháp luật trừng trị mà.

Bảo Phương ra sức lay người ông Văn Lâm, nước mắt cô rơi đầy gương mặt, roi xuống thấm đẫm áo ông Văn Lâm. Bàn tay ông rơi xuống khỏi tay cô.

Trí Lâm nghe Bảo Phương kêu gào, cậu hoảng hốt lao đến gọi:

- Ba, ba ơi...

Cậu nhìn đôi mắt nhắm nghiền của ông Văn Lâm, cơ thể ông bất động, máu trên ngực ông thấm đỏ tay Bảo Phương. Hai chân khụy xuống bên cạnh thân thể của ông. Cây súng trên tay cậu rơi xuống, tiếng động càng thêm phần đau đớn.

Đầu đó vang lên tiếng thảng xe vang dội, ông Hoàng Danh quyết định rút lui thoát thân.

Bảo Phương liền chớp lấy cây súng k365 của ba mình rơi dưới nền đất đuổi theo.

Bắt đầu từ khẩu K365 này, thì hãy để chính nó kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Nhận Ra (4)

Bảo Phương chạy đuổi theo ông Hoàng Danh, cô siết chặt cây súng trên tay, quyết tâm phải bắt được ông ta. Ông Hoàng Danh vừa chạy vừa nhả súng về phía cô. Bảo Phương phải vấp và né tránh và không để mất dấu ông ta.

Hai người chạy đến một đoạn khá xa. Cuối cùng ông Hoàng Danh cũng dừng chân đứng lại, bởi vì trước mặt ông ta là một con đường bị những container chắn lối.

Ông ta đứng lại, dù hơi thở đờ ỉa nhưng nét mặt của ông ta không hề thay đổi. Ông ta từ từ quay đầu nhìn lại, không hề sợ hãi khẩu súng trên tay của Bảo Phương đang chĩa về mình.

- Bỏ súng xuống, theo tôi về đồn. Tôi sẽ để pháp luật trừng trị thích đáng tội ác của ông.

Ông Hoàng Danh bèn quăng bỏ cây súng của mình xuống đất, nhưng không phải ông ta sợ cây súng trên tay Bảo Phương mà là vì ông biết cô sẽ không dám.

- Được thôi, vậy thì cháu cứ bắn ta đi – Ông Hoàng Danh mở miệng cười nhạo bảo cô.

- Đừng

- Ông tưởng tôi không dám sao? – Bảo Phương siết chặt cây súng trên tay mình bắn một phát giữa hai chân ông ta.

Ông Hoàng Danh bị phát súng làm kinh sợ một chút nhưng sau đó ông ta nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình tĩnh của người nắm được tất cả mọi thứ trong bàn tay.

- Để ta cho cháu biết một tin thú vị nha.

Nói xong ông ta cho tay vào túi, Bảo Phương chăm chú nhìn theo vật thể ông ta lấy ra, sự căng thẳng khiến tay cầm súng của cô run lên.

Nhưng thứ mà ông ta lấy ra không phải là một khẩu súng mà là một tấm hình chụp Thực Quyên và Bảo Nam đang hôn mê. Ông ta quăng tấm hình về phía Bảo Phương, tấm hình rơi xuống đất khiến Bảo Phương nhìn rõ hơn tình trạng của Bảo Nam và Thực Quyên. Sắc mặt của Thực Quyên đầy sự sợ hãi, còn Bảo Nam thì xanh xao đau đớn.

Bảo Phương run lên giận dữ nói:

- Hóa ra là ông cho người bắt họ. Bây giờ họ ở đâu.

- Sinh mạng của họ đang ở trong tay cháu. Giờ thì cho cháu hai sự lựa chọn. Một là bắn chết ta, hai là để ta đi, nếu không, sẽ có vật hy sinh, chắc là cháu hiểu ý chú.

Ông ta khẽ cười khi thấy ánh mắt sa sầm của Bảo Phương, tiếp tục chơi trò tâm lý với cô.

- Trong lúc cháu suy nghĩ, để chú kể cho cháu nghe toàn bộ sự thật mà bao lâu nay cháu muốn biết. Bảo Phương mở to mắt nhìn ông ta, cả người run lên. Cô nhớ lại hình ảnh của ba mình trong đêm đó, mùi máu tanh nồng, đỏ thẫm đầy đáng sợ.

- Năm xưa, ta, cha cháu, và Văn Lâm là ba cán bộ ưu tú nhất của ngành, cùng được đề bạt một lúc. Ta rất hy vọng mình có thể dung hết sức mình để giành lấy vị trí đó. Mỗi ngày, ta không ngừng tích cực điều tra phá án. Cho đến một hôm, bọn ta được điều động đi bắt một tổ chức ma túy. Mà tin tức đó lại là do ta phải đánh đổi rất nhiều mới ra được. Nhưng chỉ vì ba của cháu bắt được tên trùm mà được thăng chức. Bọn người kia chỉ vỗ tay khen ngợi ba cháu, còn ta thì sao, chức vụ đó lí ra đã thuộc về ta mới đúng. Có biết ta tức giận đến cỡ nào hay không? – Ánh mắt ông ta bỗng đỏ ngầu đầy đáng sợ.

Bảo Phương cảm thấy lạnh người trước ánh mắt đỏ của ông ta.

- Coi như ta chấp nhận bỏ qua chuyện đó. Ta hy vọng lần tới ta có thể dung sự cố gắng của mình để thăng tiến. Chứng tỏ cho mọi người năng lực của ta. Và cơ hội lần thứ hai đã đến. Trong cuộc truy bắt mấy tên cướp ngân hàng, ta tích cực truy đuổi bọn người đó, còn cùng tên đàn em đánh nhau một trận, chỉ vì trong lúc ta xây chân mà tên đàn em đó trốn được. Nhưng chính ta đã bắn bị thương tên đàn em đó, từ hấn mới khía ra được kẻ chủ mưu đứng phía sau lưng. Ta cứ nghĩ, vị trí lần này đã thuộc về ta. Nhưng ba của cháu, ông ta lại đề cử Văn Lâm chứ không phải là ta – Ông Hoàng Danh phẫn nộ gào lên.

- Lúc đó, chú Lâm cũng nổ súng về phía tên cướp đó. Cho nên viên đạn đó chưa chắc là do chú bắn ra – Bảo Phương từng nghe kể lại vụ việc này – Ba cháu chỉ nhìn thấy chú Lâm bắn mà không hề nhìn thấy chú. Cho nên mới đề cử chú ấy thăng chức. Vì sao chú không nói ra cho mọi người biết.

- Nói ra, nói ra thì được gì nào. Họ đã nhầm lẫn, không lí nào chịu sửa chữa. Khi ta nói về công lao của mình trong truyện của ba cháu. Họ đã gạt đi, trong mắt họ lúc ấy chỉ có ba cháu mà thôi. Cho nên chuyện lần này cũng như vậy mà thôi. Ta không cam tâm, vì sao cả hai lần, ta đều là người bị cướp hết công lao như vậy – Ông ta ghiền rang nhìn cô trừng trừng nói – Điều đáng hận nhất là, cô ấy cũng chỉ có ba cháu mà thôi.

- Cô ấy, ý ông là cô Dung ư?

- Phải! Chú thích cô ấy, cô ấy là một nữ cảnh sát nhiệt tình vui vẻ. Vừa gặp mặt, chú đã thích cô ấy rồi. Cô ấy là đàn em của ba cháu, cũng là cấp dưới của ông ấy. Cho nên cô ấy rất ngưỡng mộ ba của cháu. Rồi dù nhận lời làm vợ của chú, cô ấy vẫn nhìn ba cháu với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

- Chỉ vì lí do đó mà ông giết ba tôi ư – Bảo Phương không ngờ ông ta lại là kẻ thù hằn đáng sợ như thế.

- Không phải. Năm đó khi người của ba thằng nhóc đó đến tìm chú, ông ta đã đưa ra một cái giá vô cùng hấp dẫn. Nhưng chú từ chối.

- Ông đã từ chối vậy vì sao còn dính líu đến bọn họ - Bảo Phương nhìn ông ta khó hiểu. Vì sao khi ba của lãg Phong cho người đến tìm ông ta để mua chuộc thì từ chối, bây giờ lại tiếp tay cho bọn chúng.

- Bởi vì mẹ của chú lúc đó cần một số tiền để mổ. Mà đồng lương của chú khi đó còn quá thấp, cho nên cuối cùng chú đã chấp nhận yêu cầu đó của bọn họ. Không ngờ sự việc lần này lại bị ba cháu phát hiện. Chú vì sợ ba cháu tố cáo mình cho nên chạy đến tìm ông năn nỉ. Không ngờ khi tìm đến nơi thì đã nghe tiếng súng nổ ầm ỉ. Chú vội vã chạy đến đó thì thấy ba cháu vừa bắn chết một tên. Ta đã chạy đến hỏi đã xảy ra chuyện gì, còn giúp ông ấy bắn hạ một tên. Sau đó ta cầu xin ba cháu cho ta lấy công chuộc tội. Nhưng ông ấy vẫn cố chấp không đồng ý. Ta đã nghĩ, cuộc đời mình không thể cứ chầm dứt tại nơi này, cho nên ta đã dung khẩu K365 của ông ấy để bắn chết ông ấy. Bởi vì, chỉ khi ông ấy chết, sẽ không có ai đứng ra tố giác hành vi phạm tội của ta.

- Ông là đồ khốn – Bảo Phương tức giận mắng.

- **** hay lắm ...- Ông Hoàng Danh chợt nhát nói – Tính cách của Bảo Nam rất giống ba cháu, trầm tĩnh, lý trí . Còn cháu thì lạnh lùng.

- Cũng là nhờ ông ban cho tôi – Bảo Phương khinh bỉ mắng.

- Khi ta biết, mục đích của Bảo Nam là làm cảnh sát để điều tra cái chết của ba mình. Ta đã rất sợ, ta sợ có một ngày tìm ra sự thật. Cho nên ta đành phải đẩy anh trai cháu vào con đường chết. Ta làm như vô tình tiết lộ cho bạn của Bảo Nam về thông tin, nó được người của HK để ý. Mà HK có quan hệ với bọn tội phạm mafia liên quan đến cái chết của ba cháu. Chúng ta cần người vào làm gián điệp thăm dò hành vi phạm tội của bọn chúng. Quả nhiên, Bảo Nam lập tức xin được đi. Ngày giao nhiệm vụ cho nó, ta cảm thấy thật nhẹ nhõm vô cùng. Cuối cùng cũng có thể đẩy một quả bom nổ chậm đi nơi khác. Ta cứ nghĩ như vậy là có thể an tâm rồi. Ông Văn Lâm cũng không dám mạnh tay điều tra , cho nên ta hoàn toàn cho sự việc chìm vào quên lãng, cho đến khi

Ông ta đảo mắt nhìn Bảo Phương

- Không ngờ cháu cũng thi vào công an điều tra. Và ta phát hiện, cháu và Trí Lâm đang tìm cách lấy cho được bằng danh sách những người sở hữu khẩu K365. Và ta quyết định, một tên bắn hai đích.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Nhận Ra (5)

Bằng cách ép buộc Bảo Nam phải ám sát những người có tên trong danh sách có đúng không? – Bảo Phương mím môi nói ra sự nham hiểm của hắn ta – Và mục đích của ông chính là muốn dư luận đổ xô lên, gây sức ép mạnh mẽ lên vai chú Lâm. Mục đích chính của ông là đẩy chú ấy ra khỏi vị trí hiện tại có đúng không? Ông Hoàng Danh nheo mắt nhìn Bảo Phương một cách thâm hiểm. Vài giây sau, ông ta bật cười rồi vỗ tay. - Giỏi lắm, giỏi lắm. ...cả hai anh em cháu đều rất thông minh. Đặc biệt là cháu. Trong khi Bảo Nam chỉ dám nghĩ ngò, còn cháu lại khẳng định điều này luôn. - Tôi coi khinh lời khen của ông – Bảo Phương nhìn ông ta với ánh mắt khinh bỉ vô cùng. - Haha.cứ tự nhiên, bởi vì khi chú chấp nhận bước chân vào con đường này. Chú đã gạt bỏ sự phán xét của lương tâm mình rồi cháu gái à. Sự khinh bỉ của cháu chẳng hề gì đối với chú – Ông Hoàng Danh cười nói. - Vô liêm sĩ. ... Ông Hoàng Danh chẳng thèm để ý đến Bảo Phương, ông nói tiếp : - Thật đáng tiếc, cháu vừa thông minh lại vừa đặt nặng tình cảm với Lăng Phong. Nếu không cháu đã rơi vào cạm bẫy của ta. - Tôi thấy mừng vì điều đó. Ông định lợi dụng tôi để có thể bắt ba của Lăng Phong và như vậy có thể lập được thành tích đúng không? Sau đó khuấy đảo cho dư luận nóng lên trước tình hình những viên chức đang bị bọn ***** khủng bố. Chú Lâm sẽ bị dư luận ném đá vì vẫn dậm chân tại chỗ trong công cuộc điều tra. Áp lực càng cao, chú ấy sẽ bị cấp trên chỉ trích phê bình, sau đó là mất tín nhiệm. Còn ông , với thành tích vừa lập ra, sẽ được tính nhiệm thay thế vị trí của Chú Lâm, làm cục trưởng đương nhiệm của cục công an thành phố có đúng không? - Đúng vậy, chỉ tiếc rằng kế hoạch của ta bị cái thứ tình cảm rẻ tiền của cháu làm hỏng bét – Ông Hoàng Danh có hất gien khi nghĩ đến kế hoạch ông cố công gây dựng bị hỏng. - Cho nên ông cố tình dung Bảo nam để ép tôi phải thực hiện theo lời của ông và chú Minh, kế hợp tác với ông đúng không? - Đúng vậy, bắt đầu từ khi ông Minh đến tìm ta ngỏ ý cùng hợp tác với ta như năm xưa. Rồi ông ta đưa ra kế hoạch giúp ta, ta đồng ý phối hợp với hắn ta. Việc đầu tiên là dụ cháu vào tròng. Ông ta sẽ đưa cháu đến nơi ba mất, không ngừng tác động để cháu, khiến lý trí của cháu bị lung lay. Sau đó giả vờ giúp cháu dụ ba Lăng Phong về nước bằng cách tạo ra nhiều sự cố. Cuối cùng là để phiên ta, ta sẽ dụ cháu vào con đường nổi giận kia, cũng như Bảo Nam năm xưa. - Khi ông thấy tôi dơ dẻ, ông đã cố tình cho người bắn Bảo Nam đúng không? - Đúng vậy, ta giả vờ như vị trí của Bảo Nam bị phát hiện, sau đó cho người truy sát nó, cũng chính tay ta bắn nó một phát đạn. - Đúng. ... Bảo Phuron tức giận bóp cò bắn ra một viên đạn xẹt ngang qua tay của ông Hoàng Danh. - Nếu như có thể, tôi muốn găm viên đạn này vào ngực ông, ngay vị trí mà Bảo nam đã bị để ông cảm nhận được nỗi đau này. - Có biết thất bại lớn nhất của người công an là gì hay không?...Đó là sự cố chấp trong việc phải bắt bọn tội phạm về quy án, cho nên ta biết, cháu không thể nào giết được ta đâu – Ông ta cười hằn lợt qua trước mặt Bảo Phương. - Giờ thì tôi đã biết lý do vì sao mà ba tôi lại để cử chú Lâm thay vì ông. Không phải ba tôi vì bạn bè mà giới thiệu chú Lâm, cũng không phải ông ấy không thừa nhận năng lực của ông, mà là vì ông ấy nhận ra bản chất của ông – Bảo Phương cười nhát nói – Bản chất ham hư vinh,sang đánh đối tất cả của ông, Bảo Phương không ngừng mắng ông Hoàng Danh, nhưng ông ta xem như không có gì, tiếp tục nói. - Có muốn ta kể cháu nghe khi ba cháu mất như thế nào ko.Ông ấy hoàn toàn đau đớn. Ông ấy cầu xin ta tha mạng cho hai anh em cháu trong lúc máu từ ngườ ông ta chảy ra khắp thân thể. Bảo Phương cảm thấy máu nóng bốc lên, cả người run lên đầy căm phẫn. Hình ảnh ba mình nằm trên vung máu khiến của đau đớn khôn cùng. Ông Hoàng Danh biết việc tác động đến tâm lý của cô đã thành công. Ông ta tiếp tục nói tiếp: - Thật tiếc là khi cháu gửi cho ta khẩu súng giả, ta đã không kịp suy xét mà chạy thẳng đến đây. Ngay khi ta phát hiện mình bị bẫy thì em Dung tới. - Di Dung tới đây ư – Bảo Phương ngạc nhiên vô cùng. - Phải. Cô ấy đã nghe lỏm cuộc nói chuyện của ta với cháu nên nghĩ ngò, sau đó theo ta đến đây. Và phát hiện ra khẩu 365 này, cô ấy hiểu ra tất cả mọi chuyện và mồn ta ra tự thú, nhưng ta làm bao nhiêu việc như vậy, không lý nào đành chịu mất vị trí của mình. Và ta biết cô ấy gọi cho Văn Lâm đến đây nên trợn kể để cháu nghĩ ngò hắn ta. - Cho nên ông đã giết đi ấy có đúng ko – Bảo Phương sợ hãi hỏi. - Không, ta chỉ giả vờ cầu xin cô ấy tha thứ rồi đánh ngất à thôi. Bảo Phương cảm thấy nhẹ nhõm vì biết đi Dung không sao. - Vậy giờ đi ấy ở đâu. - Ở bên kia – Ông Hoàng Danh hắt đầu nhìn về phía bên kia. Bảo Phương vô thức nhìn theo. Ông Hoàng Danh chỉ chờ có vậy, ông ta lập tức cướp súng trong tay cô. Sau đó chìa về phía cô định bắn. Nhưng Bảo Phương kịp định thần lại, nhanh chân đá tung cây súng trên tay ông ta. Cây súng văng lên cao rồi rơi bộp xổng đất. Cả hai quay đầu nhìn cây súng trên tay mình. Rồi cùng chạy đến chụp lấy cây súng. Ông Hoàng Danh nhanh chân hơn, vì súng nằm gần ông ta, ông ta lao đến định chụp lấy nó. Bảo Phương vội đá nó lần nữa bay xa. Cuối cùng ông và Bảo Phương cùng lao vào nhau, quyết tâm hạ đối phương. Ông Hoàng Danh tuy bị thương do vết đạn của Bảo Phương như ông ta vẫn rất khỏe mạnh. Cũng là người có thân thủ giỏi, ông ta có thể né đòn của Bảo Phương một cách dễ dàng. Nhưng thấy Bảo Phương nhất quyết đòn mình, ông bèn nói. - Chẳng lẽ cháu không lo lắng cho tính mạng của anh trai mình à. Nếu ta chết, thằng bé cũng chết theo ta. - Để tôi kể cho ông biết một việc – Bảo Phương nói – ngay khi tôi giăng cái bẫy này ra với ông và chú Lâm, tôi đã cho người theo bám sát tìm động tĩnh. Khi ông đến đây, họ lập tức htoóng báo cho tôi hay. Nhưng vì Lăng Phong được thông báo là đã tìm thấy anh trai tôi cho nên anh ấy không đến đây cùng tôi mà đi cứu Bảo nam. Cho nên, dù bây giờ tôi có giết ông đi chẳng nữa, cũng được xem là tự vệ. Nhưng bây giờ, ông không thể dung Bảo Nam để uy hiếp tôi được nữa đâu. - Hầy, cháu tin chắc như vậy à – Ông ta vừa nói xong thì đưa tay rút ra một ống tiêm nhỏ, nhanh tay đâm nó vào người Bảo Phương. Thuốc vừa ngấm, Bảo Phương cảm thấy toàn thân yếu

sức. Ông Hoàng Danh lấy con dao sắc nhọn ra trước mặt Bảo Phương nói. - Ta rất tiếc, cháu gái à. Nhưng cháu đã biết quá nhiều, không thể để cháu sống tiếp được. Ông ta giơ con dao lên trên vào nhìn vào Bảo Phương.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Đánh Cuộc (2)

- Cậu để Bảo Phương đi như vậy à – Jay nhìn Lăng Phong có chút lo lắng hỏi.

- Không còn cách nào khác – Lăng Phong có chút bất đắc dĩ đáp.

- Nhưng mà....hay là báo với bên đó hủy vụ giao dịch lần này đi – Jay lưỡng lự nói.

- Cậu còn không hiểu bên đó hay sao? Hủy giao dịch lần này, từ nay về sau chúng ta sẽ không được yên thân. Hơn hết là lão Kiến Quốc sẽ lập tức nhảy vào. Vào lúc đó, con tin như Bảo Nam và Thực Quyên đã không còn chút giá trị lợi dụng nào, lập tức sẽ bị hấn thủ tiêu ngay – Lăng Phong siết chặt tay, không chớp mắt, lái xe đi thẳng.

Ngay khi người của cậu báo tin rằng hai mục tiêu theo dõi đã di chuyển, Bảo Phương quyết định đi theo đến đó. Lăng Phong cũng đi cùng. Nhưng sau đó, cậu nhận được tin báo, cần phải tiến hành giao dịch gấp (Truyện tình từ: truyennganplus). Cậu biết chắc, ông Kiến Quốc đã làm cho cuộc giao dịch này xảy ra nhanh chóng hơn vào đúng thời điểm này để buộc cậu phải lựa chọn. Hủy giao dịch hay là tiếp tục.

Nếu cậu chọn lựa hủy giao dịch để đi cùng Bảo Phương, hẳn ta lập tức hưởng lợi. Nhưng nếu cậu chọn tiếp tục, Bảo Phương sẽ nguy hiểm.

Nhưng từ lúc phát hiện ra điều này, Lăng Phong cảm thấy dường như họ đang rơi vào con đường do Kiến Quốc vẽ ra. Dường như nhất cử nhất động của cậu đều bị hắn ta nắm rõ. Dường như có người thao tác giật dây bên cạnh họ.

Sau cuộc giao dịch này, cậu nhất định sẽ khiến cho Andy phải nói ra nơi giam giữ Bảo Nam và Thực Quyên.

- Có phải người theo sau không? – Cậu nhìn Jay hỏi.

- Có...nhưng dường như gặp trở ngại thì phải. Mãi vẫn chưa liên lạc được với họ - Jay cũng hơi miễn cưỡng đáp, người do cậu phải theo sau bảo vệ Bảo Phương vẫn chưa thấy liên lạc về.

- Tiếp tục cho người đến đó – Lăng Phong lập tức ra lệnh.

- Nhưng cậu đoán, lí do gì mà Andy nhất mực không chịu khai ra chỗ nhốt Bảo Nam. Tại sao cô ấy phải chịu sự khống chế của lão ta – Jay nhíu chặt lông mày suy nghĩ.

- Bởi vì em trai của cô ấy đang nằm trong tay của lão ta – Lăng Phong đáp, cậu đã cho người điều tra rõ về Andy, biết rõ hai chị em họ thương yêu nhau vô cùng. Nhưng từ khi Andy tiếp cận cậu thì không hề thấy em trai cô ta xuất hiện lần nào. Cho nên cậu có thể đoán ra và cứ thế để cô ta bên cạnh mình.

Một mặt, có thể khiến lão Kiến Quốc nắm những thông tin sai biệt, mặt khác có thể bảo toàn tính mạng cho hai chị em họ.

- Nhưng lỡ như mai cô ta vẫn không khai thật thì sao? – Jau chau chau mày mở cửa xe bước xuống. Cách một lớp cửa kính, Lăng Phong nhếch môi cười, nụ cười lạnh rét nói:

- Cô ta sẽ

Khi con dao giơ lên cao hướng vào Bảo Phương giáng xuống thì tiếng súng nổ lên từ phía sau lưng của ông Hoàng Danh. Máu từ người ông ta văng lên người cô.

Con dao trên tay ông rơi xuống cắm phập xuống mặt đất, chỉ còn chút xú nử thôi là rơi trên người cô. Sắc mặt ông ta tái nhợt quay đầu nhìn về phía sau lưng mình. Bảo Phương cũng ngóc đầu nhìn người đã nổ phát súng cứu cô.

Phía sau lưng ông Hoàng Danh chính là khẩu súng K365 mà họ đã đánh rơi dưới đất từ lúc nãy. Và người c6a2m khẩu súng đó chính là di Dung. Nước mắt di rơi dài trên gương mặt.

Mấy ngày không gặp mà Bảo Phương thấy di tều tụy đi rất nhiều.

Bàn tay cầm súng của di run run hạ xuống nhìn người chồng của mình, ánh mắt di đau đớn hiện rõ. Di nhì nòng Hoàng Danh nói:

- Tại sao? Tại sao? Vẫn còn chưa đủ sao?

Bà luôn cảm thấy dạo gần đây chồng bà có chút kì lạ, cho tới khi Bảo Phương đến và nghe lõm được cuộc nói chuyện giữa hai người bọn họ. Bà bắt đầu hoài nghi, hoài nghi chồng của bà.

Và đến khi bà nhìn thấy khẩu K365 có người gửi đến, và ông Hoàng Danh hốt hoảng chạy đi thì bà quyết tâm theo dõi để tìm hiểu, trước khi đi, bà đã gọi điện cho ông Văn Lâm, bà muốn nhờ ông giúp bà điều tra chồng mình, bà không muốn ông trở thành kẻ phạm pháp. Bà theo ông Hoàng Danh đến đây, khi thấy khẩu k365 ông Hoàng Danh chôn giấu, bà đã hiểu ra toàn bộ vấn đề. Bà biết cái chết của ba Bảo Phương là do chồng mình gây ra. Hóa ra chồng bà không chỉ là người phạm tội, mà là người phạm tội rất nặng.

Bà quyết định lên tiếng chất vấn ông ta. Ông nhìn bà đau buồn sợ hãi, cầu xin bà nghĩ đến tình cảm vợ chồng mà bỏ qua cho ông. Nhưng tất cả đã quá muộn, bà đã báo ông Văn Lâm biết.

Ông Hoàng Danh nghe vậy, lợi dụng lúc bà sợ y mà đánh ngất bà và tạo ra cái bẫy hại ông Văn Lâm. Khi nghe tiếng súng, bà đã tỉnh dậy, tay chân bà bị ông trói chặt, bà đã cố sức cửa sợi dây ra, đèn nổi cổ tay bà chảy máu bà cũng mặc kệ. Khi bà chạy đến, chứng kiến ông Văn Lâm nằm trong vòng tay Trí Lâm lạnh ngắt. Bảo Phương thì đuổi theo ông Hoàng Danh.

Bà cảm thấy đất trời như đảo lộn. Bà biết tội ác của chồng bà không đáng để tha thứ.

Bà chạy đuổi theo, đến đây nhìn thấy trên tay ông là con dao chuẩn bị đâm vào Bảo Phương. Bà không kịp suy nghĩ chút gì, nhặt cây súng k365 dưới chân mình lên, và bắn.

Ông Hoàng Danh nhìn vợ nói một câu:

- Xin lỗi.

Sau đó ông ngã gục xuống bên cạnh Bảo Phương. Bảo Phương từ từ đứng dậy trong lúc Di Dung bước về phía họ.

Cô nhìn di Dung, gọi khẽ:

- Cô.

- Đi đi, chú Lâm của cháu đã... - Di một mõi nói không ra lời.

Bảo Phương nghe xong sững người, cô vội vượt qua di Dung chạy đi, nhưng vừa chạy được một đoạn cô đã nghe tiếng súng. Giật mình quay lại, cô nhìn thấy di Dung gục ngã xuống bên xác chồng mình.

- Di – Bảo Phương hét lên trong đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Đánh Cuộc (3)

Cô run rẩy chạy lại bên cạnh di Dung, nâng thân người đang đầm máu của di lắc đầu khóc:

- Tại sao? Sao cô lại làm vậy.

- Xin lỗi, xin lỗi con. Nếu cô biết sớm hơn thì mọi chuyện đã không ra nông nỗi này – Di Dung mấp máy môi cố gắng nói.

- Không phải lỗi của cô, vì sao lại làm như vậy – Bảo Phương khóc nức nở, nước mắt lăn dài trên mặt cô rơi xuống mặt di Dung.

- Bởi vì ông ấy là chồng cô. Xin cháu hãy tha thứ cho tất cả lỗi lầm mà ông ấy gây ra, có được không? – Di Dung yếu ớt van cầu cô.

- Được....con không hận ông ấy nữa. Không hận ông ấy nữa – Cô đau khổ gật đầu.

- Cảm ơn con- Nói xong, mắt di Dung từ từ khép lại, bàn tay nắm lấy tay Bảo Phương từ từ rơi ra. - Không...không....con xin cô. Mở mắt ra đi...Tại sao? Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao tất cả mọi người đều ra đi như vậy chứ - Bảo Phương gào thét ra sức lay tỉnh di Dung nhưng thân người di đang mất dần hơi ấm. Cô ôm lấy xác di Dung đau đớn khóc không ngừng.

Dường như mọi thứ trước mắt cô đều quay cuồng, từng thứ từng thứ lần lượt mất đi.

Bảo Nam và Thực Quyên bị nhốt trong một container nhỏ, Bảo Nam bị thương cho nên hai người chỉ có thể chờ đợi. Chờ đợi xem chuyện gì sẽ đến với

mình. Thời gian cứ thế trôi qua, trong hồi hộp và lo âu.

Đột nhiên cái container dường như bị nhấc bổng lên. Thực Quyên sợ hãi quay đầu nhìn Bảo Nam. Bảo Nam liền ôm chặt lấy cô thật chặt trước khi cái container bị nghiêng khiến cả hai lộn nhào về góc bên kia. Cả người họ va vào vách, cũng may Bảo Nam ôm lấy Thực Quyên, dùng thân mình che chắn cho cô. Cú va đập mạnh khiến vết thương của cậu bị rách miệng, sự đau đớn lập tức kéo đến.

Mặt cậu đỏ đầy mồ hôi, nét mặt nhăn nhó đầy đau đớn, Thực Quyên hoảng hốt, lòng đau như cắt.

Cuối cùng cái container cũng trở về trạng thái cân bằng sau một cú va đập mạnh nữa. Dường như nó đã được đặt lại dưới đất, lấy lại thế cân bằng nhưng chỉ có một điều.....

- Chúng ta có lẽ đang bị chôn xuống đất – Bảo Nam sau khi kiểm nén được cơn đau đớn của bản thân đưa ra lời nhận xét của mình.

Họ bị nhấc bổng lên trong khoảng cách ước lượng khá ngắn độ tầm 2 mét. Nhưng khi họ bị thả rơi xuống thì độ cao này trở nên dài hơn, tầm 6m. Vậy chỉ có thể kết luận, bọn chúng đã nhấc bổng họ lên rồi di chuyển đến một cái hố đã được đào sẵn.

Quả nhiên sau vài giây suy đoán của cậu, tiếng bộp bộp vang trên đầu họ. Dường như bọn chúng bắt đầu phủ đất lên trên container của họ.

- Chúng ta phải làm gì đây – Thực Quyên sợ hãi xanh mặt run rẩy hỏi Bảo Nam – Bọn chúng muốn gì? Mục đích của chúng có phải là đòi tiền chuộc hay không? Liệu Bảo Phương có tìm được chúng ta hay không, chúng ta sẽ không có việc gì đúng không anh.

Bảo Nam chưa xét nhìn sự sợ hãi của Thực Quyên, lòng đau như cắt. Cậu cảm thấy mình thật vô dụng, chẳng thể làm gì được cho người con gái mình yêu thương. Cậu chỉ có thể ôm Thực Quyên thật chặt an ủi.

- Đừng sợ, đừng hoảng hốt. Em càng hoảng hốt, lượng oxy càng bị tiêu hao nhiều hơn nữa, chúng ta sẽ càng nhanh chết hơn nữa.

- Anh không sợ sao? Chúng ta có khi sẽ chết trong này, thậm chí sẽ không có ai tìm được xác của chúng ta – Thực Quyên run rẩy nói từng chữ, gần như đã chạm đến lần ranh của sự suy sụp trong cô. - Nếu anh sợ, cái container này có thể trôi lên mặt đất hay sao? Nếu anh sợ, lượng oxy có ủa vào trong đây được hay không? Nếu anh sợ, liệu Bảo Phương có tìm được chúng ta hay không?

- Vậy bây giờ....- Thực Quyên tuyệt vọng nói.

- Chờ đợi số phận thôi – Lời nói của Bảo Nam khiến Thực Quyên cảm thấy buông xuôi tất cả - Không khí trong đây, có lẽ đủ để chúng ta duy trì mạng sống thêm tám tiếng đồng hồ nữa.

- Hãy ôm em, chỉ cần anh ôm em. Chỉ cần được ở bên cạnh anh, được chết bên cạnh anh. Em đã miễn nguyện rồi.

Bảo Nam đưa đôi mắt trầm ám nhìn Thực Quyên, bàn tay khẽ vuốt ve gương mặt cô, vén những lọn tóc đã bết dính mồ hôi sang một bên. Gương mặt cậu từ từ cuối xuống sát gần gương mặt cô. Châm chầm hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Có lẽ hai người họ sẽ cùng chết ở đây, nhưng trong giờ phút sinh tử này, đối với họ, cái chết trở nên vô nghĩa. Không còn sự sợ hãi, chỉ có tình yêu.

Khi Lăng Phong giải quyết xong công việc, bước ra khỏi sảnh khách sạn thấy Jay đang ngồi im chờ đợi mình.

- Chuyện mình dặn cậu điều tra thế nào rồi?

- Mọi chuyện đang tiến hành tốt đẹp – Jay vỗ vai Lăng Phong đáp.

Cả hai lái xe đến nơi đã nhốt Andy. Người trông coi báo cho họ biết, vẫn duy trì cung cấp thức ăn cho Andy, nhưng dường như cô ấy chẳng ăn uống gì cả.

Lăng Phong không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cùng Jat xoay bước đi. Vừa nghe thấy tiếng bước chân của Lăng Phong, Andy bỗng tỉnh tỉnh đứng bật dậy, nấp mấy vành môi bọt bọt:

- Trời đã tối rồi sao?

- Đúng vậy - Lăng Phong đáp ngắn gọn.

- Anh có từ bỏ cuộc giao dịch kia không? Nếu không sáng mai anh sẽ không bao giờ gặp lại hai người bọn họ nữa.

- Không can hệ gì cả - Lăng Phong lạnh lùng đáp – Người nên lo là em mới đúng. Người đang bị bắt là em, đáng lý em nên khai ra chút ít manh mối nào đó để bọn anh có thể suy nghĩ mà tha cho em. Em biết mà, người anh quan tâm là Bảo Phương chứ không phải hai người bọn họ. Nếu chẳng may hai người kia xảy ra chuyện gì, anh sẽ thay cô ấy chút giận là được thôi.

- Anh khuyên em nên nói ra thì hơn – Jay ở bên cũng lên tiếng

Andy không ngờ Lăng Phong lại nói như thế. Cô mím môi im bật.

- Chúng ta đi thôi - Lăng Phong lên tiếng giục rồi cùng Jay bước đi.

Andy nhìn theo bóng họ cắn môi, nước mắt len ra khỏi hốc mắt.

- Kenwa, em nói xem, chị nên làm thế nào? Rốt cuộc chị đã làm đúng hay sai? Nếu như chị nói ra, ông ta sẽ đối phó thế nào với hai chị em mình. Nếu như không nói, hai người kia sẽ... họ vô tội mà đúng không?

Thời gian trôi qua một cách nặng nề, người trông coi lại đến đưa com nước cho cô.

- Nay, ăn com đi. Đã mấy ngày cô không ăn rồi. Đừng có chết đói ở nơi này chứ.

Andy đói bụng gần như muốn xỉu, nhưng nghe người canh gác gọi bèn tỉnh lại hỏi:

- Bây giờ rồi.

- Quá trưa rồi.

- Cái gì, đã trưa rồi sao. Không được... họ chị còn đủ thời gian cho đến gần sáng mà thôi. Bây giờ đã trưa rồi... có lẽ họ đã... Lăng Phong đâu?

- Cậu ấy đã đi tiếp nhận hợp đồng giao dịch rồi.

- Cái gì? Mau gọi cho anh ấy, nói rằng họ đang ở một kho hàng ởnhanh lên, đã không còn kịp nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Chap Cuối

Cô nói không còn kịp nữa là sao? – Giọng nói lạnh lạnh của Lăng Phong vang lên.

- Họ đã bị chôn dưới lòng đất. Tôi nghe ông ta nói như vậy – Andy run run nói – Không còn kịp nữa rồi. Quá thời gian rồi, họ chỉ có tám 8 tiếng để sống sót dưới đó mà thôi.

- 8 tiếng – Giọng Lăng Phong gật gù nói, sau đó quay người nói với Jay – Chuẩn bị xe, chúng ta lên đường.

- Anh không đi giao dịch hay sao? – Andy ngờ vực hỏi.

- Cuộc giao dịch đã xảy ra sớm hơn, từ ngày hôm qua kia.

- Bây giờ là mấy giờ? – Andy hốt hoảng nhận ra điều gì đó.

- Bây giờ là mười hai giờ... tôi – Lăng Phong khe khẽ đáp.

- Anh lừa tôi. Anh có ý để tôi làm lẫn về thời gian – Andy hét lên khi nhận ra mình bị lừa – Anh có ý làm cho tôi hiểu lầm rằng anh quan tâm đến vụ giao dịch kia hơn là sinh mạng của họ để dụ tôi nói ra.

- Coi như em là người thông minh – Lăng Phong tiến bước về phía song sắt nhốt Andy, đối diện với vẻ tức tối của Andy – Nhốt em vào trong đây, không phải là để đe dọa, mà khiến cho em mệt mỏi, đến nỗi không buồn ăn uống. Con người hề mệt mỏi để sinh ra ảo giác thời gian trôi qua rất chậm. Em không có cách nào để tính thời gian ngoài cách thường xuyên nhắm tính thời gian trong lòng đúng không? Cho nên anh mới cố ý mỗi lần đưa com sẽ đẩy lên sớm hơn 60 phút, em sẽ không thể nào biết được, vì rất khó có thể tính chính xác mà không sai lệch tí nào về thời gian cả. Cho nên em đã lầm tưởng 12 tiếng đồng hồ. Nghĩa là thời gian em nghĩ là giữa trưa thực chất chỉ mới là giữa đêm thôi.

Môi Andy run bần bật, cô ngồi phịch xuống bất lực nghe Lăng Phong nói. Cô nức nở gọi tên em trai.

- Kenwa....Kenwa ...

- Thả cô ta ra – Lăng Phong quay đầu ra lệnh.

Lập tức người gác cửa mở khóa cánh cửa giam giữ Andy. Lăng phong quay người cùng Jay bước một mạch đi khỏi, bên ngoài xe đã chờ họ.

Nước mắt của Andy vốn đã khô cạn, cô đau lòng gọi tên em trai lần nữa rồi lao đảo đứng dậy bước ra ngoài. Không ngờ khi cô bước ra ngoài, đã thấy một cậu bé 13 tuổi đang ngồi trong xe trong sân.

Cậu bé nhìn thấy Andy thì quấy tay nhoeo miệng cười gọi cô bằng tiếng anh:” Chị”

Andy dường như không tin được vào mắt mình, cô còn tưởng bản thân mình đang nằm mơ cho đến khi cậu bé mở cửa chạy ra bỏ nhào vào lòng cô. Cô mới biết đó không phải là giấc mơ.

Andy ôm chặt em trai vào lòng thỏn thức gọi:

- Kenwa...Kenwa...

Người gác cổng bước đến bên cạnh cô chìa ra trước mặt cô hộ chiếu , vé máy bay và một cái thẻ nói:

- Cậu ấy bảo hai chị em cô hãy đi đến nơi khác sinh sống để không phải chịu sự chi phối của lão Kiến Quốc nữa . Đây là vé máy bay, hộ chiếu, và cái này chính là thẻ tài khoản ngân hàng ở bên đó. Hai chị em cô qua đó sẽ có người lo cho hai người. Tôi sẽ đưa hai chị em ra sân bay.

Andy xúc động đưa tay cầm những thứ đó, trong lòng cảm thấy rất ấm áp. Ngay từ lần đầu gặp, cô đã thích Lăng Phong rồi. Chỉ tiếc là, trong lòng cậu chỉ có một bóng người mà thôi.

Cô đứng lên nhìn người gác cổng nói:

- Chuyển lời đến anh ấy giúp tôi, nói là tôi cảm ơn.

Những tiếng xe tăng lại vang lên một góc trời. Tiếng Jay thúc giục ầm ĩ.

- Nhanh lên, không còn nhiều thời gian nữa đâu. Chia nhau ra tìm.

Bọn họ chia nhau ra đi tìm khắp nơi, sau cùng phát hiện ra một vùng đất còn ẩm ướt bị che phủ bởi một container lớn, nếu không tìm kỹ, khó lòng nhận ra. Bọn họ lập tức đào lên.

Khi chiếc container kia được xe cẩu cẩu lên, khóa bên ngoài lập tức bị bẻ gãy, cánh cửa được mở rộng ra . Gương mặt của Thực Quyên và Bảo Nam lần lượt hiện ra, nhưng cả hai người dường như đã không còn chút tri giác nào chìm vào trong hôn mê.

- Lập tức lấy xe đưa họ đi cấp cứu – Lăng Phong nhú mồm nhìn sắc mặt hai người kia trắng bệch. Nhất là Bảo Nam, dường như vết thương trên vai cậu đã bị tổn thương nghiêm trọng.

Sau khi sắp đặt mọi thứ ổn thỏa. Lăng Phong quay đầu nhìn Jay hỏi:

- Bảo Phương sắp về đến chưa.

- Yên tâm đi. Người mình phái đến đã thấy Bảo Phương nằm ngất bên xác vợ chồng ông Hoàng Danh. Họ đã báo cáo với mình. Bây giờ chắc là sắp về đến rồi.

Jay vừa nói xong thì điện thoại của Lăng Phong vang lên.

- Lâu quá không gặp! Xem ra bản lĩnh của con càng ngày càng cao. Kế hoạch của ta đã bị con phá sạch. Vậy thì thử xem lần cuối cùng này như thế nào nha. Hãy đến nơi trước đây, ta thường luyện tập với con. Cô bé đó đang chờ con đến. Nếu con không đến sẽ không bao giờ gặp lại con bé nữa.

Lăng Phong quay đầu trừng mắt nhìn Jay nói nhỏ:

- Liên lạc với người của cậu xem giờ họ thế nào rồi.

- Chú muốn gì?

- Kết thúc tất cả đi – Chú Minh chỉ nói ngắn gọn như thế rồi cúp máy.

Lăng Phong trừng mắt tức giận rồi bước thẳng ra xe.

Jay lập tức theo sau, điện thoại trong tay cậu không ngừng gọi nhưng đầu dây bên kia chẳng có tín hiệu gì.

- Nghe đây. Cậu lập tức bật máy dò tìm tín hiệu lên xem Bảo Phương hiện giờ đang ở đâu. Minh sẽ đến thu hút sự chú ý của ông ta. Cậu nhân cơ hội đó giải thoát cho cô ấy.

- Hiểu rồi – Jay gật đầu.

Sau đó cả hai hết sức căng thẳng làm việc của mình.

Khi đến nơi, Lăng Phong xuống xe đi thẳng đến gặp chú Minh. Nhưng không ngờ người đón cậu lại là Ken. Sắc mặt Lăng Phong bỗng trầm xuống.

- Xin lỗi nha, tôi đây cũng chẳng mấy thích thú khi gặp anh bạn đâu – Ken nhún vai nói.

- Từ khi nào, anh lại là người của ông ta thế - Lăng Phong nghi hoặc nhìn Ken nói.

- Haiz, ai bảo bà chị Zuzu Linh của ta sợ ý đồ ông ta tóm được làm chi, ta đành phải nghe theo ông ta để cứu chị ấy ra mà thôi. - Vậy có nghĩa là, chỉ cần tôi đánh bại anh là có thể qua đúng không?

- Cũng không dễ dàng chút nào đâu.

Nói xong, cả hai lao vào quyết đấu một trận sống chết.

Từ trên cao, chú Minh chỉ tay cho Bảo Phương nhìn thấy cảnh Lăng Phong và Ken đánh nhau.

- Thế nào? Cô nghĩ ai sẽ thắng?

- Ông đúng là đồ khôn – Bảo Phương ghì răng mắng, ánh mắt chăm chú nhìn trận đấu mà lo lắng vô cùng – Bảo họ ngừng tay lại đi. Ông muốn gì đây.

- Tôi muốn cô giết chết lão Kiến Quốc cho tôi.

- Không phải ông cùng hần là một phe hay sao?

- Đúng vậy, chúng tôi là cùng nhau hợp tác lật đổ ba của lăng Phong. Nhưng tên cáo già đó có sự hướng chỉ đạo. Hần ta muốn nuốt trọn một mình. Cho nên tôi phải khiến cho hần không thể sống yên ổn được.

Bảo Phương nghe xong cảm thấy ghê sợ bọn người này. Lúc cần bọn họ kiên kết với nhau, sau khi xong việc, chúng sẵn sàng giết hại lẫn nhau.

- Cho dù hai người họ, ai thắng, ông đều không để cho họ sống sót đúng không?

- Đúng vậy. Bên dưới đã được ta cài bom. Chỉ cần ta bấm nút một cái, những quả bom ấy sẽ đồng loạt nổ ngay lập tức – Gọng chú Minh khoái chỉ nhếch lên nói.

Dù lão Kiến Quốc rất đáng chết, nhưng Bảo Phương không thích dùng cách này để trừng phạt ông ta. Cô muốn ông ta bị pháp luật trừng trị. Nhưng nếu cô không nghe lời ông ta thì Lăng Phong sẽ như thế nào đây.

- Bảo họ dừng tay đi, tôi nhận lời ông.

- Tốt

Lão Minh lừa Bảo Phương, thực chất chẳng hề có thuốc nổ bên dưới chỗ Lăng Phong và Ken đang đứng. Đợi Bảo Phương đi thực hiện yêu cầu của mình. Lão mới bước xuống bên dưới.

Vừa thấy lão. Ken và lăng Phong dừng trận đánh của mình lại.

- Xem ra năm xưa tôi đã sai lầm khi tha chết cho ông.

- Hừ, cậu xem đó là một ân huệ ư?

- Tại sao ông hết lần này đến lần khác phản bội tôi? – Lăng Phong nhìn ông có chút đau khổ.

- Từ trước đến giờ, ta luôn coi con như con trai của mình. Vì sao con lại nhẫn tâm giết chết con trai của ta. Nếu không ta cũng sẽ không hận như thế.

- Nó chưa chết. Tôi chỉ đưa nó ra nước ngoài mà thôi. Năm xưa tôi định nói với ông, nhưng ông lại rời đi quá nhanh.

- Cái gì? – Lão Minh không ngờ đến những lời Lăng Phong nói.

Nhưng ông ta chưa kịp nói gì thêm thì một đám người ồa tới nổ súng về phía họ. Cả ba lập tức nép vào một bên rút súng bắn trả. Không ai nói cũng biết bọn người này là do lão Kiến Quốc kêu đến ám sát chú Minh. Lần lượt những tên kia bị hạ gục trước bat ay súng giòi.

Có một kẻ lén lả ra đằng sau, nhắm Lăng Phong mà bắn. Chú Minh liền lao đến đỡ phát súng đó cho Lăng Phong. Lăng Phong liền bắn chết tên đó, cậu đỡ lấy chú Minh đang ngã xuống.

- Xin lỗi!....

Lăng Phong nhìn ông thờ dài.

- Ta vẫn xem con như con trai mình.Ta đã sai cô bé đi giết lão Kiến Quốc, mau đến đó đi.

Bảo Phương đội nón , kéo thấp vành mũ đi vào bên trong tòa nhà, cố gắng tránh ống kính camera, bước lên tầng cao nhất nơi mà ông Kiến Quốc đang ở. Từ lúc thực Quyền bị bắt, hần ta đã âm thầm chọn chiếc ghế. Bảo Phương dùng thực Quyền để dụ lão Kiến Quốc sập bẫy. Hần lập tức đến gặp cô.

Nhưng trước khi Bảo Phương kịp giờ súng về phía ông ta thì một bóng người phụ nữ đã vọt ra đá văng cây súng trên tay cô. Bảo Phương nhìn lại mới biết hóa ra người phụ nữ đó là Kesha. Đã lâu cô không gặp à ta.

- Anh trai của bé có khỏe không? – Không ngờ vừa gặp mặt, à ta lại hỏi ngay đến Bảo Nam.
- Rồi xa cô, anh ấy nhất định sẽ sống thật khỏe mạnh – Bảo Phương khinh bỉ nói.
- Sao lại trách ta, là anh trai cô bé tự động đến tìm ta kia mà. Anh trai cô cũng thật là giỏi. Dám giúp Interpol bắt được gần hết những người trong hội HK. Tồi nhanh chân chạy thoát đến đây. Tồi chắc là anh cô bé cũng sẽ trở về đây đúng không?
- Tồi sẽ không để cho cô gây nguy hiểm cho anh tôi đâu.
- Vậy thử xem.

Bảo Phương lập tức đá một cú về phía Kesha, à lập tức né người tránh. Lão Kiến Quốc cũng thu người vào chỗ an toàn nhường trận chiến lại cho hai người phụ nữ.

Kesha không hề danh là sát thủ, cô ta có sức khỏe dẻo dai, thân hình linh hoạt. Bảo Phương liên tiếp ra đòn, cô ta đều né tránh dễ dàng. Thể lực của cô à phải nói rất là dồi dào. Chẳng mấy chốc Bảo Phương đã cảm thấy hơi thở của mình rối loạn trong khi cô à vẫn bình thản như không có gì. Trong lúc tập trung Bảo Phương không để ý lão Kiến Quốc đã móc súng ra chìa về phía cô, đến khi cô nhận ra và né tránh thì hơi muộn. Cánh tay trái của cô bị đường dẫn xẹt qua chảy máu. Trong lúc Bảo Phương còn chưa định thần trở lại thì Kesha đã nhào về phía cô. Cả hai giằng co, cuối cùng Bảo Phương cũng bị Kesha chen ép, cô à định dùng dao đâm chết Bảo Phương. Cô cố gắng hết sức đẩy con dao đang chìa mũi về phía mình, sau đó dùng chân hất lên đá vào lưng của Kesha, khiến cô à bị bất ngờ, cả thân hình đổ về phía trước.

Bảo Phương nhanh chóng chụp lấy con dao của Kesha, cô ta cũng vội vã chụp lấy. Nhanh Bảo Phương nhanh tay hơn nên con dao chuyển hướng về phía cô à. Lão Kiến Quốc thấy phần thắng nghiêng về phía cô, liền giương súng bóp cò. Bảo Phương thấy vậy bèn xoay người dùng kasha làm bia đỡ đạn cho mình.

Tiếng đùng vang lên, Kesha hự lên một tiếng rồi ngã xuống, bảo Phương nhanh chóng đoạt lấy con dao phóng về phía tay cầm súng của lão. Con dao sượt qua tay lão khiến khẩu súng của lão rơi xuống.

Bảo Phương lập tức chạy đến đá vào mặt đang khùng cuồng lụm súng của lão. Lão Kiến Quốc ngã lăn kên ra đất. Cô liền lụm khẩu súng lên nhắm vào hấn.

- Tha cho tôi – Lão Kiến Quốc sợ hãi bò về phía sau cầu xin Bảo Phương.

Tay cầm súng của Bảo Phương có chút run. Nếu cô bắn súng, cô đã phạm vào tội giết người. Cô là một cảnh sát... (Truyện tình từ: truyệnnganplus) Nhưng nếu cô không giết lão thì Lăng Phong sẽbảo Phương đứng chần chừ trong suy nghĩ đắn đo thật lâu.

Hít một hơi, Bảo Phương quyết tâm nổ phát súng này vì Lăng Phong. Cậu đã vì cô làm rất nhiều chuyện.

Ngay tại thời điểm cô bóp cò. Cổ tay của cô bị ai đó bắt lấy kéo lên cao.

- Xem ra em muốn phá vỡ nguyên tắc của bản thân rồi. Em có thể sao Bảo Phương ngỡ ngàng khi nhận ra đó là Lăng Phong.
- Em có thể... vì anh.

Lăng Phong liền ôm lấy cô. - Không có anh, tất cả mọi thứ đều vô nghĩa – Bảo Phương ôm lấy Lăng Phong rơi nước mắt nói.

- Anh đã đánh một canh bạc. Cuối cùng thì anh đã thắng được canh bạc này – Lăng Phong hạnh phúc nói.

Bảo Phương có thể vì cậu vất bỏ hết nguyên tắc của một cảnh sát, điều đó chứng tỏ cô yêu cậu rất nhiều. và khoảng cách giữa họ đã không còn. Chỉ còn lại tình yêu mà thôi

Sáng hôm sau, đồn cảnh sát đã bắt giữ lão Kiến Quốc, nhưng dường như mọi tội trạng của lão đều không thể định được. Nhưng ngay sau đó, lão bị phát hiện la bị bắn chết tại nhà riwóng của lão.

Bảo Phương nhận được một lá thư của ken gửi: " Bé cưng, tặng em món quà nhỏ này", Bảo Phương nhìn món quà, thì đó chính là một vỏ đạn, vỏ đạn của viên đạn đã bắn chết lại Kiến Quốc .

Mọi thứ cuối cùng cũng đã bị tiêu diệt.

Bảo Phương dựa vào người Lăng Phong mỉm cười. Cuối cùng mọi sự thật đã có thể sáng tỏ. Cuộc sống giờ mới bắt đầu

==HẾT==

Bạn đang đọc truyện *Khoảng Cách Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

